

Giới thiệu Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng

Bên cạnh Vương Gia Quả Khí Phách Vương Phi Muôn Vùng Lân, truyện hay Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng mang đến cho độc giả cái nhìn cận cảnh về xuyên không, vì những rắc rối và hiểm nguy khác với những truyện cùng loại thông thường. Tình tiết truyện được diễn ra suôn sẻ, không quá nhanh để cho độc giả chiêm nghiệm *** Luru Mật Nhi không nhận được liếc mắt cưỡi đầu nhìn quần áo thô kệch trên người mình. Trong lòng thầm nghĩ: ông trời, người thật không công bằng. Người ta xuyên qua gặp trai đẹp, ta không cần trai đẹp, người cũng đừng đổi giới tính của ta chứ. Ta là nữ nhân, nữ nhân nha... Luru Mật Nhi, mười tám tuổi bắt đầu đi làm, lần đầu tiên theo đồng nghiệp đi du lịch, thì rơi xuống vách núi rồi đến cái nơi quý quái này. Chủ nhân thân thể này thân phận còn là một nam nhân. Giấu giếm tất cả mọi người làm một 'nam nhân'! Lại một lần nữa liếc mắt lên trời, bỗng một bóng đen chợt lóe lên. Nàng hơi run sợ chốc lát, nhanh chóng cúi đầu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện! Nàng không có thân phận không có địa vị, vẫn là không gây chuyện thì tốt hơn! Hắng giọng, tiếp tục gõ khúc gỗ trong tay mình, cất giọng hô, "Thời tiết hanh khô, cẩn thận cưỡi lừa" Ai, nàng cảm thấy, mình một chút cũng không giống nữ nhân. Ban đêm ở cổ đại rất tối, Luru Mật Nhi nhếch môi cười, xách đèn lồng chậm rãi đi, hai bên đường nhà người ta đã sớm tắt đèn đi ngủ. Đêm cuộc sống về đêm của xã hội hiện đại so sánh, thì nơi này thật sự là một cõi cực lạc đấy. *** Mời bạn đọc chiêu mộ những tình khúc hay và đặc sắc của về cuộc đời của nàng với thân phận không địa vị khi xuyên không về chốn cổ đại giang nguy, hoặc trải nghiệm và khám phá tác phẩm cùng loại khác, điển hình như: Anh Hai Boss Đùng Nghịch Lừa.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Thời tiết hanh khô, cẩn thận cưỡi lừa!" Trong đêm tối, hai cây gậy gõ gõ kèm theo một giọng nói than thở không còn hơi sức. Luru A Đại không còn hơi sức nhìn dưới chân mình.

Một tay cái công (công chiêng), một chiếc đèn, cộng thêm trên tay cầm một khúc gỗ. Một người trong đêm tối bất ngờ hiện ra.

"Trời ơi, tại sao... tại sao ta lại là một gỗ mỡ cầm canh?" Mật Luru A Đại tối tăm. Trong đêm tối không thấy rõ trên mặt lộ vẻ không cam lòng.

Khác những người gỗ mỡ cầm canh bình thường, da Luru A Đại trắng nõn khác thường, mặc dù là người gỗ mỡ cầm canh, nhưng bởi vì không bị mặt trời chiếu vào nên da vô cùng trắng.

Gương mặt hần lúc này, không cam lòng, đã hỏi bản thân vấn đề này bao nhiêu lần rồi.

"Tên bị mất đi, còn chưa tính. Nghề nghiệp thấp hèn đi, cũng có thể sống tạm. Nhưng là vì một nam nhân, nam nhân nha" một lần nữa Luru A Đại tự hỏi trong lòng.

Hần là Luru A Đại, hần cũng là Luru Mật Nhi. Không sai, không cần hoài nghi, hần Luru A Đại chính là một nữ nhân! Một nữ nhân thứ thiệt!

Luru Mật Nhi không nhận được liếc mắt cưỡi đầu nhìn quần áo thô kệch trên người mình. Trong lòng thầm nghĩ: ông trời, người thật không công bằng. Người ta xuyên qua gặp trai đẹp, ta không cần trai đẹp, người cũng đừng đổi giới tính của ta chứ. Ta là nữ nhân, nữ nhân nha...

Luru Mật Nhi, mười tám tuổi bắt đầu đi làm, lần đầu tiên theo đồng nghiệp đi du lịch, thì rơi xuống vách núi rồi đến cái nơi quý quái này. Chủ nhân thân thể này thân phận còn là một nam nhân. Giấu giếm tất cả mọi người làm một 'nam nhân'

Lại một lần nữa liếc mắt lên trời, bỗng một bóng đen chợt lóe lên. Nàng hơi run sợ chốc lát, nhanh chóng cúi đầu.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện! Nàng không có thân phận không có địa vị, vẫn là không gây chuyện thì tốt hơn!

Hắng giọng, tiếp tục gõ khúc gỗ trong tay mình, cất giọng hô, "Thời tiết hanh khô, cẩn thận cưỡi lừa" Ai, nàng cảm thấy, mình một chút cũng không giống nữ nhân.

Ban đêm ở cổ đại rất tối, Luru Mật Nhi nhếch môi cười, xách đèn lồng chậm rãi đi, hai bên đường nhà người ta đã sớm tắt đèn đi ngủ. Đêm cuộc sống về đêm của xã hội hiện đại so sánh, thì nơi này thật sự là một cõi cực lạc đấy.

Bỗng chốc, một âm thanh rên rỉ khó nhận được truyền đến, bước chân của Luru Mật Nhi hơi ngừng lại, dừng bước lắng nghe.

"A. Ân. Uhm." tiếng phụ nữ nhẹ nhàng rên xuyên thấu qua vách tường bùn đất không hề có chức năng cách âm truyền đến. Luru Mật Nhi bước chân hơi ngừng lại, lúc biết đó là tiếng gì, thì nhanh chóng xoay người rồi đi.

Hả?

Nàng hồ nghi xoay người lại, xác định mình không có nhìn lầm. Âm thanh đó phát ra trên nóc nhà, một nam nhân một tay cầm bình rượu nằm ngửa uống ở trên nóc nhà.

Mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng cũng có thể xác định đó là một nam nhân. Dù sao cũng không có nữ nhân nào đêm hôm khuya khoắt ngồi trên nóc nhà, hơn nữa còn uống rượu. Chỉ là, nam nhân ngồi ở trên nóc phòng của người ta...đang ‘ làm việc ’ Éc. Theo dõi. Đây là cái gì? Biến thái ?

"Éc." Chợt, tầm mắt nam nhân nhìn qua đây, Lưu Mật Nhi bỗng chốc xoay người, nắm chặt lồng đèn. Sau đó, bắt đầu ngân nga hát.

"Mặt trời chiếu trên không, Hoa nhi nhìn ta cười, chim nhỏ nói, chào buổi sáng, người tại sao ở trên lưng túi sách nhỏ."*** Vừa ngâm nga bài hát vừa bước nhanh rồi đi. Lưu Mật Nhi cũng không quay đầu lại, cố gắng đi thật nhanh.

Lúc này, nam nhân cầm bình rượu ngồi trên nóc nhà, con mắt đen láy lơ đãng nhìn lướt qua bầu trời đêm tối đen. Môi mỏng khẽ nhếch lên.

Mặt trời chiếu trên không ?

Ánh mắt của hắn rơi xuống, hắng giọng la lên nghề nghiệp của người ở nơi xa. Nụ cười chợt tiến vào trong mắt của hắn. Trong phòng dưới chân tiếng rên rĩ liên tiếp không ngừng. Nam nhân nghe mà không hề lo lắng.

Bên trong nhà kịch chiến một lúc rồi dừng. Trên nóc phòng, nam nhân đứng dậy muốn đi. Trong nháy mắt tung người bay lên, nam nhân lại một lần nữa nhìn lướt qua đường phố không có bóng người, hắn nhếch môi mà cười.

Ta muốn kiếm tiền mua cây đu đủ. . .

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Buổi tối gõ mõ cầm canh, ban ngày ngủ.

Nghe nói đây là thời gian cố định Lưu A Đại đã sắp xếp. Mặc dù nghe có chút lồi thối lếch thếch, nhưng đây cũng là lao động kết hợp vui chơi. Dù sao, Lưu A Đại là một người chỉ cần không đói bụng, không cần suy tính chuyện cưới vợ.

Lưu Mật Nhi cảm thấy vô cùng may mắn vì mình là nữ nhân, mặc dù không biết tại sao Lưu A Đại lại bị nuôi như một nam nhân, người nhà của ‘hắn’ tại sao lại không nhìn ra hắn là nữ nhân. Nhưng, Lưu Mật Nhi vẫn rất vui vẻ.

Chuyện duy nhất để cho nàng nhức đầu chỉ có một, chính là A Hoa cô nương, A Đại và A Hoa cô nương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Cái này là từ trong miệng cô nương đó nói cho nàng biết, chỗ này là một gọi Minh Cốc. Cốc chủ là một vị đại phu quái dị. A Hoa làm việc trong nhà Cốc chủ, bởi vì không có ký khế ước bán thân, nên A Hoa có thể một tháng về nhà một ngày.

Từ nhỏ A Đại đã mất cha mẹ. Là cha A Hoa nhận A Đại làm con nuôi rồi nuôi A Đại lớn đến bây giờ. Tên cũng là do cha A Hoa đặt, ngay cả công việc gõ mõ cầm canh bây giờ, cũng là công việc cha A Hoa đã làm, sau này vì sức khỏe không tốt, mới để A Đại làm thay.

Chỉ gặp qua A Hoa ba lần, Lưu Mật Nhi đã biết. A Hoa đối xử với Lưu A Đại như một nam nhân.

Nhưng cô nương A Hoa này lại đường hoàng đi vào gian phòng của nàng, giờ tay kéo chăn của nàng, kêu to:

"A Đại, A Đại, người mau tỉnh lại!"

Dùng sức nắm lấy góc chăn, Lưu Mật Nhi lộ ra một cặp mắt thanh minh, lấy lòng mở miệng."A Hoa, chuyện gì vậy?" Nàng dùng sức cả tay với chân để giữ chăn. Nhất định không chịu buông tay.

Nói giỡn, bây giờ toàn thân nàng đều không mặc gì, bị nàng ta lôi kéo như vậy, không phải là lộ hết sao. Nàng không quên bây giờ mình là nam nhân!

"Người mau dậy khỏi giường nha! Lần trước người nhờ ta giúp người có việc làm bên trong cốc, ta hỏi người ta, người ta đồng ý rồi, dẫn người đi xem một chút!" Đôi tay xù xì của A Hoa dùng sức nắm cái chăn của Lưu Mật Nhi gương mặt tỏ vẻ không vui.

"A Đại, người tại sao lại không buông tay?" cô nương A Hoa uất ức mếu máo, "Tay A Hoa rất đau đó nha"

Người đau mặc kệ người nha. Lưu Mật Nhi liếc nàng một cái. Trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng ngoài miệng cũng dỗ dành nàng, "A Hoa, ta là nam nhân, người là nữ nhân. Chuyện này mà truyền ra ngoài, người sao có thể lập gia đình?"

"A Hoa có A Đại rồi mà!" đôi mắt cô nương A Hoa tí hí nháy nháy, xoay người giống như ngượng ngùng, cúi đầu vờ về mấy đầu ngón tay. Tuy ngày thường cô nàng hay qua loa đại khái, nhưng lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Hoa mắc cỡ đỏ bừng.

Đúng lúc này.

Lưu Mật Nhi chui đầu vào trong chăn, tay chân nhanh nhẹn hoạt động ở trong chăn.

Thật vất vả mới mặc xong áo lót với quần vào. Lúc này mới lộ đầu ra, miệng mở thật to thở hổn hển.

Đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt tò mò, Mật Nhi cười ha hả, "Cái đó. A Hoa. Ngươi nhìn cái gì?"

"A Đại, ngươi mới vừa rồi làm gì?"

"Mặc quần áo nha."

"Tại sao lại chui vào chăn mặc?"

"Ta. Ta đây là luyện công. Luyện công." Mật Nhi cười ha ha, nói dối qua loa đại khái nhằm qua cửa trót lọt.diendanlequydon.com

"Luyện cái gì công?" A Hoa phát huy bản chất tốt đẹp không ngại học hỏi của mình, hỏi.

"Éc. A Hoa, ngươi nói cái gì ? Ngươi đã nói chuyện xong với người ta, tìm cho ta được một chỗ làm tốt rồi sao?" Mật Nhi giương đông kích tây ý đồ dòi đi lực chú ý của A Hoa.

Cô nương A Hoa gật đầu một cái, nói nghiêm túc, "Đúng vậy nha, quân gia đồng ý rồi, dẫn ngươi đi xem một chút. Chỉ là A Đại xinh đẹp như vậy. Quân gia nhất định sẽ thích." Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Hoa đỏ bừng nhìn Mật Nhi.

Lúng túng cười một tiếng, Mật Nhi ưỡn ngực, miệng nói "A Hoa, A Đại là nam nhân, không thể nói xinh đẹp"

"Hả? Nhưng mà, diendanlequydon.com A Đại thật sự rất xinh đẹp. So với A Hoa còn xinh đẹp hơn. A Hoa sau này muốn A Đại làm người đàn ông của A Hoa. Mẹ ta nói rồi, A Đại là người trong nhà, nên ngươi cứ yên tâm

"." Ta không yên lòng hả ?

A Hoa, nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân!

Mật Nhi cúi đầu nhìn ngực bằng phẳng như phi trường của mình, nàng uất ức quyết định.

Ta muốn kiếm tiền mua cây đu đủ. Mua thật nhiều cây đu đủ. . .

Ai nha, mẹ. . .

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3

Đi theo A Hoa gặp quân gia nào đó, Mật Nhi cũng biết người ta khó có thể nhận mình. Bởi vì nàng quá ốm yếu, cũng không giống như một người giúp việc, ai sẽ nhận nàng?

Trên miệng quân gia nói về nhà chờ tin tức. Thật ra là không được nhận. Điều này Mật Nhi rất rõ ràng.

May mắn, nàng cũng không vì công việc mới mà từ bỏ chuyện gõ mõ cầm canh.

Như những đêm khác, một cái cồng, một chiếc đèn, hai cây gậy gõ. Nàng càng ngày càng cảm giác mình thích hợp với công việc thấp hèn này. Không ai tranh, không ai giành.

"Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!" Hắng giọng kêu một tiếng, nàng chậm rãi tiến lên đi vài bước.

Chợt, trên mái hiên phía bên phải nàng lóe lên một bóng trắng, đối với người bình thường như Mật Nhi mà nói, sẽ không ai chú ý đến nàng!

Chợt nghe câu nàng thốt lên, thân hình màu trắng bỗng dừng lại, chậm rãi xoay người.

Con người không gọn sóng bỗng có chút ý cười, dừng một lát, hần chậm rãi đứng lại trên mái hiên, liếc nhìn một ngọn đèn dần dần đi xa.

Trầm ngâm chốc lát, hần nhún bàn chân một chút thân hình đột nhiên đáp xuống trước mặt của Mật Nhi.

"Éc." Nháy mắt mấy cái xác định trước mắt mình thật sự có người. Động tác kế tiếp của Luru Mật Nhi là khom người thổi tắt ngọn đèn dầu, mở miệng nghi ngờ nói "Hôm nay gió thật lớn nha! Ai. . . về nhà thấp lại đèn rồi mới đi tiếp vậy!"

Bạch y nam nhân nghe vậy, cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói "Ta có!"

Luru Mật Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, "Lỗ tai thật là nhột nha, không phải là bị ù tai chứ? !" Nàng mặt mày ủ ê nói .

"Ta có thể giúp người!" Có người nói.

"Không cần, ta đây là cố ý. Éc." gương mặt tuần tú đang ở cách khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trong gang tấc. Mật Nhi che miệng nhỏ.

"Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh? Còn nhớ ta không?" Bạch y nam nhân nhếch môi cười.

Luru Mật Nhi nháy nháy mắt, nàng nháy thêm một cái nữa. Đột nhiên, quát to một tiếng, "A. Đĩa bay!"

Nam nhân đó nghi ngờ xoay người nhìn, lúc xoay đầu lại đã không thấy bóng dáng của đứa nhỏ gõ mõ cầm canh.

Chân của bạch y nam nhân đứng ngay bên cạnh, Luru Mật Nhi cẩn thận từng li từng tí di chuyển bước chân của mình, nín thở chậm rãi nhích chân. Thật vất vả mới cách xa chân của nam nhân mặc đồ trắng. Nàng không nhúc nhích nhìn Bạch Ảnh.

Bạch y nam nhân ngẩn người, chợt lắc đầu bật cười, "Chạy thực vui về!"

Đó là nhất định. Người khôn giữ mình, chính là không thấy gì cả! Luru Mật Nhi gật đầu liên tục.

"Úmnh. Tội nay hình như hơi trễ rồi ! Chỉ là, đuổi thượng kết vĩ!" Bạch y nam nhân khẽ ngân một tiếng, rồi lắc thân một cái, bóng người đã biến mất không thấy gì nữa.

"Hô, ha ha. ngộp chết ta mất!" Luru Mật Nhi mở to miệng thở từng ngum từng ngum. Thế mới biết nín thở thật không phải là người nào làm cũng được, ngực cũng đau nha.

Vuốt vuốt bộ ngực nhỏ bằng phẳng của mình, nàng nhặt công cụ làm việc của mình mình, móc ra hộp quẹt thổi mấy cái, đèn lồng giấy màu trắng lại được thấp sáng, nàng nhếch môi cười, nhặt đồ đạc của mình lên, hắng giọng hô: "Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!"

Cứ như vậy kêu liên tiếp mấy lần, cuối cùng đã đi hết ngõ hẻm, nàng có thể về nhà lên giường ngủ. Nghĩ đến đây, bước chân của Luru Mật Nhi cũng thay đổi, nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

"Ghét, người gấp gấp như vậy làm gì? Người ta mãi mới chờ đến lúc tiểu quý kia ngủ thiếp đi mới ra ngoài được, ai nha, đừng gấp như vậy, ai u. Từ Từ, người muốn giết chết ta sao!"

Âm thanh rên rỉ của nữ nhân truyền đến. Trên đầu Luru Mật Nhi đầy vạch đen. Ai, người cô đại vụng trộm cũng khác người hiện đại sao?

Lập tức, gót chân nàng xoay một cái, cũng không quay đầu, đi hướng khác trở về nhà.

Nhưng ngay lúc nàng xoay người, ở trên cây bên cạnh nàng lộ ra một vạt áo màu trắng trong đêm đen.

Nuốt nước miếng một cái, Luru Mật Nhi nghĩ thầm. Số mình tại sao lại xui xẻo như vậy ? Lập tức hừ hai tiếng, lấy biện pháp cũ ra.

"Ai nha, mẹ, người đoán xem ta nhìn thấy gì nha? Ai nha, mẹ, ta nghĩ muốn mau về nhà á!" Giọng ngâm nga buồn lòng giống như người khác không hiểu, nàng không lo lắng không lo lắng ở dưới cây đại thụ xoay mặt đi.

Âm thanh quen thuộc khiến cho nam nhân đang ngồi ở trên cây nhìn coi người ta vụng trộm khẽ nhếch miệng, rồi hần khẽ cười thành tiếng. Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh sợ rằng bản thân cũng không biết, tiếng hát của hần, đã nói cho người khác biết, hần cái gì cũng thấy được sao? !

Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị Đụng Ngã

Thời điểm không đi làm, Mật Nhi đang ở trong nhà ngủ. Đã qua được một tháng, nàng đã sớm quen với công việc này. Nhưng khi ngồi ngẫm lại, thì nàng cảm thấy thật nhàm chán.

Nhìn lướt qua nhà chỉ có bốn bức tường, Mật Nhi lắc đầu một cái. Nàng nghĩ, mình có nên thay đổi ngôi nhà này một chút không nhỉ ?

Việc gõ mõ cầm canh này, thật ra thì cũng không phải một mình nàng làm, công việc này có ba người thay phiên nhau làm. Cho nên lúc rảnh rỗi, nàng hoàn toàn có thời gian đi làm việc khác.

Nhưng là, làm cái gì bây giờ?

Cúi đầu nhìn mình một cái, sờ sờ trên người cũng không có nhiều tiền, nếu như không có tiền ngay cả muốn đổi y phục khác cũng không được.

"A Đại, A Đại." Lúc này, ngoài cửa truyền đến một âm thanh rất lớn.

Chỉnh sửa lại y phục, Mật Nhi đứng dậy đi ra cửa, hạ thấp giọng trả lời, "Ở đây ở đây!" Định thần nhìn lại, thì ra là trong một ba người làm gõ mõ cầm canh cùng nàng, hình như tên là Xuyên Trụ .

Xuyên Trụ đi vào nhà, nhìn nàng một lát, chợt mở miệng, "A Đại, ta có việc cầu xin ngươi!"

"Hả? Chuyện gì?" Đầu là những đứa bé nhà nghèo với nhau, còn có việc cầu xin nàng? Mật Nhi nháy nháy mắt.

Mật Nhi nhìn chăm chăm, Xuyên Trụ bị nàng nhìn như vậy, mặt bỗng ngượng ngùng đỏ cả lên.

Đột nhiên cảm thấy A Đại thật là xinh đẹp nha. Trong lòng Xuyên Trụ chợt rộ lên.

"Xuyên Trụ, ngươi rốt cuộc có chuyện gì hả?" Mật Nhi đưa tay khẽ đẩy đẩy hán, lúc này nam nhân này mới hồi hồn lại.

"A, cái đó. Cha ta mấy ngày nay té gãy chân rồi, ta không thể đi làm việc được, ngươi có thể làm thay ta hay không?" Xuyên Trụ lúc này mới nhớ tới chính sự của mình.

Phát hiện Mật Nhi do dự, hán vội vàng nói tiếp, "Tiền công mấy ngày này thì ngươi lấy. Ta chỉ không muốn bị người khác đoạt đi công việc này thôi" Xuyên Trụ vuốt vuốt mái tóc của mình.

Có tiền? Hai mắt Mật Nhi tỏa sáng, không chút suy nghĩ vỗ ngực gật đầu một cái, "Không thành vấn đề, cứ để ta lo! Ha ha." Có tiền là tốt rồi, dĩ nhiên là đồng ý rồi.

"Vây. Cảm ơn ngươi! Ta phải đi về!" Cảm thấy A Đại có gì đó không đúng, nhưng Xuyên Trụ lại không biết là cái gì, không thể làm gì khác hơn là xoay người rời khỏi.

Đưa mắt nhìn Xuyên Trụ rời đi, Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến mình từng nhìn thấy hai lần ‘vụng trộm’, nàng không nhịn được cất giọng kêu Xuyên Trụ.

"Đợi chút." Ánh mắt của nàng khác thường nhìn Xuyên Trụ.

Xuyên Trụ quay đầu lại khó hiểu nhìn sắc mặt tỏa sáng của A Đại, cảm thấy da đầu tê dại, "Chuyện gì?"

Cầm tay Xuyên Trụ đi vào trong nhà, rồi Mật Nhi nhìn ngoài cửa một lát, xác định không có ai ở ngoài rồi mới đóng cửa. Thần thần bí bí đi tới bên cạnh Xuyên Trụ, " Xuyên Trụ, ta hỏi ngươi chuyện này?" Nàng hạ thấp giọng nói.

"Chuyện gì à?" Có thể là do bị ảnh hưởng của nàng, cái Xuyên Trụ cũng không tự giác hạ thấp giọng.

Há hốc mồm, Mật Nhi phát hiện nàng không tìm được từ nào thích hợp, cuối cùng chỉ có thể hỏi thẳng, "Thời điểm ngươi đi làm, có gặp qua. Ếc. Cái đó hay không?" Nàng ám chỉ người vụng trộm.

Cái đó? Cái Xuyên Trụ nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, "A Đại, ngươi thấy được?" A Đại nghĩ đến thấy quý

"Đúng a! Thấy qua hai lần!" Mật Nhi gật đầu một cái, nét mặt Xuyên Trụ đã nói rõ nàng biết. Cho nên, nàng hỏi tiếp, "Ngươi cũng thấy qua?"

Cái Xuyên Trụ lắc đầu lập tức, "Ta chưa từng thấy qua, ta chưa từng thấy qua!"

Mật Nhi lôi kéo cái Xuyên Trụ nhỏ giọng hỏi, "Vây làm sao ngươi biết ta nói là cái gì?"

"Không. Không phải. Quý sao?" Cái Xuyên Trụ run rẩy âm thanh hỏi.

Nghe vậy, Mật Nhi liếc hần một cái, "Không phải! Ấy là" Nàng đến gần cái Xuyên Trụ bên nói tai mảy chữ!

Xuyên Trụ nghe vậy thò ra một hơi thật dài, rồi tê liệt trên ghế ngồi, hần không còn hơi sức nói xong, "Cái này hà ?"

"Người biết?"

"Biết"

"Người biết là ai ?"

"Không biết!"

"Vậy người."

"Làm như không thấy là tốt. Còn nữa, A Đại người đi nhìn? Như thế nào? Kích thích sao? Có học được tuyệt chiêu." Cái Xuyên Trụ đột nhiên trợn to hai mắt nhìn nàng.

Hết cách rồi, ai bảo Mật Nhi bây giờ là nam nhân. Nam nhân không phải đều thích việc này sao?

Không được tự nhiên chà xát mặt, Mật Nhi hắng giọng, "Khụ. Không có. Loại chuyện như vậy, ta thế nào."

"Không có hả, tốt nhưng đáng tiếc!" Cái Xuyên Trụ cảm khái.

Mật Nhi nghe vậy liếc mắt.

Tiếp tục hỏi, "Trừ cái đó ở ngoài, người có thấy những người khác hay không?" Cái đó trên nóc phòng nhìn lên . Cái đó trên cành cây trong rình coi!

"Những người khác? Không có a! Loại chuyện như vậy người cũng chớ nói lung tung đi ra ngoài. Sẽ bị phiền toái đó" Xuyên Trụ nhỏ giọng nói. Ngừng lại, hần chợt bổ sung, "Chỉ là người lần sau thấy, có thể dừng lại nhìn lên một chút, trở lại dạy ta một chút"

Nhìn bộ dạng khiêm tốn muốn học hỏi, về mặt lưng túng của Xuyên Trụ, Mật Nhi qua loa nói, "Được...được. Ta biết rồi!" Hỏi nửa ngày cũng không biết được chuyện cần biết.

"Không sao chứ. Ta đi đây! Cha ta vẫn còn ở trên giường !" Xuyên Trụ lẩn nữa đi ra cửa.

Mật Nhi khoát khoát tay, bày tỏ vẻ đồng ý.

Người khác cũng không thấy qua sao? Hay là mình gặp quý? Mật Nhi trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây lại nghĩ tới sắc trời hơi tối, ăn đơn giản cái gì một chút để no bụng, rồi Mật Nhi bắt đầu bắt đầu làm việc.

Vì phòng ngủ có âm thanh khác truyền vào trong tai của mình, lần này Mật Nhi nghĩ ra cách riêng cho bản thân mình. Chỉ cần miệng mình ở không, nàng sẽ bắt đầu ca hát. Hát không biết bao nhiêu đoạt giải nhất. Trước kia lúc còn đi học bài hát mới nào vô đầu nàng đều có thể “ché biến”, vì vậy.

"Nho nhỏ cô nương, đi ở trên đường. Đi theo phía sau 1 con sói. Đi qua đường cái, xuyên qua hẻm nhỏ. Cô nương quay đầu lại đem ta ngắm. Ta nói cô nương, người thật xinh đẹp. Kết giao bằng hữu như thế nào? Cô nương xoay người tát ta, nói ta đang giả trò lưu manh. Ta là lưu manh, ta là sắc lang, người có thể làm gì ta, ta đem cô nương đè xuống đất, cô nương hai mắt lưng tròng... A." (* một bài hát)

Âm điệu hơi roi, chỉ nghe phịch một tiếng. Mật Nhi mở to hai mắt nhìn gương mặt tuần tú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Thật lâu cũng không tìm được giọng nói của mình.

"Gỗ mõ cầm canh lang, thì ra là, người nghĩ bị đụng ngã a" Chủ nhân gương mặt tuần tú bỗng chốc truyền ra âm thanh chế nhạo chứa đựng nụ cười nhạt"Gia thỏa mãn người, cảm tạ gia sao?"

"." Thật *** xui xẻo. Làm thay cũng có thể gặp phải hần? Mật Nhi cắn răng không lên tiếng.

"Ca hát cũng không tệ, nhưng ta chưa từng nghe qua bài hát này" chủ nhân gương mặt tuần tú tiếp tục nhạo báng nói.

"." Mẹ, ta là người điếc ta là người mù. Ta cái gì cũng đều không thấy.

Chủ nhân gương mặt tuần tú hình như không thèm để ý. Thậm chí cử động thân thể ở trên người của Mật Nhi, tìm một vị trí thoải mái nằm sắp xuống. Đôi tay đặt ở trong lòng Mật Nhi con mắt đen nháy trong nháy mắt trông thật đáng yêu.

Mẹ nó, làm nũng đáng xấu hổ. Mật Nhi trong lòng thầm mắng. Cũng nhìn không được nữa nói một tiếng, "Trên đường cái cũng có quý áp giường sao? Nặng nề quá."

"Ha ha... Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, người biết vì chờ người đến mà gia đã đến mấy lần rồi không? Gia ta, dụng tâm như vậy, người cảm tạ ta sao đây

"? " chủ nhân gương mặt tuần tú thờ dài. Trần đầy mong đợi nhìn Mật Nhi bị mình áp đảo trên đất.

Dụng tâm mẹ ngươi ấy, lão tử có nói muốn ngươi sao?

"Đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, ngươi cảm thấy ở trên đường bị quý áp giường, thoải mái sao? Đáng tiếc, có chút lạnh" Chủ nhân gương mặt tuần tú khề cau mày, có chút không vui nói.

"Vậy ngươi vẫn chưa chịu đứng dậy?" Lời vừa ra khỏi miệng, Mật Nhi liền hồi hận. Quyết định không mở miệng, bây giờ không phải đã để lộ rồi sao?

"Đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, thì ra là ngươi thấy già. Nếu ngươi mỗi lần đều như không thấy già. Gia còn tưởng rằng mình là quý đó nha" Giọng của nam nhân không lo lắng nói. Hắn nhích người, cầm đặt ở hõm vai trên cánh tay Mật Nhi, dù bận vẫn ung dung liếc nhìn Mật Nhi.

Dựa vào hắn. Mật Nhi cũng nhận không được nữa nhấc chân đạp tới, "Tránh ra lão tử đứng lên"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lão Tử Là Trục Nam

Ba chân bốn cẳng đứng lên, Mật Nhi nhanh chóng sờ tới thứ gì đó của mình. Một giây kế tiếp, xoay người rồi đi.

Răng rắc phanh, trong đêm tối tĩnh mịch phát ra âm thanh chói tai. Đồng thời kèm theo một tiếng nấc.

"Khốn kiếp." Mật Nhi hét lên một tiếng. Lăn nữa nằm lại trên mặt đất lạnh lẽo. Mà gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, cười rất vui vẻ.

"Đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, trò chơi đùng ngã chơi rất khá, hả?" Một chữ cuối cùng, hắn ngậm trong chỗ cổ họng, không chút để ý gạt gạt, hắn có đôi mắt đẹp mày kiếm.

Dùng sức hít sâu một hơi, Mật Nhi nhắm mắt lại, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ nói xong, "Biến thái, đứng lên!"

"Đứng lên để lên ngươi sao? Thì ra là, ngươi thích kịch liệt." Nam nhân gật đầu.

Lúc Mật Nhi cho là hắn muốn đứng dậy, hắn nói tiếp, "Nhưng là, tới tới lui lui như vậy, rất vất vả" Hắn khổ não nói.

Dùng sức từ chối mấy cái, Mật Nhi mệt mỏi thờ nặng tức tối, nói "Vị công tử này, nam nhân đề nam nhân, thú vị sao?"

"Lần đầu tiên đề nam nhân, thật tươi mới nha" Người đó cảm thấy rất vô sỉ nhưng cũng là nói thật.

"Lần đầu tiên? Thật thuần thực nha." Mật Nhi không nhận được châm chọc.

Nam nhân cũng không trả lời sự châm chọc của nàng, nghiêng đầu nghiêm túc hỏi, "Ngươi có lạnh không?"

"Không lạnh" Không chút suy nghĩ Mật Nhi trả lời ngay.

"Vậy ngươi tiếp tục nằm đi. Cái đệm thịt người thật ấm áp!" Nam nhân bỗng cười rất vui vẻ lộ ra một hàng hàm răng trắng nõn.

"." XX ngươi OO .

Trong lúc nhất thời, giữa hai người hô hấp thổi lất phất trên mặt của nhau. Bởi vì cự ly hai người, hoàn toàn có thể nghe được tiếng tim đập của nhau, nằm trên đất lạnh nhưng Mật Nhi bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng lên.

"Khụ. Ngươi hôm nay không nhìn nữa hả ? Bỏ lỡ rất đáng tiếc nha" Nàng đột nhiên quẹo rử nói, cổ họng không được tự nhiên.

Mình có quá vội vàng không? Vụng trộm cũng không phải là ngày nào cũng có. Mật Nhi trong lòng tha thiết hi vọng.

Nghe vậy, nam nhân giống như suy tư chốc lát, chợt gạt đầu một cái, "Nói cũng phải, hôm nay hãy bỏ qua đứa nhỏ gỗ mỡ cầm canh ngươi. Gia còn có thể tìm đến ngươi đấy"

Tiếng nói nhẹ nhàng rơi xuống, trên người Mật Nhi chợt nhẹ hẳn, nam nhân đã biến mất không thấy.

Tức giận đứng lên, Mật Nhi nhìn về phía bầu trời rỗng to một tiếng, "Choáng nha, lão tử là trục nam, mới không cần bị ngươi bẻ cong queo"

Chợt, trong không trung truyền đến một tiếng cười to sáng khoái.

"Ha ha, đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh. Gia càng ngày càng thích người rồi đó nha"

"Ai muốn người thích, người là tiểu thụ bị người ta đề" Tay Mật Nhi chống nạnh, tức giận nói vọng qua.

Trả lời lửa giận của nàng chỉ là tiếng gió hô hô.

Thật lâu sau cũng không nghe hồi âm, lúc này Mật Nhi mới nhặt lên công cụ làm việc của mình. Đốt đèn lên, nàng nắm chặt vật trong tay, hít sâu một hơi, rồi mới tiếp tục công việc bị cắt đứt của mình.

Mật Nhi cảm ngọn đèn dầu chậm rãi bước đi, nàng vừa rời đi, lúc này có một bóng dáng cao to chấp tay đứng ngay nơi nàng mới rời đi.

Bóng dáng đó nhìn chằm chằm bàn tay của mình, chậm rãi di động ngón tay đến chóp mũi, mũi mòng u ru nhả chậm rãi nhếch lên, ngón tay chậm rãi vuốt cằm, đôi mắt trông rất bình tĩnh nhưng vẫn lộ vẻ hứng thú.

Chẳng biết lúc nào, phía sau nam nhân đang lặng lẽ đứng có thêm một người, người tới khẽ gật đầu với hắn, chợt mở miệng "Lão gia, đã đến giờ"

Quyển luyện nhìn lướt qua ngọn đèn dầu đã đi xa, nam nhân đứng chấp tay khẽ phẩy vạt áo xoay người "Trở về thôi!"

Sau đó, trong không khí truyền đến mấy câu đối thoại.

"Vô Trần, cái đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh là người như thế nào?"

"Thú vị!"

"Người đối với hắn có hứng thú sao?"

"Vô Trần thích nữ nhân!"

"Ừm. Như vậy a. Người nói là, gia thích nam nhân sao?" Nam nhân nghi hoặc hỏi.

"Lão gia."

"Hả? Cái gì?"

"Ngài có phải là xử nam không?"

Qua thật lâu, giọng nam lần nữa truyền đến.

"Vô Trần, tối nay cho người ba nữ nhân, đủ chưa?"

"."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Nửa Đường Gặp Mĩ Nam

Mật Nhi không biết đã xoạc chân đạp đạp một cái nào đấy lần thứ mấy. sinh vật.

Cái sinh vật này hình như, là một nam nhân.

Y phục trắng như tuyết bởi vì lý do nào đó mà bị thương, phía trên điểm một chút gì đó màu đỏ, có thể thấy đó là máu.

Vốn nàng có thể bỏ qua người này, nhưng là. Lại một lần nữa nhìn lướt qua bị một đôi bàn tay thon dài trắng nõn nắm chặt ống quần của mình ở lòng bàn tay. Nàng không nhịn được mắt tròn trắng kích động. Muốn tránh xa những chuyện như vậy. . . nhưng thật là khó thực hiện nha. . .

Nhanh chóng nhìn bốn phía, xác định không có bất kỳ người nào trên con đường thưa thớt, Mật Nhi mới khom người cúi đầu dùng ngón tay chọc chọc nam nhân máu me đầy người.

"Này, Này!"

"Khụ"

Người trên đất buồn bực ho một tiếng, một ngụm máu tươi phun lên mặt đất khi nàng cúi đầu quan sát hắn.

Mùi vị gay mũi trong nháy mắt truyền vào trong hơi thở, Mật Nhi bình tĩnh nhìn nam nhân mặc y diendanlequydon.comphục màu trắng nắm vạt áo của nàng xoa xoa máu trên mặt. Đồng thời mở miệng, "Buông y phục ta ra" Nàng rất nghiêm túc mở miệng nói với hắn.

Nam nhân diendanlequydon.comtừ từ mở mắt, thấy rõ ràng người trước mặt, hắn có chút trở mắt.

Nhanh chóng giơ tay lên che mặt, Mật Nhi xoay người đưa lưng về phía nam nhân, "Ta không thấy ngươi... ngươi cũng không thấy rõ ta. Ngươi đi ngay đi, ta còn có chuyện."

Thật là đủ loại xui xẻo, chờ mãi mới đến lúc phát tiền công, giữ lại một chút để dùng, còn lại nàng định mua một ít y phục nữ, định ban ngày đi tìm công việc làm thêm, công việc còn chưa có tìm được, làm sao lại gặp phải một người như vậy chứ...

"Khụ. Cô nương... Làm phiền ngươi đỡ ta đứng lên, được không?" Nam nhân không còn hơi sức nói.

"Ngộ nhờ ngươi quần ta thì sao?" Chuyện này có thể nói không tốt. Người tốt không phải mỗi lần đều có thể được báo đáp. Nếu không thể thì làm gì có chuyện họa do miệng mà ra nha?

Nam nhân trầm ngâm: "Vây xin cô nương rời đi"

"Ta rất muốn làm điều đó nha". Mật Nhi chỉ về phía chân của nàng, bất mãn nói: "Cái người này ngươi thật không phúc hậu. Nắm y phục ngươi ta, còn nói người ta rời đi. Như thế này làm sao đi?"

Nam nhân nghe vậy, nhếch miệng lên máu lại chảy ra, "Vây thì mời cô nương đi, ta vịn ở dưới đứng lên"

"Tại sao ngươi nói thì ta phải làm?" Hỏi thì như vậy, nhưng nàng lại gắng sức đỡ nam nhân đó dậy, ngoài miệng lại nói: "Ta không phải là nghe lời ngươi, chẳng qua là cảm thấy... thỉnh thoảng mỗi ngày làm một việc thiện cũng thật tốt" Điều này phải nói rõ ràng.

"Tạ ơn cô nương" Nam nhân gắng sức tựa vào trên người của nàng thở dốc.

Lúc này, Mật Nhi mới có cơ hội cẩn thận nhìn nam nhân này. Nói như thế nào đây, lông mày ra lông mày, mắt ra mắt, sống mũi cao, nhưng kết hợp với miệng anh đào nhỏ nhắn của hắn. . .

ddlqd

Mật Nhi trợn to hai mắt, xác định mình không có nhìn lầm, miệng người đàn ông này, thật sự rất nhỏ.

Nhìn đến đây, nàng không nhịn được nở nụ cười ngốc nghếch. Một đôi mắt sáng trong nháy mắt vẽ ra một đường cong.

ddlqd

"Không biết tại hạ có chỗ nào khiến cô nương vui vẻ như vậy?" Nam nhân gắng sức ngồi dậy, nam nhân kiêu ngạo cố gắng không tiếp tục dựa vào Mật Nhi nữa.

Phát hiện nam nhân ngồi một lúc sau cũng không có ngã. Mật Nhi không đếm xỉa đến câu hỏi của hắn, cất bước rời đi. Tốc độ nhanh đến nỗi khiến nam nhân phía sau cảm thấy khó hiểu.

Liếc nhìn bước chân của Mật Nhi bước nhanh rời đi, hắn nhìn không được bật cười. Thái độ của nàng để cho hắn nhớ tới một người.

Nhưng vui vẻ không lâu, tia máu theo khóe miệng chảy ra.

"Lão già." Một tiếng hét vang đến, phía sau lưng nam nhân đang ngồi bỗng có một nam nhân xuất hiện.

"Vô Trần, ngươi đã đến rồi?" Nam nhân chậm rãi cười, nhưng trong đôi mắt không có mỉm cười.

ddlqd

"Lão già, ngài lại đi tìm hắn, thật sao?" Tên nam nhân gọi là Vô Trần, trong giọng nói lộ ra lo lắng

"Ừ."

"Lại thất bại sao?"

"Ừ."

"Lão già, tại sao tâm ngài còn không chết?" Vô Trần vô lực thở dài.

Không biết đã trải qua bao lâu, âm thanh kiên trì của nam nhân truyền đến, "Không thấy được nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua" Trong ánh mắt của hắc lóe kiên quyết.

"Lão gia, lần này ngài thiếu chút nữa. Lão gia?" Vô Trần kêu lên một tiếng, cảm thấy thân thể người bên cạnh mềm nhũn xuống, Hắc nhanh chóng xoay người, cõng nam nhân đó lên, biến mất như ở đó chưa từng xuất hiện người.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lấy Tiền Đổi Tên

Đã trải qua ba lần làm thử, Mật Nhi rốt cuộc tìm được một công việc làm thêm vừa ý. Giúp việc ở trong phòng bếp, mỗi ngày chỉ làm việc ba canh giờ, tiền công trả trong ngày.

Công việc này ở hiện đại Mật Nhi cũng đã làm, dĩ nhiên là rất thuận tay, đối với thời gian làm việc, nàng cũng tương đối hài lòng, vì vậy, vui vẻ bắt đầu làm việc.

Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ khi tìm được việc này, mỗi đêm lúc Mật Nhi bắt đầu làm việc, cũng không có gặp phải người rình coi... cái đó, điều này làm cho nàng cảm thấy, rất tiếc nuối. Dù sao cảnh sắc như vậy, không phải mỗi người đều có thể nhìn thấy.

"Ai." Thật là đáng giận, Mật Nhi cảm thấy mình thật nhàm chán, thế nhưng lại nhớ tới người kia.

"Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, đang nhớ đến gia sao?"

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói, trong nháy mắt hai tay Mật Nhi khoanh ở trước ngực, tạo tư thế muốn đánh nhau, rồi mới xoay người lại.

Tay áo bông bành, dưới ánh trăng, Mật Nhi lần đầu nhìn rõ ràng người đến. Chợt, nàng kinh ngạc tròn to hai mắt.

"Là người?" Nàng theo bản năng bật thốt lên, chợt hối hận che miệng.

"Ừ, là gia. Hôm nay, còn muốn chơi trò chơi đùng ngã sao? Gia đã chuẩn bị xong." Người vừa tới xắn tay áo, chuẩn bị ổn thỏa xong.

Mật Nhi không biết mình nên dùng vẻ mặt gì để nhìn vị nam nhân này. Cuối cùng, nàng hơi mím môi, "Ta cũng vậy, đã chuẩn bị xong!"

"Có thật không? Đến đây đi" Nam nhân hưng phấn nhếch môi.

"Được, ta đếm một hai ba" Mật Nhi cười mĩa một tiếng. Giật giật hai chân, làm ra tư thế chuẩn bị chạy trốn.

Truyện được đăng tải duy nhất tại diendanlequydon.com

"Không cần, quá phiền toái. Xem ai. Ách?" Nam nhân đó lời còn chưa nói xong đã chứng kiến Mật Nhi quay người bỏ chạy, hắc chợt cười yếu ớt.

Nhún nhún bàn chân lầy đã một chút. Thoáng cái hắc đã đứng ngay trước mặt Mật Nhi.

"A. Người là quý hà?" Mật Nhi hô to một tiếng, vỗ ngực, mở miệng nói một cách giận dữ.

Nam nhân nghe nói cúi đầu liếc nhìn Mật Nhi chỉ cao đến bả vai hắc, nhếch môi cười: "Đứa nhỏ gỗ mõ cầm canh, người tên là gì?"

"Hỏi tên người khác, đồng thời không biết nên nói lên tên của mình trước sao?" Mật Nhi mắt lạnh hỏi ngược lại.

"Ta hỏi người, cũng không phải muốn lấy được một hỏi ngược lại. Có lẽ, gia đùng ngã người xong, người mới có thể trả lời?" Nam nhân ác ý nói. Bộ dáng như muốn ngã xuống ngay lập tức.

Không biết xấu hổ. Mật Nhi mắng một tiếng, "Muốn biết sao? Lấy tiền đổi"

Sau một khắc, một thỏi bạc xuất hiện tại trước mắt của nàng. Nam nhân giương môi "Tên"

Nổi giận đẩy nam nhân đó ra, cầm bạc trên tay. Mật Nhi vòng qua phía sau nam nhân, nói "Luu A Đại" Nàng yêu tiền, nhưng cũng không lừa gạt người khác. Đây là ranh giới làm người cuối cùng của nàng.

Bóng dáng đơn độc của nam nhân kéo ra thật dài ở dưới ánh trăng, đứng tại chỗ không động chút nào, hẩn lặp lại cái tên này, thật lâu thật lâu.

Lúc Mật Nhi rời đi, trong lòng cực kỳ hối hận, "Tại sao không cần? Tại sao không cần? Rõ ràng rất thiếu mà" Nàng cúi đầu nhìn tay trái của mình, không nhìn được dùng tay phải đánh một cái vào tay trái, "Người tại sao không thông minh ra chứ, tại sao không nhận được? Đó là tiền a, tiền a." Nàng thật hối hận a.

Bước chân qua cửa nhà tối đen như mực, lúc muốn thấp đèn, chợt nhớ tới dầu thấp đã dùng hết. Buổi chiều bởi vì phải giúp việc bếp núc, chưa kịp đi mua.

Yên lặng thờ dài, nàng bây giờ vô cùng nhớ nhưng đèn điện ở hiện đại.

Trong bóng tối cố gắng tìm vị trí của giường, cũng may nàng đã sớm thích ứng trong bóng tối.

Chậm rãi cởi đai lưng ra, cởi ra quần áo rộng rãi, bên trong chỉ mặc áo lót của nam nhân, thân thể ở dưới ánh trăng khẽ lộ ra. Cởi y phục ra, liếc mắt nhìn bộ ngực của mình. Mật Nhi không nhìn được nguyên rủa ra tiếng, "Bộ ngực của ta tại sao mãi vẫn không. . . tiến bộ tý nào?" Hối tiếc, buồn bã chỉ chốc lát, rồi mới cởi ra y phục còn lại.

Không có phơi ánh mặt trời nên da trắng nõn khác thường, cởi toàn bộ y phục trên người ra, thứ nổi lên trước ngực có thể rất rõ ràng, đây là một nữ nhân thân thể mềm mại.

Nhanh chóng nằm vào giường, Mật Nhi thờ dài, lại một lần nhớ tới chính mình đã đẩy bạc ra, nàng ảo não nhũ mày lại.

Bỗng có một cơn gió mạnh, cửa sổ bị thổi ra, Mật Nhi ngồi dậy, nguyên rủa một tiếng, lấy chân quần cơ thể lại rồi đóng cửa sổ. Quay trở lại trên giường nằm xuống.

Cho đến khi bên trong nhà truyền đến tiếng hít thở đều đặn, bóng dáng ẩn thân ngoài phòng lúc này mới từ từ bước ra. Rõ ràng là lúc trước cùng Mật Nhi nói chuyện là một nam nhân.

Giờ tay lên vỗ vỗ gò má nóng lên của mình, hẩn không dám tin mình lại phát giác thân thể khác thường.

Lại một lần nữa nhìn lướt qua bên trong nhà, nam nhân tung người nhảy một cái, nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

Mật Nhi ngây ngốc vẫn còn ở trong mộng, tưởng mình quyết định dùng bạc vừa nhận được mua chân giò lợn. Trong mơ hồ, còn phát ra một câu cảm khái "Thơm quá!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mẹ Nó, Kêu Thiếu Dưỡng Khí

"A Đại... A Đại... A Đại. Không xong, A Đại."

Sáng sớm, Mật Nhi đang trong mộng đẹp thì bị một tiếng la hét kêu tỉnh, kèm theo cửa phòng bị người nào đó đá văng, người đập cửa cũng đã đi tới trước mặt Mật Nhi.

ddlqd

Người này... đã là lần thứ hai nên Mật Nhi tuyệt đối không suy tính. Cho nên, ngay từ lúc nghe được có người gọi, nàng liền mặc thêm áo trong, lúc này vừa thất xong đai lưng.

"Cái gì không xong?" Nàng sửa sang quần áo một chút, nhìn A Hoa hỏi.

ddlqd

Bàn tay A Hoa trong nháy mắt bắt được bả vai của Mật Nhi, khiến cho Mật Nhi ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của nàng.

"A Đại, người có phải gặp qua Cốc chủ hay không?" A Hoa nói.

ddlqd

Mật Nhi lắc đầu: "Không có"

"A Đại" A Hoa hét lớn một tiếng, dọa Mật Nhi giật mình.

ddlqd

"A Hoa, người hôm nay thật là kỳ quái, rốt cuộc là thế nào?" Mật Nhi kỳ quái hỏi.

Mật A Hoa nghiêm túc, bắt lấy tay của Mật Nhi xoay người rời đi, "A Đại, chúng ta đi gặp cha mẹ nói chuyện, chúng ta lập tức thành thân"

Mật Nhi vừa nghe lập tức phát hiện có điều không ổn, vội vàng lôi kéo A Hoa lại, hỏi "Thế nào... thế nào? A Hoa, người nói rõ ràng xem."

Hoàn toàn không để ý tới lời của nàng..., A Hoa lôi kéo Mật Nhi đi ra khỏi cửa.

Không có chút nào ngoài ý muốn, thật sự là kéo.

ddlqd

"Xin hỏi, Lưu A Đại có phải ở đây không?"

Thoát khỏi tay A Hoa, Mật Nhi lúc này mới thấy rõ người tới.

Một nam nhân lạ mặt nhưng rất đẹp, lúc này đang đứng ở cửa ghé đầu vào.

Mật Nhi đẩy cửa đi ra ngoài, đáp "Là ta. Người là."

"Tiểu nhân đến thỉnh ngài vào trong cốc" Nam nhân đẹp trai trả lời.

Giật mình, Mật Nhi lại hỏi "Cái gì trong cốc?"

"Mình cốc." Nam nhân trả lời.

"Không đi." Mật Nhi trả lời rất dứt khoát.

Ai ngờ, nam nhân cúi đầu, "Công tử, xin mời." Mặc dù ngoài miệng khách khí, thực tế thái độ rất rõ ràng.

Mật Nhi lắc đầu "Ta nói ta không đi."

"Vây... đắc tội." Nam nhân cười nhẹ một tiếng.

Đợi đến khi Mật Nhi hồi hồn lần nữa, hai chân nàng đã đứng bên trong cái sân nào đó rồi. Nhìn bốn phía khắp nơi đều là rừng trúc, Mật Nhi không nhận được oán thăm.

ddlqd

Người này coi mình là gấu trúc à? Còn xây cái rừng trúc?

"Đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, vào đi"

Âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai. Mật Nhi suy tư chốc lát, nhanh chóng chạy về phía cửa viện.

"Ha ha... đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, vì sao mỗi lần người đều biểu hiện làm cho ta bất ngờ vậy?"

Mật Nhi xoay người định thần nhìn lại. Phát hiện người tới rõ ràng là nam nhân hôm đó nắm ống quần của bản thân. Nàng chợt phát hiện ra mấu chốt quan trọng, người này cùng nam nhân trước đó nhìn coi người ta làm chuyện phòng the là cùng một người. Người này chính là Cốc chủ?

ddlqd

Ngay sau đó, nàng muốn ngửa mặt lên trời hét thật to.

Ông trời, người đùa với ta ư?

Nam nhân chậm rãi bước lên, thân mật nắm cả đầu vai của Mật Nhi, khom người liếc nhìn nàng "Đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, lại không biết gia rồi hả?"

ddlqd

Xoay cổ qua, Mật Nhi đưa ngón tay chỉ bàn tay ở đầu vai mình, "Uy. . . ."

Nam nhân nhìn lướt qua, giả bộ không nhìn thấy. Cánh tay dài khẽ dùng sức, kéo Mật Nhi vào trong ngực cúi đầu chống lại nàng. Khóe môi đỏ thắm nhếch lên.

"Đưa nhỏ gỗ mỡ cầm canh, nhớ gia sao?"

Mật Nhi nói nghiêm túc "Ta là nam nhân."

"Ta cũng vậy." Nam nhân nghiêm túc trả lời. Chợt nháy mắt mấy cái hỏi "Ngươi cần ta chứng minh sao?" Một tay hất vung y phục lên, làm bộ muốn chứng minh.

Hắn nắm quần áo trên tay trêu chọc, Mật Nhi hít sâu một hơi.

"Thật vui mừng, ngươi cũng cho là như thế. Như vậy. tay của ngươi cùng đầu của ngươi, có thể cắt xa một chút hay không" Câu nói sau cùng là Mật Nhi dùng hết hơi sức toàn thân mình rống to ra tiếng

Gào xong rồi, trước mặt bỗng tối sầm, thôi rồi. . .

Mẹ nó, gào to thiếu dưỡng khí rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cốc Chủ Thật Tà Ác 1

"Mặt trời chiếu trên không, Hoa nhi nhìn ta cười, chim nhỏ nói, sớm một chút ‘Chào buổi sáng’."

Ca khúc quen thuộc khiến cho Lư Mật Nhi bỗng nhiên mở mắt.

Thoáng chớp, gương mặt tuần tú phóng đại cười nhẹ nhàng đập vào mắt nàng.

Cơ thể lùi về phía sau, Lư Mật Nhi nháy mắt mấy cái. Xác định người trước mắt cũng không biến mất.

băngddlqd

Vừa muốn há mồm. Tầm mắt dời xuống dưới.

Lư Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Tay của ngươi đang làm gì?"

Lư Mật Nhi đặt tay lên cái tay đang đặt trên ngực nàng, nắm thật chặt. Sau đó, ngắt!!! Chủ nhân của cái tay đó vẽ mặt đau khổ nhìn Mật Nhi.

băngddlqd

"A Đại, ngực của ngươi sao lại không bằng phẳng?" Cốc chủ nghi hoặc hỏi.

“Bốp” một cái, đánh vào móng vuốt dâm đẳng của Cốc chủ.

Lư Mật Nhi hừ hừ, "Liên quan gì tới ngươi?" Thuận tay vỗ vỗ ngực nhỏ của mình.

"Ta muốn sờ." Người nào đó vô sỉ yêu cầu.

Lư Mật Nhi không chút để ý nhìn lướt qua người khác, nàng buộc chặt y phục bò xuống giường, nhìn chăm chăm người khác.

"Ngươi là ai?"

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi có thể gọi ta Duệ." Người nào đó tự giới thiệu.

Lư Mật Nhi tự nói với mình, băngddlqdcói thường những lời này.

Tiếp đó lại hỏi, "Ngươi bắt ta làm cái gì? Giết người diệt khẩu?"

Ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ vừa sáng lên, chợt âm thầm đi "A Đại, sao ngươi lại hiểu lầm ta như vậy?"

Lư Mật Nhi hừ hừ, "Không phải là bởi vì ta thấy được ham mê của ngươi nên ngươi chuẩn bị giết người diệt khẩu sao?"

Phượng Cảnh Duệ hoang mang nhảy mất mấy cái "Ta đây rất thích A Đại, làm sao nỡ giết người chứ?"

Phượng Cảnh Duệ.

Thật sự là cảm buồn nôn nên có thú vị!

Lưu Mật Nhi quyết định coi thườngbằngddldq câu này, xoay người sửa sang y phục của mình một chút, phất tay một cái "Ta đi đây."

"Ngủ người ta xong, không muốn phụ trách sao?" âm thanh vô si của Phượng Cảnh Duệ truyền đến.

Lưu Mật Nhi khòe miệng giật giật, xoay người chuẩn bị nói chuyện.

Lại thấy Phượng Cảnh Duệ lác mình một cái đi tới bên cạnh nàng, cánh tay dài giơ ra, cả người nàng bị hắn ôm vào trong ngực.

Phịch một tiếng,

Cửa phòng bằng gỗ, bỗng mở ra.

Vốn muốn giận dữ mắng mỏ Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nuốt lời nói trong miệng vào, lần nữa đem tức giận muốn mắng nuốt vào trong bụng. Nhìn người mới tới.

Một người rất giống Phượng Cảnh Duệ, nhbằngddldqđung tuổi so Phượng Cảnh Duệ hơi lớn hơn một chút. Cũng so với hắn hơi tục tũn đi một chút. Nhưng nói tóm lại, cũng là nam tử tuấn đạt như sóng lớn.

Một mỹ nam. Lưu Mật Nhi kết luận. Nhbằngddldqđều như ánh mắt có thể nhu hòa một chút trong lời nói, thì càng hoàn mỹ.

Phượng Cảnh Duệ đang cầm mặt của nàng, bi thương nói, "A Đại, ta rất đau lòng. Ta cũng không xấu xí mà."

"Ý vị ý vị, người hiểu không?" Xoay mặt nói xong Mật Nhi quay đầu lại tiếp tục thưởng thức mỹ nam.

Người vừa tới ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi "Đây chính là ánh mắt của người?"

Cúi đầu nhìn mình một chút, Lưu Mật Nhi cảm thấy hắn là đang xỉ nhục nàng.

Phượng Cảnh Duệ bước tới trước một bước, "Chuyện của ta, kbằngddldqđhông cần người quan tâm."

"Người càng ngày càng không biết lễ phép." Nam nhân hừ lạnh "Thấy sư phụ cũng không biết hành lễ."

Phượng Cảnh Duệ hừ hừ, nói: "Cũng không phải là lần đầu tiên."

"Cần dạy dỗ người cái gì là lễ phép sao?"

Tiếng nói của nam nhân vừa rơi xuống, người đã đánh tới.

Trở tay đem Mật Nhi đặt ở vị trí an toàn, Pbằngddldqđhượng Cảnh Duệ cùng nam nhân trong nháy mắt bóng dáng lần lượt thay đổi quần quít lấy nhau. Từ trong nhà đến ngoài phòng, Lưu Mật Nhi nháy mắt nhìn biến hóa đột nhiên xuất hiện này.

Một lúc sau, Lưu Mật Nhi nằm ở cửa sổ nhìn rõ Phượng Cảnh Duệ đang ở thế yếu.

Nghĩ thầm hai người nếu là sư phụ và đệ tử, nam nhân kia nhất định sẽ xuống tay lưu tình.

Nhưng mà nàng đã sai lầm.

Khi Phượng Cảnh Duệ bay lên như một đường vòng cung rơi xuống đất, Lưu Mật Nhi không dám tin còn nháy mắt mấy cái.

Bọn họ không phải sư phụ và đệ tử sao?

Nam nhân đứng chấp tay phía sau, bộ mặt lạnh lùng xoay người, "Không để cho ta biết, người ở đây là cố gắng tìm nàng. Nếu không, ta đã giết chết người rồi."

Phượng Cảnh Duệ một tay ôm ngực ho ra một ngụm máu tươi "Ta sbằngddldqđẽ không bỏ qua."

Nam nhân hừ một tiếng, nhún bàn chân một chút rồi biến mất ở trong sân.

Lưu Mật Nhi lúc này mới bình tĩnh lại, vừa muốn đi thì nhìn thấy từ góc thoáng qua một bóng người, nhanh chóng đi tới bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, đỡ hắn dậy.

"Lão gia..."

Phát tay đẩy Vô Trần ra, hăngddldqđlau khóe miệng một cái, lắc đầu "Ta không sao."

Giương mắt nhìn Luru Mật Nhi, hần lấy lòng cười một tiếng "A Đại, sẽ không bởi vì như vậy mà không thích ta chứ ?"

Luru Mật Nhi theo bản năng lắc đầu.

Phượng Cảnh Duệ lúc này mới buông lỏng nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cốc Chủ Thật Tà Ác 2

Nàng làm sao lại thành người sai vật của gã rồi hả ? Nhìn cái khay trong tay, Luru Mật Nhi không chỉ một lần hỏi mình.

Nguồn gốc của cái ác đều là bởi vì tiền

Đề cái khay xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ một cách nặng nề, không đợi hần ngẩng đầu, Luru Mật Nhi đã giơ tay ra, lòng bàn tay trắng nõn giờ trước mặt hần.

"Sớm muộn gì, ta cũng sẽ bị nguoi ép khô." Đưa tay lấy bạc ra đặt vào trong tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ cười một tiếng.

Ép khô. Không biết nghĩ đến cái gì, Luru Mật Nhi đột ngột đỏ mặt.

"Nguoi rót cuộc có biết dùng từ hay không hả?"

Phượng Cảnh Duệ nghiêng đầu liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, xấu xa cười "A Đại, đang suy nghĩ chuyện xấu có đúng không?"

Luru Mật Nhi liếc hần một cái, cúi đầu cất bạc xong, bung khay lên, từng miếng từng miếng thưởng thức thứ trên mâm.

Không suy nghĩ gì, dù sao cái này là do Phượng Cảnh Duệ lãng phí thức ăn, cuối cùng vẫn rơi vào trong bụng của nàng. Không bằng, nhận tiền xong liền trực tiếp giải quyết là tốt nhất.

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, tiến lên trước cầm cái muỗng nàng đang định bỏ vào miệng, nhét hết vào trong miệng của mình, "Đúng là đồ A Đại ném qua rồi, rất ngon."

Luru Mật Nhi ghét bỏ, cầm cái muỗng ném lên trên bàn, rồi dùng bàn chén.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy bị thương "A Đại, ta thật đau lòng."

Trống đi một cái tay, Luru Mật Nhi chỉ vào cái giường êm cách đó không xa "Tối đó nằm nghỉ một chút sẽ tốt lên thôi." Đừng bảo là nàng không có tình người.

"Ta cũng muốn ăn." Phượng Cảnh Duệ nhìn môi của nàng thèm thuồng.

Khẽ nghiêng người né ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi nhanh chóng ăn xong đồ ăn trong chén, vô cùng hà hê liếm miệng một cái. Đồ ăn rất ngon nhưng tiếc là quá ít.

Con mắt Phượng Cảnh Duệ sắc bén thâm trầm nhìn đầu lưỡi mềm mại của nàng, bất ngờ khom người, nâng mặt của nàng lên liếm láp khóe môi của nàng.

Động tác của Luru Mật Nhi dừng một lát, rồi đẩy đầu của Phượng Cảnh Duệ ra, cho một cái tát "Cút ngay..."

Phượng Cảnh Duệ thuận tay lấy ống tay áo lau khóe miệng một cách ghét bỏ.

Phượng Cảnh Duệ uất ức méu máo "Ta chưa ăn vật bản!"

"Ta ghét tâm!" Luru Mật Nhi trong nháy mắt cử động cơ thể, cách xa Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ một tay cầm trái tim mình, mặt khổ sở nhìn Luru Mật Nhi "Lòng ta đau lắm."

"Ta dẫn nguoi tìm đại phu."

Phượng Cảnh Duệ chỉ mình "Ta chính là đại phu."

Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng đáp lại, "Vây càng tốt, tiết kiệm được tiền. Tự người chữa bệnh cho người đi."

"Người không quan tâm ta." Phượng Cảnh Duệ uất ức mếu máo.

Lưu Mật Nhi nhìn hần chằm chằm khó chịu, "Người có buồn nôn không? Một đấng mày râu, khoe tài cho trăm họ, lại ở đây giả bộ làm nũng."

"A Đại." Một đôi mắt long lanh, làm bộ đáng thương nhìn nàng.

"Cút." Lưu Mật Nhi không nhìn được mắng to.

Phượng Cảnh Duệ mắc cỡ, ngại ngùng bước lên, gờ tay nắm y phục của Lưu Mật Nhi, không nhanh chóng ôm vào trong ngực mình, "A Đại.
Người tức giận. . ."

Ngửa đầu nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi thở dài, "Quên đi." Không cần thiết vì hần mà tức giận.

Nghe Mật Nhi nói, ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ hơi thu lại, chột hiện ra nụ cười sáng lạn, ánh mắt bỗng khác thường nhìn Lưu Mật Nhi.

Lôi kéo y phục, Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn lại, "Nhìn cái gì vậy? Người đối với nam nhân có ý tứ?"

"Ta đúng là rất có ý tứ." Phượng Cảnh Duệ cười nói.

"Ta là nam nhân."

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy nhún nhún vai, không trả lời.

Trong lòng Lưu Mật Nhi cảm giác nặng nề, mặt lạnh lùng, "Nói, người biết cái gì?"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "A Đại muốn cho ta biết cái gì?"

Lưu Mật Nhi càng thêm hoài nghi, cầm cái khay trên bàn lên vội vã ném xuống một câu, "Ta đi mang cho người chén cơm khác" Rồi nhanh chóng biến mất.

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng rời đi nhưng khóe miệng bất giác chứa nụ cười.

Một lúc sau nụ cười biến mất, hần âm trầm mở miệng, "Người trở thành quân tử leo xà nhà từ hồi nào rồi?" Thân thể chột lóc lên, hần vốn đứng bên cạnh cái bàn phá vỡ im lặng lên tiếng.

Một bóng dáng màu đen nhảy xuống, rõ ràng đó là nam tử đã động thủ với Phượng Cảnh Duệ trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Giết Cha, Giết Chết

Khi Lưu Mật Nhi quay lại, không ngờ lại một lần nữa nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ nằm ở trong sân, cả người đầm máu. Cô bước nhanh về phía trước ngồi xổm xuống, lần này Phượng Cảnh Duệ cũng không vì nàng đến gần mà mở mắt.

Cố gắng đỡ hần dậy, Lưu Mật Nhi đưa tay xem hần còn thở không. Hơi thở rất mong manh, cơ hồ không có hô hấp.

Lưu Mật Nhi lập tức cất giọng hô to, "Có ai không, có ai không. Mau. . ."

Nàng la lên nhưng không có ai đến, ngược lại nàng lại thấy một nam nhân mặc đồ màu đen. Nàng nhận ra hần, chính là người trước đó động thủ với Phượng Cảnh Duệ.

Nam nhân đó chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, con mắt sắc cũng không dừng lại trên người nàng, ống tay áo vung lên. Mật Nhi cảm giác mình bị một trận gió thổi vô hình thổi vào người, té sang một bên.

Rồi nàng nhìn thấy nam nhân bước dài về phía trước, hung hăng giẫm lên ngực Phượng Cảnh Duệ.

"Này. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải việc anh hùng nên làm." Lưu Mật Nhi lên tiếng quát to.

Động tác của nam nhân hơi ngừng lại, quay đầu liếc mắt Lư Mật Nhi một cái, chột con mắt sắc né sang chỗ khác.

Chẳng qua là cái nhìn này, Lư Mật Nhi cảm thấy một đợt sóng ngầm lạnh lẽo từ sóng lưng bò lên trên, nuốt nước miếng một cái, nàng tiếp tục lên tiếng, "Hắn cũng đã sắp chết rồi, ngươi thừa dịp lúc hắn không thể động thủ để phản kháng, ngươi có phải nam nhân hay không?"

Nam nhân đó không nói, nhưng thu hồi chân lại, chậm rãi đi tới trước mặt của Lư Mật Nhi, một tay túm nàng đứng lên.

Sau một khắc, Mật Nhi cảm thấy cổ họng mình căng thẳng, gương mặt tuần tú của nam nhân âm trầm hiện ra ở trước mặt mình, cặp mắt hắn âm trầm, lạnh lùng nói: "Ngươi không sợ chết?"

Lư Mật Nhi không trả lời vấn đề của hắn. Nhận thấy được mình chỉ có mũi chân là đụng chạm mặt đất, hô hấp bị ngăn cản khiến cho tim càng ngày càng đau. Đôi tay vô lực nắm thật chặt cổ tay của nam nhân đó.

"Dừng. . . . Tay" Âm thanh kèm hơi thở mong manh truyền đến, tựa hồ không có sức lực mà đang dùng hơi thở để nói chuyện.

Bình thường những lời này là bỏ ngoài tai.

Nhưng nam nhân bắt Lư Mật Nhi nghe được lại hồ hững liếc nhìn vạt áo của người mình đang nắm, tay hắn cũng không hề giảm đi chút sức lực nào. Nhưng ánh mắt lại lạnh lùng quét người ở dưới chân.

Buồn bực ho một tiếng, Phượng Cảnh Duệ khó khăn mở miệng, "Sự phụ, thả hắn. . ."

Lạnh lùng liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ, nam nhân hừ lạnh một tiếng. Tiện tay vung lên, thân thể Lư Mật Nhi văng ra ngoài.

Bỗng chốc một bóng người kịp thời đỡ được thân thể Lư Mật Nhi, rồi nhìn Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, ôm Mật Nhi nhanh chóng rời đi.

Nhỏ giọng nhẹ một hơi, cảm Phượng Cảnh Duệ bị người đó nâng lên, nam nhân nhìn lướt qua vết máu nơi khoe miệng hắn, hừ lạnh, "Vô dụng. . ."

Toàn thân Phượng Cảnh Duệ co quắp trên mặt đất, chậm chạp chê cười, "Vô dụng cũng là giống của ngươi."

Những lời này của hắn, đối lấy là một cái bạt tai vang dội, nam nhân giễu cợt nói, "Vậy trước hết ta làm thịt ngươi. . ."

"Động thủ đi. Giết chết ta rồi để cho nàng biết, ngươi cảm thấy nàng còn có thể nghe lời ngươi sao? Phượng Dương, ngươi giết ta đi. Nếu không, một ngày nào đó ta sẽ dẫn nàng đi." Mặc dù chặt vật, mặc dù giọng nói run rẩy, nhưng trong giọng nói của Phượng Cảnh Duệ hàm chứa sự kiên quyết.

Trả lời hắn là bụng bị thương nặng. Thân thể cao to theo lực đánh mà bay về phía thềm đá bên cạnh, lưng chạm lên thềm đá. Ho một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra. Lúc này Phượng Cảnh Duệ, đã hoàn toàn không còn sức phản kháng.

"Bằng cái bộ dáng này của ngươi bây giờ?" Phượng Dương hừ lạnh một tiếng. Hoàn toàn không để hắn vào trong mắt.

"Khụ. . . . Một ngày nào đó, ta sẽ giết chết ngươi." Lúc này Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không còn bộ dáng vô lại khôi hài như lúc ở chung một chỗ với Lư Mật Nhi.

Khoe miệng mang máu nở nụ cười kiêu căng, trong con ngươi âm trầm, ngược lại đứng cạnh Phượng Dương có mấy phần giống nhau.

Phượng Dương chỉ nở nụ cười ngạo mạn rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Phượng Cảnh Duệ tự nhủ, "Ta nhất định sẽ giết ngươi, nhất định sẽ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cùng Giường Chung Gối

Một mùi hôi thối gay mũi truyền vào trong mũi, trong nháy mắt Lư Mật Nhi tỉnh táo hẳn.

Miệng và cổ họng có cảm giác nóng rực giống như lửa thiêu khó chịu. Tăng hắng một cái, giống như chứa cục sắt cực nóng, đau đớn khó nhịn được.

"Ngươi đã tỉnh." Âm thanh dịu dàng nhìn Lư Mật Nhi nói.

Bỗng nhiên quay đầu, chống lại một đôi mắt ôn hòa, Mật Nhi nhận ra người này, là hộ vệ bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, hình như là tên Vô Trần.

Phượng Cảnh Duệ...

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên tròn to hai mắt, "Mau. Ahhh, khụ khụ. . . ." Vừa mới há miệng, cảm giác như lửa đốt rất khó chịu.

Vô Trần đưa lên một chén nước, sẵn sốc nói "Uống chút sẽ khá hơn..."

Nhấp một miếng, quả thật tốt hơn nhiều, Lưu Mật Nhi nói cảm ơn, "Cảm ơn. Phượng Cảnh Duệ."

"Không có việc gì." Vô Trần lắc đầu một cái "Lão gia đã thành thói quen."

Thói quen.

Đây là câu trả lời gì chứ?

Lưu Mật Nhi cũng không có hỏi nhiều.

Vô Trần đứng dậy, "Tình thì hết chuyện, trên cổ còn máu ứ đọng dùng thuốc này bôi lên, ba ngày là hết." Hắn đặt thuốc lên bàn cho nàng.

"Cảm ơn."

"Không cần khách sáo, nghỉ ngơi thật tốt." Vô Trần xoay người rời đi, để lại Lưu Mật Nhi với những suy nghĩ kinh tâm động phách mới vừa rồi.

Vô Trần thấy Phượng Cảnh Duệ ở trong sân. Tình huống này quá quen thuộc nên hắn cũng không hề kinh sợ. Mỗi lần hai thầy trò này động thủ, không đem một người trong đó đánh gần chết, cũng sẽ không dừng tay. Nhưng ít nhất, hắn không có thấy qua Phượng Dương nằm ở đây.

Khom người công Phượng Cảnh Duệ trở về gian phòng. Khi hắn đưa hai đốt ngón tay cộng thêm một chương vào ngực.

Phượng Cảnh Duệ lập tức ho ra máu.

"Khụ."

"Lão gia." Trong nháy mắt, mặt Vô Trần không hề thay đổi. Đồng thời cầm một viên thuốc nhét vào trong miệng của hắn.

"Muốn chết lại không thành có phải không?" Phượng Cảnh Duệ hơi thờ mong manh nói.

"Lão gia đừng nói lung tung, ngài sẽ không chết." Vô Trần nhàn nhạt trả lời.

Phượng Cảnh Duệ để mặc cho Vô Trần đỡ mình ngồi dậy, sau lưng cũng đã lót thêm chăn, cho hắn nằm thật thoải mái. Những động tác này nhanh chóng quen thuộc có thể thấy được hắn đã thành thói quen.

"Chẳng có gì ghê gớm, Vô Trần, chết thì chết thôi." Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng, "Nàng đâu?"

"Hắn đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Có cần dẫn hắn tới đây không?" Vô Trần theo Phượng Cảnh Duệ thời gian đã lâu, có thể ít nhiều đoán được tâm tư của hắn.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không, "

Chân chò chốc lát, Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng hỏi thăm, "Nàng... sợ sao?"

Vô Trần kỳ quái liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, lắc đầu một cái.

Giật mình, Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc nhếch môi cười, khẽ gật đầu.

Cũng đúng, người kia biểu hiện luôn không giống người khác. Hắn không nên lo lắng.

"Kêu nàng đến đây đi." Phượng Cảnh Duệ thay đổi chủ ý.

Vô Trần lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, dùng nội lực điều khí chữa thương.

Lưu Mật Nhi là bị Vô Trần mang tới đây, người này thấy nàng không nói câu nào, liền mang nàng đến đây. Vào cửa ném nàng một cái ở đây, đến bên cạnh giường của Phượng Cảnh Duệ.

Mà Phượng Cảnh Duệ không biết ngồi thiền ở đây làm gì.

Lưu Mật Nhi nằm chán, lấy tay chống cằm nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi.

Điều chỉnh nội lực chữa thương xong, Phụng Cảnh Duệ mở mắt liền nhìn thấy bộ dáng ngủ của Lư Mật Nhi.

"Vô Trần." Phụng Cảnh Duệ nhẹ giọng gọi một tiếng.

Vô Trần khẽ gật đầu, đưa tay đem Lư Mật Nhi đặt lên giường bên cạnh Phụng Cảnh Duệ.

"Đi xuống đi."

Vô Trần lặng yên không tiếng động rời đi.

Quay đầu liếc nhìn Lư Mật Nhi ngủ an ổn, Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười. Mắt chậm rãi dời xuống, rơi vào ngực nàng, con ngươi chột lóe.

Tay của hắn chậm rãi dời về phía ngực Lư Mật Nhi. Nhẹ nhàng linh hoạt cởi ra một nút áo, tiếp thứ hai. cái thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Đi Nhầm Vào Cấm Địa

Lư Mật Nhi ngủ đến mức đầu cũng đau đớn, nhưng một chút xú ả tượng cũng không có, nàng kiểm tra thân thể của mình, trừ việc trên người có thêm mấy vết tím bầm, còn lại không có gì khác thường, thế nhưng có chút khả nghi là vết tím bầm này làm sao lại xuất hiện?

Nếu như không phải là phát hiện ánh mắt của Vô Trần có chút quái dị, nàng cũng không thể nào thấy trên người mình có những vết bầm tím làm người ta khó có thể mở miệng.

Nàng dĩ nhiên biết đây là cái gì. Ở hiện đại, nàng cũng đã là cô gái hai mươi tuổi, không thể nào điều thông thường này cũng không hiểu. Nhưng cơ thể không có gì khó chịu, nàng tin tưởng mình còn thuần khiết.

Từ từ mở mắt thấy gương mặt tuấn tú của Phụng Cảnh Duệ, nàng cũng biết, thân phận nữ nhân của mình đã bại lộ.

Thế nhưng hắn lại không có biểu hiện gì quái dị. Hắn biết được từ lúc nào?

"Đang suy nghĩ cái gì?" Phụng Cảnh Duệ mặc một thân đồ trắng đột nhiên xuất hiện.

"Phụng Cảnh Duệ..." Hù dọa nàng như vậy thì thoải mái sao?

Phụng Cảnh Duệ nháy mắt: "Ta làm gì sai sao?"

Nhìn chằm chằm bàn tay trên vai, nàng ghét bỏ vuron hai đầu ngón tay bốc lên, đặt qua một bên. Xoay mặt ngồi ở trên lan can không chịu mở miệng.

"A Đại..."

"Cút ngay." Lư Mật Nhi từ trên lan can nhảy xuống.

"A Đại..."

Bỗng nhiên quay đầu, ngón trỏ của Lư Mật Nhi chỉ vào lỗ mũi của Phụng Cảnh Duệ, ác ý mở miệng, "Nếu để cho ta nghe thấy ngươi kêu ta, cẩn thận ta đánh ngươi." Bàn tay nàng chậm rãi vòng thành một quả đấm quơ quơ trước mắt hắn.

Phụng Cảnh Duệ nắm lấy quả đấm của Lư Mật Nhi, đặt ở khóe miệng liếm liếm, cười hi hi nói, "A Đại... quả đấm của ngươi cũng ngọt..."

Mặt nàng đột nhiên đỏ lên.

Lư Mật Nhi cúi đầu nhìn ngón tay dính nước miếng, ghét bỏ lấy áo trắng của hắn xoa xoa, xoay người rời đi.

"A Đại." Phụng Cảnh Duệ uất ức bĩu môi nói.

"Chớ đi cùng ta." Lư Mật Nhi xoay người nghiêm túc nói.

Phụng Cảnh Duệ: "Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, trở về sớm một chút."

"Hừ!!!"

Không ai đi theo, Luru Mật Nhi lúc này mới nhẹ thở một hơi. Thành thật mà nói nàng thật sự không biết nên lấy về mặt gì đối đãi với... cái đó... thừa dịp mình ngủ cuối cùng chiếm tiện nghi của mình, Phụng Cảnh Duệ.

Hóng gió một chút, tốt lắm.

Phụng Cảnh Duệ đi ra rừng trúc, Luru Mật Nhi chậm rãi đi về hướng đông.

"A Đại." Một người la hét rồi chạy đến, Luru Mật Nhi xoay người.

Giương mặt A Hoa mừng rỡ liếc nhìn, rốt cuộc cũng thấy A Đại, nàng hưng phấn lôi kéo tay Mật Nhi, "A Đại... A Đại... người không có bị gì sao. Lo lắng chết ta rồi. A Đại... ô ô... A Đại." A Hoa nói xong rồi khóc.

Luru Mật Nhi giờ tay áo xoa xoa nước mắt cho A Hoa, thấy trong tay A Hoa còn bung đồ, nàng nhắc nhở, "Đừng khóc, A Hoa. Ngươi nhanh đi làm việc của ngươi đi, tối nay làm xong, ngươi tới rừng trúc tìm ta."

A Hoa là người đối xử với nàng tốt nhất từ khi nàng đến đây. Luru Mật Nhi sẽ không quên.

"Rừng trúc không phải tùy tiện có thể đến là đến, đó là nơi của Cốc chủ, A Hoa không thể đến được." A Đại tại sao có thể vào rừng trúc?

". Ta đứng ở cửa chờ ngươi." Luru Mật Nhi chỉ có thể nói như vậy.

A Hoa: "Được, vậy ta đi làm việc. Ngươi chờ ta."

"Ừ...Ừ...Ừ"

Nhìn A Hoa rời đi, Luru Mật Nhi thở dài, chợt một cơn gió mát phát phơ thổi đến, trong không khí mang theo mùi nước sông nồng nặc vị cỏ xanh bay đến, làm mát mẻ nhẹ nhàng. Luru Mật Nhi theo hướng cơn gió đi đến.

Một căn nhà rách mướp xuất hiện trong mắt của nàng, mang theo tâm tình hồ nghi chậm rãi đi vào. Lại không thấy thấy cỏ xanh, cũng không có nhìn thấy nước chảy. Nàng không khỏi có hơi thất vọng.

"Ngươi là ai?" Một âm thanh mang theo nghi ngờ cùng kinh ngạc truyền vào trong tai của nàng.

Luru Mật Nhi bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy thoáng qua một mảnh tay áo trước mắt. Vừa muốn đuổi theo, ngực đột nhiên bị người đó đánh một chưởng, trong nháy mắt nàng mất đi ý thức.

Trong nháy mắt nàng ngã xuống, Phụng Dương chậm rãi đi ra, giờ tay chuẩn bị động thủ. Đang lúc này...

"Đừng." Một bóng dáng màu trắng thoáng qua, chắn trên người của Luru Mật Nhi. Nàng đôi tay che chở Luru Mật Nhi, một dung nhan tuyệt mỹ nhìn Phụng Dương, "Không nên thương tổn nàng."

Phụng Dương mắt không chớp nhìn cô gái, không nói.

"Trưởng công." Cô gái khiếp sợ mở miệng.

Phụng Dương không tiếng động thờ dài một tiếng, bàn tay hần đem cô gái bế lên, xoay người đi vào bên trong nhà tối tăm.

Trở tay đóng lại cánh cửa, đồng thời trên vách tường ở đối diện cánh cửa xuất hiện một cửa đá, mà sau cánh cửa đá. Cũng là cảnh tượng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nói, Người Đó Có Phải Là Người Hay Không ?

Phụng Cảnh Duệ nổi giận.

Lúc ở trước mặt Luru Mật Nhi hần chưa từng nổi giận.

Khi thấy A Hoa liên tiếp ghé đầu canh giữ ở cửa rừng trúc, hần lạnh lùng hỏi, "Ngươi là A Hoa?"

A Hoa không nghĩ tới mình sẽ bị Cốc chủ nhớ đến, bị hần hỏi như vậy, mặt trắng xanh quỳ trên mặt đất.

"Dạ."

"Ngươi biết Lưu A Đại?"

"Dạ." Chẳng lẽ là A Đại đã gây họa.

"Nàng ở nơi nào?" Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng hỏi.

Hả? A Hoa hồ nghi nghiêng đầu, "A Đại Vẫn chưa về sao?"

Lời này.

Phụng Cảnh Duệ hơi nheo mắt lại, nguy hiểm tiến tới gần A Hoa, "Ngươi có gặp qua nàng?"

A Hoa đem chuyện hôm nay thấy A Đại nói. Mặt Phụng Cảnh Duệ bỗng âm trầm.

Vô Trần ở bên tai Phụng Cảnh Duệ nói "Lão gia, tiểu tử kia... có thể đã rời đi rồi."

"Không thể nào." Phụng Cảnh Duệ nói như đinh đóng cột.

Quay đầu nhìn A Hoa, "Ngươi xác định ngươi là ở Đông Sương có thấy nàng?"

A Hoa vội vàng gật đầu, "Đúng vậy. A Đại nói, hôm nay ở chỗ này chờ chàng" Nàng kể lại thật chi tiết.

Phụng Cảnh Duệ nhíu mày, gót chân chuyển một cái, thân thể hần hướng Đông Sương đi tới.

Vô Trần nhìn bóng lưng Phụng Cảnh Duệ bước nhanh rời đi, không khỏi cau mày.

Lão gia có phải quá quan tâm tên tiểu tử kia rồi hay không?

Nghĩ như vậy, Vô Trần cũng bước nhanh theo sau.

Lưu Mật Nhi phát hiện mình đang ở trong một cái sân nhà đồ nát, không khỏi có chút ảo não.

Đáng chết, người động thủ là ai cũng không có thấy rõ ràng. Cứ như vậy nằm xuống. Cơ thể toàn thân như nhũn ra, nàng phát hiện mình thế nhưng không làm gì được.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ tốt cất giọng gọi một tiếng.

"Này, có ai không? Này, cứu mạng. Này, rốt cuộc có người hay không? Phụng Cảnh Duệ, ngươi chết rồi sao? Tại sao vẫn chưa xuất hiện?" Bình thường không muốn nhìn thấy hắn, thì hắn lại ra, lúc cần lại không biết chạy đi chỗ nào chết rồi.

"A Đại, điều này có phải là ngươi nhớ ta không?" âm thanh của Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhõm lại thú vị truyền vào trong tai của nàng.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên quay đầu, "Ngươi chết sao? Thế nào chậm như vậy?"

Khom người ôm nàng lên, Phụng Cảnh Duệ cười một tiếng, "Gia đốc sức chịu tội được không?"

Lưu Mật Nhi: "Cái này còn nghe được."

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không nhanh không chậm hướng phía rừng trúc đi ra, trong lúc đó không quên hỏi thăm Lưu Mật Nhi.

"Làm sao ngươi lại tới Đông Sương?"

"Ta thích." Lưu Mật Nhi nhướng mày.

Bỗng chợt nhớ tới bóng trắng trước kia, nàng chợt nheo mắt lại, ôm cổ của Phụng Cảnh Duệ, nguy hiểm mở miệng, "Nói, người đó có phải là ngươi hay không?"

Cúi đầu liếc nhìn nàng, Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta không biết ngươi nói cái gì."

Lưu Mật Nhi cho rằng hắn giả bộ. Giận: "Ngươi còn giả bộ? Không phải là ngươi đã thương của ta, vậy là ai? Hiện tại ta toàn thân cũng không có hơi sức."

"Ngươi bị thương?" Phụng Cảnh Duệ trợn to hai mắt.

Lưu Mật Nhi lườm hắn một cái, "Nói nhảm, trừ ngươi ra, ở chỗ này ai sẽ mặc y phục màu trắng chứ? Hơn nữa nơi này là chỗ của ngươi không phải sao?"

Không phải người đánh ta, vậy là người nào? Nếu không làm sao người biết ta bị thương mà ôm ta lên?"

Phượng Cảnh Duệ nghe lời của nàng... lông mày nhíu chặt, "Không phải là của ta."

"Vậy đó là quý hạ?" Lưu Mật Nhi hoàn toàn không tin tưởng lời nói của hắn.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Thật sự không phải là ta."

Lưu Mật Nhi xoay mặt, rất dễ nhận thấy là không tin.

Khó có khi nào Phượng Cảnh Duệ không có trêu chọc nàng.

Dừng bước lại, hắn một tay giữ chặt thân thể của nàng, một tay đặt vào trong váy của nàng tìm kiếm.

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Người làm gì thế?"

Không để ý nàng giãy giụa, Phượng Cảnh Duệ dùng sức ngăn y phục của nàng. Bởi vì hiện tại Mật Nhi mặc trên người là y phục của nam nhi, cũng bởi nàng có dáng người như cái ván giặt đồ. Không có biện pháp vì nàng ở chỗ này mới 16 tuổi sao có thể có trước lỗi sau vênh được chứ. Cho nên bên trong cũng không có mặc vải bọc ngực. Một cái yếm màu xanh dương nhạt bao lấy cảnh xuân của nàng.

Phượng Cảnh Duệ cứ như vậy xé ra, nàng cơ hồ lộ ngực lộ lưng ở trước mắt hắn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cởi Quần Áo

"Cởi quần áo."

Đem Lưu Mật Nhi còn đang trên giường sau, Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên mở miệng.

Lưu Mật Nhi nắm chặt áo, "Làm gì?"

Mới vừa rồi nhìn còn không đủ?

Phượng Cảnh Duệ hơi híp mắt giận dữ nói: "Cởi hay không cởi?"

"Nói nhảm, dĩ nhiên không cởi."

Phượng Cảnh Duệ không lên tiếng nữa, cất bước tiến lên đưa tay mò về ngực của nàng.

‘Xoẹt’ một tiếng, áo ở trong tay của hắn trong nháy mắt rách bươm.

Lưu Mật Nhi kêu to, "Phượng Cảnh Duệ, người làm cái gì?"

Không để ý tới tiếng hét của nàng, đôi mắt Phượng Cảnh Duệ nhìn chăm chăm thẳng vào xương quai xanh trắng nõn của Lưu Mật Nhi, trừ dấu vết trước đó mình đã lưu lại, còn hơi lộ ra vết ám như ngón tay. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, đưa tay cởi cái yếm của nàng.

Lưu Mật Nhi thấy thế, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt âm trầm, lạnh nhạt nói, "Không cho phép."

Phượng Cảnh Duệ chỉ liếc nàng một cái, vung tay lên, Lưu Mật Nhi thấy thân thể của mình không thể động đậy.

"Phượng Cảnh Duệ, người buông ta ra." Đáng chết, hắn thế nhưng lại điểm huyết nàng.

Phượng Cảnh Duệ khom người cởi ra trói buộc trước ngực của nàng, áo ngực màu xanh dương nhạt trong nháy mắt bung ra, Lưu Mật Nhi hét một tiếng chói tai.

"Phượng Cảnh Duệ, ta muốn làm thịt người..."

"Câm miệng." Phượng Cảnh Duệ làm một bộ mặt âm lạnh, đầy sát khí.

Mắt nhìn chăm chăm thẳng vào trước ngực nàng, cái đó rõ ràng là dấu chương, bàn tay chậm rãi tiến lên sờ nhẹ vào vết thương, xác định Lưu Mật Nhi không có gì khác thường. Phượng Cảnh Duệ mới chậm chạp rũ mắt xuống.

Nhanh chóng đi ra sau, Phụng Cảnh Duệ nuốt nước miếng, thận trọng lấy chân đạp lên người cho Lưu Mật Nhi.

"A Đại." Hắn tươi cười mở miệng.

Lưu Mật Nhi nhìn chăm chăm ánh mắt bốc lửa của Phụng Cảnh Duệ, khuôn mặt hắn tươi cười nhìn chăm chăm thẳng vào nàng.

"Buông ta ra." Lưu Mật Nhi thân nhiên mở miệng.

Phụng Cảnh Duệ vội vàng cẩn thận đỡ thân thể của nàng.

Để nguyên quần áo chỉ dùng chân che lấp phía trên thân mình, nàng xoay người đưa lưng về phía Phụng Cảnh Duệ.

"Cút ra ngoài."

"A Đại, ta chỉ là lo lắng ngươi." Phụng Cảnh Duệ giải thích.

"Cút. . ."

Phụng Cảnh Duệ cẩn thận bước ra, mỗi bước đi đều xoay người nhìn Lưu Mật Nhi, hi vọng nàng có thể thay đổi chủ ý, cuối cùng vẫn biến mất ở ngoài cửa.

Trở tay đóng cửa, Phụng Cảnh Duệ biến mất trong nháy mắt. Thay bằng vẻ mặt lạnh lùng.

"Lão già?"

"Viện Đông Sương là ai quét dọn?" Phụng Cảnh Duệ lạnh lùng nói.

"Không có ai, cái viện đó là phu nhân trước ở, sau khi Cốc chủ mang phu nhân rời đi, chỗ đó cũng không có người sửa sang lại. Nói đúng hơn là Cốc chủ không cho người khác đến gần." Vô Trần nói nhanh.

"Thật sao?" Phụng Cảnh Duệ khẽ giương môi. "Có dấu vết hay tin tức gì không?"

"Không có."

"Ta biết rồi." Phụng Cảnh Duệ gật đầu một cái. Chậm rãi đi về phía Đông Sương.

Vô Trần vội vàng đuổi theo.

"Không cần, ngươi hãy coi chừng nàng." Giọng nói nhẹ nhàng, Phụng Cảnh Duệ nhảy lên rồi biến mất trong nháy mắt.

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đi vào viện Đông Sương cũ nát, đây là nơi trước đó Lưu Mật Nhi đã ngã xuống. Trong sân cỏ dại mọc thành bụi, cao gần bằng đầu gối. Hắn mặc một bộ áo trắng đứng ở trong sân viện, cặp mắt sắc bén đánh giá chung quanh,

Mở lớn cửa phòng ra lão đạo muốn ngã, hắn bước mười bậc mà lên. Không đợi đứng lại, đã nghe thấy một tiếng quát khê.

"Cút."

Phụng Cảnh Duệ bỗng nhiên xoay người, chống lại khuôn mặt tràn đầy âm khí của Phụng Dương.

Phụng Dương tiến lên, xách cổ áo của Phụng Cảnh Duệ lên, "Cút."

Phụng Cảnh Duệ đứng lại "Ta muốn thấy nàng."

"Nàng không ở nơi này."

"Không, nhất định ở chỗ này, nếu không ngươi sẽ không đã thương người của ta." Phụng Cảnh Duệ chắc chắn.

Phụng Dương tiến tới gần Phụng Cảnh Duệ, âm trầm mở miệng, "Nàng là người của ta, ta nói không có ở đây thì không ở đây. Ngươi tốt nhất nhớ đi."

"Là ngươi nhốt nàng. Là ngươi không để cho nàng gặp ta đây." Phụng Cảnh Duệ mắt không chế hô to.

"Nàng là thê tử của ta, nam nhân khác tốt nhất không cần gặp hay nghĩ tới." Phụng Dương khí phách nói.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Phụng Cảnh Duệ Rất Thích Người.

Lưu Mật Nhi thấy Vô Trần đứng canh ở cửa, nàng làm mặt lạnh.

Vô Trần xoay người, im lặng.

Hừ hừ, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới đình nghỉ mát khác trong rừng trúc, ngồi xuống.

Vô Trần đi theo rồi đứng ở một bên.

Lát sau, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đi vào rừng trúc. Vừa thấy nàng, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng.

"A Đại."

Lưu Mật Nhi: "Cút xa ta ra."

Phụng Cảnh Duệ méu méo nháy nháy mắt: "A Đại."

Lưu Mật Nhi nhúc nhúc, "Người có thể đừng giả bộ nai tơ được hay không ? Trông người rất vô si đó, có biết không? Rốt cuộc người nào đã làm vẩn vơ tính nết của người vậy hả?"

Ánh mắt của Phụng Cảnh Duệ tối sầm lại, môi khẽ nhếch lên "A Đại muốn biết sao?"

"Không muốn."

"Nhưng ta muốn nói cho người biết." Phụng Cảnh Duệ mở miệng nói.

Lưu Mật Nhi lấy tay bịt lỗ tai lại "Ta không muốn biết..."

Phụng Cảnh Duệ mở miệng lấy lòng, "Không cho ta cơ hội sao ?"

"Cơ hội này còn không tốt." Lưu Mật Nhi rất nhanh chóng mở miệng.

Phụng Cảnh Duệ: "Người không nghe, ta sẽ điểm huyết đạo người."

Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, "Người dám."

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai. Không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Một giây sau, Lưu Mật Nhi quay người bỏ chạy. Chạy trốn chết liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lại, rồi cả người bị khiêng lên trên bả vai, y bước vào gian phòng trong.

Nàng kêu to, "Buông ta ra, ta không muốn nghe..."

Phụng Cảnh Duệ vỗ nhẹ cái mông của nàng mấy cái, cười rất vui vẻ, "Ta muốn nói. Người phải nghe."

"Người là con vịt sao ? Bá đạo như vậy..." Lưu Mật Nhi mắng to.

"Có ý gì?"

"Con vịt ăn hiếp."

Phụng Cảnh Duệ cười, "A Đại, người rất thú vị." Hắn đặt nàng xuống, mặt đối mặt với nàng.

Biết mình không thể trốn thoát, Lưu Mật Nhi hắng giọng.

"Được rồi, người nói đi." Không thể không nghe vậy thì nghe thôi.

Phụng Cảnh Duệ kinh ngạc, "Người không phải là không muốn nghe sao?"

"Không nói thì thôi." Lưu Mật Nhi đứng dậy.

Bàn tay kịp thời cầm lấy tay nàng, khẽ dùng sức, Lưu Mật Nhi trở lại vị trí cũ.

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Người đó đã thương cơ thể của ngươi, không phải là ta."

"Người đó là ai?" Nàng tin chắc mình không có nhìn lầm, là một Bạch y nhân. Trừ Phượng Cảnh Duệ, người nào thích mặc y phục màu trắng lại bảnh bao như vậy.

"Sư phụ ta." Ba chữ này là Phượng Cảnh Duệ cắn răng nghiến lợi nói.

Người kia? !

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không thể nào."

Phượng Cảnh Duệ kinh ngạc, sao nàng lại cương quyết như vậy.

Lưu Mật Nhi khẳng định, "Ngươi quên lần trước nếu như không có lời của ngươi, hắn đã giết chết ta rồi sao. Lần này sẽ lưu tình như vậy sao?" Ngụ ngốc.

Lời của nàng... khiến Phượng Cảnh Duệ trầm mặc chốc lát.

"Ngươi nói không sai." Phượng Cảnh Duệ bỗng đứng lên, hai mắt tỏa sáng, "Đó nhất định là nàng. Nàng ở chỗ này. Thật ở chỗ này."

"Nàng? Là ai?" Lưu Mật Nhi nghi ngờ mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc ôm nàng vào lòng, "Cám ơn ngươi, A Đại, ta rốt cuộc đã tìm được nàng. Ha ha, Phượng Dương, lần này, ta nhất định sẽ đoạt nàng đi."

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi nhũn mảy, trái tim bỗng khó chịu bị nàng đè xuống.

Liên quan gì tới nàng?

Nhưng nữ nhân kia, rốt cuộc là ai?

Phượng Cảnh Duệ buông Lưu Mật Nhi ra, sải bước đi ra, gọi "Vô Trần, Vô Trần..."

"Lão già."

"Ta đã tìm được nàng." Phượng Cảnh Duệ vui vẻ kêu to.

Vô Trần kinh ngạc nhìn chủ tử, "Ngài, thật đã tìm được?"

"Đúng, ta tìm được, ta đã tìm được." Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn bị vui sướng làm đầu óc choáng váng.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn chăm chăm bộ dáng điên cuồng của hắn, nhỏ giọng hỏi Vô Trần, "Nàng đó rốt cuộc là ai?"

Vô Trần nhìn nàng, nói: "Lão già, rất thích ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Có Khoảng Trời Riêng

Cái câu ‘Phượng Cảnh Duệ thích ngươi nhất’ của Vô Trần cứ luẩn quẩn trong đầu của Lưu Mật Nhi xưa đi không được.

Nàng lại một lần nữa đi tới nơi mình bị tấn công.

Đưa tay đẩy cánh cửa cũ nát ra, nàng chậm rãi đi vào.

"Có ai ở đây không?"

Không có tiếng đáp lại, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, đánh bạo bước lên bậc thang đi vào trong nhà.

Bên trong nhà với bên ngoài không khác lắm, nhưng có thể đoán ra nơi này trước kia cũng rất phồn hoa. Giơ tay gõ gõ bụi bặm trên bàn, nàng đảo mắt quan sát bốn phía.

Không có gì cả. Luru Mật Nhi hơi thất vọng.

Chậm rãi đi ra khỏi phòng, lặng yên than một tiếng, nài một tay vịn cạnh cửa, theo thói quen định đóng cửa lại thì phát hiện cửa phòng này vô cùng nặng.

Nàng hồ nghi xoay người về phía sau cửa, Luru Mật Nhi kinh ngạc phát hiện ở phía sau cửa không hề có một hạt bụi, nếu không phải nàng đi vòng qua phía sau đến xem xét thì hoàn toàn không chú ý đến.

Luru Mật Nhi dùng hết hơi sức toàn thân đẩy một cánh cửa đóng lại.

Đồng thời, nàng trợn to hai mắt kinh ngạc. Nhìn vách tường đối diện bị vùi lấp xuống. Nàng ngạc nhiên đứng trước vách tường bị vùi xuống. Làm sao mới có thể mở ra...?

Nàng bỗng xoay người nhìn một cánh cửa khác.

Xoay người thử dò xét dùng sức đẩy cánh cửa khác. Thì một chuyện làm nàng kinh ngạc xảy ra.

Vách tường giống như là một cánh cửa từ từ xoay vòng. Không lâu sau giữa hai vách tường xuất hiện một cánh cửa. Từ cửa sau kia không ngừng có gió nhẹ truyền đến.

Bị lòng hiếu kỳ dẫn dắt, Luru Mật Nhi hồ nghi đi vào. Chỉ liếc mắt một cái cả người nàng cứng đờ.

Phía sau cửa là cảnh sắc tuyệt đẹp, cảnh xuân lan tỏa khắp nơi, ánh mặt trời, gió nhẹ, nước chảy, người hầu, còn có. đàn ông.

Luru Mật Nhi giống như là đứa bé bình thường đi nhầm nơi kinh ngạc nhìn bốn phía.

Nàng bỗng bị hấp dẫn bởi một bóng dáng màu trắng. Bước chân tăng nhanh, cất giọng gọi to.

"Này, ngươi là ai?"

Chợt nghe thấy âm thanh xa lạ, bóng dáng màu trắng giống như bị kinh sợ, nhanh chóng xoay người.

Khi tầm mắt cố định trên người Luru Mật Nhi, bóng người nhanh chóng né ra.

Luru Mật Nhi vội vàng đuổi theo "Này, ngươi đừng chạy, ta chỉ là muốn hỏi ngươi."

Khi nàng đứng tại nơi bóng trắng đó đứng thì người đã không thấy đâu.

Luru Mật Nhi vuốt vuốt mái tóc, "Làm gì sợ ta dữ vậy?"

Đột nhiên, một cái tay nhỏ nắm y phục của nàng, Luru Mật Nhi xoay người nhìn thấy một đôi mắt trong sáng tinh khiết. Trong nháy mắt, nàng mất hồn ở bên trong cặp mắt này. Chắc hẳn mặt mũi cũng xinh đẹp khác thường. Đáng tiếc, bị che giấu dưới mạng che mặt.

Chủ nhân của đôi mắt lên tiếng, "Ngươi mau rời khỏi nơi này, nếu không ngươi sẽ xảy ra chuyện."

Âm thanh của nàng ta giống như chim hoàng oanh, uyển chuyển du dương, như âm thanh nước chảy róc rách, rõ ràng rất dịu dàng.

Luru Mật Nhi cầm lấy tay nàng, "Cô nương là ai?" Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm thấy mình bị mất hồn như một nam nhân bình thường.

Nữ nhân mặc áo trắng đẩy tay của nàng ra, "Đi mau." Nàng ta hoảng sợ nhìn bốn phía, một tay đẩy Luru Mật Nhi.

"Cô nương rốt cuộc là ai? Lần trước đã thương ta có phải là cô nương hay không?" Trong mắt chợt lóe, Luru Mật Nhi nắm tay của nữ nhân, "Cô nương chính là người Phượng Cảnh Duệ muốn tìm?"

Động tác của nữ nhân mặc y phục trắng dừng lại, trở tay nắm cổ tay Luru Mật Nhi, "Ngươi biết huynh ấy?"

Luru Mật Nhi gật đầu.

Cô gái dường như rất kích động, "Huynh ấy. Có khỏe không?"

Luru Mật Nhi nghe vậy, lắc đầu.

Không phải là không khỏe, nhưng nàng không biết!

Nữ nhân thấy thế dường như rất thống khổ, chậm rãi buông tay Luru Mật Nhi ra, "Ta có lỗi với huynh ấy."

Luru Mật Nhi hồ nghi mở miệng, "Cô nương."

"Người làm gì nàng đó?"

Bỗng một tiếng rống kinh thiên động phách vang tới, Lư Mật Nhi muốn ngẩng đầu nhìn chỉ thấy chột lóc trước mặt một bóng dáng, nữ nhân áo trắng ngăn trước mặt nàng.

Mà trước mặt cô nương có bóng dáng màu đen của một nam nhân.

Người tới, rõ ràng là Phụng Dương.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mỹ Nhân Cứ Mạng

"Người đã làm gì nàng?"

Gương mặt tuần tú của Phụng Dương lo lắng, con mắt đen như mực đầy sát khí.

Cả người Lư Mật Nhi run lên, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Phụng Dương.

Nữ nhân áo trắng đứng ngay trước mặt Lư Mật Nhi. Đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Phụng Dương.

"Tướng công, cầu xin chàng."

"Câm miệng."

Phụng Dương giận dữ "Nàng đã nói gì nàng quên sao? Nàng đã nói sẽ không gặp người ngoài, nàng đã nói mắt của nàng sẽ không nhìn ai khác trừ ta ra. Cơ Hoàn Hoàn, nàng lừa ta." Hắn tức giận trợn to hai mắt nhìn cô nương đó nói.

Cô nương Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu liên tục "Không phải, thiếp không có."

"Vậy người đó làm sao tới đây được?" Phụng Dương giơ một ngón tay ra chỉ vào Lư Mật Nhi. "Không phải nàng dẫn đến hay sao? Nàng lại muốn gặp cái tên tiểu tử thúi kia có đúng hay không?"

Lư Mật Nhi nhìn chằm chằm ngón tay đang chỉ mình, nếu như người kia là Phụng Cảnh Duệ, nàng sẽ há mồm cắn ngón tay hắn.

Đáng tiếc, không phải.

Cho nên, nàng không dám.

Cơ Hoàn Hoàn không ngừng lắc đầu "Tướng công, thiếp không có."

Phụng Dương hừ một tiếng, cặp mắt đen láy chứa đầy sát khí quét qua người Lư Mật Nhi đang núp ở sau lưng Cơ Hoàn Hoàn.

"Người ! Tôi đây."

Cả người Lư Mật Nhi run lên, nàng rất sợ chết nên nắm chặt tay của Cơ Hoàn Hoàn "Ừng."

Nghe được lời cự tuyệt, Phụng Dương tiến lên một bước. Lại bị một đôi tay nhỏ bé ngăn lại, Cơ Hoàn Hoàn đã dùng hết hơi sức toàn thân để đẩy Phụng Dương.

Ánh mắt Phụng Dương híp lại nhìn chằm chằm thê tử của mình, nhiều năm qua đây lần đầu tiên nàng có vẻ mặt như vậy đối với mình.

Ngẩng đầu chống lại cái nhìn chằm chằm của Phụng Dương, Cơ Hoàn Hoàn khấn cầu y "Nàng ta đi nhầm đường, chàng thả nàng ta ra có được hay không? Thiếp không muốn nhìn thấy nơi này bị máu tươi ô nhiễm." Nàng mở miệng khiếp sợ nói.

Phụng Dương trầm mặc.

Cơ Hoàn Hoàn biết rõ tính của Phụng Dương, nhanh chóng lôi kéo Lư Mật Nhi chạy về phía cửa. Không biết nàng sờ soạng nơi nào mà vách tường từ từ mở ra, Lư Mật Nhi bị nàng đẩy ra ngoài. Vách tường bị đóng lại trong nháy mắt, cái khăn che mặt của Cơ Hoàn Hoàn rơi xuống.

Trong đầu Lư Mật Nhi in sâu một khuôn mặt kiều diễm đến chói mắt. Còn có điểm quan trọng nhất là miệng anh đào nhỏ chúm chím.

Xoay người tựa vào vách tường, Cơ Hoàn Hoàn ngưng mắt nhìn tướng công đang nổi giận. Nàng khiếp sợ tiến lên yếu ớt đưa tay lôi kéo ống tay áo của Phụng Dương.

"Tướng công."

Phụng Dương giận: "Nàng đã nói, sẽ không gặp hấn."

Cơ Hoàn Hoàn không nhịn được rơi lệ: "Đó là con của thiếp. Thiếp nhớ đứa bé của thiếp."

Phụng Dương: "Nàng chăm sóc hấn năm năm rồi." Lúc nói lời này, y khẽ cau mày, mặt mày lóe vẻ không vui.

Cơ Hoàn Hoàn: "Tướng công, Duệ nhi cũng là con của chàng, đó là con của chúng ta. Thiếp quan tâm con là bởi vì."

Phụng Dương xoay người lại "Nàng là vợ của ta, sự chú ý của nàng chỉ được ở trên người của ta mà thôi."

Cơ Hoàn Hoàn muốn khóc "Thiếp. Thiếp chỉ muốn nhìn đứa bé một chút."

Bàn tay thô lỗ lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng. Phụng Dương ôm nàng vào trong ngực, cầm chổng ở trên trán của nàng.

"Tướng công." Ôm hông của Phụng Dương, Cơ Hoàn Hoàn mở miệng nhỏ nhẹ nói "Thiếp có thể."

"Không được." Phụng Dương lạnh lùng rống to.

"Tướng công."

Không đợi Cơ Hoàn Hoàn nói dứt lời, Phụng Dương giờ tay nâng cằm của nàng lên, bá đạo ngậm chặt môi mỏng của nàng hôn mạnh mẽ.

Cơ Hoàn Hoàn ban đầu từ chối cuối cùng vẫn là đắm chìm trong nụ hôn bá đạo của y.

Vừa hôn xong Phụng Dương nâng cằm nàng lên âm trầm mở miệng, "Không cho phép nàng tự mình đi gặp hấn. Nếu không, ta sẽ giết hấn."

Cơ Hoàn Hoàn nghe vậy thì toàn thân run lên, cắn chặt môi dưới gật đầu. Phụng Dương là người nói lời giữ lời. Hơn hai mươi năm chung đụng, nàng rất rõ điều này.

Lấy được bảo đảm xong Phụng Dương mới khom người ôm lấy Cơ Hoàn Hoàn đi vào căn phòng gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cầm Kiếm Chém Người

Rất nhanh Lưu Mật Nhi đã nhìn thấy đồ vật trong tay nàng.

Đó là một túi tiền, một túi tiền rất nhỏ, thậm chí cũng không lớn bằng ngón út của nàng. Đây là lúc Cơ Hoàn Hoàn đẩy nàng đi ra đã nhét vào trong tay nàng.

Rất rõ ràng, vật này có quan hệ với Phụng Cảnh Duệ.

Nàng rất cuộc có nên nói cho Phụng Cảnh Duệ biết hay không.

"Aizz."

"A Đại có phiền não sao?" Một bàn tay to đặt trên bả vai Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhàng bước tới thần không biết quỷ không hay.

Lưu Mật Nhi thông thả cất túi tiền xong thì liếc nhìn Phụng Cảnh Duệ đột nhiên xuất hiện.

"Người Cốc chủ này cả ngày không có chuyện gì làm sao?"

Phụng Cảnh Duệ "Lúc ta làm việc, nàng không thấy." Hấn nhún vai xoay người cầm lên một quyển sách, tựa vào song cửa sổ trước giường rồi ngồi xuống.

Khóe miệng Lưu Mật Nhi gật gật "Này, sư phụ người."

"Ta không muốn nói chuyện về hấn." Phụng Cảnh Duệ cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hơi mỉm môi, Lưu Mật Nhi từ từ lấy túi tiền từ trong người ra "Người nói, đồ nhỏ như vậy, có thể là cái gì?" Nàng thờ ơ hỏi.

"Thứ gì?"

Phụng Cảnh Duệ từ từ ngẩng đầu. Bỗng chốc, động tác của hấn cứng đờ.

Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Phụng Cảnh Duệ, yên lặng thờ dài.

"Ta nghĩ thứ này là của người."

Đặt đồ đó ở trước mặt của Phụng Cảnh Duệ xong Lưu Mật Nhi xoay người ra khỏi phòng. Để cho Phụng Cảnh Duệ có không gian riêng.

Hai tay chống cằm ngồi trên bậc thang, Lưu Mật Nhi không bắt ngờ khi thấy Vô Trần ở ngoài cửa.

"Này, Vô Trần."

Vô Trần quay đầu nhìn nàng.

"Mẹ của Phụng Cảnh Duệ rất đẹp phải không?" Là một nữ nhân đẹp như thế dịu dàng như thế.

Vô Trần gật đầu.

"Người cũng không phải bị câm, tại sao không nói lời nào?" Lưu Mật Nhi nói bằng giọng mỉa mai rồi lại tiếp tục than thở. Nàng làm như vậy đến cùng có đúng hay không.

Đang suy nghĩ lung tung thì cửa phòng sau lưng đột nhiên bị mở ra, mặt của Phụng Cảnh Duệ tức giận cầm kiếm đi ra.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn hấn đằng đằng sát khí bộ dáng đi không quay đầu lại, kinh ngạc mà thờ dốt.

Nhảy đến trước mặt của Phụng Cảnh Duệ, nàng tròn to hai mắt "Người muốn làm gì?"

"Tránh ra." Phụng Cảnh Duệ âm trầm mở miệng.

Trong phút chốc, Lưu Mật Nhi nhìn thấy được Phụng Dương trên mặt của hấn. Nàng vội vàng đoạt lấy kiếm trong tay hấn nhưng không thành công.

Lưu Mật Nhi chống nạnh "Phụng Cảnh Duệ, người muốn đi giết người."

"Vậy thì như thế nào? Ta cũng đã giết đầy người rồi chứ không phải là một."

Phụng Cảnh Duệ bỗng quay đầu, cặp mắt vằn đỏ lên tức giận. Lưu Mật Nhi không thể bảo đảm, bây giờ Phụng Cảnh Duệ tỉnh táo.

"Người là kẻ điên!" Lưu Mật Nhi mắt không ché hô to.

Toàn thân Phụng Cảnh Duệ run lên "A Đại!"

"Kẻ điên, người là kẻ điên! Người và Phụng Dương đều giống nhau, đều là kẻ điên!"

Không trách được hai người là cha con, kia là một nam nhân điên cuồng làm những điều tiêu cực, còn hiện tại tính tình Phụng Cảnh Duệ kỳ cục như vậy cũng không quá khó hiểu.

Phụng Cảnh Duệ nghe nàng đánh giá, không nhận được cau mày "Ta không phải kẻ điên!"

Lưu Mật Nhi xoay người "Không hề có lý do cầm kiếm đi chém người, không phải kẻ điên, chẳng lẽ là kẻ ngu?"

"Luu A Đại!"

"Làm gì? Người lớn tiếng với ta thì ta sẽ sợ người sao?"

Phụng Cảnh Duệ thấy thế, không nhận được than thở "Người đó là nương của ta"

"Ta biết." Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng nói. Bỗng ngẩng đầu "Người không biết người và mẹ người có một thứ rất giống sao?"

Phụng Cảnh Duệ: "Thứ nào?"

Lưu Mật Nhi chỉ chỉ môi của hấn.

Cánh môi Phụng Cảnh Duệ không ngờ vô cùng mềm mại làm tay Lư Mật Nhi run run. Chưa kịp thu hồi tay lại đã bị cái miệng ẩm áp đó ngậm chặt.

Dùng sức rút ngón tay lại, ghét bỏ xoa xoa ở trên áo trắng của Phụng Cảnh Duệ.

Lư Mật Nhi chán ghét nói "Thật ghê tởm, ta đi vô nhà vệ sinh rửa tay." Xoay người, che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình.

Khóe miệng Phụng Cảnh Duệ tự giác nhếch lên. Những nóng giận trong lòng cũng theo lời nói của nàng tiêu tán đi chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Người Chết Sẽ Không Tranh Đồ

Phù Dung uyển

Chính là nơi lần trước Lư Mật Nhi đi nhầm vào viện của Cơ Hoàn Hoàn.

Lư Mật Nhi liếc nhìn sau lưng Phụng Cảnh Duệ.

"Ta không muốn đi!"

Phụng Cảnh Duệ cô đơn khép mắt lại. Khẩn cầu nhìn Lư Mật Nhi "A Đại."

Lư Mật Nhi bắt mẫn: "Người có biết rất nguy hiểm hay không?"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu.

Lư Mật Nhi giận: "Vậy người còn để cho ta đi, ngộ nhờ ta một đi không trở lại thì làm thế nào?"

Phụng Cảnh Duệ bảo đảm "Sẽ không."

Lư Mật Nhi khinh thường lắm bầm: "Đưa ta đi gặp tử thân mà bảo không chết. Bảo đảm của hần quả không đáng tin tưởng."

Phụng Cảnh Duệ: "."

Cất bước tiến lên, Lư Mật Nhi bước đi thật cẩn thận "Ta đi!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "A Đại, ta chỉ chi là nhờ nàng đưa một thứ, nét mặt của nàng đừng như vậy." Ngừng lại, hần nhẹ nhàng nói tiếp: "Thấy chết không sợ."

Lư Mật Nhi nghe vậy, liếc mắt nhìn trời, khẽ nói "Nếu như ta bị phát hiện, ta nhất định sẽ liều chết thực hiện."

"Ta sẽ không để cho nó xảy ra!" Giọng của Phụng Cảnh Duệ vang vang có lực nói giống như bảo đảm lại như cam kết.

Lư Mật Nhi hừ hừ. Bước lên mười bậc thang.

Phù Dung uyển bị tàn phá cũ nát, xem ra là một viện không hề thu hút, nếu như không phải vô tình bước vào, nàng khó tưởng tượng là sau lưng viện này có khoảng trời riêng.

Nắm chặt vật trong tay, Lư Mật Nhi nhỏ giọng than thở. Bỗng có một luồng khí lạnh truyền đến, nàng rung mình một cái. Đợi đến lúc nàng phản ứng lại thì trước mặt đã tối sầm, những thứ khác nàng đều không biết gì hết.

"Này, mau tỉnh tỉnh!" Có một giọng êm ái gọi Lư Mật Nhi tỉnh lại.

Trong sương mù nàng nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn đang lo lắng nhìn mình. Trong nháy mắt đó, nàng nhớ đến mục đích nàng tới đây, lập tức nắm tay Cơ Hoàn Hoàn. Lúc này, nàng dường như quên mất thân phận mình bây giờ là một người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ của Cơ Hoàn Hoàn đỏ lên, lúng túng rút tay của mình về "Người. . . ."

"Phu nhân, ta là. Éc."

Không phải Lư Mật Nhi muốn dừng lại, mà là thấy người đứng phía sau Cơ Hoàn Hoàn nên đã im miệng.

Mặt của Phụng Dương lo lắng, gương mặt tuần tú âm trầm nhìn Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên rụt người lại. Mặc dù nàng rất lớn mật ở trước mặt của Phụng Cảnh Duệ khiêu khích, đó là vì trên người Phụng Cảnh Duệ không có tàn ra tín hiệu nguy hiểm.

Nàng không ngốc, bây giờ toàn thân Phụng Dương tản ra hơi thở làm người khác sợ hãi, sợ ý một chút là mạng nhỏ của nàng cũng tiêu tán. Bỗng nhiên nàng sờ sờ cổ mảnh khảnh của mình.

Mặt Phụng Dương âm trầm nói "Lấy bàn tay dơ bẩn của ngươi ra khỏi tay của thê tử ta!"

Lưu Mật Nhi lập tức làm theo.

Cơ Hoàn Hoàn lúng túng đỏ mặt, xoay người đứng ra sau lưng Phụng Dương. Không nhiều lời. Đây là ước định của nàng và Phụng Dương.

Mặt của Phụng Dương lạnh lùng nhìn Lưu Mật Nhi "Ngươi muốn chết sao?"

Tại sao người này luôn uy hiếp nàng như vậy? Hẳn cho là nàng muốn sao?

Lưu Mật Nhi thuận theo tâm ý lắc đầu "Dĩ nhiên không!"

"Không muốn chết sao quay lại đây?" Phụng Dương nhếch môi cười lạnh.

Lưu Mật Nhi cãi lại: "Ngươi cho rằng ta muốn à?"

Ánh mắt của Phụng Dương vô cùng lạnh lẽo.

Lưu Mật Nhi thấy không tốt lập tức mở tay ra, một cái túi tiền nho nhỏ xuất hiện trong bàn tay của nàng, nàng vội vàng nói "Ta tới trả đồ! Lần trước ta nhặt được cái này!"

Cơ Hoàn Hoàn thấy rõ ràng vật trong tay Lưu Mật Nhi, ánh mắt chợt sáng lên, vừa muốn tiến lên thì đã nhìn thấy hai ngón tay Phụng Dương cầm lên cái túi tiền nhỏ lại gần tầm mắt của bản thân.

Cuối cùng, hắn bỗng xoay mặt, ngưng mắt nhìn thê tử.

"Cơ Hoàn Hoàn!"

Lòng Cơ Hoàn Hoàn run lên. Nhiều năm nàng đã hiểu rõ, lúc hắn kêu tên đầy đủ nàng chính là đang tức giận.

"Nàng đã nói nàng không đi gặp tên tiểu tử đó!" Phụng Dương giận dữ rống to.

Cơ Hoàn Hoàn sợ sệt rụt cơ thể lại rồi lui về phía sau mấy bước.

Phụng Dương thấy thế thì nắm nàng lại "Nàng còn muốn chạy?" Đã nhiều năm như vậy, hắn đối với nàng không tốt sao? Vì cái gì phải là nhớ cái tiểu tử thú kia, tiểu tử thú kia có gì tốt. Nàng luôn nhớ hắn, nàng rút cuộc có thấy rõ người nào đối với nàng tốt hay không?

Phụng Dương lạnh lùng buông Cơ Hoàn Hoàn ra, sải bước chính đi ra ngoài.

Cơ Hoàn Hoàn thấy thế vội vàng hỏi "Chàng đi đâu?"

Phụng Dương bỗng xoay người, nhếch môi cười tà mị "Nàng rất nhớ thương hắn sao? Vậy ta đi giết hắn. Xem nàng còn có nhớ hắn được nữa hay không."

Người chết thì sẽ không tranh đoạt đồ vật của ta nữa...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phụ Tử Tương Tàn

Phụng Cảnh Duệ đứng chờ hồi lâu mà Mật Nhi không xuất hiện nên trong lòng bắt đầu lo lắng.

Khi thấy tay Phụng Dương cầm kiếm từ bên trong Phù Dung uyển đi ra.

Mặt Phụng Cảnh Duệ lập tức nghiêm chỉnh đội, mắt không chớp mắt nhìn toàn thân sát khí của phụ thân. Sao sát khí kia bùng bùng trong nháy mắt, trong lòng hắn hơi sợ hãi.

Cái sát khí này khác hẳn lần trước, lần này hắn không thấy ở trên người Phụng Dương bất kỳ một tia ảm áp nào. Bây giờ hắn đã biết, lần này nhất định phụ thân sẽ không mềm lòng.

Cặp mắt hai phụ tử đối đầu với nhau, ánh mắt như muốn chém giết. Hai người giống nhau, toàn thân đều lạnh lẽo không hề có nhiệt độ.

Phụng Cảnh Duệ đánh vỡ sự yên tĩnh hỏi "Người của ta đâu?"

Khóe miệng Phụng Dương khẽ nhếch lên "Chết rồi."

"Không thể nào!"

Không hề suy nghĩ, Phụng Cảnh Duệ lắc đầu.

Phụng Dương "Cần ta mang thi thể trả lại cho người không?"

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh "Ta không tin người!"

"Cũng tốt! Vậy người và hắn làm bạn với nhau đi!" Phụng Dương giơ cổ tay lên, trường kiếm trong tay bắt đầu múa như vẽ hoa. Kiếm phong tiến về mặt của Phụng Cảnh Duệ đánh tới.

Phụng Cảnh Duệ chợt thấy nguy hiểm thoáng qua, kiếm phong sắc bén lấy đi của hắn mấy lọn tóc.

Chỉ thấy một tay Phụng Cảnh Duệ sờ sờ ở trên eo, nội lực trong nháy mắt truyền vào cổ tay. 'Keng' một tiếng, một thanh kiếm giống với trường kiếm của Phụng Dương xuất hiện trên tay của hắn.

Phụng Cảnh Duệ trầm mặt nhìn phụ thân tính toán trong lòng.

Chỉ mới trong nháy mắt này hắn có thể cảm nhận được, Phụng Dương hôm nay phòng ngự và tấn công khác hẳn những lần trước, lần này ta có sát khí tấn công mạnh mẽ.

Hai nam nhân giống nhau, cùng chung một dòng máu, lúc này kiếm phong lại trái ngược với nhau.

Không ai động thủ, chỉ yên lặng nhìn nhau.

Rốt cuộc cũng có người động.

Phụng Cảnh Duệ giơ kiếm ngang mày tấn công về phía Phụng Dương. Trong nháy mắt, kiếm phong tung tóe, hỗn loạn. Không lâu sau, Phụng Cảnh Duệ thờ hèn nhìn Phụng Dương đứng trước mặt hắn. Tay áo trắng nõn mang theo vết máu đỏ tươi làm cho hắn có vẻ nhếch nhác.

Khác hẳn với Phụng Cảnh Duệ, Phụng Dương vô cùng nhẹ nhõm, khóe miệng khẽ nhếch lộ một nụ cười.

"Hình như người quên mất, một thân công lực của người là ai cho người!"

Phụng Cảnh Duệ cười tà mị "Ta không cần đồ của người!"

Phụng Dương "Vậy thì chuẩn bị trả lại cho ta đi!" Nhanh chóng nhích cơ thể lên, lần này mục tiêu của hắn là thiên linh(*ngay giữa trán) của Phụng Cảnh Duệ.

"Không."

Một tiếng kêu khẽ truyền ra, tay Phụng Dương bỗng chốc dừng lại ở trán của Phụng Cảnh Duệ. Hai phụ tử đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trong khoảnh khắc đó ánh mắt của Phụng Cảnh Duệ bỗng sáng lên, vì hình ảnh trước mắt mà trái tim đập mạnh mẽ ở trong ngực.

Phụng Dương đảo hai mắt nhìn bỗng tròn tròn, trong nháy mắt đứng thẳng người nhìn nơi phát ra giọng nói đó.

Cơ Hoàn Hoàn khom người nhặt lên nhuyển kiếm của Phụng Cảnh Duệ đã rơi xuống, để ngang trên cổ, trong mắt chứa đầy nước mắt nhìn Phụng Dương.

Phụng Dương tiến lên một bước, nàng lui về phía sau một bước. Không ngừng lắc đầu.

"Chàng đừng tới đây." Cơ Hoàn Hoàn cuồng loạn gào thét, đôi mắt đẫm nước mắt nhìn chằm chằm Phụng Dương.

Cầm của Phụng Dương giựt giựt, hai tay chấp sau lưng nắm thật chặt, dường như đang không chế cái gì đó.

Cơ Hoàn Hoàn khóc không thành tiếng, tay nắm chuỗi kiếm khẽ run. Nhưng lại kiên định nhìn Phụng Dương.

Phụng Dương yên lặng không nói, gương mặt tuấn tú căng thẳng nổi gân xanh, có thể dễ dàng nhìn ra hắn đang cố gắng kìm nén.

Chợt, sắc mặt của Phụng Dương thay đổi, thay đổi thành ôn hòa, dịu dàng rồi trở nên bi thương rồi lại khiếp đảm. Hắn chậm rãi tiến lên, mắt không chớp nhìn Cơ Hoàn Hoàn. Dùng giọng nói tha thiết gọi.

"Hoàn Hoàn, nàng đến đây làm gì?"

Bỗng nghe giọng nói này, tay Cơ Hoàn Hoàn run lên, nhìn trượng phu đứng trước mặt dịu dàng, nước mắt nàng còn rơi nhiều hơn nữa.

Phụng Dương thận trọng tiến lên, đưa tay nắm chuỗi kiếm trong tay nàng "Hoàn Hoàn, đừng làm thương tổn mình được không?"

"Hoàn Hoàn."

"Hoàn Hoàn."

Phụng Dương cũng không có lấy kiếm trong tay của nàng, chỉ đưa tay ôm thân thể run rẩy của Cơ Hoàn Hoàn, không ngừng gọi tên của nàng.

Lưu Mật Nhi thật khó khăn mới đi ra khỏi Phù Dung uyển thì thấy ngay cảnh tượng này. Vô cùng kinh ngạc, vội vàng lướt qua bọn họ đỡ Phụng Cảnh Duệ dậy "Người không sao chứ?"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "Không có việc gì." Ánh mắt của hắn khóa chặt trên người đang bị Phụng Dương ôm vào thật chặt trong ngực, Cơ Hoàn Hoàn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lưu Mật Nhi đứng ở phía sau hắn nghe thấy giọng hắn run rẩy gọi "Nương."

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phụng Dương Xa Lạ

Lưu Mật Nhi có thể xác định nếu như không phải mình đứng ở sau lưng Phụng Cảnh Duệ, nàng chắc chắn sẽ không nghe được giọng của hắn.

Nhưng Cơ Hoàn Hoàn nghe được.

Nương con xa cách đã mấy chục năm, đến hôm nay lại gặp mặt một lần nữa.

Cảm nhận trong lòng Cơ Hoàn Hoàn và Phụng Cảnh Duệ sợ rằng rất ít người có thể hiểu rõ.

Đây Lưu Mật Nhi đang đỡ mình ra, Phụng Cảnh Duệ lão đảo tiến lên nhìn Cơ Hoàn Hoàn, nữ nhân áo trắng mà hắn vô cùng yêu thương.

Nhìn lướt qua đầu vai Phụng Dương, Cơ Hoàn Hoàn thấy một nam nhân xa lạ mà đau lòng.

Người đàn ông này, chính là Duệ nhi của nàng sao?

Nước mắt giống như là trào ra từ nhiều năm tích tụ. Cơ Hoàn Hoàn mắt không chế ôm Phụng Dương, há mồm cắn bờ vai của hắn.

Hắn để cho hai người nương con bọn họ chia lìa mười mấy năm qua. Biết rất rõ rằng đang ở rất gần nhau, nhưng không gặp nhau được.

Phụng Dương chỉ yên lặng để nàng cắn, không nói một lời. Thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề thay đổi.

Cái nét mặt này Lưu Mật Nhi và Phụng Cảnh Duệ chưa từng nhìn thấy. Nhưng bây giờ Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn không phát hiện ra.

Lưu Mật Nhi nhìn chằm chằm cử động của Phụng Dương, chẳng biết tại sao càng quan sát cẩn thận, nàng càng cảm thấy tình cảm của Phụng Dương vô cùng nồng đậm, không hề thấy chút gì là giả dối.

Trong thoáng chốc, Lưu Mật Nhi hơi đồng tình với Phụng Dương. Yên lặng xoay người, để lại yên tĩnh cho người một nhà bọn họ.

Đi tới rừng trúc, nàng chạm mặt Vô Trần và một cô gái mặc y phục màu xanh lá đang nói chuyện, nàng nhếch môi cười xoay người đi vào rừng trúc.

Nương con nhớ nhưng, về mặt phải như thế nào nàng không biết, nàng cũng không có hưởng thụ qua, cho nên trường hợp như vậy cũng không cần nàng tham dự.

Cơ Hoàn Hoàn và Phụng Cảnh Duệ nắm thật chặt tay của nhau, hành động này ở trong mắt Phụng Dương dĩ nhiên rất chướng mắt.

Dùng sức vuốt ve tay Phụng Cảnh Duệ, Phụng Cảnh Duệ đang định nổi giận, lại thấy Phụng Dương mếu máo giống như uất ức nhìn Cơ Hoàn Hoàn. Trong phút chốc hắn cảm thấy hơi ngu.

Đây là hình ảnh của phụ thân mà hắn chưa từng thấy, giống như một đứa bé bị uất ức.

Cơ Hoàn Hoàn giải thích "Nương đã mấy chục năm không nhìn thấy phụ thân con như vậy rồi." Trong giọng điệu của nàng có chứa hoài niệm.

Phụng Cảnh Duệ "Hả?"

Cơ Hoàn Hoàn nói "Cái này để sau này hãy nói. Nói cho nương nghe những năm này, con có tốt không?" Nàng tham lam nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Thật khó khăn mới nhìn thấy nương của mình, Phụng Cảnh Duệ phát hiện những năm này vẫn kiên trì tìm kiếm nương, lúc đầu khi nhìn thấy thì rất kích động nhưng sau khi tĩnh lại, giữa hai người lại có khoảng cách rất lớn. Hắn không tìm được từ ngữ thích hợp để trả lời câu hỏi của mẫu thân.

"Dạ." Cuối cùng chỉ có thể trả lời một chữ này.

Cơ Hoàn Hoàn cũng giống như từ, lúng túng trầm mặc nhìn mà không biết nói gì. Đưa tay muốn chạm vào vết thương trên người hắn, lại bị Phụng Cảnh Duệ né ra.

Phụng Cảnh Duệ bỗng đứng lên, trong nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt của Cơ Hoàn Hoàn.

Cơ Hoàn Hoàn luống cuống nhìn tay của mình "Duệ nhi."

Là nàng nói sai cái gì hả?

Phụng Dương nắm tay của nàng, lặng yên không lên tiếng xoay người rời đi.

Cơ Hoàn Hoàn nhìn cử động Phụng Dương, thân nhiên nhếch lên một nụ cười "Tướng công."

Bước chân của Phụng Dương ngừng lại một lát. Nắm chặt tay của nàng.

Cơ Hoàn Hoàn nắm lại tay hắn, giống như nhiều năm trước.

Sau khi đi vào Phù Dung uyển, trong nháy mắt Cơ Hoàn Hoàn bị người nào đó khiêng lên trên vai.

Giọng nói âm trầm lạnh lùng của Phụng Dương truyền vào tai của nàng.

Bàn tay Phụng Dương vỗ vào hông của nàng sau đó sờ lên cổ nàng "Cơ Hoàn Hoàn, nàng thế nhưng lại dùng cái chết để uy hiếp ta."

Cơ Hoàn Hoàn nghe vậy nụ cười lại càng sâu hơn. Đây chính là Phụng Dương, là tướng công độc nhất vô nhị của nàng. Chưa có một ai lọt vào mắt của trượng phu nàng, ngay cả nhi tử của bản thân, ngoại trừ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đêm Không An Phận

Lưu Mật Nhi bưng cái khay Vô Trần đưa nhẹ nhàng đi vào cửa, thấy Phụng Cảnh Duệ đang chấp tay đứng ở bên cạnh song cửa sổ trầm tư đọc sách hứng thú.

‘Phịch’ đặt đồ lên trên mặt bàn, Lưu Mật Nhi xoay người rời đi.

"A Đại!"

Phụng Cảnh Duệ gọi nàng lại.

Luru Mật Nhi quay đầu.

Phượng Cảnh Duệ nhún người ở bên cạnh giường nói "Ta chuẩn bị cho nàng!"

Luru Mật Nhi nghi ngờ vừa tiến tới vừa nhìn.

Một bộ y phục nữ đơn giản chỉnh tề. Đặt ngay ngắn ở trên giường của hắn.

Chẳng biết tại sao đột nhiên thấy bộ này quần áo, mặt Luru Mật Nhi đỏ lên, không biết nghĩ tới điều gì.

Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước "A Đại xấu hổ sao?"

Luru Mật Nhi tát một cái "Cút!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười "Thay ra cho ta xem nhé?"

Đưa tay vuốt vải của y phục, Luru Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ kỳ quái.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mặt "Thế nào?"

Luru Mật Nhi chỉ vào cửa "Đi ra ngoài!"

Phượng Cảnh Duệ vươn cổ bắt mắt nói "Tại sao?"

Luru Mật Nhi ". Người không phải nói ta thay y phục sao?"

Phượng Cảnh Duệ ". Được."

Xác định cửa đã đóng lại, lúc này Luru Mật Nhi mới khom người ôm lấy y phục ở trước người, xoay người đi vào phía sau bình phong.

Lúc cởi áo ra, Luru Mật Nhi tròn tròn mắt.

Đang mặc y phục của nam nhân rất thoải mái, y phục của nữ nhân này sao lại có tầng trong tầng ngoài phiền toái như vậy, nàng không hiểu nổi!

"Ta có thể giúp ngươi!"

Giọng điệu của Phượng Cảnh Duệ đặc biệt vang dội, còn mang theo hưng phấn.

Luru Mật Nhi im lặng ". Không cần!"

Nói xong cảm thấy không đúng, lập tức xoay người đã thấy Phượng Cảnh Duệ dựa người cạnh bình phong, nghiêng người thản nhiên nhìn nàng.

Vừa muốn há miệng cại chứng kiến thần sắc tròn mắt của Phượng Cảnh Duệ, theo ánh mắt của hắn nhìn.

Luru Mật Nhi hét lên một tiếng "Phượng Cảnh Duệ!"

Phượng Cảnh Duệ lập tức giơ tay che mắt "Ta không có nhìn!"

Luru Mật Nhi quét mắt nhìn hắn, giận dữ nói "Giữa tay ngươi có khe hở lớn kia, ngươi cho rằng ta bị mù à?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn tay của mình, cười hắc hắc "Tay không nghe lời tâm!"

"Làm sao ngươi không nói, tiện tay."

Phượng Cảnh Duệ uất ức "A Đại, ngươi mắng ta!"

Luru Mật Nhi: "Ngươi còn không đi?"

Phượng Cảnh Duệ xoa xoa lỗ mũi, yên lặng xoay người.

Nhìn y phục trong tay, Luru Mật Nhi tiện tay ném một cái, dù sao mình cũng không mặc, dứt khoát không mặc.

Nghe được âm thanh, Phượng Cảnh Duệ quay đầu, nghi ngờ mở miệng "Tại sao ngươi không mặc?"

Sửa sang lại y phục, Luru Mật Nhi đi ra khỏi bình phong, thản nhiên mở miệng "Mắt ngươi như hai chụp đèn thế kia, ngươi cảm thấy ta sẽ cho ngươi cơ hội?"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha "A Đại, ta thế nào lại cảm thấy ngươi rất thông minh!"

Lưu Mật Nhi ngượng ngùng cười "Cảm ơn đã khen!"

Nhìn lướt qua áo ở một bên, Phượng Cảnh Duệ đưa tay cầm lên đi theo sau lưng Lưu Mật Nhi "A Đại, ta giúp ngươi."

"Cút!" Lưu Mật Nhi đập một cước tới.

Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng tránh ra, cười nói "Dù sao cũng đã nhìn qua!"

Mặt nhỏ của Lưu Mật Nhi đỏ lên, đột ngột xoay người, muốn tức giận mắng. Nhưng thấy con mắt to tròn hóm sâu của Phượng Cảnh Duệ, nàng quay đầu lại theo bản năng.

Bỗng nhiên thở hắt vì kinh ngạc.

Phượng Dương đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Hắn chậm rãi tiến lên ngăn trước mặt của Lưu Mật Nhi, ánh mắt trầm trầm nhìn phụ thân.

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Phượng Dương trầm mặt, nói "Cút! Bây giờ cút ngay khỏi nơi này cho ta!"

Phượng Cảnh Duệ không hiểu "Tại sao?"

"Nói ngươi cút thì cút! Từ nay về sau, không cho phép trở về nữa!" Mặt Phượng Dương đầy sát khí, lạnh lùng mở miệng.

"Tại sao?" Lần này là Lưu Mật Nhi hỏi. Nàng cũng muốn biết.

Phượng Dương lạnh nhạt liếc nàng, ánh mắt lại quay trở về trên người của Phượng Cảnh Duệ "Không muốn đi, thì vĩnh viễn ở lại chỗ này!" Khóe môi khẽ nhếch lên, đôi tay đột nhiên giơ ra một chương.

Chân bàn ngay cạnh Lưu Mật Nhi nhanh chóng hóa thành một đồng đồ nát. Dọa nàng muốn nhảy dựng lên.

Phượng Cảnh Duệ âm trầm nhìn Phượng Dương. Hắn biết, đây là uy hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Người Đang Khích Lệ Ta Kéo Người Lên Giường

Nàng tại sao muốn cùng người này ở trong phòng? Nhất là lúc khăn trải giường trong phòng cuộn cuộn khí thế ngất trời.

Lưu Mật Nhi không chỉ một lần hỏi mình, lại một lần nữa nhẹ nhàng liếc mắt nhìn người bên cạnh, Phượng Cảnh Duệ đang nhìn mình không biết chán.

"Ngươi rốt cuộc nhìn đủ chưa?"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu "Chưa."

"Chưa? Hâm mộ người ta thì tự mình đi tìm nữ nhân đi?"

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ cằm, tựa hồ đang suy tính "A Đại, ngươi đang khích lệ ta kéo ngươi lên giường sao?"

"Mẹ kiếp, ngươi nằm yên đó đi!" Lưu Mật Nhi nổi giận nói.

Sau khi Phượng Dương qua uy hiếp, ngay đêm đó Phượng Cảnh Duệ lôi kéo nàng ra khỏi Minh cốc, dọc theo đường đi mặc kệ nàng kháng nghị bao nhiêu lần, kết quả cuối cùng đều bị người này lôi kéo lên đường.

Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không nói, chỉ mỉm cười liếc nhìn nàng.

Quả nhiên, Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn mặt đất phía dưới cách mấy trượng, giựt giựt khóe miệng, đưa tay chọc chọc Phượng Cảnh Duệ.

"Đưa ta xuống!" Nàng không phải những người có thể bay trên trời, trên tường hay trên cây.

Phượng Cảnh Duệ buồn cười mở miệng "Ngươi mắng ta!" Ngụ ý rất rõ ràng.

Tình hình so với ngang bướng, Luru Mật Nhi cúi đầu "Thật xin lỗi!"

Phượng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai "Ngươi nói cái gì?"

Luru Mật Nhi cắn răng "Thật xin lỗi!"

"Ngươi đang nói chuyện với con muỗi sao?"

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi đừng có được voi đòi tiên."

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Luru Mật Nhi, nói nghiêm túc "Nơi này không lớn! Ta không có cơ hội được voi đòi tiên!"

Luru Mật Nhi cắn răng "Ngươi rốt cuộc có đưa ta xuống dưới không?"

"Có bản lĩnh ngươi tự xuống đi!" Về mặt Phượng Cảnh Duệ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Luru Mật Nhi ""

Thấy trêu chọc Luru Mật Nhi nổi giận, Phượng Cảnh Duệ vội vàng ôm chặt nàng nhảy xuống.

Trong nháy mắt hai chân đạp đất, chân Luru Mật Nhi mềm nhũn. Phượng Cảnh Duệ kịp thời ôm lấy cơ thể của nàng, nàng mới không ngã xuống.

"A Đại, ngươi tiếp đất thật yếu ớt!" Lời của hắn có ngụ ý.

Luru Mật Nhi giả bộ lạnh lùng đẩy Phượng Cảnh Duệ ra "Ta chỉ bị tê chân thôi!"

"Yếu ớt mới tê!"

Lời của hắn đổi lấy một quả đấm của Luru Mật Nhi đánh tới.

Phượng Cảnh Duệ né tránh, cười nói "Nói thật cũng bị đánh?"

"Cút!" Tìm chỗ ngồi xuống, Luru Mật Nhi xoa chân bị tê của mình.

Phượng Cảnh Duệ và nàng cùng nhau ngồi trên bậc thang, tay chống cằm nhìn Luru Mật Nhi.

"Nhìn cái gì?"

"A Đại, tại sao nguyện ý đi theo ta?"

Luru Mật Nhi liếc mắt, đưa tay đấm ngực hắn "Là ta nguyện ý sao? Là ta muốn sao? Là ta vui lòng sao? Không phải là tên khốn kiếp nhà ngươi cố gắng lôi kéo ta tới đây hay sao?"

Mỗi một câu hỏi của nàng đều nhấn nhá, cao giọng hơn.

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười đưa tay nắm ngón tay của nàng, cười nhạt "Ngươi không cự tuyệt không phải sao?"

". Ta có quyền cự tuyệt sao? Đánh nhau cũng đánh không lại ngươi!"

Cúi đầu vuốt vuốt ngón tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ nói "Nếu như ngươi thật sự không muốn, ta có thể."

Không đợi hắn lời nói xong, Luru Mật Nhi bỗng đứng lên xoay người rời đi.

Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay nàng "Ngươi làm cái gì?"

"Trở về. Ngươi không phải nói là ngươi sẽ không miễn cưỡng ta sao?" Luru Mật Nhi nghiêm túc mở miệng.

Một ngón tay ở trước mặt nàng lắc lắc, Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước "Ta còn chưa nói dứt lời!"

"Ta không muốn nghe!" Nhìn lướt qua phòng ở sau lưng, Luru Mật Nhi không nhịn được mở miệng "Chúng ta nhất định phải ở cửa nhà ngươi ta thảo luận vấn đề này sao?"

Phượng Cảnh Duệ cười lớn kéo thân thể của nàng "Chỗ này là chỗ nghỉ ngơi!"

Nhìn mình và một nam nhân bước vào, Luru Mật Nhi hồ nghi mở miệng "Người như ngươi cũng có ham mê rất đặc biệt!"

Phượng Cảnh Duệ hồ nghi quay đầu nhìn nàng.

"Rình coi chuyện phòng the của người ta. Đây không phải là ham mê của người sao?"

Phượng Cảnh Duệ trả lời "A Đại, người thật sự rất hiểu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tối Nay, Không Có Giấc Ngủ Ngon

"Lão bản, một phòng hảo hạng!"

"Hai phòng!"

Lưu Mật Nhi thán nhiên cắt đứt lời của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ bất mãn "Tại sao?"

Lưu Mật Nhi quay đầu liếc mắt nhìn hắn, thông thả ung dung mở miệng "Ta cự tuyệt cùng một phòng với. Uhm!"

Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng che môi của nàng lại, hồ hững nhìn tiểu nhị lạnh nhạt nói "Một phòng hảo hạng!"

Lưu Mật Nhi xoay tròn mắt nhìn hắn. Đây chính là lần thứ hai nàng nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt, xa cách, hơn nữa còn âm trầm!

Phượng Cảnh Duệ như vậy, giống như rất xa lạ.

Cho đến khi bước vào căn phòng hảo hạng, Lưu Mật Nhi mới chậm chạp hồi hồn lại, liếc nhìn nam nhân đang cười rất vui vẻ.

Theo bản năng lui về phía sau một bước, nàng háng giọng "Người muốn làm gì?"

Phượng Cảnh Duệ chà sát tay "Bây giờ chỉ có hai chúng ta?"

Hừ lạnh một tiếng, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới giường nhỏ.

Phượng Cảnh Duệ vội vàng đuổi theo, lại bị gối đầu đập tới trước mặt làm cho dừng bước chân lại.

Ôm gối đầu, Phượng Cảnh Duệ không vui "A Đại, người làm gì vậy?"

Lưu Mật Nhi nói "Ta ngủ trên giường"

Khóe miệng lập tức hiện ra một đường cong, vồ vồ gối đầu, Phượng Cảnh Duệ đi theo phía sau.

Vừa đẩy đẩy lồng ngực của hắn, mặt Lưu Mật Nhi không lộ vẻ gì hết, chỉ vào cái bàn "Người ngủ trên bàn!"

"Tại sao?" Phượng Cảnh Duệ bất mãn "Trên giường rõ ràng đủ chỗ ngủ!"

"Ta thói quen ngủ một mình!"

"Người cũng có thể tập thói quen ngủ với ta!"

"Không cần!" Lưu Mật Nhi nhanh chóng mở miệng. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hắn.

Hồ hấp của Phượng Cảnh Duệ cứng lại, nhìn chằm chằm Lưu Mật Nhi, trong lúc nhất thời hai người không ai mở miệng.

Thở dài, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới cửa.

"Ta ra đặt thêm một phòng!"

Hắn bỗng nhanh chóng dùng sức, cả người nàng bị kéo trở lại.

Phượng Cảnh Duệ cười mỉa "A Đại, đừng nóng giận, ta ngủ trên bàn là được!"

Luru Mật Nhi lặng yên.

Hai người cứ như vậy trầm mặc không nói.

Chợt một âm thanh treu ghẹo truyền đến.

"Đây là lần đầu tiên thấy người uất ức như vậy trước một người. Ha ha ha!"

Theo giọng nói nhìn ra thì có một nam tử đang ngồi dựa vào thành cửa sổ.

Tay áo màu đen bởi vì gió nhẹ nhàng bay, miệng cười chồm chồm, con người chứa đựng thâm ý khác nhìn hai người.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Luru Mật Nhi tự nói với mình. Người đàn ông này nàng không thích! Yên lặng xoay người để nguyên quần áo nằm xuống trên giường, nàng coi thường sự xuất hiện của nam nhân đó, nàng nhắm mắt ngủ.

Lúc có người thứ ba xuất hiện, vẻ mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh xuống, liếc nhìn người tới.

"Sao người lại tới đây?"

"Có người thuê ta trừ tai họa là người! Ta chỉ là tới xem con mồi của ta mà thôi!" Nam tử khẽ cười nhảy xuống khỏi song cửa sổ, tìm cho mình một chỗ ngồi xuống.

Phụng Cảnh Duệ nhướng mày "Ta không biết là ta có may mắn trở thành con mồi của người."

"Người đã là rồi đó!" Nam tử chống cằm nhìn người trên giường "Khẩu vị của người. Thật nặng."

Nhẹ nhàng linh hoạt đứng ngăn trước mặt hắn, Phụng Cảnh Duệ mím môi "Ai muốn giết ta!"

Nam tử sờ lên cằm "Ừm. Bí mật!"

Phụng Cảnh Duệ trường chân một đạp, "Người có thể lẩn!"

Lần nữa nhảy lên bệ cửa sổ, nam tử háng giọng cười một tiếng "Phụng Cảnh Duệ, lần sau tới gặp người không phải là Khuất Thiên Hàn này rồi!"

Phụng Cảnh Duệ hừ hừ "Làm giao dịch thì như thế nào?" Hắn nghiêm túc đề nghị!

"Hả?"

"Thôi, ta biết là ai rồi!" Phụng Cảnh Duệ chợt cười một tiếng.

Khuất Thiên Hàn nhìn Phụng Cảnh Duệ, trong ánh mắt lóe ra vẻ khác thường, "Phụng Cảnh Duệ, ra khỏi Minh cốc. Chúng ta, bắt đầu rồi!"

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ ngẩn người rồi chợt cười nói "Ta hiểu."

Lời của hai người đàn ông này truyền vào tai của Luru Mật Nhi đang giả vờ nhắm mắt ngủ say, nàng từ từ mở mắt.

Cái gì, bắt đầu? !

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dù Sao Cũng Phải Chết, Không Bằng Chết Trên Người Mật Nhi

Thân thể được một vòng tay ấm áp ôm chặt, Luru Mật Nhi dụi dụi mắt, im lặng than một tiếng rồi chợt giật mình, sau đó lại ngủ tiếp.

Phụng Cảnh Duệ liếc thiên hạ đang ngủ say trong lòng đầy ý cười. Hắn vươn tay ra luồn vào áo Luru Mật Nhi.

Đúng lúc đó, một bàn tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn của hắn.

Luru Mật Nhi quay sang, "Làm gì vậy?"

Phượng Cảnh Duệ cười ngượng ngùng, "A Đại, nàng đừng đề phòng ta như thế." Dù sao những thứ nên nhìn nên sờ đều đã sờ rồi.

Lưu Mật Nhi khép chặt vạt áo, ngồi dậy, nhìn hắn một cách cẩn thận, nhìn hắn bằng ánh mắt 'ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc à?'.

Phượng Cảnh Duệ hắng giọng, sờ sờ cái mũi đầy mắt tự nhiên, nhếch môi, "A Đại, nàng vẫn không muốn nói cho ta biết tên nàng à?"

"...Mật Nhi, Lưu Mật Nhi!"

Phượng Cảnh Duệ nhắm khề một lát, "Mật Nhi, Mật Nhi!"

"Đù rồi! Ngươi có phiền hay không hả?" Nàng xoay người giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình.

Phượng Cảnh Duệ không ngừng gọi tên khiến lòng nàng tràn đầy cảm xúc không rõ.

Không biết là hắn có cố ý không mà cứ quẩn lấy nàng gọi không ngừng.

"Mật Nhi, Mật Nhi, Mật Nhi..."

Rất cuộc, Lưu Mật Nhi không chịu nổi mà xoay người, phun lửa giận vào người hắn, "Phiền chết mất! Ngươi chưa dứt sữa à? Kêu cái gì mà kêu!"

Mặt Phượng Cảnh Duệ sáng ngời: "Nàng cho ta hả?"

"Cho thứ quý gì?"

"Chẳng phải nàng nói ta chưa dứt sữa sao?"

"..." Lưu Mật Nhi không nói gì, xoay người đưa lưng về phía hắn, nằm xuống.

Giọng nói đầy tiếc nuối của Phượng Cảnh Duệ truyền tới: "Không cho ta thật hả?"

Lưu Mật Nhi hít một hơi thật sâu, quyết định không đếm xỉa tới người này!

Người phía sau lưng vươn ngón trở ra chọc chọc vào lưng nàng.

Một lần, hai lần...

Lưu Mật Nhi nhắm mắt, không để ý tới!

Ba lần, bốn lần...

Lưu Mật Nhi xoay người, "Phượng Cảnh Duệ, ngươi có yên được không!"

Một đôi mắt đen như mực nhìn nàng đầy tội nghiệp, y như nàng cái gì hắn vậy.

Một tay hắn nắm ngón tay nàng, đặt giữa bàn tay to của mình, nói, "Vừa nãy nàng nghe được hết mà?"

Lưu Mật Nhi nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Phượng Cảnh Duệ thật bi thương, "Ta bị người đuổi giết đó!" Sao mặt nàng không có chút cảm xúc nào.

Mặt Lưu Mật Nhi đen lại, "Chẳng phải bây giờ ngươi còn sống tốt đấy sao?"

"Đó là sát thủ chưa tới!" Phượng Cảnh Duệ giải thích.

Bỗng nàng nghĩ tới một vấn đề, "Ta phải làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, hắn càng bi thương hơn, "Bọn chúng muốn giết ta mà!"

"Cho nên ta bị ngươi liên lụy!" Lưu Mật Nhi nói thật nghiêm túc.

Phượng Cảnh Duệ day day mi tâm, "Đây không phải là điểm quan trọng có được không?"

"Điểm quan trọng là gì?"

"Ta bị đuổi giết!"

"Cũng không phải đuổi giết ta!" Lưu Mật Nhi liếc trắng mắt.

Phượng Cảnh Duệ mở to hai mắt, sau đó mím môi, xoay người đưa lưng về phía Mật Nhi.

Vốn Luru Mật Nhi đang nghe tới lời kể tiếp của hắn, nhin không được mà cảm thấy trong bụng nhộn nhạo.

Một tay Phượng Cảnh Duệ nắm lấy góc chăn, vừa nói đầy uất ức, "Mật Nhi không quan tâm ta. Uống công ta thích nàng như vậy. Mật Nhi là người xấu!"

Đồ sâu xa. Từng gặp người không biết xấu hổ nhưng không có ai hơn Phượng Cảnh Duệ cả!

Thấy Luru Mật Nhi phốt lò mình, hắn bỗng xoay người. Nàng không chú ý một chút đã bị hắn áp dưới thân. Hắn nhìn nàng đầy đắc ý, tốc độ thay đổi sắc mặt cực nhanh.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, hoàn toàn không lo bây giờ hắn sẽ làm gì mình.

Đúng là Phượng Cảnh Duệ không làm gì nàng nhưng cũng sẽ không buông tay dễ dàng như vậy.

Hắn đề nghị một cách nghiêm túc, "Dù sao cũng phải chết, không bằng chết trên người Mật Nhi!"

Máu không tự giác được mà tập trung trên mặt, Luru Mật Nhi nắm chặt nắm đấm, cố gắng nhin xúc động để không vung quyền lên, nói, "Biết là ai không?"

Rốt cuộc vẫn hỏi ra miệng!

Phượng Cảnh Duệ đang cười trên tức, nghe thấy câu hỏi của nàng thì giật mình. Chợt hắn xoay người để Luru Mật Nhi nằm trên người mình, vùi đầu vào cổ nàng.

Hơi thở ấm áp thổi vào cổ nàng ngửa ngửa. Luru Mật Nhi không đẩy hắn ra.

Lâu sau, Phượng Cảnh Duệ cong môi cười, "Mật Nhi, đây là muốn đi theo ta hả?"

Trả lời hắn là Luru Mật Nhi một cước đạp hắn xuống giường.

Nhẹ nhàng lăn một vòng để ổn định thân mình, Phượng Cảnh Duệ mỉm cười nhìn bóng lưng Luru Mật Nhi, nụ cười bên môi lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Khéo Léo Làm Chút Kế Nhỏ Để Kiếm Ít Tiền

Luru Mật Nhi nghĩ xem vấn đề đầu tiên mà bọn họ gặp là gì?

Nhưng nàng không thể ngờ được rằng vấn đề đầu tiên của bọn họ lại là...không có tiền!

Phượng Cảnh Duệ nhìn Luru Mật Nhi bằng ánh mắt lấy lòng, "Mật Nhi, nàng còn đang tức giận à?"

Luru Mật Nhi nhìn hắn, mặt không chút thay đổi, quay đầu đi, tiếp tục nhìn ngã tư đường. Không biết nàng đang tự hỏi gì.

"Mật Nhi, nàng nói chuyện với người ta đi."

Dường như là xác định gì đó, Luru Mật Nhi từ từ ngoảnh đầu lại, hỏi: "Y thuật của ngươi tốt lắm đúng không?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu: "Tạm được."

Luru Mật Nhi hơi gật đầu: "Tốt lắm! Ngươi bán thân đi."

Nghe vậy,

Phượng Cảnh Duệ cực kỳ sợ hãi, ôm chặt vạt áo của mình, nhìn Mật Nhi bằng ánh mắt không dám tin.

"Mật Nhi, sao nàng...lại bảo ta đi bán mình?"

Luru Mật Nhi lạnh nhạt quét nhìn hắn, "Không đi...Vậy ta đi?"

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, "Sao ta có thể để Mật Nhi làm chuyện này được? Được rồi, đã như vậy thì để ta đi hi sinh cho?"

Nghe hấn khoa trương kia! Lưu Mật Nhi ngược nhìn trời, tròn trắng mắt.

"Đi nhanh đi!"

Mượn một cái bàn, Lưu Mật Nhi ra hiệu bằng mắt, Phượng Cảnh Duệ ngồi xuống trước bàn.

Không cần Mật Nhi phải mở miệng, chỉ riêng bộ dáng tuấn mỹ như hoa anh đào của Phượng Cảnh Duệ cũng đủ để không ít người qua đường dừng bước lại nhìn.

Phượng Cảnh Duệ nhìn thoáng qua Lưu Mật Nhi, nhìn đám người vây quanh một chút.

Lưu Mật Nhi hắng giọng, "Các vị có bệnh gì không tiện nói ra, công tử nhà chúng ta hiểu sơ ít thuật Kỳ Hoàng*, có thể chữa bệnh miễn phí cho mọi người."

(*)Kỳ Hoàng Chi Thuật : hoàng là chỉ Hiên Viên hoàng đế, Kỳ là thuộc hạ của ông ta là Kỳ Bá. Tương truyền, hoàng đế thường cùng Kỳ Bá , Lôi Công bàn luận về vấn đề y thuật, chẩn đoán và trị liệu cho bệnh nhân. Sau đó chép vào một quyển gọi là hoàng đế nội kinh tức là kỳ hoàng chi thuật, chính là kinh điển lý luận trong Trung Y.

Xem thêm: viewtopic.php?f=172&t=303576

Nàng vừa nói những lời này ra, người xung quanh xôn xao thảo luận, "Miễn phí? Không cần tiền? Không cần tiền? Có phải lừa đảo không? Làm gì có chuyện tốt như vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Trên thế giới này làm gì có chỗ nào có chuyện tốt như vậy! Mới không tin đâu!"

"Nhưng bọn họ không cần tiền, vì sao lại phải lừa chúng ta?"

Lời của tam cô lục bà truyền vào tai Lưu Mật Nhi. Nàng xoay người ra khỏi đám người, không bao lâu sau lại xuất hiện. Phượng Cảnh Duệ luôn duy trì im lặng mà nhìn nàng.

Không lâu sau, một người quần áo rách rưới, chân bị thọt ngồi xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ. Người đó run giọng nói, "Đùi ta...Có cách nào không? Nếu có thể chữa khỏi, ta có thể đi làm, không liên lụy tới người nhà nữa!"

Phượng Cảnh Duệ chứa ý cười, từ từ vươn tay, "Ta xem nào!"

Ngón tay thon dài đáp lên cánh tay dơ bẩn, mặt Phượng Cảnh Duệ không hiện lên chút ghét bỏ nào. Một lát sau, hấn từ từ đứng dậy, rút ngân châm trong tay áo ra.

Nam nhân thọt chân thấy thế thì mặt run lên, nhin không được mà đỏ mồm hôi lạnh.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, vuốt ve trên đùi nam nhân một lát rồi bỗng hạ châm.

Nam nhân thọt chân vừa định hét lên thì dường như phát hiện ra không đau lắm, nhưng vẫn căng thẳng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ hạ châm nhiều lần rồi thu châm, đứng lên, "Được rồi! Huỳnh thử xem nào!"

Nam nhân thọt chân nhìn thoáng qua Lưu Mật Nhi đầy nghi ngờ. Mấy người đứng sau gật đầu, nam nhân thọt chân đứng lên, mắt cá chân run rẩy, từ từ đi chuyển.

Bình thường rồi...

Người xung quanh thấy một màn này thì không khỏi kinh hô lên.

Không bao lâu sau, trước mặt Phượng Cảnh Duệ có một hàng dài.

Lưu Mật Nhi hài lòng nhếch môi cười.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói truyền tới từ bên cạnh.

"Công tử, tiền người đồng ý đưa ta đâu?"

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn thì thấy là nam nhân chân thọt vừa rồi. Nàng mỉm cười, xoay người lôi nam nhân sang bên cạnh, lấy ra vài đồng tiền từ trên người, đặt vào lòng bàn tay hấn, "Cảm ơn đã giúp đỡ!"

Nam nhân thọt chân nhìn nàng, xoay người rời đi một cách hài lòng.

Lưu Mật Nhi lặng yên quay trở lại bên cạnh Phượng Cảnh Duệ. Người này thông thả liếc nàng một cái rồi cao giọng, "Người tiếp theo!"

Cho tới khi sắc trời dần tối, trước mặt Phượng Cảnh Duệ vẫn là một hàng dài.

"Mật Nhi, ta mệt!" Phượng Cảnh Duệ nói.

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Được bao nhiêu tiền rồi?" Nàng nhìn thoáng qua hắn. Tuy đã nói là không thu tiền nhưng dân làng tốt bụng cảm thấy bọn họ làm vậy thật lỗ nên đều để lại chút ít tiền, còn cả một đồng lớn lương thực.

"Được hai mươi lượng rồi!"

Lưu Mật Nhi gật đầu hài lòng, "Tốt lắm, kết thúc công việc thôi!" Đêm nay có thể tìm một khách điểm tốt để nghỉ ngơi rồi.

Phượng Cảnh Duệ ôm một đồng lương thực đi theo sau Lưu Mật Nhi, không kim được mà nghĩ rốt cuộc ai mới là chủ tử?!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Mượn Ít Tiền Trên Người Sát Thủ

Một đồng lương thực được ông chủ khách điểm mua dưới sự đề nghị của Lưu Mật Nhi. Lại có doanh thu nữa.

Dưới sự kháng nghị mãnh liệt của nàng, lúc này nàng mới có một gian phòng của riêng mình. Trong phòng, Lưu Mật Nhi tính toán có nên dùng cách làm giàu như thế này không.

Bỗng, tiếng đao kiếm chạm nhau truyền tới, Lưu Mật Nhi hơi nhíu mày. Tới chỗ nào cũng gặp phải chuyện như vậy. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì lại không đúng.

Nàng mở cửa phòng thì thấy Phượng Cảnh Duệ đang đánh nhau với một đám người mặc đồ đen. Thấy nàng xuất hiện, Phượng Cảnh Duệ rống lên: "Về phòng!"

"A, à..." Đương nhiên Lưu Mật Nhi sẽ không ngốc mà xông lên nên đóng ngay cửa phòng lại. Dù sao thì cũng chẳng giúp được gì, tính mạng nàng rất đáng quý.

Tuy là như thế nhưng nàng vẫn không nhịn được mà nằm bò lên cửa, nhìn tình hình bên ngoài qua khe cửa.

Thành thật mà nói thì công phu của Phượng Cảnh Duệ không tệ. Ngoài Phượng Dương Thủ thì nàng không thấy ai là đối thủ của hắn. Đương nhiên, thật ra hắn cũng chưa từng thấy Phượng Cảnh Duệ đánh nhau với người khác.

Đang trong lúc suy nghĩ thì Phượng Cảnh Duệ đảo chân dài qua, người mặc áo đen bay ra ngoài trong nháy mắt. Mà ở cạnh chân hắn là một tên áo đen khác đã ngã xuống.

Mối nguy đã được xua tan, Lưu Mật Nhi đẩy cửa ra: "Giải quyết rồi hả?"

Mây đen vừa tràn đầy trên mặt Phượng Cảnh Duệ tan đi ngay lập tức. Hắn cười yếu ớt, bước lên nói lấy lòng, "Mật Nhi..."

Người này biến sắc mặt thật nhanh. Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hắn một cái.

Phượng Cảnh Duệ quệt nước miếng, cười: "Mật Nhi, Mật Nhi, ta có lợi hại không? Có phải nên thưởng cho ta không? Đêm nay ta ngủ cùng nàng được không? Không có nàng bên cạnh, ta ngủ không được!"

Lưu Mật Nhi đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, khom người nhìn tên mặc áo đen đã ngã xuống bên cạnh.

Phượng Cảnh Duệ rất bị thương, "Mật Nhi không được sờ nam nhân khác!" Hắn cầm lấy tay nàng.

Lưu Mật Nhi nhíu mày, "Trên người hắn có tiền!" Ý là đừng có nhiều lời.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn nàng một cái đầy kinh ngạc, sau đó vươn tay lần mò trên người tên áo đen, mò lấy túi tiền rồi quơ quơ trước mặt Lưu Mật Nhi.

"Mật Nhi, ta tìm được rồi!"

Khóe miệng tên áo đen nằm trên đất giật giật, chột buông vũ khí trên tay ra. Lúc này toàn thân hắn không có tí sức lực nào cả.

Lưu Mật Nhi vươn tay nhận lấy túi tiền, ước lượng trên tay một chút, lấy ra một chút bạc, đặt trên người tên áo đen, nói: "Đừng nói ta không có lòng đồng tình. Ta cho người lộ phí này!"

Khóe miệng tên áo đen lại rút rút lần nữa.

Phượng Cảnh Duệ nhìn một màn này, đôi môi mỏng nhếch lên, "Mật Nhi, có tiền rồi, có phải ta không cần phải bán thân nữa không?"

Lưu Mật Nhi nhìn hắn: "Người cho rằng kiếm được số tiền này dễ dàng lắm à?"

Phượng Cảnh Duệ: "..."

Cất kỹ túi tiền, Lưu Mật Nhi xoay người đi vào phòng, trở tay đóng cửa lại đi ngủ!

Lúc này, nụ cười trên mặt Phượng Cảnh Duệ cũng nhạt dần, ánh mắt đầy mây đen lướt qua tên mặc đồ đen trên đất, âm trầm nói: "Bảo hắn phải người hữu dụng chút! Đám áo đen các người chưa đủ đâu! Hắc Bạch song y của Sát Thủ đường quá coi trọng các người rồi!"

Khóe miệng tên áo đen tràn đầy lạnh lùng, "Người..."

"Đừng có mà ám ức. Nếu các người có một nửa công lực của Hắc Bạch song y thì bây giờ đã không nằm đây rồi. Cút đi!"

"Phượng Cảnh Duệ, người thật sự cho rằng không có ai động đến người được à?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì từ từ xoay người, "Lời này... Ta thật không biết! Có bản lĩnh thì Sát Thủ đường tới thử nghiệm một chút đi!" Dừng lại, hắn nhìn khuôn mặt nhăn nhó của ông chủ, nói, "Không ngờ nhỉ? Chẳng lẽ muốn ở lại bồi thường thiệt hại cho ông chủ nhà người ta à?"

Tên áo đen buồn bực khụ một tiếng, gian nan đứng lên, dắt tay vài đồng bọn khác đi ra khỏi khách điểm.

Phượng Cảnh Duệ nhìn ông chủ một chút, khuôn mặt tuấn tú chứa ý cười, "Ông chủ này, đừng lo lắng, sáng mai sẽ đền cho ông!"

Ông chủ thấy vị công tử này biến sắc mặt cực nhanh thì lập tức gật đầu, không nhận được mà toát mồ hôi. Người ở đây hôm nay đều có lai lịch cả.

Đi ngang qua cửa phòng Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nhìn không được mà cười nhẹ.

Nô lệ của tiền bạc này!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rương Vàng Bạc Đưa Tới Cửa

Vô Trần đứng trước Trúc Uyển nói chuyện với một nữ nhân nâng một cái rương, xuất hiện trước mắt Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi. Buồng cái rương xuống, nữ nhân rút một cuốn sổ trong ngực ra, đứng lại.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua cái rương rồi nhìn Vô Trần và nữ nhân một chút.

Hắn nhíu mày, "Đây là cái gì?"

Vô Trần không nói gì, chỉ mở cái rương ra.

Trong phút chốc, trước mắt Lưu Mật Nhi sáng ngời. Một rương toàn bạc tỏa sáng lấp lánh. Thật là một cái rương đầy, vền vẹn một rương.

Thấy tiền, mi tâm Phượng Cảnh Duệ càng cau chặt thêm, "Sao các người biết?"

Chuyện hắn không có tiền chỉ xảy ra hai ngày gần đây, sao Vô Trần lại xuất hiện?

Vô Trần ho nhẹ một tiếng, "Lão cóc chủ có chuyện muốn nói!"

Hắn biết ngay nhất định ông già này sẽ phải người đi theo mình.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, "Nói gì?"

Đầu tiên Vô Trần nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ rồi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía mọi người.

Lưu Mật Nhi nhủ vậy, cùng Phượng Cảnh Duệ nhìn nhau.

Vô Trần nói, "Lão cóc chủ bảo thuộc hạ chuyển nguyên văn cho người."

"Ừm!" Chắc chắn lời này chẳng có gì hay ho cả.

"Tiểu tử thú, con không có tiền thì lão tử cho con. Có người muốn mạng của con, lão tử sẽ phái người che chở con. Nhưng có một điều, không được bước vào Minh Cốc một bước, không được cướp đoạt nữ nhân với lão. Nếu không lão tử sẽ không cho người toàn mạng mà về." Vô Trần truyền nguyên văn lời Phượng Dương cho Phượng Cảnh Duệ.

Vừa dứt lời, Phượng Cảnh Duệ lập tức xù lông, "Liên quan gì tới ông ta? Sao ông ta biết?"

Vô Trần ho nhẹ một tiếng, "Lão cóc chủ phái người đi theo người. Lúc thuộc hạ quay về báo cáo thì phu nhân biết được. Lúc này lão cóc chủ mới đưa tiền sang."

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì hơi sững sờ, "Sao bà biết?" Dựa vào kinh nghiệm ngày trước thì ý muốn bảo vệ của ông già với mẹ cực kỳ biến thái. Chắc chắn lão sẽ tránh không cho bà biết.

Vô Trần cùng nữ tử vẫn luôn nói chuyện với hần nhìn nhau, háng giọng, nói, "Phu nhân cũng không biết người đi vắng."

Lần này Phượng Cảnh Duệ đã hiểu. Lão già đuổi mình ra ngoài, mẹ muốn đi tìm nên mới nghe được mấy lời này.

"Sao các người lại tới?" Hần ghét có người trước mặt sau lưng cho nên lúc rời đi cũng không gọi hai người Vô Trần theo.

"Phu nhân bảo tiểu nhân tới bảo vệ người. Còn Vô Ngân thì lão cóc chủ phái đi...quản sổ sách!" Lúc nói xong lời cuối cùng thì Vô Trần không nhịn được mà nhếch môi.

Phượng Cảnh Duệ: "..."

Nhắc tới Vô Ngân, Lưu Mật Nhi quay sang nhìn thoáng qua. Thì ra nữ tử này tên là Vô Ngân! Rất đẹp, nhưng cũng lạnh lùng như Vô Trần vậy.

Ngay lúc Lưu Mật Nhi đánh giá Vô Ngân thì Phượng Cảnh Duệ cầm lấy cổ tay nàng, nịnh nọt nói, "Mật Nhi, ta có tiền rồi!"

Lưu Mật Nhi như rồng mây, "Sau đó?"

"Ta có thể khỏi phải bán thân nữa không?"

Lưu Mật Nhi giả vờ cân nhắc, lâu sau mới gật đầu, "Tạm thời vậy!" Dù sao thì cũng đã có danh tiếng, sau này tiền sẽ càng ngày càng nhiều.

Phượng Cảnh Duệ thở ra một hơi đầy khoa trương, "Mật Nhi, nàng thật tốt!"

Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ đầy kỳ lạ, sau đó nàng đảo mắt nhìn Vô Trần, nói một cách nghiêm túc, "Chủ tử các người có bệnh!!"

Vô Trần như rồng mây.

Phượng Cảnh Duệ kêu lên, "Mật Nhi, nàng rửa ta!"

Không thèm quan tâm tới lời rống của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nghiêm mặt, nói, "Đừng nghi ngờ. Hần có bệnh thật!"

"Mật Nhi..."

Vô Trần háng giọng, nói, "Vô Trần không hiểu!"

"Hần thích bị ngược đãi. Ta đói rồi!" Nửa câu trước là nàng nói với Vô Trần, nửa câu sau là nói với Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay nàng ngay lập tức, "Đi, ăn cơm thôi!"

Bị người kéo chạy đi, Lưu Mật Nhi vội vàng quay lại nhìn Vô Trần, "Tiền..."

Phượng Cảnh Duệ im lặng.

Chưa bao giờ thấy người thích tiền như vậy! Đây là vẻ mặt thoáng hiện lên trên mặt Vô Trần và Vô Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nghỉ Đêm Ở Cửa Miếu Gặp Người Lạ

Có tiền nên tự nhiên cũng không cần Phụng Cảnh Duệ phải lao động vất vả. Hơn nữa còn có thêm hai người Vô Trần và Vô Ngân quản lý nên một nhóm bốn người rất thoải mái.

Lưu Mật Nhi cũng không phát hiện ra bọn họ thế này là như đang lẩn trốn, ngoài chuyện thỉnh thoảng có vài sát thủ xuất hiện đánh đánh giết giết. Nhưng những lúc đó, chẳng cần Phụng Cảnh Duệ phải ra tay thì Vô Trần đã thu phục rồi.

Sau vài lần, Lưu Mật Nhi cũng cảm thấy những sát thủ này căn bản đến là để chơi đùa. Hình như bất ngờ thấy hắn, tiện tay giết giết. Về phần có thể giết được hay không thì còn tùy. Mà người phải những sát thủ này tới chắc cũng biết được năng lực của Phụng Cảnh Duệ. Mỗi lần bọn họ tới đều qua loa cho xong việc rồi nhanh chóng rời đi.

Hoàn toàn là đi ngang qua ư...

Sau này được Vô Trần giải thích thì Lưu Mật Nhi mới biết những tên sát thủ này được phân thành từng cấp.

Hắc, Bạch, Lam, Hồng, Thanh!

Theo ấn ký được khắc sâu trên tay sát thủ thì hình như đều chưa vượt qua cấp Lam. Về điểm này, người muốn giết Phụng Cảnh Duệ cũng không tập trung, hoàn toàn không cần biết bọn họ có thành công hay không.

Ngày hôm đó, bọn họ lỡ mất khách điểm, đành phải trú chân trong một ngôi miếu đồ nát một đêm.

Thừa dịp Vô Trần và Phụng Cảnh Duệ ra ngoài săn thú, Lưu Mật Nhi nhìn Vô Ngân vẫn không nhiều lời, hỏi, "Người muốn giết Phụng Cảnh Duệ là ai?"

Vô Ngân nhìn lướt qua nàng, nói bằng giọng điệu lạnh lẽo, "Không biết!"

Lưu Mật Nhi sờ sờ mũi. Hình như người này không thích nàng? Vì sao? Cho tới bây giờ nàng chưa nói được vài câu với người này mà? Chẳng lẽ...

"Người thích Phụng Cảnh Duệ à?" Nàng thốt ra theo bản năng.

Vô Ngân nghe vậy thì lập tức trừng lớn hai mắt, nhìn nàng bằng ánh mắt hoảng sợ, vẻ mặt không dám tin.

Nhìn bộ dáng của nàng không giống hả?! Lưu Mật Nhi buồn rầu nghĩ.

"Mật Nhi, nàng muốn hù chết Vô Ngân à?" Lúc này, một tay Phụng Cảnh Duệ cầm con thỏ hoang, cất bước đi tới.

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn, không đành lòng nhìn cảnh tượng máu tanh này, chợt xoay mặt đi, "Chẳng lẽ người cũng nghĩ là mình biến thái tới mức làm nàng sợ sao?"

Phụng Cảnh Duệ: "...Nàng dọa Vô Ngân rồi!"

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn bộ dáng bàng hoàng của Vô Ngân. Nàng không rõ, "Vì sao? Đứng là hình tượng chủ tớ yêu nhau mà!"

Không đợi Phụng Cảnh Duệ nói, Vô Ngân lắc đầu ngay lập tức, "Ta không cần!" Vẻ mặt hoảng loạn.

"Ặc..." Lần này Lưu Mật Nhi càng thêm khó hiểu.

Thấy bộ dáng ngần ngại của nàng, Phụng Cảnh Duệ vỗ vỗ đầu nàng, cười, "Ta chỉ muốn Mật Nhi thích thôi!"

Lưu Mật Nhi: "..."

Lúc nàng lại nhìn về phía Vô Ngân thì chỉ thấy nàng ta dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái mà nhìn mình.

Lưu Mật Nhi mất tự nhiên, sờ sờ mặt mình, nói đầy khó hiểu, "Bộ dạng ta rất kỳ quái à?"

Phụng Cảnh Duệ quay sang, cười nhạt, "Không có!"

"Vây..."

"Vô Ngân chỉ khâm phục nàng mà thôi!" Phụng Cảnh Duệ giải thích.

Lưu Mật Nhi trừng lớn mắt, "...Khâm phục ta?" Sao nàng lại cảm thấy ánh mắt này thoát nhìn rất khủng bố nhỉ.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, nói không nghiêm túc lắm, "Nàng ấy chỉ khâm phục nàng thôi, sao dám như thế với ta!"

Nghe vậy, khoe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, "Có gì mà không dám?"

Phượng Cảnh Duệ cười thần bí, điểm điểm lên chóp mũi nàng, "Chỉ có nàng không sợ ta!"

Bỗng Lưu Mật Nhi ngẩn ra, nhìn nụ cười cung chiêu nơi khoe môi hắn. Người này, động tác này có phải quá tự nhiên không!

Mặt nàng trầm xuống, đánh bốp một cái lên tay hắn.

"Bỏ móng vuốt ra!"

Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay. Nữ nhân này đánh đau quá! Hắn vừa định nói thì trước cửa miếu bỗng tối sầm lại nên giương mắt nhìn.

Một nữ tử phục sức dị tộc, mang theo hai nam nhân nhìn rất hung thần ác sát vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Công Chúa Miêu Tộc Động Chân Tình

Người bình thường thấy bên trong miếu có người cũng sẽ tránh đi? ! Dù sao đây cũng là xâm phạm quyền riêng tư của nhau! Lưu Mật Nhi âm thầm suy nghĩ.

Nhưng ba người này lại khác biệt. Rõ ràng thấy bên trong miếu có người cũng không lui ra chỗ khác. Chuyện này làm cho bọn người Phượng Cảnh Duệ khẽ nhíu mày. Nhưng bọn họ cũng không lên tiếng, xuất môn tại ngoại (*ra khỏi nhà thì phải tùy thuộc vào bên ngoài) bọn họ không để ý những thứ này!

Mùi thơm của thức ăn càng ngày càng đậm hơn, ánh mắt của ba người nọ đang nằm nghỉ tam bên kia cũng không ngừng quét qua.

Nhóm người Lưu Mật Nhi vốn không phải là người thích nhiều chuyện, cũng sẽ không có bỗng dưng thiện lương nên làm như không thấy.

"Đạt Mỗ, ta muốn ăn!" Nữ tử mặc đồ dị tộc mở miệng yêu cầu, trong giọng nói có ý không cho cự tuyệt.

Nam nhân có tên Đạt Mỗ từ từ tiến lên, Lưu Mật Nhi yên lặng chờ đợi.

Ngoài dự đoán của mọi người, bộ dáng của Đạt Mỗ mặc dù như hung thần ác sát, nhưng hắn lại đứng trước mặt Lưu Mật Nhi đỏ mặt không nói làm cho nàng muốn mỉm cười.

Đạt Mỗ đỏ mặt mở miệng "Lương khô của chúng tôi đã dùng hết rồi, không biết có thể hay không." Hắn nhìn miếng thịt chín, không nhận được nuốt nước miếng.

Hi hi

Lưu Mật Nhi không nhận được bật cười, thật không nghĩ tới một nam nhân thô tục lại có vẻ mặt xấu hổ như vậy.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại "Không cho!"

Lời vừa dứt, nữ tử mặc trang phục dị tộc nhảy lên "Người dám!"

Phượng Cảnh Duệ chỉ lười biếng nhếch lông mày lên, không rảnh để ý!

Nữ tử đó đột ngột chạy tới, hai tay chống nạnh chỉ vào Phượng Cảnh Duệ "To gan, người dám cãi lời của bản công chúa!"

Công chúa? !

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, thiệt hay giả? !

Môi Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lên, từ từ lặp lại "Không cho!"

"Cho."

Lưu Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ đồng thời mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ đảo mắt nhìn Mật Nhi, nét mặt bất mãn nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi làm như không thấy, từ từ đứng dậy "Có thể cho cô nướng! Nhưng không thể lấy không! Cô nướng mua đi!" Mặc dù đã có tiền, nhưng thời điểm có thể kiếm tiền nàng sao có thể cự tuyệt được.

Nữ tử tất nhiên không thuận ý. Bỗng xoay mặt nhìn Lưu Mật Nhi muốn nói nhưng lại không nói. Thật lâu sau, nàng từ từ xoay người "Đạt Lực, mang bạc ra!"

Kiểm tiền đương nhiên tốt, Lưu Mật Nhi cúi đầu đưa tay về phía Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ bất mãn chu miệng, vẻ mặt không cam lòng đặt thức ăn lên trên tay của nàng "Mật Nhi, ta nướng rất lâu!"

"Dù sao cũng đều là ăn, vào bụng người nào không phải đều giống nhau sao? Kiếm được tiền là tốt rồi!" Vừa nhận vừa đưa cho nữ tử "Cho cô nướng! Bạc đã nhận hàng liền trao."

Sau đó chuyện xảy ra ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc nữ tử nhận thức ăn đột nhiên nắm cánh tay Lưu Mật Nhi cười duyên. Tốc độ biến đổi sắc mặt nhanh đến mức hoàn toàn có thể so sánh với Phượng Cảnh Duệ.

"Công tử, người tên là gì?"

Lưu Mật Nhi há hốc mồm nhìn qua nữ tử đang ôm cánh tay của mình, đáy lòng lạnh đến mức buồn nôn. Một dự cảm xấu ập vào lòng.

Phượng Cảnh Duệ bỗng tách hai người ra, phòng bị nhìn nữ tử, nét mặt lo lắng "Làm cái gì đó?"

Thấy Phượng Cảnh Duệ, trong nháy mắt nữ tử đó tròn to hai mắt "Mắc mớ gì tới người? Cút ngay!"

Nói xong còn thò đầu ra nhìn Lưu Mật Nhi, bộ dáng then thùng "Công tử. Người."

Bộ dáng nữ tử then thùng động lòng người khiến Lưu Mật Nhi rung mình. Nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước cách xa nữ tử. Giao do Phượng Cảnh Duệ xử lý.

Phượng Cảnh Duệ vung ống tay áo lên, nữ tử bị chấn động chân nhích xa, may mắn Đạt Lực đỡ được, trong nháy mắt nữ tử lắc mình ổn định cơ thể.

Nữ tử bỗng nhiên tròn to hai mắt "Đạt Lực, Đạt Mỗ, ta muốn công tử kia!" Nàng dậm chân chỉ vào Lưu Mật Nhi.

Mật Nhi đang hưởng thụ mỹ vị nghe vậy giật mình tròn to hai mắt, trở tay chỉ vào bản thân "Ta?"

"Không sai, chính là người! Ta muốn thành thân với người, ta muốn sinh con cái với người!" Nữ tử hất cằm lên nói.

Trong nháy mắt Mật Nhi sững sờ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nói Dối Có Người Thương

"Vị công chúa điện hạ này, cô nương đã đi theo chúng tôi ba ngày, đủ chứ? !" Lưu Mật Nhi không chịu nổi nhìn đám người của vị công chúa này.

Nghe nàng tự giới thiệu thì nàng ta tên là Diệp Ly Tâm, công chúa của Miêu tộc mang theo hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ tới tham gia đại hội võ lâm một tháng sau! Sẵn tiện du sơn ngoạn thủy.

Nhưng kể từ đêm đó nàng nói với Mật Nhi những lời nói hùng hồn như vậy thì cứ đi theo sau lưng bọn họ.

Diệp Ly Tâm cong môi đỏ mọng lên, đôi mắt xinh đẹp tỏ vẻ không vui.

"Ta không muốn, ta muốn đi theo ngươi! Ta nói, ta muốn thành thân với ngươi, sinh con cái với ngươi!"

Nữ nhân này thật đúng là thẳng thắn!

Lưu Mật Nhi xoa xoa hàng lông mày "Ta sẽ không thành thân với ngươi!" Đừng nói là sinh con nít. Nàng có thể có, nhưng là tự mình sinh!

"Ta mặc kệ, ta là công chúa, ta muốn ngươi thế nào thì ngươi phải như thế đó!" Hai tay Diệp Ly Tâm chống nạnh nói.

Lưu Mật Nhi xoay ngón giữa chỉ vào Phượng Cảnh Duệ đang đứng ở một bên "Cô nương nhìn hắn đi. Mi thanh mục tú, vô cùng tuấn đạt (*đẹp trai)! Cô nương tại sao không chọn hắn? !"

"Mật Nhi" Phượng Cảnh Duệ kêu to.

Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau đồng thời lui về phía sau một bước cách xa vòng bão táp.

Diệp Ly Tâm lại đưa đáp án là "Ta không muốn một 'Tiểu bạch kiểm' (*kiểu yếu đuối, thụ sinh) Mẫu thân của ta nói, nam nhân có đáng đáp để nhìn không đáng tin cậy."

Lưu Mật Nhi im lặng. Nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ, trong lòng thầm nghĩ: Mẹ cô nương nói quả thật không sai !

Vừa sơ sẩy một chút thì Diệp Ly Tâm đã ôm cánh tay của Mật Nhi "Lưu công tử, chàng có phải định bụng sẽ lấy ta rồi hay không?" Thuận tiện cọ xát vào y phục của nàng.

Lưu Mật Nhi im lặng nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra, đưa tay kéo Phượng Cảnh Duệ ngăn ở trước người mình.

Diệp Ly Tâm thấy nàng đi thì vội vàng đuổi theo. Lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại.

"Không cho phép đi theo chúng ta nữa!" Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn nàng.

Diệp Ly Tâm tròn mắt "Ta càng muốn đi!"

Phượng Cảnh Duệ làm mặt lạnh "Còn đi theo chúng ta nữa thì ta sẽ không khách khí!" Bàn tay to của hắn sờ lên hông, đột nhiên nắm nhuyễn kiếm trong tay.

Đây là uy hiếp!

Diệp Ly Tâm nhìn Phượng Cảnh Duệ, cắn răng nghiêng lợi nói "Ngươi dựa vào cái gì mà quán ta như vậy?"

"Một chiêu giết chết ngươi, có phải có thể hay không? !" Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng đặt nhuyễn kiếm ở trên cổ của Diệp Ly Tâm. Mặt đầy sát khí mở miệng.

Đạt Lực, Đạt Mỗ hai người muốn tiến lên thì Phượng Cảnh Duệ vung ống tay áo lên. Trong nháy mắt Vô Trần gia nhập, hai người nhanh chóng bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích.

Lưu Mật Nhi thấy thế tức giận mở miệng "Phượng Cảnh Duệ, đủ rồi! Dọa dọa nhỏ như vậy thì ngươi làm sao ăn nói với phụ mẫu của ngươi ta?"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu cười, từ từ thu hồi nhuyễn kiếm, 'tách' một tiếng đặt kiếm trở về bên hông, lấy lòng nói "Mật Nhi, người ta chỉ nói giỡn với cô nương này một chút mà thôi!"

Lưu Mật Nhi cười "Tốt nhất là như vậy!"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu "Đương nhiên là như vậy!"

Lưu Mật Nhi không để ý tới hắn, ngược lại nhìn Diệp Ly Tâm "Diệp cô nương, cô nương đừng đi theo chúng tôi nữa."

Diệp Ly Tâm không vui "Ta không muốn! Ta muốn đi theo ngươi!"

Lưu Mật Nhi "Ta sẽ không thành thân với cô nương!"

Diệp Ly Tâm tự tin nói "Ngươi nhất định sẽ!"

Lưu Mật Nhi lắc đầu cười khỏ "Ta sẽ không!" Nữ và nữ thành thân? Cổ đại sẽ khác hiện đại sao?

Diệp Ly Tâm tức giận "Ngươi nhất định sẽ thành thân!"

Lưu Mật Nhi kiên trì "Ta sẽ không thành thân với cô nương!"

Diệp Ly Tâm "Người. . . ." Nàng nhủ mày, chân chừ đang hai tay ra , giờ tay lướt qua trước mắt Lư Mật Nhi. Chợt nhếch môi cười "Người nhất định cần ta theo người!"

Nét mặt Lư Mật Nhi chấn động hoảng hốt, chợt lắc đầu lạnh nhạt nói "Người đã làm gì với ta?"

Chỉ thấy Diệp Ly Tâm vừa muốn há mồm, lập tức phát hiện một chưởng đánh tới, không đợi nàng phản ứng. Ngực đã bị một chưởng, trong nháy mắt cả người bay ra ngoài. Rơi vào nơi cách Lư Mật Nhi ba bước trên đất. Lập tức phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Lư Mật Nhi kinh ngạc. Trước mắt chợt lóe, Phụng Cảnh Duệ hơi thu lại mày kiếm, cặp mắt lạnh lùng, quanh thân tản ra sát khí khiến người nhìn Diệp Ly Tâm.

Phụng Cảnh Duệ cầm trường kiếm trên tay, lạnh nhạt nói: "Đưa thuốc giải ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tiểu Gia Vô Lại Ghen

Diệp Ly Tâm sợ hãi nhìn Phụng Cảnh Duệ đứng cầm kiếm, nàng buồn bực ho một tiếng "Người dám làm ta bị thương?" Ở Miêu Cương, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối xử với nàng như vậy.

Phụng Cảnh Duệ âm trầm nhếch môi, mắt lạnh nói: "Có gì mà không dám?" Cô tay xoay nhẹ, lạnh lùng nói: "Đưa hay không đưa?"

Diệp Ly Tâm tức giận nói: "Không đưa!"

"Vậy ta sẽ giết người!" Phụng Cảnh Duệ tức giận.

Thấy Phụng Cảnh Duệ thật sự nổi giận, Lư Mật Nhi ngăn lại "Phụng Cảnh Duệ!"

"Tránh ra!" Phụng Cảnh Duệ cau mày.

Lư Mật Nhi trừng mắt "Đây là chuyện của ta, không có quan hệ với người!"

Phụng Cảnh Duệ làm mặt đáng thương, nói "Mật Nhi!"

"Cái gì? Ta không nói sai! Người mặc kệ ta!" Lư Mật Nhi quay đầu từ từ đi tới trước mặt của Diệp Ly Tâm, đỡ nàng ta lên rồi quan tâm hỏi "Diệp cô nương, cô nương không sao chứ?"

Nâng tay áo lau vết máu nơi khóe miệng, Diệp Ly Tâm cười tươi "Lư công tử, công tử đau lòng vì ta? !"

Lư Mật Nhi ngạc nhiên. Vị công chúa Miêu tộc này thật sự là. thẳng thắn, đáng yêu! Nàng dịu dàng cười "Xem ra cô nương không sao!"

Diệp Ly Tâm kêu to "Ta có. Ta có! Công tử quan tâm ta, lo lắng cho ta!"

Lư Mật Nhi mở ra tay ra "Thuốc giải cho ta!"

Diệp Ly Tâm nhìn lòng bàn tay trắng nõn của Mật Nhi, mím môi sờ sờ ở trên người, lấy ra một viên thuốc tròn đặt vào bàn tay của nàng "Vâng!"

Lư Mật Nhi cúi đầu nhìn nhìn rồi từ từ cười "Cảm ơn!"

Trong nháy mắt mặt của Diệp Ly Tâm đỏ ửng. Nhìn Mật Nhi mà toàn thân lạnh run.

Nắm thuốc trong tay, Mật Nhi nhủ mày "Không cần phải cực khổ!"

"Không cực khổ, mau ăn!" Phụng Cảnh Duệ đoạt lấy viên thuốc trong tay của nàng, nhét vào trong miệng Mật Nhi.

Lư Mật Nhi không hiểu nhìn hấn "Người không sợ nàng cho ta độc được?"

"Không sợ!" Về mặt Phụng Cảnh Duệ không biểu lộ gì nói.

Người này làm sao vậy? Lư Mật Nhi nhìn về phía hai người Vô Trần và Vô Ngân. Giữ tay của Phụng Cảnh Duệ "Người khó chịu?"

Phượng Cảnh Duệ liếc nàng "Ta rất tốt!"

Lưu Mật Nhi "Vậy sao ngươi lại mất hứng như vậy?"

Phượng Cảnh Duệ "Ta nào có?"

"Ngươi hỏi bọn họ đi. Ngươi có mất hứng hay không?" Lưu Mật Nhi chỉ vào Vô Trần và Vô Ngân hỏi.

Phượng Cảnh Duệ lập tức quay đầu, nhìn hai người.

Vô Trần và Vô Ngân nhanh nhẹn lắc đầu, đồng thanh nói "Thuộc hạ không có!"

Phượng Cảnh Duệ hơi mỉm cười, quay đầu nhìn Lưu Mật Nhi "Bọn họ nói không có!"

Lưu Mật Nhi ngượng ngùng cười "Tùy ngươi, thích thì không tức giận!" Hất tay của hất ra.

Phượng Cảnh Duệ đuổi theo "Mật Nhi, ta không có tức giận!"

"Ta không quản ngươi tức giận hay không tức giận!" Lưu Mật Nhi nhìn Đạt Lực, Đạt Mỗ vẫn không nhúc nhích, nói "Ngươi còn không giải huyết cho người ta!"

Phượng Cảnh Duệ khẽ phát tay, Vô Trần tiến lên giải huyết đạo của hai người ra. Hai người nhanh chóng lắc mình đến bên cạnh Diệp Ly Tâm.

Đoàn người cứ một trước một sau đi như vậy, bảy người vào khách điểm chia làm hai bàn. Vừa ngồi xuống, lúc Vô Ngân chia đĩa đã nhỏ giọng nói cho Lưu Mật Nhi biết.

"Lão gia là ghen tỵ ngươi có quan hệ với Diệp cô nương đó!" Đi theo chủ tử lâu như vậy, nàng chỉ nhìn qua có thể thấy rõ.

Lão gia đơn giản chỉ là ghen tỵ Mật Nhi cô nương có thể không cần tốn nhiều sức đã tìm được thuốc giải, để cho chủ tử cảm thấy bản thân vô dụng. Dĩ nhiên chỉ là ghen tỵ mà thôi!

Động tác của Lưu Mật Nhi hơi ngừng lại. Liếc mắt nhìn Vô Ngân khó hiểu, không rõ ý tứ của nàng ta! Bỗng mắt nàng sáng lên "Hắn thích Diệp Ly Tâm?"

Vô Ngân nghe vậy, giật mình. Lặng yên! Nàng cuối cùng vì sao biết sao chủ tử thích nàng ta rồi. Nàng ta và chủ tử, hoàn toàn giống nhau.

Lưu Mật Nhi vừa định nói tiếp, Diệp Ly Tâm đã tiến lên trước "Lưu công tử, công tử thích ăn cái gì, công tử chọn đi!"

"Cám ơn!" Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng cười.

"Đừng khách khí. Ngươi làm gì thế?" Diệp Ly Tâm đang nói nhưng vì giữa hai người đột nhiên xuất hiện một cái đầu nên dừng lại.

Nhìn bên ngoài Phượng Cảnh Duệ đang cười nhưng trong lòng không cười, cầm cổ áo của Diệp Ly Tâm thuận tay ném một cái. Sau vỗ vỗ tay "Không cần chăm sóc người của ta!"

Diệp Ly Tâm xù lông "Cái gì là người của ngươi? Lưu công tử là tướng công tương lai của ta!"

Phượng Cảnh Duệ hừ hừ "Tướng công tương lai? Đó là người của ta!"

‘Phốc’ Mật Nhi phun một ngụm trà lên trên mặt của Phượng Cảnh Duệ.

"Ai là người của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sát Thủ Cũng Cần Phải Treo Đầu Dê

"Ai là người của ngươi? !" Lưu Mật Nhi giận dữ đập bàn. Diệp Ly Tâm lập tức đồng ý hòa theo.

"Đúng vậy, đúng! Ai là người của ngươi? Cùng lắm thì bản công chúa chuộc Lưu công tử là được!" Diệp Ly Tâm vỗ ngực phách lối.

Phượng Cảnh Duệ hừ mạnh một tiếng. Đoạt lại Lưu Mật Nhi ngửa đầu đặt chén nước lên môi nàng.

Lưu Mật Nhi trừng hai mắt căm tức nhìn.

Phượng Cảnh Duệ nhú mày, khiêu khích mở miệng "Thế nào?"

Lưu Mật Nhi: ". Không có việc gì!"

"Hừ!"

Đứa nhỏ này thật ngậy tho! Đây là chuyện Lưu Mật Nhi tổng kết ra. Đồng thời cũng an ủi mình, cần gì tranh đua với một đứa nhỏ cơ chứ!

Phát hiện ánh mắt Mật Nhi nhìn hẩn, Phượng Cảnh Duệ bắt mắt.

"Người dùng ánh mắt đó là sao?"

Lưu Mật Nhi nhún vai, chỉ cười không nói! Đứa bé luôn hiếu kỳ thế này.

Phượng Cảnh Duệ nhú mày, vừa muốn mở miệng thì cổ tay rung lên, tay vốn đang nắm chén nước thì rơi ra ngoài. Cách chỗ bọn họ không xa có mấy người rút đao chém tới.

Hừ lạnh một tiếng, không đợi Phượng Cảnh Duệ động thủ, Vô Trần đã bắt đầu chiến đấu, trong lúc Vô Trần và những người đó đánh đến mức long trời lở đất.

Cái gọi là hai quả đấm không địch lại bốn tay, dần dần Vô Trần cũng thua trận. Phượng Cảnh Duệ đột nhiên rút kiếm gia nhập trận chiến.

Mắt Lưu Mật Nhi không chớp nhìn tính hướng trận đấu, mặc dù nàng không biết võ, nhưng cũng nhìn ra những người này và những người lần trước đấu với Phượng Cảnh Duệ khác nhau, lần này bọn họ hình như lợi hại hơn nhiều.

Nhưng, ánh mắt của nàng liếc nhìn trên cánh tay sát thủ, vẫn là Thanh Y(*tên nhóm sát thủ) nhưng nàng cảm giác có gì đó khác.

Chợt Diệp Ly Tâm tiến lại, nhỏ giọng nói với Mật Nhi "Không ngờ, sát thủ Đường cũng làm những thứ treo đầu dê bán thịt chó như thế này."

Lưu Mật Nhi căng thẳng "Có ý tứ gì?"

Vô Ngân ngăn ở trước mặt của Mật Nhi nhỏ giọng nói "Những người này không phải Thanh Y!"

Bấy giờ Phượng Cảnh Duệ dường như cũng đã phát hiện, ánh mắt lạnh lùng, bên hông sờ nhuyễn kiếm bên hông, hẩn không khách khí nữa. Giơ tay đẩy ống tay áo sát thủ ra, quả nhiên không phải Thanh Y.

"Sát thủ Đường cũng chơi trò hề này sao!"

Sát thủ nhìn lướt qua ống tay áo, sắc mặt nhanh chóng thay đổi. Nếu như không phải là nhiệm vụ này kết thúc không thành, bọn họ cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy! Ai bảo Phượng Cảnh Duệ không chết. Đường chủ không phải thuộc hạ tốt nên bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Cẩn rằng quyết định không để ý tới lời nói của Phượng Cảnh Duệ, sát thủ giơ đao đi lên.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn Phượng Cảnh Duệ, hai tay không tự chủ nắm thành quyền. Đôi mắt lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Ngay từ lúc biết không phải là Thanh Y, trừ Diệp Ly Tâm ở ngoài thì Vô Ngân, Đạt Lực và Đạt Mỗ cũng gia nhập.

Dường như phát hiện có thể dùng nàng để uy hiếp, sát thủ nhào tới. Vô Ngân tiến lên ngăn lại, rốt cuộc vẫn không chiêu có hết được.

Sau khi Lưu Mật Nhi thoát khỏi nhất kiếm nguy hiểm, dưới chân bị chặt thành những khối gỗ lộn xộn. Nàng không cẩn thận giẫm phải, té xuống.

‘Á’ một tiếng, Lưu Mật Nhi xoa mắt cá chân của mình, cẩn thận hoạt động cơ thể. Tình huống đã như thế, không giúp được gì thì tối thiểu cũng không nên liên lụy.

Phượng Cảnh Duệ liếc mắt nhìn nàng một cái, lấy đà nhảy tới bên cạnh nàng, ôm ngang hông nàng rồi đem Mật Nhi lên xà nhà "Ngồi ở chỗ này đừng động đấy!"

Cẩn thận ôm mắt cá chân của mình, Lưu Mật Nhi gật đầu, khiếp sợ nuốt nước miếng, thật là cao!

Xác định Lưu Mật Nhi không có nguy hiểm nữa, lúc này Phượng Cảnh Duệ mới phi thân xuống dưới. Đánh mấy hiệp, sát thủ Đường áo lam dần dần ngã xuống, trừ Phượng Cảnh Duệ, những người khác ít nhiều gì cũng có vết thương. Lưu Mật Nhi nhớ tới Diệp Ly Tâm. Vừa ngẩng đầu thấy nàng đang ở một chỗ khác trên xà nhà phát tay với nàng.

Lưu Mật Nhi lặng lẽ thở nhẹ một hơi. Xem ra, hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ đã chăm sóc nàng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nếu Muốn Tin Người Có Chút Khó

Nếu muốn tin người có chút khó

Lưu Mật Nhi bị thương ở chân, Phụng Cảnh Duệ im lặng không nói cúi đầu chữa trị. Thật ra thì Lưu Mật Nhi cho là hấn cố ý chinh nàng.

Xác định mất cá chân của nàng không có vấn đề xong, Phụng Cảnh Duệ khoanh tay, mặt lạnh lùng quay đầu đứng nhìn những tên sát thủ ngã ở dưới chân.

Phụng Cảnh Duệ soãi chân bước đến, tức giận đập lên ngực sát thủ "Là ai sai khiến các người làm?"

Sát thủ cắn răng, nhin đau "Nhận tiền thì giết người!"

Phụng Cảnh Duệ khẽ nhếch môi mỉm "Thù hạ của Khuất Thiên Hàn càng ngày càng kém đi rồi!"

Sát thủ ngạc nhiên "Người biết Đường chủ của chúng ta?"

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn Phụng Cảnh Duệ. Khuất Thiên Hàn, không phải là người đêm đó sao.

Bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì?

Khập khiễng bước đến, Lưu Mật Nhi ngồi xồm người xuống, nhìn sát thủ nói "Hỏi người một chuyện?"

Thấy nàng, sát thủ bật thốt lên theo bản năng "Trên người ta không có tiền!"

Lời này vừa nói ra, lúc này Lưu Mật Nhi mới nhớ tới thì ra người này chính là tên sát thủ lần trước.

Nàng cười ha ha "Hôm nay ta không cần tiền của người, hỏi người, nếu như muốn tìm Đường sát thủ của các người để nhờ giết người thì liên lạc người nào?"

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ nhảy ra "Mật Nhi, nàng giết ai? Tìm ta! Ta giúp nàng!"

Lưu Mật Nhi chơ hấn một ánh mắt khinh bỉ "Người? !"

Phụng Cảnh Duệ bất mãn "Mật Nhi, làm sao nàng lại xem thường ta như vậy?"

Lưu Mật Nhi hừ hừ "Ta không phải xem thường người, mà sự thật ngay trước mắt." Nàng nhìn mất cá chân của mình ám hiệu.

Khóe miệng Phụng Cảnh Duệ giật giật "Đây là ngoài ý muốn!"

Lưu Mật Nhi nhượng mảy "Lần thứ nhất, ta ở ngay trước mặt người, bị Diệp Ly Tâm dùng độc."

Phụng Cảnh Duệ hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Ly Tâm. Người đứng sau làm mặt vô tội nháy mắt.

Lưu Mật Nhi nói tiếp "Lần thứ hai, ta ở ngay trước mặt người, chân bị thương. Người thấy chuyện tình như thế đó, người lại nói như vậy, có sức thuyết phục sao?"

Phụng Cảnh Duệ "."

Vô Trần và Vô Ngân im lặng lui về phía sau một bước, khóe môi khẽ nhếch.

Diệp Ly Tâm cả gan mở miệng "Đúng vậy, đi theo bên cạnh hấn rất nguy hiểm, không bằng công tử đi theo bản công chúa, làm phò mã của bản công chúa, bản công chúa nhất định có thể bảo vệ chu toàn!"

Lời của nàng ta bị mọi người xem như không biết.

Lưu Mật Nhi tiếp tục nhìn sát thủ "Người vẫn không trả lời ta!"

Sát thủ rên lên một tiếng, liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ còn chưa thu hồi chân to.

Lưu Mật Nhi không để ý tới ám hiệu của hắn, hỏi "Rốt cuộc muốn liên lạc người nào?"

Sát thủ im lặng, thật lâu mới mở miệng "Chúng tôi không biết là người nào. Nhưng chỉ cần hắn nhận thì mặc kệ bao nhiêu tiền, chúng tôi đều phải làm!"

Lưu Mật Nhi mặt bừng tỉnh hiểu ra "Ồ!" Sau đó đứng dậy ngồi xuống ghế, gương mặt trầm tư.

Sát thủ ngạc nhiên "Ta cho ngươi biết rồi!"

Lưu Mật Nhi "Sau đó?"

Sát thủ "Ngươi không cảm thấy ngươi nên thả ta ra sao?"

Lưu Mật Nhi buông tay "Cũng không phải là ta đập ngươi... Ngươi nói với ta cũng vô dụng!"

Sát thủ ". . . ." Người cùng đi chung với Phượng Cảnh Duệ quả thật đều không bình thường.

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ càng thêm thêm mắm thêm muối nói "Chỉ cần Mật Nhi mở miệng, ta sẽ thả hắn!"

Lưu Mật Nhi giả bộ cân nhắc, cuối cùng nói "Ta mệt rồi!"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, âm trầm cười nói "Này, chúng ta tiếp tục!"

Sát thủ ". . . ." Mẹ, rốt cuộc người nào nhận nhiệm vụ này!

Đợi đến khi Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ lần nữa, sát thủ đã không còn ở đây!

Lưu Mật Nhi lơ đãng hỏi "Ngươi rốt cuộc không nhận được giết hết rồi sao?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu "Ta không làm chuyện không phân biệt tốt xấu như vậy!"

Lưu Mật Nhi "Vậy. . . ."

Phượng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, nhìn Diệp Ly lòng nói nói: "Cảm ơn!"

Diệp Ly Tâm chấp tay "Đừng khách khí, chỉ cần ngươi khiến Lưu công tử lấy ta là được!"

"Năm mơ!"

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên nhìn hai người, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhìn Vô Ngân và Vô Trần tìm kiếm đáp án.

Vô Trần nói "Diệp cô nương đưa cho Cốc chủ một ít thuốc!"

"Để làm gì?" Lưu Mật Nhi khó nén được hưng phấn nhìn hắn.

Vô Trần ". Dừng để coi quần áo!"

Lưu Mật Nhi từ từ quay đầu lại, nhìn Phượng Cảnh Duệ "Cốc chủ nhà các ngươi. Sở thích thật đặc biệt!"

Khẩu vị của ngươi cũng đủ nặng! Đây là tiếng lòng của Vô Trần!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Mỹ Nhân Có Bệnh Mời Thần Y

Hai tuần liên tiếp, chuyện để Lưu Mật Nhi bị thương ngay dưới mí mắt mình thật khiến Phượng Cảnh Duệ bị đả kích mạnh.

Lưu Mật Nhi nhìn bộ dáng không cam lòng của hắn thì an ủi: "Thật ra thì ngươi không cần phải vậy. Ta không quan tâm đâu!"

Phượng Cảnh Duệ vì nàng không tin mình nên cắn răng nói: "Sẽ không có lần nữa đâu!"

Lưu Mật Nhi nhún vai, cho tới bây giờ nàng đều nghe tai trái ra tai phải với những lời cam đoan thế này.

Diệp Ly Tâm vẫn không chịu tách ra khỏi bọn họ như cũ. Hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ đương nhiên là theo bảo vệ công chúa. Như vậy bọn họ vốn là bốn người, giờ thành bảy người.

Một ngày nọ, Lưu Mật Nhi không nhịn được mà hỏi Phụng Cảnh Duệ: "Không phải cha ngươi nói phải người bảo vệ ngươi à? Sao lúc ngươi bị giết lại không xuất hiện?" Không phải là lừa hử chứ?!

Phụng Cảnh Duệ cười, "Ông ta chỉ đồng ý bảo vệ mạng của ta chứ không phải bảo vệ ta!"

Lưu Mật Nhi không hiểu, "Ý là sao?"

"Không hiểu thì thôi!"

Lưu Mật Nhi rất nghi ngờ.

Đoàn người vớ đ○○○○L○○q○○đi không mục đích, thấy thành trấn thì ở, thỉnh thoảng còn có thể nghỉ đêm ở rừng núi. Cuộc sống như vậy cũng thoải mái.

Đi tiếp tới một thành trấn không nhỏ, Lưu Mật Nhi cố quan sát mấy thứ sắc sỡ xung quanh, trên tay còn đeo theo Diệp Ly Tâm.

Hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ nhìn bọn họ. Vô Trần đi lên trước, "Gia, xung quanh có rất nhiều người giang hồ!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Ta biết!"

Vô Trần, "Chúng ta..."

"Không sao."

Chủ tử đã nói vậy, Vô Trần làm thuộc hạ tự nhiên sẽ không có ý kiến khác mà chỉ đứng sau lưng Phụng Cảnh Duệ.

Đi chưa được mấy bước, chỉ thấy đám người Phụng Cảnh Duệ bị bao vây. Lưu Mật Nhi thầm giật mình, nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Không biết Phụng Cảnh Duệ lấy từ đâu ra một cái quạt, cầm trong tay ngắm nghía, coi như không thấy đám người đang vây mình.

Thấy Lưu Mật Nhi căng thẳng, hần ung dung cười nói, "Sao vậy?"

Lưu Mật Nhi véo hần, thấp giọng nói, "Ngươi là kẻ mù à? Không thấy có nhiều người vây hã?"

Phụng Cảnh Duệ quay đầu lại, đám người vây quanh từ từ tách ra thành một con đường, một ông già ăn mặc hoa lệ từ từ bước tới. Phía sau ông ta còn có một cỗ kiệu hoa lệ. Trong kiệu thỉnh thoảng truyền ra tiếng ho nhẹ, nghe tiếng thì chắc là một nữ tử.

Ông già dừng lại trước mặt Phụng Cảnh Duệ, cỗ kiệu sau lưng cũng được đặt xuống.

Ông già chấp tay, nói: "Phụng cốc chủ!"

Phụng Cảnh Duệ nhìn xung quanh một vòng, chỉ cán quạt vào mình, "Ta?" Hần ngốc nghếch ngơ ngác hỏi.

Lưu Mật Nhi hoàn toàn không biết Phụng Cảnh Duệ đang đùa gì, có điều thái độ thản nhiên của hần khiến nàng yên tâm.

Ông già cười nói, "Sớm nghe nói cốc chủ Minh Cốc xuất cốc du lịch, trước kia đã cứu không ít người ở trấn nhỏ. Xin mời cốc chủ chữa bệnh cho tiểu thư nhà ta!"

Người này nói là mời nhưng nhìn đám người vây xung quanh thì chứng tỏ là bắt cóc!

Phụng Cảnh Duệ cười ha ha, đồng tử như mực nhìn lướt qua xung quanh, "Thế trận không nhỏ!"

Ông già gật đầu, "Xin mời!"

Nếu người khác thì đã bắt đắ đi đi theo nhưng Phụng Cảnh Duệ không phải bọn họ. Hần thuận tiện dựa vào người Lưu Mật Nhi, cười nhạt, "Ta mệt!"

Khóe miệng ông già co giật, "Tại hạ đi chuẩn bị kiệu!"

"Không cần, không phải đây cũng có à? Ta đi cái kiệu đó là được rồi. Không cần phiền phức thế đâu!" Phụng Cảnh Duệ ngăn ông già lại.

Ông già quay lại nhìn, "Đó là kiệu của tiểu thư nhà ta."

Vô Ngân, "Ba trăm lượng!"

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Vậy để bọn họ bỏ sung cho đủ đi!" Nàng rất thích cảm giác vàng bạc đầy hòm.

Vô Ngân lật sổ trên tay, gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ có thính lực rất tốt, nghe vậy thì cười ha ha, thật không làm hắn thất vọng!

Lần này Hoàng Phủ tiểu thư cũng nhận ra người nói lời giữ lời thật sự ở đây. Nàng bước từng bước nhẹ nhàng tới trước mặt Lưu Mật Nhi.

"Vị công tử này..."

"Là cô nương!" Phượng Cảnh Duệ lắc mình một cái tới sau lưng Lưu Mật Nhi, bàn tay to đặt lên vai nàng, nói.

Ngoài Vô Trần và Vô Ngân, ánh mắt những người khác đều rơi vào trên người Lưu Mật Nhi.

Diệp Ly Tâm kêu to, "Nữ?!"

Phượng Cảnh Duệ hừ một tiếng! Nếu không phải bởi Mật Nhi là nữ nhân, sao có thể có gì với Diệp Ly Tâm được. Hắn đã sớm làm thịt Diệp Ly Tâm rồi!

Diệp Ly Tâm kêu to, "Sao nàng lại lấy ta?"

Mây Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Ngươi muốn chết à?"

Diệp Ly Tâm rút cổ, biến sự biến thái của hắn nên nàng không có can đảm đi trêu chọc hắn.

Gật đầu hài lòng, Phượng Cảnh Duệ đ•đ•L•q•đ• quay sang nhìn Hoàng Phủ tiểu thư, "Đa tạ Hoàng Phủ tiểu thư đã đặc biệt đón tiếp, chúng ta còn có việc, đi trước!"

"Chờ chút..." Hoàng Phủ tiểu thư lấy lại tinh thần, "Huynh thật không thể cứu ta à?"

Phượng Cảnh Duệ quay lại, "Hoàng Phủ tiểu thư không có bệnh, cần gì ta cứu! Hắn là Hoàng Phủ tiểu thư nên biết quy củ của Minh Cốc!"

"Quy củ gì?" Lưu Mật Nhi hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, "Không chết không cứu! Nữ tử không cứu! Tâm tình không tốt không cứu!"

"Hả?" Lưu Mật Nhi há to miệng, "Tại sao?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, không phải quy định của hắn, sao hắn biết?

Hoàng Phủ tiểu thư cô đơn cúi đầu, "Không thể phá lệ à?"

"Có thể. Hoàng Phủ tiểu thư muốn chết một lần à?" Phượng Cảnh Duệ cười nói.

"Không!" Mạc quân gia vội vàng bước lên, "Ngươi không thể tổn thương tới tiểu thư nhà ta!"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Là các ngươi đưa tới cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chiêu Độc Ác Cường Bức Đồi Lại Nữ Trang

"Ngươi và tiểu thư nhà họ Hoàng Phủ có giao tình gì à?"

Trong khách điểm, Lưu Mật Nhi hỏi Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ hỏi, "Sao lại hỏi như vậy?"

Lưu Mật Nhi nhún vai, "Các ngươi quen nhau!"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, "Mật Nhi thật thông minh!"

Lưu Mật Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói, "Cảm ơn!"

Giọng điệu Phụng Cảnh Duệ bỗng lạnh đi, nói, "Nàng nói xem sẽ thế nào nếu ta giết Hoàng Phủ tiểu thư?"

Lưu Mật Nhi không hiểu, "Sao lại phải giết nàng?"

"Nàng ta là biểu muội của Khuất Thiên Hàn!" Phụng Cảnh Duệ cho nàng câu trả lời.

"Là đường chủ của tên sát thủ kia hả?" Lưu Mật Nhi kinh hãi.

Phụng Cảnh Duệ bỗng hứng thú, "Ta đi giết nàng ta được không? Vừa hay để báo thù!"

Lưu Mật Nhi, "Hoàng Phủ tiểu thư người ta vô tội! Đừng để người vô tội bị liên lụy!"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi, "Mật Nhi thật hiền lành!" Đưa tay sờ sờ mặt nàng, nhân cơ hội ăn chút đậu hũ.

Đập "bốp" một cái lên tay hấn, Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Rốt cuộc hôm nay ngươi muốn nói cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, không nói.

Lưu Mật Nhi ghét nhất là bộ dáng này của hấn, hừ lạnh một tiếng, xoay người định đi.

Phụng Cảnh Duệ vươn dài tay ôm nàng, đặt trên đùi, bàn tay to từ từ cới dây buộc tóc của nàng, ni non nói, "Đổi lại nữ trang đi!"

"Không muốn!" Lưu Mật Nhi từ chối.

Phụng Cảnh Duệ, "Vì sao?"

Lưu Mật Nhi, "Nữ trang rất phiền phức!"

"Sao lại phiền phức?"

Lưu Mật Nhi như rồng mây, "Không ai vừa thấy đã yêu ta cả!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thì khóe miệng co giật, "Nàng muốn ta làm thịt Diệp Ly Tâm à?" Hấn khẹp chặt tay, chuyển người nàng lại để mặt đối mặt với mình.

"Đau... Buông tay ra!" Lưu Mật Nhi vỗ cánh tay hấn, "Nam trang không phiền phức."

"Không tiện!" Hai tay Phụng Cảnh Duệ nắm cả eo của nàng, cầm đặt lên đầu vai nàng.

"Ta cảm thấy rất tiện!" Lưu Mật Nhi không cho là như vậy.

"Vậy à?"

Cầm Phụng Cảnh Duệ càng lúc càng di chuyển xuống thấp, đi tới trước người nàng, hai tay cũng ôm chặt eo nàng khiến người nàng cứng ngắc. Tư thế này như thể nàng tự đưa mình tới gần hấn vậy.

Nhận thấy hành động của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ lên, cố gắng giãy giụa, "Khốn kiếp, ngươi làm gì vậy?" "Đừng động!" Giọng Phụng Cảnh Duệ khàn khàn, quát nàng đừng động tác lại.

Lưu Mật Nhi lập tức cứng người, bất động. Không phải nàng nghe lời mà là thấy có thứ gì đó chống lên nơi tư mật của mình. Nàng không dám động.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi một cách hài lòng, bàn tay ôm eo nàng từ từ di chuyển trên lưng nàng. Nàng không nhịn được mà nói, "Phụng Cảnh Duệ, ngươi bình tĩnh một chút!"

Nhếch môi khẽ cười, cầm Phụng Cảnh Duệ dừng trên ngực Mật Nhi, hơi thở ấm áp phủ lên bộ ngực mềm mại của nàng. Hấn há miệng khẽ cắn vạt áo của nàng, ý đồ càng ngày càng rõ ràng.

Lưu Mật Nhi luống cuống, giọng run lên, "Phụng Cảnh Duệ..."

"Mật Nhi...Ta muốn nàng, Mật Nhi!" Bàn tay to của hấn từ từ dời xuống, vén áo nàng lên.

"Không được!" Lưu Mật Nhi hoảng sợ kêu to, "Ta mặc...Ta mặc nữ trang là được chứ gì?"

Hành động của Phụng Cảnh Duệ dừng lại, khóe môi chột vể thành nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng đỏ mặt của Lưu Mật Nhi, vẻ mặt đầy tiếc hận, "Thật đáng tiếc! Ta tưởng mật Nhi là người rất kiên trì chứ?" Từ từ thả người Mật Nhi ra.

Dường như là ngay lập tức, Mật Nhi nhảy khỏi đùi hắn, xoay người sửa sang lại quần áo.

Phượng Cảnh Duệ từ từ đứng dậy, hành động hơi kỳ lạ, giọng khàn khàn, "Ta bảo Vô Ngân mua quần áo cho nàng!"

Lưu Mật Nhi không dám xoay người. Nàng chỉ cảm thấy bối rối, khó nén được trái tim đang đập loạn trong ngực.

Trở tay đóng cửa lại, Phượng Cảnh Duệ lặng lẽ thờ dài một tiếng, cười khổ nói, "Suýt chút nữa thì khó mà giữ được nhân cách rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bước Trưởng Thành Đầu Tiên Của Biểu Muội Nhà Ta

Thay nữ trang Vô Ngân đưa tới, Lưu Mật Nhi nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người. Tuy nàng cũng có nữ trang nhưng không hoa lệ như thế này. Chỉ cần nghĩ tới những thứ trên đầu là nàng không chịu nổi chứ đừng nói tới cảm giác quần áo mềm mại như vậy.

Bất an kéo quần áo, Lưu Mật Nhi khẽ nói, "Sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng nàng đã thấy khó chịu. Sao nàng lại như thế chứ? Chẳng phải là nàng nên không thèm để ý tới cái gì, nghênh ngang đi ra, sau đó khí phách nói, nhanh khen ta như thế có đẹp không? Sao lại biến thành thế này?

Tay Phượng Cảnh Duệ chống cằm, gật đầu hài lòng, "Biểu muội, thật xinh đẹp!"

Khóe miệng Lưu Mật Nhi co giật, "...Biểu muội?"

Phượng Cảnh Duệ đứng dậy, đi quanh nàng một vòng, bàn tay kéo nàng lại ôm chặt, thấy trong lòng tràn đầy, "Biểu muội tốt của ta, muội khiến biểu ca sắp chết rồi. Lại đây cho biểu ca hôn cái nào!"

Lưu Mật Nhi, "..."

Nàng yên lặng quay lại nhìn Vô Trần và Vô Ngân, chỉ vào Phượng Cảnh Duệ, "Hắn làm sao vậy?"

Vô Trần im lặng không nói.

Vô Ngân thì giả vờ không thấy.

Đây Phượng Cảnh Duệ đang định hôn mình ra, Lưu Mật Nhi nổi giận, rống lên, "Phượng Cảnh Duệ, ngươi có thể đừng không biết xấu hổ như vậy được không?"

Phượng Cảnh Duệ gật mạnh đầu, "Không thể!"

Lưu Mật Nhi, ta giết!

Cầm Phượng Cảnh Duệ đặt trên vai của nàng, "Biểu muội không thích biểu ca thân mật như vậy à?"

"Ai là biểu muội của ngươi?!" Lưu Mật Nhi nổi giận.

"Nàng!" Phượng Cảnh Duệ cọ cọ cổ nàng.

"Ta thành biểu muội ngươi lúc nào?" Lưu Mật Nhi căm tức.

"Vừa này!" Bỗng Phượng Cảnh Duệ hôn lên mặt nàng một cái, vui tươi hơn hờ nói.

Che má bị hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ như bị thiêu, "Phượng Cảnh Duệ, chiếm lợi của ta nữa ta sẽ tính tiền đấy!"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì mừng rỡ, "Được, một nụ hôn bao nhiêu tiền? Ngoài hôn có thể làm cái khác không?"

Lưu Mật Nhi: "...Ngươi có thể càng không biết xấu hổ hơn chút nữa không?"

Phượng Cảnh Duệ trả lời, tay nâng mặt nàng lên, cúi đầu ngậm mạnh lấy môi nàng, nặng nề hôn, sau đó nghiêm túc hỏi, "Thế này có tính không?"

Luru Mật Nhi: "...Đưa tiền đây đi! Một nụ hôn một vạn lượng."

Phượng Cảnh Duệ duỗi tay ôm eo nàng, hỏi, "Ôm eo thì sao?"

"Ba vạn!"

Phượng Cảnh Duệ, "Ôm thì sao?"

Luru Mật Nhi im lặng. Ôm và ôm bao lâu có gì khác nhau?

Sau đó, Phượng Cảnh Duệ càng gờ xuất kinh nhân (nói lời khiến người khác phải kinh ngạc), "Ngủ chung thì sao?"

"Người coi ta là kỹ nữ à! Cút ngay!" Luru Mật Nhi tức chết.

Phượng Cảnh Duệ xoa cánh tay bị đánh đau, bặt miệng đầy uất ức, "Là nàng nói trước mà."

"Muốn tìm nữ nhân sao không tới lầu xanh? Lão tử không bán!" Luru Mật Nhi nổi giận gào thét.

Phượng Cảnh Duệ bước lên nệm, khoa trương ôm lấy eo Luru Mật Nhi, cõng ngực nàng như một con thú cưng. Người ngoài nhìn vào thì thấy là nam nhân này đang nệm nữ nhân này.

Chỉ có Luru Mật Nhi biết là rõ ràng nam nhân này đang chiếm lợi của mình.

Nàng nhấc chân đạp.

Phượng Cảnh Duệ cảm chân nàng, không biết xấu hổ mà nói, "Mật Nhi, nàng đạp thật thoải mái, có muốn đạp nữa không?"

Luru Mật Nhi bắt đầu nhìn Vô Trần và Vô Ngân xin giúp đỡ. Hai người đứng sau yên lặng xoay người.

Lúc chủ tử bắt đầu chơi thì bọn họ cũng bị chơi đùa, cho nên không có tư cách cũng không có khả năng giúp đỡ. Nếu không sau này người bị chơi đùa thảm hại hơn chính là bọn họ.

Luru Mật Nhi dường như đột nhiên hiểu ra vì sao Vô Ngân sợ Phượng Cảnh Duệ. Người này quả thực là người hai mặt. Có muốn nhờ cậy cũng không được.

"Cứu mạng! Ai kéo kẻ điên này ra giúp ta với!" Luru Mật Nhi bắt đầu dĩ nỉ non.

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, ôm nàng đứng lên, "Biểu muội, sau này chúng ta phải yêu thương lẫn nhau đấy!"

Luru Mật Nhi gật đầu bắt đầu dĩ, "Biết rồi, biểu ca!"

Phượng Cảnh Duệ vươn tay vỗ vỗ đầu nàng, "Ngoan, tối nay ngủ với biểu ca nhé!"

"Phượng Cảnh Duệ, người đừng được voi đòi tiên quá đáng nhé!" Luru Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

Ps: Trả lời có tình yêu nói là đọc không hiểu: Thật ra thì quyển này chỉ là tiểu bạch văn, mục đích chỉ là để mọi người hiểu ý mà cười một tiếng, không có chiều sâu. Về phần nội dung phía sau thì có vài màn kịch!

Tiếp sau sẽ dính tới ân oán đời trước. Mọi người còn nhớ Khuất Thiên Hân không? Khúc mắc giữa hắn và Phượng Cảnh Duệ cũng bởi vì ân oán đời trước. Vì sao tính tình Phượng Dương lại biến thái như vậy cũng là do ân oán đời trước gây ra! Mỗ Linh sẽ giải thích!

Truyện này chỉ vì để mọi người vui vẻ, âm mưu gì đó cũng chỉ thoáng qua rồi được giải quyết rất nhanh! Các nhân vật xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh...Đây là giải thích nghỉ ngơi, cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sáng Sớm Leo Núi Vận Động Gặp Bằng Hữu

Luru Mật Nhi ngồi trên tảng đá ở bên cạnh, kiên quyết không đi thêm bước nào nữa, "Ta không đi!" Liên tục ba ngày, Luru Mật Nhi bị Phượng Cảnh Duệ ép buộc ra ngoài du sơn ngoạn thủy theo hắn. Nàng vô cùng may mắn rằng mình không phải là những nữ nhân bó chân kia, nếu không thật sẽ không theo kịp tốc độ của Phượng Cảnh Duệ.

Chuyện này chưa tính là gì. Bị Phụng Cảnh Duệ có tâm tình rất tốt kéo ra khỏi cái chốn ảm áp để vận động sáng sớm...

Phụng Cảnh Duệ bước lên trước, "Biểu muội mệt à? Có thể nhờ biểu ca giúp một tay."

Lưu Mật Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói, "Không cần!"

"Cần gì phải đẩy biểu ca xa ngoài ngàn dặm như vậy! Biểu ca rất hiền lành nha!" Phụng Cảnh Duệ cười nói.

Lưu Mật Nhi run lên, cúi đầu tìm gì đó trên mặt đất.

Phụng Cảnh Duệ không hiểu, "Biểu muội tìm cái gì vậy?"

"Thứ gì đó có thể quét được!" Lưu Mật Nhi tiếp tục tìm.

"Tìm thứ đó làm gì?" Phụng Cảnh Duệ nghi ngờ.

"Quét da gà roi!" Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phụng Cảnh Duệ hơi giật mình, bỗng cười ha ha, bàn tay to vươn ra, ôm lấy Lưu Mật Nhi đang ngồi trên tảng đá, "Mật Nhi, nàng thật đáng yêu!"

Lưu Mật Nhi lạnh mặt nhìn bàn tay trên eo, "Biểu ca, xin mời buông tay ra, như thế này không hợp lễ giáo!"

Tiếng cười của Phụng Cảnh Duệ càng lớn.

"Ta nói ai mà lại cười như kẻ ngốc, hóa ra là Phụng Cảnh Duệ!" Một giọng nói mang theo ý cười nồng đậm truyền tới. Lúc này Phụng Cảnh Duệ mới ngừng cười.

Lưu Mật Nhi nhìn qua vai Phụng Cảnh Duệ, đập vào mắt là một nam tử mặc áo màu tím, sắc mặt tái nhợt đang đi chậm chậm tới, lúc này đang ngồi lên tảng đá Lưu Mật Nhi ngồi lúc trước, liếc nhìn hai người.

Phụng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi xoay người lại, đi tới trước mặt nam tử mặc đồ tím, chân dài đạp qua. Nam tử vội vàng lắc mình, vẻ mặt nhin nọt, "Đừng nhỏ mọn như vậy chứ?"

Phụng Cảnh Duệ quét mắt nhìn hấn một cái, "Đây là chỗ của biểu muội ta!"

Nam tử mặc đồ tím sờ sờ cái mũi, "Huynh biết thương hương tiếc ngọc thế lúc nào vậy!"

"Bây giờ huynh có muốn ta thương tiếc huynh một chút không?" Phụng Cảnh Duệ bỗng nở nụ cười thần bí, âm trầm bước lên trước.

Mặt nam tử mặc đồ tím ngẩn ra, bất giác sờ mũi, sau đó không tự chủ được mà lùi lại sau từng bước một, "Đừng!"

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười hài lòng, chuyển mắt nhìn Lưu Mật Nhi, chỉ vào nam tử mặc đồ tím, nói, "Nam nhân bắt nam bắt nữ kia tên là Bắc Đường Sanh. Là con trai độc nhất bất hiếu của gia tộc Bắc Đường trong tứ đại gia tộc..."

"Tại sao lại là đứa con bất hiếu? Ta bất hiếu chỗ nào?" Nghe hấn giới thiệu, nam tử không vui gằm nhẹ.

Lưu Mật Nhi cũng gật đầu một cái. Nói thật ra nàng cũng muốn biết.

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu cười, liếc nhìn nàng, "Muốn biết?"

Lưu Mật Nhi gật đầu không chút giấu giếm.

Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Vậy ra sẽ nói cho nàng biết!"

"Không cho nói!" Bắc Đường Sanh bỗng kêu to, đánh qua. Phụng Cảnh Duệ lắc mình một cái tránh công kích của hấn. Hai người khoa chân múa tay ngay trước mặt Lưu Mật Nhi.

Có thể nhìn ra hai người này là bằng hữu, có điều, Bắc Đường Sanh này hơi kỳ lạ.

"Không kỳ lạ!" Bỗng một người hiện ra sau lưng khiến Lưu Mật Nhi kinh hãi kêu lên.

Quay lại thì chống lại một đôi mắt lạnh lùng và khuôn mặt u ám kinh khủng. Nói kinh khủng là bởi vì trên mặt người này có một vết sẹo rất rõ, chạy dọc theo mặt hấn, thoạt nhìn có vài phần kinh khủng.

Lưu Mật Nhi hơi an tâm, hỏi ngược lại, "Sao lại không kỳ lạ? Sao huynh ấy không cho Phụng Cảnh Duệ nói?"

Nghe lời nàng, Phụng Cảnh Duệ đang khoa tay múa chân với Bắc Đường Sanh kêu to, "Gọi biểu ca!"

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn hắn, cuối cùng chuyển sang nam tử lạnh lùng.

Ánh mắt nam tử thoáng qua chút ngạc nhiên, cười lạnh một tiếng, nụ cười trên mặt khiến vết sẹo càng thêm kinh khủng. Hắn cúi đầu nhìn nàng, "Người không sợ ta?"

"Sợ!" Lưu Mật Nhi thành thật nói, "Sợ, người sẽ bỏ qua cho ta à?"

Nam tử lạnh lùng hơi giật mình, chột nhếch môi lên, "Bắc Đường không để Duệ nói là bởi vì hắn không thể nói tiếp hương khói cho gia tộc Bắc Đường!"

Lưu Mật Nhi kinh hãi, "Chẳng lẽ huynh ấy bắt lực?"

Lời này vừa nói ra bỗng có tiếng rống to truyền tới, Bắc Đường Sanh kêu lên, "Ta muốn làm thịt nữ nhân này!"

Lưu Mật Nhi không kịp kêu lên thì đã bị Phụng Cảnh Duệ ôm eo kéo qua một bên. Hắn cười lớn nhìn Mật Nhi, "Biểu muội, muội thật lợi hại!"

"Mẹ kiếp, Phụng Cảnh Duệ, huynh mới bắt lực!"

Phụng Cảnh Duệ nhàn nhã nói, "Đây là chuyện biểu muội của ta quan tâm, không liên quan gì tới huynh!"

Bắc Đường Sanh giận, "Ta muốn làm thịt huynh!"

Phụng Cảnh Duệ đặt Lưu Mật Nhi xuống, tiếp tục xoa tay múa chân với Bắc Đường Sanh.

Lưu Mật Nhi nhìn hai người, không nhận được mà nói, "Rốt cuộc sao huynh ấy lại không cho nói?"

"Bởi vì nam nhân của hắn không trưởng thành được!" Nam tử lạnh lùng bỗng nói tiếp.

Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi cứng ngắc!

Bắc Đường Sanh kêu to: "Lãnh Ngạo Vũ, ta muốn làm thịt huynh!"

Không bao lâu, hai người đánh nhau biến thành ba người.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mắt Thấy Biểu Muội Bị Bắt Đi

Phụng Cảnh Duệ bất giác lui người lại, đưa tay quơ quơ trước mắt Lưu Mật Nhi đang ngăn người.

"Mật Nhi, muội làm sao vậy?"

Lưu Mật Nhi lảo đảo một tiếng.

Phụng Cảnh Duệ không nghe được "Muội nói cái gì?"

Lưu Mật Nhi lại tiếp tục lảo đảo "Thì ra là hắn là tiểu thụ! Không khác bắt lực là mấy!" Đều là bị dè.

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thì cười ha ha! Làm cho Bắc Đường Sanh tức giận chân.

Làm nóng người xong, ba nam nhân cộng thêm Lưu Mật Nhi là bốn người, nắm thẳng xuống đất.

Phụng Cảnh Duệ bỗng xoay mặt nhìn Lưu Mật Nhi "Muội không phải muốn biết, muốn tìm Đường sát thủ giết người thì tìm ai sao?"

Lưu Mật Nhi gật đầu, chỉ vào Lãnh Ngạo Vũ "Hắn?"

Bắc Đường Sanh cười cắt ngang lời nàng nói, bình tĩnh nắm ngón tay của nàng xoay về hướng khác.

Lưu Mật Nhi trừng to mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ "Huynh?!"

Phụng Cảnh Duệ cười cười gật đầu "Không sai, chính là huynh!"

"Huynh và Đường sát thủ rốt cuộc có quan hệ gì?" Luru Mật Nhi hỏi.

"Cái này. Hơi phức tạp!" Phụng Cảnh Duệ lắc đầu.

Phức tạp sao? Rõ ràng là bản thân không muốn nói mà thôi.

"Không đúng, vậy nhiệm vụ giết huynh kia, chắc không phải là chính huynh nhận hả? !" Luru Mật Nhi làm bộ dạng ‘ngươi là một kẻ ngốc’ nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ vỗ ót nằng một cái "Huynh không ngốc!"

"Vậy là ai?"

Phụng Cảnh Duệ cười cười "Muội nói cho huynh biết tiểu thụ là gì?" Mặc dù có thể đại khái đoán ra là gì nhưng những từ ngữ này hắn chưa từng nghe qua.

Luru Mật Nhi cũng không giữ bí mật, chỉ vào Bắc Đường Sanh "Hắn không phải là bị dè sao? Hắn chính là tiểu thụ, người dè chính là tiểu công!" Nàng giải thích.

Lúc này Phụng Cảnh Duệ mới gật đầu tỏ ý đã hiểu "Thì ra là ý này!"

Bắc Đường Sanh nhíu chặt lông mày lại "Hai người các ngươi xem ta là người chết sao?"

"Không có!" Phụng Cảnh Duệ cười "Chỉ không xem ngươi là người sống thôi!"

Bắc Đường Sanh: "."

Nghe bọn hắn nói đủ rồi, Lãnh Ngạo Vũ mới lạnh lùng mở miệng "Ngươi không phải muốn tìm Khuất Thiên Hàn sao?"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "Ta chỉ muốn biết người nào bán hành tung của ta cho Đường sát thủ thôi!" Hắn nhìn lướt qua hai người.

Bắc Đường Sanh vuốt vuốt chóp mũi "Chẳng lẽ có tiền không kiếm?" Nói xong thì Luru Mật Nhi gật đầu, nói không sai, có tiền đương nhiên là phải kiếm!

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu "Mật Nhi, người mà họ muốn giết chính là ta, biểu ca của muội!"

"Cho nên, muội hỏi muốn liên lạc với ai để giết người!"

Phụng Cảnh Duệ có chút mong đợi "Sau đó thì sao?"

Luru Mật Nhi nhẹ giọng nói "Lúc muội phát hiện người đó là huynh thì muội đã quên!"

Phụng Cảnh Duệ: "."

Hắn biết bộ dáng này khiến hai người đàn ông ở một bên cười to.

"Xem ra, tối nay biểu muội lại muốn cực khổ!" Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Luru Mật Nhi cắn răng ". Làm gì có nhĩ? Biểu ca mới khổ cực!" Tối nay nàng muốn ngủ cùng Vô Ngân!

Nghe đối thoại của hai người, Bắc Đường Sanh nhướng mày "Các ngươi đã."

Phụng Cảnh Duệ cắt ngang lời hắn "Người bị nam nhân dè thì không thể thể nghiệm được tâm tình của ta đâu!"

Bắc Đường Sanh: "."

Luru Mật Nhi cười khê rồi từ từ đứng dậy, để lại chỗ cho các nam nhân có cơ hội nói chuyện, nàng quan sát bốn phía.

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng rồi quay đầu nói chuyện cùng hai người đàn ông này.

Ngay lúc này trước mặt Luru Mật Nhi bỗng tối sầm, trong nháy mắt mất đi ý thức, cái gì cũng không biết.

Yên lặng nhìn bọn họ mang Mật Nhi mang đi, Bắc Đường Sanh cảm thấy hơi lo lắng nhìn Phụng Cảnh Duệ đang âm trầm "Tại sao không ra tay?"

Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói "Ta muốn nhìn xem bọn họ như thế nào?"

"Ngươi không lo lắng?" Bắc Đường Sanh nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lên một nụ cười đầy sát khí "Ta muốn đi tìm biểu muội ta! Vút!" Tiếng nói còn nhưng thân người đã ở nơi xa!

Bắc Đường Sanh thấy thế khẽ lắc đầu cười, đảo mắt nhìn dáng vẻ hồ hững của Lãnh Ngạo Vũ, hần vồ vồ đầu vai hần ta, khẽ khích lệ.

Lãnh Ngạo Vũ quét mắt nhìn hần rồi xoay người rồi đi!

Bắc Đường Sanh nhìn lòng bàn tay trống rỗng thì bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Mắt Của Hái Hoa Đạo Tặc Bị Mù

Lúc đến đây thì Lưu Mật Nhi cuối cùng đã biết rõ Phượng Cảnh Duệ tại sao để cho nàng mặc y phục nữ, không ngờ chính là chờ bị người cướp!

Trong lòng mang biểu huynh của mình XXOO mấy vạn lần, rồi lúc này nàng mới quan sát bốn phía.

Thành thật mà nói đối với một người bị trói làm con tin mà nói, nàng được đãi ngộ tương đối tốt! Phòng ngủ sạch sẽ tao nhã, trừ việc nàng bị trói chặt thì những thứ khác cũng không tệ.

Trầm ngâm chốc lát, Lưu Mật Nhi không cam lòng lấy lần bị bắt cóc ngoài ý muốn này quy lên người của Phượng Cảnh Duệ.

Ba lần rồi, đây là lần thứ ba! Phượng Cảnh Duệ này rốt cuộc chọc bao nhiêu người.

Bỗng một loạt tiếng bước chân truyền đến, Lưu Mật Nhi lập tức im lặng đợi, chờ người xuất hiện.

Cửa phòng mở ra, một nam nhân cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Râu quai nón thô kệch quê mùa nhưng lại có mấy phần hung ác, nhưng mà ánh mắt hần nhìn nàng không sạch sẽ. Lập tức Mật Nhi hiểu được thân phận của người nam nhân này mấy phần.

Lưu Mật Nhi mở miệng ồm ồm nói "Người là ai? Bắt ta đây làm gì?"

Nam nhân nhếch miệng dưới hàng râu quai nón, cười ha hả "Mặc dù đáng kiếp không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhân trắng trẻo ngon lành!"

Lưu Mật Nhi nuốt nước miếng, nghiêm nghị nói "Đại gia, thật ra thì ta là nam nhân!"

Nam nhân đưa ra tay dừng một lát, giận dữ "Không thể nào!"

Hai tay của Lưu Mật Nhi bị trói phía sau nhưng hai chân còn có thể di động, nàng từ từ đứng lên, ưỡn ngực tức giận nói "Ngài đã gặp qua nữ nhân ngực phẳng như vậy sao? Không có chứ? Nếu như đại gia muốn chơi nữ nhân, sao lại tìm một nam nhân không phải nam nhân, nữ nhân không phải nữ nhân! Ngài nhìn thân thể của ta đi, chính xác là nam nhân sao! Ta và đại gia ngài đều là giống đực cả!" Sau khi nói xong, Lưu Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi đợi.

Nam nhân đó nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, ánh mắt thoáng vẻ ác độc, bỗng vươn tay "Người để cho ta sờ!"

"Đại gia, nếu như ngài sờ xong thấy ta là nam nhân, về sau ngài sờ nữ nhân ngài không cảm thấy buồn nôn sao? Ngài không tin cái ngài thấy, ta thật sự là nam nhân!" Lưu Mật Nhi gật đầu thật mạnh mẽ.

Nam nhân giận dữ "Vậy người tại sao mặc đồ con gái?"

Lưu Mật Nhi khổ não nhìn hần "Ta cũng không muốn, ta làm nam nhân không thể lọt vào mắt chủ tử tuần mỹ của mình, nữ nhân có lẽ sẽ được chủ tử để ý hơn. Ngài có thể hiểu tâm tình của ta không?"

Nam nhân nghe xong gật đầu "Thì ra người rất đáng thương!"

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục "Đúng vậy, đúng vậy! Đại gia, ngài hãy tha cho ta đi!"

Nam nhân sững sờ "Người kia tại sao nói người làm nữ nhân?"

"Ngu ngốc, nàng vốn chính là nữ nhân!" Có một giọng nói truyền đến, Lưu Mật Nhi muốn mở miệng tính toán thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía cửa. Trong thời khắc nguy hiểm lại thấy người quen! Cũng chính trong thời gian nháy mắt này, Lưu Mật Nhi đột nhiên đã hiểu ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nữ nhân trước đây mời Phượng Cảnh Duệ chữa bệnh! Bây giờ lại ở cùng với nam nhân tục tĩu này.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh từ từ tiến lên, thấy Lưu Mật Nhi, nàng nhếch môi cười "Lại gặp mặt!"

Lưu Mật Nhi khẽ nhếch môi nở nụ cười "Hoàng Phủ tiểu thư!"

"Dùng phương thức này mời người tới làm khách, không ngại chứ ? !" Hoàng Phủ tiểu thư cười nhẹ nhàng.

Lưu Mật Nhi cong môi "Ta nghĩ, ta không có quyền lợi lựa chọn không phải sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại nhếch môi cười, đầu ngón tay sơn màu đỏ thắm quét qua gò má của Mật Nhi "Người tại sao không phải là nam nhân?"

Lưu Mật Nhi cười yếu ớt "Hoàng Phủ tiểu thư cũng động lòng với Mật Nhi sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu, "Đúng vậy."

Lưu Mật Nhi "Vậy thì thật là tiếc! Cuộc đời này của Mật Nhi không thể lấy được một kiều thê như Hoàng Phủ tiểu thư!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ nhếch môi đỏ mọng "Mật Nhi nguyện ý giúp Nguyệt Minh một chuyện không?"

"Mật Nhi cũng không hiểu ý của của Nguyệt Minh tiểu thư!"

"Không sao, Nguyệt Minh chỉ là muốn mượn Mật Nhi một ít đồ thôi!"

"Còn có thể trả lại cho ta sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chỉ cười không nói!

Lòng Lưu Mật Nhi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Biểu Muội Về Nhà Biểu Ca Thương

"Phượng Cảnh Duệ, người giấu Lưu công tử ở chỗ nào?" Hai tay Diệp Ly Tâm chống nạnh căm tức nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng rồi thông thả ung dung mở miệng, "Nàng ta là nữ."

"Nam, ta nói là nam chính là nam!" Diệp Ly Tâm rống to.

Phượng Cảnh Duệ nâng chén đặt ở bên môi "Cũng thế, người cũng chỉ muốn như vậy để an ủi bản thân, nếu để những người khác biết đường đường là công chúa Miêu tộc lại coi trọng một nữ nhân, không phải rất buồn cười sao? !"

Diệp Ly Tâm đỏ mặt "Phượng Cảnh Duệ, người bắt kính với bản công chúa!"

Phượng Cảnh Duệ "Thật sao? Người nào thấy?"

Diệp Ly Tâm, ". Người!"

"Hả? Các người lại ồn ào cái gì nữa?"

Ở cửa truyền đến một giọng nói hồ nghi, Lưu Mật Nhi từ từ đi tới. Nhìn Diệp Ly Tâm.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại nhìn nàng. Chợt nở nụ cười "Biểu muội, muội đã trở lại?"

Lưu Mật Nhi từ từ tiến lên "Biểu ca!"

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, nhếch môi cười "Biểu muội thật nghịch ngợm, đi ra ngoài cũng không nói cho biểu ca, biểu ca rất lo lắng! Tôi đây cho biểu ca ôm một cái!" Hắn giang hai tay ra.

Lưu Mật Nhi trầm ngâm một lát rồi từ từ tiến lên vào vòng tay của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ ôm nàng một cái thật mạnh rồi buông tay "Biểu muội thật biết nghe lời! Tôi nay, biểu ca sẽ yêu thương muội thật tốt!"

"Cám ơn biểu ca!"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha "Không cần, biểu muội đi ra ngoài một chuyến để đổi gió, bây giờ cảm thấy thế nào?!"

Lưu Mật Nhi trầm mặc không nói. Giống như đột nhiên phát hiện cái gì "Biểu ca, muội gặp Hoàng Phủ tiểu thư, nàng mời chúng ta qua phủ một chuyến."

"Biểu muội muốn đi sao?"

Lưu Mật Nhi gật đầu "Muốn!"

Phượng Cảnh Duệ cười nói "Vậy thì đi! Biểu muội nghỉ ngơi đi, biểu ca đi chuẩn bị chút quà tặng!"

Lưu Mật Nhi "Biểu ca cực khổ rồi!"

"Không cực khổ!"

Diệp Ly Tâm bị gạt ở một bên, một câu nói cũng không thể chen vào. Cho đến khi Lưu Mật Nhi ra khỏi phòng, Phượng Cảnh Duệ mới động tay thì Diệp Ly Tâm giận dữ "Phượng Cảnh Duệ, ngươi làm sao lại điểm huyết đạo của ta!"

Phượng Cảnh Duệ làm mặt lạnh "Ta chưa từng quên ngươi dòm ngó biểu muội của ta!" Cho nên, hấn làm như vậy là rất bình thường.

Diệp Ly Tâm im lặng.

"Diệp cô nương có hứng thú đi thăm phủ của Hoàng Phủ tiểu thư sao?" Phượng Cảnh Duệ đột nhiên cười.

Diệp Ly Tâm ngớ ngẩn "Ta là cái gì mà phải nghe ngươi!"

"Có thể đến gần được biểu muội...!"

Diệp Ly Tâm cắn răng "Được!"

Chiều hôm ấy, một đoàn người hung hàng tiến vào phủ Hoàng Phủ. Vào cửa người ta dĩ nhiên là muốn gặp chủ tử, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi mang không sự hướng dẫn của quản gia đi tới ở vườn hoa trong Lương Đình nghỉ ngơi mà đến thẳng trước mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

Phượng Cảnh Duệ chấp tay "Đa tạ Hoàng Phủ tiểu thư khoản đãi! Tại hạ mang biểu muội đến để cảm ơn!" Nói xong, Lưu Mật Nhi ở bên cạnh hấn cũng từ từ tiến lên thi lễ.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhếch môi cười nhạt "Phượng công tử đa lễ rồi!"

"Ồ đâu? Hoàng Phủ tiểu thư không phải có bệnh trong người, người cho tại hạ xem đi!" Nói xong đưa tay định nắm cổ tay của nàng lại bị nàng nhanh chóng né ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nói "Nếu Minh cốc có quy tắc trước đây lại làm khó người khác, bị người giang hồ biết được, thì khổ cho Minh cốc rồi!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi "Vậy thì mong Hoàng Phủ tiểu thư thông cảm."

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười cười nhìn Lưu Mật Nhi đang đứng một bên không nói "Đây là biểu muội của Phượng công tử?"

"Đúng vậy, không khéo cũng là vị hôn thê của tại hạ!"

Khóe miệng Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ giật, cười nói "Như vậy không bằng do Nguyệt Minh chủ trì, thay hai vị làm chuyện vui được không?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy mừng rỡ "Tốt! Vậy làm phiền Hoàng Phủ tiểu thư!"

"Không cần thông báo những người khác sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh hỏi thăm.

"Không cần! Biểu muội không có người thân! Đúng không, biểu muội?" Phượng Cảnh Duệ đưa tay kéo Lưu Mật Nhi không nói qua bên mình, hỏi.

Lưu Mật Nhi "Tùy biểu ca định đoạt!"

"Ngoan!" Phượng Cảnh Duệ hài lòng gật đầu.

Nụ cười của Hoàng Phủ Nguyệt Minh càng thêm quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Muốn Kết Hôn Giai Nhân Ưa Thích Đầu

Cốc chủ Minh cốc Phụng Cảnh Duệ muốn kết hôn với giai nhân, tin tức này trong nháy mắt truyền khắp giang hồ, người đã nhận được ân huệ của Minh cốc rồi rít tới cửa, phủ Hoàng Phủ bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt. Dĩ nhiên cũng có một vài người đối địch với Minh cốc tới cửa bới móc.

Đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Đường sát thủ rồi. Những người tới cửa gây chuyện, dĩ nhiên không cần Phụng Cảnh Duệ phải ra tay, cũng đã được giải quyết.

Loại bỏ chuyện lần trước Đường sát thủ treo đầu dê bán thịt chó, Đường sát thủ đương nhiên sẽ không làm tiếp. Nhưng lại không giải thích gì tại sao xuất hiện chuyện như vậy.

Mất thấy ngày thành thân càng đến gần, người của Đường sát thủ cũng từ từ xuất hiện, xuất hiện từng ngày từng ngày, mặc khác thì lần này mục tiêu không chỉ một mình Phụng Cảnh Duệ. Mục tiêu của bọn họ từ một mình Phụng Cảnh Duệ giờ đã tăng lên hai, nói cách khác Lưu Mật Nhi cũng bị liệt vào danh sách.

Lần này Phụng Cảnh Duệ dường như không có tức giận như trước.

Rốt cuộc cũng đến ngày thành thân. Không đợi báai đường xong thì từ ngoài cửa đã có một nhóm sát thủ nhảy vào. Phụng Cảnh Duệ nổi giận, phát áo hi màu đỏ ném từng sát thủ ra ngoài rồi quay lại báai đường.

"Nhất Bái Thiên Địa!" Người chủ trì hô to.

"Đợi đã nào...!" Một người mới vừa bị quét ra ngoài bước đến.

Phụng Cảnh Duệ nổi giận quay đầu "Muốn chết!"

Người tới lập tức cúi đầu "Cốc chủ, lão cốc chủ đưa quà mừng tới!"

Phụng Cảnh Duệ khê nhưong mây, tính tình của phụ thân hần, hần cũng không phải không biết, quà mừng? Tám phần là mẩu thân làm! Bảo Vô Ngân kiểm lại, rồi Phụng Cảnh Duệ bảo người chủ trì tiếp tục.

"Nhị Bái Cao Đường!"

"Đợi đã nào...!" Lần này là Diệp Ly Tâm.

Diệp Ly Tâm bước ra ngoài chỉ vào Phụng Cảnh Duệ "Ta không cho phép ngươi thành thân với nàng!"

"Tại sao?" Phụng Cảnh Duệ trợn to hai mắt, hần thành thân sao lại khó khăn như vậy?

"Bởi vì. Bởi vì. Bởi vì hần là người của ta!" Diệp Ly Tâm nói đại một lý do.

Phụng Cảnh Duệ nhúu mày "Nói hưu nói vượn, Mật Nhi là nữ nhân, sao lại là người của ngươi!",

Diệp Ly Tâm không vui "Ta không tin, ngươi lấy khăn voan xuống để cho ta kiểm tra!"

Phụng Cảnh Duệ trợn to hai mắt, "Đây là quyền lợi của ta!"

Diệp Ly Tâm "Vậy ngươi còn không thừa nhận nàng là nam nhân!"

Phụng Cảnh Duệ "."

Tân khách xung quanh cũng đã bắt đầu bàn luận âm ỉ, Phụng Cảnh Duệ bất đắc dĩ nhắc lên khăn voan lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lưu Mật Nhi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, thời gian như ngừng lại, cô nương này sao có thể là một nam nhân!

Mặt của Diệp Ly Tâm vô cùng đau khổ, quay đầu rời đi.

"Phu thê giao báai, đưa vào động phòng! Kết thúc buổi lễ!" Người chủ trì lặng lẽ thở nhẹ một hơi, đã làm xong rồi.

Phụng Cảnh Duệ hài lòng dắt tân nương vào động phòng.

Hỉ nương và a hoàn đứng đầy phòng, trên bàn nến đỏ đã đốt, thức ăn trên bàn cũng không thiếu. Đi vào trong phòng, Phụng Cảnh Duệ đứng chấp tay, phân phó với hi nương và các a hoàn "Các ngươi đi xuống đi!" Hần cũng không thích lễ tiết rườm rà như vậy.

Hì nương đã chuẩn bị một đồng lớn lời chúc mừng thì ngay lúc này hoàn toàn không dùng được, không thể làm gì khác hơn là lui khỏi phòng!

Lúc bên trong chỉ còn hai người, mắt Phụng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lư Mật Nhi, môi mỏng khẽ nhếch lên, lạnh lùng mở miệng "Mật Nhi đâu?"

Thân là tân nương tử, sắc mặt Lư Mật Nhi sững sờ, không biết mở miệng như thế nào "Biểu ca. Không, là phu quân, huynh gọi cái gì? Mật Nhi không hiểu!"

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh "Ta hiểu là được. Mật Nhi đâu?" Hắn hỏi lần nữa.

Lư Mật Nhi lạnh lùng nhìn Phụng Cảnh Duệ "Làm sao ngươi biết ta không phải nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mật Nhi Giả Lộ Sơ Hở

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh, âm trầm nở một nụ cười trên mặt "Ngươi không có khả năng đóng giả nàng!" Hắn nhíu mày lạnh lùng "Mật Nhi chưa bao giờ gọi ta là biểu ca, dù là vạn bất đắc dĩ cũng vô cùng miễn cưỡng mới có thể gọi, huống chi chúng ta căn bản cũng không phải là biểu huynh muội!"

‘ Lư Mật Nhi ’ nhíu mày lạnh lùng nói "Các ngươi không phải biểu huynh muội?"

Phụng Cảnh Duệ lãnh lùng cười "Thứ hai, Mật Nhi chưa bao giờ tự mình nhào vào trong lòng ta! Mỗi lần đều là ta ép buộc ôm nàng vào. Đây là sơ hở thứ hai của ngươi!" Nha đầu kia chỉ biết làm ngược với lời của hắn, làm sao có thể nghe lời như vậy.

‘ Lư Mật Nhi ’ càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

Phụng Cảnh Duệ nói tiếp "Thứ ba, ngươi sợ rằng không biết trình độ thích tiền của nha đầu kia, ta đựng nàng một cái cũng thu lệ phí! Đây là sơ hở thứ ba của ngươi!"

"Đã như vậy, tại sao ngươi không vạch trần ta! ?" ‘ Lư Mật Nhi ’ lạnh nhạt nói.

Phụng Cảnh Duệ nhíu chặt lông mày "Mật Nhi ở trong tay ngươi!"

"Hiện tại nàng vẫn còn trong tay của ta!" ‘ Lư Mật Nhi ’ quay đầu đưa tay mặt nạ mỏng từ trên mặt mình xuống, dưới mặt nạ rõ ràng là Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

Phụng Cảnh Duệ không tỏ vẻ gì, xoay người bước ra cửa.

"Sớm biết ta không phải nàng, vì sao còn phải lấy ta?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không cam lòng hỏi.

Bước chân của Phụng Cảnh Duệ ngừng lại "Bởi vì ta cưới người gọi là Lư Mật Nhi!" Hắn phát tay áo rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nở nụ cười, nhìn nến đỏ và bữa ăn bên trong phòng, ánh mắt nàng càng lạnh lùng hơn.

Cửa phòng bị người ngoài cửa đá văng, Hoàng Phủ Nguyệt Minh ở trong nhà kinh ngạc nhướng mày nhìn tân lang mặc áo màu đỏ đi vào cửa, nàng cười yếu ớt mở miệng, "Phụng công tử làm sao xuất hiện ở đây?"

Phụng Cảnh Duệ khẽ nâng vạt áo ngồi xuống giường, nhếch môi khẽ nở nụ cười tà mị "Ngươi nói, ta nên ở đâu?"

"Lúc này, không phải mới vừa bái đường xong sao. Ngươi nên bồi khách khứa!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "Không, ta cảm thấy ta nên động phòng trước!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khước miệng giật giật "Này Phụng công tử còn không mau đi!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu "Không vội."

Sau đó hai người cũng trầm mặc không nói. Cuối cùng vẫn là Hoàng Phủ Nguyệt Minh không nhịn được đánh vỡ sự trầm mặc "Ngươi tính khi nào thì đi?"

Phượng Cảnh Duệ thân nhiên nhướng mày "Chờ biểu muội thừa nhận thì ta đi!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười ha ha "Phượng công tử nói cái gì đó?"

Trên giường nhỏ Phượng Cảnh Duệ cười nhạt "Biểu muội không thừa nhận?"

"Phượng công tử, ngươi." Lời của nàng bị Phượng Cảnh Duệ tiến đến gần dọa phải dừng lại bên khóe miệng.

Mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn nàng "Mật Nhi!"

Khóe miệng Hoàng Phủ Nguyệt Minh giật giật, bất mãn mở miệng "Làm sao ngươi biết?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ thờ dài "Mới bắt đầu đã biết!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chỉ mặt của mình "Không biết nàng ta làm thứ gì, bóc mẽ không ra!"

"Vậy thì đừng bóc, muội đem mình biến thành người bị Đường sát thủ ám sát, như vậy rất đúng lúc!"

"Ngươi cũng biết?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh, không, phải nói là Lư Mật Nhi kinh ngạc mở miệng. Xoay người soi gương hồi lâu, "Này, giúp ta một tay!"

Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước, cúi đầu tìm ở tóc nàng, tìm được một kim châm thật nhỏ từ từ rút ra, mặt nạ da người trên mặt Lư Mật Nhi cũng dễ dàng được bóc xuống.

Thờ dài thật mạnh, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của mình "Đúng là mặt của mình nhìn mới thuận mắt!"

"Mật Nhi!" Phượng Cảnh Duệ âm trầm lại gần.

Lư Mật Nhi xoay người, cẩn thận nhìn hắn "Ngươi làm cái gì?"

"Ngươi nói đi, hôm nay là ngày mấy, ngươi quên sao?"

Lư Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát "Ngày ngươi thành thân! Nhanh đi động phòng, đừng để tân nương sốt ruột chờ!"

Phượng Cảnh Duệ gạt đầu "Nói cũng phải, bây giờ bắt đầu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đừng Nói Biểu Muội Không Tin Huynh

Sau khi thật vất vả mới thoát ra được, Lư Mật Nhi vỗ ngực, tháo tất cả trâm vàng bộ điều nặng nề trên đầu xuống, cất vào trong ngực.

Phượng Cảnh Duệ im lặng nhìn động tác của nàng.

Gỡ mái tóc phức tạp ra, Lư Mật Nhi vươn tay buộc một cái đuôi ngựa, lúc này mới xoay người nhìn Phượng Cảnh Duệ đang có vẻ mặt trầm tư.

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi đừng nói ta không tin ngươi nha. Chẳng phải ta chờ ngươi tới cứu đấy sao?"

Phượng Cảnh Duệ đảo mắt. "Nếu ta không tới thì sao?"

Lư Mật Nhi nhún vai, không trả lời.

Cánh tay dài bao lại, Phượng Cảnh Duệ ôm nàng vào lòng. "Thật may!"

Lư Mật Nhi không hiểu. "May thì có gì tốt?"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười. "Sao nàng lại ngoan ngoãn thế? Người ta bảo nàng nói gì thì nàng nói đó? Nếu ta cười nữ nhân kia thật thì nàng có chỗ tốt gì?"

Lời này khiến Lư Mật Nhi không vui.

“Người cho rằng ta muốn à? Người ta khách sáo mượn ít đồ của ta. Chờ lúc ta hiểu thì liền mượn mặt của ta! Ta chưa từng làm mỹ nhân, nhưng mỹ nhân này cũng chẳng dễ làm, đi đâu cũng bị người ta nhìn, diu dờ cẩn thận!”

Phượng Cảnh Duệ thở khê. “Không bị thương chứ?”

Lưu Mật Nhi lắc đầu, chợt suy nghĩ một chút thì thấy thật khó chịu. “Từ khi biết người, hình như ta chẳng có chuyện gì hài lòng cả.”

Phượng Cảnh Duệ bất mãn. “Lời này nghĩa là sao?”

“Nghĩa là sao? Người nói xem ta đi theo người ra ngoài mới bao lâu? Ba lần, ba lần rồi. Nếu người không bảo vệ ta được thật thì ta tìm hộ vệ cũng được.” Lưu Mật Nhi chọc ngực hấn, nói.

Nắm tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ thờ dài. “Sẽ không có lần sau đâu!”

Lưu Mật Nhi nhún vai. “Để xem rồi hãy nói!”

Phượng Cảnh Duệ nổi giận. “Ta nói sẽ không có lần nữa!”

“Được được!” Lưu Mật Nhi lại thờ ơ như không mà nói.

Phượng Cảnh Duệ gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to khép lại, giữ chặt gáy nàng, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, đầu lưỡi tùy tiện càn quét trong miệng nàng, cướp lấy ngọt ngào của nàng. Sau khi một hồi hôn mút như sấm vang chớp giật, hấn kè vào môi nàng ní non. “Sẽ không có lần nữa!”

Lưu Mật Nhi ý loạn tình mê gật đầu. “Ồ!”

Lúc này Phượng Cảnh Duệ mới hài lòng, buông tay ra, ôm nàng ra khỏi phòng. Chỉ một lát sau bọn họ đã xuất hiện trên đường.

Diệp Ly Tâm sôi nổi xuất hiện trước mặt hai người. “Phượng Cảnh Duệ, ta làm đúng chứ? Giúp huynh đại ân còn gì? Huynh có muốn nhường Mật Nhi tỷ tử cho ta không?”

Mặt Phượng Cảnh Duệ đen lại. “Đều là nữ nhân, muội muốn nàng làm gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Ly Tâm nhăn lại. “Ta thích tỷ ấy. Hiếm khi nào ta thích ai, đương nhiên là phải mang theo rồi!”

“Bây giờ nàng là người của ta. Chúng ta thành thân rồi!” Phượng Cảnh Duệ gầm nhẹ.

Diệp Ly Tâm mới không để ý tới hấn, kêu lên. “Người bá đường với huynh không phải là Mật Nhi tỷ tử!”

“Người ta lấy là Lưu Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ gầm nhẹ.

“Không phải người bá đường với huynh!” Diệp Ly Tâm rống to hơn.

Hai người cứ tranh chấp như vậy. Lưu Mật Nhi im lặng đi tới chỗ Vô Trần và Vô Ngân đang cúi đầu nhìn sổ sách, hỏi: “Lời được bao nhiêu?”

Vô Ngân ngắt đầu. “Tiền không nhiều lắm!” Nàng nhìn Lưu Mật Nhi bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Bắt đầu từ bây giờ phải gọi nữ nhân này là phu nhân rồi.

Lưu Mật Nhi gật đầu hài lòng. “Vậy thì tốt! Dựa vào nam nhân không bằng dựa vào tiền!”

Lời này lập tức khiến một người bất mãn. “Nương tử, nàng nói gì vậy? Tiền lạnh băng băng, có gì tốt hơn nam nhân chứ?”

Lưu Mật Nhi nghe vậy thì liếc hấn một cái. “Huynh không phải biểu ca của ta à?”

“Nương tử quên rồi à? Hôm nay chúng ta đã thành thân rồi!” Phượng Cảnh Duệ cười nói.

“Sao ta không tham gia vào chuyện này nhỉ?” Lưu Mật Nhi nửa nghiêm túc, nói.

Nụ cười trên mặt Phượng Cảnh Duệ cứng lại, khê cảnh cáo. “Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi quay đầu, cười tươi như hoa. “Ta vừa thích ứng với thân phận biểu muội này, biểu ca đừng quá sốt ruột!”

Phượng Cảnh Duệ: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đường Chủ Đích Thân Ra Trận

Lúc lần thứ n bị sát thủ chặn đánh, Luru Mật Nhi thật không nhịn được mà quay sang liếc Phụng Cảnh Duệ, đề nghị một cách nghiêm túc, "Đôi kiêu có được không?"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta không làm chuyện gì sai!"

Luru Mật Nhi chỉ vào sát thủ nằm đầy đất, "Vậy xin hỏi đây là làm sao?"

Phụng Cảnh Duệ buồn cười, "Hình như nàng cũng là một trong những mục tiêu!"

"Nhưng ta không có khuôn mặt đẹp, khiến người khác chú ý như biểu ca." Luru Mật Nhi nhàn nhã nói.

Phụng Cảnh Duệ xoa mặt một cái, nói với vẻ hơi tiếc hận, "Không phải biểu muội đang ghen tỵ đấy chứ?"

Luru Mật Nhi lắc đầu, "Sao có thể? Bình thường là cách bảo vệ tốt nhất, biểu ca, không nghe nói à?"

Phụng Cảnh Duệ không phải không thừa nhận lời này. Nàng nói không sai! Bởi vì bình thường cho nên nàng cũng không hấp dẫn sự chú ý. Mỗi lần sát thủ tới đều là vì mình.

Im lặng hồi lâu, Phụng Cảnh Duệ đầu hàng, "Vậy biểu muội nói xem phải làm sao bây giờ?"

Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, "Chẳng phải huynh là thần y à?"

"Cho nên?"

"Huynh nhất định sẽ dịch dung nhỉ?" Luru Mật Nhi cười tới mức văng nước miếng.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Ta không muốn dùng da của người khác!"

Luru Mật Nhi nói ngay, "Vậy chúng ta tách thành hai đường, chúc biểu ca có thể thuận lợi mà gặp chúng ta!"

Phụng Cảnh Duệ, "...Biểu muội, muội không cảm thấy lòng mình quá độc ác à?"

Luru Mật Nhi lắc đầu, "Để bảo vệ tính mạng, biểu ca sẽ không trách ta đâu!"

Mặt Phụng Cảnh Duệ giật giật, "Sao có thể?"

Luru Mật Nhi lập tức mừng rỡ khoát tay, "Vậy biểu ca đi mạnh khỏe!" Một tay nàng kéo Vô Ngân xoay người rời đi. Đương nhiên Diệp Ly Tâm cũng đuổi theo ngay. Tuy biết Luru Mật Nhi là nữ nhân nhưng nàng chưa từng thấy nữ nhân nào như vậy. Mỗi khi thấy bộ dạng kinh ngạc của Phụng Cảnh Duệ, nàng lại cảm thấy rất vui vẻ.

Phụng Cảnh Duệ ra hiệu cho Vô Trần đi theo Luru Mật Nhi. Thân hình hần không hề di chuyển, dường như đang chờ người nào vậy.

Nhiều lần, vài người xông lên sau hần, bọn họ cầm vũ khí nhưng không định ra tay. Không lâu sau, một bóng dáng ngạo nghễ bước chậm chậm tới. Phụng Cảnh Duệ từ từ xoay người. Hai nam tử hoàn toàn khác nhau đứng đối diện, rất lâu không nói lời nào.

Nam tử đối diện với Phụng Cảnh Duệ háng giọng, "Ta nói rồi, ra khỏi Minh Cốc, tất cả lại bắt đầu!" Người này không phải ai khác mà chính là Khuất Thiên Hàn mà Phụng Cảnh Duệ và Luru Mật Nhi từng gặp một lần khách điểm.

Phụng Cảnh Duệ hơi nhếch môi, "Ta cũng không phủ nhận!"

"Ngươi hãy chữa cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh!" Khuất Thiên Hàn hồ hững nói.

"Nàng ta là vị hôn thê của ngươi, hình như bị thương cũng không cần tìm tới ta."

Tay phải Khuất Thiên Hàn lục lọi, thuộc hạ sau lưng lập tức đưa vũ khí lên. Hần cầm kiếm, chỉ vào Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi là đại phu, ngươi có thể chữa khỏi cho nàng."

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh nhạt, "Chữa thế nào? Cưới vị hôn thê của ngươi à? Ngươi muốn tiếp tục ân oán đời trước hả?" Hần cười nhạt. Hần biết phụ thân của Khuất Thiên Hàn là Khuất Liễn Phong từng là vị hôn phu của mẹ Cơ Hoàn Hoàn. Về phần vì sao mẹ ở cùng cha thì hần chưa tìm được đáp án.

Khuất Thiên Hàn hơi cúi đầu: "Ngươi có cách tốt hơn?"

Phụng Cảnh Duệ nhướng mày, nhún vai, "Không có. Nhưng ta sẽ không lấy nàng ta!"

"Vây bắt đầu đi!" Khuất Thiên Hàn lắc đầu, "Ta không ngăn cản ngươi thả những người khác đi. Bây giờ chúng ta sẽ đấu một trận công bằng!"

Phượng Cảnh Duệ giữa đầu cười, "Rõ ràng không muốn, sao ngươi còn phải làm như vậy?"

Hai người quen nhau không phải ngày một ngày hai ngày, thaamja chỉ có thể nói hai người Khuất Thiên Hàn và Phượng Cảnh Duệ là lớn lên bên nhau từ nhỏ. Năm đó Khuất Liễu Phong ném Khuất Thiên Hàn ở Minh Cốc, để mẹ nuôi lớn. Có thể nói hai người là huynh đệ. Lúc ấy hắn cũng không biết vì sao, mãi đến khi cha giam mẹ lại, ném Khuất Thiên Hàn ra khỏi Minh Cốc, lúc này hai người mới tách ra.

Phượng Cảnh Duệ hiểu rõ Khuất Thiên Hàn tựa như Khuất Thiên Hàn hiểu rõ Phượng Cảnh Duệ vậy. Hai người không định làm vật hy sinh cho ân oán đời trước. Phượng Dương chưa hề yêu cầu Phượng Cảnh Duệ làm gì, chỉ có một yêu cầu duy nhất là cách xa nữ nhân của ông một chút. Mà hình như Khuất Thiên Hàn đã mất hết hy vọng, hoặc là có thể nói hắn là người con có hiếu. Hắn chưa bao giờ từ chối lời của Khuất Liễu Phong, cho dù là có phải làm khó chính mình.

Khuất Thiên Hàn hơi ngần ra, "Ta không có lựa chọn!" Hắn nhất định phải nghe lời phụ thân.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì hơi bất ngờ, "Thật ra ta còn một nghi vấn!"

Khuất Thiên Hàn nhìn hắn đầy nghi ngờ, "Gi?"

"Sao lại là người kế nhiệm của sát thủ đường?" Hắn thắc mắc vấn đề này đã rất lâu. Theo thái độ thù địch của hai nhà, sao hắn lại là người kế nhiệm?

Khuất Thiên Hàn cười nhạt, "Đây là ước định của bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Giương Cung Bạt Kiếm Muốn Ra Tay

"Ước định gì?" Bởi vì không gần gũi lắm với Phượng Dương nên Phượng Cảnh Duệ biết về ân oán đời trước hoàn toàn là từ những gì hắn điều tra được.

Khuất Thiên Hàn im lặng một lát rồi nói tiếp, "Ngươi sẽ không cho là ta sẽ làm nghề sát thủ như cha ta nhỉ?"

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Ngươi vẫn mang hận nên mới nhận làm đường chủ sát thủ đường? Không cần phải nhớ kỹ như vậy. Chẳng phải ta cũng nhận thiên hạ nhất lâu của nhà các ngươi đấy sao?" Sợ rằng không ai ngờ chuyện sẽ thế này. Đường chủ sát thủ đường và lâu chủ thiên hạ đệ nhất lâu lại có mối liên quan chặt chẽ như vậy. Ai cũng biết thiên hạ đệ nhất lâu chuyên cung cấp tin tức, chỉ cần ngươi bỏ tiền thì sẽ có tin tức ngươi muốn.

Khuất Thiên Hàn hừ lạnh, "Nếu đã biết, sao còn phải hỏi?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Ngươi không cảm thấy lạ à? Sao bọn họ lại có ước định như vậy?" Con cháu của kẻ thù tiếp nhận sự nghiệp của mình. Chuyện này không lạ à?

Khuất Thiên Hàn cười nhạt, "Chuyện này không liên quan tới chuyện chúng ta đang nói. Ngươi cưới nàng thì phải chịu trách nhiệm!"

"Khuất Thiên Hàn, dường như ngươi đã quên toàn bộ người trong thiên hạ đều biết người ta lấy là Lưu Mật Nhi chứ không phải Hoàng Phủ Nguyệt Minh. Hơn nữa, ngươi nên biết nàng ta là vị hôn thê của ngươi! Ta không có thói quen dòm ngó thứ của những người khác!" Phượng Cảnh Duệ cũng không đặt lời Khuất Thiên Hàn vào tay.

Dừng lại, Phượng Cảnh Duệ hơi nhướn mày, "Hơn nữa ngươi cũng không mong ân oán đời trước lại tiếp tục trên người chúng ta!"

"Vây thì sao? Vị hôn thê của Khuất Thiên Hàn ta bị bắt nạt, tự nhiên ta phải lấy lại công bằng."

"Mối làm ăn này ngươi làm không tệ, vừa có thể báo thù cho vị hôn thê lại vừa kiếm tiền cho mình. Mục đích giúp người trừ họa, cuộc trao đổi này có lời không nhỏ!" Phượng Cảnh Duệ cười phóng khoáng.

Khuất Thiên Hàn cũng không phủ nhận.

Chân mày Phượng Cảnh Duệ đầy lạnh lẽo, giọng bỗng lạnh xuống. "Ngươi đã xác định vậy, chẳng lẽ ta mặc người xâu xé sao?"

"Có phải hay không thì thử mới biết được!" Khuất Thiên Hàn cũng cười lạnh.

Bỗng

"Phượng Cảnh Duệ, ta quên đưa lộ phí cho ngươi, ngươi cần..." Lời của Luru Mật Nhi dừng lại khi thấy cảnh giường cung bật kiề

Phượng Cảnh Duệ chớp chớp mắt, nhếch môi cười, "Biểu muội vẫn quan tâm tới ta!"

Đôi môi đỏ mọng của Luru Mật Nhi khẽ động, "Ta hơi hối hận!"

Phượng Cảnh Duệ cười lớn, "Ý của biểu muội là sao?"

Luru Mật Nhi nhắm mắt lại, "Người mù nên không thể nhìn thấy gì cả. Ta đi tìm biểu ca của ta!"

Mọi người thấy thế thì lập tức im lặng. Ánh mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ không biết là thông cảm hay là mừng thầm.

Giang tay ra, Phượng Cảnh Duệ ôm người vào lòng, "Biểu muội đừng sợ, biểu ca sẽ bảo vệ muội!"

Luru Mật Nhi, "Chuyện này cũng không chắc. Biểu ca quên rồi à? Biểu muội ba lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn dưới mắt huynh đấy!" Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ ngoài ý muốn.

Mặt Phượng Cảnh Duệ giật giật, "Biểu muội thật ghi thù!"

Luru Mật Nhi cười nhạt, "Hình như biểu ca không vui!"

Bàn tay to của Phượng Cảnh Duệ nâng mặt nàng quay về phía Khuất Thiên Hàn, "Đây là đường chủ của sát thủ đường, biểu muội có muốn để hấn hủy bỏ việc đuổi giết muội không?"

Luru Mật Nhi gật đầu, bỗng nói, "Nhưng ta cảm thấy không thể đâu!"

Khuất Thiên Hàn nghe vậy thì cười nhạt.

Luru Mật Nhi lập tức chỉ vào hấn nói, "Huynh nhìn đi, ta đã bảo là không thể mà!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta nói có thể!" Vừa dứt lời, hấn giao Luru Mật Nhi cho Vô Trần, người bỗng đánh về phía Khuất Thiên Hàn.

Hai cao thủ ra tay, dĩ nhiên không ai có thể tham gia vào. Luru Mật Nhi suy nghĩ hành động của hai người, trong lòng biết dù lúc này có bùng một chậu nước dội vào thì cũng không thể tách bọn họ ra được.

"Rốt cuộc bọn họ là địch thủ hay là bằng hữu?" Luru Mật Nhi không kiểm được mà lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mật Nhi Tức Giận Không Để Ý Tới Người Khác

Cuối cùng, sau cuộc chiến giữa Phượng Cảnh Duệ và Khuất Thiên Hàn, đều vì hai người bị thương nên việc đuổi giết Luru Mật Nhi kết thúc. Phượng Cảnh Duệ vẫn là mục tiêu đuổi giết của sát thủ đường.

Trên xe ngựa, Luru Mật Nhi cởi áo Phượng Cảnh Duệ ra, thấy vết thương trên người hấn thì không nhin được mà mắng thảm, "Thích không?"

Phượng Cảnh Duệ mếu máo uất ức, "Rất đau đấy!"

Luru Mật Nhi hừ lạnh, "Ngươi cũng biết?"

Phượng Cảnh Duệ chột cười khẽ, "Đây là Mật Nhi đau lòng vì phu đúng không?" Cánh tay dài thuận thể ôm eo nàng. Dù sao trong xe ngựa này cũng không có người khác.

Im lặng cời quần áo hấn, xoay người lấy thuốc bôi thuốc, Luru Mật Nhi hoàn toàn làm như không thấy hành động của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ chưa từng thấy Luru Mật Nhi im lặng như vậy. Trong lòng căng thẳng, khép chặt cánh tay, ôm Luru Mật Nhi vào lòng, cúi đầu chống lên đầu nàng, "Mật Nhi!"

Luru Mật Nhi im lặng không nói, chỉ đẩy hấn ra rồi cúi đầu bôi thuốc.

Lần này Phượng Cảnh Duệ sốt ruột, chịu đựng đau đớn trên người, nâng cầm Luru Mật Nhi lên thì bị nàng quay mặt tránh đi.

Một tay cầm khăn gắm, vừa bôi thuốc thật cẩn thận, từ đầu tới cuối Luru Mật Nhi không hề mở miệng.

Bộp...

Một giọt nước mắt rơi vào vết thương của Phụng Cảnh Duệ. Hắn thở dốc vì kinh ngạc, người cứng ngắc không động đậy, để mặc cho nước mắt mặn đắng rơi trên vết thương của hắn.

Im lặng thờ dài một hồi, Phụng Cảnh Duệ yên lặng vươn tay ôm người nàng, "Mật Nhi, đừng như vậy!"

Luru Mật Nhi giật giật, đẩy người Phụng Cảnh Duệ ra, cúi đầu không nói gì mà chỉ bôi thuốc.

Lần này, Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn không dị nghị gì, để mặc cho Luru Mật Nhi bôi thuốc xong, bắng bó kỹ thì hắn mới mở miệng.

"Mật Nhi, nói chuyện với ta!" Phụng Cảnh Duệ nhìn Luru Mật Nhi dựa vào cửa xe, khẽ nói.

Luru Mật Nhi quay sang nhìn hắn một cái rồi ngoảnh mặt đi.

Nổi giận, Phụng Cảnh Duệ một tay kéo người vào lòng, tác động tới vết thương khiến hắn im lặng hít khí.

Vốn Luru Mật Nhi định giãy giụa thì nghe hắn thở phì phò, bèn dừng động tác lại, an phận không giãy giụa nữa. Hắn nâng mặt nàng lên, gằm nhẹ, "Mật Nhi!"

Luru Mật Nhi cắn chặt môi, không nói một câu.

Bất đắc dĩ, Phụng Cảnh Duệ cúi đầu, ngậm mạnh vào môi nàng, đầu lưỡi khí phách mấy lần định thăm dò trong miệng nàng thì bị nàng cắn chặt răng ngăn lại. Bàn tay dày rộng tùy ý vuốt ve trên người nàng, ngón tay linh hoạt cời vạt áo Mật Nhi ra, bày tay to thuận thế trượt vào.

Màn xe buông xuống ngăn một phần ánh sáng, bên trong xe nửa sáng nửa tối, hô hấp hai người cũng hơi dồn dập.

Tay Phụng Cảnh Duệ lướt qua dây đai của nàng, lướt một đường xuống dưới, cuối cùng dừng trước u cổ mê người, ngón tay trơn như rắn luồn vào.

Tay Luru Mật Nhi cứng lại, néo mạnh bên bờ vai trần của hắn, người cũng hoàn hồn ngay lập tức, kẹp chặt hai chân theo bản năng, "Dừng, dừng lại..."

Rốt cuộc nàng chịu lên tiếng. Phụng Cảnh Duệ thừa dịp nàng mở miệng, đầu lưỡi nhanh nhẹn quấn lấy đầu lưỡi của nàng.

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng bằng ánh mắt trần ngập tình dục, trong giọng nói khàn khàn trầm thấp chứa sự quyến rũ, "Ta muốn nàng." Kêu dừng ở lúc này là muốn lấy mạng hắn.

"Không được!" Cảm giác đau đớn xa lạ kích thích nơi nhạy cảm của nàng, mang tới cho nàng sự sợ hãi, cầu xin, đẩy hắn ra theo bản năng.

Nhận ra nàng sợ hãi, Phụng Cảnh Duệ yên lặng hít sâu một hơi, đưa tay ôm chặt người vào lòng, thở một hơi thật dài.

Luru Mật Nhi định giãy giụa.

"Dừng động! Dừng động!" Phụng Cảnh Duệ cúi đầu, cắn cắn lên cổ của nàng, thật lâu sau mới buông nàng ra.

Dường như là Luru Mật Nhi lắc mình tránh vào góc ngay lập tức. Phụng Cảnh Duệ cười khò một tiếng, "Ta không phải là rắn rết thú dữ!"

"Người còn đáng sợ hơn những thứ đó nhiều." Khép vạt áo lại, Luru Mật Nhi quay sang, hung dữ nói.

Phụng Cảnh Duệ cười tà mị, "Có muốn biết mối liên hệ giữa ta và Khuất Thiên Hàn không?"

"Không muốn..."

Hắn đặt ngón trỏ lên trên đôi môi đỏ mọng của nàng, cười nhạt, "Nếu ra đã quyết định nói thì sao nàng có thể không nghe được?"

Luru Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, "Được rồi, người đã muốn nói như vậy thì ta miễn cưỡng lắng nghe vậy."

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, chia tay ra, "Tới chỗ của ta, ta cho nàng biết!"

Luru Mật Nhi nhìn hắn đầy đề phòng, "Không!" Hắn nghĩ nàng ngốc à?

Phụng Cảnh Duệ chỉ trờì thề, "Bảo đảm không làm gì!"

Luru Mật Nhi không tin mà nhìn hắn. Ai mà tin!

"Mật Nhi!" Phụng Cảnh Duệ khẽ cảnh cáo.

Lúc này Lưu Mật Nhi mới chần chừ mà di chuyển về phía hắn, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi hắn, "Người nói không làm gì cả đấy nhé!"

Phượng Cảnh Duệ cười, gật đầu, vươn tay ôm người vào lòng, lúc này mới lên tiếng, "Chuyện này hơi phức tạp!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Mối Liên Hệ Này Hơi Loạn

Chuyện kể rằng năm đó, Cơ Hoàn Hoàn và Khuất Liễu Phong coi như là đồng môn. Thiên hạ đệ nhất lâu bây giờ là do phụ thân của Cơ Hoàn Hoàn lập nên. Có điều năm đó ông để Khuất Liễu Phong tiếp nhận vị trí lâu chủ còn gả nữ nhi là Cơ Hoàn Hoàn cho Khuất Liễu Phong.

Dung mạo Cơ Hoàn Hoàn như thiên tiên cộng thêm tính cách hiền lành, Khuất Liễu Phong vẫn nuôi nàng trong lâu, chưa từng để người khác nhìn thấy. Điều này cũng tránh để người khác có cơ hội.

Năm đó, Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Dương quen nhau là nhờ một cuộc làm ăn của Sát Thủ Đường, vừa hay có liên quan tới Thiên hạ đệ nhất lâu, mà Cơ Hoàn Hoàn cũng bị dính líu. Bởi vì bị mình liên lụy nên Phượng Dương ra tay cứu Cơ Hoàn Hoàn nhưng đồng thời cũng bị vây trong cốc. Cũng chính lúc đó Phượng Dương phát hiện ra Minh Cốc ở đâu.

Đợi tới khi Khuất Liễu Phong tìm được hai người thì tình cảm của Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đã như lá liễu cành.

Đối với chuyện vị hôn phu của mình bị nhốt cùng một nam nhân trong thời gian dài, tuy Khuất Liễu Phong không muốn chấp nhận nhưng cũng không thể không đồng ý với chuyện của hai người. Nhưng điều kiện là để Phượng Dương chính thức giải tán Sát thủ đường trong đại hội võ lâm.

Nhưng không ngờ bởi vì Khuất Liễu Phong không cam lòng việc vị hôn thê bị cướp đi nên ra tay với Phượng Dương ở đại hội võ lâm. Cơ Hoàn Hoàn sớm biết từng bước, lúc báo cho Phượng Dương thì bị ngộ thương. Tình tình Phượng Dương thay đổi lớn. Tính ông vốn hào hứng lạnh nhạt, vì lần biến cố này mà thay đổi thành lạnh lùng tàn khốc. Kể là người tiếp cận Cơ Hoàn Hoàn thì không ai còn sống.

Sau đại hội võ lâm, Phượng Dương biến mất với Cơ Hoàn Hoàn. Không lâu sau, danh thần y diệu thủ cốc chủ Minh Cốc truyền ra, không tới năm năm sau thì danh tiếng Minh Cốc lan rộng. Nhưng cũng vào lúc này bỗng biệt tích, không ai biết nguyên nhân.

Nghe Phượng Cảnh Duệ giải thích xong, Lưu Mật Nhi từ từ gật đầu, "Đây chính là nguyên nhân tính tình cha người biến thái như vậy sao?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Có lẽ không phải!" Tuy tin tức hắn tra được là vậy nhưng hắn vẫn cảm giác còn thiếu gì đó.

"Khuất Thiên Hàn là con trai của Khuất Liễu Phong?"

"Ừ."

Lưu Mật Nhi không hiểu, "Nhưng theo lời người thì vốn Sát thủ đường là của cha người, sao Khuất Thiên Hàn lại là đường chủ chứ?"

Phượng Cảnh Duệ, "Đây cũng là một trong những điều đáng ngờ. Khuất Thiên Hàn làm đường chủ Sát thủ đường, mà ta là người tiếp nhận chức lâu chủ Thiên hạ đệ nhất lâu! Này không cảm thấy kỳ lạ à?"

Lưu Mật Nhi bỗng hiểu, "Đây cũng là nguyên nhân mà cha người đuổi người, người không nói gì lập tức rời đi? Người muốn nhân cơ hội điều tra?" Nàng đã bảo, sao Phượng Dương luôn tệ với Phượng Cảnh Duệ mà hắn lại bỗng ngoan ngoãn như thế chứ.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, không phủ nhận.

Lưu Mật Nhi bỗng dùng ánh mắt khác thường mà nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn mình một chút, "Sao vậy?"

"Người thật là một đứa con bất hiếu!" Lưu Mật Nhi mắng.

Mặt Phượng Cảnh Duệ đen lại, "Mật Nhi, nàng đừng oan uổng ta!"

Lưu Mật Nhi, "Có à? Tuy quan hệ giữa người với cha người luôn không tốt, nhưng người lại để mẹ người phải lo lắng, còn làm cha người đưa tiền nuôi người. Người thật sự rất bất hiếu!" Từ nhỏ nàng là người nuôi cả nhà nên nàng cho rằng ra cửa thì hoàn toàn không cần phụ thuộc bất cứ ai. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng thích tiền.

Phượng Cảnh Duệ nhất thời không nói. Hắn đúng là không phản bác lại lời này được. Từ khi năm tuổi chưa từng gặp mẹ, tìm mẹ là mục đích hai mươi năm qua, đã gặp được nhưng..

Nhớ tới ánh mắt của Cơ Hoàn Hoàn, Phụng Cảnh Duệ hơi cụp mắt, im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Lấy Tin Tức Ở Nơi Đông Đức

Phụng Cảnh Duệ hiểu rõ mục đích, điều này có thể giúp bọn họ xác định rõ hành trình lần này của mình. Máy người Luru Mật Nhi cũng rời khỏi con đường vắng vẻ, đi tới trấn gần đó.

"Chúng ta vào phòng riêng ăn là được, vì sao lại chen chúc ngoài phòng lớn ăn với những người này, ta không thích!" Diệp Ly Tâm oán trách nói.

Phụng Cảnh Duệ liếc nàng, "Người có thể vào phòng, không ai cản người đâu!"

Hai mắt Diệp Ly Tâm trừng lớn, "Ta muốn bồi dưỡng tình cảm với Mật Nhi tỷ tỷ! Người không buông tỷ ra, chúng ta sao có thể bồi dưỡng tình cảm!"

Phụng Cảnh Duệ cắn răng nghiêng lợi âm trầm nói, "Nàng là nữ!"

"Ta gọi là tỷ tỷ, người điếc hả!" Diệp Ly Tâm liếc hắn.

"Các người không cần bồi dưỡng tình cảm!" Phụng Cảnh Duệ cắn răng nói.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Thế nào không cần? Mặc dù tỷ tỷ không thể trở thành phu quân của ta. Nhưng ta dường như quên nói sao, Miêu Vương là ca ca của ta, còn chưa lấy vợ!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt giựt giựt, "Diệp Ly Tâm, người muốn chết sao, chỉ cần người nói một câu ta tuyệt đối sẽ thỏa mãn người! Ngần vạ lần đừng khách khí với ta."

Diệp Ly Tâm nuốt nước miếng, lấy lại can đảm mở miệng nói, "Mỗi lần chỉ biết dùng chuyện đó để uy hiếp ta như vậy."

Thấy Phụng Cảnh Duệ còn muốn mở miệng, Luru Mật Nhi đã kịp thời cắt đứt hai người, nói "Được rồi, chúng ta ăn cơm, không muốn nhìn hai người gây gổ!"

Hai người Phụng Cảnh Duệ và Diệp Ly Tâm chỉ có thể nhìn nhau, không nói gì.

Luru Mật Nhi thật ra cũng cảm thấy Phụng Cảnh Duệ rất kỳ quái, tại sao phải khẳng định dùng cơm bên ngoài phòng lớn. Thấy nghi vấn của nàng, Phụng Cảnh Duệ nhỏ giọng giải thích "Chỗ đông người thì tin tức nhiều nhất!"

Luru Mật Nhi gật đầu, "Nhưng tại sao ta không nghe được bất cứ tin tức gì?"

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, "Người giang hồ tự nhiên có phương pháp của người giang hồ!"

Luru Mật Nhi hồ nghi mở miệng, "Phương pháp gì? Ở đây đông người, huyên náo như vậy. Làm sao người biết tin tức nào là tin tức người cần?"

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, tiến lên nghiêng người nhỏ giọng nói, "Nhìn thấy những người ở cửa không?"

Cửa? Luru Mật Nhi đảo mắt nhìn, chỉ thấy những người ăn xin đang đứng ở cửa. Nàng hồ nghi xoay người "Ăn xin?" Không phải là Cái Bang trong truyền thuyết chứ?

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Huynh đệ Cái Bang xuất hiện đây trong thiên hạ, muốn tin tức gì thì tìm Cái Bang là cách nhanh nhất!"

Luru Mật Nhi không biết mình nên về mặt gì nhìn những người ăn xin kia. Đột nhiên, cảm thấy những người ăn xin kia cao lớn hơn rất nhiều.

Phụng Cảnh Duệ cười nói, "Mật Nhi, nét mặt này của nàng là sao?"

"Khâm phục!" Luru Mật Nhi từ từ nói.

Phụng Cảnh Duệ khẽ nâng ly rượu nhấp, "Trên căn bản, có thể nói là như vậy!" Địa vị của Cái Bang trên giang hồ không thể khinh thường.

Luru Mật Nhi lắc đầu, hoàn toàn không hiểu những người giang hồ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

"Người đã nhận được tin tức người muốn lấy chưa?" Bữa cơm này nhanh chóng xong xuôi.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Không phải nhận được tin tức. Lần này ta muốn trợ lực tìm kiếm!"

Lưu Mật Nhi càng nghi ngờ hơn. Lắc đầu "Không hiểu!"

Phượng Cảnh Duệ, "Không hiểu cũng không sao! Dùng cơm đi!" Hắn không bắt buộc.

"Ngươi giống như không hề lo lắng!" Lưu Mật Nhi hồ nghi nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Lo lắng có ích lợi gì?"

Lưu Mật Nhi vừa định mở miệng hỏi thêm vài chuyện, thì hai người ở cửa nói "Lần này tổ chức đại hội võ lâm là vì chuyện lập Minh chủ võ lâm mới, không biết lần này sẽ có bao nhiêu người khiêu chiến?"

"Đại hội võ lâm trước cách đây hơn 20 năm, nghe nói lúc đó người kia xuất hiện, người xuất hiện kia là Minh Chủ hiện tại." Người còn lại nói.

Lưu Mật Nhi nghe cảm thấy mơ hồ, "Minh Chủ hiện tại là ai?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, chỉ cười không nói.

Hà, Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Hắn không phải khéo như vậy chứ?"

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha "Mật Nhi, ta đã từng nói nàng rất thông minh chưa nhỉ?"

Trên trán Lưu Mật Nhi mồ hôi chảy ròng ròng "Đây là chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Vào Khách Điểm Ngủ Ngơi Gặp Đánh Lén

"Tại sao ta và ngươi ở cùng một phòng?" Lưu Mật Nhi tức giận nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn nàng, "Chúng ta là phu thê!"

"Biểu huynh muội!" Lưu Mật Nhi nghiêm mặt nói.

"Chúng ta thành thân rồi!" Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc nói.

"Người cùng bãi đường với ngươi là Hoàng Phủ Nguyệt Minh!" Lưu Mật Nhi không quên.

Mặt Phượng Cảnh Duệ sấp biến sắc, hắn cắn răng nghiêng lợi nói, "Lão bà của ta gọi là Lưu Mật Nhi!"

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, "Trên thế giới này người gọi là Lưu Mật Nhi không chỉ có một mình ta!"

"Nàng đang ám chỉ hôm nay ta nên làm cho gạo sống nấu thành cơm sao?" Phượng Cảnh Duệ cười tà tiến lên, vươn tay thăm dò.

Lưu Mật Nhi duỗi tay dùng sức đánh Phượng Cảnh Duệ một cái, lắc mình trốn hắn. "Ngươi rốt cuộc vì sao cứ phải ngủ chung với ta?"

"Động phòng!" Phượng Cảnh Duệ hángiọng cười. Xoay người cầm một quyển sách lên nhìn.

Đây không phải là lần đầu tiên Lưu Mật Nhi thấy Phượng Cảnh Duệ làm như vậy, nàng nghi ngờ tiến lên trước, "Ngươi rốt cuộc đang xem cái gì? Mỗi ngày đều xem nhập thần như vậy?"

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, "Nàng muốn biết?"

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ đặt quyển sách xuống, nhíu mày nhìn nàng, ngón trỏ ngoắc ngoắc "Tới đây, ta sẽ nói cho nàng biết!"

"Bỗng nhiên lúc này ta không muốn biết gì nữa!" Lưu Mật Nhi xoay gót chân đi tới giường hẹp, dù sao không phải là ngày đầu tiên ở cùng phòng với hắn, dù sao ngủ cũng quan trọng hơn.

Bên hông bỗng bị nắm chặt, trong nháy mắt Luru Mật Nhi bị người nọ kéo lên trên đùi, Phụng Cảnh Duệ buồn cười mở miệng “Nàng không phải muốn biết sao?”

Luru Mật Nhi cúi đầu nhìn cánh tay đang đặt bên hông, không vui nói, “Buông ra, buông ra!”

Phụng Cảnh Duệ càng buộc chặt cánh tay không chế người ở trên người mình, cười nhạt, “Biểu ca sẽ tốt bụng nói cho biểu muội biết, biểu muội cần gì phải từ chối như vậy?”

Luru Mật Nhi, “.....”

“Mật Nhi, vì cái gì phải là kháng cự ta vậy?” Giọng của Phụng Cảnh Duệ nỉ non dường như chỉ hai người có thể nghe được. Trong giọng nói lộ ra ý bất đắc dĩ.

Cơ thể đang giãy giụa của Luru Mật Nhi dừng lại, thật lâu cũng không nói.

Phụng Cảnh Duệ than thở, “Mật Nhi... Mật Nhi, nàng rõ ràng có ý với ta, tại sao không chịu thừa nhận?”

Luru Mật Nhi quét mắt nhìn hắn, “Ngươi cũng biết? Bây giờ ta thật sự hy vọng những sát thủ Đường gia một đao giải quyết ngươi nhanh lên, xong việc!”

Phụng Cảnh Duệ nhướn mày, “Đây là lời thật lòng của nàng sao?”

“Dĩ nhiên!” Luru Mật Nhi hất cằm.

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Mật Nhi lại nói chuyện cười!”

Luru Mật Nhi, “Tuyệt đối không, coi như bây giờ có người đến giết ngươi, ta cũng sẽ không chớp mắt!” Nàng nói vô cùng khí phách.

Phụng Cảnh Duệ cười ha hả, nghiêng người hôn trộm, “Đi ngủ thôi!”

Luru Mật Nhi nhanh chóng nhảy xuống bấp đùi của hắn, hai tay khoanh lại thành tư thế phòng bị “Ta không cần ngủ với ngươi!”

“Chúng ta lại trở về vấn đề cũ rồi!”

Luru Mật Nhi gật đầu.

Phụng Cảnh Duệ nhìn lướt qua cơ thể nhỏ bé của nàng, lơ đãng nói “Nếu như ta thật sự muốn làm gì nàng, nàng cảm thấy, nàng có cơ hội phản đối sao?”

Cái này... Không có!

Luru Mật Nhi bất đắc dĩ suy sụp hạ vai xuống, đáp án đã rõ ràng rồi.

Phụng Cảnh Duệ hài lòng nhếch môi. Vừa định tiến lên, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, bàn tay vung lên đẩy Luru Mật Nhi qua một bên, chào người tới. Thân hình khẽ nhúc nhích tránh ra. Chân mày hắn chợt lóe lên, cơ thể ngạo nghễ đón lưỡi đao đang tiến tới.

Phụng Cảnh Duệ rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi trong nháy mắt nhiễm đỏ y phục màu trắng của hắn.

Luru Mật Nhi đang ngây ngốc nhìn cảnh tượng phía trước, thật khó khăn mới tỉnh hồn lại. Một giây sau, nàng bỗng thét chói tai, “Trời ơi, Phụng Cảnh Duệ, ngươi làm sao vậy?”

Giọng nói của nàng xuyên qua vách tới phòng bên cạnh, chỗ đám người Vô Trần, Vô Ngân và Diệp Ly Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thừa Nhận Tâm Ý Không Dễ Dàng

Áo bị rách ra, máu thịt be bét cho thấy vết đao sâu đến mức có thể thấy xương, toàn thân Luru Mật Nhi không nhịn được run lên, Diệp Ly Tâm nhìn thấy thì mặt không đổi sắc, xoay người lấy thuốc băng bó.

Những lời nói cách đây không lâu của Phụng Cảnh Duệ vẫn còn bên tai nàng, lúc này sắc mặt hắn đã trắng bệch nằm trên giường. Toàn thân Luru Mật Nhi không ngừng run rẩy.

Diệp Ly Tâm vỗ vỗ tay, thở dài một hơi, "Vết thương nhỏ. Không sao rồi."

"Sâu có thể thấy xương mà noi là vết thương nhỏ?" Luru Mật Nhi trừng to mắt nhìn nàng ta.

Diệp Ly Tâm cười hào sảng. "Mật Nhi tỷ tỷ à, tỷ không biết võ nên mới kinh ngạc như vậy. Thật ra thì Phụng Cảnh Duệ đã né được, không trúng chỗ hiểm, nếu chỉ bị trúng da thịt bên ngoài thì chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được."

Lúc này Luru Mật Nhi mới nhẹ thở một hơi, chợt nhớ lại "Ly Tâm, không nghĩ tới nàng còn biết y thuật?"

Diệp Ly Tâm lơ đãng khoát khoát tay, "Ta là Công chúa Miêu tộc, chỉ biết hạ độc, nhưng vì phòng ngừa bản thân trúng độc nên có nghiên cứu chút ít về y thuật. Đây là tự vệ, không có gì đặc biệt!" Nàng được khen vô cùng ngượng ngùng.

"Vậy cũng rất lợi hại rồi." Luru Mật Nhi thật lòng nói.

Mắt Diệp Ly Tâm khẽ đảo "Tỷ tỷ cảm thấy muối lợi hại. Vậy tại sao không đi theo muội? Muội có thể bảo đảm tỷ sẽ không bị công kích!" Thừa dịp Phụng Cảnh Duệ bị thương, Diệp Ly Tâm vội vàng đưa ra yêu cầu.

"Ngươi dám!" Giọng nói mang theo hơi thở mong manh của Phụng Cảnh Duệ truyền đến làm toàn thân Diệp Ly Tâm và Luru Mật Nhi run lên.

Luru Mật Nhi bước nhanh mấy bước đến phía trước, đỡ Phụng Cảnh Duệ đứng dậy, "Làm sao ngươi lại dậy rồi?"

"Nương tử sắp bị người khác bắt đi, vì phu có thể nằm yên sao?" Giọng Phụng Cảnh Duệ gằn gừ nói. Tại sao hắn lại xui xẻo như vậy, giành nữ nhân với nam nhân, hắn còn có mấy phần thắng, nhưng giành với nữ nhân thì... hắn đã gây nên tội nghiệt gì....

Hiếm thấy Luru Mật Nhi không tranh chấp vấn đề này với hắn, đỡ hắn lên không nói lời nào.

Ngược lại Diệp Ly Tâm lại không vui, "Chuyện này cũng không thể trách ta, ngươi xem ngươi đi, còn là Cốc chủ Minh cốc sao, dọc đường đi người đã bị thương 2 lần, Mật Nhi tỷ tỷ bị ngươi làm liên lụy tới 3 lần, ngươi như vậy làm sao có thể bảo vệ Mật Nhi tỷ tỷ? Ta muốn dẫn tỷ tỷ về gặp ca ca của ta. Võ công của ca ca mặc dù không tốt, nhưng công phu dùng độc cũng không tệ, còn đường đường là vua một vùng!" Nàng vỗ ngực dương dương tự đắc nói.

Luru Mật Nhi cười nhạt, vừa muốn mở miệng đã nghe tiếng quát vang lên bên tai, "Không cho phép!" Ngay sau đó là một tiếng ho "Khụ... Khụ"

Diệp Ly Tâm cười ha ha, "Bộ dáng của ngươi như vậy còn có thể lên tiếng sao? Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ muốn đi theo muội không, muội nói cho tỷ biết muội... umh..."

Lời nói của Diệp Ly Tâm bị vẻ mặt lạnh lùng của Vô Trần cắt đứt, bàn tay to lớn che miệng nàng không cho nói chuyện. Vô Trần thân nhiên gật đầu, "Lão gia, ngài nghỉ ngơi cho khỏe!" Nói xong lời kéo Diệp Ly Tâm ra ngoài.

Luru Mật Nhi nhìn Vô Trần khó hiểu "Bọn họ...."

"Mật Nhi, hiện tại lực chú ý của nàng nên đặt trên người ta mới đúng!" Phụng Cảnh Duệ làm bộ đáng thương nhìn xem nàng, khoe miệng tà tà cười. "Nàng không phải nói có người giết ta thì nàng cũng sẽ không chớp mắt sao?" Bàn tay từ từ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giữa ngón cái và ngón trỏ có một giọt nước "Đây là cái gì?"

Luru Mật Nhi kinh ngạc nhìn tay của hắn, sờ sờ mặt theo bản năng, không biết từ lúc nào trên mặt của nàng đã xuất hiện đầy nước mắt

"Chuyện gì đã xảy ra?" Luru Mật Nhi lau nước mắt không ngừng nhưng nước mắt giống như sợi trần châu bị đứt, rơi không ngừng, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Phụng Cảnh Duệ im lặng ngân nga, lấy tay còn lại kéo đầu nàng qua "Mật Nhi, nàng thích ta!"

"Không thể nào!" Luru Mật Nhi lắc đầu, "Ta sẽ không thích ngươi!"

"Vậy thì tại sao nàng khóc?" Phụng Cảnh Duệ chỉ vào nước mắt trên mặt nàng.

Luru Mật Nhi ngơ ngẩn, đúng vậy, tại sao nàng khóc? Tại sao thấy Phụng Cảnh Duệ bị thương nàng lại khóc?

Nàng....

Luru Mật Nhi trừng to mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ. Một lúc sau, nàng chỉ có thể yên lặng thở dài.

Thật sự là tính toán không chu đáo, làm sao lại động lòng?

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mời Minh Chủ Tối Chơi

Editor: Băng

“Sau khi bôi thuốc xong lần này cũng đã khá hơn nhiều rồi!” Diệp Ly Tâm hài lòng nhìn vết thương của Phụng Cảnh Duệ đã khép lại, nàng kinh ngạc nhìn Phụng Cảnh Duệ “người đến cùng có phải người hay không?”

Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng đen mặt, “Diệp Ly Tâm, ngươi còn nói lung tung, ta sẽ làm thịt ngươi!”

Diệp Ly Tâm nhún vai núp sau lưng Lưu Mật Nhi, nhìn Phụng Cảnh Duệ làm mặt quỷ, “Mật Nhi tỷ tỷ giúp muội với!”

Mặt của Phụng Cảnh Duệ càng đen hơn, “Tay của ngươi tốt nhất nên bỏ ra khỏi người của nàng!” Hiện tại, hắn ít nhiều có thể hiểu được cảm giác của cha hắn, Phụng Dương. Thấy tay của người khác đặt trên người của nữ nhân của mình, loại cảm giác đó thật sự khiến người ta phát điên. Nhất là nữ nhân này đang suy nghĩ cách bắt cóc nữ nhân của hắn.

Diệp Ly Tâm phần nộ vẫy tay, không thèm chọc con sư tử Phụng Cảnh Duệ này nữa.

Hừ lạnh một tiếng, Phụng Cảnh Duệ kéo lấy tay Mật Nhi về bên mình, rước lấy một cái liếc mắt tức giận của Lưu Mật Nhi.

Lúc này một con bồ câu đưa tin từ cửa sổ bay vào, Vô Trần vươn tay đón lấy. Từ trên chân bồ câu đưa tin lấy ra một thứ đồ hình tròn giao cho Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ giờ tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua Vô Trần. Ngay sau đó là tiếng thét chói tai của Diệp Ly Tâm khiến vô trần phải buông nàng ra, đợi đến khi người trong phòng ra hết thì căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này Phụng Cảnh Duệ mới dùng lực bóp nát viên tròn đó, từ bên trong rút ra một tờ giấy. Sau khi nhìn lướt qua, giữ lại trong lòng bàn tay, lần nữa vận nội công, tờ giấy nhỏ thành tro bụi.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn hắn, đôi mắt nhìn hắn vào bàn tay hắn.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Mật Nhi, nàng nhìn cái gì?”

Lưu Mật Nhi tiến lên vươn tay cầm lấy tay của Phụng Cảnh Duệ lật lên xem, sau đó kéo ống tay áo của hắn nhìn. Phụng Cảnh Duệ thấy vừa bực mình, vừa buồn cười.

Mim cười cắt đứt hành động của nàng, Phụng Cảnh Duệ khó hiểu, “Mật Nhi, nàng làm sao vậy?”

Lưu Mật Nhi, “làm sao ngươi làm được?”

“Cái gì?”

“Tờ giấy, làm sao hóa thành tro như vậy được?” Lưu Mật Nhi tò mò hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, “này rất dễ, nhưng nàng không biết võ công thì nói cũng vô ích!”

“Đây là người đang xem thường ta? Trong tiểu thuyết võ hiệp cũng nói, nhưng thật sự không cần công cụ nào trợ giúp cũng có thể biến thành tro được sao?”. Vô cùng thần kì.

Phụng Cảnh Duệ cười khế, “đây không phải là chuyện một sớm một chiều, trải qua rất nhiều năm tháng rèn luyện thì những việc này là chuyện nhỏ!”. Đưa tay ôm người nào đó vào ngực, Phụng Cảnh Duệ từ từ giải thích.

Lưu Mật Nhi, “là sao?”

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, nhỏ giọng hỏi thăm, “Nàng không phải xem chúng ta quá thần thông, những thứ này là do rèn luyện quanh năm suốt tháng mới có được, không có ai có thể thành công ngay từ lần đầu tiên!” hắn vỗ vỗ đầu đầu của nàng. Bỗng nỉ non, “Mật Nhi, nàng bây giờ không còn kháng cự ta?”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ lên, đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại bị Phụng Cảnh Duệ ngăn cản, “Bị ta nói trúng?” Hắn liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, không nhịn được chạm khẽ hôn.

Lưu Mật Nhi hít sâu một hơi ngấn cấn máu phun lên, nghiêm mặt, “Buông ra! Ban ngày ban mặt ôm ấp áp áp còn ra hình dáng gì nữa?”.

“Mật nhi nói vậy ý là buổi tối có thể?”. Phụng Cảnh Duệ cười nói, “Ta còn tưởng rằng Mật Nhi không thích ở chung một phòng với ta đấy. Nếu như vậy, vì Mật Nhi nên chuẩn bị một gian phòng thật tốt để dễ lui tới!”

Lưu Mật Nhi xoay người lại “ngươi dám?”

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, “dĩ nhiên không dám! Vì phu rất sợ nương tử!” Phượng Cảnh Duệ từ từ đứng dậy, đi lại gần bên người Mật Nhi, lúc Mật Nhi không để ý, hắt thở nhẹ một hơi. Ánh mắt nhìn bà vai bộ thương theo bản năng. Trái tim thầm nghĩ: đi bước này thật nguy hiểm.

Một lúc sau, Vô Trần cảm theo một phong thư bước vào cửa, nhỏ giọng mở miệng. “Lão gia, bang phái võ lâm mời người đến Đệ Nhất Lâu gặp mặt!”, Vô Trần nâng tay lên.

Phượng Cảnh Duệ đưa tay nhận lấy rồi ném đi “ta biết rồi”. Bỗng cúi đầu nhìn Mật Nhi trong ngực “có hứng thú đi chơi một chút không?”

“Dù sao ngươi hẳn không phải là Vô Lâm Minh Chủ, đi làm cái gì? Lưu Mật Nhi tức giận nói. Nàng là người sợ phiền toái, nên có thể né, chắc chắn sẽ né.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, không vui “Mật Nhi xem thường ra... ta sẽ cho nàng thấy uy quyền của Vô Lâm Minh Chủ!”, hẳn yên lặng nói.

Lưu Mật Nhi liếc hẳn, tự mình nghĩ đi cần gì tìm lý do.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Bọn Họ Làm Phiền Biểu Muội Ngủ!

Tay cầm thiệp mời Vô Lâm Đệ Nhất Lâu, Lưu Mật Nhi cùng bốn người bọn Phượng Cảnh Duệ được đường hoàng hưởng thụ sự đãi ngộ từ chủ sự.

Diệp Ly Tâm vốn là tới tham gia náo nhiệt, cho nên thiệp võ lâm của ca ca nàng đã sớm thu vào tay, không cần thiết tìm thêm thiệp võ lâm nữa. Đồng thời, lúc đi vào thành Tô Châu, ngoài ý muốn lại bị Diệp Lâu Dương xuất môn tìm muội muội gặp được. Vì vậy, bây giờ đoàn người Phượng Cảnh Duệ chỉ còn có bốn người là nàng, Vô Trần, Vô Ngân cùng với Phượng Cảnh Duệ.

Xoay thiệp trên tay mấy vòng, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Mật Nhi, nàng nhìn như vậy là có ý gì?"

Lưu Mật Nhi trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói, "Ta nghĩ, chúng ta là anh em họ cũng thật tương xứng!"

"Cũng đúng!", Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Điều này khiến Lưu Mật Nhi cũng có chút ngoài ý muốn, lần đầu tiên nhìn thấy hẳn sáng khoái đồng ý chuyện này như vậy.

Không để ý tới vẻ kinh ngạc của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói, "Đi thôi!"

Chủ sự của đại hội võ lâm lần này là Minh chủ tiền nhiệm Khuất Liễu Phong. Do đó phải tổ chức ở nhà họ Khúc tại thành Tô Châu, nhưng muốn được khoản đãi thì phải là người có thiệp võ lâm.

Phượng Cảnh Duệ lần này chính là đại diện của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu. Tuy mọi người sớm đã biết được quan hệ hai nhà Khuất - Phượng nhưng nhìn thấy cả hai cùng xuất hiện thì cũng nhất thời kinh ngạc. Đồng thời, càng thêm mong đợi đối với đại hội võ lâm lần này.

"Không biết Phượng công tử đại diện cho Minh cốc hay Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu tham dự?" Có người không hiểu chuyện mở miệng hỏi thăm.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Có gì khác nhau sao? Chỉ là, Khâu chương môn lúc nào chuẩn bị cướp chuyện làm ăn của Đệ Nhất Lâu chúng ta đây? Không cần hại người của chúng ta mất việc chứ!"

Khâu chương môn nghe vậy đành phải phẫn nộ rời đi.

"Thật không nghĩ tới, ngươi còn rất quan tâm những người ở nơi này!" Lưu Mật Nhi châm chọc nói, nhìn Phượng Cảnh Duệ đấu khẩu với kẻ khác.

"Biểu muội cảm thấy mất mát sao? Biểu ca đã nói xong việc chính, bây giờ hầu hạ biểu muội!" Phượng Cảnh Duệ thản nhiên nói.

Lưu Mật Nhi, ". Không cần, biểu ca, việc chính quan trọng hơn!"

"Vị này chính là biểu muội của lâu chủ sao, thật là trẻ trung xinh đẹp!" Những người giang hồ đi ngang qua khen ngợi.

Khóe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, ". Ngươi thật là nói dối không chớp mắt!"

Người giang hồ vừa nói nhất thời im lặng.

Ngược lại, Phượng Cảnh Duệ cười khẽ nói, "Biểu muội, chính là muội không đúng. Sao lời thật nào cũng có thể nói ra ngoài? Thật không hiểu chuyện!"

Lưu Mật Nhi khẽ nhướn mày, "Biểu ca dạy phải, làm người không nên quá thành thực, tránh đắc tội người khác!"

Phượng Cảnh Duệ tán thưởng cười một tiếng, "Biểu muội ngoan!"

Lưu Mật Nhi im lặng.

Dứt lời, người giang hồ khoi lên cái đề tài này nhất thời không nói gì. Cuối cùng chỉ có thể trách mình nhiều chuyện.

Nhìn bóng lưng người giang hồ cuống quýt rời đi, Lưu Mật Nhi không nhịn được châm chọc, "Chỉ có chút bản lĩnh đó sao?"

Phượng Cảnh Duệ tức giận mở miệng, "Mật Nhi, đừng quá rêu rao!" Nếu như không có mình ở bên cạnh, nàng cho là người nọ bỏ qua cho nàng sao?

Lưu Mật Nhi kinh hãi nhìn hắn, "Người cũng biết người rất rêu rao sao?"

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười cười.

Ngày hôm sau

Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu so tài, Lưu Mật Nhi nhàm chán nhìn phía trên hội trường hết người này đến người kia bị đập xuống, tiếp đó lại một người lên, lại một người bị đập xuống! Rồi cứ lặp đi lặp lại như vậy. Đến cuối cùng, nàng thật sự nhìn không được ngáp một cái rồi chớp mắt.

Mặt trời chiếu thật là thoải mái!

Cảm giác nặng một bên cánh tay, Phượng Cảnh Duệ quay đầu vừa lúc thấy cảnh Lưu Mật Nhi tựa vào vai hắn ngủ. Đưa mắt ý bảo Vô Ngân lấy áo choàng rồi thận trọng khoác lên người của Lưu Mật Nhi.

Một màn này rơi vào tầm mắt của không ít người giang hồ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, lúc Lưu Mật Nhi sắp tỉnh ngủ, âm thanh đao kiếm va chạm bên tai khiến đôi mày thanh tú của nàng nhíu chặt, lo lắng giật giật!

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn qua một cái, khóe môi lạnh lẽo, ý bảo Vô Ngân tới thay thế vị trí của hắn. Lấy đà rồi tung người nhảy một cái, thân đã đứng ở trên đài tỷ võ. Đồng thời cũng đập đổ hai người đang tỷ võ.

"Phượng lâu chủ cũng muốn tỷ võ sao?" Mấy vị nhân sĩ võ lâm đức cao vọng trọng đồng thời hỏi, nét mặt bọn họ ngạc nhiên vì không nghĩ rằng hắn sẽ lên đài tỷ võ.

"Đúng vậy." Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc gật đầu.

"Sao không nói thẳng ngươi muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?" Có người lớn mật đề nghị.

"Ta chỉ muốn đánh nhau để tỷ võ thôi." Phượng Cảnh Duệ nhắm đôi mắt đen làm như rất khổ não.

Chuyện này.

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, "Thế nào? Không được sao?"

"Phượng lâu chủ cũng muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?"

"Ta chẳng có mấy hứng thú đối với vị trí kia!" Phượng Cảnh Duệ giả bộ trầm ngâm nói.

"Vậy ý của lâu chủ là gì đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua hai người bị chính mình đập xuống, lạnh nhạt nói, "Bọn họ đánh nhau ồn ào quá! Làm phiền biểu muội ta ngủ!"

Đây là cái lý do gì?

Mọi người mắt cùng nhìn về phía Lưu Mật Nhi vốn đang chưa tỉnh táo liền lập tức lên tinh thần.

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, khiêu khích nói, "Thế nào? Không phục? Đi lên đánh một trận giúp ta nóng người cũng tốt!"

Chủ sự nghe vậy cười gượng, "Phượng lâu chủ võ công cực cao, những kẻ này chỉ là bọn tiểu bối, Phượng lâu chủ người chớ tham gia!"

Lời nói này làm Phượng Cảnh Duệ không vừa ý, "Ta còn trẻ, cũng chỉ là tiểu bối, không dám cùng các vị tiền bối giang hồ giao thủ, bọn tiểu bối này giao cho ta đi!"

Chủ sự cười khan một tiếng, "Chuyện này."

"Không để cho ta ra tay cũng được!" Phụng Cảnh Huệ gật đầu một cái, làm động tác thỉnh giáo nhìn hắn, "Người có thể đỡ biểu muội của ta ngủ sao?"

Tiếng nói vừa dứt. Lưu Mật Nhi thiếu chút nữa bật cười. Người này rõ ràng chính là đang gây chuyện!

Chủ sự cười mỉa, "Chuyện này. Ta."

"Không được à, vậy thì cùng ta đánh nhau đi!" Phụng Cảnh Huệ không nhúc nhích.

Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng: người này rõ ràng chính là lấy mình làm cớ để phá hỏng đại hội võ lâm do Khuất gia làm chủ đây mà!

Lưu Mật Nhi chậm rãi đứng dậy, "Biểu ca muốn chơi đùa, cần gì làm khó biểu muội!"

"Biểu ca biểu diễn vì muội, biểu muội không vui sao?" Phụng Cảnh Huệ cười khể.

Nhìn một vòng dưới đài, đám đông đen kịt, ai cũng sững sờ không có lấy một người đứng ra, Phụng Cảnh Huệ không thể làm gì khác ngoài không vui lắc đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh Lưu Mật Nhi, vừa đi, trong miệng vừa lầm bầm, "Không có ai phối hợp, thật chẳng thú vị! Tốt nhất là về nhà đỡ biểu muội ngủ đi!"

Một bên có mấy vị mặt cười khở.

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn Phụng Cảnh Huệ làm tới, thật không thể tin được hắn lại phá hoại lời đài của người ta như vậy rồi hết lần này tới lần khác không cho bất cứ kẻ nào ra tay ngăn cản. Không nhìn được tò mò nhìn về phía vị chủ sự hiện đang đảm nhiệm chức Võ Lâm Minh Chủ mặt đen lại cũng đang nhìn về phía bọn hắn.

Lưu Mật Nhi tiến lên trước rồi mở miệng dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, "Người chơi đã chưa?"

Phụng Cảnh Huệ nhếch môi cười, nụ cười không tới đáy mắt, "Chưa."

Lưu Mật Nhi nâng trán lắc đầu, "Vậy thì phiền người đừng có lôi ta vào nha?"

Phụng Cảnh Huệ gương mặt uất ức, "Người là biểu muội của ta!"

"Vậy thì sao?"

"Ta là vì muốn cho biểu muội vui vẻ mới tới đây, nếu như biểu muội không thích, ta chẳng thích nơi này làm gì!" Phụng Cảnh Huệ meo máo.

Có cái chuyện đẩy hết trách nhiệm lên trên người nàng hay sao? Lưu Mật Nhi trầm mặc.

Ngày đầu tiên tỷ võ lời đài vì Phụng Cảnh Huệ cứ như vậy mà hạ màn không tiếng động.

Đến ngày thứ hai, Lưu Mật Nhi kiên quyết không chịu cùng Phụng Cảnh Huệ tham gia cái đại hội võ lâm qui quái đó nữa. Vốn tưởng rằng Phụng Cảnh Huệ sẽ chần chờ thật lâu. Nhưng không ngờ lại nghe hắn nói như sau.

"Quả thật quá nhàm chán, không đi thi thôi! Ta hầu hạ biểu muội ngủ đi!"

Lưu Mật Nhi nhất thời im lặng. Hắn thì không thể quên cái chuyện ngủ này một lúc sao?

Phụng Cảnh Huệ thấy thế cúi đầu nhìn nàng, "Có phải ngủ rất nhàm chán không? Biểu ca có rất nhiều biện pháp giúp không tẻ nhạt đấy!"

"Biểu ca giữ lại một mình chơi đi!"

Phụng Cảnh Huệ đầu khở nhìn nàng, "Loại chuyện như vậy, biểu ca một người không chơi được!"

Nghe nói vậy, Lưu Mật Nhi nhanh chóng cảm thấy máu dồn hết về phía gáy của mình.

"Biểu muội đỏ mặt à? Nghĩ đến chuyện gì không nên nghĩ sao?" Phụng Cảnh Huệ cười một tiếng, tà mị tiến lên trước quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cách nghiêm túc.

Động tác này khiến cho hai gò má vốn đỏ bừng của Lưu Mật Nhi lại càng đỏ hơn.

Nàng cắn răng nghiêng lợi mở miệng, "Phụng Cảnh Huệ!"

"Có chuyện gì? Biểu muội!"

"Câm miệng!"

.

"Con người này cứ xuất hiện rêu rao như vậy, tại sao chưa nhìn thấy người của tổ chức sát thủ đuổi theo giết ngươi chứ?" Không biết có phải những ngày qua quá thoải mái hay không mà đã rất lâu rồi Luru Mật Nhi không thấy sát thủ xuất hiện. Nhất là Khuất Thiên Hàn, hình như là con của Khuất Liều Phong? Gặp sự kiện lớn như thế này, sao lại không nhìn thấy hắn?

Nghe được lời của Luru Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ có chút đau buồn mở miệng, "Mật Nhi, tại sao ta có cảm giác muội mong cho ta chết vậy!"

Luru Mật Nhi ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đáp lại, "Bị người nhìn ra rồi! Thật là xấu hổ nha!"

Phụng Cảnh Duệ cũng không để tâm, dùng giọng tiếc hận mở miệng, "Khiến Mật Nhi thất vọng rồi, biểu ca còn phải cùng ngươi sống đến đầu bạc, con cháu đầy đàn!"

"Kẻ không chịu chết kia, nói chuyện với ngươi thật phí lời!" Luru Mật Nhi cười lạnh.

"Mật Nhi thích xem ta bị đuổi giết à?"

Luru Mật Nhi nghe vậy, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, nói lời kinh người, "Thật ra thì, ta chỉ muốn có một cơ hội đau lòng vì ngươi! Đáng tiếc là vẫn không có!"

Phụng Cảnh Duệ, "Thì ra Mật Nhi thích ta như vậy sao!"

Luru Mật Nhi, "Biểu ca đừng thẹn thùng, biểu muội thích biểu ca không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Tiếng nói vừa thốt ra, Luru Mật Nhi lập tức cảm thấy không khí giữa hai người thay đổi. Không biết có phải do Phụng Cảnh Duệ không nói gì sau đó hay không mà không khí trở nên âm áp, nặng không được tự nhiên hăng giọng, "Khụ!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi vươn tay, lòng bàn tay chạm tóc của nàng rồi chậm rãi vuốt ve, vẻ tuấn mỹ nồng đậm trên gương mặt với nụ cười như có như không.

Thầm giật mình, ánh mắt Luru Mật Nhi lóe lên nóng rực theo bản năng, "Đừng nhìn, ta không phải thức ăn, ăn cũng không ngon đâu!"

Nghe vậy, ánh mắt Phụng Cảnh Duệ trở nên trong trẻo khác thường, nhếch môi cười, "Mật Nhi thật thông minh. Ngay lập tức đã biết được suy nghĩ sâu nhất trong lòng ta!"

Luru Mật Nhi, ". . . ." Vô sỉ, không biết xấu hổ!

Thật lâu sau, âm thanh Phụng Cảnh Duệ mới từ từ truyền đến.

"Thì ra là biểu muội thích ta!"

Luru Mật Nhi thiếu chút nữa bị sặc chết vì một ngụm nước bọt của chính mình. Phải thật vất vả mới lấy lại hơi thở thì ngay thời điểm đó nghênh đón nụ hôn của Phụng Cảnh Duệ rơi xuống.

Cánh môi ẩm áp khẽ chạm vào khoe môi nàng, tựa như rơi xuống, tựa như hơi thở phất qua cánh môi nàng, khiến cho nhồn nhột. Nàng đưa đầu lưỡi liếm liếm khoe môi theo bản năng. Đầu lưỡi ẩm áp không ngờ đụng phải cánh môi mỏng của Phụng Cảnh Duệ. Một giây kế tiếp, cánh tay đã bị Phụng Cảnh Duệ khóa chặt, chẳng biết từ lúc nào Phụng Cảnh Duệ đã ôm siết nàng vào trong ngực, bàn tay to lớn đã leo lên trước ngực của nàng, vừa ngừng hôn, bàn tay của hắn đã nắm thật chặt, thở dài một tiếng, "Mật Nhi, thật nhỏ!"

Khốn kiếp! Luru Mật Nhi nhất thời hỏa khí bốc lên đến não, dùng dùng hướng tới cánh tay Phụng Cảnh Duệ mà ra sức đánh một hồi.

Phụng Cảnh Duệ chặt vật tránh đòn tấn công của nàng. Đồng thời không quên nhạo báng.

"Ta nói đúng rồi? Đừng xấu hổ như vậy! Thật ra thì ta có thể giúp muội khiến nó trở nên lớn hơn! Ta có biện pháp."

Luru Mật Nhi nổi giận, hét lớn một tiếng, "Phụng Cảnh Duệ!"

Phụng Cảnh Duệ lúc này mới im, đôi tay che miệng, con mắt đen nhấp nháy, xem ra giống như những lời trước đó đều không phải là do hắn nói, vẻ cực kỳ vô tội.

Nàng hung hăng lườm hắn một cái, Luru Mật Nhi nặng nề hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Phụng Cảnh Duệ.

Tiếp đó, chậm rãi cúi đầu nhìn trước ngực mình. Thật sự nhỏ như vậy sao?

"Dĩ nhiên! Thật ra thì ta không ngại đâu!" tiếng Phụng Cảnh Duệ từ phía sau lưng truyền đến.

Luru Mật Nhi hí mắt, chậm rãi xoay người, "Nhỏ thì thế nào? Chỗ này của ta nhỏ, sao ngươi không nói ta tiết kiệm được bao nhiêu là vải vóc? Chỗ này của ta nhỏ thì sao? Ít nhất ta đi bộ không cần thở gấp, ta thích thế đấy, ngươi quản được sao!" Nàng đã tức giận đến nói không lựa lời rồi.

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy, gật đầu liên tục, chắc lưỡi nói, "Mật Nhi đúng là có phong cách hiền thê lương mẫu, sớm như vậy đã biết vì nhà chúng ta mà

tiết kiệm tiền rồi."

Ngân vạ ngôn từ, cuối cùng Lưu Mật Nhi cũng phun ra một chữ, "Cút!"

Thấy thế, Phụng Cảnh Duệ không khỏi mếu máo, "Ta cũng vì phúc lợi của mình mà tranh đấu thôi mà!"

Ánh mắt Lưu Mật Nhi lạnh lùng quét tới, Phụng Cảnh Duệ vội vàng cười cười. Hai con mắt xem ra thật đáng thương.

Trong lòng khinh bỉ Phụng Cảnh Duệ ngàn vạn lần, lúc này Lưu Mật Nhi mới xoay người mở cửa đi ra ngoài. Không lâu sau đó, Vô Ngân từ phía sau vượt qua nàng. Vô Trần đẩy cửa vào, "Gia!"

"Có chuyện gì?" Phụng Cảnh Duệ không nhanh không chậm hỏi.

"Bốn phía Khuất gia có một số người không rõ lai lịch!" Vô Trần nhỏ giọng nói.

"Có quan hệ gì tới chúng ta hay sao?"

". Không có!"

"Quên đi!" Dù sao chỉ cần mục tiêu không phải người của hắn, ai chết thì có sao đâu?

Vô Trần há mồm, chợt mím môi không nói.

Nhưng vào lúc này

Âm thanh cửa sổ bễ tan truyền đến, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi xoay người, nhìn người phá cửa sổ mà đến.

"Ồ, người vào cửa nhà người khác đều như vậy sao?" Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, chăm chọc nhìn người té xuống đất chính là Khuất Thiên Hàn.

Không sai, người tới chính là Khuất Thiên Hàn, lúc này hắn nắm chặt cánh tay, nhìn vết máu tràn ra trên cánh tay, thương thế ở đầu vai chắc là không nhẹ.

Khuôn mặt âm lãnh ngẩng lên nhìn đến Phụng Cảnh Duệ, Khuất Thiên Hàn ngẩn người rồi chợt chống đỡ thân thể lên, "Vì sao người ở chỗ này?" Vừa nói chuyện hắn vừa cõ y phục trên người ra để lộ vết thương trên đầu vai.

Phụng Cảnh Duệ đáng người không nhúc nhích, nhìn lướt qua cánh cửa sổ bị phá hỏng, chắc chắn lên tiếng, "Thì ra người muốn đổi cho ta gian phòng khác à? Cần gì phiền toái như vậy!"

Khóe miệng Khuất Thiên Hàn giật giật, lặng thinh không nói!

Sau đó, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi tiến lên liếc mắt nhìn vết thương trên vai Khuất Thiên Hàn. Khóe miệng khẽ gợn lên, "Thật là thảm! Từ lúc nào người trở nên kém cỏi như vậy rồi?"

Khuất Thiên Hàn giữ vững hình tượng không chịu mở miệng.

Phụng Cảnh Duệ cười ha ha, xoay người cất bước đi tới trước song cửa sổ đã bị phá, đứng chấp tay, trầm giọng mở miệng nói, "Lăn ra đây!"

Tiếng nói vừa thốt ra, từ phía trên phòng gần đó nhảy xuống hai người áo đen, cầm trong tay hai cây đao lớn ngân quang lóng lánh hiện thân trước mặt Phụng Cảnh Duệ.

Ngay lúc Khuất Thiên Hàn cho là Phụng Cảnh Duệ sẽ động thủ thì Phụng Cảnh Duệ chậm rãi khom người, nhặt những mảnh gỗ rơi trên mặt đất rồi chậm rãi mở miệng, "Đền tiền!"

Nghe vậy hai người áo đen nhìn nhau, rồi chợt quơ múa đại đao mở miệng, "Cút ngay, đừng cản trở đại gia làm việc!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi thả gỗ vụn trong tay, gương mặt hoảng sợ, "Người đang uy hiếp ta à?"

Tên áo đen thấy thế, cho là hắn sợ, hất hàm lạnh nhạt nói, "Uy hiếp người làm gì, khi cần thiết thì giết chết người thôi, nếu không muốn chết thì cút cho nhanh!"

Tiếng nói vừa thốt, tên áo đen lúc này nói chuyện chợt hoảng sợ tròn to hai mắt, nhìn Phụng Cảnh Duệ đột ngột tiến đến, trên cổ bỗng có một đôi bàn tay bóp thật chặt cổ họng của hắn, cắt đứt hô hấp của hắn, một lúc sau, vũ khí trong tay cũng rơi xuống dưới chân.

Thấy tên áo đen kia vùng đao muốn tiến lên, Phụng Cảnh Duệ khẽ xoay người, đao phong vừa hạ, đồng thời rơi xuống còn có cánh tay phải của đồng bọn nữa. Tên lúc này quả thật không còn cả khí lực để mà la hét, chẳng quản cánh tay đã bị chặt đứt.

Lúc này, một tên áo đen mới chậm chạp mở miệng, "Người là ai?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Đền tiền đi!" Hình như hắn chỉ quan tâm đến chuyện này.

Tên áo đen đành cắn răng móc tiền từ trên người ra ném cho hắn rồi hỏi tiếp, "Ngươi rút cuộc là ai?"

Bắt được tiền, Phượng Cảnh Duệ ném người cụt tay ra rồi hài lòng cất tiền vào túi, xoay người rời đi.

Không cam lòng bị coi thường như vậy, tên áo đen đột nhiên ra tay.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, nhếch môi cười nhạt đồng thời nghiêng người lách qua tránh đao phong của tên áo đen, mũi chân chấm xuống đá rơi đại đao trong tay tên áo đen đồng thời chân cũng đạp vào ngực hắn. Tuy hay nói đùa nhưng họ Phượng hắn hay bị người đánh lên nên đã hình thành thói quen, mặc dù kẻ kia đã ngã xuống nhưng sát ý nồng đậm trong không khí hắn vẫn cảm giác được.

Một chân câu đao lên nắm trong tay, Phượng Cảnh Duệ không thay đổi nụ cười, nhưng âm thanh trở nên lạnh lẽo, "Bây giờ đến phiên ta hỏi ngươi rồi! Các ngươi là người của ai?"

"Muốn chém giết muốn bóc lột tùy ngươi" tên áo đen trả lời rất có cốt khí.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy liền hưng phấn ngồi xổm người xuống, "Ngươi biết không? Ta thích nhất nam nhân có cốt khí! Hay là vậy đi, để cho ta chơi đùa cùng ngươi một lúc rồi." Nụ cười của hắn xán lạn vô cùng.

Toàn thân tên áo đen run lên, người này không phải là kẻ biến thái chứ? Nụ cười của hắn như vậy.

"Thế nào? Muốn nói rồi sao?"

Tên áo đen há mồm rồi chợt cắn răng, "Cùng lắm thì chết thôi!"

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "A, ta rất thương thức ngươi. Thật đó!" Tiếp đó chậm rãi lấy từ trong ngực ra một bình sứ rồi vuốt ve trong tay một lúc rồi mới lên tiếng, "Ngươi biết đây là cái gì không?"

Tên áo đen không nói!

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, chậm rãi xoay người nhặt mảnh gỗ vụn rơi trước mặt lên, không hề sợ người phía sau sẽ chạy trốn. Sau đó chậm rãi đi tới trước mặt tên áo đen.

Cọc gỗ bị ném trước mặt hắn, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nghiêng bình sứ trong tay, một ít chất lỏng rơi trên mặt gỗ. Chỉ nghe, xèo một tiếng, mảnh gỗ bắt đầu biến hóa, dần dần thành màu đen rồi đỏ, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Biến hóa như thế xảy ra ngay trước mặt tên áo đen làm hắn kinh ngạc nhìn mảnh gỗ đã hóa thành bụi đất rồi biến mất trước mặt mình, nín thở nhìn Phượng Cảnh Duệ.

"Ngươi."

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Không biết chất lỏng này có hiệu quả trên thân thể của ngươi hay không? A, trước tiên thử một chút từ chân ngươi đi, nếu như ngươi nói lời khiến ta thiếu kiên nhẫn, ta có thể giúp đem chân ngươi chém đứt, chẳng lẽ ngươi muốn phải xem từng phần thân thể mình biến mất hay sao?" Hắn tốt bụng hỏi.

Dường như trong nháy mắt đó, gương mặt tên áo đen co rúm, không chớp mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Không bằng ngươi giết chết ta đi!"

"Không, làm sao ta có thể giết chết ngươi đây? Ta ghét nhất là máu tanh, nếu không phải vậy ta cũng chẳng tạo ra loại thuốc như vậy làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết mùi máu tanh rất gay mũi sao, ta không thích!", hắn nhàn nhạt kể lể, "Có lẽ, bây giờ các ngươi nguyện ý nói cho ta biết các ngươi là ai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Muốn Cột Ta Vào Lưng Quần Của Ngươi Mới Được Sao?

Lưu Mật Nhi há hốc miệng nhìn căn phòng của nàng gần như đã bị phá hư toàn bộ, hắn không nói gì tựa trên khung cửa chỉ chực sụp đổ, thán nhiên liếc nhìn nàng, "Muội muốn tìm vật gì sao?"

"Ta không tìm đồ vật ở đây, ta chỉ là tới xem tàn cuộc do ngươi lưu lại thôi!" Thật là vô cùng thâm hiểm! Lưu Mật Nhi lắc đầu liên tục, chắc chắn lên tiếng

Phượng Cảnh Duệ cười văng nước miếng bước tới, "Muội muốn thưởng cho ta sao? Hay là để ta tự tới?" Tay hắn bắt đầu sờ soạng.

Chát một tiếng, Phượng Cảnh Duệ xoa mu bàn tay, về mặt đau khổ nhìn Lư Mật Nhi, "Đau!"

Bày ra một nụ cười nhạt, bên ngoài Lư Mật Nhi thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng, "Đau à, sao ta lại chẳng thấy đau chút nào!"

"Muội đánh ta mà!" Phượng Cảnh Duệ tố cáo.

"Cho nên ta mới không đau!" Lư Mật Nhi cười hắc hắc.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, "Mật Nhi, muội tới đây làm cái vậy?"

"Xem một chút mà thôi!" Lư Mật Nhi quay đầu liếc nhìn hắn, "Ngươi nói cho ta biết hai tên áo đen đâu rồi?"

"Thả rồi!" Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay.

Ngươi tốt bụng như vậy sao? Trong ánh mắt Lư Mật Nhi lộ ra nghi ngờ.

Phượng Cảnh Duệ khê cười một tiếng, "Mật Nhi, ánh mắt này khiến ta thực sự bị tổn thương đấy!"

Hừ hai tiếng, Lư Mật Nhi xoay người vào trong phòng đi vòng vo một vòng, sau mới mở miệng, "Cái đó."

"Hả?"

"Khuất Thiên Hàn đâu rồi?" Lư Mật Nhi mở miệng hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt tuấn tú trở nên lạnh lẽo, "Mật Nhi thật nhẫn tâm!"

"Ngươi làm sao vậy? Ta đâu có làm việc gì sai?" Lư Mật Nhi không hiểu nói.

"Muội không quan tâm đến ta!" Phượng Cảnh Duệ mếu máo nói. "Vừa vào cửa liền hỏi Khuất Thiên Hàn, không quan tâm ta!"

Lư Mật Nhi nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, thiếu chút nữa bị hình ảnh trước mắt hù chết khiếp.

Chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ đưa ra 2 ngón một thấp một cao không chạm đến nhau, cẳng khoa trương hơn nữa là hắn ním môi, đôi con mắt đen lấy tội nghiệp nhìn nàng, giống như nàng vừa cướp đoạt thứ gì của hắn.

Lư Mật Nhi bị một màn này làm cho cả nửa ngày không tìm lại được âm thanh của mình. Thật lâu sau mới không chịu nổi xoa xoa ngực, "Đột nhiên có một loại kích động muốn nôn!"

"Muội có rồi?" Phượng Cảnh Duệ mặt mày hưng phấn mở miệng.

Ngươi có cần phải hưng phấn như thế sao? Lư Mật Nhi trầm mặc một hồi lâu, "Có tiếng phải có miếng, mấy tên áo đen đâu rồi?"

"Thả rồi! Mật Nhi, muội nên tin tưởng ta! Ta không thích giết người thấy máu!" Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Lư Mật Nhi, ". . . Tốt nhất là như vậy!"

"Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì chúng ta đi!" Phượng Cảnh Duệ nhìn lại căn phòng một chút rồi mở miệng đề nghị.

Lư Mật Nhi nhìn hắn một cái, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi Phượng Cảnh Duệ, "Có phải ngươi lo lắng ta tìm được cái gì ở đây không?"

Cúi đầu nhìn các ngón tay nàng, Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay của nàng, mười ngón giao nhau, lòng bàn tay dán sát lòng bàn tay rồi mở miệng, "Ta không có gì giấu giếm muội cả, trước mặt muội, ta là trong suốt!" Cứ như hắn nói lời cam đoan.

"Trong suốt?" Lư Mật Nhi nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một phen, "Ta nhìn không ra!"

Phượng Cảnh Duệ sờ soạng quần áo, "Nếu cần ngay bây giờ ta coi cho muội xem?"

Lư Mật Nhi, ". . . Không cần, ta tin ngươi rồi, thật đấy!"

Phượng Cảnh Duệ tiếc hận, "Vậy thì thật đáng tiếc! Ta còn tưởng rằng có thể chứng minh!"

"Chuyện này. . . Thật sự không cần đâu!" Lư Mật Nhi cười mỉa một tiếng.

"Là muội không cho ta cơ hội!"

"Cơ hội như thế, ngươi không nên mong đợi!" Luru Mật Nhi liếc hắt một cái.

Phượng Cảnh Duệ nháy mắt, "Chúng ta cứ phải ở cái phòng hoang tàn này nói về chuyện đó sao? Lại không thể cận kề thân mật! Hoàn cảnh này thật là ức chế!"

Luru Mật Nhi, ". . . "

Đi ra trước phòng của Phượng Cảnh Duệ, vốn là do Khuất Thiên Hàn đặc biệt chuẩn bị thì lại bị Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt. Đồng thời cũng mang Luru Mật Nhi đi luôn. Hiện tại hai người ở tạm ở khách sạn. Dĩ nhiên, tiền phòng là do Khuất gia lo.

Luru Mật Nhi càng nghĩ càng thấy không đúng, "Ngươi và Khuất Thiên Hàn rốt cuộc có quan hệ thế nào? Tại sao phải cứu hân? Hân vốn muốn giết ngươi mà, tình huống lúc đó hân là ngươi nên vui mừng mới đúng! Vì sao ngươi lại cứu hân?"

Nghe nói thế, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Ta sẽ không để cho hân chết ở trong tay người khác. Hân cũng sẽ không để ta chết ở trong tay người khác."

"Có ý gì?" Luru Mật Nhi nheo mắt.

Phượng Cảnh Duệ cười khẽ, "Chính là ý này!"

Luru Mật Nhi suy nghĩ chốc lát, chợt nghĩ đến, tính cách nam nhân và nữ nhân vốn chẳng giống nhau. Chuyện này chưa hiểu ra thì nàng cũng không cần để trong đầu làm gì!

. . . .

"Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ!" Trong dòng người có một kẻ vẫy vẫy cánh tay gào thét, hoàn toàn không để ý những người chung đang đem ánh mắt đặt trên người của nàng.

Luru Mật Nhi bất chợt quay đầu, mấy ngày nay không biết Phượng Cảnh Duệ bận việc gì ở đây, chỉ có vào buổi tối mới có thể nhìn hân, ban ngày đều là biến mất không dấu vết.

Không bao lâu sau, Diệp Ly Tâm đã lướt qua đám người đi tới trước mặt Mật Nhi. Những người luôn theo phía sau nàng không thấy, thay vào đó lúc này là một nam tử có vóc dáng cao gầy mảnh khảnh. Khuôn mặt vô cùng trắng xem ra có chút tái nhợt. Chỉ có ánh mắt lạnh lùng không chớp lo lắng nhìn người nào đó, cặp mắt giống như ánh mắt loài rắn một muốn hung hăng khóa lại tâm mắt mọi người.

Chỉ liếc mắt nhìn qua người kia một cái, Luru Mật Nhi nhanh chóng có một ý nghĩ thoáng qua, ánh mắt người này. . . Rất không thoải mái!

"Ca, ngươi đừng nhìn chằm chằm người ta như vậy, Mật Nhi tỷ tỷ xấu hổ đó!" Diệp Ly Tâm đang đứng một bên kêu to.

Luru Mật Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi cười khỏ, ta đây là xấu hổ sao, rõ ràng là sợ mà!

Lời Diệp Ly Tâm nói khiến cho nam tử chậm rãi thu hồi ánh mắt, môi mỏng khẽ mở, "Ly Tâm, chơi đã lâu rồi, cần phải trở về thôi!"

"Ca, ngươi làm sao vậy!" Diệp Ly Tâm không vui mếu máo.

Luru Mật Nhi thấy thế xoay người chuẩn bị rời đi trong yên lặng. Lại bị Diệp Ly Tâm một phát bắt được, "Mật Nhi tỷ tỷ, đây là ca ca ta, Diệp Lâu Dương. Hân là Miêu Vương đó, rất trẻ tuổi, đẹp trai nữa đúng không? So với Phượng Cảnh Duệ không kém chứ? !"

Luru Mật Nhi nghe vậy gật đầu liên tục, vội vã gật đầu cùng vị Miêu Vương này.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên người Luru Mật Nhi, chẳng qua sau cái nhìn này, ánh mắt của hân đột nhiên sáng lên. Một giây kế tiếp, hân lắc mình nắm lấy cổ tay Luru Mật Nhi, ánh mắt sáng khác thường nhìn nàng, "Ta có hứng thú đối với nàng!"

Trong lòng Luru Mật Nhi thoáng qua một hồi lo lắng, cười mỉa, "Ta lại không có hứng thú với ngươi!" Đôi huynh muội này cũng quá khôi hài đi! Nhớ tới lần đầu gặp mặt, Diệp Ly Tâm đối với mình vừa thấy đã yêu, Luru Mật Nhi không khỏi rung mình một cái.

Cổ tay trở nên căng thẳng, Diệp Lâu Dương nở nụ cười, "Ta có hứng thú với nàng là tốt rồi! Ta muốn dẫn nàng về nghiên cứu!"

Luru Mật Nhi, ". . . Cách ngươi đang hỏi thăm ta là vậy sao?"

Diệp Lâu Dương cười càng vui vẻ hơn, nụ cười này khiến Diệp Ly Tâm đứng gần bên cũng cảm thấy kinh ngạc. Thời điểm loại nụ cười này nở rộ trên người ca ca chỉ trong một tình huống. Đó chính là. . .

Ý nghĩ đó khiến Diệp Ly Tâm không khỏi run run, chắc là không có khả năng đâu!

"Ca, ngươi không phải là. . ." Lời nói của Diệp Ly Tâm bị Diệp Lâu Dương cắt ngang.

Diệp Lâu Dương, "Ta có hứng thú với nàng, ta muốn mang nàng đi!"

Lưu Mật Nhi, " . . ." Tại sao không có ai hỏi ý kiến của nàng một chút đi?

Diệp Ly Tâm kinh ngạc mở miệng, "Ca?"

Diệp Lâu Dương kiên trì, "Ta muốn mang nàng đi!"

Lời Diệp Lâu Dương vừa thốt, một cái bàn tính hạt châu đánh chính xác vào tay hắn đang nắm trên cổ tay Lưu Mật Nhi.

Sau một khắc, Lưu Mật Nhi cảm thấy cổ tay của hắn buông lỏng, lập tức rút tay của mình về.

Vô Ngân cầm bàn tính sắt trong tay ngăn trước mặt Lưu Mật Nhi, trong khe hở trên tay còn lưu lại một hạt châu. Vô Ngân vẻ mặt âm trầm mở ra xem, "Không được trêu chọc người nhà của ta!"

Lưu Mật Nhi lặng yên. Ai là người nhà của ngươi chứ! Tuy nhiên hiện tại đang cần người nhà bảo vệ nên những lời này hay là nàng cứ giữ lại lằm nhằm trong lòng một lần cũng được.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên mặt Vô Ngân, lạnh lùng mở miệng, "Ta không có hứng thú với ngươi"

"Hi hi!" Lưu Mật Nhi không nhịn được bật cười.

Chuyện này Diệp Lâu Dương hình như so với Diệp Ly Tâm còn đáng yêu hơn một chút.

Vô Ngân xám mặt, " . . . Ngươi có bị bệnh không?"

Diệp Lâu Dương nghiêm nghị lắc đầu, "Ngươi có thuốc?" Dứt lời, hắn tiếp tục nói: "Ta là Đổ vương, ta không thể nào để cho mình có bệnh! Hơn nữa, có bệnh ta sẽ chữa!"

Vô Ngân, " . . ." Có nên đứng đây nữa không.

Lưu Mật Nhi đứng sau lưng Vô Ngân, thiếu chút nữa bật cười, Diệp Lâu Dương này rốt cuộc từ hành tinh nào tới? Đúng là trắng mắt?

"Tránh ra!" Diệp Lâu Dương nhìn Vô Ngân cản trở tầm mắt của mình, trầm giọng nói.

Vô Ngân: "Đây là người nhà của ta!"

Diệp Lâu Dương: "Ngươi là một lão già hom hem muốn nàng làm cái gì? Ta muốn nàng!"

Hi hi.

Lưu Mật Nhi cũng ngăn không nổi nữa bèn cắt đứt đối thoại của hai kẻ ông nói gà bà nói vịt, lách người đứng ở giữa hai người, "Thôi đi Vô Ngân!"

Lúc này Vô Ngân mới hừ lạnh một tiếng, xoay người đứng sau lưng Lưu Mật Nhi.

Vỗ vỗ gương mặt vì quá cười nên có chút đau nhức, Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Diệp Lâu Dương, "Ngươi có hứng thú với ta?"

Diệp Lâu Dương gật đầu.

Lưu Mật Nhi dứt khoát nói: "Ta đối với ngươi lại không có! Cho nên, ngươi chưa từng thấy qua ta, ta cũng không biết ngươi, vì vậy dừng lại tại đây, bái bai!" Vội vã nói xong, Mật Nhi nắm lấy Vô Ngân xoay người rời đi.

Diệp Lâu Dương nghe vậy, khóe miệng khẽ cong, ổng tay áo vung lên, một trận bột phấn tung trên không trung sau đó biến mất. Bóng dáng Lưu Mật Nhi cùng Vô Ngân trong nháy mắt vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, mặt Lưu Mật Nhi cũng hóa lạnh, "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Diệp Lâu Dương chậm rãi tới đứng trước mặt nàng, "Ta có hứng thú với ngươi!" Hắn nói đi nói lại cũng chỉ một câu nói này! .

Lưu Mật Nhi: "Thả chúng ta ra trước đã!"

Diệp Lâu Dương: "Thả ra ngươi chạy thì làm sao?"

Ngươi quan tâm thật nhiều! Lưu Mật Nhi nhìn Diệp Ly Tâm ở bên kia. Hi vọng nàng ra tay.

Diệp Ly Tâm hưng phấn nhìn Lưu Mật Nhi, "Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ hãy yên tâm đi, ca ca ta không phải người xấu, hắn chỉ ưa thích đối với những vật hắn có cảm giác hứng thú. . . Chỉ là nghiên cứu một chút mà thôi!" Nàng dần đo nói. Trong lòng tính toán, vốn đang lo lắng người biến mất, nói không chừng còn có thể khiến gia tăng một chút tình cảm.

Lưu Mật Nhi nghe vậy: "... Nếu như người có thể không biểu hiện sự hưng phấn như vậy, có lẽ ta sẽ tin tưởng người!"

Diệp Ly Tâm cười hắc hắc, "Cái này... Khụ... Ta giúp tỷ thông báo với Phụng Cảnh Duệ!" Nàng lập tức đi.

Thấy thế, Lưu Mật Nhi đành lặng yên than một tiếng, nhìn Diệp Lâu Dương, "Thương lượng đi!"

Gương mặt Diệp Lâu Dương không biểu hiện gì nhìn nàng, lại trở về bộ dáng lúc trước.

Cảm hướng về phía Vô Ngân, "Thả nàng, ta liền đi theo người!"

Tay Diệp Lâu Dương vung lên, Vô Ngân lập tức có thể cử động, vừa muốn động thủ lại bị Lưu Mật Nhi cản lại "Người trở về đi, Phụng Cảnh Duệ sẽ biết nhanh thôi! Ta không sao!" Nhìn dáng vẻ Diệp Lâu Dương chắc sẽ không tổn thương nàng.

Vô Ngân hưng hăng căn rằng trợn mắt nhìn Diệp Lâu Dương một cái, lúc này mới xoay người rời đi. Diệp Ly Tâm sẽ tìm không được chủ tử, có thể tìm tới chủ tử chỉ có nàng!

Nhìn bóng lưng Vô Ngân biến mất, Diệp Lâu Dương chợt mở miệng, "Nàng trừng ta!"

Lưu Mật Nhi: "Người đề ý sao?"

Diệp Lâu Dương lắc đầu một cái, "Ta không thích có người trừng ta!"

Lưu Mật Nhi, "Cho nên thế nào?"

Diệp Lâu Dương lắc đầu một cái, "Không có cho nên, chúng ta trở về, ta muốn nghiên cứu nàng!"

Lưu Mật Nhi lặng thinh không nói.

Thật lâu sau, Lưu Mật Nhi lúc này mới nghĩ đến.

Nghiên cứu?! Không phải muốn đem ta giải phẫu ngay đấy chứ?! Cho nàng hỏi hận đi được không?

Diệp Lâu Dương tiến lên một bước, khom người đem người khiêng lên, cất bước rời đi.

Bị người khiêng trên vai, Lưu Mật Nhi có cảm giác mình là hàng hóa bị hán mua về nhà. Nàng yên lặng, "Diệp Lâu Dương đúng không? Ta có thể nhắc nhở người bỏ ta xuống không, coi ta là người sao? Người không thể buông ta ra cho ta tự đi sao?"

"Người không chạy chứ?"

"Không chạy!"

"Vậy cũng tốt! Khiêng người thật mệt!"

Lưu Mật Nhi: "... "Người đang chửi ta mập sao?"

Hai chân chạm đất, nàng nhìn thấy Diệp Lâu Dương ở trước mắt mình phát một cái, nàng liền cảm thấy mình có thể cử động ngay! Hoạt động tay chân một chút, lúc này nàng mới lên tiếng, "Đi thôi!"

Sau một hồi trì hoãn, ngay lúc Lưu Mật Nhi cùng Diệp Lâu Dương chuẩn bị đi thì từ sau lưng truyền đến âm thanh thật trầm.

"Biểu muội à. Biểu ca đã tới chậm. Ta xin lỗi!"

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn lại. Người phía sau không phải Phụng Cảnh Duệ thì là ai? Trong lòng chợt buông lỏng, lúc này nàng mới phát giác, cho tới nay hán đều ở trong lòng nàng.

Một bên vai bỗng nặng, hơi thở quen thuộc của Phụng Cảnh Duệ đánh úp tới thân nàng, quay đầu nhìn hán cong môi cười một tiếng, da đầu Lưu Mật Nhi đột nhiên tê dại, miya mai mở miệng, "Biểu ca!"

Phụng Cảnh Duệ cười rục rờ một tiếng, "Biểu muội, thật là ngoan! Không có chuyện gì cần xin lỗi biểu ca chứ, có đúng hay không?" Hán cúi đầu hỏi.

Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, "Làm sao có chuyện gì chứ?"

"Vậy chắc là biểu ca nghe lầm, mới vừa rồi có người nói muốn cùng người khác đi thi phải?" Phụng Cảnh Duệ dịu dàng hỏi.

Lưu Mật Nhi không biến sắc gật đầu, "Nhất định biểu ca nghe lầm rồi!"

Phụng Cảnh Duệ thoải mái gật đầu, sau đó liếc nàng một cái rồi ngược mắt chọi lại ánh mắt không vui của Diệp Lâu Dương. Tiếp đó hán thông thả ung dung mở miệng, "Cách sơn trại mười dặm, Diệp Ly Tâm đang chuẩn bị làm áp trại phu nhân!"

Tiếng nói vừa thốt, Luru Mật Nhi cảm thấy thấy hoa mắt, trong nháy mắt bóng dáng Diệp Lâu Dương đã biến mất rồi.

Luru Mật Nhi không khỏi chần lười, "Không phải Ly Tâm nói công phu của hần không được tốt lắm sao?" Sau một lúc, nàng cũng không dám trông chờ vấn đề của mình có thể có được giải đáp.

Nắm thật chặt cổ tay Luru Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ mang về mặt âm trầm đi vào phòng khách trong khách sạn, Luru Mật Nhi chỉ vừa kịp đồ mặt làm dấu hiệu đưa tay ra mời, ngay lập tức đã bị Phụng Cảnh Duệ nhốt lại.

Vừa qua cửa, Luru Mật Nhi dựa lưng vào cửa phòng, đôi tay không tự chủ sờ soạng phía sau, cố gắng mở then cửa xoay người chạy trốn.

"LƯU, MẬT, NHI!" Âm thanh Phụng Cảnh Duệ âm trầm từ sau lưng nàng truyền đến.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Luru Mật Nhi tê cứng, về mềm mại trên mặt lóe lên khổ não. Sau đó chậm rãi xoay người, cười toe toét, ngọt ngào kêu, "Biểu ca . . ."

Phụng Cảnh Duệ không chớp mắt nhìn nàng, ". . . Nàng còn muốn đi?"

"Tuyệt đối không thể nào! Nhất định ngươi phải nghe ta nói, hôm nay thật là thê thảm, ngươi nói, gặp ai không gặp, cố tình lại gặp Diệp Ly Tâm, gặp Diệp Ly Tâm thì cũng thôi đi, như thế nào cũng cả Diệp Lâu Dương kia nữa, ngươi biết Diệp Lâu Dương là ai không? Chính là ca ca của Diệp Ly Tâm đó, cũng chính là Miêu Vương đó..., ngươi biết Miêu tộc lợi hại nhất là cái gì không? Đương nhiên là độc, có độc thì ta phải sợ chứ. Lúc đó lại không có biểu ca ngươi, không có ngươi thì ta chẳng còn cách nào, ta. . ." Nàng nói không biết chán cho đến khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Phụng Cảnh Duệ trở nên âm trầm thì mới chân chờ. Cuối cùng đành phải nuốt nước miếng, "Ta . . . Không phải là vì tự vệ sao?"

Nhìn mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh lẽo không thể hiện chút cảm xúc, Luru Mật Nhi không hiểu ý của hần thế nào. Cuối cùng hít sâu một hơi, thở phì phò nói, "Chuyện này cũng phải trách ngươi!"

Trong nháy mắt Phụng Cảnh Duệ há hốc mồm, "Trách ta?"

"Không trách ngươi thì trách ai? Rõ ràng có một kẻ như vậy mà người của ngươi đều không nói cho ta biết, làm sao ta biết đâu là hần? Làm sao ta biết kẻ kia lại thích dùng độc như vậy chứ?" Luru Mật Nhi chống nạnh cả giận nói.

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, ". . . Thật sự ta quá cưng chiều nàng rồi!"

Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, "Cưng chiều ta? Ngươi cưng chiều ta ở chỗ nào?"

Phụng Cảnh Duệ: "Nàng biết Diệp Ly Tâm đang ở nơi nào không?"

"Cách sơn trại mười dặm đó! Ngươi mới vừa nói qua đấy thôi!" Dáng vẻ Luru Mật Nhi ngơ ngác cho ta là kẻ ngu sao nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ: "Nàng còn nhớ rõ?"

Luru Mật Nhi đột nhiên trầm mặt. Nhớ tới ánh mắt Vô Ngân nhìn nàng lúc trước, nàng đề phòng nhìn Phụng Cảnh Duệ, nuốt nước miếng, "Ngươi muốn làm cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ chột nhếch môi cười, tức giận trong mắt biến mất hết, "Biểu muội, ngươi nghĩ nhiều rồi! Biểu ca làm sao lại không tốt với nàng đây? Không phải nàng đang lên án ta sao?"

Luru Mật Nhi, "Phụng Cảnh Duệ, ngươi không sao chứ?" Nàng hồ nghi tiến lên đưa tay sờ sờ trán của hần, người này thay đổi cũng quá nhanh rồi?

Phụng Cảnh Duệ kéo tay nàng ra, lắc đầu, "Biểu muội thật quan tâm ta. Để đáp lại tình cảm biểu muội, biểu ca quyết định . . ." Bỗng chốc hần tiến sát Luru Mật Nhi, âm trầm mở miệng, "Bắt đầu từ bây giờ, nàng, không được rời ta dù chỉ một khắc!"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi tròn to hai mắt lập tức lui về sau một bước dài, "Ngươi dứt khoát muốn đem ta cột vào lưng quần của ngươi sao, được lắm!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Ý kiến của nàng không tệ. Ta chấp nhận!"

Chấp nhận?! Luru Mật Nhi rống to, "Thúi lắm, Phụng Cảnh Duệ, ta là người tự do, ta sẽ không chịu để ngươi khống chế đâu!"

Phụng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai, "Biểu muội thật tùy hứng, nàng nói lên yêu cầu, biểu ca chấp nhận. Nàng còn muốn như thế nào nữa?"

Luru Mật Nhi giận dữ: "Ta không muốn đi theo ngươi... ngươi đi nhà xí ta cũng đi theo à?"

Phụng Cảnh Duệ: "Ừ, nghe thấy mùi rồi!"

Luru Mật Nhi: "Chó má!"

Phụng Cảnh Duệ buồn rầu, "Biểu muội không được mắng biểu ca, biểu ca là chó má, vậy nàng là cái gì?"

Lưu Mật Nhi: ". . . Ta và ngươi không giống nhau!"

Phượng Cảnh Duệ: "Có gì không giống sao? A, hiểu rõ rồi, nàng so với ta nhiều hơn một chút thịt, chỉ là. . . Ta cũng không ít đâu! Chỉ là vị trí không giống nhau mà thôi!"

Trước kia tại sao không cảm thấy Phượng Cảnh Duệ không biết xấu hổ như vậy, cái gì gọi là vị trí không giống nhau?

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, mấy lần tức giận muốn há mồm mắng, cũng không tìm ra từ ngữ, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Chậm rãi tiến lên, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Ta chỉ là lo lắng nàng. Nếu như hôm nay ta không chạy tới kịp thời, nàng có biết nàng sẽ như thế nào không?"

Lửa giận trong lòng bởi vì một câu nói này bỗng chốc biến mất, Lưu Mật Nhi mếu máo, "Không phải không có chuyện gì rồi sao?"

Phượng Cảnh Duệ đang cánh tay vòng quanh nàng, thật lâu không mở miệng nói chuyện. Lưu Mật Nhi khó có được lúc bất động vui trong ngực hắn, vì vậy không nhìn thấy khóe môi Phượng Cảnh Duệ nhếch lên bởi vì nàng thật dịu ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hoàng Phủ Nguyệt Minh Bỗng Nhiên Đến Thăm

Editor: ViVi

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn đai lưng ở trên người, mặt khác một đầu của đai lưng lại bị Phượng Cảnh Duệ cầm, lúc này hắn cười sáng lạn, toe toét lộ ra hàm răng trắng sáng.

Lưu Mật Nhi im lặng: "Ngươi chuẩn bị đem ta buộc trên lưng quần ngươi à?"

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm: "Biểu muội đã đề nghị, biểu ca nào không dám không theo chứ!"

Lưu Mật Nhi liền nổi giận, "Cút! Ngươi xem ta là súc vật của

ngươi hả~ "

Phượng Cảnh Duệ: "Ta là coi nàng như là súc vật yêu thích của chính mình!"

Lưu Mật Nhi: "Ta là người, không phải đồ vật!"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi lắc đầu, vươn ra ngón trỏ ra trước mặt Lưu Mật Nhi lắc lắc: "Ta biết, nàng không phải đồ vật. Như vậy, Mật Nhi đang nể chính mình không tốt đó!"

Lưu Mật Nhi: "... " Hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, hắn biết, có một số việc ý tứ ý tứ là được. Nếu tiếp tục trêu chọc, sẽ phản tác dụng. Cho nên hắn cười ngả ngón, đi tới, đưa tay cời đai lưng ở trên lưng Lưu Mật Nhi, "Cởi cái này có được không?"

Lưu Mật Nhi không nói câu nào, chỉ nhìn động tác của hắn. Mãi đến khi Phượng Cảnh Duệ thật sự định cởi bỏ đai lưng trên người nàng, nàng mới mở miệng, "Ngươi làm sao đuổi theo tới đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Vô Ngân cho ta biết!"

"Không đúng, không phải Diệp Ly Tâm đi trước Vô Ngân sao? Nàng không tìm đến ngươi?"

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, "Không thấy!"

Lưu Mật Nhi không tin, "Không thấy sao? Không thấy thì sao

ngươi biết nàng ấy ở đâu được?"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói, "Đó là trừng phạt dành cho nàng ta!"

Lời này có nghĩa là...

"Ngươi làm?" Lưu Mật Nhi chỉ vào Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai không phủ nhận.

Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hần, "Nàng là một cô gái nhỏ thôi, sao ngươi có thể làm như vậy?"

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh, "Mặc kệ là ai, có ý đồ mang người của ta đi, đều không thể tha thứ!"

Lưu Mật Nhi nhất thời ngậm miệng, nhìn Phụng Cảnh Duệ mà không biết nói gì. Sau một lúc trầm mặc, nàng nhẹ nhàng mở miệng, "Còn đại hội võ lâm, sao ngươi không tham gia?"

Phụng Cảnh Duệ: "Sao nàng biết ta không đi?"

Lưu Mật Nhi: "... Ngươi đi lên lôi đài đánh rồi hả ?"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu: "ừ! Nhưng mà chả có ai đi lên khiêu chiến với ta cả!"

"..." Ai không sợ chết đi tìm ngươi hả! Thật đúng là không thông suốt..

"Mật Nhi, ánh mắt này của nàng khiến ta cực kỳ bi thương, ta có thể khùng bỏ như vậy hả?" Phụng Cảnh Duệ ôm ngực bi thương nói.

Mất Lưu Mật Nhi đảo quanh, nhìn khắp mọi nơi, sau đó ho nhẹ, "Coi như ta chưa nói gì đi?"

Phụng Cảnh Duệ bước lên phía trước, "Trong mắt nàng hiện rõ ràng như vậy mà !"

Yết hầu không được tự nhiên giật giật, Lưu Mật Nhi cong môi,

"Xấu hổ, bị ngươi nhìn ra rồi!"

Phụng Cảnh Duệ: "..."

Lúc này, giọng nói Vô Trần truyền đến: "Gia, Hoàng Phủ tiểu thư đến!"

Nghe tên người tới, cả người Lưu Mật Nhi không khỏi rung mình một cái, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Phụng Cảnh Duệ.

Dường như, Phụng Cảnh Duệ không cảm thấy bất ngờ, trầm giọng mở miệng, "Không rảnh!"

"Thế này không tốt lắm đâu?" Lưu Mật Nhi nhỏ giọng mở miệng, "Người ta lễ phép như thế, ngươi như vậy... không tốt đâu."

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng, trầm ngâm một chút, "Được, ta thấy! Nàng lên giường ngồi đi!"

Lưu Mật Nhi không hiểu, "Ta về phòng ta là được rồi, ở chỗ ngươi làm gì?"

"Nàng quên, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã làm gì với nàng rồi hả? Trước mặt nàng ta, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng mà không cùng phòng, điều này giải thích như thế nào? Chẳng nhẽ, nàng muốn bị nàng ta bắt thêm lần nữa?" Phụng Cảnh Duệ dịu dàng hỏi.

Gần như là ngay lập tức Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không!" Một giây sau, nàng xoay người nằm ở trên giường, đưa lưng về phía cửa.

Lúc đó, Lưu Mật Nhi không nhìn thấy, khóe môi Phụng Cảnh Duệ tà mị nhếch lên, xoay người mở cửa.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn tao nhã vô hạn như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, lúc nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ thì khuôn mặt chợt thay đổi, nhưng đã bị nàng ta kìm nén. Phụng Cảnh Duệ nghiêng người cho nàng ta vào cửa, trầm giọng mở miệng, "Hoàng Phủ tiểu thư tới, có việc gì sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười ôn nhu, "Nghe nói Phụng công tử ở đây, trùng hợp ta cũng ở tạm khách điểm này, gặp được người quen, có lý nào không tới nhận tội?"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi, "Hoàng Phủ tiểu thư có lễ. Ở bên ngoài, tại hạ không gò bó những lễ nghi này!"

Giọng nói của hần truyền vào tai Lưu Mật Nhi, Lưu Mật Nhi nhin không được muốn tát cho hần hai cái! Giã bộ à...

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn vào phía sau bình phong trong phòng trong giây lát, "Sao lại không thấy phu nhân?"

"Tiện nội* nhát gan, sợ gặp người lạ!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng.

*Tiện nội: vợ

Lưu Mật Nhi nghe vậy, thật đúng là tiện...

Sau đó, hai người trầm mặc rất lâu. Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cúi đầu không nói, một lúc lâu sau mới mở miệng, "Huynh còn đang trách ta sao?"

Phụng Cảnh Duệ nhướn mày, "Tại hạ không biết Hoàng Phủ tiểu thư nói gì?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh giống như khóc, "Ba năm trước, ngươi không nói thân phận của mình! Ta cho rằng..." Nàng ta cố ý không có nói hết. Lại khiến cho Lưu Mật Nhi nằm trên giường nghỉ ngơi xoay người, vênh tai lên nghe.

"Hoàng Phủ tiểu thư, lời này tại hạ không hiểu. Thân phận tại hạ không liên quan tới Hoàng Phủ tiểu thư." Phụng Cảnh Duệ lạnh lùng cắt ngang.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ run lên, "Ta cho rằng, huynh vì chuyện ba năm trước đây mới có thể biến mất lâu như vậy?"

Bây giờ, Phụng Cảnh Duệ không mở miệng nói chuyện, chỉ trầm trầm nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ánh mắt từ từ lạnh xuống.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh quan sát tình hình, dường như muốn nói lại thôi, nhưng lại bắt đầu nói cáo biệt, "Một khi đã như vậy, ta về trước!"

Mặt Phụng Cảnh Duệ vẫn trầm xuống như cũ, cũng không ngăn cản nàng ta.

Mãi đến Hoàng Phủ Nguyệt Minh đi rồi, Phụng Cảnh Duệ mới đưa tay ra đóng cửa lại, xoay người nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của Lưu Mật Nhi, hần không khỏi thở dài, "Đừng hỏi ta, cái gì ta cũng không biết!"

Lưu Mật Nhi khó nén hưng phấn, mở miệng, "Thiên tài mới tin ngươi. Ba năm trước, giữa các ngươi xảy ra chuyện gì hả?"

Phụng Cảnh Duệ im lặng than một tiếng, "Mật Nhi, nàng như vậy..."

Lưu Mật Nhi sờ sờ khuôn mặt quá mức vui vẻ của mình, nghiêm mặt bảo, "Ta đang quan tâm ngươi mà!"

Thật như vậy thì tốt rồi! Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Nếu thật sự quan tâm ta, đêm nay ở lại đi!"

Lập tức, Lưu Mật Nhi cẩn thận lui về phía sau vài bước, "Vì sao?" Hai tay nàng cầm lấy vạt áo, vẻ mặt phòng bị.

Phụng Cảnh Duệ tà mị nháy mắt mấy cái, "Vì trong sạch của ta!"

"Trong sạch của ngươi?" Lưu Mật Nhi nghi ngờ.

Phụng Cảnh Duệ nhân cơ hội chặn ngang người Lưu Mật Nhi, "Nàng không phát hiện ra ý đồ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh sao? Ta phải sợ đấy!"

Hai tay ngăn lại khoảng cách hai người, người Lưu Mật Nhi lùi về sau, vẻ mặt thật thà, nói, "Nếu không chống lại được, ngươi liền theo nàng đi! Dù sao dễ chịu cũng là ngươi mà!"

Lời này vừa nói ra, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi buông Lưu Mật Nhi ra, tươi cười trên mặt chợt rơi xuống, nét mặt thay đổi. Ánh mắt nóng bỏng nhìn Lưu Mật Nhi, chăm chú.

Lưu Mật Nhi không được tự nhiên né tránh ánh mắt Phụng Cảnh Duệ, không tự chủ được lui về phía sau, nhưng dưới cái nhìn của hần, nàng lại không đi chuyển được.

"Ngươi làm gì?"

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ chớp lên đầy sâu kín, "Mật Nhi!"

Bỗng nhiên Lưu Mật Nhi khản trương, nuốt nước miếng nhìn hần, "Hả?"

Phụng Cảnh Duệ cất bước đi về phía nàng, trên mặt không rõ là lạnh lẽo hay lạnh hót, âm trầm mở miệng, "Nếu chỉ cần đoạt được nàng, mới có thể khiến cho nàng nghe lời ta nói, ta không ngại làm vậy!"

"Ta đồ ỷ!" Lưu Mật Nhi đột nhiên hét chói tai, "Ngươi không thể làm vậy!"

Mặt Phụng Cảnh Duệ trầm xuống, "Nàng nói cho ta biết, ta nên làm thế nào?"

Lưu Mật Nhi vừa né tránh, vừa lui về phía sau, "Ta cũng không phải ngươi!"

Phụng Cảnh Duệ gạt đầu, "Nàng nói không sai, cho nên ta dùng cách của ta!" Hần chậm rãi vươn tay.

Hần vươn ra sờ qua, Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Ta không cần!" Gào xong, chống lại ánh mắt trong veo mà lạnh lùng của Phụng Cảnh Duệ, trong lòng sợ hãi, nàng nuốt nuốt nước miếng, "Ngươi không thể ép buộc ta!"

Phượng Cảnh Duệ không nhanh không chậm mở miệng, "Nếu đây là cách duy nhất, ta phải làm vậy!" Ánh mắt lạnh nhạt của hắn chống lại nàng, mở miệng gần từng chữ, "Nếu cứ đây ra ta như thế! Hôm nay ta sẽ để cho điều đó trở thành hiện thực!"

Lưu Mật Nhi khăn trương nuốt nước miếng, liên tục gạt đầu. Biết sóng gió lần này đã qua. Nam nhân này thật nhỏ mọn, nhưng nói một câu mà thôi, uy hiếp nàng như vậy sao?

Nhận được sự đảm bảo của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi xoay người khoanh tay, bàn tay chậm rãi buộc chặt, giống như kiểm chế điều gì.

Hơn nửa ngày không thấy Phượng Cảnh Duệ mở miệng, Lưu Mật Nhi thật cẩn thận đi tới, kéo kéo quần áo hắn, "Phượng Cảnh Duệ, ta đói!"

Phượng Cảnh Duệ xoay người: "Ăn cơm đi!"

Lúc này Lưu Mật Nhi mới cười tươi rói, "Được!"

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ nhin không được khẽ cười, đưa tay nắm tay nàng mười ngón giao nhau, "Đi Kim thiên hạ ăn nhé!"

"Vì sao?" Lưu Mật Nhi khó hiểu.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Có việc!"

Lưu Mật Nhi không nhiều lời, lúc Phượng Cảnh Duệ xuống lầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng ở đó. Nàng vẫn cho là thiên kim tiểu thư giống nàng ta loại này hẳn sẽ không cùng mọi người chen chúc nhau ở trong đại đường.

Phượng Cảnh Duệ coi như không thấy gì, lôi kéo Lưu Mật Nhi đến sát cửa sổ ngồi xuống. Vô Ngân cùng Vô Trần đã chuẩn bị tốt đồ ăn chờ hai người ngồi xuống.

Đơn giản ăn vài miếng, Lưu Mật Nhi mới phát hiện có chút không thích hợp, ánh mắt mọi người dường như đều nhìn về phía bàn của nàng. Nàng khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nghi ngờ nhìn về phía trước, "Có chuyện gì vậy?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không có việc gì, ăn cơm đi!" Nói vậy, nhưng hắn lại không có dự định gì.

"Như vậy ta nuốt không trôi!" Lưu Mật Nhi buông đũa, nhìn lướt qua đại đường, "Bị người nhìn chăm chăm như vậy ăn không trôi!"

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ thấp giọng mở miệng, "Tất cả rút đi!"

Giọng nói vừa dứt, dường như ngay lập tức, người ở đại đường ít đi một nửa.

Lưu Mật Nhi há hốc mồm nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Bọn hắn không trả công!" Lời nàng vừa dứt, những người ở lại đều lấy tiền bạc ra đặt trên bàn. Lưu Mật Nhi u mê, "Có chuyện gì đây?"

Phượng Cảnh Duệ nhíu mi, xoay người nhìn những người ở lại, "Các ngươi không có việc để làm hả?"

Một người trong đó tiến lên, "Lâu chủ, Bắc Đường thiếu gia nói, để chúng ta đến thu thập tin tức!"

Trong nháy mắt Lưu Mật Nhi giật mình, thì ra những người này là thuộc hạ ở Đệ Nhất Lâu của Phượng Cảnh Duệ! Nhưng vì sao đều tập trung ở đây!

Phượng Cảnh Duệ cắn răng: "Được...được, Bắc Đường Sanh, quá lâu ngươi chưa được yêu thương rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chuyện Phòng The Của Bắc Đường Thiếu Gia

"Lão Đại à, ta rất oan uổng! Ta không làm như vậy mà" Bắc Đường Sanh khoa trương ôm chân Phượng Cảnh Duệ mà kể khổ.

Mặt Phượng Cảnh Duệ trầm xuống nhìn Bắc Đường Sanh đang ôm chân mình, khuôn mặt tuần tú đen sì, cắn răng nói, "Buông ra!"

Bắc Đường Sanh lắc đầu lia lịa, "Không buông! Buông ra ngươi sẽ đánh ta!"

Lưu Mật Nhi không khỏi khen ngợi dũng khí Bắc Đường Sanh. Hắn rất hiểu Phượng Cảnh Duệ, nàng khẳng định nếu bây giờ Bắc Đường Sanh buông chân Phượng Cảnh Duệ ra, lập tức sẽ bị đánh cho thương tích đầy mặt, người đánh hắn nhất định là Phượng Cảnh Duệ.

Nghe thấy tiếng cười của Mật Nhi, Bắc Đường Sanh hét lên, "Ngươi nhìn đi, biểu muội ngươi cũng đồng ý lời ta nói kia!"

Lưu Mật Nhi cười càng to. Có lúc Bắc Đường Sanh cùng Phụng Cảnh Duệ thật sự có thể so sánh với nhau.

Phụng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi, nàng lập tức che miệng tỏ ý sẽ không cười nữa.

Bắc Đường khèn Sanh ngồi dưới đất, ôm chân Phụng Cảnh Duệ, mở miệng một cách tội nghiệp, "Lão Đại, ta còn chưa ăn cơm!"

Phụng Cảnh Duệ, "..."

Bắc Đường Sanh, "Ngươi phải đảm bảo không đánh mặt ta! Ngươi có biết, nhà ta coi trọng mặt mũi ta nhất, nếu ngươi hại ta không thể tính phúc một cách mỹ mãn, ta sẽ tính lên công việc!" Hấn uy hiếp.

Phụng Cảnh Duệ rút chân, khẽ gật đầu.

Bắc Đường khèn này mới thả lỏng, buông chân Phụng Cảnh Duệ ra, đứng dậy phui bụi trên người, ngồi cạnh Lưu Mật Nhi, vừa vịn ngăn cách hấn cùng Phụng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi buồn cười nhìn bộ dạng ăn lấy ăn để của Bắc Đường Sanh, nhin không được trêu ghẹo, "Nam nhân của người không cho ngươi ăn cơm à? Như vậy không tốt đâu, từng dục quá độ sẽ chết đó!"

"Phốc..." Đồ ăn Bắc Đường Sanh mới nuốt xuống lập tức bị phun ra, Lưu Mật Nhi lập tức che bát đĩa của mình, mới không bị thức ăn mà hấn phun ra rơi vào bát.

Không dễ dàng thở một ngụm, Bắc Đường Sanh quay sang chỉ vào Lưu Mật Nhi. "Ngươi... Ngươi ngươi ngươi..." "Yếu ớt tố cáo.

Lưu Mật Nhi khó hiểu nhìn hấn, "Ta làm sao?"

Bắc Đường Sanh trừng to mắt, "Ngươi là nữ nhân mà, sao ngươi có thể nói ra những câu xấu hổ như vậy?"

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, "Xấu hổ sao? Làm ngươi đã làm còn sợ người ta nói sao! Với lại ta cũng không có nói sai mà! Ngươi nhìn dáng vẻ của ngươi đi, khẳng định là nam nhân của ngươi chỉ lo làm việc, quên cho ngươi ăn rồi. Đói thành cái dạng này, chắc chắn, tội nghiệp quá!" Nàng thông cảm vỗ vai hấn.

Ngón tay Bắc Đường Sanh run rẩy chỉ vào Lưu Mật Nhi, sau đó chậm rãi chỉ vào người Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi cũng không quản nàng à?"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi nâng chén nhấp một ngụm rượu lót dạ, khoe môi hơi hơi giờ lên, không nói gì.

Lưu Mật Nhi nghe xong lời của hấn, không vừa ý nói, "Vì sao lại để cho hấn quản ta? Ta đang hỏi ngươi mà? Ngươi cùng nam nhân của ngươi thật sự... Ừm..."

Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt lấy tay che miệng Lưu Mật Nhi, nhẹ nở nụ cười, mở miệng, "Biểu muội, chuyện vui khuê phòng nhà ngươi ta, nàng không cần quan tâm quá mức như vậy!"

Bỏ tay hấn ra, Lưu Mật Nhi đỏ mặt, "Ta chỉ tò mò..."

"Tò mò cái gì?" Bắc Đường khèn hỏi.

Lưu Mật Nhi thật sự nghĩ nghĩ mở miệng nói, "Tò mò, hai nam nhân ở cùng một chỗ... Làm sao... Haizz, ngươi biết!"

Nháy mắt, Bắc Đường Sanh trầm mặc, không có được đáp án, Lưu Mật Nhi nghĩ ngờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bắc Đường Sanh cúi đầu, chọc mạnh bát cơm dường như không nghe thấy vấn đề của nàng.

Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhàng cười. Nàng nghĩ ngờ quay đầu, chỉ thấy những người còn ở lại Đệ Nhất Lâu, tất cả đều dựng thẳng lỗ tai tiếp tục nghe ngóng.

Lưu Mật Nhi sờ sờ cái mũi, "Mọi người trong lâu làm sao đều nhiều chuyện như vậy?"

Một người trong đó đứng dậy, bạo dạn trả lời vấn đề của Lưu Mật Nhi, "Bởi vì chúng ta dựa vào những chuyện tám nhảm này để sống mà!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, suy nghĩ gật gật đầu, cũng phải, Đệ Nhất Lâu dựa vào tin tức để duy trì, không có nhữ chuyện tám nhảm, làm sao có thể có tin tức. Được rồi, vấn đề này, nàng hỏi điều dư thừa rồi.

Bắc Đường Sanh không khỏi làm bầm vài tiếng.

Lưu Mật Nhi cúi đầu, "Ngươi nói cái gì?"

Bắc Đường Sanh tiếp tục nói thầm.

Lưu Mật Nhi nổi giận, "Ngươi một đại nam nhân nói chuyện áp a áp úng, thì làm nam nhân cái nổi gì!"

Bắc Đường Sanh ngẩng đầu, mở miệng nói, "Việc chúng ta làm, giống như việc lúc ngươi cùng Phụng Cảnh Duệ đóng cửa làm đó."

Lưu Mật Nhi quyết đoán lắc đầu, "Không thể!"

Bắc Đường Sanh nghi ngờ, "Sao lại không thể?"

Lưu Mật Nhi từ từ mở miệng, "Ta không tin ngươi cùng nam nhân của ngươi đóng cửa lại, đơn thuần che chắn bóng nói chuyện phiếm!"

Nhất thời, Bắc Đường Sanh không nói gì. Sau đó, hần trừng to mắt, chỉ vào hai người, "Các ngươi... Các ngươi che chắn bóng đơn thuần nói chuyện phiếm?"

Lưu Mật Nhi hơi hást cằm, "Thế nào? Không được sao?"

Bắc Đường khèn cười ha ha, "Không phải không được, mà là không tin!"

Thở dài một tiếng, Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Kể cả không có, ta cũng không tin ngươi cùng chúng ta giống nhau."

Bắc Đường khèn cái này không vừa ý, "Không phải điều đó, sao lại không giống nhau hả?"

Lưu Mật Nhi khẽ lắc đầu, "Có một việc ngươi không làm được."

"Việc nào?" Bắc Đường Sanh cả giận nói.

Lưu Mật Nhi trầm ngâm một lúc, nói ra câu khiến mọi người kinh ngạc, "Phía trước của ngươi không được!"

Dứt lời, chỉ nghe thấy ở phía sau, âm thanh bát đĩa rơi xuống hàng loạt như đang đập nổi. Lưu Mật Nhi nhìn Bắc Đường Sanh cực kỳ vui vẻ.

Sắc mặt Bắc Đường Sanh phức tạp, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, nhìn Lưu Mật Nhi. Sau cùng, xắn tay áo lên, tay nắm thành quả đấm, "Xin hỏi, ta có thể bóp chết ngươi không?"

Lưu Mật Nhi lập tức che cổ, trốn bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, "Dĩ nhiên là không được rồi!"

Bắc Đường Sanh nhìn nhìn Phụng Cảnh Duệ đang hớn hờ, lại nhìn nhìn Lưu Mật Nhi đang cười trộm khònh ngừng, cuối cùng uất ức mếu máo, "Các ngươi bắt nạt ta!"

Lưu Mật Nhi càng cười vui vẻ hơn.

Lúc này, Phụng cảnh duệ mới mở miệng, "Là ngươi tự tìm! Nói đi, ngươi tới đây có việc gì?"

"Đưa tin tức đó! Ngươi để cho người của Cái Bang chuyển tin cho ta, ta nhận được, không phải đến đây à?" Bắc Đường Sanh nói.

Ngón tay Phụng Cảnh Duệ chậm rãi chỉ về phía sau, "Vây những người này thì sao?"

Bắc Đường Sanh cười hắc hắc, "À..., bọn hần hả! Nghe nói đại hội võ lâm mời hợp, tới nơi này lấy chút tin tức mà, ngươi có biết, chúng ta dựa mấy tin này để sống qua ngày hay không, nơi nào nhiều người thì chúng ta hướng tới đó thôi! Trùng hợp, trùng hợp!" Theo bản năng, hần vừa nói vừa che mặt, cười mĩa mai.

"Không phải tới chế giễu?" Lưu Mật Nhi không sợ chết nói.

Bắc Đường Sanh giống như nhìn nàng cầu cứu, "Nào có, là công việc, công việc!"

Lưu Mật Nhi chỉ vào người vừa nãy nói chuyện cùng Phụng Cảnh Duệ, "Hần nói là Bắc Đường thiếu gia để hần tới! Chẳng lẽ nơi này có Bắc Đường thiếu gia thứ hai hả?"

Một giây sau, Lưu Mật Nhi thấy hoa mắt, Bắc Đường Sanh đã nhảy ra ngoài cửa sổ, tiếng cười sáng khoải truyền đến, "Có người đồn đại, người kẻ vị xuất hiện trên đất hoàng lăng, tuyên bố muốn thay đổi. Triều. Đại! Lần này đại hội võ lâm muốn tìm đến người kẻ vị! Khuất Liễu Phong đã cùng mấy môn phái bắt đầu bàn bạc cách đối phó rồi!" Đây mới là mục đích hần tới đây.

Lưu Mật Nhi không rõ ý nghĩa trong lời nói của hần, quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ. Chỉ thấy vẻ mặt hần mặt trầm xuống không nói một câu. Trong nháy mắt, không khí xung quanh giảm đột ngột. Lưu Mật Nhi nhìn những người vừa nãy còn nghe chuyện nhảm, lúc này từng bước từng bước rời đi, lặng yên không một tiếng động. Ông chủ khách điểm lấy tiền nương tay quá rồi.

Giơ tay quơ quơ trước mắt Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi mở miệng, "Ngươi nghĩ gì vậy?"

Phụng Cảnh Duệ hoàn hồn, cười nói, "Ăn no rồi hả?"

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ đứng dậy, "Vậy đi thôi!"

"Đợi một chút! Người còn chưa ăn gì mà!" Lưu Mật Nhi lôi Phượng Cảnh Duệ đi đến một bàn sát vách, dường như rượu tốt thức ăn ngon trên bàn vẫn còn nguyên, người gọi món ăn đã bị Phượng Cảnh Duệ dọa cho chạy mất dép. Nguyên nhân kéo Phượng Cảnh Duệ đi tới bàn sát vách, là vì bàn bọn hắn ăn đã bị Bắc Đường Sanh ói ra một lần, ăn không nổi nữa.

Giờ tay kéo kéo người hắn, "Người ăn chút gì đi!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn thoáng qua rượu tốt thức ăn ngon trên bàn, nhúm mũi,

"Ta không ăn thức ăn thừa người khác để lại!"

Lưu Mật Nhi: "... Ông chủ, dọn đi, đem chút thức ăn lại đây!" Nói xong, nhìn thức ăn còn thừa trên bàn, nàng nhịn không được lại nói, "Ông chủ, đem những thứ đồ ăn này cho bọn trẻ ăn xin trước cửa đi!"

Phượng Cảnh Duệ bất ngờ, nhìn nàng, "Làm gì vậy?"

"Không phải bọn hắn giúp người sao?" Lưu Mật Nhi cười nói, "Vừa lúc, cho họ chút đồ ăn không phải tốt sao?"

Nắm tay nàng, Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

Sau khi hai người dùng đồ ăn xong, Phượng Cảnh Duệ mang Lưu Mật Nhi rời đi, từ thành trấn đi theo hướng ngoài thành. Đi dạo một vòng dọc theo tường thành, sau đó dừng lại trước cửa một tòa đại trạch xa hoa. Lưu Mật Nhi nhìn qua, thì ra nơi này là biệt viện Khuất gia.

Phượng Cảnh Duệ mang Lưu Mật Nhi vòng qua cửa trước, ôm vai Lưu Mật Nhi vờn người nhảy lên, vào biệt viện. Sau khi lấy đà nhảy vài cái, bọn hắn đáp xuống sân trước của một tòa viện..

Thời điểm hai chân tiếp đất, Lưu Mật Nhi mới nhìn đến người trong viện.

Phượng Cảnh Duệ mang nàng đến gặp Khuất Thiên Hàn làm gì? Trong lòng nàng khó hiểu,

Dường như biết bọn họ đến, Khuất Thiên Hàn xoay người nhìn bọn hắn, không nói.

Phượng Cảnh Duệ tùy tiện tìm chỗ ngồi đối diện với Khuất Thiên Hàn, "Thương thế tốt lên rồi hả?"

Khuất Thiên Hàn nhướn mày, "Ta không cảm ơn người đã cứu ta đâu."

Phượng Cảnh Duệ cười một cách lười biếng, "Ta cũng không cần. Chỉ là không thích nhìn người chết trong tay người khác mà thôi."

Khuất Thiên Hàn cười, "Tuy rằng ta không muốn nhìn nhận người, nhưng ta cũng không hy vọng người chết trong tay người khác."

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đánh một chuông trên bàn đá, hơi hơi dùng lực, sau khi hắn thu tay lại, trên bàn đá hiện rõ ràng một bàn tay, "Người có biết, ta có thể trực tiếp giết người!" Hắn âm trầm mở miệng.

"Vậy cũng chẳng có gì không tốt cả!" Khuất Thiên Hàn cười cười, "Người và ta, cả hai đều phải giải quyết với nhau, không phải sao?"

Hừ mạnh một tiếng, Phượng Cảnh Duệ đứng lên, "Ta cấm người lại cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh tới tìm ta!"

"Ta sẽ nói với nàng!"

Lưu Mật Nhi ở một bên nghiêng người nhìn hai người, rốt cuộc hai người này có quan hệ gì vậy? Có đôi khi, hai người đánh giết nhau tới nỗi hai mắt hồng rực, có đôi khi, hai người lại ở chung với nhau vô cùng hòa hợp, nhưng lại có lúc, hai người đều nói những câu khiến nàng không hiểu gì cả.

"Hai người các người tình cảm tốt nhỉ!" Cuối cùng, nàng chỉ có thể nói như vậy.

"Ai cùng hắn tình cảm tốt chứ? !" Hai người cùng lúc trề miệng một lời.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, dù bọn họ mắt vẫn ung dung liếc nhìn hai người.

"Người học ta làm gì?" Một lần nữa, hai người cùng lúc nói ra câu giống nhau khiến Lưu Mật Nhi cười to.

Trước mặt Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ cũng cười to không ngớt, sau đó, hắn âm trầm mở miệng, "Mật Nhi, "

Lưu Mật Nhi lập tức che miệng, hai ngón trỏ đan chéo nhau trên môi tạo thành dấu nhân, tỏ ý mình sẽ không mở miệng nữa. ,

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới quay sang chỗ Khuất Thiên Hàn, "Ta muốn tất cả Khuất gia biết tin người kẻ vị dưới đất hoàng lăng!" Hắn nói thẳng

Khuất Thiên Hàn gật đầu, trầm ngâm trong giây lát, mở miệng, "Khuất gia biết cũng có hạn, mấy tin tức này là Hoàng Phủ Nguyệt Minh mang đến, nàng nói trước kia nàng gặp được một người, tự xưng là chủ hoàng lăng, mà trong tiệm cầm đồ Hoàng Phủ gia, xuất hiện món đồ gì đó từng ở trong hoàng lăng."

Lưu Mật Nhi ở một bên nghe, nhin không được mở miệng, "Đó là truyện cười hả?"

Hai nam nhân nhìn nàng chăm chăm, Phụng Cảnh Duệ mở miệng hỏi, "Sao lại nói như vậy?"

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn hắn, "Hai người nói ta ngốc hả, tuy ta không biết hoàng lăng là cái gì. Nhưng các người để ý như vậy, lại vẫn tham gia đại hội võ lâm, chứng tỏ hoàng lăng không phải cốt tiền thì chính là có quyền. Hai thứ này đều giống nhau, sao có thể xuất hiện ở hiệu cầm đồ. Hiệu cầm đồ là cái gì, không cần ta nói chứ?"

Khuất Thiên Hàn nghiêm mặt, "Ý của người là, chúng ta nói điều gì?"

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Cũng không thể nói như vậy nhé! Ta chỉ cảm thấy, người có quyền, sẽ có tiền, sao có thể đi làm việc linh tinh chứ? Người có tiền sẽ càng không đi làm cái đó. Như vậy không hợp lý."

Hai nam nhân nhất thời trầm mặc, nếu đúng như suy đoán của Lưu Mật Nhi, những người đó cũng chỉ có khả năng là tên trộm đào mộ đào ra cái gì. Nhưng người kẻ vị kia lại nói như thế nào?

Một lúc lâu sau, Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười nhẹ, "Mật Nhi, không nhìn ra, suy nghĩ của nàng cũng rất hữu dụng đó!"

Lưu Mật Nhi giận "Ý người là bình thường ta cực kỳ ngu dốt đúng không?"

"Không dám!" Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Thôi, chính sự nói xong rồi! Chúng ta đi thôi!"

Lưu Mật Nhi không nói gì nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Người ở trong nhà người ta đi lại tự nhiên, không cảm thấy nên cùng chủ nhà chào hỏi à?"

Phụng Cảnh Duệ bật cười, "Mật Nhi thật xấu xa, chủ nhà này muốn giết ta đó! Sao ta có thể để chính mình đi chịu chết chứ?"

Khuất Thiên Hàn nhìn hai người rời khỏi, khòe miệng giật giật. Hơn nửa ngày không nói lời nào.

Đưa người về khách điểm, không biết Phụng Cảnh Duệ nói với Vô Trần cái gì, hắn cùng Vô Trần cùng nhau biến mất.

Diệp Ly Tâm xác định hiện tại Phụng Cảnh Duệ không có ở đây mới dám tìm Lưu Mật Nhi. Trong nháy mắt, nhìn thấy Lưu Mật Nhi, nàng khoa trương ôm người Lưu Mật Nhi, "Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ không biết Phụng Cảnh Duệ biến thái thế nào đâu, muội tốt bụng nói cho hắn biết chuyện tỷ cùng anh của ta, hắn liền ném muội tại ổ thỏ phi, bắt muội phải tự bò ra. Huhu hu, sợ quá!"

Lưu Mật Nhi nhìn nàng ta vừa khóc, vừa bôi một đồng nước mắt nước mũi vào áo mình, nàng ta yên lặng khóc, vốn cũng chả lớn, chắc áp lực dồn nén lâu ngày. Biểu tượng nữ tính của nàng ta đâu rồi.

Nhìn bộ dạng Mật Nhi khóc không ra nước mắt, Diệp Ly Tâm vui mừng nói "Tỷ tỷ người cũng đau lòng thay ta sao? Tỷ tỷ người thật tốt, tỷ làm chị dâu muội được không? !" Nói xong, lại nhảy nhảy lên lần nữa!

Lưu Mật Nhi trầm ngâm: Thật sự không nên cho người trở về thì tốt quá!

Diệp Cửu Dương đứng bên cạnh thấy Lưu Mật Nhi nhìn hắn một cách đề phòng, "Người không còn muốn nghiên cứu ta đấy chứ?"

Diệp Cửu Dương gật đầu, "Ồ, nhưng mà ta không vội, sẽ có lúc người tới tìm ta!"

Lưu Mật Nhi: "... Ta nghĩ sẽ không có một ngày như vậy đâu!"

Diệp Cửu Dương hơi nhếch môi, khuôn mặt trắng xanh tươi cười khiến người ta sợ, "Người sẽ tìm ta!"

"Chắc chắn không!"

"Người sẽ!"

"Chắc chắn không mà!"

"Người nhất định sẽ!"

"Ta..." Đột nhiên, Lưu Mật Nhi trở mặt nhìn Diệp Cửu Dương, nàng nuốt nước miếng, không còn dừng khí mà mở miệng, "Ta sẽ không mà!"

Khuôn mặt Diệp Cửu Dương trầm xuống, sắc mặt tái nhợt vì không thấy ánh mặt trời mà mất đi vẻ hòng hào, "Ta nói người nhất định sẽ tìm ta!"

Ngây thơ, người nào đem tính ngây thơ của tên tiểu quỷ nàng đi cho nàng nhờ! Luru Mật Nhi thầm mắng! Nam nhân ngây thơ như vậy sao lại là Miêu Vương hả?

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Phượng Cảnh Duệ, Người Dám Đánh Mông Ta

Trước khi Phượng Cảnh Duệ quay trở lại, Diệp Ly Tâm về rồi. Sau đó hai người rời , khiến Luru Mật Nhi có phần ngoài ý muốn.

Sao Minh Chủ Vô Lâm có thể xuất trong khách sạn? Lại muốn gặp nàng? ! Mang theo thắc mắc, Luru Mật Nhi cẩn thận ngồi đối diện Khuất Liễu Phong, chờ chuyện.

Ánh mắt Khuất Liễu Phong đầy tang thương, nhìn chăm chăm Luru Mật Nhi, mà hình như cũng định mở miệng chuyện.

Là ai nữa, bị nhìn chăm chăm như vậy cũng đều cảm thấy thoải mái, Luru Mật Nhi phá vỡ trầm mặc, "Phượng Cảnh Duệ có ở đây, ngài có việc gì tìm , ta có thể chuyển lời giúp ngài!"

"Ta tới gặp người!" Ngoài ý muốn, giọng Khuất Liễu Phong trở lên sắc bén, điều này khiến Luru Mật Nhi khản tắc, đôi mi thanh tú căng lên

*khản tắc: khản trương nghiêm túc

Luru Mật Nhi ngồi thẳng người, "Ta ở ngay trước mặt ngài, có chuyện gì, mời !"

Dường như Khuất Liễu Phong quen bị đối xử như vậy, nhưng cũng chỉ trầm trầm mở miệng, "Người lễ phép!"

"Lễ phép của ta dành cho đúng người. Ngài là trưởng bối, nhìn ta chớp mắt, cũng chẳng nhìn thấy lễ phép ở chỗ nào cả! Ngài bảo ta đúng hay sai?" Luru Mật Nhi nhếch môi cười, cãi lại.

Mày Khuất Liễu Phong khẽ nhủ lại, "Ta là vai , ta là cậu Phượng Cảnh Duệ đó!"

*vai : vai vế

Luru Mật Nhi khẽ nhếch môi, "Giờ tới nhận thân thích cơ à? Vậy lễ vật đâu?"

Khuất Liễu Phong nhướng mày, "Lễ vật?"

Luru Mật Nhi gạt đầu cách hiển nhiên, "Đương nhiên, chẳng lẽ ngài bồi đắp tình cảm mạng lễ vật à?"

Miệng Khuất Liễu Phong co rút, "Người có thể tiếp!"

"Miệng người khi mở ra, ngoài ăn còn có thể ! Chẳng

qua, còn phải xem người đó có đáng giá được nghe lời dễ nghe hay !" Luru Mật Nhi cố ý ra những lời gai góc. Có thể do lúc trước nàng biết sơ qua chút về quan hệ của Phượng Dương cùng người này, có cách nào, nàng là có cách nào bày ra vẻ mặt ôn hoà đối với .

"Ta nhớ là ta có đắc tội với người!" Khuất Liễu Phong .

Luru Mật Nhi nghe vậy, hơi gạt đầu. Cũng phải. Nàng sắp xếp lại cảm xúc của chính mình, sau đó mới mở miệng, "Chúng ta chỉ là người xa lạ, ngài cũng có mạo phạm ta, ngược lại, ta cũng thấy bất ngờ, vì sao ngài lại muốn gặp ta?"

"Nghe Nguyệt , người là Phượng Cảnh Duệ thê tử!" Khuất Liễu Phong hỏi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ? Luru Mật Nhi trầm ngâm, nhún nhún vai, "Hình như đây là chuyện của ta với Phượng Cảnh Duệ. Sao những người khác thích nhiều thế nhỉ?" Nàng thừa nhận cũng phủ nhận.

Nghe vậy, Khuất Liễu Phong nâng tay xoa mày, "Người là lễ phép! Sao Hoàn Hoàn lại cho cưới người?"

Lời này khiến Luru Mật Nhi vui. Nàng đứng vụt dậy, hai tay chống nạnh nhìn Khuất Liễu Phong, "Ta kém chỗ nào? Ta xứng với hay cũng tới lượt Minh Chủ Vô Lâm như ngài nhận xét? Còn về Phượng Cảnh Duệ, thứ nhất phải con trai của ngài, thứ hai có quan hệ gì với ngài, người dựa vào cái gì ta như vậy? Ngán vàng khó mua, ta lại cam tâm tình nguyện. Phượng Cảnh Duệ thích ta, làm sao?" Nàng vô cùng tức giận.

Mẹ nó, Hoàng Phủ Nguyệt Minh luôn bóng gió rằng nàng xứng với Phụng Cảnh Duệ. Bây giờ lại xuất ông già cũng như vậy. Đặc biệt sao, có bản lĩnh, các người đem lão nương làm thịt !

"Người biết sao?" Khuất Liễu Phong mở miệng , "Phụng Cảnh Duệ đánh lời dài, nếu hôm nay có ai khiếu chiến với , Minh Chủ tương lai chắc chắn là rồi!"

Lưu Mật Nhi phát , lúc Khuất Liễu Phong câu này, quai hàm căng cứng, hai tay tự giác nắm chặt. Trong lòng nàng có chút nở, lại vẫn lại là lạnh giọng , "Vậy là sắp giống như ngài rồi."

"thể làm Minh Chủ!" Đột nhiên, giọng Khuất Liễu Phong trở lên lạnh lẽo, "Thân phận của xứng đáng!"

Lưu Mật Nhi lui về phía sau bước, đành lòng của nàng đối với Khuất Liễu Phong cũng bay sạch. Nàng bật cười, lắc đầu, " xứng sao? Còn ngài?"

"Mặc kệ là ai cũng được? Nhưng thể là !"

"Vì sao?"

"Bởi vì là con của Phụng Dương, ta cho phép con của Phụng Dương mạnh hơn ta!" Sắc mặt Khuất Liễu Phong đột nhiên thay đổi, đôi mắt đỏ rực nhìn Lưu Mật Nhi, "Ta cho phép Phụng Dương mạnh hơn ta!"

Lưu Mật Nhi toàn thân run lên, rụt rè mở miệng, "Ngài muốn làm như thế nào?"

Đột nhiên, Khuất Liễu Phong cười ha ha, "Nghe , Phụng Cảnh Duệ bảo vệ người vô cùng, đúng ?" Dường như, cảm xúc của bình tĩnh lại. Đôi mắt đen tối nhìn Lưu Mật Nhi chăm chăm.

Lưu Mật Nhi cảm thấy mình giống như con mồi bị người ta nhìn chăm chăm, thể nào di chuyển.

Khuất Liễu Phong cong môi cười, "Nếu bảo vệ người như vậy, chỉ cần người ở trong tay ta, thể mạnh động!"

Lưu Mật Nhi khăn trương nuốt nước miếng, "Ngài biết cố ý diễn kịch cho ngài xem hả?"

" có khả năng, người cho rằng vì sao ta đồng ý các người đến trọ ở khách sạn? Người nghĩ rằng ta biết người và Phụng Cảnh Duệ ở chung phòng sao?"

hồi ảo não quét qua khuôn mặt Mật Nhi, tên Phụng Cảnh Duệ chết tiệt, biết ngay là người có lòng tốt mà!

"Ta để cho Nguyệt Minh quan sát, nàng thấy các người ở cùng chỗ, cách khác, diễn kịch!" Khuất Liễu Phong gần từng chữ, "Chỉ cần khống chế người, Phụng Cảnh Duệ... Ha ha!"

Hai từ ha ha của thời cũng khiến sống lưng Lưu Mật Nhi. Vừa muốn chạy, liền thấy trước mặt bỗng dưng tối sầm, trong nháy mắt cả người mất tri giác.

Khuất Liễu Phong nhìn Lưu Mật Nhi nằm dưới đất, khoé môi cong lên cách lạnh lùng, "Phụng Dương, bây giờ, ta muốn thứ gì của người, người đều phải nhà ra. Tất cả là của ta! Của ta... khả khả!"

Đến Vô Ngân phát ra bất thường Lưu Mật Nhi biến mất. mặt Vô Ngân lên bất an, nghĩ ngợi, liền chạy ra cửa khách điếm. Đứng trước cửa khách sạn, lấy hộp diêm từ trong ra, châm lửa đốt vật trong tay, sau đó hướng lên trời mà ném.

Nháy mắt, bầu trời xuất hiện hơn mấy tiếng trầm đục, nàng nghe tiếng liên ngẩng đầu nhìn lại, ban ngày Tinh Thiên nở rộ trung, hình dạng, toả sáng dưới bầu trời vô cùng nét. Bốp bốp bốp nổ rộ liên tiếp ba

lần, Vô Ngân xoay người, chạy theo hướng hội trường Đại hội Võ lâm.

Dường như cùng lúc đó, đám người ở trong hội trường cũng nhiều hơn, tiểu thương, người xem diễn trò, người nợ người kia đều chạy tới hội trường.

Nghe thấy thanh đó, Phụng Cảnh Duệ biến sắc, chân dài đảo qua, lắc mình mấy cái giải quyết tập kích trí mạng ở phía sau, giải quyết xong người đối diện, xoay người, khoanh tay đứng nhìn Vô Ngân.

"Có chuyện gì vậy?"

" thấy nương!" Vô Ngân rụt rè mở miệng. Lúc nàng , giọng hơi khàn nhưng chưa xong người nàng bay ra ngoài rồi.

Nụ cười mặt Phụng Cảnh Duệ lóe sáng cách lạnh lẽo, bỗng nhiên xoay người nhìn đám tinh tú trong võ lâm, trầm mặc .

Toàn bộ người Đệ Nhất Lâu đến. Vậy toàn bộ hội trường của Đại hội võ lâm lại, Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh tiếng, vén vạt áo lên, chậm rãi tới vị trí cao nhất ngồi xuống, gợn quá hóa cười, "Phải ủy khuất các vị tiền bối trong hội rồi, Phụng Cảnh Duệ chỉ muốn tìm người thôi!"

"Phụng Cảnh Duệ, người có phần đem chúng ta để vào mắt rồi đó!" Có người gợn giữ chỉ vào Phụng Cảnh Duệ mắt.

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh nhạt, cúi đầu sờ đoá hoa khắc ghe, chờ người kia xong, mới mở miệng, "Khu vực môn, cần gì phải nổi giận, ta chỉ

muốn người thôi mà. Tìm được, thôi. Tìm thấy..." hết.

Có tiền bối võ lâm nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Nếu cần giúp đỡ, Phụng lâu chủ có thể cung cấp chút tin tức cho mọi người, mọi người cùng nhau giúp đỡ!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu: "Được, ta sợ các người chạy mất! Đệ Nhất Lâu của ta tin tức tuy nhanh, nhưng là sức mạnh lại so được với các vị, cho nên, mọi người cứ ở trong này là an toàn nhất!"

"Phụng Cảnh Duệ, người..."

"Ta chỉ muốn tìm người! Ta nghĩ, các người cũng muốn chuyện hai mươi mấy năm trước lại diễn ra lần nữa chứ! Các vị!" lạnh nhạt uy hiếp.

Lời này vừa ra, lập tức nhóm người tinh anh trong võ lâm im lặng. Lần Đại hội võ lâm hai mươi mấy năm trước, bọn họ đều tham dự, đó là trận gió mưa máu tanh!

Phản ứng của bọn họ khiến Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Được, các vị đều hiểu rồi!" xong, mở miệng nữa. Ngồi ở đó chờ...

Mãi đến...

"Phụng Cảnh Duệ, nhanh lên, Mật Nhi tỷ tỷ bị ông già mang rồi! Anh của ta cần đó!" Diệp Ly Tâm thở hổn hển chạy tới, hét to với Phụng Cảnh Duệ.

xong, ghé đầu còn bóng dáng nào của Phụng Cảnh Duệ. Diệp Ly Tâm ngồi phịch xuống đất, khỏi sững sờ. Nếu phải do nàng học võ tinh, nàng cũng phải mệt như vậy.

Khuất Liễu Phong nhìn Diệp Cửu Dương- người đứng ở đối diện chặn lại, "Tránh ra!"

Mặt Diệp Cửu Dương chút thay đổi, "Đề nàng lại!"

"Cút ngay!" Khuất Liễu Phong có chút ngoài ý muốn, Lưu Mật Nhi được hoan nghênh như vậy sao?

Mặt Diệp Cửu Dương trầm xuống, mở miệng cũng di chuyển.

Lúc Khuất Liễu Phong đánh, cũng đánh! Hai người cứ kiên trì đánh nhau như vậy khiến Lưu Mật Nhi chịu nổi hết to, "Hai người các người nghỉ lát được, ta muốn ới lắm rồi!"

Ngay lập tức, Khuất Liễu Phong ném Lưu Mật Nhi xuống đất, nhằm hướng Diệp Cửu Dương đánh tới.

Về võ công, Diệp Cửu Dương hoàn toàn phải là đối thủ của Khuất Liễu Phong, nhưng nguyên nhân khiến hai người có thể đánh lâu như vậy, là do Khuất Liễu Phong đề phòng độc của Diệp Cửu Dương. Cho nên ta phải đề phòng mọi lúc.

Đột nhiên, Lưu Mật Nhi được ai đó ôm vào trong, hơi thở quen thuộc khiến cho nàng thở ra, mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ!"

Hai tay Phụng Cảnh Duệ buộc chặt, giải huyết cho nàng, sau đó đỡ nàng đứng dậy.

Nhìn thấy vẻ mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh tanh, trong lòng Lưu Mật Nhi sợ hãi, khiếp đảm mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ?" Người này phải chứ?

Lạnh nhạt nhìn nàng cái, Phụng Cảnh Duệ đẩy nàng ra, lạnh lùng nhìn hai người kia đánh nhau.

Diệp Cửu Dương nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ xuất liền vươn người nhảy lên, ngăn cản hành động của Khuất Liễu Phong. Sau đó thanh liên biến mất.

Khuất Liễu Phong chậm rãi xoay người dừng lại nhìn vẻ mặt tối tăm của Phụng Cảnh Duệ, lúc này giống như nhìn thấy Phụng Dương của hai mấy năm trước.

Phụng Cảnh Duệ liếc mắt nhìn Khuất Liễu Phong, ôm lấy Lưu Mật Nhi, cũng quay đầu lại, rồi. Ghé vào vai Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi hiểu nổi hành động của Phụng Cảnh Duệ, giống như là phong cách của.

Trở lại khách điểm, nàng mới dám đem suy nghĩ của mình ra hỏi, "Vì sao người..."

Phụng Cảnh Duệ đưa cho nàng tờ giấy. Lưu Mật Nhi cầm lên nhìn, chữ viết thanh tú mặt giấy: Khuất như người nhà, tha mạng! Kí tên là nương.

Lúc này, Lưu Mật Nhi mới hiểu, ra đây là câu của Cơ Hoàn Hoàn. Nhưng mà, khi nào tờ giấy này tới tay vậy?

đội nàng hỏi ra điều đó, Phụng Cảnh Duệ khiêng người nàng lên ấn chân mình, bàn tay to, dày rộng đánh bốp bốp mông Lưu Mật Nhi!

Bàn tay đánh vào người bông rất, Lưu Mật Nhi hét lên, "Người

điên rồi?"

Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn để ý tới nàng, bàn tay to, dày rộng liên tiếp đánh vào mông nàng.

Luru Mật Nhi mắng to, nóng rất đau đốn khiến nước mắt nàng bộp bộp rơi xuống, điều đó cũng làm cho Phụng Cảnh Duệ ngừng tay.

"Phụng Cảnh Duệ, tên hỗn đản nhà ngươi, ta phải trẻ con, vậy mà ngươi dám đánh mông ta!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chỉ Hung Hăng Với Mình Ta, Có Được Không?

Editor: Vivi

Luru Mật Nhi nằm úp sấp trên giường, nước mắt tủi thân lạch cạch rơi xuống.

Phụng Cảnh Duệ đáng ghét, đánh xong thì đi rồi. Để lại nàng một mình, không dễ gì mới bò được lên giường, giờ không người thương không có người yêu. Càng nghĩ nước mắt càng rơi nhiều hơn, cả người nằm lý ở trên giường, khóc không tiếng động.

Cột kệ, cửa phòng mở ra. Luru Mật Nhi quật cường không quay đầu lại, xoay mặt úp vào vách tường.

"Cô nương!" Giọng nói của Vô Ngân truyền đến.

Luru Mật Nhi quay đầu lại, nổi giận hỏi, "Phụng Cảnh Duệ đâu?"

"Gia đi ra ngoài!" Bước đi quái dị của Vô Ngân tới dần, trong tay bưng khay đặt ở ghế trên đầu giường, "Vô Ngân bôi thuốc cho ngài!"

Luru Mật Nhi bẹp bẹp nâng miệng, "Không cần, không bị thương!" Nàng lắc đầu, đôi tay che cái mông.

Miệng Vô Ngân gật gật, "Cô nương, ngài đừng khiến Vô Ngân khó xử!"

Luru Mật Nhi kiên trì lắc đầu, "Vô Ngân, ta trình trọng nói cho ngươi biết, ta thật sự không việc gì! Ta không bị thương!" Nàng mới sẽ không để người ta biết nàng bị người ta đánh mông đâu.

Vô Ngân lắc đầu bật cười, "Cô nương."

"Ta không sao!" Luru Mật Nhi thét chói tai, hồ nghi mở miệng, "Ta thấy ngươi mới là người cần được bôi thuốc!"

Vô Ngân vội vàng kéo y phục che kín, "Không có việc gì!"

Luru Mật Nhi nghi ngờ nhìn một chút, gật mình mở miệng, "Là Phụng Cảnh Duệ làm!"

Vô Ngân vội đáp, "Không, là Vô Ngân không chăm sóc tốt cô nương, để cho cô nương bị đưa đi, gia chẳng qua chỉ trừng phạt Vô Ngân thôi!"

"Ngươi là con gái mà, hấn làm sao có thể động thủ với người?" Luru Mật Nhi khinh thường nhất là đàn ông động thủ.

Trong lòng Vô Ngân luống cuống, nếu thật sự để cho cô nương với chủ tử hiểu làm cái gì, nàng không dám đương nổi.

Càng nghĩ càng tức, Luru Mật Nhi nổi giận đùng đùng ngồi dậy, một giây sau, nàng nâng mông quỳ trên giường rồi hét lên một tiếng, "Đau quá!"

Vô Ngân vội vàng đỡ người của nàng, "Cô nương!"

Đau đốn cực nóng bén nhọn khiến cho nước mắt suýt rơi xuống, Luru Mật Nhi che mông, mắng to, "Phụng Cảnh Duệ, ta sẽ không để cho ngươi yên đâu!"

Đêm lạnh như nước

Luru Mật Nhi hơi hơi xoay người, một giây sau nàng nhú mi bất động!

Đứng ở trước cửa sổ, Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn Luru Mật Nhi ngủ không yên, im lặng than một tiếng, hấn đi tới, nghiêng người ngồi bên giường.

Bỗng nhiên, giọng Luru Mật Nhi truyền tới. "Ra ngoài!"

Phượng Cảnh Duệ ngăn ra, chột thốt ra, "Mật Nhi!"

"Cút đi!" Luru Mật Nhi nhắm mắt, lạnh giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đứng dậy, châm lửa lên, sau đó lại quay lại ngồi cạnh nàng.

"Mật Nhi! Biểu muội, nương tử!" Phượng cảnh duệ mở miệng cười ngả ngớn không biết hổ thẹn

Chậm rãi ngồi dậy, đôi mi thanh tú nhú lại, "Ta nói, cút đi!"

Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nhìn nàng, "Mật Nhi, đừng như vậy!"

Luru Mật Nhi mỉm cười nói, "Đêm đã khuya, cô nam quả nữ cùng một chỗ, sẽ khiến người ta lời ra tiếng vào!"

Phượng Cảnh Duệ mở miệng, quơ quơ bình thuốc trong tay lấy lòng, "Mật Nhi, ta vội tới bôi thuốc cho nàng!"

"Ta không bị thương, không cần bôi thuốc!" Luru Mật Nhi tựa vào đầu giường, lạnh mặt nói.

"Mật Nhi, đừng như vậy, ta sai rồi còn không được sao?" Phượng Cảnh Duệ buồn rầu nhìn nàng.

Luru Mật Nhi hừ hừ.

"Bằng không nàng đánh lại ta đi!" Phượng Cảnh Duệ nói xong, xoay người đưa lưng về phía nàng hồi lỗi, "Ta cho nàng đánh còn không được sao?"

Luru Mật Nhi xoay mặt ghét bỏ, "Đánh người? Bắn tay ta!"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, thờ dài thật sâu, "Mật Nhi, nàng không biết ta lo cho nàng thế nào sao?"

"Ta không chết được!" Luru Mật Nhi chịu thua.

"Chẳng lẽ nàng để cho ta nhìn thấy nàng bị mang đi mà không để ý tới nàng sao?" Mắt Phượng Cảnh Duệ trừng to, "Kể cả nàng nghĩ như vậy, ta cũng sẽ không làm vậy!"

Nói không cảm động là giả, mới bị Khúc Liễu Phong mang đi, người đầu tiên nàng nghĩ tới là Phượng Cảnh Duệ. Nhưng việc này cùng việc hấn đánh mộng nàng là hai việc khác nhau, nàng sẽ không quên.

Phượng Cảnh Duệ buồn rầu ngồi xổm bên giường, nắm tay Mật Nhi, "Rốt cục, nàng giận ta cái gì?"

Câu hỏi này khiến hỏa khí của Luru Mật Nhi từ từ tăng cao, nhìn thấy khuôn mặt của Phượng Cảnh Duệ liền tức giận xoay mặt đi, hừ mạnh.

"Mật Nhi đừng tức giận với ta có được không? Mật Nhi tức giận với ta, ta liền ăn không ngon, ăn không ngon ta liền ngủ không yên, ngủ không được ta liền muốn thấy Mật Nhi, nhìn thấy Mật Nhi ta liền muốn..." Bỗng lòng yêu thương nàng

"Dừng!" Luru Mật Nhi lập tức ngăn lời nói của hắn. Để tên này nói tiếp, nàng liền gặp họa luôn rồi.

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Mật Nhi không tức giận nữa hả?"

Luru Mật Nhi khí thế nhìn hắn, "Nhìn thấy mặt của ngươi, ta đã nghĩ đến mộng của ta!"

Phượng Cảnh Duệ cười khò, "Mật Nhi, không nên mắng chửi người như vậy!"

Luru Mật Nhi nhướn mày, "Ta chửi ngươi rồi hả?"

Phượng Cảnh Duệ bẹp bẹp miệng, "Nàng nói mặt ta là mộng nàng!" Giọng nói rất ủy khuất.

Hi hi, Luru Mật Nhi nhìn không được suýt nữa cười ra tiếng. Nàng hắng giọng, "Ta không nói như vậy!"

"Nàng có, nàng vừa nói như vậy!" Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, lên án.

"Biến, đừng tỏ vẻ dễ thương, làm bộ vô tội với ta, ta chưa nói." Luru Mật Nhi phản bác

Phượng Cảnh Duệ khúm núm, nhút nhát đứng cạnh Luru Mật Nhi, "Được rồi, nếu Mật Nhi hung dữ như vậy, ta cũng không dám nói nàng thế nào. Nàng nói phải là phải! Nhưng ta có một điều kiện."

Hai tay Luru Mật Nhi ôm ngực, "Nói!"

Phượng Cảnh Duệ quay đầu, nghiêm mặt, mở miệng, "Về sau, Mật Nhi chỉ hung dữ với mình ta, có được không?"

Mẹ nó! Lưu Mật Nhi bộc phát, suýt nữa nói tục. Nàng tức giận chỉ vào mũi Phụng Cảnh Duệ "Ngươi thật bỉ ổi! "

"Mật Nhi, nằng lại mắng ta!" Phụng Cảnh Duệ cực kỳ uất ức.

"Ta đương nhiên phải mắng ngươi, ngươi sao lại lại bỉ ổi như vậy. Cái gì mà chỉ hung dữ với một mình ngươi, ngươi là M hử, lại thích bị ngược đãi à!" Lưu Mật Nhi tức điên rồi. Cũng chẳng quan tâm lời của nàng Phụng Cảnh Duệ có hiểu hay không, liền mắng.

Ôn nhu cầm ngón tay Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ nắm ở trong tay thương thức. Hắn nói, "Lúc Mật Nhi hung dữ thật đáng yêu!"

Lưu Mật Nhi: "... "

Vô sỉ, không biết xấu hổ, giả bộ dễ thương, trang XX. Nàng có thể đem toàn bộ vốn từ vựng của mình ra tại chỗ, để khái quát về Phụng Cảnh Duệ.

Hôm sau

Lưu Mật Nhi dùng tư thế quái dị đi ra khỏi phòng. Lại bị đám người đen kịt trước mắt dọa cho đứng hình.

Nói về người trong khách điểm, hình thành hai tốp, những người tối hôm qua về cùng Phụng Cảnh Duệ là một tốp, đám tinh tú của đại hội võ lâm là một nhóm. Hai nhóm người cầm trong tay vũ khí đối chọi gay gắt, nhưng không ai chân chính động thủ.

Nghi ngờ nhìn hai nhóm người, phản ứng của Lưu Mật Nhi là ra sức đóng sầm cửa phòng lại, khóa trái! Nàng không thèm tham gia đâu.

Lưu Mật Nhi làm ra âm thanh kỳ quái khiến hai nhóm người trầm mặc, nhóm chính phái cử ra đại diện nói, "Ta muốn gặp Phụng Cảnh Duệ!"

Vô Ngân chậm rãi đi tới, "Theo quy củ Minh cốc mà làm!"

"Phụng Cảnh Duệ là người Đệ Nhất Lâu, làm sao có thể theo quy củ Minh cốc!"

Vô Ngân cười lạnh, "Đã biết mà còn giả vờ hồ đồ, là tác phong của nhóm người các ngươi sao!"

Về mặt nhóm người chính phái nháy mắt thay đổi. Vừa muốn mở miệng, liền nghe thấy giọng Diệp Ly Tâm líu ríu truyền tới.

"Đứng đứng đứng, nhóm người này đều là ra vẻ đạo mạo, ra vẻ chính nghĩa lương dân, trên thực tế là cái dạng gì còn không biết đâu? Có phải hay không. Ca?"

Diệp Cửu Dương chỉ phát ra đơn âm, "Ừ!"

Diệp Ly Tâm nói tiếp, "Gặp khách có muốn rút kiếm yêu cầu à?"

Diệp Cửu Dương "Không có!"

Diệp Ly Tâm: "Vậy có thể gặp chủ nhân không?"

Diệp Cửu Dương: "Không biết!"

Bộ dạng hai anh em kẻ tung người hứng khiến những kẻ được gọi là nhân vật chính phái xanh cả mặt. Nhưng không ai đứng dậy ngăn cản, vì không dám. Mà kiêng kị Diệp Cửu Dương. Tuy võ công của hắn không được tốt lắm, nhưng cả người toàn độc khiến người ta kinh hồn táng đảm, cho nên, cũng không có ai muốn trêu chọc bọn họ.

Đi qua mọi người, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đứng trước mặt Vô Ngân, Diệp Ly Tâm mở miệng, "Vô Ngân tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ đâu?"

"Trong phòng!" Vô Ngân tránh đường, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đi vào phòng.

Ở trong phòng, Lưu Mật Nhi nghe được cuộc nói chuyện của Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm, nàng nhìn không được nở nụ cười. Ở chung mấy ngày, nàng mới phát hiện, Diệp Cửu Dương yêu thương em gái lại cũng không phải bình thường. Chỉ cần là Diệp Ly Tâm mở miệng hắn đều không cự tuyệt. Thậm chí có khi nàng lại có cảm giác, cảm thấy được Diệp Ly Tâm là chị mới đúng.

Mở cửa cho hai người vào cửa, Lưu Mật Nhi buồn cười nhìn Diệp Ly Tâm, "Các ngươi sao lại tới đây?"

Diệp Ly Tâm chỉ vào anh trai, "Ca ca nói, muốn tới nghiên cứu tỷ!"

Đột nhiên, Lưu Mật Nhi có phản hồi hận để cho hai người kia vào cửa. Không biết nếu bây giờ đuổi người ra ngoài, có thể thành công không.

Diệp Ly Tâm buồn cười mở miệng, "Tỷ tỷ, tỷ đừng suy nghĩ. Ta vào được, làm sao còn thể cho tỷ đuổi muội đi!"

Lưu Mật Nhi im lặng, "Vậy, ca ca ngươi chuẩn bị nghiên cứu ta thế nào?" Nàng nhìn lướt qua Diệp Cửu Dương, hắn lại khôi phục bộ dạng trong veo, lạnh lùng, khuôn mặt không chút thay đổi rồi.

Diệp Ly Tâm nhún nhún vai, "Ta cũng không biết , ca ca thích là được" Nàng thích tỷ tỷ Mật Nhi, ca ca giống như cũng thích, như vậy tốt nhất rồi.

"Muội thật sự không soi mói!" Luru Mật Nhi yên lặng thờ dài. Xoay mặt nhìn Diệp Cửu Dương, "Diệp công tử, ngươi chuẩn bị nghiên cứu ta thế nào?"

Diệp Cửu Dương đậm mặt mở miệng, "Chưa nghĩ ra!"

Luru Mật Nhi: "... Cần mở ngực mở bụng không?"

Diệp Cửu Dương: "Lúc cần ta sẽ thông báo cho ngươi!"

Luru Mật Nhi: "... Ngươi thật sự nghe không hiểu lời ta chọc ngoáy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thực Ra Ta Coi Hắn Là Khuê Mật* Mà!

*khuê mật: bạn thân cùng giới

Editor: Vivi

Ba người nói chuyện phiếm câu được câu không, kỳ thật hầu hết đều là Diệp Ly Tâm đang nói chuyện, mãi đến lúc Vô Ngân vào nói có người tìm

Luru Mật Nhi nắm nắm tóc, "Gần đây sao người tìm ta nhiều như vậy? Là ai?" Nửa câu đầu của nàng là nỉ non, nửa câu sau là hỏi Vô ngân.

Vô ngân trầm ngâm một lúc, "... Hoàng Phủ Nguyệt Minh!"

Nghe vậy, mày Luru Mật Nhi nhếch thật cao, thật lâu mới mở miệng, "Đi ra ngoài gấp đi!" Có người nhìn, chắc là cũng không bị người bắt đi nhỉ? Khi nào thì nàng ra tay cướp đoạt nhỉ?!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn mỹ lệ dị thường như cũ, nhưng khác với vẻ nhẹ nhàng lúc trước, lúc này Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhiều màu đẹp mắt, ánh mắt cũng không ôn nhu như trước, nhìn thấy Luru Mật Nhi, nàng ta cảm môn gì đó trong tay đặt trước mặt nàng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười nhạt, "Thấy không? Lúc này chỉ có mình ta mới giúp được hắn!" Nàng ta nói rõ mục đích.

Chậm rãi đem đồ trong tay để sang một bên, Luru Mật Nhi nhếch môi cười, "Ta cũng nghĩ vậy."

"Vậy, câu trả lời của ngươi là gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh vội vàng hỏi.

Luru Mật Nhi chậm rãi nở nụ cười, "Điều đó thì có liên quan gì với ta?" Nàng khó hiểu hỏi, "Câu này ngươi nên đến hỏi hắn, chứ không phải ta!"

Nghe Mật Nhi nói, mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh xuống, "Ngươi không đồng ý?!"

"Không!" Mật Nhi nhấc tay, "Ta đồng ý cách nói của ngươi.

Nhưng mà, ta không phải hắn, không thể thay hắn cho ngươi câu trả lời được!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nổi giận, "Thì ra từ đầu đến cuối ngươi không hề đồng ý!"

Luru Mật Nhi nhún nhún vai chỉ vào hai nhóm người còn đang giằng co, cười nói, "Lời ta nói, tất cả mọi người đều nghe thấy. Họ có thể làm chứng cho ta, riêng ta thì vô cùng đồng ý cách nói của ngươi, thật đó, ngươi phải tin ta!" Nàng nói một cách chân thành.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn nàng giận giữ, "Ngươi không đồng ý, hắn chắc chắn cự tuyệt!"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi lạnh lùng nhìn đồ vật được Hoàng Phủ Nguyệt Minh cầm trong tay, cười lạnh, "Chỉ với thứ này mà ngươi muốn bắt ta phải nghe theo ngươi vào khuôn khổ sao? Nhưng ngươi quá coi thường ra rồi, Hoàng Phủ tiểu thư ạ. Minh Chủ Vô Lâm biến mất cùng ta, việc này thì liên quan gì tới ta? Ngươi không cho rằng ta có thể bắt cóc Minh Chủ- người có võ công hơn người chứ?" Đôi mắt nàng quét một vòng nhìn đám người.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh há mồm như muốn nói điều gì.

Bốp bốp bốp ba tiếng vỗ tay phát ra từ phía sau lưng Luru Mật Nhi. Bắc Đường Sanh cười ha hả nhìn Luru Mật Nhi, "Nói rất đúng!"

Nhìn người đến, Luru Mật Nhi hơi bất ngờ, hắn đến lúc nào vậy?

Bắc Đường Sanh phóng khoáng cười, giống như bạn thân mà huých bờ vai nàng, khen ngợi, "Ngươi dứt khoát như vậy?"

Nếu không phải biết này tên này là tiểu thụ, sau đó lại hiểu tính hẩn, nàng liền đem Bắc Đường khèn Sanh đi tìm nữ nhân. Bị nam nhân đè, không phải nữ nhân thì là cái gì?

Ánh mắt Lưu Mật Nhi chậm rãi rơi trên người hẩn, sau đó, nàng quét mắt nhìn xuống phía dưới, liền bị thứ gì đó hấp dẫn.

Nhìn thấy ánh mắt nàng, Bắc Đường Sanh không được tự nhiên sờ sờ mặt mình, mở miệng thắc mắc, "Sao vậy?"

Lưu Mật Nhi chỉ vào tóc hẩn, trên gáy Bắc Đường Sanh một nhúm tóc chổng lên trời, tung bay theo gió.

Bắc Đường Sanh nghi ngờ, sờ sờ phía sau, ảo não mở miệng, "Đáng chết, sao nó lại chổng lên vậy?"

Miệng Lưu Mật Nhi run lấy bầy, "... Ngươi chưa chải đầu hả?"

Bắc Đường Sanh bất đắc dĩ nói, "Hẩn không ở nhà, không ai chải đầu cho ta cả!" Bỗng nhiên, hẩn cười tươi rói, "Ngươi giúp ta được không?" Sau đó, trong tay Lưu Mật Nhi đã xuất hiện thêm cây lược.

Cúi đầu nhìn lược trong tay, Lưu Mật Nhi nhìn lại tóc hẩn, lòng rất muốn đem nhúm tóc kia đè bẹp. Vì thế, nàng túm nhúm tóc kia lại, cầm lược dùng sức chải. Nhúm tóc rung rung vài cái, sau đó nằm rạp xuống.

Lưu Mật Nhi nhếch môi hài lòng.

Sau đó, nhúm tóc lại đứng lên, sừng sững, không ngã! Vì thế, Lưu Mật Nhi một lần lại một lần dùng sức chải nó.

Cứ như vậy, vừa vào cửa, Phượng Cảnh Duệ liền thấy hình ảnh buồn cười đó.

Hai nhóm người giờ bình khí đánh nhau gay gắt, mà ở một góc, Lưu Mật Nhi cùng với Bắc Đường Sanh lại ngồi... Chải đầu? !

Bắc Đường Sanh thét chói tai, "Đau quá, ngươi nhẹ nhàng thôi!"

Lưu Mật Nhi chiến đấu không mệt mỏi với tóc Bắc Đường Sanh, "Rốt cuộc, ngươi không chải đầu mấy hôm rồi hả? Tóc xoắn hết vào nhau rồi, tên đó sao chịu được ngươi nhỉ?" Sau đó, nàng lại dùng sức chải nhất nữa.

"Á... Đau quá!" Bắc Đường Sanh gào lên giống như heo bị chọc tiết.

Trong tay Phượng Cảnh Duệ nắm một dúm tóc giờ giờ lên, "Như vậy có phải nhanh hơn không?" Hẩn lạnh lùng mở miệng.

Lưu Mật Nhi thấy thế, liên tục gạt đầu, "Cách này, rất tốt!"

Bắc Đường Sanh ôm tóc tránh sang một bên, không dám tin nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Sao ngươi lại gạt tóc ta?"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nhúm tóc trong tay một cách ghét bỏ, nhìn không được nhử mi, "Nhúm tóc này là tóc của ngươi?"

"Tất nhiên rồi!" Bắc Đường Sanh kêu to, "Rất đau đó!"

"Ta giúp ngươi nhỏ không tốt hả?" Phượng Cảnh Duệ nguy hiểm tới gần hẩn, âm trầm nở nụ cười.

Thấy vậy, Bắc Đường Sanh nuốt nước miếng, "Nhưng rất đau mà!"

Hừ lạnh một tiếng, ném nhúm tóc trong tay ra ngoài. Xoay người, chống lại ánh mắt Lưu Mật Nhi, hẩn chậm rãi đi tới,

thấp giọng hỏi, "Mật Nhi, vừa làm gì thế?"

Lưu Mật Nhi nháy mắt, "Chải đầu thôi!"

"Với Bắc Đường Sanh hả?" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi hỏi.

Lưu Mật Nhi gạt đầu, "Đúng rồi! Tóc của hẩn quá cứng, ta giúp hẩn! Làm sao vậy?" Rốt cuộc, nàng cũng phát hiện vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ không thích hợp.

Phượng Cảnh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, "Nàng giúp hẩn chải đầu?" giọng hẩn lạnh lẽo.

Trực giác Lưu Mật Nhi không tốt, lại tất Bắc Đường Sanh đứng ở sau Phượng Cảnh Duệ lắc đầu lia lịa. Nàng hiểu rõ, nuốt nước miếng, "Thật ra, cũng không giống ngươi nhìn thấy đâu!"

"Ta nhìn thấy chính xác là như vậy đó?" Phụng Cảnh Duệ mở miệng, giọng nói cực kỳ ôn nhu.

"Sặc..." Lưu Mật Nhi chần chờ trong giây lát, "Được rồi, cứ coi như người thấy vậy. Thì sao?"

Sắc mặt Phụng Cảnh Duệ đen sì, lập tức xoay người, vừa vặn nhìn thấy Bắc Đường Sanh đang có ý đồ trốn khỏi hiện trường, hần thắp giọng cảnh cáo, "Nếu ta lại thấy người cử động một chút, người sẽ biết ngay ta làm gì người."

Nháy mắt, cả người Bắc Đường Sanh cứng ngắc, cười gượng,

"Người hãy nghe ta giải thích!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đi tới, khẽ gạt đầu, "Ta sẽ!" Sau đó, nắm bả vai hắn, "Chúng ta cần tâm sự thật tốt!" Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ tâm sự.

Sắc mặt Bắc Đường Sanh đau khổ, nhìn không được hết to, "Đường Đức, người chết chỗ nào hả, không biết cứu à!"

Tiếng nói vừa dứt, chủ nhân của Bắc Đường Sanh liền thay đổi. Sự thay đổi đột ngột này khiến Lưu Mật Nhi tò mò, hướng về phía người tới.

Bắc Đường Sanh giống như tìm được chỗ dựa vững chắc,

trốn sau lưng người vừa xuất hiện. Đường Đức nhìn Phụng Cảnh Duệ hơi gạt đầu.

Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh, "Ta muốn nói chuyện với mình hắn thôi!"

Bắc Đường Sanh lập tức từ chối, "Người muốn đánh ta, người nghĩ ta không biết chắc. Đường Đức, người phải bảo vệ ta!"

Phụng Cảnh Duệ âm trầm gọi khoe môi, "Người để nữ nhân của ta chải đầu cho người, người nghĩ rằng ta người sẽ dễ dàng buông tha người vậy hả?"

Không đợi Bắc Đường Sanh phản ứng, Đường Đức không chút do dự ném Bắc Đường Sanh cho Phụng Cảnh Duệ. Nháy mắt, sắc mặt Bắc Đường Sanh trở lên đau khổ, "Phụng Cảnh Duệ, người sẽ hại chết ta đó!"

"Mặc dù vậy, ta cũng phải tính sổ với người trước đã!" Hắn âm trầm mở miệng.

Nhìn hai nam nhân rời đi, hơn nửa ngày, những người đang đợi Phụng Cảnh Duệ mới hoàn hồn, Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, cười khan, "Các người cũng đi cùng đi!" Nàng nhanh chóng trốn vào trong phòng, cố gắng nghĩ cách tránh con giận của Phụng Cảnh Duệ.

Ngoài cửa, Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng mắt, hung hăng nhìn cửa phòng, tức giận phát tay áo rời đi. Chỉ còn lại hai nhóm người vẫn đứng yên như cũ.

Bây giờ, Phụng Cảnh Duệ không theo cửa đi vào, ngay lúc Lưu Mật Nhi đang vò đầu bứt tai, hắn không tiếng động đứng sau lưng Lưu Mật Nhi.

Hét lớn một tiếng, Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện, không nhìn được trọn mắt, "Người làm gì vậy? Muốn hù chết ta hả?"

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng, vẻ mặt khổ sở, "Mật Nhi, hôm nay, nàng khiến ta đau lòng quá."

"Đi chết đi, cả ngày đau lòng đau lòng, sao ta không thấy người đau lòng chút nào hả?" Theo bản năng, Lưu Mật Nhi phản bác.

Môi Phụng Cảnh Duệ run lấy bầy, "Nàng cùng Bắc Đường, hai

người các người... Hu hu, ta khóc đây...!"

Tay Lưu Mật Nhi run rẩy, chia chia hắn, "Người có thấy ghê tởm không, giả bộ cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt, "Ta đau lòng lắm!"

"Cút! Lại giả bộ vô tội, " nắng xong, Lưu Mật Nhi do dự một lúc lâu, "Thật ra, việc đó, để ta giải thích!"

Vai Phụng Cảnh Duệ ngừng run run, "Được, nàng nói đi! Chỉ cần nàng nói ta sẽ tin!"

Sao mình lại cảm thấy mình giống như một đứa chết tiệt nhỉ? Lưu Mật Nhi nhìn bộ dạng Phụng Cảnh Duệ, trong lòng hiện lên một câu như vậy.

Cuối cùng, nàng mở miệng, "Thật ra, cảm giác của ta đối với Bắc Đường Sanh ...

Lập tức, Phụng Cảnh Duệ biến sắc, ỳm khuất nhìn nàng, "Nàng có cảm giác với hắn!"

Mẹ nó, người có thể nghe ta nói hết không hả? Lưu Mật Nhi rất muốn gào lên như vậy, nhưng vẫn cố nuốt những lời xuống. Ôn nhu nói, "Cảm giác của với Bắc Đường Sanh là, ta coi hắn là kẻ mê muội đó."

Nghe thấy hai từ mình không hiểu, Phụng Cảnh Duệ lập tức ngẩng đầu, "Khuê mật là gì?"

Lưu Mật Nhi suy nghĩ một lúc, "Khuê mật là hai người cùng giới vô cùng thân thiết đó!" Giải thích vậy chắc không sai đâu nhỉ?

Phụng Cảnh Duệ lập tức phản bác, "Nhưng hử là nam nhân!"

Lưu Mật Nhi nhún vai, "Ta không thấy vậy nhá!"

"Hử nam nhân hàng thật giá thật!" Phụng Cảnh Duệ nói nghiêm túc.

"Nhưng không phải hử sẽ không cưới vợ à? Với nữ nhân có gì khác nhau! Ta là coi hử là nữ nhân mà nhìn thôi!" Lưu Mật Nhi nhún vai, "Người đồng ý chứ hả? Về sau, ta coi hử là nam nhân nhá!"

"Không được!" Phụng Cảnh Duệ gào to, "Hử chính là nữ nhân!"

Lưu Mật Nhi chậm rãi nhếch môi, "Ta cũng cho rằng thế đó!" Hử, nguy hiểm được hoá giải rồi chứ? ! Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng.

Một giây sau, Phụng Cảnh Duệ đặt cây lược vào trong tay nàng, toàn thân cây lược được làm bằng Ngọc Thạch. Cho nàng à.

Lưu Mật Nhi khó hiểu nhìn hử, "Làm gì?"

"Chải đầu cho ta, ta cho nàng cái lược này!" Phụng Cảnh Duệ làm sao không nhìn ra tâm tư của nàng chứ.

"Đồng ý, có thù lao đương nhiên làm! Tới, đại gia người ngồi xuống!" Lưu Mật Nhi cười hắc hắc đỡ Phụng Cảnh Duệ

ngồi xuống. Cởi dây buộc tóc của hử, nàng không chút để ý

hỏi, "Người đang ở ngoài, người mặc kệ hả?"

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười, "Bọn hử tìm ta đòi người!"

"Tìm ai?"

"Khuất Liễu Phong!"

Động tác trên tay Lưu Mật Nhi ngừng lại, khó hiểu mở miệng, "Không phải người thả hử đi sao?" Nàng nhớ tới thứ mà Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã cho nàng xem.

"Hử biến mất rồi!" Phụng Cảnh Duệ nhướng mày, "Tất cả mọi người đều tưởng rằng ta mang hử đi, liền tới cửa tìm người~" hử nói một cách thờ ơ, không chút để ý.

"Hử thật sự biến mất hả?" Lưu Mật Nhi hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Ta không biết!"

"Người nói thật hay giả vậy?" Lời nói của Lưu Mật Nhi có vẻ không tin.

Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Ta thật sự không biết, Mật Nhi, người nên tin ta chứ!"

Thật vậy hả? Thái độ Lưu Mật Nhi vẫn lưỡng lự.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Các Hộ Vệ Miễn Phí Bỏ Chạy

Editor: toilatoi-84

Chương này lộn xộn lắm nhé mọi người, mà cả bản tiếng Trung đều như vậy nên ta không biết đăng nào mà chỉnh sửa! Ta không biết đâu đây!

Mỗi sáng sớm mai tinh dậy là lại thấy trong khách sạn người đen ngòm một mảnh, liền tiếp mấy ngày trôi qua nên Lưu Mật Nhi đã thành thói quen khi thấy những người này.

Mỗi khi nàng phàn nàn cùng Phụng Cảnh Duệ, hắn luôn thông dong mở miệng, "Có nhiều người bảo vệ như vậy, còn không tốn tiền, vậy không tốt sao?"

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn hắn, "Người không giải thích gì sao?"

Tại sao nghe trả lời như thế, ngực nàng lại vô cùng khó chịu. Hít sâu một hơi, nàng lạnh nhạt cười, "Nha." Nàng còn muốn nói thêm, lại phát hiện không mở miệng được.

Sau một khắc đồng hồ, mặt Phụng Cảnh Duệ đen lại nhìn Lưu Mật Nhi một thân nam trang xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn vô lực mở miệng, "Mật Nhi!" Thật là không giống như suy nghĩ ban đầu của hắn.

Không ngờ thấy Phụng Cảnh Duệ bước vào cửa, Lưu Mật Nhi kinh ngạc mở miệng, "Nhanh như vậy liền nói xong rồi?"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy sờ sờ cằm, khẽ rên một tiếng, "Không, ta lại cho rằng, các người sợ ta làm lộ chuyện ở dưới đất Hoàng Lăng chứ?" Hắn giương đôi mắt đen nhìn thẳng vào mọi người.

Cổ chịu đựng lửa giận nàng chậm rãi mở miệng, "Đa tạ Phụng công tử nhắc nhở, Nguyệt Minh kính người một ly!"

"Thế nào?"

"Dĩ nhiên, nếu không người cho rằng hơn hai mươi năm trước, phụ thân tại sao muốn làm như vậy? Đại hội võ lâm lần này, tại sao phụ thân lại tung tin tức ra. Nữ nhi à, hãy nhớ, lời này chỉ có chúng ta biết, không thể nói cho những người khác, hiểu không?"

Thành thật mà nói, Phụng Cảnh Duệ có chút ngoài ý muốn, "Vì sao các người sợ hắn như vậy?"

"Người đi không?"

...

"Nguyệt nhi, không quan trọng, chỉ cần người làm như vậy, tất cả của hắn đều là của người!" Khuất Liễu Phong ghé tai Hoàng Phủ Nguyệt Minh thuyết phục.

"Nguyệt nhi, người đã quên, hắn bây giờ là chủ nhân Khuất gia, mặc dù phụ thân còn đây, nhưng có rất nhiều chuyện phụ thân cũng không khống chế được, người chỉ cần chịu uất ức một chút, về sau trong nhà này tất cả đều là của người!" Khuất Liễu Phong cười hiền lành.

Môi cười lạnh, Khuất Thiên Hàn lạnh nhạt mở miệng, "Thu hồi tính cách của người đi, không có ai gánh chịu lửa giận của người đâu!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ngẩng đầu, thoáng qua trong mắt ý không vui, "Người tới nơi này làm gì?"

Suy tư một hồi lâu, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lúc này mới gật đầu, "Được rồi! Ta sẽ thử một chút."

Khuất Thiên Hàn âm trầm lạnh mặt, "Thật đáng tiếc, cuối cùng người cũng phải gả cho người đã thu dưỡng người, có thể thấy được hắn cũng chẳng thích người bao nhiêu nhỉ!"

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Nguyệt Minh kinh ngạc nhìn Khuất Liễu Phong, "Cha, người nói là đó là thật sao?"

Không sai, Thiên hạ đệ nhất lâu là làm cái gì? Đặc biệt chuyên môn phụ trách tin tức. Trong giang hồ có môn phái nào mà không có người trong tay của Đệ Nhất Lâu. Thậm chí có lúc bọn họ cũng cần tin tức từ Đệ Nhất Lâu. Lần này bọn họ tùy tiện giám thị hắn như vậy, tất cả mọi người đã quên mất, hắn làm cái gì.

"Phụng Cảnh Duệ này như thế nào?" Khuất Liễu Phong cười nói.

Lưu Mật Nhi: ". . . "

"Vì ta muốn đi nhà xí ngay bây giờ!" Lưu Mật Nhi mặt lạnh lúng túng nói!

"Đừng!" Lưu Mật Nhi cự tuyệt.

Trong căn phòng hoa lệ đồ sứ bề chất một đám, đứng giữa đám mảnh vụn là gương mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh âm trầm một đám hỗn độn quanh mình. Trên khuôn mặt xinh đẹp lóe lên tia ác độc.

Phụng Cảnh Duệ biết mình nói đúng. Mỗi lần khẽ nhếch lên, "Những người ở ngoài kia, ta làm cái gì, mọi người sẽ không quên chứ?"

Lời này vừa nói ra, nét mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Phụng Cảnh Duệ từ từ buông thiếp trong tay xuống, chậm rãi nở nụ cười.

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Được rồi! Để Vô Ngân đi cùng người được chưa!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi mỉm cười, "Tại sao ngươi không tự đi hỏi hần?"

"Vốn không nhiều việc lắm! Bọn họ đã đi rồi!" Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng nói qua.

Phát hiện sự khác thường của nàng, Phượng Cảnh Duệ quay đầu, "Biểu muội có muốn cùng đi hay không?"

Đêm nay Hoàng Phủ Nguyệt Minh thật là rực rỡ động lòng người, thật không uổng phí trang phục hoa lệ hôm nay, đúng là cực kì mê người. Một bộ áo choàng thượng hạng màu hồng nhẹ khoác lên bờ vai mượt mà, bộ ngực xuân sắc bởi vì thân thể nàng di chuyển mà khẽ lộ ra.

"Đi!"

"Tìm được Minh Chủ!"

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Ta không biết!"

Lưu Mật Nhi lặng lẽ huyết sát trong lòng, ánh mắt nhanh chóng quét về phía Phượng Cảnh Duệ.

Nghe vậy, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh cứng lại, nàng đâu có xông hương trong phòng, hơn nữa đây lại là thiên sảnh, cũng không phải là phòng ngủ, ai lại xông hương ở đây chứ. Hần hần là đang nhắc khéo mũi túi thơm trên người mình khó người.

"Các ngươi rút cuộc muốn đi theo ta tới khi nào?" Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng.

"Phụ thân vì muốn tốt cho ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh kiên trì nói.

Khuất Thiên Hàn vẻ mặt không biểu lộ gì nhìn nàng mà không nói! Không bao lâu xoay người rời đi.

"Gọi ta A Đại đi, ta bây giờ là Lưu A Đại!" Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, cúi đầu liếc mắt nhìn mình, nàng hài lòng nhếch môi, khẽ khom người, "Công tử, xin mời!"

Người đang nói chuyện giật giật khóe miệng, không nhịn được mỉa mai: "Đó là ngươi chưa từng thấy qua lúc hần nổi giận!"

Kiên quyết không muốn thừa nhận trong lòng mình tự nhiên ngọt ngào như mật.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh Tâm nhất thời kinh ngạc, "Ngươi. . . Ngươi biết được cái gì?"

Nghe trả lời như thế, Lưu Mật Nhi không nhịn được nhìn một chút ngoài cửa sổ. Hiện tại nửa đêm canh ba, một cô gái đưa thiệp tới cửa muốn mời một nam nhân, mà nam nhân đồng ý đến nơi hẹn.

"Đó chính là lệnh tôn rồi!"

Lưu Mật Nhi thấy thế, không nhịn được hỏi, "Tại sao nàng tìm ngươi?"

Ở sau lưng Hoàng Phủ Nguyệt Minh truyền đến âm thanh trầm thấp già nua, nàng bắt gặp xoay người nhìn người sau lưng.

Bởi vì lúc trước khi nàng tìm nguyên nhân đã đem tin tức phong tỏa hết với những tình anh võ lâm, cộng thêm Minh Chủ mất tích, hiện tại những người này hoàn toàn không tin lời giải thích của hần. Mà quan trọng hơn là, hần căn bản lười nói.

"Ta thích thế, đây là nhà của ta, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng mở miệng, "Mà ngươi, chỉ là một đứa bé Khuất gia nhận nuôi thôi."

"Nhưng mà, bọn họ đều không có việc gì để làm sao?" Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn đám người đang vây xem trong vòng ba bước, không hề lo lắng lời của mình bị người ngoài cửa nghe được.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không biết!"

"Ta không muốn gả cho Khuất Thiên Hàn!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh chịu đựng không vui nói.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhướng mày, "Ta cũng không thích hần!"

Lưu Mật Nhi chỉ mình, "Ta ư?"

Dùng sức đẩy hần ra, Lưu Mật Nhi mỉa mai, "Ta không cần!" Nói xong, nàng ho nhẹ một tiếng, "Nếu ngươi da mặt người chết không biết xấu hổ thì cầu xin ta đi, vậy ta có thể gắng gượng đi. Nhìn cái gì. Đi ra! Ta muốn thay quần áo!"

"Chuyện Khuất gia cùng Phượng gia, hầu như toàn bộ giang hồ đều biết, trừ ngươi ra, không ai không đối với Khuất gia hận thấu xương!" Một trong các vị tiền bối giang hồ chậm rãi nói.

Đợi đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở ngoài cửa, Hoàng Phủ Nguyệt Minh mới dùng sức lấy hơi.

Nhìn ly rượu trong tay hắn, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cắn răng mở miệng, "Ta sẽ đi mời. Phụng công tử, rượu của ngươi. . ."

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Phụng Cảnh Duệ đành phải xoay người rồi đi trước. Đi theo sau lưng hắn Lưu Mật Nhi cười trộm không dứt.

Lưu Mật Nhi không nói gì: "Nếu có thể như giải quyết tốt như vậy, vì sao ngươi không giải quyết sớm một chút!"

"Ngươi nói thế nào thì tùy, hiện tại hắn không có ở đây, tốt nhất ngươi thành thật cho ta một chút, đừng gây chuyện nữa!" Khuất Thiên Hàn vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh "Đừng tưởng rằng những chuyện ngươi làm ta không biết!"

"Phụng công tử!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ khom người, hơi thở như lan nhìn Phụng Cảnh Duệ.

"Từ Phụng gia ra. Khuất gia chưa hề kết oán với ai!"

Xem ra hắn muốn cùng những người đó hảo hảo ngồi xuống nói chuyện một chút.

Phụng Cảnh Duệ thính lực rất tốt nghe vậy cười một tiếng. Chưa từng thấy qua sao?

Khuất Liễu Phong ánh mắt thoáng qua một hồi ánh sáng, lúc này mới khẽ gật đầu.

Phụng Cảnh Duệ cười khẽ một tiếng, chậm rãi đứng lên, "Ta đi cùng ngươi thì tốt lắm!"

Phụng Cảnh Duệ sờ lên cằm, "Ta lại không nhìn ngươi!"

Chậm rãi nhận lấy, Phụng Cảnh Duệ cũng không uống vào, chỉ hoài nghi mở miệng, "Không phải còn có Khuất huynh sao, lúc nào hắn tới đây!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Có thật không? Ta không muốn gả cho Khuất Thiên Hàn đấy!"

"Ngươi quá lỗ mãng rồi!"

"Đưa nhò ngọc, ngươi có thể tìm người thay thế cho ngươi!" Khuất Liễu Phong cười âm độc.

Người nói chuyện trong nháy mắt yên lặng. Người nào không biết, năm đó lúc Phụng Dương thoái ẩn giang hồ cũng đã nói qua, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy hắn, từ đó minh cốc, trừ người cầu y ra, người giang hồ không dám đến gần trong vòng ba dặm.

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu xem xét, khẽ mỉm cười, "A, thật xin lỗi, quên mất!" Lúc này mới ngửa đầu rót xuống.

Phụng Cảnh Duệ khẽ cau mày êm ái mở miệng, "Hoàng Phủ tiểu thư lấy cái gì xông phòng vậy, y đạo có nói, cái mùi này cũng không thích hợp cho các cô gái chưa lập gia đình dùng, Hoàng Phủ tiểu thư phải bảo trọng thân thể."

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ cau mày, trầm ngâm một lúc sau đó mở miệng nói, "Ta sẽ giải quyết!"

Chẳng bao lâu sau, tất cả người giang hồ vốn đang ở các tiểu viện khác toàn bộ đều rời đi.

"Làm phiền ngươi nhanh lên một chút!" Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Ta quên rồi!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Dĩ nhiên"

"Đừng như vậy!",

Khuất Thiên Hàn chấp tay đứng ở cửa ra vào, mắt lạnh nhìn nàng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu một cái "Ta biết rõ! Nhưng mà, cha, nếu ta thật sự làm như vậy không phải sẽ bị thua thiệt sao?"

"Muốn cái gì ở ta?" Khóe môi Lưu Mật Nhi khẽ nhếch, không được tự nhiên mở miệng.

"Ta không biết hắn ở đâu hết!" Phụng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Khuất Liễu Phong đôi mắt trách cứ nhìn nàng, "Ngươi quá lỗ mãng rồi. Nói như vậy làm sao ta yên tâm về sau đem cái nhà này giao cho ngươi!"

"Tại sao ngươi khẳng định người đang ở chỗ ta như vậy?"

Lưu Mật Nhi cau mày, "Ta ngại. Ta không muốn đi nhà xí cũng bị người nhìn!"

Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Không tốn tiền mướn hộ vệ, thật tốt! Ta không ngại!"

Chỉ thấy Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn ly trà trong tay, cũng không ngẩng đầu lên. Bởi hành động này của hắn, Lưu Mật Nhi chậm rãi nhếch môi cười. Không vui trong lòng lúc trước cũng biến mất hết.

"Không phải ngươi là biểu muội của ta sao? Hơn nữa, muội không sợ chuyện lần trước tái diễn sao?" Phụng Cảnh Duệ tiến lên trước chăm chú nhìn nàng, "Nếu như biểu muội muốn làm lại chỉ cần nói với biểu ca một lời, biểu ca đều đồng ý!"

"Hữu dụng không?" Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai.

Lưu Mật Nhi cùng Vô Ngân đi sửa sang lại gian phòng, Phụng Cảnh Duệ đối mặt với đám lâm nhân sĩ đi theo bọn hắn mà đến.

Chiều hôm ấy, Phụng Cảnh Duệ sai Vô Ngân sửa sang lại một tòa biệt viện, đem mấy người bọn hắn vào. Bởi vì phải nói chuyện chánh sự, ở trong khách sạn không được.

Xác định Phụng Cảnh Duệ đã uống xuống, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nụ cười trên mặt hiện ra, Lưu Mật Nhi nhìn thấy mà lạnh cả tim.

Rượu kia. . . Có vấn đề? !

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Kết Tóc Cùng Quân, Cùng Quân Gia Lão

Editor: Vivi

"Mật Nhi..."

Giọng nói ní non, say lòng người truyền vào tai Lưu Mật Nhi. Nàng không kiên nhẫn đẩy bàn tay đang ôm eo nàng, giọng nói thô ráp mang ý cảnh cáo, "Buông ra!"

"Mật Nhi!" Đường như giọng nói ấy đang ẩn chứa sự thống khổ.

Lưu Mật Nhi tức giận, đánh bàn tay đang sờ loạn trên người nàng, "Phụng Cảnh Duệ, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!"

Trả lời nàng lại là hơi thở áp áp của Phụng Cảnh Duệ bên tai khiến nàng cảm thấy ngứa. Nắm lấy eo nàng khẽ lật, trong nháy mắt hai người đổi vị trí_lqd_cho nhau. Lưu Mật Nhi buộc lại tóc cho hắn, mái tóc dài rũ xuống đầu vai, rơi trên vạt áo trắng như tuyết của hắn, giống như đóa hoa sen vẽ bằng mực nở rộ tươi đẹp.

Chơi đùa cũng quá quýt, đen trắng hỗn loạn.

Chẳng biết xe ngựa kéo nước ròng rọc kéo nước lên đường lúc nào, hình dáng mũi xe đạp đẽ, xe chạy thành thạo hoà cùng tiếng va chạm, lắc lư.

Hắn dùng tay tháo khăn buộc tóc của nàng, nhìn mái tóc đen của nàng dài như thác tăn trên người hắn, cười nhẹ, phát xuân thì thầm với tình nhân gian thì, "Mật Nhi, nàng thật mê người!"

Nghe thấy hắn đang chọc ghẹo, mặt Lưu Mật Nhi đen sì, đập một phát vào thân hình cao ngất của hắn, "Đứng dậy!"

"Mật Nhi, ta rất khó chịu!" Phụng Cảnh Duệ ní non, đầu chui vào, cọ sát trước ngực Lưu Mật Nhi, "Thật là khó chịu, thật là khó chịu!"

"Khó chịu cái quỷ, vừa nãy không phải ngươi vẫn bình thường hả?" Nóng giận cốc trán hắn, Lưu Mật Nhi nhận làn da ấm áp dưới tay mình. Vùng vẫy ngồi xuống, lợi dụng cơ hội, cả người Phụng Cảnh Duệ ngã vào trong lòng nàng.

Không rảnh quan tâm hành động của hắn, Lưu Mật Nhi đưa tay sờ trán hắn, "Trán hơn nóng này, ngươi không phải đại phu hả?"

"Đại phu cũng không đề phòng được người khác hạ được mình đâu!" Phụng Cảnh Duệ bĩu môi nói.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc, cao giọng, "Rượu thật sự có vấn đề hả?"

Được nàng ôm trong lòng, Phụng Cảnh Duệ gật gật đầu.

Lưu Mật Nhi sợ hãi, "Vậy mà ngươi vẫn uống?"

"Nàng ta nhìn ta, ta phải uống hết mới không khiến nàng ta nghi ngờ!" Ngừng lại một chút, Phụng Cảnh Duệ do dự, "Ta nghĩ, bây giờ, nàng ta nhất định đang chờ nàng quay lại tìm nàng ta đấy!"

Lưu Mật Nhi khó hiểu: "Tại sao?"

Phụng Cảnh Duệ lưỡng lự một chút, "Bởi vì, nàng không phải xử nữ!"

Lưu Mật Nhi giận dữ, "Mẹ nó, con mắt nào của nàng ta nhìn thấy ta không phải xử nữ hả? Lão nương thuần khiết trong sáng, tất nhiên là.....!"

Phụng Cảnh Duệ liên tục gật đầu, "Ừ, nàng nói rất đúng!"

"Nói lời thừa thãi, chắc chắn là ta nói đúng rồi! Ta là..." Rốt cục cũng nhận ta chuyện mình đang nói, đột nhiên khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ bừng, "Làm sao người biết hả? Không đúng, ta sao phải lo chuyện của người? Không đúng.lqđ.. Phụng Cảnh Duệ, người cầm miệng lại cho ta!" Cuối cùng nàng tức giận mắng.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, nghe lời, hai tay bịt miệng như muốn nói hần rất nghe lời, cực kỳ nghe lời. Nhưng ánh mắt lại hiện lên ý cười khiến mặt Lưu Mật Nhi càng đỏ hơn.

Tức giận đẩy người hần ra xa, Lưu Mật Nhi xoay người xoay lưng về phía hần.

Phụng Cảnh Duệ đau đớn kêu lên, giật giật người tiến lên phía trước, bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi.

Tim Mật Nhi không khống chế được, đập thật nhanh, đầu óc mờ mịt, chỉ có thể ngoác nhìn man tử ma mị trước mắt. Phụng Cảnh Duệ gần hơn nàng, hoàn toàn coi như không có nàng mờ mịt về mặt, phụ cấp thêm của nàng mỗi.

Bốn môi kề nhau nháy mắt, Lưu Mật Nhi trong đầu trống rỗng, hiện tại và lúc trước khi vui đùa âm ỉ cùng Phụng Cảnh Duệ khác hẳn nhau, cảm giác xa lạ cùng quen thuộc đánh vào cả thể xác lẫn tinh thần của nàng.lqđ. Đến khi liếm láp ôn nhu và nóng cháy đôi môi mềm mại không thể thỏa mãn lòng tham của hần, Phụng Cảnh Duệ duỗi đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng, tàn sát bừa bãi, lúc đó nàng mới bừng tỉnh.

Dùng sức đẩy người Phụng Cảnh Duệ ra. Bất đắc dĩ, Phụng Cảnh Duệ đành phải rời khỏi đôi môi như cánh hoa của nàng, vẫn còn chưa thỏa mãn, lại duỗi đầu lưỡi ra viền quanh, miêu tả môi hoa lần nữa mới dừng lại, cười vô cùng đắc ý, thậm chí giọng nói vẫn còn khàn khàn.

"Hương vị của Mật Nhi thật thơm!" Hần nháy mắt mập mờ.

Chìm trong ôn nhu của hần. Lúc này, Lưu Mật Nhi cố gắng ổn định lại tâm trạng, chờ cho trái tim đang đập cuồng loạn không dứt trở lại bình thường. Nàng nhìn thấy miệng hần nhếch lên, ý cười nở rộ trên môi, vô cùng bình thản đùa nghịch sợi tóc của nàng.

Đột nhiên, nàng chẳng còn sức để đứng lên. Tên nam nhân không chỉ là tên yêu nghiệt, mà chắc chắn bị cha hần ám ảnh rồi. Nàng lập tức quay mặt đi, không nghe thấy tiếng thờ dài ở phía sau.

Ngay lập tức, Phụng Cảnh Duệ duỗi hai tay ra ôm nàng, lật người một cái đè nàng xuống. Cúi đầu nhìn đôi tay của nàng đang chặn trước ngực, hần không khỏi bật cười, "Mật Nhi, ta phát hiện, càng ngày ta lại càng thích nàng hơn."

Nàng nhiu mày, "Thật hả? Ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh vô cùng!"

Lấy tóc nàng quấn quanh đầu ngón tay, một tay tháo dây cột tóc của chính mình, nắm một lọn tóc lên phát tương kết với ngón tay của nàng, khẽ nói, "Kết tóc cùng quân, cùng quân giai lão."

Trong lòng Lưu Mật Nhi chấn động mãnh liệt, ánh mắt lóe lên, cười tươi mở miệng, "Ta chỉ nghe câu nắm tay cả đời, đến chết cũng kéo đi!"

"Kéo đi làm gì?" Phụng Cảnh Duệ hỏi.

Lưu Mật Nhi cắn răng, "Đánh chết!"

Giật mình, bỗng Phụng Cảnh Duệ cười to, "Mật Nhi, nàng thật đáng yêu!"

"Tội nghiệp ta vì không có ai thương hả?" Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hần.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta thương mà!"

Trong lòng Lưu Mật Nhi chấn động, quay đầu đi không nói chuyện nữa.

Phụng Cảnh Duệ cũng không làm khó nàng, xe ngựa chậm rãi nhắm hướng biệt viện mà đi. Lúc xuống xe, Lưu Mật Nhi vừa muốn đứng dậy, ngay lập tức liền ngã. May mà Phụng Cảnh Duệ nhanh tay ôm nàng, không thì người nàng sẽ vô cùng vênh vẹo được ôm hôn vách xe.

Quay đầu nhìn lại, nàng này mới phát hiện không lúc nào, Phụng Cảnh Duệ đã đem vạt áo hai người buộc với nhau. Bởi vậy, lúc nàng đứng dậy mới bị ngã.

Không nói gì, nhìn Phụng Cảnh Duệ đang ôm mình, Lưu Mật Nhi im lặng.

Phụng Cảnh Duệ cười quỷ dị, cúi đầu, ôm nàng xuống xe, "Ta ôm nàng không tốt sao?"

"Không tốt!" Nhìn tóc hắt xoã ra trên mặt mình, lập tức, Lưu Mật Nhi xoay người, thấy những người cửa nhìn nàng không chớp mắt, theo bản năng, nàng hét rầm lên, "Phụng Cảnh Duệ, nguoi vô lại vô lại!"

Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, "Cái gì ta cũng chưa làm mà!"

"Bây giờ, nguoi nói như vậy, ai tin chứ? Ai tin hả!" Lưu Mật Nhi bị hắt chọc cho tức muốn chết rồi.

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ cười trộm, "Được rồi! Vậy nàng nói làm sao bây giờ? Lập lại một lần?"

"Không cần! Mau dẫn ta đi khỏi nơi này!" Vùi đầu trong lòng Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi kéo tay hắt thúc giục, trong lòng không ngừng ní non: Không ai nhìn mình, không ai nhìn mình, không có ai nhìn mình đâu!

Phụng Cảnh Duệ buồn bực cười, "Mật Nhi, nàng vô dụng như vậy sao?"

"Ngậm miệng lại!" Lưu Mật Nhi khóc không ra nước mắt.

Vào phòng, nhanh chóng tháo bỏ nút thắt vạt áo giữa hai người, Lưu Mật Nhi đẩy đẩy Phụng Cảnh Duệ, "Nguoi đi mau, đi nhanh lên!"

Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng một cách khổ sở, "Mật Nhi, nàng quên sao?"

"Cái gì?"

"Ta bị hạ dược mà !" Hắt nhắc nhở nàng.

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Ta biết, không phải ta bảo nguoi đi nhanh lên à? Nguoi là đại phu, điều chế giải dược cũng chỉ có chính nguoi biết thôi, lượn nhanh đi!" Để cho nàng có thời gian ở một mình sắp xếp tốt tâm trạng khó xử này.

Phụng Cảnh Duệ không nhúc nhích, "Nhưng mà ta không biết là thuốc giải của nó là gì?"

"Nguoi là thần y không phải sao? Không phải nguoi rất lợi hại à? Nhanh đi tìm thuốc giải đi!" Lưu Mật Nhi mắng.

"Nhưng mà, ta chỉ biết loại dược này làm cho người ta muốn nữ nhân thôi!"

"Vậy nguoi liền... hả?" Mắt Lưu Mật Nhi trừng to, "Nguoi nói cái gì?"

"Ta nói, hình như ta muốn sờ sờ nàng!" Nói xong, Phụng Cảnh Duệ liền vươn móng vuốt muốn sờ, lại bị Lưu Mật Nhi dùng lực đánh thật mạnh.

Ngay tức khắc, Phụng cảnh duệ bĩu môi, "Ta khó chịu!"

"Biến, ta không có nghĩa vụ phải dập lửa giúp nguoi!" Lưu Mật Nhi mắng!

"Vậy ta phải làm sao bây giờ?" Đứng ở cửa, Phụng Cảnh Duệ tội nghiệp nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi do dự một lúc, "Ta giúp nguoi tìm nữ nhân?"

Mặt Phụng Cảnh Duệ ngay lập tức lạnh tanh, "Mật Nhi. Ta không cần người khác. Ta chỉ muốn nàng thôi!" Chân dài bước tới, hắt ôm trọn Lưu Mật Nhi vào lòng, gác cằm trên bờ vai nàng, nói vô cùng uất ức.

Dùng lực kéo đôi tay trên lưng nàng ra, Lưu Mật Nhi thở hổn hển, nhìn hắt, "Dù sao chỉ cần là nữ nhân thì được rồi, không nhất định phải là ta!"

"Nàng là xử nữ!" Phụng Cảnh Duệ ní non.

"Có liên quan gì tới ta!" Lưu Mật Nhi không giãy giụa nữa, ôi một quá, nghỉ một chút, tý lại giãy tiếp!

Phụng Cảnh Duệ lại ní non.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, khiến cho cằm ai đó đang đặt ở trên vai nàng gật gật, "Chắc chắn phải là xử nữ!"

"Vì sao?" Lưu Mật Nhi khó hiểu.

"Thuốc này..." Phụng Cảnh Duệ ngẫm nghĩ một lúc, "Hình như là xuân tình!"

"Cái gì là ngoạn ý?"

"Xuân tình là một loại xuân dược. Giống như loại thuốc được dùng cho nữ tử mới vào thanh lâu. Bất kể không đồng ý đến mức nào thì cuối cùng vẫn rơi vào số phận ai cũng có thể làm chồng." Phụng Cảnh Duệ từ từ giải thích.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc thờ dốt. "Nhưng là ngươi là nam nhân mà!"

"Cho nên càng phiền phức!" Phụng Cảnh Duệ thờ dài, "Nam nhân dùng nó, nhất định phải có tấm thân xử nữ làm giải dược, nói cách khác..."

"Nếu không có thì sao?" Lưu Mật Nhi khẩn trương hỏi.

"Nói cách khác, ta sẽ ghen chết!"

Khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ rực, ngượng ngùng mở miệng, "Ta cũng không biết... Ta có phải hay không...lqđ" Nói thật, lúc nàng tới đây đã nghĩ ngay thân thể này là nam nhân rồi, có còn là xử nữ hay không, làm sao nàng biết?

Phụng Cảnh Duệ ôm lấy khuôn mặt nàng khẩn cầu, "Mật Nhi, không muốn giúp ta sao?"

"Không phải... Ta nói là..."

"Đó chính là đồng ý rồi!" Phụng Cảnh Duệ nhắc bông người nàng lên, đi tới giường, sau đó, Lưu Mật Nhi từ chối vài lần không được, bắt đắc dĩ thờ dài.

Trong nháy mắt, lúc Phụng Cảnh Duệ vẫn vút đôi môi đỏ mọng của nàng, Lưu Mật Nhi kéo cổ Phụng Cảnh Duệ, nghi vấn với thái độ hung tợn, "Ngươi chắc chắn loại dược người bị hạ chứ?"

Phụng Cảnh Duệ nghiêm túc gật đầu, "Tất nhiên!"

Bàn tay nắm chặt quần áo hần chậm chậm buông ra, Lưu Mật Nhi không tự chủ được run rẩy, "Ngươi... nhẹ một chút!"

Nàng nghe thấy âm thanh hầu kết hần chuyển động, hô hấp đều đặn bỗng trở lên dồn dập gấp gáp, nàng chỉ có thể bị động, trơ mắt nhìn khuôn mặt hần gần sát về phía nàng.

Là bởi vì ánh trăng? Nếu không vì sao, trong thời khắc này, nàng cảm thấy ánh mắt hần tràn đầy dụ dỗ cùng mê hoặc vô biên?

Tiếng xoạc thanh thoát vang lên, quần áo trên người nàng hóa thành từng mảnh tơ bông, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Lưu Mật Nhi cắn răng chịu đựng, mở miệng nói, "Ngươi..."

"Mật Nhi, ta đau quá!"

"Đau cái quỷ nhà ngươi ấy, cái gì cũng chưa làm, ngươi đau cái gì?" Lưu Mật

Nhi thăm mắng, muốn đau cũng phải là nàng đau chứ, hần thì đau đón cái gì!

Cảm nhận cánh môi bị gặm cắn đau đớn, nàng vẫn nhắm hai mắt, dụng toàn bộ tinh thần xem nhẹ đôi tay đang châm lửa sắc dục trên người nàng.

"Nhìn ta..." Dưới ánh trăng, nam nhân trên người nàng sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê loạn mà kích thích, trên trán mồ hôi túa ra dày đặc, lóe lên hào quang nhàn nhạt nhu hòa.

Hần hưng hăng tiến vào thân thể của nàng, phá tan toàn bộ trở ngại.

Đau, đau dữ dội không thể chịu đựng được, giống như bầu trời bị cuốn đi sạch sẽ, khiến nàng không nhận được muốn cuộn tròn người lại.

Hai tay bị hần cố định chặt chẽ ở trên gối, thân thể nhỏ nhắn, gầy yếu húng lẩy nhưng luồng mãnh liệt, lần sau so với lần trước càng thêm dữ dội, một lần so với một lần càng khiến người ta hít thở không thông, dấu vết hưng hần của hần rơi trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng, hoà cùng nước mắt trên hai gò má nàng.

p/s: lần đầu tên edit H, mới tý thế này mà đã muốn chết rồi.... Lần sau mà H++ chắc em chót.... Nghi để tiếp máu, phòng bệnh cho lần sau

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đè Người Ta Không Định Chịu Trách Nhiệm

Editor: Boo Na

Ánh trăng mờ dần, bầu trời dần xuất hiện tia sáng.

Có quần áo nằm rải rác trên mặt đất, từng cái từng cái trải đến tận mép giường, tiến vào bên trong màn che rất nặng. Âm thanh nhỏ vụn của tiếng thở dốc hỗn loạn vang lên thật khẽ.

"Mật Nhi..."

Lưu Mật Nhi toàn thân mềm nhũn, hành động duy nhất có thể làm là há mồm, "Phượng Cảnh Duệ, người cứu ngay cho ta!" Hu hu, máu!

"Mật Nhi, ta thật là khó chịu, ta bị hạ được, ta không không chế được chính mình!"

"Cút, lấy cớ này đã ba lần!"

"Mật Nhi ! Ta sẽ chết!"

"Vậy người đi chết đi!"

"Ta thật sự sẽ chết, ta muốn đi vào!"

"Còn cho người đi vào, ta sẽ chết lần nữa!"

Nghiêng người trốn tránh nụ hôn nóng bỏng từ Phượng Cảnh Duệ. Lông mi thật dài che phủ, nước mắt đã khô miết thành một đường mảnh trên gò má, thân thể vốn trắng nõn bị những vết xanh tím che kín, máu trên vai đã muốn ngừng, nhưng đầu răng lại hằn sâu trên người nàng.

Nam nhân nào đó ăn xong biết vị, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn sang nữ tử dưới thân, khẽ miệng gọi lên nụ cười tà ác, "Sắc trời còn sớm, làm cái gì đó trợ giúp giấc ngủ!"

"Cút! Người cho là ta mù, trời đã sắp sáng rồi!"

"Phải không?" Phượng Cảnh Duệ trong phút chốc đứng dậy, giấy tiếp theo trước mắt Lưu Mật Nhi tối sầm, ánh mắt tràn ngập lửa giận bị ai đó bịt kín.

Âm thanh Phượng Cảnh Duệ bị ồ truyền đến, "Hiện tại trời vẫn còn tối? !"

Lưu Mật Nhi: "... Ta nguyên rửa người, sớm có một ngày tỉnh tấn nhân vong [1] !

Phượng Cảnh Duệ bối rối nghiêng đầu, "Mật Nhi, nguyên rửa chính mình như vậy thật không tốt!"

"Buông! Ta không cần..."

Trả lời nàng là thân thể bị Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng xoay về, tựa như đang cầm một món đồ quý hiếm, cẩn thận giống như bảo bối, nhưng hần từ phía sau lưng vọt vào trong cơ thể nàng động tác lại một chút cũng không dịu dàng, ngược lại như vỡ òa, như một thác nước nghìn dặm không thể chống đỡ.

Hần dọc theo tấm lưng trắng mịn của nàng hôn xuống. Mỗi đến chỗ đó, lại bởi vì toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, miệng lưỡi lưu luyến không rời đi. Nàng hoảng sợ đưa chân muốn đá, lại bị hần dễ dàng bắt được. Tức giận há mồm nức, mở miệng nhưng mà là tiếng ngậm khẽ của nàng khiến người ta nghe cảm thấy đỏ mặt.

Luật động dưới thân khiến cho nàng muốn nói mà không thể, chỉ có thể để Phượng Cảnh Duệ tùy ý cuốn, tùy ý xâm chiếm.

"Phượng Cảnh Duệ, ta cầu người ... Đứng!"

Phượng Cảnh Duệ thét lớn một tiếng, kiên định mở miệng, "Không!" Hần cúi người, khéo léo hôn lên đỉnh ngọc xinh xắn tròn trịa, bắt lấy hai tay nàng đặt ở bên hông hần, không ngừng ra vào. Hôn thật mạnh lên đôi môi nàng, hoàn toàn không quan tâm hai tay nàng đánh về phía hần. Lực đạo này, coi như là đâm lưng cho hần.

"Mật Nhi thấy ta thật vất vả nên chăm sóc, đầm ấm cũng tốt!"

"Phượng Cảnh Duệ, tên khốn này!"

Tự động bỏ ngoài tai lời chửi mắng của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi phủ bàn tay to trước ngực nàng, không nhận được bật ra tiếng ni non, "Mật Nhi, ta giúp nàng làm nó lớn hơn!"

"Chơi đùa cái quỷ, ta thích nhỏ, ta thích làm bánh bao hấp, người quản được sao?" Lưu Mật Nhi giận điên lên, mắng to, đáng tiếc lời nói ra lại mềm mại

không một chút lửa giận.

Nghiêng người hôn 'bánh bao nhỏ', Phụng Cảnh Duệ hơi hơi nhú mào, "Không tốt, có chút nhỏ!"

Mẹ nó. Không biết khi lực từ đâu tới, Lữ Mật Nhi một cước đem hấn đạp xuống giường, một tay bắt lấy mảnh vải che dưới thân, một tay kéo chân bọc kín người, nàng hung trọn trừng mắt với Phụng Cảnh Duệ, "Có bản lĩnh ngươi đừng chạm vào! Sao ngươi vội như chưa ngủ cùng nữ nhân bao giờ?"

Phụng Cảnh Duệ không bận tâm toàn thân không che đây ngồi dưới đất, khoanh hai chân, nhú chân mào nhìn Lữ Mật Nhi, "Ta không ăn nằm với nữ nhân! Không đứng, ăn nằm với, chỉ một người!" Là nàng.

Nghe đến lời này, Lữ Mật Nhi không hiểu sao cảm thấy dễ chịu, Lữ Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người một cái, hoàn toàn không để ý tới nam nhân mang theo ý cười tà ác.

Hồi lâu, giọng nói tội nghiệp của Phụng Cảnh Duệ truyền đến, "Mật Nhi, lạnh!"

"Về phòng ngươi ngủ!"

"Mật Nhi, xuân được..."

"Mẹ nó, xuân được không phải giải rồi sao? Ngươi kêu cái lông!"

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy thân mình run run, vẻ mặt như nữ nhân bị khi dễ nhìn nàng lên án, "Mật Nhi, nàng thật không hiền lành!"

"Ta thêm vào," Lữ Mật Nhi đứng dậy, trừng mắt phùng phùng lửa giận nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi có biết xấu hổ hay không? Ta như vậy, còn không hiền lành sao?!"

"Nàng đề ta không định chịu trách nhiệm!" Phụng Cảnh Duệ mếu máo, "Người ta... Người ta... Là lần đầu tiên!"

Lữ Mật Nhi nghe vậy, nháy mắt hóa đá. Hơn nửa ngày mới dần hoàn hồn, "Ngươi nói cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu ngượng ngùng, e dè mở miệng, "Người ta là lần đầu tiên!"

"Mẹ nó, Phụng Cảnh Duệ, ngươi còn giả bộ ta liền đánh ngươi!" Lữ Mật Nhi tức giận bò xuống giường nằng, vừa được một bước, giữa hai chân truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho nàng mềm nhũn hai chân.

Phụng Cảnh Duệ một bước dài tiến tới ôm lấy thân thể nàng, mở miệng mỉa mai, "Thì ra, Mật Nhi không thích ở trên giường mới đạp ta xuống giường a! Chúng ta thử làm trên mặt đất xem!" Hấn nói rõ ràng.

Máu toàn thân nháy mắt xông lên não, khuôn mặt Lữ Mật Nhi đỏ hồng, nhan sắc mê người khiến cho Phụng Cảnh Duệ kim lòng không được hôn nhẹ lên gò má nàng.

Lữ Mật Nhi toàn thân run lên, "Đừng... Ta mệt!"

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ thâm trầm, tay dùng sức kéo góc chăn nàng nắm chặt, lộ ra xương quai xanh tinh tế kiều gọi. Âm thanh mê muội, nỉ non, "Mật Nhi, ta lại trúng độc!" Hấn cúi đầu, hôn lên một dấu hôn, tay dần dần tiến vào trong chạm rãi vuốt ve.

Nàng giãy giụa càng kịch liệt, hấn càng thuận lợi thăm dò sâu hơn, hai người liền như vậy dây dưa giằng co, Phụng Cảnh Duệ ôm nàng chậm rãi đứng dậy, bọn họ cùng lúc ngã xuống giường.

Trong lúc đó, giãy giụa cùng áp chế đều tiêu hao không ít sức lực, mồ hôi ra không ít, thủy chung vẫn là Phụng Cảnh Duệ chiếm thượng phong. Nam nhân cùng nữ nhân vốn dĩ thể lực thực không ngang bằng.

Nhìn người dưới thân, Phụng Cảnh Duệ nhìn không được cười khế một cái, đầu lòng vuốt ve dấu vết ám muội trước mắt, "Một lần cuối cùng!"

Lữ Mật Nhi trọn trắng mắt, "Tạm thời nghe!" Cũng đã như vậy, nàng còn có thể nói cái gì.

Ngón tay của hấn theo chân tách quần áo của nàng, âm thanh mang theo một chút kim nén, hô hấp cũng có chút dồn dập. Hai tay đỡ lấy hông nàng chậm rãi thẳng tiến vào trong cơ thể nàng, hấn hơi hơi thở gấp nói, "Ta cam đoan đây là lần cuối cùng!"

Sự vui thích trong thân thể đã khiến Lữ Mật Nhi không thể mở miệng. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng rõ, trong màn che, xuân tình vẫn nồng nàn...

Cạch một tiếng

Âm thanh vật nặng rơi xuống đất khiến Lữ Mật Nhi đang mê mải chậm rãi mở mắt ra, nghe răng trọn mắt ngồi dậy, lộ ra đôi mắt khó có thể tin. Đột nhiên nhớ tới đêm qua, Lữ Mật Nhi theo bản năng cúi đầu nhìn chính mình, quần áo đầy đủ.

Giật giật khóe miệng, đáp lại ánh mắt Vô Ngân, nàng xua tay ách xì một cái, "Hoàng Phủ tiểu thư. Sớm như vậy, có chuyện gì sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng lớn mắt nhìn nàng. "Sớm?"

"Ừ, không còn sớm sao?" Hiện tại, nàng mới tỉnh, làm sao biết là lúc nào?

"Đã qua giờ Ngọ, còn sớm sao?" Giọng điệu Hoàng Phủ Nguyệt Minh bén nhọn, tựa hồ không cam lòng.

Nhớ tới tới hôm qua người khôi xương cũng vì nàng, Lưu Mật Nhi miễn cưỡng thờ dài, "A."

"Người... Tới hôm qua ngủ ở trong này?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh thăm dò mở miệng, "Sao không thấy Phụng Cảnh Duệ?"

Lưu Mật Nhi lúc này mới hiểu nàng rốt cục tới đây là vì cái gì. Sau đó, nàng giả bộ buồn rầu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Ta cũng không biết, ta cho tới bây giờ mới tỉnh dậy, không biết hắn đi đâu!" Lời này nhưng là thật, nàng ngủ cho tới bây giờ, Phụng Cảnh Duệ đi nơi nào, nàng cũng không rõ.

Nghe xong lời này, Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa lòng nhếch môi.

Lưu Mật Nhi nhắc mảy, khó hiểu mở miệng, "Người có chuyện gì sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đột nhiên biến thành dạng bi thương vô cùng, vừa như khổ sở lại vừa như thật rối rắm!

Lưu Mật Nhi nhìn nàng biến hóa nhin không được trong lòng ghê tởm một phen, thay đổi quá nhanh!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh thâm thương nói, "Thực xin lỗi, ta biết như vậy là không tốt, nhưng ta..."

"Người làm sao vậy?" Lưu Mật Nhi cười nhạt một tiếng, vào lúc Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa muốn mở miệng liền cắt ngang, "Đợi lát nữa, ta tắm rửa xong rồi nói. Vô Ngân."

Vô Ngân xoay người bước ra ngoài cửa, không lâu sau xách một thùng nước ấm đi lên, Lưu Mật Nhi khoác quần áo đứng dậy, thiếu chút nữa yếu ớt ngã xuống, nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng người nào đó.

Dòng nước ấm áp làm giảm không ít đau nhức trên người, hơn nữa thuốc Vô Ngân mang đến, khi Lưu Mật Nhi đứng dậy cảm thấy tốt hơn nhiều. Mặc quần áo vào, nàng thấy Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn còn chờ, ngượng ngùng nở nụ cười, "Thật có lỗi, đợi lâu!"

"Tỷ tỷ không cần khách khí"

"Tỷ tỷ?" Lưu Mật Nhi nhướn mày.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đỏ mặt, "Chuyện này, tới qua, Phụng Cảnh Duệ, là... ở trong phòng ta!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy giật mình, vẻ mặt không dám tin, kinh ngạc đứng lên, "Cái gì?" Làm sao có người nói dối trắng trợn như vậy? Phụng Cảnh Duệ chẳng phải đêm qua làm cho nàng mệt muốn chết, so với cậu cũng chẳng khác là bao a.

"Tỷ tỷ, ta biết người khó chấp nhận, nhưng mà, ta đã là người của hắn. Ta hi vọng..." Hoàng Phủ Nguyệt Minh muốn nói lại thôi.

Về mặt Lưu Mật Nhi kiên định, đứng dậy nắm tay Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Người yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho xú nam nhân kia! Ta nhất định sẽ làm cho hắn..."

"Mật Nhi, đừng lợi dụng người ta xong rồi không cần như vậy chứ?" Âm thanh Phụng Cảnh Duệ theo cửa truyền đến.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh biến sắc, vội vàng muốn rời khỏi, lại bị Lưu Mật Nhi một phát bắt được, "Người ta muốn người phụ trách, người lấy đi."

"Mật Nhi có hay không cũng nên phụ trách?" Phụng Cảnh Duệ tà mị ghé sát vào nàng, vừa tắm xong trên người nàng tản ra mùi thơm thoang thoang. Ngón tay đẩy ra vạt áo của nàng, lộ ra vết xanh tím.

Thấy thế, sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lẽo, cả giận nói, "Các người đùa giỡn ta!"

Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, "Không, tại hạ cảm tạ Hoàng Phủ tiểu thư, bằng không, Mật Nhi hiện tại..." Hắn muốn nói lại thôi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghe vậy giận giữ, "Không có khả năng, các người đã thành thân, nàng không phải là xử nữ!"

Khóe miệng Lưu Mật Nhi cong lên, "Làm sao người biết ta không phải?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng lớn mắt, "Các người đã thành thân!"

"Người khác cùng hắn bãi đường không phải ta, ta làm sao muốn thay người ta động phòng?" Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lúc này mới hiểu được, "Các người đã sớm biết!"

Phụng Cảnh Duệ tươi cười, "Khuất Liễu Phong ở nơi nào?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không bộc lộ cảm xúc bên ngoài nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Người sao có thể xác định chỉ ta biết?"

"Hắn là cha người, người không có khả năng không biết!" Phụng Cảnh Duệ cười nhạt.

"Làm sao người biết?" Nàng từ nhỏ đi theo mẫu thân, rất ít người biết nàng cùng Khuất Liễu Phong có quan hệ!

Phụng Cảnh Duệ cười khẽ một tiếng, "Ta là ai?" Chủ sự Thiên hạ đệ nhất lâu, chỉ cần hắn muốn, hắn có cái gì không biết.

"Nhưng người đừng quên, người sáng lập ra Thiên hạ đệ nhất lâu là ai!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười lạnh, nói.

Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Khuất Liễu Phong sao? Nhưng người đừng quên... người làm chủ chính thức là Cơ gia!"

Sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh tái nhợt, "Làm sao người biết?"

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt không trả lời, "Khuất Liễu Phong ở đâu?"

"Ta không biết!"

"Vậy ủy khuất người!" Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Khuất Thiên Hàn chậm rãi từ cửa đi vào, "Người bảo ta đến vì chuyện này?" Sau khi bước vào, hắn hoàn toàn không đem ánh mắt đặt ở trên người Hoàng Phủ Nguyệt Minh, trong giọng nói đề lộ vẻ không kiên nhẫn.

"Người của người, người mang đi!" Phụng Cảnh Duệ nhàn nhã mở miệng.

Khuất Thiên Hàn xoay người nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Đã uống thuốc chưa?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cắn tức, "Ta không bệnh!"

"Người có bệnh sẽ không nói mình bị bệnh!" Hắn một tay kéo Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Đi về!"

Khuất Thiên Hàn tay không buông ra, toàn thân Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhất thời cứng ngắc, không thể di chuyển. Khuất Thiên Hàn nghiêm mặt kéo nàng rời đi.

Sự tình đột nhiên thay đổi khiến cho Lưu Mật Nhi chắc chắn ra tiếng, "Chuyện này là sao?"

Phụng Cảnh Duệ đảo mắt, "Cái gì?"

"Người để Khuất Thiên Hàn đến?" Nàng hỏi

"Ừ!"

"Vì sao? Có thể truy đến cùng tầm tích của Khuất Liễu Phong không phải càng tốt sao?"

"Chưa đến lúc!"

"Vì sao?"

"Người kế thừa còn chưa xuất hiện!" Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, "Người đó không lộ diện, Khuất Liễu Phong cũng không xuất hiện!" Hơn nữa, mọi người đều cho rằng bây giờ người của Khuất Liễu Phong đang ở đây, biệt viện này hiện tại không biết có bao nhiêu đang nhòm ngó. Nếu hôm nay Hoàng Phủ Nguyệt Minh muốn ở trong này náo loạn, càng làm cho người ta có sợ hãi.

Lưu Mật Nhi không hiểu rõ lắm nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Không hiểu!"

"Không hiểu coi như xong!" Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, nơi này rất phiền toái. Giải thích một hai câu sao có thể hiểu được rõ ràng.

Đảo mắt nhìn về mặt Lưu Mật Nhi suy tư, hắn nhìn không được đi đến gần, "Còn đau sao?"

Đột nhiên hoàn hồn, Lưu Mật Nhi chặn lại, tách ra khoảng cách hai người, nghiêm mặt nói, "Cách xa ta một chút!"

"Mật Nhi!" Vô cùng thân thiết nắm lấy một tay nàng vuốt ve, Phụng Cảnh Duệ nhẹ giọng, "Ta quan tâm nàng mà!"

"Người cách xa ta một chút là quan tâm nhất đối với ta!" Lưu Mật Nhi đỏ mặt, nói.

Liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, ngực Phụng Cảnh Duệ nảy lên một chút thỏa mãn cùng rung động, nhẹ nhàng sát lại gần thân thể nàng, "Mật Nhi! Ta chuẩn bị cơm cho nàng!"

Bối rối gật đầu, Luru Mật Nhi đưa tay vỗ về ngực đập không ngừng, ho nhẹ một tiếng, "Ừ, ta cũng đói bụng!"

Sau khi món ngon cùng lúc đặt trên bàn, mặt Luru Mật Nhi cũng đen lại.

Phượng Cảnh Duệ lấy một món ăn, "Mật Nhi, ngực gà hầm bí đao, ăn cái gì bỏ cái đấy!"

Luru Mật Nhi trừng mắt liếc hần một cái, im lặng không nói.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, "Mật Nhi, chè đu đủ!"

Quét đến một ánh mắt lạnh, Luru Mật Nhi để đĩa xuống. Vặn hai tay, mở miệng thực dịu dàng, "Phượng Cảnh Duệ!"

Phượng Cảnh Duệ cười đến đáng khinh, "Mật Nhi, nàng không cần khen ngợi ta!"

"Ta muốn bóp chết ngươi!" Một đôi tay mảnh mai kẹp cổ Phượng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi kêu to.

[1] tình tấn nhân vong: nam nhân có hành vi tình dục quá độ mà dẫn đến chết

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Các Món Ăn Để Ngực To Không Ngừng Được Mang Lên Bàn

Liên tiếp ba ngày. Luru Mật Nhi trừng mắt trên bàn đồ ăn nhìn không chuyển mắt nhìn bên cạnh nóng lòng muốn thử nam nhân, nàng nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào một món ăn trên bàn.

"Cái gì đây?"

"Quả điều trộn tôm !" Phượng Cảnh Duệ trả lời.

Ngón tay lại chỉ sang món khác, "Cái này?"

Phượng Cảnh Duệ cười tươi roi rói, "Cà rốt hầm thịt bò!"

Luru Mật Nhi cắn răng, lại chỉ tiếp, "Cái này?"

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Hôm nay Mật Nhi thật là kỳ lạ, Vô Ngân nói mấy ngày nay, những đồ ăn này nàng đã ăn không ít, sao lại vẫn không biết tên chúng? Đây là cháo táo đỏ sữa đậu nành!"

Luru Mật Nhi vừa ý gật đầu, quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, vẻ mặt không ngại học hỏi kẻ dưới, "Xin hỏi, những món này có tác dụng gì?"

"Lấp đầy bụng chứ sao! Còn có tác dụng gì à?" Phượng Cảnh Duệ nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ vô tội.

"Thật vậy sao?" Luru Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

Phượng Cảnh Duệ rụt cổ, "Không phải!"

"Hừ!" Luru Mật Nhi cắn răng, quay mặt đi không để ý tới hần,

Phượng Cảnh Duệ nhe răng cười, "Mật Nhi, đừng như vậy, ta làm vậy cũng chỉ vì phúc lợi của ta thôi, ta..."

"Ngươi cảm miệng lại cho ta!" Mắt Luru Mật Nhi trừng to.

Tức chết mất thôi, nhìn lại, mỗi món ăn trên bàn, mùi vị đều thích hợp. Nhưng mà... Điều khiến nàng khó chịu đó là, các món ăn trên bàn đều có cùng một tác dụng, chính là nâng ngực.

Lập tức, Phượng Cảnh Duệ lập tức che miệng, nghe lời như một đứa trẻ ngoan. Đôi mắt đảo quanh, lqđ nhìn Luru Mật Nhi muốn nói lại thôi. Lại thấy nàng tức giận gào to, "Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!"

Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, "Không được có được không?"

"Không được!" Luru Mật Nhi giận dữ.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đứng dậy, "... Được rồi! Nếu nàng nhớ ta nhớ gọi ta nhé!" Tên nào đó mặt toàn tôm mở miệng.

"Ta nghĩ khả năng đó không bao giờ xảy ra đâu!" Luru Mật Nhi nâng trán nói.

"Vây..." Phượng Cảnh Duệ vẫn muốn còn muốn nói tiếp.

"Cút ra ngoài!" Luru Mật Nhi chỉ vào cửa.

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới nhần nhần nhớ nhớ đi ra cửa. Cho đến khi chỉ còn mỗi Luru Mật Nhi, đứng ở bên cạnh, Vô Ngân khâm qđ phục nhìn nàng "Cô nương, thật là lợi hại!"

Luru Mật Nhi nhìn Vô Ngân khó hiểu, chậm rãi ăn cơm, "Sao lại nói như vậy?"

"Chưa từng có ai dám nói với chủ tử như vậy." Chứ đừng có nói đến chuyện bảo cút!

Luru Mật Nhi càng khó hiểu, "Ta cũng thấy lạ. Vì sao các người lúc nào cũng dùng vẻ mặt này nhìn hần vậy, nhìn hần với vẻ mặt thần tiên không thể xâm phạm, hần không bố thế sao?"

Vô Ngân mím môi, "Là vì cô nương chưa từng thấy thôi!"

"Hần đã làm gì?" Luru Mật Nhi cực kỳ hứng thú.

Vô Ngân nhìn mấy người đứng ngoài cửa đang thò đầu vào nhìn trộm, cuối cùng vẫn lắc đầu, "Việc này..."

Luru Mật Nhi quay đầu lại, "Người làm gì vậy?"

Phượng Cảnh Duệ lộ ra nụ cười đáng yêu, "Chờ Mật Nhi gọi ta!"

"Ta sẽ không gọi người, người có thể lượn đi rồi đấy!" Luru Mật Nhi nói chậm rãi.

Trong nháy mắt, Phượng Cảnh Duệ khở sở đứng dậy, cả khuôn mặt đều nhăn lại, Đôi mắt nhìn Luru Mật Nhi chăm chăm, giống như còn muốn khóc thêm một trận.

Luru Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ không nói gì, "Rốt cuộc người muốn gì?"

"Người ta muốn danh phận!"

Mẹ nó, Luru Mật Nhi một bước nhảy vèo sang, túm áo Phượng Cảnh Duệ, hung tợn nói "Ta cho người nói, người nói đi."

Phượng Cảnh Duệ né tránh, khoe miệng nở nụ cười vô cùng sáng lạn, "Đêm đó..."

"Ngậm miệng lại! Ta quên rồi!" Luru Mật Nhi đỏ mặt rống to.

Một giây sau, cả người nàng bị hần vác lên vai, chuẩn bị bước đi thì Luru Mật Nhi hét chói tai, "Làm gì hả?"

"Nàng quên mất rồi, ta chuẩn bị cho nàng nhớ lại, cách tốt nhất là, chuyện xưa tái diễn!" Phượng Cảnh duệ đánh một cái vào mông tròn của nàng, cười hi hi nói.

"Người dám!" Luru Mật Nhi rống to.

Một tay Phượng Cảnh Duệ đặt lên mông nàng, chậm rãi vuốt nhẹ. Khiến cho Luru Mật Nhi hét chói tai, "Mau lấy móng vuốt của người ra!"

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Cảm giác thật thích!"

"Phượng Cảnh Duệ!" Luru Mật Nhi hét chói tai.

"Đồ mặt kia..., giữa thanh thiên bạch nhật sao lại chiếm tiện nghi người ta thế kia." Giọng nói đùa cợt truyền tới tai, Luru Mật Nhi cùng Phượng Cảnh Duệ đồng thời dừng động tác, nhìn về nơi giọng nói được phát ra. Bắc Đường Sanh cùng hộ vệ của hần Đường Đức đang ngồi trên mái hiên nhìn hai người.

Bị hần khiêng trên vai, Luru Mật Nhi vẫn gơ tay chào hỏi, "Bắc Đường Sanh, người vẫn còn sống à?"

Bắc Đường Sanh kéo căng hai má, "Sao lại hỏi ta vẫn còn sống là sao?"

Vỗ vai Phượng Cảnh Duệ, ý bảo hần đặt nàng xuống đất, Luru Mật Nhi vỗ vỗ tay, chỉnh lại y phục, "Nam nhân của người không dạy bảo người hả?"

Nháy mắt, Bắc Đường Sanh nháy mắt nhảy, đứng trước mặt nàng, "Lời này có ý gì?"

"Không phải ngươi bị đè hả? Nam nhân của ngươi nhìn thấy ta chải đầu cho ngươi, không ghen hả?" Ánh mắt nàng nhìn Đường Đức có ngụ ý.

Khỏe miệng Bắc Đường Sanh giật giật, ho nhẹ, "Sao có thể? Ta là nam nhân mà, làm sao có thể... Khụ! Không có khả năng đó đâu!" Ánh mắt bình tĩnh của người phía sau khóa chặt lấy người hắn.

Lưu Mật Nhi cười cười, kéo cánh tay hắn, "Chúng ta là chị em gái, nam nhân của ngươi có phải đang đứng sau ngươi không hả?"

Bắc Đường Sanh mím môi, "Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì ngươi sợ hắn mà!"

Bắc Đường Sanh hơi mím môi, "Ngươi cũng nhìn ra được hả?!"

"Chúng ta là chị em gái mà!" Lưu Mật Nhi hào phóng vỗ vai hắn.

Một giọng nói như âm hồn từ phía sau truyền đến, Phụng Cảnh Duệ không vui mở miệng, "Mật Nhi, tay nàng đang làm gì vậy?"

"Sờ hắn thôi!" Lưu Mật Nhi cười nói, giờ tay sờ mó trên người Bắc Đường Sanh.

"Ta cho phép không?"

"Ta đâu có hỏi ngươi!" Lưu Mật Nhi cười cực kỳ ngọt ngào, khiến Bắc Đường Sanh rùng mình. Lặng lẽ trốn ra ngoài.

Một tay ôm nàng vào trong ngực, lúc này, Phụng Cảnh Duệ mới nhìn tới Bắc Đường Sanh, "Ngươi tới làm gì?"

"Đến tìm người!" Bắc Đường Sanh cười to, "Ngươi biết là ai không?" Hắn cười một cách nghiền ngẫm.

Lời này nghĩa là... Chẳng lẽ người kia là người bọn hắn biết sao?

Từ khuôn mặt Bắc Đường Sanh, hắn nhìn ra đáp án, hắn cười gật đầu, "Ta kiểm tra mọi tin tức, phát hiện một việc, các tin tức do Khuất gia thả ra đều hướng về một người! Đoán xem là ai?"

Phụng Cảnh Duệ nhìn hắn lạnh nhạt. Hắn sờ sờ cái mũi, "Miêu Vương, Diệp Cửu Dương!"

Đáp án khiến Phụng Cảnh Duệ nhướn mày, kinh ngạc, "Diệp Cửu Dương?!"

Bắc Đường Sanh gật đầu, "Không sai, tất cả các đầu mối đều hướng tới Diệp Cửu Dương. Vói lại, lúc này, Diệp Cửu Dương đã trở thành mục tiêu cho mọi người tìm kiếm. Hơn thế, hắn đã biến mất lâu rồi."

Phút chốc, Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười, "Là như vậy sao!"

Khuất Liễu Phong muốn lợi dụng mối bất hoà giữa Trung Nguyên và Miêu Cương, để cho người giang hồ nảy sinh xung đột với Diệp Cửu Dương, hắn chỉ cần đứng ở phía sau hưởng ngư ông đắc lợi. Mà lúc này hắn lại biến mất, nói cách khác, muốn cho người khác nghĩ rằng hắn hợp tác với Diệp Cửu Dương. Thật là một cách vô cùng ngoan độc!

Phụng Cảnh Duệ khẽ cười, "Bắc Đường, Lãnh Ngạo Vũ đâu?"

"Đang xử lý mấy người ở bên ngoài, chắc là sắp xong rồi! A..., này, dừng đến đây" hơi lạc giọng, cả người Lãnh Ngạo Vũ liền rơi xuống ngay bên cạnh bọn họ.

Hướng về phía Lưu Mật Nhi gật đầu, Lãnh Ngạo Vũ mở miệng, "Người bên ngoài đã đồng ý để các ngươi tự do!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Trước tiên, tìm Diệp Cửu Dương!"

"Không cần!" Giọng nói đặc biệt của Diệp Ly Tâm truyền đến, đứng sau nàng là nhân vật mà bọn họ vừa nhắc tới, Diệp Cửu Dương!

Biểu cảm vẫn không chút thay đổi như trước, bởi vì mấy ngày nay bị Diệp Ly Tâm lôi đi chạy toán loạn mà khuôn mặt xanh trắng đã cải thiện không ít. Chậm rãi tiêu sái đi theo Diệp Ly Tâm đến cạnh mọi người, Diệp Cửu Dương chậm chạp mở miệng, "Không phải ta!"

Thật sự là người tùy hứng!

Trong lòng mọi người đều bật ra cùng một câu

Nhìn bốn phía, Phụng Cảnh Duệ cùng Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngạo Vũ nhìn nhau. Lãnh Ngạo xoay người, vươn người một cái, đã đứng trên nóc nhà.

Lưu Mật Nhi khó hiểu, "Hắn..."

"Ngạo Vũ không thích việc này!" Bắc Đường Sanh giải thích.

Lại thêm một người tuý hứng! Luru Mật Nhi cười cười.

Diệp Ly Tâm luôn thích quấy rối giờ cũng an tĩnh đứng cạnh bọn hắn, lúc Diệp Cửu Dương mở miệng, nàng gật đầu, "Chúng ta cùng thử gì đó dưới đất hoàng lăng không có liên quan!"

"Ta thấy, các người sao lại ở trong này?" Phụng Cảnh Duệ nhún vai. Đối với chuyện bọn họ nói, hắn lơ đi.

"Vừa đến!" Diệp Cửu Dương mở miệng.

"Vào bằng cách nào?" Đây là thắc mắc của Luru Mật Nhi.

Diệp Ly Tâm chỉ vào mái hiên Lãnh Ngạo Vũ đang đứng, "Lúc hắn đang đánh nhau, không có ai cản chúng ta!"

Nhìn vấn đề do chính nàng hỏi, Luru Mật Nhi tự oán thầm chính mình.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, "Vào trong nói!" Xem ra, Vô Trần cũng nên quay lại rồi.

Vài người ngồi vây quanh cái bàn, Luru Mật Nhi chuẩn bị ra ngoài, Phụng Cảnh Duệ liền kéo nàng ngồi trên đùi của hắn, bàn tay sờ đi sờ lại, lén mò tóc của nàng, "Nói xem có chuyện gì xảy ra?"

Diệp Ly Tâm mím môi nhìn động tác của hai người, nhưng cũng biết lúc này, chuyện quan trọng nhất là gì, hiểu rõ ca ca của mình không thích mở miệng, nàng từ trong ngực lấy ra khối ngọc đặt lên bàn, "Là cái này!"

"Là cái gì?" Luru Mật Nhi hỏi.

"Là vật chứng minh thân phận người thừa kế hoàng lăng!" Diệp Ly Tâm trả lời.

"Làm sao có thể ở trong tay các người?" Luru Mật Nhi khó hiểu, "Là của các người?"

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Không phải, đây là, vật Phụng Cảnh Duệ lưu lại tất cả người giang hồ chi hậu xuất hiện ở trên thân ca ca!"

Bắc Đường khèn chậm rãi cầm lên nhìn kỹ xem, "Thứ này là thật đông tây, này khối ngọc thạch xuất hiện thời gian cũng không có thật lâu!" Vẫn quên nói, Bắc Đường gia tộc tại trong ngành này mặt thuộc loại người nổi bật. Bắc Đường khèn lại càng từ nhỏ liền đối với Ngọc Thạch giám định và thưởng thức có nghiên cứu. Một khi hắn mở miệng, hắn không làm lỗi.

"Nói cách khác là giả rồi hả?" Luru Mật Nhi thở ra, "Nhưng là hắn vì cái gì phải làm như vậy?"

Phụng Cảnh Duệ đem ánh mắt đặt ở Diệp Cửu Dương trên người, Diệp Ly Tâm thay thế hắn trả lời, "Bởi vì, Trung Nguyên cùng Miêu Cương có lẽ là trước từng có hiệp nghị, lưỡng giả cũng không có thể xâm phạm đây đó. Nhưng là, lưỡng giả trong lúc đó tổng là có người muốn phá như vậy hiệp nghị."

"Người nói lưỡng giả trong lúc đó, cũng là Miêu Cương bên kia cũng có người đối Trung Nguyên như hổ rình mồi?"

Diệp Ly Tâm gật đầu, "Không sai."

Phụng Cảnh Duệ thủy chung không có mở miệng. Nhưng là từ hắn cau chặt mày đến xem. Chuyện này tựa hồ càng ngày càng phức tạp rồi!

Thiên vạn không thể trên xe trong triều nhân!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đây Là Muốn Nhân Cơ Hội Kiếm Tiền!

Luru Mật Nhi quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ, mở miệng đầy ẩn ý "Vậy là xảy ra chuyện gì?" Bàn tay trắng nõn chỉ vào cửa, miệng hỏi về những người mới đến, "Không phải người nói Lãnh Ngạo Vũ giải quyết rồi sao?"

Phụng Cảnh Duệ cười khò một tiếng, "Nàng cho rằng người giang hồ dễ giải quyết như vậy à?" Nắm tay nàng, hắn và nàng cùng nhau nhìn những người đến. Những người này tìm tới cửa là chuyện không có gì bất ngờ.

Không đợi hắn mở miệng, đám người giang hồ trong nháy mắt đã vây quanh, một người nhìn Phụng Cảnh Duệ, lạnh giọng mở miệng, "Đem giao Diệp Cửu Dương ra đây!"

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ lười biếng nhún nhún vai, "Lời Hoàng bang chủ tại hạ lại không hiểu, Diệp Lâu Dương là ai? Cùng tại hạ có quan hệ gì? Hơn nữa, cũng là điểm quan trọng nhất. . ." Ngừng lại, hắn nói tiếp, "Người từng đem hắn giao cho ta sao? Chuyện như vậy, vì sao ta không biết?"

Nam nhân bị kêu là Hoàng bang chủ sắc mặt lạnh lẽo, "Có người nhìn thấy hắn xuất hiện ở trong biệt viện của người!"

"Người nào?" Phụng Cảnh Duệ nghi ngờ hỏi, "Người nào thấy được? Ta còn không biết, chính tại biệt viện của ta đã xảy ra chuyện gì, những người này cũng biết? Chẳng lẽ sau này ta muốn đóng cửa lên giường, các người cũng biết sao? Hoàng bang chủ, thân là đứng đầu một bang, nói chuyện không có chứng cứ thì vẫn nên đừng nói chuyện đi!" Giọng điệu của hắn êm ái, nhưng cũng thật lạnh lùng.

Hoàng bang chủ nhất thời tức tối, "Người. . . Không cần nói lằng sang chuyện khác. Giao người ra đây."

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đặt trên đám người phía sau Hoàng bang chủ, lạnh nhạt ngoắc ngoắc môi, "Người, không có! Mà ta cũng không có ý định để cho các người lục soát!"

Mấy nhân sĩ vô lâm nhìn nhau, còn lại lên tiếng, "Làm sao người chứng minh được Diệp Lâu Dương không ở đây?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Không thể chứng minh."

"Vậy người phải như thế nào để cho chúng ta rời đi?"

Phụng Cảnh Duệ cười càng vui vẻ hơn rồi nói, "Ta chẳng có ý gì, nếu như các vị tiền bối yêu thích mảnh đất trước mặt ta chỉ cần nói một tiếng, ta đây không thu tiền mướn của các người là được!" Hắn không thêm một chút quan tâm.

"Phụng Cảnh Duệ, người khinh người quá đáng. Người muốn nuốt luôn dưới đất Hoàng Lăng sao!" Có người to gan nói ra như vậy. Mặc dù những người ở đó không nói thẳng ra, nhưng đó cũng là lời nói trong lòng bọn họ.

Phụng Cảnh Duệ lười biếng nắm những ngón tay Lưu Mật Nhi ở trong tay vuốt vuốt, hoàn toàn đúng là mắt diếc tai ngơ với lời bọn họ.

Lưu Mật Nhi nhìn hắn một cái, hơi mím môi, rút tay của mình về rồi đứng trước mặt Phụng Cảnh Duệ, mở miệng nói chuyện, "Vị tiền bối này xưng hô như thế nào? Thôi, không quan trọng. Nếu như lời người nói, Phụng Cảnh Duệ thật muốn nuốt luôn dưới đất Hoàng Lăng. Vậy thì như thế nào? Người ngăn cản được sao? Người là chủ nhân của Hoàng Lăng sao? Người có tư cách nói lời nói này sao? Hoặc là. . ." Nàng giật giật khóe miệng, "Đây cũng là mong muốn sâu kín nhất trong nội tâm của người?"

Lời này vừa nói ra, tất cả người nơi đó trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, thậm chí có người nâng kiếm cả giận nói, "Nơi này đâu có đến phần người nói vậy?"

"Lại là cái đại nam tử trong lòng đang tác quái sao?" Lưu Mật Nhi lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Người. . ." Cãi lại không được Lưu Mật Nhi, chỉ có thể chuyển sang Phụng Cảnh Duệ.

"Các vị à, thực xin lỗi, ta lại không quản được biểu muội ta. Đúng rồi, hình như ta quên nói trước, biểu muội ta là người quản lý ở nơi này. Ta... ta đúng là không quản được!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt cười một tiếng. Đôi mắt một cái liếc xem thường của Lưu Mật Nhi.

Rốt cuộc, vị tiền bối vô lâm không nhịn được nữa, "Phụng Cảnh Duệ, thái độ của người rất rõ ràng rồi hả?"

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, "Lấy chứng cứ của các người ra. Ừm, còn phải có biểu muội ta gật đầu thông qua, các người mới có thể vào!"

Lưu Mật Nhi lập tức tròn to hai mắt, "Tại sao là ta"

Phụng Cảnh Duệ tiến tới ở bên tai nàng êm ái nói, "Nàng có thể thu được tiền, thế nào!"

Lưu Mật Nhi hai mắt tỏa sáng, "Thật sự có thể?!"

"Đĩ nhiên, bọn họ đều là Chương môn, nhất định là có tiền!" Phụng Cảnh Duệ nhân cơ hội tính kế.

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục, được rồi! Vậy ta cũng không khách khí! Nàng vung tay vung chân nhìn mọi người.

Trái tim một hồi rung mình, những thứ người vô lâm tinh túy này không khỏi liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nụ cười rạng rỡ trên khóe miệng nàng có vẻ nói cho bọn hắn biết, muốn vào cửa phải trả giá thật lớn.

Một nữ nhân những người bọn họ dĩ nhiên không coi vào đâu. Nhưng mà, sự khác biệt lại ở chỗ, sau lưng nữ nhân này chính là Phụng Cảnh Duệ. Mà sau lưng Phụng Cảnh Duệ lại có một Phụng Dương. Hơn hai mươi năm trước, Phụng Dương xuất hiện trên giang hồ. Không ai biết lai lịch, không ai biết hắn là ai, một tổ chức sát thủ hình như là từ đất băng chui lên, không có bối cảnh gì mà lại xông pha chốn giang hồ xuất hiện. Người như vậy là khó chọc nhất, vì vậy, ở trừ phi gặp thời điểm bất buộc, bọn họ cũng không mong muốn trực tiếp chống lại Phụng Dương.

Lưu Mật Nhi xoa xoa tay, đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, đôi tay chống nạnh đứng lại ở cửa lớn. Dùng sức hắng giọng, "Khụ, muốn vào cửa cũng có thể!" Ra về khó khăn nói.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Lưu Mật Nhi nói tiếp, "Đợi lát nữa ta sẽ để một số cửa cho vài vị đây vào. Thời điểm các vị vào mỗi cánh cửa, xin đưa ra một rương vàng. Lần thứ hai vào cửa tầng gấp đôi, đại loại thế thôi. Không cần ta nói rõ chi tiết nữa chứ? Các vị chắc hiểu rồi!" Nàng cười văng nước miếng mở miệng.

"Người không phải đang lường gạt sao?" Có người nói ra lời trong lòng.

Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, "Các vị có thể lựa chọn không vào cửa mà! Ta lại không buộc các người, đây là tài sản riêng, vậy muốn vào cửa sẽ phải trả giá thật lớn, việc này, các người có thể sống tới hôm nay, chắc không cần ta nói chứ?" Nàng dù bận vẫn ung dung nói. Nói xong xoay người rời đi. Phụng Cảnh Duệ theo phía sau của nàng, cười ha hả rồi đi.

Một chân xiêu vẹo tiến vào phòng, Lưu Mật Nhi đáp tới, "Người có ý gì. Người mới vừa rồi có ý tứ gì?"

Phụng Cảnh Duệ cười cười, "Nàng cũng không muốn đem Diệp Ly Tâm giao đúng không? Nếu như ta trực tiếp cự tuyệt, đến buổi tối nơi này của chúng ta sẽ càng náo nhiệt. Cho nên do nàng ra mặt chính là biện pháp tốt nhất!" Thật ra thì, trong lòng Phụng Cảnh Duệ cũng rất vui vẻ, bởi vì trong khoảnh khắc đó, chính hắn cũng không thể bảo đảm Lưu Mật Nhi có thể hiểu ý tứ của hắn.

Thật may là, nàng hiểu!

Cái nhận thức này lại khiến cho Phụng Cảnh Duệ càng thêm vui vẻ. Ha ha, bọn họ không tính là Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông (hoàn toàn thấu hiểu tâm ý của nhau) chứ!

Lưu Mật Nhi mỉa mai, "Ta lại không nghĩ tới, nhưng người một câu cũng không nói, ngộ nhờ ta muốn đem chuyện này làm hỏng thì sao đây?"

Phụng Cảnh Duệ nhắc chân bước vào gian phòng, trở tay đóng cửa lại. "Nàng nói rất hay mà!"

Lưu Mật Nhi hơi hást cằm, há hê nói, "Đó là đương nhiên, ta đây thông minh mà!"

Phụng Cảnh Duệ dang cánh tay ra đem người ôm vào trong lòng, Lưu Mật Nhi ý tứ lắc người một cái, vùi ở trong ngực của hắn, "Bọn họ sẽ không xông tới sao?"

Phụng Cảnh Duệ cười, "Đương nhiên có thể! Tối nay muỗi có thể sẽ tương đối nhiều. Vì bảo đảm sẽ không bị muỗi đốt, ta quyết định, tối nay không đi!"

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Đừng!" Lập tức đưa tay đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, "Tự ta đi một người không thành vấn đề, nếu không tìm Vô Ngân cũng được!"

Phụng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, "Ngoại trừ mình ta ra, ta không tin tưởng người phương nào hết!"

Lưu Mật Nhi ngẩn ra chốc lát, chột nháy nháy mắt, "Lời này của người nói có đúng là không có ý tứ khác?"

Ôm cả thân thể của nàng đi tới cửa sổ, Phụng Cảnh Duệ đem một đôi trong veo quét khắp đình viện, "Diệp Lâm Dương vừa tới nơi này, trừ người trong viện này, ai biết được?"

"Người nói là, có người."

Phụng Cảnh Duệ ngăn lại lời của nàng, "Đề ở trong lòng là tốt rồi."

Lưu Mật Nhi không tự chủ được run lập cập. Phụng Cảnh Duệ thuận tay ôm chặt thân thể của nàng, "Đừng sợ!"

Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, nàng không thể lý giải được, tại sao nàng ở chỗ nào là ở đó sẽ có chuyện xảy ra như vậy. Mọi người đều ở chung với nhau, tại sao phải . . .

Ban đêm, màu đen tràn ngập cả bầu trời đêm, mặt trăng hình như cũng phát hiện đêm nay khác lạ, lặng lẽ che giấu bản thân.

Phụng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi nằm trên nóc gian phòng, nhìn ánh sao lóe lên trên bầu trời đêm. Lưu Mật Nhi nhú mày hỏi, "Tại sao muốn nằm ở đây?"

"Lạnh sao? Lại đây, bảo bối của ta!" Phụng Cảnh Duệ đưa cánh tay ra chờ đợi ôm nàng vào ngực.

Đưa tay ngắt nàng một hồi, Lưu Mật Nhi tức giận mở miệng, "Tại sao chúng ta phải ở chỗ này?"

"Cho mát!" Phụng Cảnh Duệ cho nàng một đáp án.

"Bây giờ đã vào thu rồi, mát lạnh cái quý gì!" Lưu Mật Nhi hướng hắn liếc mắt, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Nàng xem, này đừng động!" Ngón tay của hắn chỉ một cái, mấy bóng người rơi vào trong viện. Lưu Mật Nhi

thấy thế không khỏi thờ dốc vì kinh ngạc.

Mấy bóng người trước sau rơi xuống, hình như thật bất ngờ thấy có người cũng một ý định giống mình, mấy người đó như đi vào cửa nhà mình, sau đó thương lượng một hồi, hình như đạt thành nhất trí rồi bắt đầu hành động.

"Bọn họ bị mù mắt sao?" Nàng nhìn Phụng Cảnh Duệ toàn thân áo trắng bỗng bèn ngồi trên nóc phòng, "Rêu rao như vậy ở trước mắt bọn hần đều nhìn không thấy sao?"

Phụng Cảnh Duệ cười mấy tiếng, "Mật Nhi, nàng sẽ hại ta tiết lộ hành tung đây!"

"Làm như nguoi vậy chính là để người khác thấy nguoi rồi, còn giả bộ cái gì!" Luru Mật Nhi phá.

Phụng Cảnh Duệ cười ha ha, im lặng không nói.

Thính tai nghe được âm thanh ùng ùng phía dưới, Luru Mật Nhi giật giật khóe miệng, "nhất định phải khiến bọn họ bồi thường!"

Phụng Cảnh Duệ gật đầu một cái, "Ừm, trực tiếp nói cho bọn hần biết là được!"

"Két?" Nghi ngờ muốn mở miệng, bên hông căng thẳng, cả người cùng Phụng Cảnh Duệ đã cùng nhau rơi vào trong viện.

Có người trong nhà tìm không có mục tiêu, xoay người ra cửa, liền nhìn đến Phụng Cảnh Duệ toàn thân áo trắng cùng Luru Mật Nhi đang nhìn bọn họ. Nguyên rủa một tiếng, không còn kịp kinh ngạc nữa, chỉ thấy Luru Mật Nhi bước một bước dài tiến lên.

Đưa tay ra với mấy người trước mặt, "Lấy tiền ra!"

Mấy người đó liếc mắt một cái, không khỏi có chút ngạc nhiên, "Tại sao?"

Luru Mật Nhi chỉ ngón tay, chỉ vào gian phòng một mảnh hỗn độn sau lưng, "Làm hư đồ của ta, nguoi nghĩ cứ như vậy mà đi à! Đền tiền!"

Ánh mắt mấy kẻ đến đầu tiên đặt ở trên người Phụng Cảnh Duệ, lại nhìn thấy hần hoàn toàn không đem ánh mắt đặt trên người bọn họ, vì vậy, có người lặng lẽ giương kiếm muốn đến gần Luru Mật Nhi.

"Nếu như ta là các nguoi, ta tuyệt đối sẽ không ngu như vậy!" Một âm thanh hài hước truyền đến, mấy người này đột nhiên quay đầu lại, Bắc Đường Sanh cùng Đường Đức và Lãnh Ngạo Vũ ba người nhất tề đứng sau lưng bọn chúng rồi, Bắc Đường Sanh buồn cười mở miệng.

Bọn người trong nháy mắt quay đầu lại, "Các nguoi . . ." Rất dễ nhận thấy trong đó có người quen biết bọn họ.

Bắc Đường Sanh kinh ngạc nhíu mày, "Ngoài ý muốn sao? Ha ha, ta muốn các nguoi hãy đi nhanh lên, sau đó nói cho những thứ tiền bối kia, ở chỗ này thấy được người của Bắc Đường gia tộc cùng Lãnh gia! Như vậy, liền bắt đi hai nhà muốn chia một chén súp với các nguoi!" Hần tốt bụng đề nghị.

Mấy người đến không tự chủ được gật đầu, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa!

"Này, các nguoi còn chưa có đưa tiền!" Luru Mật Nhi há hốc mồm mà nhìn xem những người đó biến mất, không khỏi hỏi ngược lại Bắc Đường Sanh, "Các nguoi làm như vậy, không sợ đem mọi người liên lụy vào sao?"

Bắc Đường Sanh chỉ cười không nói.

Lãnh Ngạo Vũ còn lại hừ lạnh một tiếng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Luru Mật Nhi hiểu, đây chính là tình cảm của nam nhân cùng nam nhân a! Không quan tâm, cái gì cũng không quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Dưới Đất Hoàng Lăng Là Nhà Nguoi Sao?

Tại sao những người này cảm thấy bất năng là có thể giải quyết mọi chuyện đây?

Luru Mật Nhi im lặng nhìn nhân sĩ vô lâm mà nàng không biết ngồi đối diện với mình. Lại nữa, đây đã là lần thứ mấy nàng không biết tự hỏi mình vấn đề này.

"Nàng chính là nữ nhân của Phụng Cảnh Duệ?" Một âm thanh bén nhọn truyền đến, Lưu Mật Nhi theo bản năng quay đầu lại. Chống lại một đôi mắt trên khuôn mặt mờ hiện đầy nếp nhăn, da mặt trắng nõn khác thường, lão già kia cũng không thấy có râu ria, ngón tay vuốt vuốt nhẵn ngọc trong tay, ngón giữa nhấc lên một chút, khiến cho Lưu Mật Nhi khẽ nhượng mảy. Đối với thân phận người tới kia cũng chút ít khó hiểu.

Nhìn nam nhân chậm rãi ngồi ở trước mặt của mình. Khóe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, để một quái vật không rõ nam nữ như vậy nhìn mình không chuyển mắt, toàn thân nàng đều nổi da gà.

Không tự chủ run run người, Lưu Mật Nhi xoay mặt nhìn một nhân sĩ võ lâm, "Giải huyết đạo cho ta, được không? Ta không biết võ công! Sẽ không chạy!"

Nam nhân trắng nõn phát tay một cái, Lưu Mật Nhi lập tức phát hiện thân thể của mình có thể cử động. Nàng hài lòng mím môi cười một tiếng, "Cảm ơn!" Giật giật khóe miệng nhìn nam nhân trắng nõn đó.

Hít sâu một hơi, nàng mím môi, "Nói đi, các ngươi muốn ta phối hợp với các ngươi thế nào?"

Nam nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, âm thanh bén nhọn khi nghe làm người ta rất không thoải mái, "Ngươi hình như không sợ chúng ta chút nào?"

"Vị công công này, ta là nữ nhân, nhưng mà ta lại không phải người ngu, muốn giết ta ngay sẽ không dẫn ta tới nơi này! Người có chút đầu óc cũng biết!" Lưu Mật Nhi chỉ chỉ đầu, cười nhạt nói qua.

Nam nhân âm trầm cười một tiếng, "Ngươi biết ta là ai?"

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, lời giống vậy nàng sẽ không nói lần thứ hai.

"Ngươi không lo lắng rằng, nam nhân của ngươi sẽ không tới cứu ngươi sao?" Nhân sĩ võ lâm lên tiếng.

Lưu Mật Nhi mím môi cười một tiếng, hướng về phía nhân sĩ võ lâm chậm rãi mở miệng, "Minh chủ đại nhân, không phải ngươi mất tích rồi sao?"

Khuất Liễn Phong biến sắc, theo bản năng liếc mắt nhìn vị công công một cái, sau đó đưa mắt đặt trên người Lưu Mật Nhi, "Chuyện của ta không cần phải ngươi quan tâm, vị này là Ngụy công công. Ngươi nói chuyện phải cẩn thận một chút." Hắn cảnh cáo qua.

Lưu Mật Nhi nhìn Khuất Liễn Phong, trong lòng đã có mấy phần rõ ràng. Xem ra người chân chính muốn có được dưới đất Hoàng Lăng không phải Khuất Liễn Phong, mà là tên Ngụy công công trước mắt này. Chuyện mà Phụng Cảnh Duệ luôn lo lắng đã xảy ra.

Nếu như chuyện này chỉ là chuyện của người giang hồ, như vậy có nhiều loại biện pháp giải quyết, nhưng một khi dính dáng đến người của triều đình, chuyện sẽ thay đổi càng thêm phiền toái.

Chậm rãi quay đầu nhìn vị công công một cái, Lưu Mật Nhi hắng giọng hỏi "Vị công công này, xin hỏi, các ngươi cần ta làm gì?"

"Diệp Lô Dương!" Ngụy công công chậm rãi nói đến cái tên này, "Nghe nói, Diệp Lô Dương là chủ nhân của Hoàng Lăng".

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, "Ta cũng nghe nói như vậy!"

Ngụy công công lạnh nhạt nói, "Ngươi chưa từng thấy qua Diệp Lô Dương?"

"Gặp rồi!" Còn là một nam nhân thích nghiên cứu nàng.

"Vậy thì tốt! Phiền toái vị tiểu thư này, mang theo đi! Sẽ không ai cản trở ngươi đâu!" Ngụy công công liếc mắt nhìn Khuất Liễn Phong, sắc mặt hắn khó coi nhìn Lưu Mật Nhi, "Dạ!"

Đường đường một Minh Chủ, lại cúi mình khuất phục một hoạn quan. Thật khiến người ta cảm thấy xấu hổ. Lưu Mật Nhi cười nhạt, không nói tiếng nào thối lui khỏi đại đường.

Bóng lưng canh chừng nàng biến mất, Khuất Liễn Phong không hiểu tiến lên, "Công công, tại sao người muốn giữ nàng lại?"

"Nàng là người có thể khống chế Phụng Cảnh Duệ! Hay là ngươi có biện pháp tốt hơn?" Âm thanh đặc trưng sắc hợn của công công lạnh lùng nói.

Khuất Liễn Phong nghe vậy cau mày, không có. Nếu quả thật có biện pháp. Hắn bây giờ cũng không phụ thuộc kẻ khác như vậy! Chậm rãi nắm quyền, hắn cắn răng, một ngày nào đó, hắn sẽ lấy được thứ mình muốn.

.....

Lưu Mật Nhi mất tích, trong biệt viện từ sau khi phát hiện đến bây giờ, thái độ của Phụng Cảnh Duệ hoàn toàn không hề giống bọn họ suy đoán. Bây giờ hoàn toàn không nhìn ra Phụng Cảnh Duệ có bất kỳ chút nóng ruột nào. Lúc này hắn đang thông thả ung dung dùng đồ ăn sáng.

Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngao Vũ cùng với Diệp Ly Tâm, Diệp Lô Dương, bốn người vây quanh cái bàn, nhìn Phụng Cảnh Duệ không chuyển mắt. Cảm giác bén nhọn.

Miền cưỡng ngẩng đầu lên, Phụng Cảnh Duệ không hiểu nhìn bọn họ, “Làm cái gì vậy? Nhìn ta no chưa?” Hắn chậm rãi mở miệng.

Một phen vỗ trên bàn, Diệp Ly Tâm tức giận nói: “Phụng Cảnh Duệ, ngươi có tim hay không! Mật Nhĩ tỷ bị bắt đi rồi, ngươi có biết hay không? Làm sao ngươi còn có thể mặt không đỏ sắc ăn cơm như vậy?”

Phụng Cảnh Duệ miễn cưỡng nhìn nàng, “Ngươi vẫn còn ở mơ ước của ta sao?”

Lúc này là lúc nào mà người này vẫn còn so đo chuyện này. Lừa giận của Diệp Ly Tâm trong lòng đốt lên “Ngươi có tim hay không! Ta đang nói đến Mật Nhĩ tỷ!”

“Chuyện của nàng cùng ngươi không có quan hệ!” Phụng Cảnh Duệ nhàn nhạt nói xong, chậm rãi đứng dậy, “Các ngươi dùng bữa đi!” Nói xong, người cũng biến mất ở nội đường.

Diệp Ly Tâm tức tối muốn tiến lên, lại bị Bắc Đường Sanh ngăn lại, “Cô nhóc, ta khuyên ngươi đừng đi!”

“Tại sao?” Diệp Ly Tâm tức giận.

Bắc Đường Sanh chậm rãi mở miệng, “Ngươi còn chưa phát hiện hắn đã nổi giận sao?” Hắn tốt bụng giải thích.

Diệp Ly Tâm càng thêm không hiểu, “Cái gì nổi giận?”

Bắc Đường Sanh nhếch môi cười, “Lúc Phụng Cảnh Duệ càng bình tĩnh là càng nguy hiểm nhất! Các ngươi cho là hắn không thêm đề ý sao?”

Trừ Lãnh Ngao Vũ ở ngoài thì những người khác không hiểu nhìn Bắc Đường Sanh. Người sai đó lắc đầu một cái, “Không tin à! Đi xem một chút thì biết!” Hắn dẫn đầu hướng ra ngoài đi tới.

Đám người Diệp Ly Tâm lập tức hồ nghi đuổi theo. Hướng hậu viện mà đi.

Phụng Cảnh Duệ đứng lẳng lặng trước đình nghỉ mát tại hậu viện, chấp tay. Một thân áo đen như mực theo gió bay bay. Hồi lâu, hắn cử động. Tay áo đen bỗng chốc tung lên, cả người nước chảy mây trôi vũ động đứng lên.

Bắc Đường Sanh cười khế, “Phụng Cảnh Duệ trước sau như một chỉ mặc một bộ áo trắng. Cũng giống mẫu thân, hắn thích áo trắng, nhưng mà, khi hắn thay sang màu áo khác chính là lúc tâm tình khó chịu, ai ngờ đúng lúc này các ngươi đi trêu chọc hắn?”

Diệp Ly Tâm không tự chủ chọt nuốt nước miếng một cái, thân thể co lại, núp ở sau lưng anh mình, không có can đảm tiến lên.

Bắc Đường Sanh đưa tay vỗ vỗ sau lưng Lãnh Ngao Vũ, “Người anh em, lên!”

Lãnh Ngao Vũ hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm đâm tới. Một bóng trắng xanh rơi xuống trước mặt Phụng Cảnh Duệ. Kiếm đã rút ra, hai người trong nháy mắt đan vào nhau. Lãnh Ngao Vũ ra tay vô cùng hung ác, không có chút nào lưu tình, mà Phụng Cảnh Duệ nắm chặt hai quả đấm, nhuyển kiếm bên hông rút ra.

Không lâu sau, hai bóng người hòa lẫn lẫn lượt thay đổi, mỗi một chiêu ở trên thân của nhau đều là ác độc sát chiêu. Những người đứng một bên nhìn lòng thất kinh run sợ.

Diệp Ly Tâm thấy một màn trước mắt không khỏi nhìn Bắc Đường Sanh “Không phải ngươi nên khuyên can sao?”

Bắc Đường Sanh rành rang tựa vào bên cây cột lắc đầu một cái, “Dĩ nhiên không! Ta đánh không lại hai người kia!”

“Hộ vệ của ngươi cũng không thể sao?” Nàng nhìn vẻ mặt không biểu hiện gì của Đường Đức!

Lời này vừa nói ra, Bắc Đường Sanh hưng phấn gật đầu một cái, “Ta cũng không biết, Đường Đức, ngươi đi thử một chút, ta chưa từng thấy qua các ngươi đánh nhau! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!” Nàng vỗ lên thân Đường Đức.

Đường Đức nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người ngưng mắt nhìn hai người đang đánh nhau.

“Ai nha, Đường Đức ngươi đừng giả bộ, rõ ràng ngươi rất muốn đi lên, tại sao phải lạnh lùng như vậy, đi đi đi đi! Chủ tử ta không biết... Á, Vô Trần, ngươi làm sao vậy!” Lời Bắc Đường Sanh chưa nói xong liền bị Vô Trần đột nhiên từ trên trời rơi xuống dọa sợ.

Thét lên một tiếng, Vô Trần khạc ra một hóp máu đỏ tươi.

Bởi vì một câu này của Bắc Đường Sanh, Phụng Cảnh Duệ bỗng chốc xoay người rơi xuống bên người Vô Trần, ngồi xổm người xuống điểm mấy đại huyết, tiếp đó ôm lấy Vô Trần hướng gian phòng đi tới.

Bên trong gian phòng, được Phụng Cảnh Duệ cứu, có Diệp Ly Tâm giúp đỡ, không bao lâu Vô Trần liền tỉnh lại.

Thấy Phụng Cảnh Duệ, Vô Trần chậm chạp mở miệng, “Cốc chủ. Thật xin lỗi!”

Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt gật đầu, “Ta biết rõ. Là hắc đả thương người?” Kể từ xuất hiện sự kiện dưới đất Hoàng Lăng, Phượng Cảnh Duệ để cho Vô Trần trở về, nhìn có thể lấy được gì từ Phượng Dương hay không, đáng tiếc không có gì. Dĩ nhiên, ý đồ quan trọng nhất là, hắc còn là muốn Vô Trần trở về xem mẫu thân một chút.

“Lão Cốc chủ không muốn ra cửa” Vô Trần chỉ nói như vậy.

Phượng Cảnh Duệ có chút nào ngoài ý muốn, cá tính của cha hắc không phải không biết. Có thể nhìn thấy Vô Trần còn sống trở về cũng đã là kết quả rất tốt rồi.

“Phu nhân để đưa ta đem cho ngài ít thứ!” Vô Trần muốn đứng dậy, lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại, “Không vội! Hắc có nói cái gì không?”

Vô Trần gật đầu, “Cốc chủ nói, người, hắc cho ngài. An bài thế nào đều là ngài định đoạt!”

Phượng Cảnh Duệ miễn cưỡng nhếch môi, “Thật sự là hắc nói sao?” Phụ thân Phượng Dương, trừ người trước mắt thì không người ngoài nào có thể thuyết phục hắc.

Vô Trần lúng túng cười một tiếng, “Chủ nhân...”

Phượng Cảnh Duệ nhíu nhíu lông mày, “Là nàng!”

Nhớ tới hình ảnh đó, Vô Trần không nhịn được nhép nhép khóe miệng, “Phu nhân rất xót ngài!” Nói rồi lấy từ trong lồng ngực ra một vật, “Đây là phu nhân cho ngài!”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ vừa rơi xuống vật trong tay Vô Trần, trong nháy mắt bỗng giật mình.

Chậm rãi đưa tay, đem những thứ đó nắm trong tay, nhìn gần!

Bắc Đường Sanh thấy thế hai mắt tỏa sáng, “Ồ, đó không phải là...”

Còn Diệp Ly Tâm lại nhanh chóng từ trong ngực lấy ra ngọc thạch đưa tới trước, giống vật trong tay của Phượng Cảnh Duệ y như đúc.

Diệp Ly Tâm kinh hãi nhìn vật trong tay Phượng Cảnh Duệ, “Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có cả hai?” Đồ vật trong tay của nàng đã bị Bắc Đường Sanh giám định là giả, như vậy...

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người toàn bộ đặt trên người Phượng Cảnh Duệ. Người sau lưng này có thể...

Chỉ thấy hắc nhàn nhạt nhìn vật trong tay, bỗng chốc nở nụ cười.

Khóe miệng tà mị khẽ giờ lên, “Bắc Đường!”

Bắc Đường Sanh như rồng mây, “Chuyện gì?”

Thuận tay nhận lấy ngọc thạch trong tay Diệp Ly Tâm, nụ cười trên môi Phượng Cảnh Duệ trở nên rực rỡ, có thể nói là... Phệ Huyết!

Mấy chục giây sau, hắc ném ngọc thạch cầm trong tay cho Bắc Đường Sanh, hắc chậm rãi mở miệng, “Bắc Đường, cho người đi buôn bán! Trong vòng ba ngày, ta muốn vật này truyền khắp trên giang hồ!”

Ngừng lại, Bắc Đường Sanh cười ha hả, “Bạc cho ta lấy?!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu.

“Việc này liền đơn giản nhiều!” Bắc Đường Sanh cười cười, “Ta không chờ được xem cuộc vui nữa rồi!”

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh, đều là mơ tưởng thật sao? Vậy thì xem một chút, các người người nào có cơ hội lấy được thật sự!

“Đợi chút, Phượng Cảnh Duệ, vật trong tay người là thật hay giả? Nếu như lời của ta chính là giả, như vậy cái dưới đất Hoàng Lăng chính là nhà người sao?” Nàng theo bản năng nói ra khả năng này.

Nghe vậy, mọi người nhất thời ngậm ngậm cả người!

Việc này, không phải không có khả năng...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"Vậy người nói chuyện này với ta làm gì? Nhưng mà, người không biết khuôn mặt của Phụng Cảnh Duệ vô cùng quyến rũ à?" Ừ, thì ra nàng cũng bị quyến rũ bởi khuôn mặt của người khác. Ai ai ai, dối trá, thật là dối trá!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận nói, "Người thật sự không biết Phụng Cảnh Duệ là chủ hoàng lăng dưới đất hả?" Hết xong, sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức thay đổi.

Nàng ta lòi đuôi rồi hả ? ! Trời à...

Nghe thấy câu đó, hơn nửa ngày Lưu Mật Nhi cũng chưa hoàn hồn được, đến lúc lấy lại được giọng nói, nàng không nhịn được mà ôm bụng cười lăn lộn. Trách móc người khác.

"Ha ha ha, người đừng có đùa, Phụng Cảnh Duệ là ai ta còn không biết chắc? Hoàng Lăng dưới đất cái nỗi gì, các người muốn tiền bạc, muốn đến đền rồi hả?" Nàng cười tới nổi chảy cả nước mắt.

Hoàng Lăng dưới đất? Phụng Cảnh Duệ? Nghĩ kiểu gì cũng không thấy hai chuyện này có liên quan với nhau.

Bị nàng cười vào mặt, Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận, giọng nói lạnh đi, "Cười cái gì mà cười, người thì biết cái gì?"

Khó khăn lắm nước mắt mới ngừng chảy, Lưu Mật Nhi nháy mắt, lau nước mắt xong mới nói "Mấy người này các người thật là kỳ quái. Trước đó còn nói là Diệp Cửu Dương cơ mà? Sao bây giờ lại thành Phụng Cảnh Duệ hả?"

"Diệp Cửu Dương chẳng qua là cái tên để người ta tung hỏa mù mà thôi, chủ hoàng lăng thực sự là Phụng Dương, mà Phụng Cảnh Duệ lại là con trai của Phụng Dương, hiển nhiên hẳn sẽ là chủ tử của hoàng lăng rồi!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn nàng bằng vẻ mặt hèn mọn.

Thì ra là như vậy! Lưu Mật Nhi trầm nghĩ trong lòng: Mưu kế của những người này được tính toán thật là cẩn thận! Nhưng mà...

"Làm sao các người biết Phụng Cảnh Duệ là chủ của hoàng lăng?" Việc đó chắc có quan hệ cực kỳ mật thiết với Khuất Liễu Phong nhỉ?

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đâu có ngốc như vậy, nói ra chuyện Phụng Cảnh Duệ hiển nhiên là chủ hoàng lăng, nàng ta đã vô cùng hối hận rồi, làm sao nàng ta có thể nói tiếp những chuyện khác chứ?

"Ồ kia, nói đi. Nói đi chứ! Người gì mà nhỏ mọn vậy, nói được một nửa rồi mà lại không nói cho ta biết nốt, chuyện này rất khó chịu đấy!" Lưu Mật Nhi lôi kéo quần áo nàng ta, "Nói cho ta biết đi!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn tay của Mật Nhi đang nắm quần áo nàng ta, "Buông ra. Ta với người không thân thiết tới mức đó đâu!"

Lưu Mật Nhi mím môi, "Không nói thì thôi! Làm gì mà tức giận đến vậy!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hừ một tiếng, "Này, giơ tay lên, quay một vòng cho ta!"

Tâm trạng Lưu Mật Nhi đang không tốt, hừ lạnh, "Vì sao ta phải làm theo lệnh người?"

Ngay lập tức từ trong tay áo, Hoàng Phủ Nguyệt Minh rút thanh chủy thủ ra, đe dọa, "Làm hay không?"

Mẹ kiếp, sao lại uy hiếp ta vậy!

Lưu Mật Nhi mím môi, giơ hai tay lên, xoay một vòng, đứng lại, "Được chưa?"

Không biết từ lúc nào Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã bung hoa quả tới, ngồi ở một chỗ, chậm rãi nói, "Mắt Phụng Cảnh Duệ bị mù à?"

Lưu Mật Nhi giận dữ, không đẹp thì sao!

"Sao hẳn lại có thể để mất tới người nh?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không hiểu, "Muốn khuôn mặt thì mặt tròn như trứng, muốn đáng người cũng chẳng được đáng người!"

Bộ dạng xinh đẹp thì sao? Ngực lớn thì giỏi lắm à? Mẹ nó!

"Không phải người rất giỏi sao? Sao không nói tiếp đi?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười nhạt, nhún mày hỏi.

"Ta tốt bụng không muốn chửi, chẳng lẽ người muốn nghe ta chửi, ta cũng không ngại đâu! Khụ khụ khụ, ta bắt đầu đây!" Lưu Mật Nhi hắng giọng.

"Miễn đi!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh xua tay, "Người nghĩ ta ngốc chắc, cho người mắng à!"

"Thật tiếc..." Lưu Mật Nhi nói với giọng điệu vô cùng thương tiếc.

Cả Hoàng Phủ Nguyệt Minh và Lưu Mật Nhi đều không biết rằng, ngay ở trên mái nhà có hai người đang ngồi. Cả người Phụng Cảnh Duệ mặc quần áo đen cùng Khuất Thiên Hàn mặc quần áo màu nhạt ngồi trên mái nhà, lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh và Lưu Mật Nhi.

Khuất mặt lạnh lẽo của Khuất Thiên Hàn nghiêm lại hỏi, “Sao ngươi biết nàng ở đây?” Rồi Tô Châu, để Lưu Mật Nhi ở phủ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cách này không tệ!

“Ngoài nữ nhân này, Khuất Liễu Phong chẳng còn ai có thể giúp hần ta cả!” Đây cũng là nguyên nhân hần không vội vàng đi tìm Lưu Mật Nhi.

Khuất Thiên Hàn cười lạnh, “Ngươi không cứu nàng?”

“Mật Nhi, đang chơi rất vui vẻ! Không tức giận đâu!” Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nở nụ cười.

Khuất Thiên Hàn chậm rãi lắc đầu, “Tính ngươi sao mãi không đổi hả?”

“Không phải ngươi cũng thế à? Không phải vẫn muốn giết ta à? Sao lại có thể ngồi chỗ này cùng ta?” Mây Phụng Cảnh Duệ hơi nhướng lên.

“Hừ, không phải ngươi lời ta tới sao?” Khuất Thiên Hàn hờ hững mở miệng.

“Từ lúc nào ngươi bắt đầu ngoan ngoãn thế?” Phụng Cảnh Duệ cười cười.

Khuất Thiên Hàn cười lạnh. Không nói, lắc đầu.

Không lâu sau, lại có thêm người tới, Bắc Đường Sanh mở miệng, nở nụ cười nhẹ, “Duệ, ta làm tốt lắm, ngươi nhanh chạy đến xem đi!”

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, “Giao cho Lãnh Ngạo Vũ, hần sẽ cần người để chia ra làm. Ngày mai bắt đầu làm, bí mật dưới đất hoàng lăng, sẽ không còn là bí mật nữa rồi.” Hần chờ...

“Sao ta lại cảm thấy, ngươi có tình đùa giỡn người ta nhỉ!” Bắc Đường Sanh sờ mũi.

“Ta đang đùa đấy, thì sao? Ai không phục? Ra đây mà chém ta!” Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ rơi vào đình viện. Không biết Lưu Mật Nhi đang nói gì, khiến cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận bỏ đi.

Lưu Mật Nhi vỗ tay, xoay người vào phòng.

Phụng Cảnh Duệ đứng lên, “Các ngươi về đi. Ta về sau!” Nhảy xuống mái hiên một cách thoải mái, hần bước đi những bước dài tiêu sái, giống như là đi trong hậu viện nhà mình vậy.

Đóng cửa lại, Lưu Mật Nhi hừ lạnh, “Không có việc gì lại đến gây sự!”

“Ha ha, Mật Nhi chơi vui vẻ thật đấy, vui cả quên trời đất rồi sao?”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Lưu Mật Nhi lập tức xoay người, thấy Phụng Cảnh Duệ dựa ở trên song cửa sổ, dù bận tới mắt vẫn ung dung nhìn nàng.

Vành mắt nóng lên, trong lòng giống như bị người đè lại, chua xót khó chịu vô cùng.

Phụng Cảnh Duệ mỉm cười, dang rộng cánh tay ra, nhìn nàng, “Nếu muốn khóc, ta không ngại cho nàng mượn đầu. Nhưng mà phải thu phí đó...” Hần mặt mờ nháy mắt mấy cái.

Nước mắt lập tức rơi xuống, Lưu Mật Nhi một bước lao tới ôm chặt người Phụng Cảnh Duệ.

Than nhẹ một tiếng, môi Phụng Cảnh Duệ chậm rãi nhếch, trước mặt Khuất Thiên Hàn, Bắc Đường Sanh, biểu hiện của hần có như thế nào, cũng không thể không chế được, lúc ôm nàng vào trong ngực, trái tim của hần mới có thể được coi là bình yên.

Nàng đúng là Lưu Mật Nhi không tìm không phải. Nhưng những lúc ở bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, nàng mới không tìm không phải, tùy ý làm bậy.

Nước mắt của nàng tràn đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt hồng hồng bởi vì nước mắt không ngừng chảy, túm lấy quần áo Phụng Cảnh Duệ lau nước mắt.

“Ngươi có bị sao không?”

Bàn tay chậm rãi xoa tóc nàng, Phụng Cảnh Duệ cười nhẹ, “Câu này của Mật Nhi khiến ta rất đau lòng. Ta khó khăn lắm mới tìm được nàng đấy!”

“Lừa gạt, không biết ta ở nơi nào hả, sao ngươi trễ như vậy mới tới đây?” Lưu Mật Nhi khê cười, lau nước mắt.

Phụng Cảnh Duệ im lặng, than nhẹ một tiếng. Nàng quá hiểu hần!

Buông Mật Nhi ra, từ cửa sổ nhảy xuống, Phụng Cảnh Duệ nắm tay nàng đi về phía giường.

Mặt Lưu Mật Nhi bỗng đen sì, dùng sức hất tay hần ra, “Cái tên nhà ngươi...”

Phượng Cảnh Duệ nghe thấy tiếng nàng nói, quay đầu lại, đáng thương tội nghiệp mở miệng, “Lâu lắm không được làm rồi!”

(Vivi: chết cười với anh... Lâu lắm không làm được... abc... abc @@!!!!!! >.<)

“Cút! Ngươi là tên nam nhân xấu xa, cái tên tinh trùng xông lên nào!” Luru Mật Nhi tức giận như núi lửa phun trào, giò chân lên đập đập, Phượng Cảnh Duệ cười, tránh né chân của nàng.

“Mật Nhi, ta là nam nhân mà!”

“Cho nên...”

“Ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng thôi...”

Trong lòng thấy vô cùng sáng khoái, mặt Luru Mật Nhi không chút thay đổi, giả bộ hỏi, “Vậy ngươi tới cứu ta hả?”

“Không phải! Ta là tới xem nàng chơi có vui hay không thôi!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu.

Nghe vậy, đôi mắt hạnh của Luru Mật Nhi trừng to, “Ngươi đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Dại

Sắc trời đã sáng rõ, ánh mặt trời vàng nhạt chậm rãi chiếu vào trong phòng, bên trong phòng lịch sự tao nhã, trên chiếc giường nhỏ màn che chậm rãi rủ xuống, dường như có ý, chủ nhân không tính đến chuyện tỉnh dậy.

Một lúc sau, bên trong rèm che truyền ra giọng Luru Mật Nhi êm ái hỏi thăm

"Ngươi không phải đi sao?"

Âm thanh Phượng Cảnh Duệ truyền đến, "Nên trở về rồi!"

"Cút nhanh lên đi!" Luru Mật Nhi xoay mặt đưa lưng về phía hắn.

Mở mắt chống lại một tấm lưng trắng nõn như tuyết, yết hầu Phượng Cảnh Duệ không tự chủ được giật giật lên xuống, giọng nói chưa hoàn toàn thanh tỉnh pha lẫn một mảnh ham muốn. Nhỏ giọng mê người, "Mật Nhi!"

Thấp giọng gọi nàng, từ trên lưng Luru Mật Nhi từng nụ hôn rơi xuống. Lại khiến nàng run rẩy.

"Đủ... Rồi!" Nàng khẽ kháng cự, xoay người đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, "Bị người ta thấy sẽ không tốt!" Nàng cũng không hứng thú cùng hắn ở trên giường chơi suốt một ngày.

Không được như mình mong muốn, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ âm trầm, "Mật Nhi, ta đói..."

Đôi mắt đẹp quét nhìn từ trên xuống dưới hắn một cái, Luru Mật Nhi ghét bỏ mếu máo, "Đói bụng thì trở về ăn đi, tài nghệ của Vô Ngân, ngươi sẽ không chê đâu!"

"Ta muốn ăn điểm tâm ngọt!" Phượng Cảnh Duệ chảy nước miếng, miệng cười tiến lên trước, dang ra hai cánh tay đem người ôm thật chặt vào trong ngực.

May mắn, Luru Mật Nhi nghĩ, cũng may mình ngồi dậy đúng lúc bị ôm thật chặt, nếu không hiện tại gặp phải tên háo sắc Phượng Cảnh Duệ này, thì còn không biết bị ăn sạch sẽ như thế nào nữa đó!

Kháng cự đẩy thân thể hắn, Luru Mật Nhi lắc đầu một cái rồi nghiêm nghị nói, "Ta không muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh bắt được chứng cứ ta vụng trộm với nam nhân."

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy cả khuôn mặt đều nhú lại, "Nàng nói, chúng ta đây là đang yêu đương vụng trộm?!"

Luru Mật Nhi hào phóng gật đầu một cái, "Dĩ nhiên, ngươi không cần nói ngươi không thích. Không phải có câu nói rất đúng sao? Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, hoa nhà làm sao có được mùi hương hoa dại a!" Nàng gật gù hả hê nói.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Mật Nhi nói có đạo lý, vậy ta chính là nam nhân vụng trộm của nàng?"

Nhìn lướt qua da mặt tuần mỷ của hắn, Luru Mật Nhi nhớ tới lời Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã nói, không nhịn được gật đầu một cái, chậm rãi đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, "Người không cảm thấy là, cái gương mặt của người, rất thích hợp làm thiếp mặt trắng sao?"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy gương mặt tuần tú nhú lại, "Là bị bao nuôi à?"

"Đúng vậy! Tìm một nữ nhân giàu có, bao nuôi người, không lo ăn uống! Đây cũng là một loại đầu tư thật tốt!" Luru Mật Nhi gật đầu.

Lời nói này làm Phượng Cảnh Duệ hăng hái xông tới, hắn hưng phấn mở miệng, "Này Mật Nhi bao nuôi ta đi?" Dứt lời, hắn duỗi ra một ngón tay .

"Ta biết đánh nhau, biết làm ám giòng, biết kiếm tiền, quan trọng nhất là ta biết đáp lại!" Phượng Cảnh Duệ hăng hái nói xong "Thế nào? Có muốn hay không?"

Luru Mật Nhi cố làm ra vẻ chần chờ trầm ngâm chốc lát, sau đó mới lên tiếng, "Người cũng có thể đáp lại cái gì?"

"Tiền!" Hai mắt Phượng Cảnh Duệ tỏa sáng, "Mật Nhi, ta có thể đáp lại rất nhiều tiền nha!"

Ừm, cái phụ gia này cũng không tệ lắm. Chỉ là . . .

Luru Mật Nhi buồn rầu nhìn hắn, "Ta có thể chỉ muốn người đáp lại, không muốn người có được hay không? !"

"Không được!" Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt bằng ngôn từ đầy chính nghĩa, sau đó, lấy lòng mở miệng, "Mật Nhi, xem phần tiền lớn của nàng, người nuôi ta cũng rất tiện mà!" Hắn tiến lên trước, cọ cọ vào ngực Luru Mật Nhi.

Ừm, cảm giác thật tốt!

Nín cười nhìn động tác của Phượng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi chậm rãi đẩy hắn ra, "Tốt lắm, người nên đi đi! Đợi nữa sẽ bị phát hiện!"

Tiếng nói vừa dứt, giống như chứng thực cho lời nói của nàng, ngoài cửa lập tức vang lên âm thanh Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

"Này, cái người nữ nhân này, mặt trời cũng lên cao rồi, sao lại còn chưa có rời giường?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh dùng sức vỗ cánh cửa, coi như thật sự có người ngủ say thì cũng sẽ bị nàng đánh thức.

Không có tiếng đáp lại, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đập một cái, cửa phòng lập tức theo đó mở ra, nàng chậm rãi vào cửa, vừa lúc thấy Luru Mật Nhi lười biếng ngồi ở trên giường liếc nhìn nàng ở cửa vào.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức nhú mày, không vui nói, "Người là heo à, đã trễ thế này còn chưa dậy?"

Luru Mật Nhi khoa trương ngáp một cái, miễn cưỡng mở miệng, "Không phải các người muốn nuôi ta như heo sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghe vậy, cao ngạo gật đầu, "Người cũng biết người không phải là người?"

"Hoàng Phủ tiểu thư tôn quý nhất thế mà lại ở đây nói chuyện với ta, có phải cũng có nghĩa là, chúng ta cũng là đồng loại?" Luru Mật Nhi lười biếng dang cánh tay ra một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Một đôi tay lông lá nàng đang che giấu dưới chăn đang vãn về xoa bóp trên bộ ngực nàng, Luru Mật Nhi không tiếng động véo lại đôi tay lông lá đang ở trên ngực đó, nhú mày nhìn về phía Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

"Người đang làm cái gì đó?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh đột nhiên lần đến gần giường của nàng, về mặt hồ nghi nhìn vết đỏ trên mặt Luru Mật Nhi, "Người không thoải mái à?"

Luru Mật Nhi khẽ cắn răng, lui ra đứng đập người khác kia xuống, tiếp đó thản nhiên nói, "Hoàng Phủ tiểu thư đừng như vậy, ta sợ ta sẽ thật sự tin tưởng người là người quan tâm ta nhất!" Về mặt nàng hoảng sợ nhìn nàng ta.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi khỏi giường, "Làm sao người còn chưa chịu rời giường?"

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Người ở đây nhưng ta đang lửa thân, như vậy hình như không tốt lắm đâu?!"

"Đều là nữ nhân thì sợ cái gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh nhạt nhưong mày. Cho là, Luru Mật Nhi chắc tự ti.

Luru Mật Nhi chậm rãi lắc đầu, "Lời này cũng không đúng rồi! Tại sao có thể đánh đồng một dạng đây. Ít nhất là nhỏ không giống nhau nha!"

Nếu so về vô sỉ, Luru Mật Nhi tự nhận không sánh bằng Phượng Cảnh Duệ, nhưng mà đối với người khác mà nói, đó chỉ là một đĩa đồ ăn thôi (chuyện nhỏ). Vốn bị Phượng Cảnh Duệ chèn ép, trình độ này. . . Nàng còn không để trong mắt.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Nguyệt Minh trong nháy mắt đỏ mặt, không muốn bị người đến lung tung, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhanh chóng rời phòng, "Ta

cho người nửa canh giờ, người rồi giường nhanh lên một chút đi!"

"Hoàng Phủ tiểu thư đi thông thả, cẩn thận kéo ngã!" Lư Mật Nhi cất giọng nói.

Tiếng cửa đóng cách một tiếng, một giây kế tiếp, chấn được người vén lên. Gương mặt tuấn tú của Phụng Cảnh Duệ nằm ở trước ngực Lư Mật Nhi cười yếu ớt đăm đăm nhìn nàng.

Dùng sức đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, Lư Mật Nhi đỏ mặt xuống giường tìm y phục mặc! Trong Hoàng Phủ Gia trong trù chuyện cùng Hoàng Phủ tiểu thư vui đùa ra, còn lại là dùng mãi không hết tiền bạc. Cho nên, nàng vẫn tìm được một bộ y phục tốt.

Chỉ vừa mặc quần áo trong, Phụng Cảnh Duệ miễn cưỡng ngồi dậy, "Mật Nhi, đừng mặc quần áo gấp!"

Lư Mật Nhi trừng mắt liếc hần một cái, hần cho mình là kẻ ngu? Không mặc quần áo để bị hần sàm sỡ sao?!

"Trước hết nàng cho ăn no ta đã!" Phụng Cảnh Duệ đứng dậy kháng nghị, lôi kéo quần áo ngoài của Lư Mật Nhi, bắt mẫn nói.

"Tránh ra! Người không nghe thấy nàng cho ta nửa canh giờ sao?" Lư Mật Nhi nỗ lực không để chất lượng quần áo làm ảnh hưởng mà tiếp tục đấu tranh.

Phụng Cảnh Duệ kiên quyết lắc đầu một cái, "Ta rất nhanh!"

Theo bản năng Lư Mật Nhi trả lời, "Nam nhân quá nhanh, không được!"

Phốc. Phụng Cảnh Duệ buồn cười, "Mật Nhi, nàng không nên dùng cái này để đá kích ta!"

Lư Mật Nhi đỏ mặt lắc đầu, "Là người tự nói, người rất nhanh!" Lại không liên quan đến chuyện của nàng.

Phụng Cảnh Duệ lập tức gạt đầu, "Chúng ta nên nắm chắc thời gian!" Hần tiến lên hôn lên cổ Lư Mật Nhi.

"Không được ah. . ." Lư Mật Nhi kháng cự, "Người đã muốn cả đêm rồi, người làm cái chuyện gì a, không mệt sao?" Nàng nỉ non nói.

Môi mòng đang hôn hơi ngừng lại, Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, chậm rãi ôm thân thể của nàng xoay người hướng đệm giường đi tới, "Nhiều ngày không muốn rồi!"

"Thú lắm, vậy người tối hôm qua là quý sao?" Lư Mật Nhi mắng to.

"Ta nói là. . ." Phụng Cảnh Duệ ngừng lại, "Từ lúc thức đến bây giờ, thật lâu rồi. . . Cũng đã cứng rắn!"

Lư Mật Nhi nhất thời im lặng. Lúc này nội tâm nàng kêu gọi đứng lên, một là nên thuận theo từng nụ hôn nóng bỏng của Phụng Cảnh Duệ rơi trên thân, còn là nhắc chân đạp một cước cho đã ghiền? Cuối cùng, nàng lựa chọn, chìm đắm trong những nụ hôn của Phụng Cảnh Duệ.

Ai, nàng tại sao biến thành như vậy chứ? Lư Mật Nhi im lặng hỏi trời xanh.

Một hồi lâu

"Không đượ. . ."

"Không nên ở chỗ này a! Sẽ có dấu vết Á. . ."

"Phụng Cảnh Duệ, người điếc sao, không nghe được lời của ta nói à! Không cần cần cở a. . ."

"Mẹ nó, Phụng Cảnh Duệ người muốn chết à!"

Sau nửa canh giờ, Lư Mật Nhi xoa bóp thịt ê ẩm của mình rồi chậm rãi ra khỏi phòng, ngày đầu thu vẫn ẩm áp. Tìm một nơi dưới ánh mặt trời, đôi tay Lư Mật Nhi gối sau gáy, nằm trên bãi cỏ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bị Phụng Cảnh Duệ lấn qua lấn lại như vậy mệt quá a!

.

Thấy Phụng Cảnh Duệ tinh thần sáng khoái bước vào cửa, Bắc Đường Sanh mập mờ cười cười, "Ồ ồ ồ ồ!"

Quét mắt nhìn hần một cái. Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không để ý tới hần làm ầm ĩ, đảo mắt nhìn Lãnh Ngạo vũ, "Làm xong chưa?"

Lãnh Ngạo Vũ khẽ gạt đầu.

Phụng Cảnh Duệ nâng lên một nụ cười ưu nhã, "Nói cách khác, chúng ta bây giờ nên chờ xem thành quả rồi hả? !"

"Đúng vậy, nhưng mà chúng ta cách Bắc Đường gia không xa, ngại có muốn thực hiện một cái kết không!" Bắc Đường Sanh tiến lên trước, về mặt cầu tài, bộ dáng xoa xoa các ngón tay.

Cười nhạt, Phượng Cảnh Duệ quay đầu nhìn Vô Ngân, vẫn ôm sổ sách Vô Ngân lên tiếng, "Bắc Đường thiếu gia trong cuộc trao đổi này tiền vốn không lớn, nhưng mà, là quan hệ bằng hữu của chủ tử, đây là sổ tiền đã kết toán, mời Bắc Đường thiếu gia kiểm lại!" Nàng chậm rãi đưa lên một xấp ngân phiếu.

Thật lâu sau Bắc Đường Sanh mới thò tay mà tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn nhét vào trong ngực, tiếp đó bất mãn nói, "Cái gì gọi là xem ta là bằng hữu của chủ tử ngại, cho bạn tốt mặt mũi à? Đây nên là của ta có được hay không?"

Vô Ngân chậm rãi nhếch môi, cười nhạt không nói.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, tính cách Vô Ngân bị Mật Nhi ảnh hưởng càng ngày càng thú vị.

"Sau đó phải làm sao" Diệp Ly Tâm thay cho Diệp Lâu Dương nói.

Ba nam nhân còn lại nhìn nhau cười một tiếng, miệng đồng thanh mở, "Đợi. . . ." Tiếp đó cười lên ha hả.

Trong một đêm, phàm là bang phái có chút danh tiếng trên giang hồ trong tay nhất thời đều có nhiều một cái chìa khóa dưới đất Hoàng Lăng, mỗi người đều xem như trân bảo. Nhưng vì không để cho người khác phát hiện, từng môn phái đều giả bộ cái gì cũng không biết. Sau lưng là vội vàng ngồi tìm hiểu một chuyện khác quan trọng nhất.

Đó chính là lối vào dưới đất Hoàng Lăng ở nơi nào?

Tất cả môn phái hình như toàn bộ quên mất lúc trước bọn họ luôn tranh giành bắt được Diệp Lâu Dương. Vì không để chuyện dưới đất Hoàng Lăng bị những người khác biết, mỗi người bọn họ cũng sẽ không lộ ra, thậm trọng tìm kiếm.

Cho đến có một ngày, có một tiểu thương nào đó thấy được vô số cái chìa khóa như vậy thì mới giật mình, thì ra bọn họ bị người lừa bịp.

Lập tức, mọi người bắt đầu tìm kiếm Phượng Cảnh Duệ, lại phát hiện, những người bọn họ đã không thấy nữa.

Có người nói, Phượng Cảnh Duệ, Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngao Vũ, người ba Gia tộc liên thủ nhất định là đi tìm vật dưới đất Hoàng Lăng rồi.

Cũng có người nói, Diệp Lâu Dương có thể là giả, mà người thừa kế dưới đất Hoàng Lăng căn bản đang đùa chơi bọn hắn.

Thậm chí có người nói muốn đến Thiên hạ đệ nhất lâu tìm tin tức đám người Phượng Cảnh Duệ. Nhưng mà, tiền của người thì thu, mà người cho đến bây giờ chưa tìm được. . .

Lời đồn đãi vô cùng phong phú truyền khắp giang hồ.

Bên này.

Một bạt tai của Ngụy công công hướng mặt Khuất Liễu Phong quăng tới.

Khuất Liễu Phong nhất thời lui về phía sau một bước, khóe miệng chậm rãi chảy máu, cũng không dám nói!

"Khuất Liễu Phong, ngại nói cho chúng ta biết, chuyện gì đang xảy ra? Tại sao trên giang hồ khắp nơi đều có người nói về chuyện bí mật dưới đất Hoàng Lăng?" Âm thanh bén nhọn chứa âm trầm. Vị Ngụy công công này âm lãnh nói.

Khuất Liễu Phong liếm bên khóe miệng, "Công công, chuyện này. . . Ta cũng không rõ lắm!"

"Không rõ lắm? Trước ngại nói, chỉ cần ngại mất tích, mọi người ai cũng sẽ đem ánh mắt đặt hết trên người Phượng Cảnh Duệ, khi đó, tương đương với cả giang hồ mọi người đều đang giúp chúng ta xem chừng đám người kia. Nhưng mà, hiện tại thế nào. Ngươi cho ta xem một chút cho rõ ràng, hiện tại trong tay mọi người đều có một chìa khóa bí mật như vậy, mà ngại nói người cũng không tìm thấy!" Ngụy công công bỗng nhiên xoay người, trên vẻ mặt tái nhợt lóe ý niệm khắc nghiệt.

Khuất Liễu Phong giật giật khóe miệng, "Là do ta sơ sót!" Hắn cũng không nghĩ đến tình thế chuyện biến hóa như thế.

"Vậy thì mời ngại làm rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Sai lầm hai mươi năm trước, ta không muốn phải nhìn một lần nữa! Ngươi biết đó, lần này, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngại rồi!" Ngón tay ngụy công công khẽ nhúc nhích, chiếc nhẫn vẫn bị hắn vuốt vuốt ở trong tay trong nháy mắt hóa thành bột.

Toàn thân Khuất Liễu Phong run lên, hắn biết rõ, nếu như lại một lần nữa thất bại, như vậy lần sau, hóa thành bột thì không phải là nhẫn, mà là hắn. . . .

"Ta sẽ tìm được hắn!"

Phượng Cảnh Duệ, ngại hình như quên mất, Thiên hạ đệ nhất lâu lâu chủ rốt cuộc là ai rồi! Khuất Liễu Phong nắm chặt tay.

Thấy đồ, Vô Trần biến mất trong nháy mắt .

Vuốt vuốt Ngọc Thạch trong tay mang theo bụi đất, Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nâng khóe môi, "Bắc Đường, ngươi xác định vật này là thật?"

Bắc Đường Sanh thận trọng gật đầu một cái, "Ta có thể xác định, cái này là thật!" Hắn thế nào cũng không nghĩ đến, chủ nhân dưới đất Hoàng Lăng, lại là phụ thân của Phượng Cảnh Duệ. Mặc dù trước đó có hoài nghi, hắn còn có chút khiếp sợ. Phượng Dương này, rốt cuộc là ai.

Chống lại ánh mắt của Bắc Đường Sanh, Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhạt, "Không cần đem ánh mắt kỳ dị vậy xem ta, ta cũng không biết! Hơn nữa, ta nghĩ, người kia căn bản không quan tâm những thứ này!"

Bắc Đường Sanh gật đầu một cái, khiếp sợ là khiếp sợ, nhưng việc này không ảnh hưởng bọn họ chung đụng. Ngược lại, hắn nhìn thoáng Lãnh Ngạo Vũ, "Người nhà các ngươi nếu như hiểu rõ thật sự có chỗ dưới đất Hoàng Lăng, có thể bắt đầu lo lắng hay không?"

Lãnh Ngạo Vũ ôm kiếm hừ lạnh một tiếng. Việc này không quan hệ tới hắn.

Đôi mắt Bắc Đường Sanh cười ha hả, tựa anh em tốt vỗ vai Lãnh Ngạo Vũ, "Không sai, không sai, việc này không quan hệ tới chúng ta"

Ngày thứ tư, còn không có lấy được bất kì tin tức gì của Phượng Cảnh Duệ, cho tới nay bình tĩnh nhất là Lưu Mật Nhi trong lòng cũng bắt đầu bất mãn. Xứ nam nhân, đi nơi nào tiêu dao, không biết tới giải cứu nàng.

Đến ngày thứ năm, sau giữa trưa, người của Thiên hạ đệ nhất lâu người của truyền đến tin tức, Phượng Cảnh Duệ vào khoảng ngày mai sẽ đến Tô Châu.

Nói cách khác, hắn đến rồi!

Nghe tin tức như thế, Lưu Mật Nhi có chút mừng rỡ đồng thời cũng bắt đầu lo lắng. Ý đồ của bọn họ rất rõ ràng, là muốn Phượng Cảnh Duệ giao ra dưới đất Hoàng Lăng gì đó, sẽ không nguy hiểm sao? Nghĩ là ra.

Trên thực tế, ở ngày thứ tư Phượng Cảnh Duệ cũng đã đi tới, chứng kiến Lưu Mật Nhi bị người cột vào bên dưới mặt trời chói chang, lửa giận xông lên nên chính hắn bị Bắc Đường Sanh cùng Lãnh Ngạo Vũ đánh bất tỉnh mang đi! Sau khi hắn tỉnh táo lại, bắt đầu an bài.

Ngày thứ sáu

Lần này Lưu Mật Nhi cũng không bị người đưa tới trước quảng trường, mà là bị người nhốt ở khách sạn cách quảng trường không xa, lâu hai khách sạn vừa lúc có thể thấy hết quảng trường. Lúc này, nơi đó một mảnh yên tĩnh, thật như bình yên trước khi giông bão sắp tới.

Lưu Mật Nhi lòng của không tự chủ được nói lên.

Phượng Cảnh Duệ sẽ không đến chứ?

Giữa trưa, Phượng Cảnh Duệ cùng Vô Trần, Diệp Ly Tâm, Diệp Lâu Dương chậm rãi đi vào quảng trường, chung quanh ngồi như cũ là người giang hồ. Hắn lạnh nhạt cười cười, cũng không thấy bóng dáng của Mật Nhi, "Biểu muội ta đâu?"

Khuất Liễu Phong chậm rãi đứng lên, "Chúng ta an bài rất tốt. Đồ ngươi mang đến đâu?"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi gợn tay, ngón giữa tùy ý vuốt vuốt, Ngọc Thạch xuất hiện trước mặt mọi người, "Không biết giao cho ai đang ngồi ở đó?"

Khuất Liễu Phong tiến trước một bước, "Đương nhiên là ta! Ta là Minh Chủ!" Hắn lạnh giọng nói. Chợt phát hiện ngôn ngữ của mình có chút không đúng, vội vàng đổi lời nói, "Chúng ta sẽ quyết định bằng phương thức công bằng!"

"Vậy ta cũng tham dự một chút đi!" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi thu hồi Ngọc Thạch đứng lại ở chính giữa, "Đánh ngã ta, thì có thể lấy được!"

Khuất Liễu Phong nắm chặt quả đấm, "Ngươi không muốn biểu muội ngươi sao?"

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh, "Ta cũng không thấy ngươi, có lẽ bị nhóm các ngươi giết rồi cũng nên, ta làm sao tin tưởng ngươi?!"

Khuất Liễu Phong khẽ mỉm cười. "Nhìn hướng Tây Bắc, không phải biểu muội ngươi vậy là ai?"

Phượng Cảnh Duệ chuyển mắt nhìn, lại thấy bóng dáng Lưu Mật Nhi bị người trói tay sau lưng, mặt mày hắn lạnh lẽo, âm nhu nở nụ cười, "Đúng vậy a, xa như vậy, không thấy rõ!"

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?" Khuất Liễu Phong cắn răng!

"Ngươi thì sao? Ngươi nghĩ như thế nào?" Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, "Cố gắng kinh doanh hơn hai mươi năm, không cần uống công rồi! " Hắn nhàn nhạt châm chọc.

"Ngươi . . ." Khuất Liễu Phong vừa muốn nói gì đó, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhẫn nhịn đi xuống, "Vậy ngươi liền khiêu chiến đi!"

"Ta chính là muốn như vậy!" Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, "Nhưng mà, ta còn muốn nhìn thấy biểu muội của ta!"

Tay áo Khuất Liễu Phong khẽ phát lên.

Một giây kế tiếp, trong tai Phụng Cảnh Duệ truyền đến tiếng Lưu Mật Nhi, cả giận kêu: "Phụng Cảnh Duệ, cẩn thận phía sau!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dưới Hoàng Lăng, Âm Vệ Canh Giữ Rất Chặt Chẽ

Vô lâm thế gia, trong biệt viện của đại trạch của nhà họ Khuất, không ai có thể quan sát căn phòng này lịch sự tao nhã tới mức nào. Vô số người đứng trước cửa phòng, im lặng nhìn một người áo trắng, hần quay lưng về phía mọi người, đứng im không nhúc nhích.

Tay hần nắm tay Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ lặng lẽ nhìn khuôn mặt nữ nhân không có chút máu nào đang nằm trên giường.

Nằm trên giường, khuôn mặt Lưu Mật Nhi vô cùng hốc hác, mà người đứng bên cạnh nàng- Phụng Cảnh Duệ, sắc mặt hần cũng chẳng tốt hơn nàng chút nào, có thể nói là trắng bệch. Quần áo trắng vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, vết máu trên mặt hần cũng bay mất, nhưng cũng chẳng ai nhìn thấy sự không vui trên khuôn mặt hần.

Tầm mắt của Phụng Cảnh Duệ nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt Lưu Mật Nhi, cơ thể gầy yếu càng trở lên mảnh mai.

Đứng sau lưng hần là Bắc Đường Sanh cùng hộ vệ của hần, Lãnh Ngao Vũ và nhóm người Diệp Ly Tâm, đứng ở ngoài cửa, thậm chí còn có một đám người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh đang đứng trước cửa sổ, đứng im không nói.

Diệp Ly Tâm không nhịn được mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ..."

Vừa dứt lời, ánh mắt thờ ơ của Phụng Cảnh Duệ lướt qua nàng ta, trong mắt hần tràn ngập sát khí. Diệp Ly Tâm nuốt nuốt nước miếng. Không dám mở miệng nữa.

Bắc Đường Sanh vẫn vô cùng thoải mái, đi ra ngoài, là bạn bè nhiều năm, hần cũng hiểu được phần nào tính cách của Phụng Cảnh Duệ. Nhưng hôm nay hần thấy Phụng Cảnh Duệ khác hoàn toàn trước kia.

Không còn tươi cười, không còn thoải mái, quên thuộc, mỗi một cử chỉ hành động của hần đều chất đầy sát ý, mặc kệ là ai, mặc kệ người nào, một khi làm hại tới người của hần, lúc này đã chết hết rồi. Hiện giờ, Phụng Cảnh Duệ vô cùng nguy hiểm. Không có sơ hở. Ngay lúc ấy ai cũng không thể bảo đảm, không ai có khả năng ngăn cản Phụng Cảnh Duệ.

Nhưng hần dừng tay, hần đã dừng lại. Nguyên nhân dừng tay, bởi vì ba từ của Diệp Cửu Dương..

Quay lại thời gian của một canh giờ trước, từng cảnh lướt qua đầu hần:

Lúc Phụng Cảnh Duệ nhìn Khuất Liễu Phong, lúc đó nhìn thấy Lưu Mật Nhi hét to, "Phụng Cảnh Duệ, cẩn thận, phía sau kia!"

Phụng Cảnh Duệ nhanh trí nghiêng người, nhưng vẫn không thể tránh được ba ám khí lao về trán hần, ba ám khí sắc bén ghim vào trán hần. Hần hơi lui về phía sau, người ngăn ra, lúc nhỏ ám khí, hần lập tức điểm những huyệt lớn của cơ thể. Đã lập kế hoạch tập kích hần, ám khí không thể không có độc.

Chậm rãi giờ tay máu tràn ra từ khoé môi, Phụng Cảnh Duệ không thèm để ý, cười lạnh, "Thì ra là thế!"

Khuất Liễu Phong cười lạnh lùng, "Giao thứ đó ra đây, ta sẽ cho ngươi một con đường sống!"

"Đây là tác phong của Minh Chủ Vô Lâm sao, việc này cũng được các ngươi gọi là làm việc nghĩa quang minh chính đại hả!" Phụng Cảnh Duệ âm trầm nở nụ cười, chậm rãi nắm chặt ngọc thạch trong tay, sử dụng nội lực, lập tức, ngọc thạch biến thành hạt mịn rơi xuống từ tay hần. Lúc mở tay ra, đâu còn thấy ngọc thạch?

Khuất Liễu Phong nhìn thấy thế, trong nháy mắt, khuôn mặt lạnh tới tận xương, "Ngươi dám phá hủy nó!"

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh, "Ta hủy nó thì sao, vì sao ta lại không thể phá hủy nó?"

"Đó là thứ ta khổ tâm tìm kiếm hơn hai mươi mấy năm ngươi có biết không!" Khuất Liễu Phong hét lớn. Lập tức gây sự chú ý của rất nhiều nhân sĩ vô lâm.

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, nhưng nụ cười cũng không tới tận đáy mắt, "Hai mươi mấy năm? Cuối cùng ngươi cũng nhận sao? Hoặc nói, lúc đầu vật này là của ngươi..."

Phát hiện ánh mắt của những người khác, Khuất Liễu Phong giận dữ, "Nói nhảm ít thôi, ngươi phá hủy thứ đó, ta lập tức giết chết ngươi!" Vừa chuyện, vừa tung chiêu nhanh như gió, tung chiêu ngoan độc áp sát Phượng Cảnh Duệ.

Né tránh công kích của hắn, từ đầu tới Phượng Cảnh Duệ vẫn không đánh trả.

Lưu Mật Nhi đứng cách đó không xa nhìn hắn, suy nghĩ lời của Cơ Hoàn Hoàn nói với Phượng Cảnh Duệ, lúc nhìn người nhà họ Khuất, hắn không muốn hại tới tính mạng bọn họ.

Lập tức, nàng xoay người chạy xuống lầu. Hiển nhiên, kẻ trông chừng nàng không thể cho nàng chạy. Trong lúc trốn tránh hai người đó, Lưu Mật Nhi cúi đầu cắn mạnh lên cánh tay một người. Ngay lập tức, cảm giác đau đớn truyền tới, người canh chừng nàng chẳng thèm quan tâm nặng hay nhẹ, bàn tay to vung lên, cả lqđ người Lưu Mật Nhi giống như con diều, bị hất ra ngoài cửa sổ. Hoàng hốt nhìn ngôi nhà 2 tầng cao ngất ngưỡng, Lưu Mật Nhi hoảng hốt không kịp kêu lên, phịch một tiếng, người rơi xuống mặt đất, sau đó, trong đầu cảm thấy tối sầm lại, hình như nàng nghe thấy tiếng gãy của xương sườn, còn chưa kịp cảm nhận sự đau đớn thì nàng cũng mất luôn ý thức.

Mà lúc này, nhóm người Diệp Ly Tâm vừa chạy lên lầu để cứu người lập tức há hốc mồm nhìn Lưu Mật Nhi nằm trong vũng máu, nàng ta hét lên, ngất đi.

Cách đó không xa, Khuất Liễu Phong đang đánh nhau với Phượng Cảnh Duệ, cả hai đều nhìn thấy Lưu Mật Nhi rơi xuống từ cửa sổ. Chẳng thèm quan tâm có thể chịu được những cú đánh của Khuất Liễu Phong hay không, hắn vừa nhìn chằm chằm vừa đi tới, không để ý tới vết thương của bản thân, đi tới chỗ của Lưu Mật Nhi.

Những người có ý định ngăn cản hắn, một đao lại một đao, một kiếm lại một kiếm chém trên người hắn, dường như hắn không cảm thấy đau cho tới lúc đến chỗ Lưu Mật Nhi.

Trước đó, hắn nhắc nhở chính mình phải chú ý tới bảo bối, lúc này nàng yếu ớt nằm ở trên mặt đất giá lạnh, máu chảy ra từ trong miệng nàng, nhìn vô cùng chói mắt. Bóng áo trắng cứng ngắc nhìn người nằm trên mặt đất, máu tươi giống như kích động máu điên cuồng trong lòng hắn. Phượng Cảnh Duệ không ý thức được hai mắt của hắn đã đỏ rực, cả người toả ra sát khí uy hiếp người khác.

Lòng ngực như xuất hiện cảm giác lạ, cuối cùng, hắn không nhịn được hét một hơi thật dài, dồn hết nội lực hét lên khiến cho những người có võ công đang đứng ở xung quanh phun ra máu tươi. Nhóm người Bắc Đường Sanh vội vàng vận công chống lại, nhưng cũng không khiến cho lòng ngực bọn họ dễ chịu hơn.

Một lúc sau, Phượng Cảnh Duệ xoay người lại. Giọng nói âm trầm lạnh như băng cất lên, lạnh nhạt nói hai từ, "Vô Trần!"

Vô Trần hiểu rõ gật đầu, lấy ra trong lòng một vật, đặt vào trong miệng, âm thanh sắc bén truyền đi. Chưa tới một phút, từ xung quang, 18 nam tử mặc quần áo đen xuất hiện.

Khuôn mặt người mặc áo đen không thay đổi chút nào, nếu như sát khí trên khuôn mặt trang nghiêm của bọn họ rất rõ ràng, thì khi nhìn thấy người Phượng Cảnh Duệ đầy máu, bọn họ cũng không thể hiện ra chút cảm xúc nào, giống như những thứ kia, bọn họ chẳng nhìn thấy gì. Chỉ quý một gói xuống đất, "Chủ thượng!"

Phượng Cảnh Duệ đứng khoanh tay, trên khuôn mặt loé sáng sự âm trầm, lạnh lùng khiến cho người khác kinh hồn bạt vía, khoe miệng hơi nhấc lên, nụ cười tươi trước sau như một, môi mỏng hé mở, khoe miệng thốt ra một từ, trong veo mà lạnh lùng, "Giết!"

"Vâng, chủ thượng!" 18 nam tử cùng đáp. Chậm rãi đứng dậy, 18 nam nhân cầm trong tay binh khí không giống nhau, nhưng đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Cuộc giết chóc hiện ra rõ ràng như vậy, lại lập tức bắt đầu tại nơi nhỏ bé này...

Hiển nhiên là nhóm người Bắc Đường Sanh không dám mở miệng, tiếng kêu khóc vang lên khắp mọi nơi, quanh quẩn bên tai, Phượng Cảnh Duệ dường như không nghe thấy âm thanh nào cả, sự điên cuồng, lạnh lẽo loé sáng trên khuôn mặt. Sau đó, hắn tiến lên...

Mọi người thấy Phượng Cảnh Duệ chậm rãi rút cây nhuyễn kiếm ra từ bên hông, cổ tay run lên, nhuyễn kiếm lập tức toát lên khí thế giống chủ nhân của nó như đúc. Không thèm quan tâm tới người nằm dưới chân hắn chưa chết, cần sự giúp đỡ, hắn đi từng bước một, gia nhập vào trung tâm của cuộc chiến.

Nhìn trận chiến đang diễn ra trước mắt, những người tinh anh trong giới võ lâm chính đạo đã bị dọa tới mức không dám lên tiếng. Nhìn Phượng Cảnh Duệ đang đi chậm rãi, bọn họ giống như nhìn thấy Phượng Dương của hai mươi mấy năm trước. Cũng cả người mặc đồ trắng toàn, cả người đầm máu, cầm thanh kiếm trong tay, kiếm vung lên hạ xuống, không ai sống sót.

Ông trời... Hình ảnh của hai mươi mấy năm lại xảy ra hay sao?

Lúc này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chủ nhân của hoàng lăng dưới đất là ai? Mà 18 nam tử áo đen, là 18 ám vệ bảo vệ hoàng lăng dưới đất, nghe đồn, 18 lqđ người này, là 18 đứa bé sống sót từ trăm ngàn đứa trẻ. Bọn họ vô cùng máu lạnh, bọn họ tàn khốc. Bọn họ không có máu và nước mắt. Bởi vì, bọn họ là những đứa trẻ sống sót trong 1000 đứa bé, mỗi ngày lớn lên, mỗi ngày chính mắt họ nhìn những người bạn của mình bị giết chết bởi chính bàn tay họ. Giết, dần dần, mọi người dần chết hết, đến cuối cùng chỉ còn 18 người sống sót.

Nếu nói, những người kia võ công rất cao, nhưng khi đánh nhau với mười tám ám vệ này thì chỉ còn đường chết thôi. Là người, ai cũng muốn sống, nhưng những người này, bọn họ đều không biết, không né tránh, không đau đớn. Trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, giết chết những người đang đứng trước mắt họ.

Nói bọn họ là con người, không bằng nói bọn họ là... Những con rối!

"Phượng công tử, người..."

Phượng Cảnh Duệ vung kiếm chỉ vào những người đang ngồi, "Cút!". Suy cho cùng, hắn vẫn không máu lạnh như tính cách của Phượng Dương.

Từ vừa nói ra khỏi miệng, ngay lập tức, hơn một nửa số người đang ở đây tản ra,

còn lại hơn nửa số người không đi bởi vì không thể rời đi. Đa số người chết dưới tay 18 nam tử áo đen.

Cho đến khi dọn dẹp sạch sẽ đám người đứng xem, 18 người nam nhân im lặng đứng sang một bên. Mười tám người, 18 vị trí thích hợp, bao vây cả hội trường. Bao vây, bảo vệ vô cùng cẩn thận. Những người tránh được là do may mắn rời đi. Còn những người lựa chọn ở lại, chỉ có thể nhìn thấy trước mắt một vùng đồ tặc. Giết.

Người đầu tiên hoàn hồn là Bắc Đường Sanh, nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo, trong lòng hắn tự hiểu, lúc này, mặc kệ là Lãnh Ngao Vũ, hay là chính mình, ai cũng không thể tiếp cận được Phượng Cảnh Duệ. Người duy nhất có thể ngăn cản người của hắn lại..

Tay muốn chạm vào Lưu Mật Nhi, lại bị Diệp Cửu Dương cản lại, "Không được nhúc nhích!"

Sau khi Diệp Cửu Dương hoàn hồn, việc đầu tiên hắn làm đó là nhìn Lưu Mật Nhi. Bàn tay dò tìm hơi thở của nàng, lông mày Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, lại sờ mạch đập của nàng, lúc này, hắn lấy một chiếc hộp tinh xảo từ trong người. Mở hộp, lqd bên trong có thứ gì đang vỗ cánh khiến sắc mặt Bắc Đường Sanh cứng đờ, thấy Diệp Cửu Dương chuẩn bị đem thứ đó đặt lên người Lưu Mật Nhi, Bắc Đường Sanh sợ hãi kêu lên, "Người muốn làm gì?"

Diệp Ly Tâm giải thích cho hắn, "Đây là cổ, loại này cổ có khứu giác rất mẫn cảm với máu, nhưng một khi để nó tiếp xúc với máu, quá nhiều máu, nó sẽ bị đông cứng, việc cổ bị đông cứng cũng có nghĩa nó sẽ ngăn chặn việc máu chảy ra khỏi mạch, đây là loại dược liệu chống mất máu cực tốt!" Ca ca là cổ vương, chắc cũng không giải thích chuyện này.

Lqd

Bắc Đường Sanh đảo mắt nhìn Diệp Cửu Dương, quả thật khi nhìn thấy khoé miệng Lưu Mật Nhi đầy máu, lúc này, hắn mới tin lời Diệp Ly Tâm nói, hắn lại nhìn Diệp Cửu Dương, "Nàng..."

Diệp Cửu Dương lạnh nhạt như sương mây, "Không chết!"

Bắc Đường Sanh không biết cảm xúc của chính hắn như thế nào nữa, nhưng khi nghe thấy hai từ đó, hắn không nhịn được thở ra, đứng lên, hét to với Phượng Cảnh Duệ, "Còn cứu được Mật Nhi!"

Phượng Cảnh Duệ đang chậm rãi đi về phía Khuất Liễu Phong, nghe thấy câu đó, hắn dừng lại, sau khi biết là giọng nói của Bắc Đường Sanh, hắn tiếp tục đi về phía trước. Bắc Đường Sanh không hiểu. Trong đầu Bắc Đường Sanh có luồng suy nghĩ chạy qua.

Thấy vậy, Diệp Ly Tâm không nhịn được kêu to, "Hắn không nghe thấy sao?" Ông trời, nàng đã có thể ngửi thấy mùi máu thấm đẫm vùng trời rồi.

Bắc Đường Sanh lắc đầu như nhớ tới điều gì, lập tức kéo Diệp Cửu Dương, "Người nói với hắn, người nói với hắn đi!"

Mày Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, không nói.

"Phượng Cảnh Duệ không tin ta, ta không biết chữa bệnh, lời ta nói chắc hắn không tin!" Bắc Đường Sanh kêu to.

Diệp Ly Tâm nhìn huynh trưởng, cầu xin "Ca..."

Diệp Cửu Dương lạnh nhạt nhắc nhở nói, "Nàng không chết!" Giọng nói không quá to, lúc Diệp Cửu Dương nói, giọng hắn hơi lạc đi, truyền vào tai Phượng Cảnh Duệ.

Bước chân dừng lại một lúc, sau đó lại đi tiếp, Phượng Cảnh Duệ đứng trước mặt bọn họ, nhưng 18 người áo đen vẫn không dừng tay.

"Duệ... .." Bắc Đường Sanh cẩn thận nhìn người bạn tốt của hắn. Hắn biết rõ, nếu

người bạn tốt của hắn không hạ lệnh, những người này chắc chắn sẽ không dừng tay. Một chút, hắn cũng không sợ người chết, nhưng nói như vậy, Phượng

Cảnh Duệ sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ võ lâm, nói như vậy, là không thể đùa được rồi.

Khom người ôm Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt như sương mây, vốn dĩ chỉ nhìn thoáng qua, nhưng không biết Khuất Liễu Phong đã đi khỏi nơi hắn ta đứng từ lúc nào, Phượng Cảnh Duệ ra hiệu cho Vô Trần.

Tiếng còn bèn nhón lại vang lên, 18 người áo đen đứng lại bất động, xoay người đi tới bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, đứng lqđ xung quanh họ, bảo vệ một cách nghiêm ngặt. Cho đến khi Phụng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi đường hoàng đi vào bên trong đại trạch nhà họ Khuất.

Tiếp theo là hình ảnh đang diễn ra trước mắt. Phụng Cảnh Duệ đứng bất động, mà nơi này người chữa bệnh tốt nhất lại chính là hắn. Áo trắng hắn mặc trên người dường như đã bị máu nhuộm đỏ hoàn toàn, nhưng một chút hành động cũng chưa thấy hắn làm.

Bất đắc dĩ, Bắc Đường Sanh chậm rãi đi đến bên cạnh Lãnh Ngao Vũ, nhẹ giọng hỏi, "Chắc hẳn được nhiều hay ít?"

Lãnh Ngao Vũ hừ lạnh, đi lên một bước, vừa muốn giơ tay, lập tức nghe thấy âm thanh từ phía sau truyền tới, xoay người nhìn lại, 18 người áo đen cầm vũ khí trong tay, đứng sau lưng bọn họ.

Bắc Đường Sanh không nói gì. Chẳng nhẽ những người này không biết rằng bọn hắn muốn tốt cho Phụng Cảnh Duệ hay sao?

Lãnh Ngao Vũ lạnh nhạt nhìn lướt qua, vung tay lên ra chưởng không ngập

ngừng. Tiếng kêu đau đớn vang lên, lqđ Phụng Cảnh Duệ hét lên gục xuống. 18 người áo đen muốn tiến lên, lại thấy Lãnh Ngao Vũ khiêng Phụng Cảnh Duệ lên, đặt hắn nà, bên cạnh Lưu Mật Nhi, vạt áo trắng phía trước nhuộm đầy máu, thậm chí máu vẫn còn chảy trên đó, mùi máu gay mũi khiến cho mọi người đứng ở đây đều nhíu mày.

Cho đến khi Lãnh Ngao Vũ đi ra, Diệp Cửu Dương mới chậm rãi đi tới, đặt tay lên cổ tay Lưu Mật Nhi. Bất mạch nhiều lần, hắn mới lạnh nhạt đứng dậy.

"Xương sườn bị chặt đứt, gãy bị va chạm, cơ hội tỉnh lại không lớn, cho dù có tỉnh lại, cũng sẽ trở thành một người ngốc nghếch, cả người bất động!" Diệp Cửu Dương nói rõ ràng, nói đầy đủ không hoa mỹ.

Diệp Ly Tâm thở hắt vì kinh ngạc, "Sao lại có thể như vậy?"

Diệp Cửu Dương không nói.

Bắc Đường Sanh nhìn Diệp Cửu Dương đang im lặng, "Người không thể cứu?"

"Ta là cổ vương, chỉ biết chơi cổ!"

Cuối cùng, ánh mắt của Bắc Đường Sanh chậm rãi nhìn vào Phụng Cảnh Duệ, nếu hắn vẫn còn tỉnh táo, có thể còn có cách khác. Đúng là...

Nhưng ngay lập tức, một người bỗng xuất hiện trong đầu hắn, nhưng cũng ngay lúc đó, hình ảnh đó bị dập tắt.

"Có một người!" Giọng nói từ ngoài cửa truyền tới, nhóm người Bắc Đường Sanh và Diệp Ly Tâm cùng quay đầu lại, thấy Khuất Thiên Hàn bị 18 người áo đen chặn trước cửa không cho vào.

"Ai?" Diệp Ly Tâm vội vàng hỏi, "Ai có thể cứu tỷ tỷ Mật Nhi?!"

Khuất Thiên Hàn không nói, ánh mắt nhìn Vô Trần trên. Vô Trần gật đầu, "Không sai, đúng là lão Cốc chủ có khả năng đó!" Nhưng... Cha con bọn họ đánh giết nhau từ nhỏ cho tới lớn, lão Cốc chủ sao có thể...

"Phụng Dương?" Bắc Đường Sanh bật ra tiếng

"Vâng! Tài chữa bệnh của lão Cốc rất cao! Chẳng qua, lão Cốc chủ không chịu nghe người khác nói chuyện, người duy nhất khiến lão Cốc chủ nghe theo, chúng ta lqđ không tìm thấy được!" Vô Trần cười khổ. Người trên giang hồ có thể không biết, nhưng sống từ nhỏ, lớn lên ở Minh cốc, hắn biết rõ, tình yêu của Phụng Dương đối với Cơ Hoàn Hoàn. Không cho bất cứ ai xen vào tình cảm của hai người bọn họ, cho dù người đó là con của bọn họ đi chăng nữa cũng không được.

Khuất Thiên Hàn mở miệng, "Ta có thể nhìn thấy! Nhưng ta có điều kiện!"

"Cái gì?"

"Phụng Cảnh Duệ không được làm hại Khuất Liễu Phong!" Người kia không phải cha hắn, nhưng cũng là người nuôi dưỡng hắn, mặc kệ có bao nhiêu tình cảm, hắn muốn dùng một mạng, trả lại ân tình cho người nuôi hắn.

Nghe vậy, Vô Trần lạnh nhạt nói, "Chuyện này, chúng ta không làm chủ được!"

Bắc Đường Sanh gật đầu, "Đúng vậy, chuyện này, phải chờ Phụng Cảnh Duệ tỉnh lại mới có thể cho người câu trả lời!"

Khuất Thiên Hàn lạnh lùng nhìn bọn họ, xoay người rồi đi.

Trong nháy mắt, tâm trạng của nhóm người Bắc Đường Sanh rơi từ thiên đường xuống đáy cốc, người duy nhất có thể nhìn thấy, như thế...

Một lần nữa nhìn hai người đang nằm trên giường, Bắc Đường Sanh lại bắt đầu lo lắng, tình trạng vết thương của Phụng Cảnh Duệ có thể chữa được, không cần lo lắng, điều duy nhất khiến hắn lo lắng là khi Phụng Cảnh Duệ tỉnh lại! Ài, làm sao có thể biến thành như vậy chứ.

Trên thực tế, chỉ một giờ sau, Phụng Cảnh Duệ đã tỉnh, quay đầu nhìn thấy Lưu Mật Nhi yên lặng nằm bên cạnh, ánh mắt hắn lóe sáng lạnh lùng, ánh mắt chăm chú theo lúc tỉnh táo không hề chú ý tới những người khác,

Bắc Đường Sanh hắng giọng, "Duệ, ta biết ngươi rất khổ sở, nhưng lúc này, chỉ có ngươi có thể cứu nàng!"

Phụng Cảnh Duệ thờ ơ nhìn, "Nàng không chết!"

"Đúng là không chết, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này, nàng ấy sẽ không thể cử động. Duệ, ngươi hãy nhìn nàng bị như vậy sao? Lúc này chỉ có ngươi có thể cứu nàng!"

Nghĩ đến khả năng đó, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, miệng vết thương được mọi người thừa dịp băng bó lúc hắn ngủ say lập tức vỡ ra, chảy máu, nhưng không ai ngăn cản hắn.

"Cứu thế nào?" Giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, không chút phạm phùng theo cảm xúc.

"Phụng Dương là cha ngươi! Chỉ có hắn..." Bắc Đường Sanh nhắc nhở.

Ngay sau đó, Phụng Cảnh Duệ lập tức đứng lên, đi ra cửa.

Thấy thế, Bắc Đường Sanh vội vàng gọi, "Duệ, ngươi muốn đi đâu?"

"Tìm Phụng Dương!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt trả lời, ngay lúc hắn biến mất, 18 người áo đen cũng biến mất theo hắn.

Bắc Đường Sanh cũng không ngăn cản, hắn tin rằng, lúc này, không ai dám đi trêu chọc Phụng Cảnh Duệ, và cũng không có ai đi quấy rầy bọn hắn.

Trong mười ngày tiếp theo, nhóm người Bắc Đường Sanh liên tục nhận được được liệu tốt nhất Phụng Cảnh Duệ đưa tới. Sau đó còn có bảo bối do chính tay hắn chọn từ các môn phái đưa tới. Có thể, không lâu nữa, Phụng Cảnh Duệ nhất định sẽ trở thành kẻ địch của võ lâm.

Thời gian mười ngày, không dễ dàng chạy tới Minh cốc, Phụng Cảnh Duệ lại bị chặn lại. Phụng Dương lạnh nhạt nhìn Phụng Cảnh Duệ, âm trầm mở miệng, "Ta nói rồi, cứ đi, không cho phép quay về!"

"Cùng ta đi cứu người!" Lạnh lùng giống hệt nhau, Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nhìn Phụng Dương.

Phụng Dương hừ lạnh, "Ta chỉ quan tâm tới chuyện sống chết của ngươi thôi!" Nếu không phải Hoàn Hoàn yêu cầu, đứa con trai này, đã bị hắn làm thịt từ lâu rồi.

"Cùng ta đi cứu người!" Phụng Cảnh Duệ lặp lại.

Câu trả lời của Phụng Dương là xoay người đi.

Tiếng cười vang lên, Phụng Dương bị 18 người vây lại.

Thấy vậy, Phụng Dương nở nụ cười lạnh lùng, "Ngươi định dùng bọn hắn?" Mười tám người này do chính tay hắn huấn luyện, năng lực của bọn họ Phụng Dương vô cùng hiểu rõ.

"Cùng ta đi cứu người!" Đây là câu duy nhất Phụng Cảnh Duệ nói.

Rất cực cũng có thể rời khỏi cảnh đẹp nơi đây, sau hai mươi năm rồi đi, một lần nữa đi tới sống ở Minh cốc, chắc hẳn Cơ Hoàn Hoàn rất vui vẻ, nhưng lúc này, điều khiến nàng lo lắng nhất chính là đứa con đang sống ở bên ngoài mình.

"Phu nhân, không tốt rồi!" Giọng nói vội vàng truyền đến, Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi ngừng đầu.

Người tới thờ phỉ phò ngu ngơ nhìn phu nhân đẹp như thiên tiên, mỗi lần nhìn phu nhân, bọn họ đều có biểu cảm như vậy.

"A Hoa, chuyện gì?" Nhà đầu này vô cùng khiến người yêu thích, nhưng chỉ dám xuất hiện khi phu quân không có ở đây,

"Phu nhân, cốc chủ cùng lão Cốc chủ đang đánh nhau ở cửa cốc, cốc chủ bao vây lão

Cốc chủ..." A Hoa vội vàng nói ra chuyện nàng ta nhìn thấy.

Cơ Hoàn Hoàn rung mình, vội vàng xách váy chạy ra cửa.

Một người là trượng phu nàng yêu sâu sắc, một người là con trai của nàng, hai người đều tính mạng quan trọng nhất của nàng!

Võ nghệ của Phụng Dương có cao cường đến đâu cũng không thể địch lại sự công kích của mười chín người, không lâu sau, hắn đã rơi vào tình thế bại

trận, nhưng với tính cách kiêu ngạo của hắn, chưa bao giờ chịu thua, bởi vậy hắn cũng không thêm mở miệng cầu xin.

Lúc Cơ Hoàn Hoàn thờ hổ hển, chạy tới nơi, nhìn thấy kiếm của Phụng Cảnh Duệ đang nhắm vào Phụng Dương mà đâm.

"Duệ nhi..." Cơ Hoàn Hoàn hét to, Phụng Cảnh Duệ lập tức dừng lại.

Phụng Dương ho một tiếng, nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn tới, hắn ngăn người, "Ai cho nàng ra đây?"

Cơ Hoàn Hoàn đau lòng nhìn máu tràn ra khoé miệng của Phụng Dương, hai tay nàng run rẩy ôm lấy khuôn mặt của Phụng Dương, nước mắt rơi lq xuống, "Phu quân..."

Đang vô cùng tức giận, nhưng khi nhìn vào mắt nàng, Phụng Dương chỉ có thể đầu hàng, hắn im lặng than một tiếng, chẳng thêm quan tâm tới vết thương trên miệng mình, đem người ôm vào trong ngực "Ta không sao!"

Cơ Hoàn Hoàn thở dốc vì kinh ngạc, cảm giác người nàng đang áp sát và cơ thể căng cứng của hắn. Hai mắt chứa đầy nước mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Lúc này, ánh mắt Phụng Cảnh Duệ trong veo mà lạnh lùng, hoàn toàn không biết hắn đang suy nghĩ gì. Đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm Phụng Dương. Trong ánh mắt chứa đầy sự cầu xin.

Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi đứng dậy nhìn đứa con xa mình đã lâu, nàng không nhịn được khóc không thành tiếng, "Duệ nhi, vì sao? Hắn là cha con mà!"

Phụng Cảnh Duệ lập tức quỳ xuống, "Cầu ngời, cứu nàng!"

Cơ Hoàn Hoàn bị hành động của hắn hạ nhất điều, vội vàng đỡ Phụng Cảnh

Duệ, "Cứu ai?"

"Mật Nhi! Nương, cầu ngời, cứu Mật Nhi. Chỉ có hắn mới cứu được nàng, nhưng hắn không đi theo con!" Phụng Cảnh Duệ nhìn Phụng Dương, hắn biết rõ, trên thế giới này, người duy nhất có thể khiến phụ thân thay đổi thái độ chính là mẫu thân của hắn.

Trải qua hai mươi mấy năm, hắn chưa từng biết, vì sao phụ thân của hắn, không muốn cho hắn gặp nương. Vì sao lúc nhìn thấy hắn ở cùng với nương, phụ thân lại tức giận như vậy.

Bây giờ, hắn đã hiểu!

Khi tầm mắt chỉ tập trung trên một lq người, chỉ hi vọng tất cả ánh mắt của người kia dừng trên người mình. Hắn là con trai của Phụng Dương, trong người mang dòng máu của Phụng Dương, hiển nhiên có sự cố chấp trong tình cảm giống hệt Phụng Dương!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Phụng Cảnh Duệ Trốn Không Chịu Gặp

Giống như xương cốt bị người tháo hết ra rồi lắp vào lần nữa và không còn chút cảm giác nào, Lưu Mật Nhi chậm rãi mở mắt, lẳng lặng dùng mắt nhìn trụ giường có khắc hoa. Trước ngực giống như bị thứ gì đó cố định, cứng rắn, mà toàn thân nàng lại không thể phát ra được chút hơi sức nào.

Gian phòng này, nàng xa lạ. Vừa muốn đứng dậy cử động thân thể, lại phát hiện cơ thể toàn thân giống như hoàn toàn không nghe sự chỉ huy của mình. Không rõ chuyện gì xảy ra, đã có người giải thích cho nàng.

"Ngươi bây giờ vẫn không thể cử động" Âm thanh Diệp Cửu Dương trong trẻo lạnh lùng truyền đến. Nhưng cũng chỉ là âm thanh, không nhìn đến người hắn được.

Lưu Mật Nhi phát hiện, hiện tại duy nhất chỉ có thể cử động cái đầu. Quay đầu nhìn Diệp Cửu Dương, trong lòng nàng không khỏi thoáng qua một hồi vạch đen, "Chẳng lẽ rốt cuộc ngươi không nhịn được nên đã đem ta giải phẫu để mà nghiên cứu?" Nơi này không phải là Miêu Cương chứ?!

Khóe miệng Diệp Cửu Dương khẽ nhúc nhích, "Ta cũng muốn nghiên cứu, nhưng điều kiện trước tiên là ngươi phải ở trạng thái khỏe mạnh đã!"

Khỏe mạnh! Không ngờ như thế mà người này vẫn muốn nghiên cứu nàng a!

Trong đầu Lưu Mật Nhi chợt lóe, ấn tượng trước lúc mất đi ý thức thoáng qua trong đầu, theo bản năng nàng quát to một tiếng rồi thờ dốc vì kinh ngạc.

Đồng thời lại khiến động đến vết thương trên người, nàng đau nhe răng trợn mắt.

Không hiểu sao Diệp Cửu Dương lại ngồi trước bàn, chỉ thông thả uống nước. Giống như hoàn toàn không nghe được tiếng kêu của nàng.

Thật lâu mới chậm rãi hồi hồn, Lưu Mật Nhi run giọng hỏi, "Ta bị thế nào?"

"Xương sườn bị gãy, gáy bị đụng, may mắn không thay đổi thành kẻ ngu!" Đó cũng là cảm giác khi hắn thấy phương pháp khám chữa bệnh của Phụng Dương, kinh ngạc đứng một chỗ.

Lưu Mật Nhi im lặng, "Nơi này là nơi nào?"

"Minh cóc!" Diệp Cửu Dương đối với vấn đề của nàng hề hỏi thì đáp.

Minh cóc! Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, "Tại sao ta lại ở chỗ này?"

Diệp Cửu Dương dùng ánh mắt nguoi thật ngu ngốc nhìn nàng.

Tự động bỏ qua ánh mắt của hắn, Lưu Mật Nhi vội vàng mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ . . ."

"Không có ở đây!" Diệp Cửu Dương trả lời, hình như uống đủ rồi, hắn chậm rãi đứng dậy, "Nguoi đã tỉnh, để ta đi gọi nguoi!" Dứt lời, nguoi cũng đã biến mất ở ngoài cửa.

Còn lại một mình Lưu Mật Nhi với thân thể cứng còng nằm trên giường, trong lòng chỉ có một nghi ngờ, rốt cuộc Phụng Cảnh Duệ như thế nào?!

Không lâu sau, Diệp Ly Tâm cùng Vô Ngân chậm rãi đi vào cửa, chứng kiến được Lưu Mật Nhi đã tỉnh táo, ngay cả Vô Ngân trong ngày thường không có biểu hiện gì cũng thần nhiên nở nụ cười.

"Mật Nhi tỷ tỷ, nguoi đã tỉnh?" Diệp Ly Tâm vui vẻ ngồi bên cạnh nàng, "Tỷ tỷ, nói cho nguoi biết nha, mấy ngày nay đều là ca ca chăm sóc tỷ, chừng nào thì tỷ đối ý cùng ca ca ta thành thân?" Lúc nào Diệp Ly Tâm cũng không quên thay ca ca mình tìm kiếm chị dâu.

Lưu Mật Nhi động động khóe miệng, muốn cất lời hỏi về Phụng Cảnh Duệ, lại nghe những lời này nên hung hăng co rút khóe miệng, "Ly Tâm . . ." Vì sao nguoi vẫn chưa từ bỏ ý định a!

"Dạ, tỷ tỷ!" Khóe mắt Diệp Ly Tâm hồng hồng, khóe miệng cũng nở nụ cười rạng rỡ.

Lưu Mật Nhi thấy thế, không nhịn được nhăn nhó mũi, "Ta không sao rồi, không cần lo lắng!"

Nước mắt lặng yên không tiếng động rơi xuống, Diệp Ly tâm thút thít, "Mật Nhi tỷ tỷ, hù chết Ly Tâm rồi, thật là khủng khiếp. Tỷ bị thương. . . rồi Phụng Cảnh Duệ phát điên. . . Chết nhiều nguoi như vậy. . . Ai cũng ngăn không được Phụng Cảnh Duệ . . . Phụng Dương . . . Ca ca. . . Bắc Đường Sanh. . . Ô ô ô, Ly Tâm thật lo lắng sợ tỷ tỷ gặp chuyện không may!" Lời nói nàng bắt đầu không mạch lạc.

Lưu Mật Nhi khẽ mỉm cười, "Ly Tâm đừng lo lắng, không phải ta bây giờ đã không có chuyện gì sao? Nói không chừng mấy ngày nữa ta đã có thể xuống giường cùng nguoi chơi đùa rồi !" Đứa nhỏ này thật sự là bị dọa sợ!

"Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ khỏe nhanh lên một chút đi!" Diệp Ly Tâm gật đầu một cái.

Nhìn bộ dáng này của Ly Tâm, chắc hẳn nàng cũng không biết ngọn nguồn mọi chuyện, trí nhớ của nàng bây giờ chỉ có đến lúc từ lâu hai té xuống, tiếp đó cái gì cũng không nhớ. Đảo mắt nhìn Vô Ngân, Lưu Mật Nhi chậm chạp mở miệng, "Phụng Cảnh Duệ. . ."

"Chủ tử không có ở đây!" Vô Ngân trả lời.

"Không có ở đây?" Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua một hồi mất mát, "Hắn . . ."

"Đi ra ngoài!" Một âm thanh lạnh nhạt bao hàm quyền uy xuất hiện, Vô Ngân cùng Diệp Ly Tâm không tự chủ được rút thân thể một cái, đứng dậy chậm rãi rời đi.

Tầm mắt Lưu Mật Nhi chậm rãi rơi trên thân nguoi vừa vào cửa, đến lúc thấy rõ ràng nguoi tới chính là Phụng Dương, nàng không khỏi kinh ngạc há to mồm.

Phụng Dương lạnh lùng liếc một cái, đưa tay bắt đầu cởi y phục của nàng.

Lưu Mật Nhi kinh hãi, "Nguoi làm cái gì đó?" Dưới ánh mắt của Phụng Dương, ngay cả phản kháng như vậy cũng lộ vẻ không có chút sức lực.

Phụng Dương lạnh lùng động thủ, hoàn toàn không chú ý sự lúng túng của Lưu Mật Nhi, xác định xương sườn trước ngực nàng không có bất cứ vấn đề gì, hắn lạnh lùng xoay nguoi rồi đi.

Từ lúc vào cửa đến khi rời đi, ánh mắt Phụng Dương căn bản không hề rơi trên nguoi Lưu Mật Nhi lấy một lần.

Thật lâu Luru Mật Nhi mới chậm rãi hoàn hồn, "Rốt cuộc chuyện này như thế nào?"

Ngay cả khi có Phụng Dương ra tay, thương thế của Luru Mật Nhi cũng phải nghỉ ngơi đến một tháng sau mới có thể ngồi dậy được. Chỉ là bắt đầu từ ngày nàng tỉnh lại, đều là Vô Ngân chăm sóc nàng, mặc kệ là Phụng Dương hay những người còn lại trong Minh cốc, nàng đều chưa từng thấy qua. Nói chi đến Phụng Cảnh Duệ.

Suốt cả một tháng làm bạn cùng cái giường, Luru Mật Nhi không nhận được mở miệng gọi, "Vô Ngân!"

Vô Ngân gật đầu, yên lặng không nói.

"Phụng Cảnh Duệ ở đâu?" Luru Mật Nhi không biết là mình đã hỏi thăm đến lần thứ mấy.

Vô Ngân chậm rãi cúi đầu, "Chủ tử không có ở đây!" Đáp án trước sau giống nhau như đúc.

"Vô Ngân, có phải ngươi có chuyện gì không nói cho ta biết?" Luru Mật Nhi khẽ cau mày. Lần này không giống phong cách của Phụng Cảnh Duệ.

Vô Ngân lắc đầu, "Vô Ngân chỉ ăn ngay nói thật!"

"Vô Trần đâu?" Luru Mật Nhi mở miệng hỏi.

"Vô Trần đang ở cùng chủ tử!"

"Bắc Đường Sanh đâu?"

"Vô Ngân và Bắc Đường thiếu gia không quen biết nên không rõ lắm!"

Mấy phen hỏi thăm, cuối cùng Luru Mật Nhi cũng phải buông tha. Đồng thời trong lòng nàng lo lắng cũng gia tăng.

Bên này, Phụng Cảnh Duệ cùng Vô Trần bị vây trong bóng tối của sơn động, cửa động bị một tảng đá lớn che lấp, coi như công lực hai người cộng lại cũng không thể đẩy ra. Mà đó chính là cái giá cao để Phụng Dương đồng ý cứu Luru Mật Nhi.

Phụng Dương cho là, Luru Mật Nhi bị thương không người nào cứu được, là bởi vì tài học của Phụng Cảnh Duệ không tinh, nói cách khác về sau tình huống như thế có thể còn có thể xảy ra, vì không để cho Phụng Cảnh Duệ quấy rầy hấn nữa, hấn bắt đầu ra điều kiện, khiến Phụng Cảnh Duệ phải học y ở trong sơn động. Còn lại Vô Trần để chăm sóc hấn.

Cách mỗi ba ngày Phụng Dương sẽ tới kiểm tra một chút, nếu phạm sai lầm, thì sẽ trừng phạt Phụng Cảnh Duệ, chỉ cần xem vết thương hiện tại trên người Phụng Cảnh Duệ thì biết.

Chậm rãi để sách thuốc xuống, Phụng Cảnh Duệ vuốt vuốt chân mày, "Vô Trần!"

Đang đứng bên giường. Vô Trần đi tới, "Chủ tử!"

"Ngươi nói xem, Mật Nhi tỉnh chưa?" Phụng Cảnh Duệ thản nhiên mở miệng.

Vô Trần gật đầu, "Tỉnh!" Đây là doc hấn cả gan hỏi thăm Phụng Dương, Phụng Dương chẳng mấy khi nghe thấy lại gật đầu coi như trả lời hấn.

"Thật sao?" Về lạnh nhạt trên gương mặt Phụng Cảnh Duệ thoáng qua một nụ cười xán lạn, "Thật tốt!"

Vô Trần không nói gì.

Phụng Cảnh Duệ cúi đầu lần nữa cầm sách thuốc lên, "Vô Trần, ngươi nói, lúc nào chúng ta có thể ra ngoài?" Hấn nhìn khắp hang động y thuật, nhều mày mà hỏi.

Vô Trần nhếch môi, "Chỉ cần chủ tử mở miệng!" Những thứ sách này, là chủ tử nhìn từ nhỏ đến lớn, chỉ là theo nhau lớn lên, chủ tử vốn không thích xem sách.

"Cũng đúng!" Phụng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, "Không biết, Mật Nhi có nhớ ta hay không!" Cả ngực hấn đều đau đớn.

"Chủ tử sao không tự mình đi hỏi?" Vô Trần êm ái mở miệng.

"Không được đâu? Hấn nói rất đúng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, bị giam ở đây cũng đáng đời!" Trong thời gian 1 tháng Phụng Cảnh Duệ bị giam ở chỗ này, không phải hấn không đủ năng lực, mà là toàn bộ tâm và tinh thần của hấn đều đặt trên thương thế của Luru Mật Nhi. Mỗi lần mở miệng hỏi thăm, Phụng Dương lại chưa bao giờ cho hấn câu trả lời.

"Chủ tử. . ." Vô Trần muốn nói lại thôi.

"Vô Trần, đừng quấy rầy ta... ta muốn đem những thứ này khắc vào trong đầu!" Cứ như vậy, toàn bộ tinh thần Phụng Cảnh Duệ đều đặt trong các sách thuốc tại đó.

Nhìn chủ tử cùng mình từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trong lòng Vô Trần có một nghi vấn.

Tại sao không để cho lão Cốc chủ giúp người chữa thương đây?

Đúng, không phải bọn họ không thể rời đi, mà do thương thế của Phượng Cảnh Duệ vẫn chưa hoàn toàn tốt! Vô Trần yên lặng lắc đầu, chủ tử cùng lão Cốc chủ, thật là hai người hoàn toàn tương tự!

Lại nửa tháng trôi qua, lúc này Lư Mật Nhi đã có thể xuống giường, nhờ Vô Ngân đỡ đến đình viện ngồi xuống, vốn nên vui vẻ thì lại là lông mi nhú chặt, mang theo nhàn nhạt ưu sầu.

Hơn bốn mươi ngày, vẫn không thấy Phượng Cảnh Duệ, không ai nói cho nàng biết, hắn ở đâu? Hình như không có ai biết tin tức của hắn.

"Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ đang nhớ gì đó?" Diệp Ly Tâm tiến lên trước nhìn Lư Mật Nhi.

Chậm rãi nhếch môi mỉm cười, Lư Mật Nhi lắc đầu, "Không có gì!"

Diệp Ly Tâm ngừng lại, hình như suy tư thật lâu sau đó mới lên tiếng, "Mật Nhi tỷ tỷ, ta biết rõ tỷ đang nhớ Phượng Cảnh Duệ. Nhưng mà, chúng ta thật sự không biết hắn ở đâu!" Khẽ dừng lại một chút, Diệp Ly Tâm mở miệng, "Sau khi hắn rời đi, Bắc Đường Sanh mang theo chúng ta tới Minh cốc, tiếp đó Bắc Đường Sanh cũng biến mất! Chúng ta cái gì cũng không biết!"

Hoá ra là như vậy. . . Lư Mật Nhi cười nhạt, "Cám ơn người, Ly Tâm!"

"Mật Nhi tỷ tỷ, đợi đến khi tỷ khỏe hẳn, ta muốn theo ca ca rời đi. Mật Nhi tỷ tỷ, ta sẽ nghĩ về tỷ!" Gặp phải một tỷ tỷ không ghét bỏ mình ngang ngược, trong lòng Diệp Ly Tâm cũng không bỏ được.

Lư Mật Nhi chậm rãi nhìn nàng, "Ly Tâm đừng như vậy, về sau còn có cơ hội gặp mặt!" Từ lúc vừa mới bắt đầu, cô gái mà theo lời là vừa thấy đã yêu, Lư Mật Nhi đối với Diệp Ly Tâm vẫn rất thương yêu.

Diệp Ly Tâm gật đầu một cái, "Đúng vậy, nhất định khi nào tỷ tỷ không muốn Phượng Cảnh Duệ nữa thì có thể tìm ca ca nha. Ca ca ta nghe lời của ta nhất!"

Điểm này Lư Mật Nhi hoàn toàn không phản bác, Diệp Cửu Dương đối với muội muội rất sủng ái, điều đó mọi người đều biết.

Dời ánh mắt, một chiếc lá khô vàng từ từ rơi trên mu bàn tay của nàng, Lư Mật Nhi chậm rãi nhặt lên đặt ở trong tay, chiếc lá cây khô, vẻ đẹp cảm nhận được so với lá xanh hoàn toàn khác.

Cuối thu rồi, Phượng Cảnh Duệ, sẽ ở nơi nào? Lư Mật Nhi nhìn lá khô trong tay mà xuất thần.

Nhìn Lư Mật Nhi xuất thần, Diệp Ly Tâm chậm rãi đứng dậy để lại Lư Mật Nhi một người đang không biết ở tại đây tự hỏi điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nửa Đêm Có Người Bò Lên Giường

Nửa đêm, khi bị một cặp mắt nhìn gắt gao, chăm chăm, ai cũng phải tỉnh lại đúng không? !

Nửa đêm, Lư Mật Nhi trần trọc, không ngủ được.

Bỗng nhiên, có một đôi mắt tập trung, chăm chú nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng khiến cho nàng mở to mắt, lùi người về phía chân giường.

"Ai ở đây vậy?"

Trong phòng yên tĩnh mà lạnh lùng, một cơn gió mát lành thổi qua khiến màn giường hơi lay động, trái tim Lư Mật Nhi vừa trở về chỗ cũ, nàng run run mở miệng, "Rốt cục là ai vậy?"

Chờ mãi không thấy ai đáp lại, Lư Mật Nhi đánh bạo, thò tay chậm rãi vén màn giường lên.

Ngay lập tức, nàng bị một lực mạnh mẽ kéo ra ngoài, sau trận hoa mắt chóng mặt, Lư Mật Nhi bị người ta đè lên. Theo bản

năng, nàng muốn vùng vẫy, nhưng vì mùi hương quen thuộc của người kia mà nàng chậm rãi thả lỏng.

Môi mòng cực nóng, an ủi làn da nóng bỏng của nàng. Nụ hôn thương tiếc trải từ tóc nàng, sau tai, cổ, cuối cùng chạm vào môi đỏ mọng của nàng.

Không biết vì sao, Luru Mật Nhi cảm thấy mũi đau xót, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi rơi xuống, biến mất trong làn tóc mai và lỗ tai của nàng. Khổ sở nghẹn ngào được người ngâm vào trong miệng, nơi quần quýt răng môi của hai người tập trung mọi cảm giác của nàng.

Dần dần, nụ hôn không thể thỏa mãn cảm giác của người nằm trên nàng, bàn tay to, dày vuốt ve, an ủi thân thể nàng vô cùng vội vàng.

Trong lúc hai người dây dưa, quần quýt hôn nhau, quần áo đã bị ném ra khỏi màn giường từ lúc nào chẳng ai hay, cơ thể nóng bỏng cọ sát, khiến cả hai người đều há miệng ngậm khê.

Hắn than nhẹ, chậm rãi nâng cao mông tròn của nàng, hướng về nơi đang hưng phấn đứng thẳng, trong từng cử động nhịp nhàng, bốn cánh môi vẫn triển miên quần quýt không hề có ý định tách ra. Đường như nụ hôn là chưa đủ, môi lưỡi của hắn và nàng dây dưa chưa chặt chẽ, thăm dò lẫn nhau...

Cuối cùng, hắn chậm rãi đi vào nơi khít khao trong cơ thể nàng, cảm giác trơn mịn như tơ khiến hắn cất tiếng ní non thỏa mãn, đôi tay lớn vội vàng ôm thân thể của nàng, một phen lại một phen, một lần lại một lần xâm nhập, khuấy động...

Ngoài cửa sổ, dường như cơn gió mát lạnh cảm nhận được nhiệt độ cực nóng ở bên trong, tựa hồ ảm rồi... Thiên hạ bé bỏng càng được chiều chuộng!

Cuối cùng cũng cảm thấy không còn cơn gió nào nhẹ nhàng lướt qua, không còn bất cứ một âm thanh nào, nàng cùng hắn quần quýt, hắn tiến công mãnh liệt, lần sau lại sâu hơn lần trước, gắn kết hai người lại với nhau.

Cả người kêu lên, hắn ưỡn thẳng lưng, đưa chính mình đắm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Luru Mật Nhi ní non, giật giật, cảm nhận vui thích hắn đem lại cho nàng.

Hắn cũng không rời khỏi cơ thể nàng, hắn muốn được vui trong nỗi khít khao của nàng, cảm nhận nhiệt độ của nàng.

Hôm sau

Luru Mật Nhi chậm rãi mở mắt, nhìn đôi tay trắng trơn không có gì, đôi mắt lập tức nhìn xung quanh phòng như muốn tìm thứ gì. Một lúc sau, nàng nhìn chân và quần áo mặc sạch sẽ ở trên người.

Cả người không thoải mái chứng minh cho nàng biết chuyện đêm qua không phải là giấc mơ!

Mùi hương quen thuộc ấy, sự điên cuồng chiếm giữ ấy, nói cho nàng biết, chuyện đó không phải giấc mơ! Đúng rồi, vì sao vậy?

Mấy ngày sau, đêm nào Luru Mật Nhi cũng cố gắng mở to mắt chờ hắn, nhưng...

Nhưng là, sự điên cuồng đêm ấy giống như một giấc mơ vậy. Lúc này, nàng bắt đầu nghi ngờ chuyện ấy là thật hay mơ đây.

Ba tháng trôi qua, cuối cùng Luru Mật Nhi cũng hoàn toàn khỏe mạnh, chuyện đầu tiên nàng là tìm Phượng Dương, hỏi xem Phượng Cảnh Duệ đã đi đâu rồi.

Phượng Dương, nàng không tìm được, nhưng lại nhìn thấy A Hoa!

A Hoa đang đứng trước mặt, nhìn vẻ mặt kỳ lạ của nàng, Luru Mật Nhi buồn cười mở miệng hỏi, "A Hoa, vẻ mặt ngươi sao vậy?"

Mắt A Hoa nháy mấy cái, sau khi nhìn kỹ Luru Mật Nhi, nói vô cùng chắc chắn, "A Đại, ta thật không ngờ cóc chủ lại có thể thích ngươi. Vì muốn ở cùng với ngươi, cóc chủ lại có thể bắt ngươi mặc quần áo của nữ nhân!"

Nghe vậy, khóe miệng Luru Mật Nhi co rút cô cùng mạnh, "... A Hoa, thật ra..."

A Hoa vội vàng xua tay, "A Đại, ngươi không cần nói nữa! Bây giờ biết ngươi cùng cóc chủ ở bên nhau. Ta sẽ không phân biệt đối xử với ngươi đâu, thật đấy!" Nàng ôm hai tay của Luru Mật Nhi. Chưa được một lúc, nàng lại sụt sịt lạt lạt mũi, "Nhưng mà... Ta rất khổ sở...! Ta thích nhất là A Đại! Hu hu... Bây giờ, A Đại là người của cóc chủ! Sau này, ta không thể thích A Đại nữa rồi!"

Luru Mật Nhi cảm thấy, cảm giác không còn gì để nói đã biến mất từ lâu giờ là ập về.

Diệp Ly Tâm thấy thế, mắt trừng to ngạc nhiên, vẻ mặt vui mừng cầm tay A Hoa, "Ngươi cũng thích nàng sao! Hu hu hu, chúng ta giống như rồi..., ta thích nàng nhất, bây giờ nàng và Phượng Cảnh Duệ ở bên nhau rồi. Lúc đầu, tamnoon gà cho nàng cơ! Ta rất đau khổ....!"

"Ly Tâm..." Luru Mật Nhi nâng trán, "Ngươi không cần phải đùa nghịch giống A Hoa thế không?"

"A Đại, người ta thích ngươi thật mà! Tuy ngươi hơi xinh, làn da hơi đẹp một tý, người cũng đẹp, giọng nói cũng hơi giống nữ nhân. Nhưng ta không ngại! Thật, thật mà, giờ ngươi và chủ từ ở cùng một chỗ, A Hoa không thể thích A Đại nữa rồi!" A Hoa nói vô cùng nức nở, Diệp Ly Tâm

đứng ở bên cạnh gạt đầu lia lia.

"Các người..." Khoé miệng Luru Mật Nhi giật giật. Không nói gì!

"A Hoa, người sao vậy? Sao lại khóc?" Giọng nói ôn nhu mềm nhẹ truyền tới tai mọi người.

Luru Mật Nhi chậm rãi quay đầu, nhìn thấy đôi mắt ôn nhu như nước. Chủ nhân của đôi mắt nhìn thấy nàng cũng ngạc nhiên, hơi há miệng, sau đó nhếch môi cười, "Con là Mật Nhi?" Cơ Hoàn Hoàn đi nhanh đến chỗ nàng. Giơ tay cầm tay Luru Mật Nhi.

Bỗng nhiên thấy mỹ nhân đến gần, lòng Luru Mật Nhi chấn động, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn, tại sao cảm giác này lại xuất hiện.

"Con là cô nương Duệ nhi thích đúng không, thật tốt!" Cơ Hoàn Hoàn vui mừng nói, "Còn nữa, lần trước cảm con! Nếu không có con, không biết tới lúc nào ta mới có thể gặp Duệ nhi!" Nàng nói lời cảm ơn.

Luru Mật Nhi lắc đầu, "Không có gì, phu nhân. Con muốn hỏi..."

"Con muốn hỏi Duệ nhi sao?" Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi thở dài, "Thật xin lỗi, ta cũng không biết Duệ nhi ở đâu?"

"Phu nhân cũng không biết sao?" Luru Mật Nhi ngạc nhiên, mở miệng hỏi.

Cơ Hoàn Hoàn cười khổ, "Ta không dám hỏi. Tướng công không bao giờ đồng ý cho ta hỏi hản chuyện của Duệ nhi!"

Luru Mật Nhi ngạc nhiên, miệng há to, "Thật ra, hản rất yêu phu nhân!"

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn đỏ mặt, tuy đã hơn bốn mươi tuổi, bởi vì Phượng Dương bảo vệ, trên mặt Cơ Hoàn Hoàn lóe sáng sự khó xử của thiếu nữ. Nhẹ nhàng gạt đầu, Cơ Hoàn Hoàn nói, "Đúng vậy, tướng công đối với ta tốt lắm!"

"Phượng Dương... Á, không phải, con muốn nói hản rất tốt, nhưng hơi biến thái!" Luru Mật Nhi nói theo bản năng.

"Biến thái?" Cơ Hoàn Hoàn trầm ngâm một chút, sau đó gạt đầu cười, "Con nói không sai, đúng là như vậy! Nhưng chuyện này là do lỗi của ta!" Sắc mặt của nàng chậm rãi trầm xuống.

"Dạ?" Luru Mật Nhi nghi hoặc nhìn nàng.

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, "Đều là chuyện quá khứ. Sức khoẻ của con tốt chưa?" Nàng quan tâm hỏi.

"Dạ, tốt rồi, con muốn tìm Phượng Cảnh Duệ!" Thật ra, Luru Mật Nhi có cảm giác, nàng cảm thấy Phượng Cảnh Duệ luôn ở bên cạnh nàng, nhưng vì sao hản lại không muốn nàng nhìn thấy hản?

Cơ Hoàn Hoàn khó xử, mở miệng nói, "Chuyện này... Ta không giúp con được!" Nàng chỉ là nữ nhân được Phượng Dương yêu thương, bảo vệ lòng bàn tay, là nữ nhân bị quay cuồng bởi tình yêu, nàng sẽ không quan tâm tới bất cứ ai ngoại trừ chuyện về trượng phu của nàng, kể cả nàng có quan tâm thì trượng phu của nàng cũng không cho phép.

Đôi mắt lóe sáng nhìn Cơ Hoàn Hoàn chăm chăm, Luru Mật Nhi hỏi Cơ Hoàn Hoàn về sự nghi ngờ nàng đã giấu rất lâu trong lòng, "Chuyện... của phu nhân và Khuất Liễu Phong..."

"Các con thấy hản rồi?" Sắc mặt Cơ Hoàn Hoàn thay đổi.

Luru Mật Nhi gạt đầu, "Hản tìm mọi cách để chiếm được hoàng lăng dưới đất, vì sao phu nhân không cho Phượng Cảnh Duệ động tới hản?"

"Duệ nhi nghe lời ta nói sao?" Đây là chuyện khiến Cơ Hoàn Hoàn thấy bất ngờ. Nàng vẫn cho rằng, Phượng Cảnh Duệ không thích hản, sau khi nhìn thấy những việc nàng đã làm, hoàn toàn không có phản ứng.

Luru Mật Nhi gạt đầu, "Người gửi thư cho hản, hản đều giữ gìn cẩn thận!"

Cơ Hoàn Hoàn cười an ủi, "Thật ra, ta biết ta đang gây khó dễ cho nó, nhưng... Ta chỉ muốn hản buông tha cái danh vọng hào huyền thôi!"

"Vì sao? Nghe người nói, nhiều năm trước, người đã biết tính cách của hản, vì sao..." Luru Mật Nhi vội vàng hỏi.

Cơ Hoàn Hoàn khẽ lắc đầu, nói nhỏ, "Đó là nhiều lâu lắm rồi, ta chỉ muốn để cho nó trôi qua!" Chuyện đó là hiển nhiên, hản vẫn tìm kiếm vật hản muốn tìm. Chưa từng thay đổi.

Nghe vậy, Luru Mật Nhi cũng không hỏi nhiều. Hôm nay, cuộc tìm kiếm Phượng Cảnh Duệ cũng đành kết thúc.

Trước khi Phượng Dương đuổi theo đến đây, Luru Mật Nhi và Diệp Ly Tâm vội vội quay về. Không phải vì nàng không tìm, mà là. Nàng không có đủ tự tin, cho rằng Phượng Dương sẽ bỏ qua cho nàng!

Nàng tiêu sái đi vào phòng, Luru Mật Nhi hoàn toàn nhận thấy, lúc này, có người đang bò vào phòng nàng bằng cửa sổ.

Không biết Luru Mật Nhi đang tự hỏi cái gì, đột nhiên một người xuất hiện trước mặt nàng, theo bản năng, nàng cầm chiếc ghế ở bên cạnh giờ lên đập hất.

Sau khi nghe thấy âm thanh chiếc ghế bị đập tan tành, lúc này, Luru Mật Nhi mới nhìn rõ người đang đứng trước mặt nàng.

Giơ tay tung một quyền đập nát chiếc ghế dựa, Phụng Cảnh Duệ bày ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn Luru Mật Nhi, "Mật Nhi, nàng hoan nghênh ta như vậy sao?"

Luru Mật Nhi ngẩn ngơ nhìn của hất, sau đó lập tức hoàn hồn. Không dễ dàng mới tìm được giọng nói của bản thân, lập tức mắng, "Thì sao? Ta cứ thế này đây, ngươi làm gì được ta? Có bản lĩnh ngươi đánh ta đi!" Nàng vênh cằm, tức giận nhìn hất. Không biết vì tức giận hay là kích động, giọng nói của nàng nhẹ nhàng run run.

Phụng Cảnh Duệ bước thêm một bước, dang tay ôm nàng vào lòng, bàn tay to ôn nhu vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng mở miệng, "Ta, làm sao bỏ được chứ? Khó khăn lắm mới cứu được đứa ngốc như nàng đây!"

Cổ họng dường như bị thứ gì chặn lại, hốc mắt nóng lên, chớp mũi đau xót, nước mắt không thể khống chế rơi xuống, ôm chặt eo Phụng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi yên lặng khóc.

Cũng chẳng biết là nước mắt hay nước mũi, Luru Mật Nhi ôm chặt Phụng Cảnh Duệ không chịu buông tay, giống như đứa trẻ đang sợ hãi tìm thấy mẹ, được mẹ ôm ấp. Ôm thật chặt, không chịu buông tay. Mùi hương quen thuộc, tiếng tim đập cộng thêm sự áy náy, đối với Luru Mật Nhi, chuyện này, giống như là một bài hát ru con thật hay.

Chẳng thêm quan tâm tới việc quần áo của mình bị Luru Mật Nhi phá phách tới mức nào, khoe miệng Phụng Cảnh Duệ hơi nhếch lên hơi, độ cong của khóe miệng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn...

(vivi: định ngoác mồm ra cười hả????)

Cánh tay ôm trọn cả người nàng, càng ngày càng gấp... Như muốn đem nàng hoà vào cùng máu thịt của bản thân hất!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Hoàn Mỹ! Chỉ Có Một Chút Xiu Khuyết Điểm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào cho tới bây giờ, Phụng Cảnh Duệ đều vào phòng của Luru Mật Nhi không cần cửa chính. Hơn nữa, chưa bao giờ từng có người muốn nói với nàng Phụng Cảnh Duệ sẽ xuất hiện.

Chuyện này thật là, Luru Mật Nhi buồn cười liếc nhìn nam nhân từ cửa sổ bò vào, dù bận vẫn ung dung mở miệng, "Ngươi cũng thật là quân tử a!"

Phụng Cảnh Duệ quay đầu, "Ta thích nhất Mật Nhi khen ta!"

Qua cửa sổ cũng tốt! Luru Mật Nhi sắc mặt ngẩn ngơ, "Ai khen ngươi!"

"Không phải nàng sao, không phải nàng nói ta là quân tử sao?"

"Đầu trộm đuôi cướp mà cũng là quân tử!" Luru Mật Nhi thông dong mở miệng.

Phụng Cảnh Duệ lập tức nhấn mặt lại, "Mật Nhi, nàng mắng ta!"

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, không phủ nhận.

Phụng Cảnh Duệ bước tới, cầm lấy tay nàng đặt lên tim, "Ta bị thương! Nàng phải bồi thường cho ta!" Hất cười tà mị.

Luru Mật Nhi buồn cười trốn tránh nụ cười của hất, "Ngươi bị thương ở chỗ nào?"

Phụng Cảnh Duệ làm ra bộ dạng khổ sở nhìn nàng, "Lòng của ta!"

"Thật ghê tởm!" Luru Mật Nhi cười nói.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi bước tới, đến bên người nàng, một tay ôm lấy người vào trong ngực, mê mẩn chạm lên làn da tinh tế của nàng, dịu dàng gặm cắn rồi mở miệng, "Mùi vị Mật Nhi thật thơm!"

Lưu Mật Nhi đỏ mặt cười, nhưng vẫn không ngăn cản động tác của hắn, "Không nên để lại dấu vết nha!" Nàng không muốn sáng sớm mai có người hỏi là chuyện gì xảy ra với cái cổ của nàng đâu!

"Không sao, mùa đông rồi, không ai nhìn thấy được!" Phượng Cảnh Duệ nỉ non nói.

Nói tới đây, Lưu Mật Nhi bỗng chốc nhớ ra, "Tại sao người mỗi ngày đều tới đây lúc nửa đêm?"

"Ta muốn Mật Nhi thôi!"

"Vậy vào ban ngày, người làm gì?" Lưu Mật Nhi hồ nghi quay đầu nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ giật giật khóe miệng, hình như không muốn nói.

Lưu Mật Nhi đánh một cú cùi chỏ tới, Phượng Cảnh Duệ lập tức đau đớn ôm bụng, "Mật Nhi, nàng thật là ác độc!"

"Ta hỏi người còn chưa nói!"

Phượng Cảnh Duệ chần chờ chốc lát, "Ban ngày, khám bệnh!" Hơn nữa là khám bệnh có chút kỳ kỳ quái quái!

Lưu Mật Nhi trầm mặc chốc lát, sau đấy mới lên tiếng, "Người định đem Minh cốc phát dương quang đại sao!" Hắn là kẻ lười biếng như vậy. . . Có khả năng sao?

Phượng Cảnh Duệ nhướng nhướng mày, co rút khóe miệng, "Không phải!"

"Vậy là cái gì?"

"Phượng Dương đem bệnh nhân cho ta! !" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi mở miệng, "Phần lớn cũng chỉ còn chữa lại một hơi thở! Sau đó cho ta, phải cứu sống! Cứu sống rồi, những người đó sẽ phải vì trả tiền xem bệnh mà làm ơ lại làm việc lâu dài, còn nếu không cứu sống. . ." Hắn không nói tiếp nữa.

Lưu Mật Nhi không biết nên lấy vẻ mặt gì nhìn Phượng Cảnh Duệ. Cuối cùng, nàng đồng tình nói, "Ta thật sự thông cảm với người!" Nghĩ cũng biết, làm sao Phượng Dương có thể để cho hắn không cứu sống được!

Nghe nói vậy, lập tức Phượng Cảnh Duệ gạt đầu một cái, "Mật Nhi, nàng thật thương ta!"

Lưu Mật Nhi giật giật khóe miệng, "Không phải là ta thương người!"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy chu miệng, bắt mắt nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi nín cười mở miệng, "Ta chỉ thương hại những bệnh nhân kia bị người cùng Phượng Dương nhìn trúng! Ôi thật đáng thương!"

Phượng Cảnh Duệ cười cười, "Cũng không hẳn vậy!"

"Chỉ giáo cho?" Không phải Lưu Mật Nhi cố ý văn nhả như vậy, chẳng qua là cảm thấy những lời nói này thuận tai làm sao a!

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Tất cả những người bị hắn mang tới, đều là trụ cột gia đình, một khi bọn họ ngã xuống, gia đình kia coi như giải tán. Như vậy, nàng hiểu không?"

Lưu Mật Nhi có chút ngạc nhiên gạt đầu, thật sự là bất ngờ. Nàng chưa hề nghĩ qua Phượng Dương lại là người như vậy! Nghĩa là, có tình yêu!

"Sai lầm rồi!" Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Hắn không có tình yêu!"

"Sao?"

"Những người hắn mang đến, đều là những người mẹ từng quan tâm!" Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, "Mẹ nghe nói vùng gần đó có người nào cực khổ đều cũng sẽ tìm người đi xem. Vì không muốn để cho mẹ đặt ý định lên những người khác, hắn mới làm như vậy! Cái đồ biến thái này!" Cuối cùng Phượng Cảnh Duệ còn làm một tràng bổ sung.

Giải đáp kiểu này khiến Lưu Mật Nhi hoàn toàn ngậm miệng!

Nên nói như thế nào đây? Phượng Dương bá đạo đến mức này, cũng có thể tính là một cực phẩm rồi.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu liếc nhìn Lưu Mật Nhi, trong lòng xao động. Trước kia, hắn không hiểu nổi loại lòng tham chiếm đoạt của Phượng Dương đối với mẫu thân, không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp xúc, ngay cả hắn là đứa con ruột thịt của hai người cũng không thể tiếp xúc mẫu thân.

Từ nhỏ đến lớn, cái hắn thấy nhiều nhất chính là Phượng Dương chưa bao giờ cho chính mình một sắc mặt tốt, không có bất kỳ một lời ca ngợi, không có

một lúc nào mỉm cười, hẳn cho mình chính là lạnh lùng và vô tình.

Vì vậy, hận của hắn đối với Phụng Cảnh Duệ cũng ngày càng sâu sắc.

Vậy mà, hiện tại đã không như vậy nữa, hắn thấy được Phụng Cảnh Duệ cũng là cùng một dạng tâm tình.

Khi thấy bộ dáng Mật Nhi ngã vào trong vũng máu, trong lòng của hắn trống không, giống như trên cái thế giới này đã mất đi mọi vật đáng cho hắn lưu luyến, hắn chỉ còn biết một điều. Trong đầu của hắn còn sót lại chỉ có khoảnh khắc nàng ngã xuống.

Lòng ngực như lớn tiếng cổ động cho dòng máu trong người hắn xông ra, tất cả thù hận trong thân thể hết lên với hắn. Giết!

Sau này, Vô Trần đem hình ảnh của hắn lúc đó kể lại. Hồi tưởng tâm tình ngay lúc đó, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đưa tay sờ lên ngực trái của mình.

Nơi này, hình như vẫn còn hơi đau.

Nhìn ánh mắt Phụng Cảnh Duệ quá mức chuyên chú trên thân chính mình, Lưu Mật Nhi không được tự nhiên đưa tay quơ quơ trước mắt hắn, lại phát hiện ánh mắt Phụng Cảnh Duệ không hề nháy một cái nhìn mình.

“Phụng Cảnh Duệ, ngươi làm sao vậy?” Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng.

Đột nhiên hồi hồn, Phụng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, “Mật Nhi!”

“Mật Nhi!”

“Hả?”

“Mật Nhi!”

“Hả?”

“Mật Nhi!”

“.....”

“Mật Nhi, Mật Nhi, Mật Nhi.... Mật Nhi, tại sao không đáp lại ta?” Phụng Cảnh Duệ không nhịn được gọi tên nàng.

Lưu Mật Nhi khẽ cau mày, “Phụng Cảnh Duệ, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

Địu dàng cầm lấy tay nàng chậm rãi vuốt ngực trái của mình, “Mật Nhi....”

Lưu Mật Nhi quan sát cẩn thận một hồi, dùng sức bấm Phụng Cảnh Duệ một cái, “Kêu là cái gì, giống hệt như gọi hồn! Chờ tới khi ta chết, ngươi hãy.... Uhm!”

Lời còn chưa dứt, Lưu Mật Nhi liền bị khuôn mặt trước mắt đột nhiên phóng đại dọa sợ, lời nói chưa xong đã bị hắn nuốt vào trong bụng, áp lên môi đỏ mọng của nàng, Phụng Cảnh Duệ vội vàng thở hỗn hển, “Không, Mật Nhi, không cho phép nói chữ này, không cho phép nói!” Hắn dùng sức nắm bả vai của nàng mà hàm hừ.

Bả vai đau đớn khiến cho Lưu Mật Nhi cau mày lại, nàng cố gắng mở miệng nhưng lại bị Phụng Cảnh Duệ hôn lên.

“Không cho phép, ta nói không cho phép! Nàng có nghe hay không, không cho phép!” Chợt, hắn quay đầu rồi dùng sức cắn trên vai của nàng, “Ta nói không cho phép! Trả lời ta!”

Đau.....

Lưu Mật Nhi đau đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại vội vàng mở miệng, “Thật là đau, Phụng Cảnh Duệ!”

“Trả lời ta!” Vẫn ngâm đầu vai của nàng, Phụng Cảnh Duệ nếm thấy trong miệng là hương vị của máu. Hắn gần như tham lam nuốt hết.

“Ta biết rồi, ta biết rồi, thật là đau!” Lưu Mật Nhi vội vàng trả lời.

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi ngẩng đầu, thấy máu từ đầu vai rỉ ra qua lớp áo, hắn vạch quần áo của nàng ra, đưa ra đầu lưỡi chậm rãi liếm láp, hương vị của máu xẹt qua môi lưỡi, hắn thương tiếc mở miệng, “Mật Nhi, thật xin lỗi!”

Rút lui thân thể, Lưu Mật Nhi run giọng mở miệng, “Không sao!” Nàng chậm rãi cạo tay, luồn vào tóc hắn, dịu dàng níu non, “Không sao!”

Lặng yên than một tiếng, Phụng Cảnh Duệ đem người bế lên, “Rất đau sao?” Hắn liếm liếm vết thương.

Lưu Mật Nhi rút cổ một cái, “Không việc gì!”

“Ta bôi thuốc cho nàng!” Buông thân thể nàng ra, Phụng Cảnh Duệ xoay người vào bên trong phòng tìm được thuốc, nghiêm túc bôi lên đầu răng ở đầu vai của nàng. Động tác hần dụ dằng, giống như sợ đụng làm hư một vật gì đó mong manh dễ vỡ.

Được người nâng trong lòng bàn tay che chở, Lưu Mật Nhi không khỏi rơi lệ, xoay người ôm thân thể Phụng Cảnh Duệ, “Phụng Cảnh Duệ....” Bỗng nhiên nàng thấy rất đau lòng trước bộ dáng Phụng Cảnh Duệ vừa rồi!

Dịu dàng ôm lấy thân thể của nàng cho ngồi xuống trên đùi, Phụng Cảnh Duệ ẩn hiện nụ cười, “Mật Nhi ngoan, ta bôi thuốc cho nàng!”

“Ta không đau!” Lưu Mật Nhi mếu máo miệng, “Vậy người không muốn ôm ta?”

Giống như bị người làm oan uổng, lập tức Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, mị hoặc mở miệng, “Mật Nhi muốn mời, dù là mệt chết, ta cũng phải làm theo!”

Ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ rực, “Người nào mời người a!”

Không dễ dàng thấy nàng biểu hiện thẹn thùng, phút chốc khiến Phụng Cảnh Duệ thở gấp vì kinh ngạc, “Mật Nhi, nàng thật đẹp!”

Lưu Mật Nhi đen mặt, “Tại sao ta lại không cảm thấy thế?”

“Ồ trong mắt ta, Mật Nhi là đẹp nhất!” Phụng Cảnh Duệ lấy lời nói buồn nôn làm thú vị, không chút nào khách khí trả lời.

Mặc dù biết mình không tốt như hắn nói, Lưu Mật Nhi vẫn thỏa mãn gật gật đầu, “Ta hoàn mỹ thế sao?”

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Hoàn mỹ! Chỉ có một chút xíu khuyết điểm thôi!”

“Khuyết điểm nào?” Lưu Mật Nhi nghi ngờ mở miệng.

“Ngực nhỏ quá!” Phụng Cảnh Duệ không chút khách khí cho ra đáp án.

Lưu Mật Nhi cả giận, nói gằn từng chữ, “Người nói cái gì?”

Phụng Cảnh Duệ cười mỉa một tiếng, uất ức mếu máo, “Là nàng hỏi ta mà!”

“Hỏi người thì người phải nói thật sao!” Lưu Mật Nhi mắng to.

Ngực nhỏ là lỗi của nàng sao? Chuyện này, nàng làm sao không chế?

Phụng Cảnh Duệ nháy mắt, “Nhưng mà không sao, ta tin tưởng một ngày nào đó, Mật Nhi sẽ có tiến bộ!”

Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hắn một cái, “Ta bỗng nhiên nhớ ra, ta có thể cự tuyệt cùng người dùng chung cái giường này, phương pháp dùng để trừng phạt người nói bậy đấy!”

“Không cần đâu, Mật Nhi!” Phụng Cảnh Duệ la một tiếng ôm đùi Lưu Mật Nhi, khẩn cầu nhìn nàng, “Đừng tàn nhẫn như vậy chứ!”

Giật gật hai chân, Lưu Mật Nhi run rẩy khoe miệng, “Buông ra!”

“Không được, ta muốn lên giường!”

“Nhà người có nhiều giường như vậy, người muốn đi đâu thì đi một mình đi!” Lưu Mật Nhi mếu máo.

“Ta chỉ muốn lên giường của Mật Nhi thôi!” Phụng Cảnh Duệ ôm chặt bắp đùi của nàng không buông tay. “Nếu Mật Nhi không đồng ý, nàng cứ như vậy mà kéo ta đi thôi, ta không ngại! Dù sao khi chân Mật Nhi muốn lên giường nghỉ ngơi, khi đó ta cũng có thể đi được rồi!”

“Phụng Cảnh Duệ, tại sao người không biết xấu hổ như vậy!”

Về mặt Phụng Cảnh Duệ chân thành nhìn Lưu Mật Nhi, “Xấu hổ có thể làm cái gì? Kiếm tiền sao? Có thể hôn Mật Nhi sao? Nếu không thể như vậy, thì tốt nhất là không cần!”

Lưu Mật Nhi: “.....”

Phụng Cảnh Duệ nói tiếp, “Có phải Mật Nhi cảm thấy rất nhức đầu hay không?”

Lưu Mật Nhi: “.....”

Phụng Cảnh Duệ: “Chỉ cần Mật Nhi đồng ý với ta, ta liền ôm đùi Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi xoa xoa giữa chân mày, “Phụng Cảnh Duệ, người càng ngày càng vô sỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Trừng Phạt Bằng Cách Chặt Đứt Ngón út

"Bốp"

Trong nháy mắt, Khuất Liễu Phong bị đánh lùi vài bước về phía sau, dấu vết của cái tát nổi bật trên khuôn mặt hơn bốn mươi tuổi. Hai gò má đỏ sạm, hấn cùi đầu không nói.

"Khuất Liễu Phong, ta có thể cho ngươi cuộc sống như bây giờ, ta cũng có thể khiến ngươi thân bại danh liệt!" Ngụy công công quay đầu nhìn Khuất Liễu Phong, "Đừng cho rằng ta không biết ngươi đang làm cái gì!"

"Công công, ta..."

"Hai mươi mấy năm trước, ngươi đã thất bại một lần rồi. Bây giờ, ngươi vẫn không thành công!" Khuôn mặt Ngụy công công âm trầm, lạnh nhạt kể lại, "Vì sao, ta lại tin người như ngươi có thể thành công lần

thứ hai chứ?" Ngụy công công cười lạnh, đôi mắt nhỏ dài nhìn Khuất Liễu Phong.

Cả người Khuất Liễu Phong run lên, "Thật xin lỗi!"

"Xin lỗi có ích gì? Thứ ta muốn đã bị ngươi làm hỏng rồi!" Sắc mặt Ngụy công công âm u, giọng nói ôn hòa.

"Ta sẽ không thất bại nữa!" Khuất Liễu Phong vội vàng nói, "Tin ta, ta sẽ không thất bại nữa. Hấn sẽ không giết ta, hấn sẽ không giết ta đâu!"

Ngụy công công cười lạnh ra, hơi thở âm u đi cùng với nếp nhăn trên khuôn mặt trắng xanh, hấn không vừa lòng, nở nụ cười âm trầm, "Tin người? Không, bây giờ ta sẽ không tin ngươi nữa!"

"Công công..."

Ngụy công công cười lạnh lùng, đôi mắt tăm tối nhìn Khuất Liễu Phong.

Một lúc sau, Khuất Liễu Phong cắn răng, lập tức rút thanh chuỳ thủ từ trong tay áo, chậm rãi đặt trên bàn, cắn răng, mắt vừa nhắm lại...

Nhiều lần

Ngụy công công nhìn nửa ngón út đang rỉ máu, khước miệng như muốn nuốt chửng máu chậm rãi cong lên, "Lần sau, thứ ta muốn không những chỉ là một ngón tay đâu!"

"Vâng!" Khuất Liễu Phong chảy từng giọt mồ hôi lạnh.

Ngụy công công không nói nhiều nữa, phất tay áo chậm rãi rời đi.

Đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Ngụy công công nữa, lúc này cả người Khuất Liễu Phong mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, khuôn mặt trắng nhợt nhạt. Bỗng nhiên, một đôi giày thêu xuất hiện trong tầm mắt của hấn, Khuất Liễu Phong nhướng mày, "Ta bảo ngươi làm mấy chuyện đó, ngươi làm chưa?"

"Làm rồi!" Giọng nói trong veo mà lạnh lùng truyền tới tai Khuất Liễu Phong, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn hấn.

Khuất Liễu Phong cắn răng, "Nhìn cái gì?"

"Người vừa đi là ai?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng hỏi.

"Ngươi không cần xen vào, chỉ cần ta cần ngươi làm chuyện gì, ngươi làm theo là được! Ta muốn Phượng Cảnh Duệ..." Những từ cuối cùng hấn nói biến mất trong cổ họng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn Khuất Liễu Phong, "Ta cho rằng ngươi dự đoán trước được những chuyện này! Thì ra là làm cho kẻ khác!" Nàng ta lắc đầu.

"Là ta muốn! Nhưng, ta cần sự giúp đỡ của hấn! Không có hấn, ta không làm được!"

"Không phải ngươi làm gì, mà vốn dĩ, ngươi không nên đi chém giết!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh lắc đầu.

Khuất Liễn Phong nhìn nữ nhân của chính hắn, nói châm chọc, "Còn ngươi? Không phải ngươi cũng muốn đoạt được đồng tiền bạc đó sao? Ngươi cùng mẹ của ngươi giống hệt nhau, thứ các ngươi nghĩ đến mãi luôn là tiền bạc! Không có tiền thì cuộc sống sau này của ngươi sẽ ra sao, ngươi sẽ không giúp đỡ ta giống như bây giờ! Ngươi và ta, đều giống nhau thôi!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không phủ nhận, "Đúng là ta thích tiền bạc, nhưng ta sẽ không bao giờ đem chính bản thân mình đi bán cho cái kẻ người không ra người như tên kia!" Tên kia là công công mà! Hắn muốn những của cải ấy làm gì cơ chứ?

Nữ nhân? Địa vị? Quyền thế?

Có thể khiến hắn trở thành loại người như thế này, không thêm so sánh với hai người kia thì thôi? Với nữ nhân... Hắn là công công mà! Làm sao có thể có nữ nhân? !

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không nhìn được rùng mình, cảm giác này, hơi lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên trán.

Khuất Liễn Phong trợn to mắt, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, "Những lời ngươi vừa nói, nói một chút ở trong này, nói xong thì thôi đi! Tốt nhất là đừng để cho hắn ta biết!"

"Rốt cuộc là ngươi làm vì cái gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không hiểu, mở miệng hỏi, "Từ nhỏ các ngươi đã ném ta sống ở trong nhà họ Hoàng Phủ, các ngươi coi thường ta. Bây giờ cần ta, nói cho ta biết, ta có thể giúp ngươi phần nào! Rốt cuộc, ngươi và nương coi ta là gì?"

Trong lòng Khuất Liễn Phong nổi lên sự không nỡ, hắn cắn răng nói, "Đó là quyết định của nương ngươi, không liên quan gì tới ta!"

"Sao lại không liên quan? Không liên quan thì tại sao nương ta lại bắt ta đi tới nơi xa xôi như Miêu Cương, không liên quan sao, ngoại trừ việc các ngươi cho ta sinh sống ở bên ngoài, cái gì cũng không có?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh không chịu nổi. Lúc hắn ta chỉ vào mặt nàng nói nàng là loại chỉ biết yêu tiền bạc, hắn có nhớ tới điều này hay không. Tình trạng như ngày hôm nay, rốt cuộc là do ai mà ra.

Từ nhỏ đến lớn, không có một ai sống bên cạnh nàng, nàng luôn luôn phải sống một mình cô độc, nếu đã như vậy, nàng cần gì loại phụ thân và nương như vậy, đòi tiền có vẻ thực tế hơn rất nhiều.

Khuất Liễn Phong nghiêm mặt, nói những câu lạnh lùng "Tất cả những chuyện của ngươi đều do nương của ngươi quyết định, ta không tham gia một chút nào!"

"Đúng là ngươi không ngăn cản! Ngươi là cha ta cơ mà! Từ nhỏ đến lớn, ngươi không có tham gia vào bất cứ chuyện gì liên quan tới ta hết!"

"Không phải bây giờ ta đã đón người về cạnh ta rồi đó sao?"

"Đó là bởi vì ngươi muốn lợi dụng ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh hét to, "Ngươi muốn ta giúp ngươi, bởi vì ta đã tới Miêu Cương, ngay cả Diệp Cửu Dương cũng không biết phụ thân của hắn là sư phó của ta. Vì thế, ngươi muốn nữ nhân của Phụng Cảnh Duệ phải chết, ngươi bắt ta hạ cớ nàng ta, ngươi..."

"Câm miệng!" Khuất Liễn Phong hét lớn.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức ngậm miệng lại, vội vàng nhìn xung quanh, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Xin lỗi!"

Sắc mặt Khuất Liễn Phong không được tốt lắm, nhìn nàng, nói vô cùng lạnh lùng, "Sau này, cấm được nói ra!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cắn răng gật đầu.

Lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Khuất Liễn Phong thở dài, "Nguyệt Minh... Ta..."

Vừa đề cập tới đầu câu chuyện, lại thấy có người vội vàng chạy tới liền, không biết rì tai điều gì cho Khuất Liễn Phong. Khuôn mặt Khuất Liễn Phong lộ vẻ vui mừng, "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, mấy tháng nay không thấy hắn xuất hiện rồi!"

Khuất Liễn Phong vuốt cằm, "Thật vậy sao..." Ngay lập tức, khúc miệng hắn nhếch lên, "Vậy thì, ta không khách khí nữa!"

...

Trước cửa Minh cốc, Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương nhìn Lưu Mật Nhi, "Tỷ tỷ, tỷ chắc chắn sẽ ở đây với Phụng Cảnh Duệ sao! ? Tỷ cũng không biết hắn đi đâu sao? Tỷ đi theo chúng ta đến Miêu Cương đi!"

Lưu Mật Nhi cười ảm đạm, nghĩ trong bụng, nếu Phụng Cảnh Duệ mà biết, cho đến lúc này, Diệp Ly Tâm vẫn còn suy nghĩ đưa nàng đi cùng, chắc hẳn sẽ tức giận lắm nhỉ?

"Tỷ tỷ Mật Nhi, tỷ đang cười gì thế?" Diệp Ly Tâm không vui, khoé miệng cong lên, "Muội sắp phải đi rồi, sao tỷ vẫn còn cười? Tỷ muốn đuổi muối đi à...!"

Lưu Mật Nhi lập tức lắc đầu, "Không có không có, ta cũng không có ý đó."

"Vậy tỷ cười cái gì?" Diệp Ly Tâm méo máo hỏi.

Lưu Mật Nhi nhép nhép khoé miệng, trầm ngâm một lát, "Ly Tâm, thật ra thì, muối không muốn đi chứ gì!"

Đôi mắt Diệp Ly Tâm lập tức phát sáng, "Đúng rồi. Muối không muốn đi, nhưng ca ca nói muối phải về!"

"Vậy..."

"Nhất định phải về!" Diệp Cửu Dương liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nói vô cùng nhẹ nhàng "Chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Cả người Lưu Mật Nhi run lên, "Không phải là ngươi... vẫn còn muốn nghiên cứu ta đấy chứ?!"

Ái ngờ, Diệp Cửu Dương lại nhếch môi cười, "Không!"

Lưu Mật Nhi thở ra một hơi thật dài, "Vậy là tốt rồi!"

"Ngươi sẽ đến tìm ta!" Diệp Cửu Dương lấy thẻ bài ra từ trong ngực đưa cho Lưu Mật Nhi, "Cầm cái này, lúc tới Miêu Cung, sẽ có người đưa ngươi tới gặp ta!"

Không biết có phải nàng gặp ảo giác hay không, bỗng nhiên, Lưu Mật Nhi cảm thấy câu Diệp Cửu Dương nói có hàm ý gì đó! Đường như hắn muốn ám chỉ điều gì mà nàng không biết.

Lần thứ n, dừng khí của Diệp Ly Tâm lại bùng lên, "Ca, muối..."

"Nhất định phải về!" Diệp Cửu Dương mở miệng, nói lạnh nhạt.

Lưu Mật Nhi hơi ngượng, cười nhẹ, "Vậy các ngươi đi đường cẩn thận!"

Diệp Cửu Dương khẽ gật đầu, lời kéo Diệp Ly Tâm đi, về mặt Diệp Ly Tâm lưu luyến không rời.

Đi tới trấn nhỏ ở bên ngoài Minh cốc, Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương lập tức cau mày nhìn những ánh mắt không thiện cảm của những người đi đường. Diệp Ly Tâm không tự chủ được dán sát lại gần huynh trưởng, "Ca..."

"Đừng có nhiều chuyện!" Diệp Cửu Dương nói lạnh lùng.

Diệp Ly Tâm bĩu môi, "Ngày hôm qua đâu có thấy những người này!"

Diệp Cửu Dương nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó, gót chân tiếp tục chuyển hướng, đi về con đường cũ của hai người.

Hai cây đao lớn giờ ra, chặn bọn họ lại. Diệp Cửu Dương lạnh lùng nhìn bọn hắn, không mở miệng. Ngược lại, Diệp Ly Tâm không vừa ý, hỏi "Các ngươi làm gì vậy?"

"Rời khỏi nơi này ngay lập tức, nếu không bọn ta giết các ngươi!"

Ra tay có cán quá đáng như vậy không. Diệp Ly Tâm cười lớn, "Cốc hà hơi ra nước sao, khí phách của ngươi lớn thật đó. Nói chuyện không sợ đau lưỡi à, đường này là của nhà các ngươi chắc? Dựa vào cái gì mà bắt chúng ta rời khỏi đây?"

"Cút!" Tên cầm đầu cầm vũ khí thấp giọng cảnh cáo.

Một giây sau, tiếng thét chói tai vang lên vô cùng bén nhọn, đám người đứng cản trở ở trước mặt Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm đã không thấy đâu nữa.

Khoé môi lạnh nhạt.....ngoéo một cái, Diệp Cửu Dương lôi Diệp Ly Tâm đi chậm rãi.

Diệp Ly Tâm cảm thấy lo lắng, "Tỷ tỷ Mật Nhi không sao chứ?"

"Chắc sẽ không sao!" Diệp Cửu Dương trả lời.

Nếu theo như điều đầu tiên bọn hắn nhìn thấy, điều đó chứng minh kẻ chủ mưu còn chưa tới, chuyện này làm dễ thôi!

Nhìn thấy bọn hắn vừa đi đã quay lại. Lưu Mật Nhi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, "Sao các ngươi lại..."

"Ở bên ngoài có rất nhiều người giang hồ, không biết có phải là kẻ thù tới đây hay không!" Diệp Ly Tâm vội vàng trả lời.

Trong lòng Lưu Mật Nhi giật thót, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Tìm Phụng Dương!" Diệp Cửu Dương chen miệng nói.

"Lúc Phụng Dương và Cơ Hoàn Hoàn ở cùng nhau, bất cứ kẻ cũng không có lá gan dám đến gần chỗ bọn họ đâu!" Tên nam nhân biến thái đó chắc chắn sẽ rút kiếm chặt đầu kẻ đó ngay lập tức.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Lưu Mật Nhi khẽ cắn môi, "Ta đi tìm hắn!"

Diệp Ly Tâm ngăn nài lại, "Tỷ dám?"

"Ta có cách!"

Lưu Mật Nhi tìm A Hoa, nhờ A Hoa giúp đỡ nài tìm Cơ Hoàn Hoàn!

Lúc Cơ Hoàn Hoàn xuất hiện cùng với Phụng Dương, nàng không nhịn được nuốt nước miếng, sao hắn cũng đến đây chứ!

Không cần Phụng Dương mở miệng, Lưu Mật Nhi lời Diệp Ly Tâm đang trợn mắt há mồm ra, bảo nàng ắt nói cho Phụng Dương nghe. Sau đó, khẩn trương nhìn hắn.

Phụng Dương chậm rãi sờ mái tóc của Cơ Hoàn Hoàn, lạnh nhạt hỏi, "Bao nhiêu người!"

Lưu Mật Nhi lắc đầu.

Phụng Dương nhíu mày, "Ngu ngốc!"

Lưu Mật Nhi muốn phản bác. Nhưng lại nghĩ, người đứng trước mắt mình không phải là người nàng muốn chà đạp là chà đạp được. Hắn không phải là Phụng Cảnh Duệ để nàng có thể chà đạp, nàng đành phải rung rung, không dám nói gì.

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Phụng Dương, không nhịn được nói nhỏ, "Tướng công..."

"Không có việc gì!" Hắn nói vô cùng bình tĩnh. "Nàng quay về đi!"

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, "Không cần, thiếp muốn ở cùng với chàng" nàng biết hắn muốn nàng quay về túp lều nơi mà chính hắn làm cho nàng.

Khuôn mặt Phụng Dương lạnh lẽo, "Quay về!"

Cơ Hoàn Hoàn bướng bỉnh lắc đầu, "Không về!"

"Nàng..."

Cơ Hoàn Hoàn nhìn hắn, nói kiên quyết, "Thiếp muốn ở cùng chàng!"

"Không cần!" Phụng Dương xoay mặt đi.

Nhưng Lưu Mật Nhi vẫn nghe thấy sự sung sướng tồn tại trong giọng nói của hắn.

Nàng nghĩ, đây chắc là tình cảm của Phụng Dương đối với Cơ Hoàn Hoàn! Trong lòng nàng, tràn đầy sự hâm mộ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Người Mới Và Người Cũ Gặp Nhau

Gặp lại được Khuất Liễn Phong, trong lòng Lưu Mật Nhi không khỏi thoáng qua một trận tim đập nhanh. Người này, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tột tể nào, Bây giờ tìm tới cửa không biết sẽ làm cái gì.

Ban ngày nên Phụng Cảnh Duệ chắc chắn sẽ không xuất hiện, nhất là lúc Phụng Dương đang ở bên cạnh. Theo lời nói của Phụng Cảnh Duệ, Phụng Dương không còn ra lệnh cấm với hắn nữa, nhưng nàng cho rằng, Phụng Dương đã sớm biết hắn đã đi ra rồi. Chỉ cần là không quấy rầy hắn cùng Cơ Hoàn Hoàn thì hắn có thể làm như không thấy.

Nhìn Khuất Liễn Phong dẫn đầu đám người trong nháy mắt đã tập trung trước Minh cốc, Phụng Dương chỉ thản nhiên mà nhìn lướt qua Khuất Liễn Phong, tiếp đó cúi đầu nắm tay Cơ Hoàn Hoàn, "Về đi!"

Nhìn thấy Khuất Liễn Phong ở phía sau, Cơ Hoàn Hoàn càng thêm kiên trì, "Không! Hắn sẽ làm tổn thương chàng!"

Phụng Dương cười lạnh, "Hắn không có cơ hội!"

"Đừng!" Nhớ lại chuyện nhiều năm trước, Cơ Hoàn Hoàn kiên định lắc đầu một cái, "Ta muốn cùng với chàng!"

Phụng Dương trầm mặc nhìn nàng một hồi lâu, chậm rãi đưa tay hai người đang nắm cùng nhau để lên môi rồi nhẹ nhàng hôn xuống, hành động này khiến Khuất Liễn Phong đứng cách đó không xa trong nháy mắt sắc mặt biến thành đen.

"Phụng Dương, nhiều năm không gặp, sẽ không quên hết lễ nghĩa chứ?" Khuất Liễn Phong cắn răng nghiến lợi nói.

Mười ngón tay giao nhau, Phụng Dương dắt Cơ Hoàn Hoàn rời lạnh nhạt chuyển mắt nhìn về phía Khuất Liễn Phong, âm trầm cười một tiếng, "Khuất Liễn Phong?"

Khuất Liễn Phong lạnh lùng hừ một tiếng.

Phụng Dương: "Mấy năm nay, người già đi không ít!"

Khuất Liễn Phong đành mắt nhìn hắn, Phụng Dương nói không sai, hơn hai mươi năm, hắn đã già đi không ít, nhưng như vậy thì thế nào. Chỉ có điều, nhìn người bên cạnh Phụng Dương hơn hai mươi năm lại cơ hồ không có gì thay đổi là Cơ Hoàn Hoàn. Hắn không nhịn được hít một hơi, "Cơ Hoàn Hoàn!"

Cơ Hoàn Hoàn theo bản năng núp sau lưng Phụng Dương, khiếp sợ nhìn Khuất Liễn Phong.

Vì vậy mà cử động, sắc mặt Phụng Dương càng trầm hơn, "Mang theo người của người. Cút ra khỏi nơi này!"

Khuất Liễn Phong cắn răng mở miệng, "Không thể nào, Phụng Cảnh Duệ đã làm mất bí mật đó, hiện tại chỉ có người biết Hoàng Lăng ở nơi nào. Ta muốn người dẫn ta đi!" Hắn nói lên yêu cầu của mình. Chỉ cần có tài phú, cái gì hắn cũng có thể có được, dĩ nhiên. . . Còn có thứ vốn là vật của mình.

Nghĩ tới đó, Khuất Liễn Phong không nhịn được liếc mắt nhìn Cơ Hoàn Hoàn.

Phụng Dương là ai chứ? Coi thế như mạng. Làm sao có thể cho phép có người ngay trước mặt lại trêu chọc thế tử của mình? Người mà ngay cả con trai ruột cũng không thể tiếp cận, làm sao hắn có thể ngồi nhìn đây?

Lúc Khuất Liễn Phong vừa nói xong câu đó, đồng thời, Phụng Dương cũng đã động.

Lúc thân thể Phụng Dương rời đi khỏi Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi nhanh chóng đỡ lấy Cơ Hoàn Hoàn, đưa mắt nhìn Phụng Dương cùng Khuất Liễn Phong quần lấy nhau.

May mà Phụng Dương sức mạnh vô cùng, nhưng mà, những người khác cũng sẽ không ngồi nhìn, lúc Phụng Dương động thủ, những thứ lâu la kia cũng đã bắt đầu hướng Lưu Mật Nhi cùng Cơ Hoàn Hoàn mà đến.

Bỗng chốc

Trước mắt thoáng qua hai người áo đen, vũ khí múa lên, vây lại hai người hoàn toàn không cho kẻ nào đến gần.

Lưu Mật Nhi không biết những người này, nhưng Cơ Hoàn Hoàn biết. Nhiều năm trước nàng đã gặp những người này một lần.

"Là ám vệ!" Cơ Hoàn Hoàn không khỏi nhẹ một hơi, "Có ám vệ ở đây, sẽ không có chuyện gì!"

Lưu Mật Nhi cũng chưa thể yên tâm như nàng vậy, nàng chưa từng thấy qua những người này, cũng không tin tưởng chỉ có hai người có thể bảo vệ cả Minh cốc an toàn.

Thiệt là, Phụng Cảnh Duệ lúc này chết đi đâu chứ!

Càng nghĩ càng tức giận, Lưu Mật Nhi không nhịn được hô to, "Phụng Cảnh Duệ, người chết rồi sao?"

Người áo đen chợt nghe đến tên thiếu Chủ, động tác chợt cứng đờ, chỉ vì trong chớp nhoáng này, trên người nhất thời bị thương chảy máu.

Liếm liếm vết thương. Từ trong miệng hắn phát ra một âm thanh tương tự tiếng tiêu . . .

Phượng Dương lạnh lùng nâng lên khoe miệng nhìn Khuất Liễu Phong đang chật vật không chịu nổi. Nhìn thấy Khuất Liễu Phong nhếch nhác vô cùng, hắn vừa lòng hơn nhiều. Quần áo trên người, hoàn toàn không rối loạn, cầm thanh kiếm nơi tay lạnh lùng mở miệng, "Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi sao?"

Khuất Liễu Phong rên lên một tiếng, những năm này võ công Phượng Dương lại tinh tiến. Nhiều năm trước mình đánh không lại hắn, mình bây giờ vẫn như cũ đánh không lại. Nhưng mà, không sao. Khoe miệng hắn tràn máu cười nhìn Phượng Dương, "Sẽ không, Hoàn Hoàn sẽ không để cho ngươi giết ta!"

"Ngươi cho rằng, lần này ta sẽ nghe nàng sao?"

Khuất Liễu Phong cười ha hả, trong tiếng cười kèm theo mấy tiếng ho buồn bực, "Phượng Dương, khác nhau giữa ta và ngươi chính là, ta sẽ buông tha một ít đồ vật, sau đó sẽ tìm trở về. Ta đem Hoàn Hoàn giao cho ngươi, ta cũng sẽ đoạt nàng lại! Ngươi yêu nàng, cho nên mặc kệ nàng yêu cầu gì, ngươi đều sẽ đáp ứng! Nếu không, hai mươi năm trước ngươi cũng sẽ không mặc cho ta xâm lược!"

Nghe vậy.

Phượng Dương giận quá hóa cười, chậm rãi thu hồi chuôi kiếm, cười nhẹ nhàng, "Ngươi nói đúng! Ta sẽ không giết ngươi!"

Trái tim Khuất Liễu Phong rét lạnh, "Ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi muốn sống, liền còn sống!" Phượng Dương xoay người, "Ta để cho ngươi tro mắt nhìn trận giết chóc này. Từ lúc bắt đầu đến kết thúc. Để cho ngươi chính miệng mình ném thứ tư vị vật trong tay ngươi lần lượt ra đi mùi vị thế nào!"

Khuất Liễu Phong tròn to hai mắt, "Ngươi . . ."

"Đừng quên, đây là ngươi giao cho ta đấy chứ?!" Phượng Dương khát máu cười một tiếng, ánh sáng trong mắt từ âm hiểm biến thành bình tĩnh.

Người chưa quen thuộc tính Phượng Dương có thể cho là, đây là lúc tâm tình hắn trở lại bình thường. Nhưng mà, người quen biết hắn sẽ biết được, đây chỉ là một trong những tính cách của Phượng Dương. Vì vậy, Cơ Hoàn Hoàn sau khi phát hiện, lập tức muốn đến gần Phượng Dương.

Lưu Mật Nhi một tay lôi kéo nàng, "Người không thể đi!"

Cơ Hoàn Hoàn quay đầu lại, "Không được, ta nhất định phải đi, nếu không hắn sẽ giết hết những người ở đây!" Nàng kinh ngạc nói, "Ta không muốn nhìn bộ dáng kia của hắn!" Hắn sẽ hối hận, sẽ tự trách, sẽ bắt đầu tự giận mình. Cơ Hoàn Hoàn không thể tưởng tượng được Phượng Dương thời điểm đó.

Lưu Mật Nhi chậm rãi buông tay, nhìn Cơ Hoàn Hoàn vọt vào đám người, né tránh đâm đầu vào vũ khí, đột nhiên hồi hồn, nàng kêu to, "Cẩn thận!"

Tiếng nói vừa rơi, chỉ thấy một bóng trắng bỗng chốc hiện lên, một thoáng ôm Cơ Hoàn Hoàn trở lại bên người Lưu Mật Nhi một lần nữa. Đồng thời, theo Phượng Cảnh Duệ vừa đến có 18 ám vệ đồng thời gia nhập. Một cuộc giết chóc lại bắt đầu!

"Phượng Cảnh Duệ!" Lưu Mật Nhi quát to một tiếng.

Cơ Hoàn Hoàn lúc này mới hồi hồn, ngưng mắt nhìn khuôn mặt tương tự Phượng Dương, thật lâu sau nàng cũng chưa tỉnh táo hoàn toàn.

Phượng Cảnh Duệ để Cơ Hoàn Hoàn xuống, mặt lạnh nhìn nàng, "Người tự đâm đầu vào chỗ chết sao?"

Cơ Hoàn Hoàn nuốt nước miếng, "Ta muốn tìm cha ngươi!"

Phượng Cảnh Duệ mím môi, "Ta biết rồi!" Tiếp đó bóng trắng chợt lóe, xuất hiện giữa Phượng Dương cùng Phượng Cảnh Duệ.

Thấy Phượng Cảnh Duệ, Khuất Liễu Phong kinh ngạc, "Làm sao ngươi biết chỗ này?"

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Ngươi mù à? Nơi này là địa bàn của người nào, ngươi không biết?"

"Ta cho phép ngươi đi ra sao?" Phượng Dương hét lớn một tiếng, "Cút về!"

Nghe được lời của cha mình, Phượng Cảnh Duệ càng thêm lạnh nhạt quay đầu lại, "Ngươi cho rằng ta tới giúp ngươi? Là nàng muốn tìm ngươi, ta mới tới!" Hắn chỉ vào Cơ Hoàn Hoàn cách đó không xa.

Phượng Dương quay đầu lại, thấy Cơ Hoàn Hoàn đôi mắt ngập nước đang lo lắng nhìn bọn họ, hừ lạnh một tiếng, hắn phát tay áo rồi đi, đồng thời ném lại một câu, "Không cho phép giết hắn!"

Phượng Cảnh Duệ oa oa kêu to, "Tại sao?" Có chuyện vậy sao?

Phượng Dương không để ý đến, nhảy lấy đà đi tới bên người Cơ Hoàn Hoàn. Lưu lại một mình Phượng Cảnh Duệ đối phó Khuất Liễu Phong.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Khuất Liễu Phong, chậm rãi ngồi xổm trước mặt hắn không hiểu mở miệng, "Như ngươi vậy cũng có thể làm Vô Lâm Minh Chủ, tại sao?" Hắn thật không hiểu, người bị Phượng Dương "giáo dục" đến mức này, tại sao có thể làm Minh Chủ đây?

Khuất Liễu Phong với sắc mặt thối thối nhìn hắn, "Ta mặc kệ chuyện của ngươi!"

Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo, "Ngươi biết không? Ta rất muốn giết ngươi! Nhưng mà. . ." Ngừng lại, sau đó là tiếng Khuất Liễu Phong như tiếng giết heo thét đến chói tai, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi mở miệng, "Chết, đối với ngươi mà nói thật quá tiện nghi rồi."

Khuất Liễu Phong nhìn cô tay cùng hai chân của mình, cả người nằm trên mặt đất, hắn tức giận gào thét, "Phượng Cảnh Duệ, ngươi có gan thì giết ta đi!"

Phượng Cảnh Duệ sờ mũi một cái, "Thành thật mà nói, ta không thích giết ngươi! Bởi vì hành hạ ngươi còn kích thích hơn! Còn nữa", hắn nghiêm túc mở miệng, "Ta còn có chỗ nhu nhược mà ngươi không có cơ hội biết." Nói xong, hắn chậm rãi xoay người hướng về phía Lưu Mật Nhi đi tới.

Khuất Liễu Phong giận dữ nhìn Phượng Cảnh Duệ bên cạnh Lưu Mật Nhi, hắn tàn nhẫn nâng lên khoe môi. Phượng Cảnh Duệ, ngươi chờ xem! Ta nhất định sẽ để ngươi trả giá thật lớn!

"Làm sao ngươi đi ra được? Phượng Dương. . ." Lưu Mật Nhi lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ đem cánh tay dài ôm lấy cả người nàng vào trong ngực, thở dài hít một hơi, "Mùi vị Mật Nhi thật thơm!"

Lưu Mật Nhi tức giận thúc cùi chỏ vào người hắn một cái, trừng mắt hỏi, "Ta hỏi ngươi chưa trả lời!"

"Vừa rồi không phải hắn không nói gì sao?" Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Vậy là không ngại rồi!"

Lưu Mật Nhi lúc này mới khẽ gật đầu, quay lại nhìn một mảnh máu tanh trước cửa cốc, từ những thi thể tản ra nồng đậm mùi máu tanh. Lưu Mật Nhi không nhìn được xoay mặt.

"Có thể không. . ."

"Không thể!" Phượng Cảnh Duệ không chút do dự cho nàng đáp án!

Lưu Mật Nhi nhìn từng người không ngừng động tác trước mặt. Mà trong 18 ám vệ trừ hai người lúc trước tư tưởng không tập trung mà bị một chút thương tích bên ngoài, những người khác hoàn toàn không hề bị thương.

Những người này, rốt cuộc là ai?

"Ha ha ha. . . Tiểu Phượng Dương, đi ra gặp ta!" Một tràng tiếng cười the thé truyền đến, Phượng Cảnh Duệ vội vàng che hai tai Lưu Mật Nhi, trầm mặt nhìn người đang rơi xuống.

Một bộ áo gấm thượng hạng, một khuôn mặt đầy nếp nhăn trắng toát, đùa bốn ngón tay hình hoa lan đã báo trước người kia là ai.

Lưu Mật Nhi chấn động trong lòng, theo bản năng nắm chặt Phượng Cảnh Duệ. Tên Ngụy công công này vẫn khiến cho người ta một loại cảm giác rất âm trầm. Hắn và Khuất Liễu Phong nhất định có chuyện gì đó không thể cho ai biết.

Cùng một thời gian, Phượng Dương chậm rãi xoay người, chống lại cặp mắt kia. Thân thể cao lớn của hắn cứng đờ. Cơ Hoàn Hoàn lập tức ôm thân thể hắn, "Tướng công. . ."

Phượng Dương khẽ hồi hồn, dùng sức lấy hơi, lúc này mới giờ tay vuốt tóc Cơ Hoàn Hoàn, "Không việc gì!"

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Ngụy công công đột nhiên xuất hiện, nàng nhận ra được người kia là ai! Chỉ là không nghĩ đến, đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn không quên.

Như hoàn toàn không thấy thi thể dưới chân, Ngụy công công chậm rãi tiến lên, dừng lại ở cự ly cách Phượng Dương không xa, vuốt cái cằm sáng bóng liếc nhìn Phượng Dương, "Tiểu Phượng Dương, nhiều năm không thấy. Ngươi vẫn. . . Mé người như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Ngụy Công Công Là Người Nhà Họ Phụng

Mọi người ở đây, ngoại trừ Lưu Mật Nhi đứng ở bên ngoài, những người khác đều chưa từng gặp Ngụy công công. Ngoại trừ Phụng Dương.

Chỉ cần không bị mù, mọi người đều có thể nhìn ra, hơi thở của Phụng Dương vô cùng dồn dập. Cơ Hoàn Hoàn đứng ở phía sau, được Phụng Dương bảo vệ chặt chẽ, lúc nhìn thấy người đang tới, hai mắt nàng mở to, "Người..."

Ngụy công công sờ sờ chiếc cảm tron bóng của bản thân, "Ồ, người là nữ nhân của Tiểu Phụng Dương! Cơ Hoàn Hoàn!"

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn bước một bước thật dài, đi lên, đứng chắn trước mặt Phụng Dương, "Ta không cho phép người làm hại chàng."

Giống như nghe truyện cười, Ngụy công công cười to, sau đó chậm rãi mở miệng, "Tiểu Phụng Dương, nữ nhân của người vô cùng thú vị!"

Người Phụng Dương cứng ngắc, giờ tay kéo Cơ Hoàn Hoàn áp vào ngực hắn, đôi mắt âm u, dán chặt vào người Ngụy công công.

Đứng ở bên cạnh, Lưu Mật Nhi dùng tay đẩy Phụng Cảnh Duệ đang xem trò vui.

Phụng Cảnh Duệ quay đầu lại, "Làm gì vậy!?"

"Người bị mù à, không thấy có người đang bôi móc chúng ta hay sao?" Lưu Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Còn chưa đánh nhau cơ mà!" Phụng Cảnh Duệ lẩm bẩm, sau đó không dấu vết, chậm rãi tiến lên, đứng sau lưng Phụng Dương, im lặng không nói lời nào.

Bỗng nhiên nhìn thấy sự xuất hiện của Phụng Cảnh Duệ, khuôn mặt Ngụy công công lạnh ngắt, ánh mắt quan sát một lđ lướt, đồng thời cũng nhìn thấy Lưu Mật Nhi. Sau đó, khoe môi hắn cong lên nở nụ cười thú vị, "Toàn là người quen nhỉ!"

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, "Vị công công này là..."

Khoé mắt Ngụy công công nhìn về phía Lưu Mật Nhi, "Hử?"

"Ánh mắt của ông không được tốt nhỉ? !" Lưu Mật Nhi hít một hơi, lấy thêm can đảm, mở miệng.

Ngụy công công nhú mày.

"Ông không nhìn thấy chân ông dẫm lên cái gì sao?" Chỗ hắn đứng, máu chảy thành sông rồi mà hắn vẫn không nhìn thấy hả?

"Người rất can đảm đấy!" Ngụy công công nhú mày.

Sự khen ngợi thẳng thắn của hắn khiến Lưu Mật Nhi mím môi, Phụng Cảnh Duệ lại không mặn không nhạt mở lđ miệng, "Ông cũng đừng nói ông muốn dẫn nàng đi làm nữ nhân của ông nhá!"

Ngụy công công nhú mày, mắt tròn to.

Phụng Cảnh Duệ nói tiếp, "Không phải ta khinh thường ông, nhưng ông không thấy được thứ ông tìm từ nữ nhân đâu!" Ánh mắt hắn lia lêu nhìn nửa thân dưới của lđ Ngụy công công. Mắt thì nhìn, lúc nói thì khuôn mặt của hắn vô cùng nghiêm túc.

Nghĩ cũng biết, sắc mặt Ngụy công công cũng không tốt được thêm chút nào. Lđ Nhưng sắc mặt của hắn rất nhanh đã ổn định, không thay đổi chút nào, "Người cho ta một đề nghị rất tốt đấy!"

Phụng Cảnh Duệ chậm chạp bước lên, không dấu vết đứng chắn cho mọi người, hắn buồn cười, mở miệng hỏi, "Chẳng lẽ ông muốn ta hả? Nhưng ta sẽ không làm người bị dè đâu!"

Phốc...

Lưu Mật Nhi không nhịn được cười ra tiếng, sau khi nhìn thấy ánh mắt Ngụy công công nhìn mình chăm chăm, nàng cực kỳ vô dụng trốn sau Cơ Hoàn Hoàn.

Bên này, sau khi xác định không còn ai có thể đứng dậy, 18 ám vệ lặng lẽ, không tiếng động vây xung quang mọi người, cùng nhìn về phía bọn họ, nghiêm túc giám sát.

Ngụy công công lạnh nhạt nhìn khuôn mặt tươi cười của Lưu Mật Nhi, "Cô bé, nếu người không quản lý được khuôn mặt tươi cười của bản thân, ta có thể giúp người!"

Trong lòng Lưu Mật Nhi bỗng nhiên thấy lạnh lẽo, khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên cứng ngắc.

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Ngụy công công muốn làm gì? Bây giờ, Minh cốc có rất nhiều việc bề bộn, không rảnh tiếp đãi ông đâu!"

Ngụy công công, "Đến cả Phụng Dương còn không dám nói với ta những câu như vậy!"

Phụng Cảnh Duệ, "Ta không phải Phụng Dương!"

Ngụy công công bỗng nhiên cười ha hả, "Tiểu Phụng Dương, con của ngươi rất thú vị, không biết, ngươi có hứng thú giao hân cho ta chưa hai năm không?" Nói là hỏi, nhưng thực chất lão đã quyết định rồi.

"Không!" Không đợi Phụng Dương mở miệng, Cơ Hoàn Hoàn đã hét to trả lời, "Ta sẽ không bao giờ giao con của ta cho ngươi!"

Ngụy công công trầm ngâm, "Nhìn xem, chắc Phụng Dương nói hết cho người rồi hả!"

Sắc mặt Cơ Hoàn Hoàn thay đổi, "Thì sao, tóm lại ta sẽ không giao con ta cho ngươi!"

"Ta có xin ý kiến của các ngươi không?"

"Khụ..." Phụng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, "Xin hỏi, các ngươi đang nói chuyện của ta hả? Vậy sao không hỏi người trong cuộc là ta?"

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn vội vàng nói, "Duệ nhi, nương sẽ không giao con cho hân đâu!"

Phụng Cảnh Duệ khẽ gật đầu, khuôn mặt chứa ý cười nhìn Ngụy công công, "Ông muốn hỏi ta một chút không?"

Mặt Ngụy công công nheo lại, "Ngươi... Không sợ?" Hân tin, chuyện năm đó, có thể khiến Phụng Dương khắc sâu trong lòng rồi.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Chưa thử bao giờ, không nói có sợ hay không. Ta chỉ tò mò, ông rất muốn ta hả?"

Mày Ngụy công công nhíu lại, "Ngươi nghĩ rằng ta vô dụng đến mức đó à?"

Tiếng nói vừa dứt, người hân đã di chuyển.

Dường như là ngay lập tức Phụng Cảnh Duệ cũng hành động theo. Sau khi giao nhau vài chiêu, Phụng Cảnh Duệ đã biết, Ngụy công công phải rất tự tin mới xuất hiện ở đây. Đánh nhau thêm mấy chiêu lớn, Phụng Cảnh Duệ đã nhận ra võ công của người này còn cao hơn hân. Bởi vậy, hân cũng không ham đánh nhau, nhanh chóng lùi bước.

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Phụng Cảnh Duệ, nếu không phải Phụng Dương giữ chặt người nàng, lúc này, nàng đã lao ra rồi.

Lưu Mật Nhi bước nhanh đi tới bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi không sao chứ?"

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm, "Võ công của lão cao hơn ta!" Về mặt Phụng Cảnh Duệ đau khổ, nhìn Lưu Mật Nhi, "Ta đánh không lại hân!"

Lưu Mật Nhi im lặng, "... Không đánh được thì chạy!"

Phụng Cảnh Duệ: "..."

Ngừng một lát, hân nói tiếp, "Hôm nay không chạy được!"

Lưu Mật Nhi gật đầu, nàng cũng vừa nói thế mà, cho đến lúc này, ngoài việc biết Ngụy công công có liên quan tới Khuất Liễu Phong, mục đích của lão trong lúc này chưa được làm rõ. Không nhắc đến thì thôi, từ lúc lão ta xuất hiện, sắc mặt của Phụng Dương cực kỳ khó nhìn.

Ngụy công công chắc chắn. "Tiểu Phụng Dương, con của ngươi cũng không tốt lắm? Cuối cùng thì chơi với ngươi vẫn tốt hơn. Đến đây... Để ta nhìn xem, sau hai mươi mấy năm không gặp ngươi, so với trước kia, chơi có vui hơn không?"

"Không!" Cơ Hoàn Hoàn ôm chặt Phụng Dương, "Không đi, chúng ta trốn đi, tránh xa nơi này có được không?"

Phụng Dương chậm rãi cúi đầu, ngón cái lau nước mắt cho nàng, "Nàng về trước chờ ta!"

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, "Đừng."

"Hoàn Hoàn, ngoan! Ta không sao đâu!" Lúc này Phụng Dương ôn nhu như nước, trong đôi mắt của hân, sự ôn nhu lạnh nhạt loé sáng sự kiên định.

Cơ Hoàn Hoàn cắn chặt môi dưới, "Hân sẽ khiến chàng bị thương!"

"Không sao, nàng sẽ giúp ta! Phải không?"

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu.

Phụng Dương nhếch môi nở nụ cười, "Vậy là tốt rồi! Trở về chờ ta!" Nói xong, hân nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Suy cho cùng vẫn là cha con, chỉ cần một ánh mắt, Phượng Cảnh Duệ đã biết Phượng Dương muốn hắn làm gì. Vừa lăm bằm đứng dậy, hắn kéo Lưu Mật Nhi xoay người đi vào trong cốc, 18 ám vệ thấy Phượng Cảnh Duệ bước đi thì chín người cũng đi theo, còn lại chín người giống hệt Vô Trần nhìn chăm chăm Phượng Dương và Ngụy công công.

“Nhanh như vậy mà máu chảy thành sông rồi hả?” Diệp Ly Tâm kinh hồn táng đảm nhìn người nằm khắp nơi trên mặt đất.

Diệp Cửu Dương hơi nhíu mày, mùi máu tươi tồng không khí truyền đến khiến mày hắn cau lại. Bước chân của hắn cũng càng ngày càng nhanh.

Nhíu mày lại, chắc Lưu Mật Nhi không đi đến cửa Minh cốc đâu, mùi máu tươi nồng nặc khiến Diệp Ly Tâm suýt nữa thì ói ra, mà hai người kia vẫn đứng song song với nhau ở trước cửa, không nhúc nhích.

Phát hiện ra đám người Vô Trần, đôi mắt Diệp Ly Tâm sáng lên, nàng kéo Diệp Cửu Dương đi tìm Vô Trần.

Nhìn thấy hai người, Vô Trần cực kỳ kinh ngạc, “Các người quay lại lúc nào thế?”

Diệp Ly Tâm liếc hắn một cái, hỏi “Có cần giúp đỡ không?”

“Không cần, nhanh rời khỏi nơi này!”

Diệp Ly Tâm vừa định mở miệng, liền nghe thấy tiếng cười vô cùng càn rỡ truyền đến từ phía sau, ba người lập tức quay đầu, nhìn thấy Khuất Liễu Phong quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt nở nụ cười âm trầm, “Diệp Cửu Dương?”

Mày Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, sau đó xoay mặt đi, “Ta sẽ không cứu người!”

Khuất Liễu Phong cắn răng nói, “Người phải cứu ta!”

“Lý do!”

“Người là sư huynh của con gái ta! Người phải cứu ta!” Khuất Liễu Phong hét to.

“Con gái của người hả?!” Diệp Cửu Dương nghi ngờ hỏi.

“Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nàng là đệ tử của phụ thân người, người phải cứu ta!”

Nghe vậy, Diệp Cửu Dương chỉ là à... một tiếng, xoay mặt đi, “Ta sẽ không cứu người!”

Trong nháy mắt, Khuất Liễu Phong chán nản.

Trái lại, Diệp Ly Tâm lại có tính cách lương thiện, nàng mở miệng hỏi, “Con gái cậu người là Hoàng Phủ Nguyệt Minh?” Là nữ nhân đó sao? Nàng ta sao lại có liên quan với phụ thân nàng chứ?

Khuất Liễu Phong hừ một tiếng. Cầm giận hướng về nơi Phượng Dương đứng, hét to, “Phượng Dương, ta nhất định phải đoạt được tất cả mọi thứ của người!”

Phượng Dương chỉ mỉm cười, trong nháy mắt, nụ cười tà mị nở rộ trên khuôn mặt tuấn mỹ, khiến người nhìn cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng lời hắn nói ra lại lạnh lẽo khác thường. “Người không có cơ hội đó đâu!”

“Hô hô, đừng cho rằng ta không biết, chuyện năm đó của người và Ngụy công công.” Khuất Liễu Phong cười to, “Người nên cảm ơn ta, năm đó mà không có ta, thì cũng không có Phượng Dương của hôm nay rồi!”

Nghe vậy, Ngụy công công gật đầu, “Câu này nói không sai! Tiểu Phượng Dương, ta còn một câu nữa, người nói vị trí hoàng lang cho ta biết! Nói cách khác...” Ngừng lại, hắn tiếc hận mở miệng, “Người chỉ cần nói vị trí, là nam nhân mà bị người thân lừa gạt, cũng cực kỳ đáng sợ. Chuyện này, người đã được trải qua rồi, không phải sao?”

Cả người Phượng Dương run lên, vóc dáng cao to khẩn trương căng cứng, “Các người không có cơ hội đó đâu!”

“Tiểu Phượng Dương, ta chỉ muốn hoàng lang thôi, lúc này, ta không hứng thú với người nhiều như vậy đâu!” Ngụy công công cười nhạt, mở miệng, “Nhanh chóng nói cho ta vị trí hoàng lang, ta lập tức giết Khuất Liễu Phong giúp người!”

“Không cần” Giọng nói Phượng Dương lạnh ngắt, “Ta muốn cho hắn nhìn từng thứ từng thứ của hắn chết dần, sau đó cho hắn ăn từng miếng từng miếng đến hết...” Lúc nói những câu này, trên mặt Phượng Dương loé lên ánh sáng điên cuồng, trong đôi mắt sâu thẳm bắt đầu có sự hỗn loạn.

Ngụy công công cảm thấy giật mình, “Người muốn...”

Phượng Dương cười ha ha, “Người đang sợ sao?”

Ngụy công công lắc đầu, “Không, người không thể như vậy. Người quên rằng con trai cậu người đang ở đây sao!”

Phượng Dương cười ra tiếng, máu trong cơ thể chảy với vận tốc vô cùng nhanh chóng, âm thanh luồng máu di động ào ào, hần gần như điên cuồng, nhìn Ngụy công công, “Tất cả những thứ này, đều là do ngươi ban tặng, sao người có thể sợ chứ?”

Trên khuôn mặt bình tĩnh trước sau như một của Ngụy công công bắt đầu lộ lên sự khác thường, hần đã kích thích Phượng Dương quá mức, hoàn toàn quên mất, truyền thuyết kể rằng, trong cơ thể nhà họ Phượng luôn tồn tại máu của loài thú, một khi bị trêu chọc, bất cứ ai, bất cứ nơi nào, không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Trong lúc suy nghĩ, Phượng Dương lách mình lao tới bên cạnh Ngụy công công, theo bản năng, Ngụy công công vội vàng mở miệng ngăn cản, “Ta là của thúc thúc ruột của ngươi, sao ngươi có thể làm thế với ta?”

“Ngươi họ Ngụy, không phải họ Phượng! Với lại, ta cũng không cần!” Phượng Dương nở nụ cười lạnh lẽo.

Phượng Cảnh Duệ đang đưa Cơ Hoàn Hoàn và Lưu Mật Nhi đi trốn, nghe thấy tiếng gầm giận dữ, không nhìn được quay đầu lại nhìn.

Cơ Hoàn Hoàn lập tức dừng lại, “Không, ta muốn nhìn thấy chàng!” Giọng nói nàng lạc đi, không đợi Phượng Cảnh Duệ lấy lại tinh thần, Cơ Hoàn Hoàn đã xách váy chạy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Phốc, Cho Công Công Dừng Xuân Được

Giống như tiếng dã thú gào thét, đó lúc đám người Phượng Cảnh Duệ càng đến gần cửa cốc nghe càng rõ. Trong đó người bình tĩnh nhất chính là Cơ Hoàn Hoàn rồi.

Chỉ thấy bước chân nàng hơi ngừng lại, chỉ sau một cái chớp mắt, liền nâng váy xông ra ngoài.

Phượng Cảnh Duệ cùng Lưu Mật Nhi nhìn nhau, Lưu Mật Nhi đẩy Phượng Cảnh Duệ một cái, lúc này hần mới bước nhanh về phía trước cùng Cơ Hoàn Hoàn sau lưng hướng cốc cửa chạy vọt tới.

Phượng Dương vốn tóc đen đầy đầu trong phút chốc hóa trắng cả, vẻ tà mị trên mặt lộ lên điên cuồng cười đến phóng đảng, cặp mắt đỏ tươi làm cho người ta không rét mà run. Nhuyễn kiếm trong tay không biết đã sớm bị hần ném vào nơi nào. Những sợi tóc bạc đang tung bay giữa không trung, đó chính là hình ảnh mà đám người Lưu Mật Nhi nhìn thấy lúc chạy tới cửa cốc.

Phượng Cảnh Duệ cũng đồng thời rung động, Phượng Dương như vậy hần hơn hai mươi năm qua chưa từng nhìn thấy! Trong dĩ vãng Phượng Dương lạnh lùng, vô tình. Nhưng, hần lúc này . . . Phát ra âm thanh làm cho người ta kinh hãi và run sợ.

Không rung động giống với những người khác, Cơ Hoàn Hoàn không để ý bên cạnh có thể bị nguy hiểm hay không, cả người hướng phía Phượng Dương chạy tới.

Lưu Mật Nhi muốn tiến lên kéo nàng lại. Lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại.

"Tại sao không để cho ta đi? Hần có thể sẽ làm nàng bị thương!" Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Sẽ không đâu!"

"Vậy là Phượng Dương không bị mất khống chế sao, bây giờ Phượng Dương là một . . ."

"Ta nói sẽ không!" Phượng Cảnh Duệ kiên trì nói, "Hần tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng!"

Lưu Mật Nhi quay đầu, "Làm sao ngươi biết?"

Phượng Cảnh Duệ âm trầm nhắm đôi con ngươi lại, "Sẽ không!"

Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng, "Làm sao ngươi khẳng định như vậy!"

Phượng Cảnh Duệ lạnh mặt, không nói gì.

Không để ý tới các xác chết dưới chân, lúc này trong lòng Cơ Hoàn Hoàn chỉ có một ý niệm, hướng Phượng Dương vọt tới.

Mới nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn hiện ra, đôi mắt đỏ tươi của Phượng Dương lộ một tia chật vật, theo bản năng muốn xoay người, lại bị một đôi tay nhỏ bé

nắm thật chặt vật áo. Thân thể không thể cử động.

"Tướng công!" Cơ Hoàn Hoàn bắt được cánh tay của Phụng Dương, dịu dàng ôm choàng lấy.

Toàn thân Phụng Dương chấn động, chặt vật xoay mặt lại.

Dáng người xinh đẹp nhỏ nhắn đang hết sức nhón chân lên ôm lấy gương mặt của Phụng Dương, hoàn toàn không quan tâm màu đỏ tươi trong mắt hấn lẫn một đầu tóc bạc, dịu dàng vén những sợi tóc trên mặt hấn, Cơ Hoàn Hoàn ôm ái lắm lắm, "Tướng công, đừng tức giận nữa có được hay không?"

Phụng Dương cứng đờ không nhúc nhích nhìn nàng, mặc kệ là hấn lúc nào thì, tiềm thức trong cơ thể cũng không thể làm tổn thương người trước mắt.

Đưa đôi cánh tay khóa lại thân thể Phụng Dương thật chặt, đầu Cơ Hoàn Hoàn vùi vào ngực Phụng Dương, ôm ái lắm lắm, "Tướng công, không nên tức giận, không nên tức giận!"

Rất lâu sau đó, màu đỏ tươi trong mắt Phụng Dương chậm rãi rút đi, cánh tay lặng lẽ ôm lấy đầu vai Cơ Hoàn Hoàn, gương mặt âm trầm tuấn tú dịu dàng ní non, "Cơ Hoàn Hoàn!"

"Tướng công!" Cơ Hoàn Hoàn thở ra một hơi thật dài, ôm thật chặt Phụng Dương.

Thu lại tàn khốc trong mắt, cánh tay Phụng Dương ôm chặt thân thể mềm mại không biết khi nào đã trở nên run rẩy, lặng yên than một tiếng, "Cơ Hoàn Hoàn . . ."

Xác định Phụng Dương trước mắt là trượng phu quen thuộc của mình, lúc này Cơ Hoàn Hoàn lúc này mới không nhận được rơi lệ, "Tướng công, tướng công. . ."

Ôm lấy thê tử, Phụng Dương xoay người hướng phía trong Minh cốc đi tới.

Biến chuyển bất ngờ này, đã khiến sắc mặt Ngụy công công một bên trở nên trắng bệch. Lúc hấn xoay người muốn rời đi, đã thấy mắt sắc của Phụng Cảnh Duệ ngăn trước mặt hấn.

Lười biếng tựa vào một thân cây, Phụng Cảnh Duệ lười biếng mở miệng, "Người nói người là người Phụng gia?" Nhìn đến quần...

Rất dễ nhận thấy, Ngụy công công đối với ánh mắt của tiểu tử Phụng Cảnh Duệ này, một chút cảm giác uy hiếp cũng không có, vì vậy, hấn hào phóng gạt đầu, "Không sai, ta là đệ đệ của gia gia người!"

"A, " Phụng Cảnh Duệ thông thả mở miệng, "Người và Khuất Liễu Phong. . ."

"Khuất Liễu Phong muốn Hoàng Lăng trong lòng đất. Mà ta . . ." Ngụy công công cắn răng dừng lại lời mình muốn nói ra.

Đôi mày Phụng Cảnh Duệ nhíu lên, hứng thú đột nhiên mở miệng, "Có chuyện ta muốn thỉnh giáo người!"

Ngụy công công lập tức thay đổi sắc mặt, phòng bị nhìn hấn, "Người muốn làm cái gì?"

Phụng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Đừng đề phòng ta như vậy, mặc dù ta rất không thích người, nhưng mà, chúng ta có cùng chung sự khó chịu với một người!"

"Người nào?"

Phụng Cảnh Duệ dùng một ngón tay, chỉ vào cả Cơ Hoàn Hoàn và Phụng Dương đang muốn rời đi, "Hấn!"

Ngụy công công nghe vậy tròn to hai mắt, "Người cho ta là đồ ngốc sao? Đó là cha người!"

Phụng Cảnh Duệ mặt mày lạnh lẽo, "Người còn nhớ rõ? Vậy thì thật tốt . . ."

Phụng Cảnh Duệ cùng Phụng Dương tàn khốc giống nhau, trong lòng Ngụy công công thoáng qua một hồi lạnh đến buồn nôn, "Nếu như hôm nay đứng trước mặt ta là Phụng Dương, còn có mấy phần thắng, còn theo lời của người, người xác định người có thể đánh thắng ta sao?"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi đứng thẳng người, sau mới lắc đầu một cái. "Ta không muốn đánh với người!"

Ngụy công công có hơi chút buông lỏng, chỉ thấy Phụng Cảnh Duệ nói tiếp, "Chỉ là, ta thích xem người khó chịu thôi!" Tiếng nói vừa rồi, người của hấn trước mặt Ngụy công công chợt lóe lên.

Ngụy công công theo bản năng đưa tay ra ngăn cản, chỉ cảm thấy một hồi thấm lạnh phía sau, Phụng Cảnh Duệ đã rơi xuống bên người Lưu Mật Nhi, lóe lên nụ cười tà ác, "Người sẽ phải trở lại cầu xin ta đấy!"

Ngụy công công tròn to hai mắt, "Người hạ độc đối với ta?!"

Phụng Cảnh Duệ thông thả mở miệng, "À, không phải là độc!" Ngừng lại, hấn âm trầm cười một tiếng, "Là xuân dược. . . Ừm, hình như là tên xuân tình

gi đó?!"

Lời này vừa nói ra, Lưu Mật Nhi lập tức trừng to mắt mà nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Đó không phải là . . ."

Ngụy công công cũng ngạc nhiên nhìn nụ cười tà ác của Phụng Cảnh Duệ, "Người . . ." Nói còn chưa dứt lời, trong cơ thể nổi lên một trận cảm giác cực nóng.

"Không cần cảm tạ ta. Ta chỉ chăm sóc người thôi, muốn cho người tìm nữ nhân thôi!" Chợt, bộ dạng hắn hình như vừa định đứng lên, tiếc hận mở miệng, "Trời ạ, ta quên mất. . . Người là công công a, làm sao có thể có cơ hội đi tìm nữ nhân?! Thật là thất sách! Thất sách!"

Tiếp đó, hắn áy náy mở miệng, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Ta thật sự quên nhớ vụ này!"

Lưu Mật Nhi phải cần dùng sức toàn thân mới có thể khống chế được âm thanh mình cười phá lên. Phụng Cảnh Duệ ở nơi này tiếc hận sao, rõ ràng là há hê mả.

Vị Ngụy công công này làm sao không biết, hành động này của Phụng Cảnh Duệ không thể nghi ngờ là muốn cho hắn chết! Biết rất rõ ràng, mình có chỗ không thể nào dùng được, nói chơi sao. Làm sao có thể lấy ra thuốc giải?

"Người muốn cho ta chết?"

Phụng Cảnh Duệ nhe răng cười một tiếng, "Người nghĩ oan cho ta rồi, ta nói rồi, ta không thích thấy máu, mặc dù vẫn còn rất thích màu đỏ. Chỉ là thương cảm người nhiều năm qua không có nữ nhân. Lúc này mới làm như vậy. Người không phải cần cảm tạ ta đâu."

Trong mắt Ngụy công công tràn ngập sát khí, "Phụng Cảnh Duệ . . . Ta cho người chết!" Nói xong, hắn đột nhiên hành động, hướng phía Phụng Cảnh Duệ chạy tới, Phụng Cảnh Duệ đẩy Lưu Mật Nhi ra, Vô Trần sớm một bước đã giữ vững thân thể Mật Nhi.

Thân hình Lưu Mật Nhi đứng lại lo lắng nhìn đáng về Phụng Cảnh Duệ né tránh cật lực, không nhận được quay đầu nhìn Vô Trần, "Hắn không sao chứ?"

Vô Trần lắc đầu, "Không biết!"

"Người không đi giúp hắn sao?"

Vô Trần lắc đầu.

Lưu Mật Nhi mặt tràn đầy lo lắng nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Chuyện này . . ."

Chẳng biết từ lúc nào, đi tới phía sau bọn họ, Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm chậm rãi mở miệng, "Không cần lo lắng, Phụng Cảnh Duệ lấy từ trên thân ta rất nhiều đồ chơi hay! "

Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi giật giật khoe miệng, "Không phải là, cái xuân tình gì kia cũng là đồ trên người người sao?"

Diệp Ly Tâm không chút do dự gạt đầu, "Đúng vậy! Phụng Cảnh Duệ đã sớm cầm đi, muội còn tưởng rằng hắn sẽ làm cái gì đấy, không ngờ là đối phó một công công, mặc dù muội không muốn thừa nhận, nhưng mà vẫn phải nói, chiêu này của hắn, thật tàn nhẫn!"

Có thể không tàn nhẫn sao, rõ ràng có dục vọng, lại không thể phát tiết, đối với nam nhân đây là hành hạ tàn khốc cỡ nào a! Diệp Ly Tâm không nhận được chắc chắn ra tiếng.

Chỉ là, Lưu Mật Nhi lúc này trong lòng cũng nghĩ tới một chuyện khác.

Nàng không vui nhìn chằm chằm Phụng Cảnh Duệ, trong đầu lóe lên một lần kia hắn và Hoàng Phủ Nguyệt Minh tiếp xúc, tiếp theo là đêm đó, hai người thân mật. Mỗi nàng không nhận được run lên.

Phụng Cảnh Duệ đáng chết, lại dám gạt ta!

Nếu như luận võ công mà nói. Công lực Ngụy công công vượt xa Phụng Cảnh Duệ, nhưng mà bởi vì Phụng Cảnh Duệ lúc trước đã cho hắn dùng xuân tình. Trong lòng hắn lúc này có cái khác thường, dĩ nhiên là không thể so sánh khả năng của ngày thường.

Thử qua một hồi chiêu thức của hắn, Phụng Cảnh Duệ ưu nhã cười cười, "Có chút cố hết sức chứ? Không sao, ta có thể chờ người!"

"Người thật hèn hạ?!"

Phụng Cảnh Duệ cười, "Đây là mưu kế, đừng nói khó nghe như vậy. Hơn nữa, ta đã nói rồi, là vì tốt cho người! Nhiều năm không ném nữ nhân, trong lòng người không nóng nảy sao?"

"Câm mồm!" Ngụy công công đỏ mặt hét lớn.

Phụng Cảnh Duệ thông thả xoay người hướng về phía Diệp Cửu Dương mở miệng, "Này, có thể tìm một loại khác hay không. Nam cũng có thể làm

thuốc giải a!"

Phốc!

Diệp Ly Tâm cười ra tiếng, thay thế huynh trưởng mở miệng, "Cái này chưa có ai thử qua, dù sao . . . Chưa từng thử qua trên người của công công!"

Ngụy công công sắc mặt đỏ hơn, "Các người . . ."

"Vậy thì cảm tạ ta đi!" Phụng Cảnh Duệ cười gian xoay người, "Ngụy công công, người có thể đi tìm cả xử nam thử một chút, có lẽ, thật sự có hiệu quả!"

Trong cơ thể sóng tình càng ngày càng cao, Ngụy công công cố chịu đựng không ngừng phát ra tiếng động lớn vô cùng khổ sở, hần bồng xoay người, thân thể co rút, trên không trung lưu lại lời nói âm trầm của hắn.

"Phụng Cảnh Duệ, ta nhất định sẽ giết các người!"

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, "Nếu như người có cơ hội!" Ngược lại nhìn đám người Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi hung hăng nhìn chằm chằm Phụng Cảnh Duệ, một đôi mắt bốc ra lửa tung tóe.

Trái tim Phụng Cảnh Duệ thoáng qua một trận bất an, cười mỉa nói, "Mật Nhi, thế nào?"

Lưu Mật Nhi xoa xoa tay, cười yếu ớt yêu kiều tiến lên, "Phụng Cảnh Duệ, người nhất định phải chết!"

Sau một khắc, Phụng Cảnh Duệ co căng chạy, không quên quay đầu lại nghi hoặc, "Mật Nhi, ta làm gì sai sao?"

Hay một cái bộ dáng đáng thương, đến bây giờ vẫn còn ở giả bộ. Lưu Mật Nhi xoa tay xông lên trước, "Gạt ta, người lại dám gạt ta"

Lông mày Phụng Cảnh Duệ nhướng lên, "Ta không có!"

"Không có! Người nào nói với ta hắn trúng độc? Người còn giả bộ cho ta, ta đánh chết người!" Lưu Mật Nhi hét lớn một tiếng xông lên.

Phụng Cảnh Duệ thâm kêu một tiếng không xong, co căng chạy.

"Đứng lại, ta muốn đánh chết người!"

Đám người Diệp Ly Tâm cười lên ha hả. Đợi đến lúc hồi hồn, lúc này mới phát hiện ra, Khuất Liễu Phong vốn đã không còn cử động được, không thấy đâu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Người Không Cút, Ta Cút Cho Người Xem

"Mật Nhi, nàng vẫn còn giận sao?" Thò đầu vào, Phụng Cảnh Duệ hỏi lấy lòng. L

ưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, quơ lấy ly trà ở bên cạnh, ném hất.

Giờ tay đón, Phụng Cảnh Duệ vưng vàng đón được ly trà, đi vào cửa, "Mật Nhi biết ta phải chạy thật lâu, rất mệt đúng không? Thật tri kỷ!"

Lưu Mật Nhi hung hăng trợn mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ đang đi vào, thở phì phì, đôi mắt trợn tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà phồng lên, nhìn vô cùng đáng yêu.

Không nhịn được, thò tay捏o khuôn mặt của Lưu Mật Nhi một chút, "Mật Nhi thật đáng yêu!"

"Buông ra!" Dùng lực hất tay hắn ra, con giận còn sót lại của Lưu Mật Nhi chưa tan hết.

Phụng Cảnh Duệ bước một bước thật dài, ôm chặt người nàng, nhắc nàng ngồi lên đùi hắn, khuôn mặt hắn chứa đầy ý cười, mở miệng, "Mật Nhi không vui à!"

"Buông ra!" Lưu Mật Nhi trợn to mắt, tức giận lườm hắn. Đôi mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ tố cáo, "Đồ lừa đảo!"

Đối với sự đánh giá của nàng, Phụng Cảnh Duệ không dám nhận xét, nhún vai theo nàng, "Ta bị trúng độc thật rồi !"

"Người là đại phu, người sẽ có thuốc giải!" Lữ Mật Nhi tròn to mắt, "Người lừa ta làm gì, người lại trúng xuân dược?"

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, "Nếu ta nói, nàng lập tức đồng ý chứ?"

"Không!" Dường như Lữ Mật Nhi nói luôn không cần suy nghĩ, nàng lắc đầu.

Phụng Cảnh Duệ cảm thấy không ngoài dự đoán một chút nào, mày hơi nhướng lên, "Nếu đã vậy, ta làm thế thì có gì là không đúng?"

Có gì không đúng? Lữ Mật Nhi thờ phỉ phỉ, gờ tay, "Ta là một cô nương, ta còn muốn lập gia đình!"

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ nhướng mày, "Mật Nhi, nàng đã quên rồi có phải không, nàng đã gả cho ta rồi mà!"

"Người cùng người bá đường không phải là ta!" Lữ Mật Nhi nói vô cùng kiên quyết.

Phụng Cảnh Duệ tròn mắt, "Ta cưới người tên là Lữ Mật Nhi!"

Lữ Mật Nhi nhếch khóe môi, "Trên thế gian này, người có tên là Lữ Mật Nhi không chỉ có mình ta."

Nghe vậy, Phụng Cảnh Duệ trầm mặc một lúc, "Mật Nhi, nàng muốn nhắc nhở ta, muốn ta cưới nàng lần nữa đúng không?"

Trong nháy mắt, hai gò má Lữ Mật Nhi ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn như được nhuộm đỏ ráng hồng, nàng nói không được tự nhiên, "Ta không nói thế!"

Dù vậy, Phụng Cảnh Duệ vẫn ung dung mở miệng, "Mật Nhi đang cầu hôn ta sao!"

"Không phải đâu! !" Mắt Lữ Mật Nhi tròn to, "Ta không có!"

"Vậy thì coi như là ta cầu hôn với nàng nhé?" Lòng mày hấn cau lại, khuôn mặt nghiêm túc, mở miệng, "Mật Nhi, nàng sẽ gả cho ta chứ?"

Lời từ chối mắc kẹt ở trong miệng, ngậm thật lâu mà Lữ Mật Nhi lại không thể nói ra. Tức giận chờ Phụng Cảnh Duệ, nàng đẩy hấn ra, "Người cút ngay!"

Phụng Cảnh Duệ ngạc nhiên, "Mật Nhi..."

Lữ Mật Nhi quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ta không muốn ở cùng một chỗ với tên lừa gạt như người!"

"Mật Nhi!" Giọng nói Phụng Cảnh Duệ trầm xuống, nhìn nàng cảnh cáo.

Lữ Mật Nhi không sợ hãi chút nào, "Người không phải lừa ta như vậy! Ta nói thật, ta tuyệt đối sẽ không ở cùng một chỗ với tên lừa gạt như người!"

Ngay lập tức, Phụng Cảnh Duệ đứng bật dậy, dùng một tay ôm nàng đi về phía giường. Lữ Mật Nhi sợ hãi, "Người định làm gì?"

"Mật Nhi, có phải gần đây ta bận quá không có thời gian yêu thương nàng, bởi vậy nàng bắt đầu oán hận ta đúng không. Không sao, bây giờ ta sẽ lập tức yêu thương nàng!" Phụng Cảnh Duệ vỗ mông nàng một cái, nói xong cười hề hề.

Trợn mắt. "Thả ta xuống!"

Lữ Mật Nhi hét to, "Người là lừa gạt à!"

Phụng Cảnh Duệ cởi quần áo của bản thân. Nhân cơ hội này, Lữ Mật Nhi muốn xoay người chạy trốn, lại bị hấn dùng một tay bắt nàng lại, dùng hai ngón tay nhấn vào người nàng, Lữ Mật Nhi lập tức phát hiện, người nàng không thể động đậy lại được chút nào. Ngay lập tức, mắt nàng tròn to, "Phụng Cảnh Duệ, người muốn cưỡng bạo ta hả?"

Phụng Cảnh Duệ dừng động tác cởi quần áo một chút, hơi gật đầu, "Ta có ý định này đây!"

"Người dám!"

Đôi mắt Lữ Mật Nhi đỏ lừ.

Phụng Cảnh Duệ không nói gì, thuận tay ném áo ra ngoài, trèo lên giường, "Mật Nhi, nàng hãy mở mắt thật to nhìn ta, nhìn xem ta có dám không!" Hấn nói lạnh nhạt, ra vẻ không quan tâm.

Lữ Mật Nhi trợn mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng cởi quần áo của nàng, đôi mắt chứa đầy lửa giận, hung hăng trợn mắt ngườm hấn khi hấn cởi áo trong của nàng.

Động tác của Phương Cảnh Duệ ngừng lại một lúc, thở dài, “Mật Nhi!”

“Tiếp tục đi!” Lưu Mật Nhi lạnh lùng hỏi, “Sao ngươi không làm tiếp hả?”

Phương Cảnh Duệ run rẩy lau mặt, “Nhìn thấy thái độ của nàng, ta không dám!” Hắn rút cổ lại.

“Buông ra!” Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phương Cảnh Duệ lắc đầu, “Nàng sẽ chạy mất!”

Mẹ nó, Lưu Mật Nhi rất muốn chửi tục, khi nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Phương Cảnh Duệ, những câu nói thô tục mà nàng muốn chửi lại nghẹn ứ trong cổ họng. Chỉ có thể trợn mắt hung hăng lườm hắn.

Phương Cảnh Duệ do dự thật lâu mới mở miệng, “Nàng bảo đảm đi, ta giải huyết, nàng sẽ không chạy!”

Bảo đảm cái rắm! Nhưng nàng sẽ không ngốc tới mức nói câu này ra. Chỉ là ánh mắt của nàng, nhìn chăm chăm đôi mắt của Phương Cảnh Duệ.

Lại nhìn bản thân mình một chút, cơ thể của Lưu Mật Nhi không cử động chút nào, ánh mắt chứa đầy suy tư nhìn Phương Cảnh Duệ chăm chăm.

Ánh mắt này của nàng khiến trong lòng Phương Cảnh Duệ cảm thấy sợ hãi, nuốt nước bọt, chậm rãi đi về phía nàng. “Mật Nhi...”

“Thế nào? Không làm tiếp đi, không phải ngươi muốn cưỡng bạo ta sao?”

Phương Cảnh Duệ xoa xoa tay, rụt rè nói, “Có muốn, một chút!”

Lưu Mật Nhi tức giận “Ngươi nói cái gì?”

Phương Cảnh Duệ cảm thấy vô cùng oan ức, “Không phải nàng không thích có người lừa nàng hay sao? Những lời ta mới đều là những lời trong lòng mà ra!”

Lưu Mật Nhi lập tức chán nản, “Ngươi...”

“Mật Nhi thật là khó hầu hạ, ta lừa nàng, nàng không vui. Ta nói thật, nàng lại tức giận. Ai, làm nam nhân của nàng sao lại khó thế chứ?” Phương Cảnh Duệ gật gù, nói vô cùng đắc ý.

Lưu Mật Nhi co hai chân lên, dùng sức thật mạnh, đập cho Phương Cảnh Duệ một phát, “Lăn ra ngoài, bên ngoài có nhiều người bị bệnh như vậy, ngươi lại không đi giúp đỡ hay sao?”

Lắc mình tránh thoát khỏi đôi chân của nàng, Phương Cảnh Duệ gật đầu, “Nàng không tức giận nữa hả?”

Giọng nói của hắn, rất cẩn thận giống như một đứa trẻ lo lắng sẽ bị người ta mắng vậy.

Lưu Mật Nhi, “Càng thấy càng tức giận, ngươi còn không mau lăn ra ngoài cho ta!”

Phương Cảnh Duệ tồn thời gian rất lâu, chậm rãi ngồi xuống, sau đó nằm trên mặt đất.

Lưu Mật Nhi nhìn hành động kì quặc của hắn, không hiểu hỏi hắn, “Ngươi làm gì thế?”

Động tác của Phương Cảnh Duệ bỗng nhiên dừng lại, liếc nàng một cái, “Không phải nàng muốn ta lăn sao? Bây giờ ta đang chuẩn bị làm theo lời nàng nói còn gì?”

Bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, Lưu Mật Nhi buồn cười, nở nụ cười, “Đồ thần kinh!”

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Phương Cảnh Duệ nhẹ nhàng thở ra, “Mật Nhi, nàng không tức giận nữa chứ?”

Lưu Mật Nhi hừ hừ, không thèm đấu nhau với hắn nữa, “Ngươi mau đi xem những người bệnh kia đi!”

Phương Cảnh Duệ lập tức gật đầu, “Chỉ cần Mật Nhi mở miệng, ta chắc chắn sẽ không từ chối!”

“Vậy ngươi đi nhanh đi!” Thực chất là muốn đuổi hắn cút ra ngoài, sợ tên nam nhân này lại làm những chuyện khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Nàng vẫn phải thay đổi cách nói!

“Lần này không cần lăn nữa à? Ta chưa thử lăn nha!” Phương Cảnh Duệ cười hỏi.

“Đi mau!” Lưu Mật Nhi trừng hắn.

Phương Cảnh Duệ giờ hai tay lên làm động tác trấn an, “Ta đi ta đi đây”

Sau khi chắc chắn Mật Nhi sẽ không tức giận với mình nữa, lúc này Phụng Cảnh Duệ mới đi ra khỏi phòng, bắt đầu chuẩn bị làm người vô tội bị người khác liên lụy.

Lúc này, không dễ dàng mới có thể thở ra một hơi. Vô Trần tiến lên nói “Khuất Liễu Phong biến mất rồi!”

Phụng cảnh Duệ gật đầu, “Ta biết rồi!”

“Vì sao chủ tử lại bỏ qua cho hắn?” Vô Trần không hiểu hỏi hắn

Phụng Cảnh Duệ nhún vai, “Hắn đã không còn khả năng uy hiếp ta. Với lại, Phụng Dương sao rồi?” Cho đến bây giờ, hắn chưa từng gọi Phụng Dương là phụ thân.

“Lão Cốc chủ đang ở cùng với lão phu nhân!” Vô Trần trả lời.

Sau khi chắc chắn Ngụy công công đã đi khỏi đây, Phụng Dương lập tức đưa Cơ Hoàn Hoàn tới căn nhà chính tay hắn làm cho Cơ Hoàn Hoàn, cho đến bây giờ cũng không thấy hắn xuất hiện.

Phụng Cảnh Duệ nói vô cùng khó chịu, “Ta ở đây một sống một chết, hắn lại ở đó mà ung dung tự tại?”

Vô Trần không nói. Dù sao từ nhỏ đến lớn, tính cách của Thiếu cốc chủ và lão Cốc chủ giống hệt nhau, bọn hắn đã quen rồi.

“Khuất Liễu Phong được ai mang đi hả?” Phụng Cảnh Duệ dừng đỉnh hỏi

“Khuất Thiên Hàn!” Vô Trần nói ra tên một người mà Phụng Cảnh Duệ đã sớm đoán ra.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu. Chỉ cần Khuất Liễu Phong không làm ra chuyện ác gì, hắn sẽ không làm gì nữa. Chậm rãi đứng dậy, đuổi thất lưng, Phụng Cảnh Duệ đi đến phòng của Lưu Mật Nhi.

Vô Trần thấy thế, vội vàng mở miệng, “Chủ tử, Diệp Cửu Dương vẫn chưa đi!”

“Bọn họ có việc gì sao?”

Vô Trần gật đầu.

“Vội đợi tới ngày mai rồi nói sau!” Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng, lúc này bất cứ ai cũng không thể ngăn cản hắn đi tìm Mật Nhi.

Vô Trần gật đầu tỏ ý đa biết.

Lưu Mật Nhi không ngoài ý chút nào khi thấy Phụng Cảnh Duệ bò từ cửa sổ vào phòng, nàng nhún mày, “Người biến thành con mèo bệnh từ lúc nào đấy?”

Phụng Cảnh Duệ sờ mũi, “Mật Nhi không biết như vậy rất thú vị hay sao?”

“Ta cảm thấy rất mệt, rõ ràng có cửa thì không đi, vì sao cứ thích bò cửa sổ thế hả?” Lưu Mật Nhi hỏi.

Cong môi cười, khoảnh khắc đó, những lời này vô cùng phù hợp với biểu cảm trên khuôn mặt của Phụng Cảnh Duệ lúc này. Lưu Mật Nhi ngo ngáy nhìn nụ cười nơi khóe miệng hắn.

Phụng Cảnh Duệ không thể không thừa nhận, biểu cảm này của Mật Nhi khiến tâm lý của hắn cực kỳ thỏa mãn, bởi vậy, nụ cười ở khóe miệng hắn càng thêm rực rỡ, sáng lạn!

Bỗng nhiên hoàn hồn, Lưu Mật Nhi tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Đến đây làm gì?”

Phụng Cảnh Duệ dùng tay xoa xoa, ôm lấy khuôn mặt, “Mật Nhi thích ta cười sao? Ta sẽ cười cho nàng xem!”

“Người bán hàng! Không xem!” Quay mặt đi, che dấu khuôn mặt đỏ ửng của bản thân, Lưu Mật Nhi hừ lạnh.

“Nếu Mật Nhi trả tiền, ta sẽ cười! Nhưng mà là ta lại không thể dùng số tiền này để đổi một thứ sao?” Giọng nói thành khẩn của Phụng Cảnh Duệ truyền đến từ sau lưng. Nhân cơ hội đó, hắn lặng lẽ trèo lên giường.

“Thứ gì?” Lưu Mật Nhi không hiểu hỏi.

“Sau này, lúc ở trên giường, nàng có thể dùng đập ta xuống giường được không!” Phụng Cảnh Duệ cười với khuôn mặt đang thèm nhò dãi. Nếu một lần thì không sao, chứ nhiều lần như vậy, cái cảm giác ấy thật không tốt đâu.

Lưu Mật Nhi xoay người lại, trả lời hắn, “Bây giờ ngươi muốn ném thử cái cảm giác bị đập xuống giường lắm đúng không?”

Phụng Cảnh Duệ vội vàng lắc đầu, thò tay vào trong chăn, cầm lấy cẳng chân Lưu Mật Nhi, ôm trọn trong lòng bàn tay, “Mật Nhi không bó chân

sao!”

“Thực ra ta là nam nhân, ngươi quên rồi sao!” Muốn rút chân về lại bị hấn nắm chặt, Luru Mật Nhi đỏ mặt.

Phượng Cảnh Duệ cười cười, khuôn mặt như tràn ngập hồi ức, mở miệng, “Mật Nhi có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Bỗng nhiên, hấn thay đổi đề tài.

Trong nháy mắt, Luru Mật Nhi nhớ về bầu trời tối đen, cao vút trong màn đêm!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nàng Muốn Che Chở Cho Nó Hả?

Nhìn nam nhân đang vô cùng hưng phấn, Luru Mật Nhi mím môi.

"Nửa đêm đi rình coi chuyện phòng the nhà người ta, có cần phải hưng phấn đến thế không?"

Phượng Cảnh Duệ nhe răng cười, "Quả nhiên là nàng nhìn thấy ta!"

Luru Mật Nhi mím môi, "Cả người ngươi mặc đồ trắng, chói mắt như thế, ta đâu phải người mù!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta đã đứng ở đó đợi rất lâu nhưng cũng chưa từ thấy ai phát hiện ra ta!"

Luru Mật Nhi, "Bọn hấn đều là người mù sao?"

"Không, bọn hấn chưa bao giờ nhìn lên trên đó!" Chuyện này coi như là một thói quen vậy, bọn hấn chỉ biết nhìn xem ở phía sau hay phía trước có người hay lạ không thôi, ai có thể cẩn thận mà đi nhìn trên đầu xem có ai không chứ.

Luru Mật Nhi nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hấn, "Ta thích nhìn bầu trời!"

Phượng Cảnh Duệ mím môi, "Nhìn theo nàng, trong nháy mắt, lúc nàng mở miệng, ta đã biết là nàng nhìn thấy ta rồi!"

Nhún vai nhìn hấn, "Thì sao?"

"Nàng nhớ rõ lúc ấy nàng hát bài gì không?" Không dấu vết, thò tay ra, mò lên vai Luru Mật Nhi. Hấn nhỏ giọng hỏi.

Luru Mật Nhi lắc đầu, "Không nhớ!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, cười, "Giọng hát của nàng lúc đó cực kỳ đặc biệt!" lạ ngừng lại, hấn lưỡng lự một lúc, "Mật Nhi, cho tới bây giờ, nàng chưa từng nói, nàng từ đâu đến?"

Nghe vậy, ngay lập tức, Luru Mật Nhi im lặng.

Trả lời vấn đề này thế nào? Nói với hấn nàng là một u hồn đến từ thế giới tương lai sao?

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Ta chỉ là một tên gõ mõ cầm canh thôi!"

"Nàng là nữ nhân!" Phượng Cảnh Duệ nói. "Vì sao nàng lại được nuôi thành nam nhân?"

Trầm ngâm một lúc, Luru Mật Nhi nói, "Có thể là do nguyên nhân gì đó? Cha mẹ ta đã chết, ta cũng không biết rõ đầu đuôi câu chuyện!"

Cầm tựa trên vai Luru Mật Nhi, sau một lúc im lặng, Phượng Cảnh Duệ mở miệng,

"Mật Nhi không muốn nói cho ta biết?"

"Ta không biết!" Vai giật giật. Luru Mật Nhi kéo dài khoảng cách giữa hai người, "Hôm nay, ngươi chạy đi chạy lại cả ngày, đi nghỉ ngơi đi!"

Phượng Cảnh Duệ nhún mày, "Mật Nhi đuổi ta đi hả?"

"Coi như vậy đi!" Luru Mật Nhi đứng dậy, chỉnh lại quần áo, "Ta mệt rồi, ngươi đi đi!"

Đã bao nhiêu lâu không nghĩ tới chuyện tìm kiếm tin tức nơi ấy, Luru Mật Nhi cũng không biết. Quá nhiều chuyện xảy ra đã lqđ khiến nàng quên đi chính bản thân mình ở hiện đại.

Nhìn vẻ mặt của Luru Mật Nhi, bộ dạng suy nghĩ sâu xa bộ dáng, trong lòng Phụng Cảnh Duệ trào lên sự không vui, hần đi tới, chồ vai của hần vào người nàng, "Mật Nhi, nàng đối xử với ta không công bằng!"

Luru Mật Nhi thờ ơ nhìn hần, "Người muốn thế nào?"

"Mật Nhi, nàng đẩy ta ra là không tốt!" Phụng Cảnh Duệ mở miệng.

Khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì nhiệm sự cô lqđ đơn mà hiện lên một chút cô tịch, khóe miệng hần hơi hạ xuống khiến người hần càng thêm vẻ oan ức. Nhất là đôi mắt của hần, nhìn Luru Mật Nhi chăm chăm, lên án. Trong nháy mắt, Luru Mật Nhi dường như nhìn thấy trên đầu Phụng Cảnh Duệ có hai cái tai thật to đang rũ xuống.

Lqđ

Không tự giác, nàng lắc đầu, nàng chắc chắn mình nhìn nhầm rồi, sau đó, nói chậm rãi, "Thật oan cho ta, ta chưa động tới một ngón tay nào của người đâu!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu, "Không phải động tới tay ta!"

"Chẳng lẽ đụng tới chân của người?" Luru Mật Nhi nhướn mày.

Phụng Cảnh Duệ bĩu môi, lắc đầu, "Không phải!"

Luru Mật Nhi im lặng!

Phụng Cảnh Duệ xoay người, nắm bàn tay của Mật Nhi áp lên ngực hần, yếu ớt yếu ớt vươn ra, sau đó chỉ vào ngực của Luru Mật Nhi.

Cầm tay hần, Luru Mật Nhi tròn mắt nhìn hần. "Người làm cái gì đấy?"

Phụng Cảnh Duệ méo mào, "Mật Nhi, nàng dùng nó đẩy ta ra xa!"

Ngay lập tức, Luru Mật Nhi im lặng nhìn hần. Mây hơi nâng lên, thật lâu không

nói.

Một lúc lâu sau, Luru Mật Nhi rút tay về, "Sao người không đi thăm cha mẹ người?"

"Mật Nhi, nàng thể hiện quá rõ rồi."

Luru Mật Nhi xấu hổ, cười, "Khụ! Người đi thăm cha mẹ người đi!"

"Mật Nhi!" Phụng Cảnh Duệ biết nàng không có ý định muốn nói rõ cho hần lqđ hiểu. Bị nàng hung hăng đẩy ra, lửa giận trong lòng Phụng Cảnh Duệ bùng lên mạnh mẽ.

Đẩy tay hần ra, Luru Mật Nhi xoay người, "Ta mệt, đi ngủ đây! Người đừng

quấy rầy ta nữa!"

Mạnh mẽ xoay người, quay lưng lại với nữ nhân của mình, tay Phụng Cảnh Duệ nắm chặt thành nắm đấm, phất tay áo, xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Luru Mật Nhi chậm rãi ngồi dậy, co chân lên, tay ôm đầu gối gối cuộn mình ngồi trên giường, hạ mày, cô đơn.

Lời Phụng Cảnh Duệ nói vẫn vang bên tai nàng, trong lòng Luru Mật Nhi cảm thấy không vui. Không phải không nói, mà là không biết phải mở miệng nói thế nào lqđ cho tốt. Nói nàng đến từ tương lai, vậy Luru A Đại sống cùng A Hoa mười mấy năm là ai?

Không thể nói... Bởi vì sẽ không có ai tin! Hít sâu một hơi, nghiêng người nằm lqđ xuống ôm chăn, nằm thật lâu vẫn không thể ngủ say. Một cánh cửa ngăn cách hai trái tim. Nghe thấy tiếng hít thở đều đều từ trong phòng truyền ra, lúc này, lqđ Phụng Cảnh Duệ mới mở cửa đi vào.

Trên giường, Luru Mật Nhi ôm góc chăn, ngủ yên bình.

Giơ tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Phụng Cảnh Duệ thở dài một lqđ tiếng, "Mật Nhi ơi Mật Nhi, rốt cục nàng nghĩ gì vậy?"

Vuốt ve trên mặt khiến nàng thấy ngứa, Luru Mật Nhi quay đầu, mím môi lại, "Ta muốn ngủ!" Giọng nói của nàng trong vắt, không buồn ngủ một chút nào. Sau khi lqđ nghe xong làm sao có thể ngủ được cơ chứ? Đầu phải nàng không chịu để tâm.

Phượng Cảnh Duệ ngượng ngùng cười một tiếng, "Mật Nhi, nàng không ngủ à!"

Chậm rãi ngồi dậy, Lư Mật Nhi nhìn lqđ Phượng Cảnh Duệ, nàng nằm dịch người vào giữa giường, "Đi lên đi!"

Phượng Cảnh Duệ vui sướng nghiêng người nằm xuống, "Cảm ơn Mật Nhi!"

Lư Mật Nhi hừ hừ, xoay người nằm xuống, "Nhanh chóng đi ngủ đi! Sáng mai đừng để ta thấy người!"

Phượng Cảnh Duệ giang tay thật rộng, đem nàng ôm vào trong ngực, hơi thở ấm áp phả vào cổ Lư Mật Nhi, nàng lqđ giận, "Người an phận một chút cho ta nhé!"

Trong nháy mắt, bàn tay đang chuẩn bị trộm hương dừng lại, về mặt Phượng lqđ Cảnh Duệ tràn ngập sự thương tiếc, "Mật Nhi, ta không quan tâm nàng là ai! Ta chỉ không nghĩ, nàng lại có chuyện không nói cho ta biết! Loại cảm giác này khiến ta cảm thấy nàng không ở bên cạnh ta, dường lqđ như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể rời khỏi ta!"

"Khấp thiên hạ, không có bữa tiệc không tàn, một ngày nào đó, ta và người cũng tách nhau ra thôi!" Mối Lư Mật Nhi giật giật.

Theo bản năng, cánh tay ôm nàng thật chặt, Phượng Cảnh Duệ trầm giọng nói, "Ta sẽ không cho nàng cơ hội ấy!"

"Thế sự vô thường*!" Lư Mật Nhi đành phải nói như vậy.

*Thế sự vô thường: Cuộc sống luôn thay đổi bất ngờ

Phượng Cảnh Duệ còn muốn nói thêm nữa nhưng lại bị nàng ngắt lời bằng câu "Ta mệt".

Không tiếng động, ôm người nàng, Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Không có cơ hội đó đâu"

Trợn tròn mắt, Lư Mật Nhi không nói gì. Ai có thể biết được? Chuyện thế gian mà.

Một bộ tơ tằm màu trắng, dưới ánh mặt trời, nó vô cùng chói mắt. Khuôn mặt lqđ Phượng Dương tuần mỵ như sóng lớn, vào lúc này, dường như mị hoặc người khác một cách đặc biệt. Phượng Cảnh Duệ được Lư Mật Nhi dắt vào sân của Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Dương.

Nói Lư Mật Nhi dắt Phượng Cảnh Duệ, một chút cũng không cảm thấy đó là lqđ chuyện quá đáng. Bởi vì, chủ yếu là Phượng Cảnh Duệ không muốn bước vào nơi ở của Phượng Dương.

Phượng Dương cũng vậy, phát hiện bộ mặt của hắn bị Phượng Cảnh Duệ nhìn thấu, hắn nói to, "Ai cho người đến đây?"

Phượng Cảnh Duệ giận dữ, "Người nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện chắc!" lqđ Không phải bị nàng lôi đi, kiểu gì hắn cũng không tới đây đâu.

"Vậy thì cút!" Phượng Dương giận dữ.

Phượng Cảnh Duệ vừa muốn trả lời, lại thấy Lư Mật Nhi và Cơ Hoàn Hoàn cùng nhau chuẩn bị rời đi.

Hai cha con cùng giận dữ hét to, "Hai người muốn làm gì?"

Lư Mật Nhi và Cơ Hoàn Hoàn cùng xoay người, Cơ Hoàn Hoàn cười nhạt, "Các lqđ người nói chuyện vui vẻ như vậy, ta cùng Mật Nhi..."

"Không cho phép!" Phượng Dương giận dữ, ôm Cơ Hoàn Hoàn vào trong lòng.

Phượng Cảnh Duệ vẫn thảnh thơi như cũ.

"Tình cảm của hai người các người thật tốt nhỉ!" Lư Mật Nhi nói không sợ chết.

"Ai có tình cảm tốt với hắn chứ!" Hai người tức giận, cùng nhau nói.

Lư Mật Nhi nhếch môi cười, nhún nhún vai, tỏ vẻ không cần nói cũng biết,

Hai nam nhân nhìn nhau, cùng nhau xoay người, hừ lạnh một tiếng.

Lư Mật Nhi buồn cười, suy cho cùng đều là người một nhà. Mặc kệ như thế nào, hai cha con họ vẫn có những chỗ giống nhau.

Phượng Cảnh Duệ sai bước thật dài, đi nhanh tới bên nàng, "Mật Nhi, ta nhìn cũng nhìn rồi, bây giờ đi được rồi chứ!"

Lư Mật Nhi lui về phía sau một bước, "Người muốn đi là chuyện của lqđ người, người quản được ta sao?" Thật ra, nàng thấy ánh mắt mong ngóng của Cơ Hoàn Hoàn nhìn Phượng Cảnh Duệ chằm chằm nhưng từ lúc vào cửa, ánh mắt của hắn không đặt trên người Cơ Hoàn Hoàn chút nào, điều đó khiến Cơ Hoàn Hoàn cảm thấy vô cùng khổ sở.

Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên không nói gì, "Mật Nhi, !" Hắn cảnh cáo.

Lưu Mật Nhi xoay người, "Được, ta đi! Nhưng người nhớ cho rõ, sau nửa nén

hương, người mới có thể ra ngoài, ta đứng ở cửa chờ người!"

"Vì sao?" Phụng Cảnh Duệ không hiểu, hỏi nàng.

"Ta muốn nhìn xem, cha con các người có thể chém giết lẫn nhau hay không. Đến lúc phút cuối cùng, ai có thể sống sót! Ta mới mong chờ." Lưu Mật Nhi vuốt cằm, nói chậm rãi.

Sắc mặt Phụng Cảnh Duệ đen sì, "Mật Nhi, nàng đang trả thù ta!" Trả thù cho tối hôm qua, hẳn bắt nàng nói chuyện khiến nàng không vừa ý.

"Người nói vậy cũng được." Lưu Mật Nhi xoay người đi tới cửa. "Nửa nén hương! Nếu không được thì ta sẽ không để ý tới người trong vòng nửa năm!"

"Mật Nhi!" Phụng Cảnh Duệ quát khế.

Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng mở miệng, "Ta ờ cửa nhé...!" Nàng tin Cơ Hoàn Hoàn sẽ lúc không để cho hai người này đánh nhau thật. Nhìn thấy ánh mắt căm kích của Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi mỉm cười đi ra lúc ngoài.

Lúc này, Phụng Cảnh Duệ cũng hiểu ý của Lưu Mật Nhi, đành phải nghe lời đứng lại. Đôi mắt không ngừng lia qua lia lại trên lúc người Cơ Hoàn Hoàn. Lập tức nhận được sự không vừa lòng từ Phụng Dương. "Người nhìn cái gì vậy?"

Phụng Cảnh Duệ không vui, "Ta nhìn mẹ ta, liên quan gì đến người?"

"Đó là thê tử của ta!"

"Đó là mẹ ta!"

Phụng Dương giận dữ, "Có phải người muốn bị ăn đập không?"

"Người nghĩ ta sợ người chắc!" Phụng Cảnh Duệ xù lông.

Cơ Hoàn Hoàn thở dài, tức giận nói, "Hai người các người..."

Giọng nói của nàng vừa vang lên, cuộc cãi nhau của hai nam nhân lập tức dừng lại, bàn tay to của Phụng Dương ôm lấy eo nàng, "Hoàn Hoàn!"

Như thuận rúc trong lòng Phụng Dương, Cơ Hoàn Hoàn ôn nhu mở miệng, "Đó là con của chúng ta, thiếp chỉ muốn nhìn nó một chút thôi!"

Phụng Dương hừ lạnh, "Nhìn rồi còn gì!"

"Đúng là nhìn rồi nhưng thiếp còn chưa nhìn đủ!"

Phụng Dương giận, "Vậy nàng muốn nhìn bao lâu?"

Phụng Cảnh Duệ nghe thấy giọng của Phụng Dương, không nhịn được nở nụ cười, nói chen vào một câu, "Muốn nhìn bao lâu thì nhìn!"

Một ánh mắt lạnh nhạt quét qua, Phụng Dương hừ lạnh, "Ta khoét hai mắt người bây giờ!"

Phụng Cảnh Duệ hét to quát to, lập tức chuyển sang nói với Cơ Hoàn Hoàn, "Nương..."

Ngược lại, Cơ Hoàn Hoàn nhìn Phụng Dương, "Tướng công, không cho chàng làm nó bị thương!"

"Nàng muốn che chở cho nó!"

Cơ Hoàn Hoàn không nói gì, "Tướng công!"

"Hừ!" Phụng Dương ngậy thơ hừ lạnh. Biểu hiện đó của Phụng Dương, Phụng Cảnh Duệ cảm thấy rất hiếm khi nhìn thấy, bởi vậy, hẳn đứng ở bên cạnh, thấy rất vui vẻ!

Ai có thể nghĩ, Phụng Dương, cái tên lúc khiến người nghe sợ hãi, khi ở trước mặt thê tử lại có đức hạnh như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tất Cả Ta Đều Muốn Chia Sẻ Cùng Nàng

Thành thật mà nói nhìn thấy Phụng Cảnh Duệ từ trong ra ngoài nguyên vẹn, không có bất kỳ tổn thương nào làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

"Không dính máu?" Nàng kinh ngạc như vậy.

Phụng Cảnh Duệ tức giận nhìn nàng, "Mật Nhi, ta làm sao lại có ảo giác là, nàng không hề muốn tốt cho ta một chút nào vậy?"

Lưu Mật Nhi nghiêm nghị mở miệng, "Không phải là ảo giác, ta thực sự muốn như vậy đây!"

Phụng Cảnh Duệ giận tái mặt mếu máo, "Vì sao nàng có thể nói như vậy chứ?" Mở miệng nói lên cảm nhận.

Lưu Mật Nhi, "Vậy ta nói thế nào?"

Phụng Cảnh Duệ ra vẻ tâm trạng, "Nàng nên tha thiết bước tới quan tâm ta có vết thương trên người hay không."

Toàn thân Lưu Mật Nhi run rẩy, "Người đừng làm ta ghê tởm có được hay không. Ta ói vào mặt người đây, người có tin không?"

Phụng Cảnh Duệ không biết là đang an ủi chính mình hay đang nói cho Mật Nhi, "Không sao, Mật Nhi nàng không dịu dàng chút nào cũng không quan trọng, ta không ngại, ta thích mùi vị này của nàng!"

Lưu Mật Nhi không nói gì, "... Mùi vị gì thế?"

"Mùi cay cú!" Phụng Cảnh Duệ cười lên ha hả.

Một chân Lưu Mật Nhi đạp tới, "Người tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Phụng Cảnh Duệ quay đầu bỏ chạy, Lưu Mật Nhi vội vàng đuổi theo, hai người một trước một sau chơi không chán.

Một màn này bị Phụng Dương cùng Cơ Hoàn Hoàn đứng xa xa thu vào đáy mắt, khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Hoàn Hoàn rạng rỡ, nàng vui mừng mở miệng, "Duệ nhi cùng Mật Nhi, hai người rất hợp nhau!"

Phụng Dương im lặng.

Cơ Hoàn Hoàn ngẩng đầu nhìn hấn một đầu tóc trắng, "Tướng công . . ."

Phụng Dương cúi đầu, chăm chú nhìn nàng.

"Tướng công, cảm ơn chàng! Đã cho chúng ta một đời chỉ chung sống cùng nhau!" Cơ Hoàn Hoàn ra sức ôm lấy eo Phụng Dương, mặt mỉm cười liếc nhìn hấn.

Phụng Dương mỉm môi, "Không cần!"

Cơ Hoàn Hoàn làm sao có thể không biết tâm tình của Phụng Dương. Hơn hai mươi năm tình cảm vợ chồng, nàng tự nhiên là có thể hiểu được tâm tình Phụng Dương đang nổi sóng. Từ lúc nhìn thấy hấn trở đi, nàng đã bị bộ dáng tuấn mỹ cuồng ngạo của hấn hấp dẫn.

Người người nói Phụng Dương lãnh khốc vô tình, lạnh nhạt. Chỉ có nàng có thể thực sự cảm nhận được, hấn tình cảm, hấn ấm áp. Cả đời này chỉ dành cho một người, người đó chính là chính nàng! Vậy mà, nàng cũng đã từng mê mang, nàng đã từng mang đến cho hấn không ít nguy cơ, nhưng mà, vô luận bất cứ lúc nào, hấn đều không nghĩ đến chuyện buông tay mình, dù chỉ một giây!

Thấy nhi từ cùng hấn giống nhau, trái tim Cơ Hoàn Hoàn tái hiện sóng tình năm đó, trong bất tri bất giác, hai người đã cùng chung sống lâu như vậy! Mà hấn vẫn y như lúc trước!

Không biết tâm tình Cơ Hoàn Hoàn dậy sóng, Phụng Dương buộc chặt cánh tay đem nàng ôm trong ngực. Cúi đầu ngửi hương thơm trên mái tóc nàng. Thời gian đi qua hình như không lưu chút dấu vết trên thân thể hai người, hấn và nàng vẫn như ngày trước.

Lưu Mật Nhi không biết từ lúc nào hấn lại kê bên song cửa sổ mộng lung không biết đang nghĩ những gì.

"Này!" Nàng hơi hắt cằm, hỏi.

Phụng Cảnh Duệ quay mặt sang, "Chuyện gì?"

"Người đang nhớ cái gì?" Lưu Mật Nhi hỏi.

Phụng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, "Nàng xác định muốn biết?"

Lưu Mật Nhi chần chờ một chút, ". . . Không muốn biết!"

Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Nào có người hỏi một nửa rồi bảo đừng nói hay sao?"

"Có chứ, không phải ta sao?" Lưu Mật Nhi né tránh tay của hắn, "Người ngày từng ngày xem sách gì đấy?"

Phượng Cảnh Duệ nâng trán cười khê, "Sao Mật Nhi không tự đến xem một chút?"

Vì phòng ngừa tay kẻ khác lại quấy phá trên người của mình, Lưu Mật Nhi không chút khách khí đi tới trước cửa sổ, cầm lên quyển sách Phượng Cảnh Duệ chặn tay lên ở trên bàn.

Trong nháy mắt khi mở sách ra, sắc mặt Lưu Mật Nhi lúc xanh lúc trắng, một giây kế tiếp quyển sách trên tay trong nháy mắt hướng Phượng Cảnh Duệ ném tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ rực, "Người xem loại sách này à?"

Khom người nhấc lên quyển sách trên người, Phượng Cảnh Duệ hàm chứa nụ cười mở miệng, "Vật này rất hữu dụng đấy!" Vỗ vỗ trang sách có nhiều bức tranh sắc thái tươi đẹp, hắn cẩn trọng lật từng tờ, "Đây là những gì ta rất tâm đắc trong ba tháng nay!"

Ý của lời này . . .

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, "Đây là người tự mình vẽ đấy à! ! !!"

"Dĩ nhiên, hiện tại trên đời, chỉ có duy nhất một quyển!" Phượng Cảnh Duệ thận trọng nhìn nàng, "Mật Nhi muốn nhìn? Ta có thể cho nàng mượn!"

"Không nhìn!" Lưu Mật Nhi đỏ mặt liếc nhìn kẻ giới giang kia, "Đồ biến thái!"

Phượng Cảnh Duệ lập tức nhấn mặt, "Mật Nhi, sao nàng có thể nói như vậy?"

"Còn không phải là biến thái sao! Mình thích đi xem người ta hoan ái, hơn thế nữa còn vẽ xuống . . ." Lưu Mật Nhi ghét bỏ nhìn hắn, "Vì sao ta lại không biết cái người này biến thái vậy chứ!"

Thuận tay để sách trong tay để một bên, Phượng Cảnh Duệ đưa tay ôm một cái, đem người cả bế lên, nguy hiểm cúi đầu, "Mật Nhi, ta vẫn có một ảo tưởng!"

Lưu Mật Nhi bật lấy lỗ tai, "Ta không muốn biết người có cái ảo tưởng gì hết!"

Vạch tay của nàng ra, Phượng Cảnh Duệ tựa vào bên tai của nàng, êm ái lắm lắm, "Ta muốn nói cho nàng biết, ta muốn đem tất cả chia sẻ với nàng!"

Lưu Mật Nhi run run người nổi cả da gà, "Người có thể đừng ghê tởm như vậy hay không?"

"Nếu như ta còn buồn nôn hơn thì sao?" Phượng Cảnh Duệ nói nghiêm túc .

Lưu Mật Nhi lập tức nghiêm chỉnh nhìn hắn chờ đợi, "Người . . ."

"Mật Nhi!" Phượng Cảnh Duệ nằm trên vai nàng, cảm bởi vì nói chuyện mà rung động lên xuống. Như vậy làm trên vai Lưu Mật Nhi ngửa ngửa một chút. Không nhịn được đẩy mặt của hắn ra.

"Có lời gì từ từ nói ra, nặng quá!"

Phượng Cảnh Duệ giữ chặt hông của nàng, "Mật Nhi, nàng có nhớ ta từng nói, nàng là nữ nhân đầu tiên của ta?"

Lưu Mật Nhi mím môi, "Ta nói rồi, ta không tin!"

"Mặc kệ nàng tin hay không, nàng chính là nữ nhân đầu tiên của ta, cũng là người cuối cùng!" Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc nói.

Lưu Mật Nhi ngó ngẩn, "Tại sao đột nhiên nói cho ta biết chuyện này? Ta không hề để tâm ta việc ta không phải là nữ nhân đầu tiên của người!"

Tiếng nói vừa rồi, Phượng Cảnh Duệ đã buộc chặt cánh tay, "Không thêm đề ý? Nàng muốn ta đi tìm nữ nhân khác?"

"Nam nhân có thể quân được như lời của người, cũng sẽ không có chuyện kinh doanh của kỹ nữ rồi !" Lưu Mật Nhi nói như thật.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, "Nàng nói không sai! Nhưng mà, không phải tất cả nam nhân đều như vậy!"

"Không phải tất cả, nhưng cứ mười nam nhân thì có chín rưỡi đều như thế!" Lưu Mật Nhi khê nhú mày, "Người là nửa người còn lại?"

Phượng Cảnh Duệ mím môi cười một tiếng, "Mật Nhi, ta có từng nói qua, thật ra nàng chỉ rất mạnh miệng? Trong lòng chắc cũng sung sướng đi?" Hắn chỉ vào ngực nàng, "Chính nàng cũng không biết nụ cười trên mặt lúc này đi!"

Theo bản năng Luru Mật Nhi sờ sờ mặt, lại bị Phụng Cảnh Duệ một phát bắt được, để bàn tay nhỏ bé đặt trên môi rồi duỗi lưỡi liếm xuống.

Toàn thân Luru Mật Nhi run lên, cau mày, "Ngươi làm cái gì đấy?"

Phụng Cảnh Duệ cười tà mị mở miệng, "Mật Nhi, nàng có biết nguyện vọng lớn nhất của ta là gì không?"

Luru Mật Nhi nhìn hấn nhú mày.

"Ta muốn đem thân thể sạch sẽ nhất của ta cho người kia, sau đó mọi thứ của ta chia sẻ cùng người kia", hôm nay Phụng Cảnh Duệ hình như đặc biệt nhiều lời, "Mật Nhi ơi Mật Nhi . . . Nàng có biết thân thể của ta, tâm của ta đều là của nàng rồi ! Toàn bộ đều là của nàng!"

Một người đàn ông, nói ra lời như vậy, nữ nhân nào sẽ không xúc động. Luru Mật Nhi là nữ nhân, nàng không thể không có cảm giác nào!

Không biết có phải Phụng Cảnh Duệ vì thấy được Phụng Dương cùng Cơ Hoàn Hoàn hay không, hôm nay hấn chợt rất muốn đem tất cả mọi chuyện trong lòng nói với Mật Nhi. Lúc nàng hỏi mình, lời nói không tự chủ được cứ bật thốt lên như vậy.

Mất không chớp nhìn Phụng Cảnh Duệ trước mặt, Luru Mật Nhi lặng yên than một tiếng, "Ngươi tại sao muốn như vậy?"

Phụng Cảnh Duệ ném cho nàng ánh mắt không hiểu, "Chuyện gì?"

"Ngươi như vậy sẽ làm ta không buông ngươi ra được!" Dùng cuồng dại động tình khóa lòng của nàng lại. Điều này làm cho nàng không thể làm ra bất kỳ quyết định nào.

"Vậy thì đừng buông! Ta là của nàng!" Hấn nguyện ý đem mình làm đồ vật của nàng, giao hết cho nàng!

Luru Mật Nhi chấn động toàn thân, "Phụng Cảnh Duệ, ta . . ."

"Mật Nhi, đừng kháng cự ta!" Phụng Cảnh Duệ khàn cầu nhìn nàng, "Đừng đẩy ra ta!"

Ánh mắt này . . . Tay Luru Mật Nhi giữ trước ngực hấn chậm chạp không làm được gì.

Sau một hồi lâu, nàng lặng yên than một tiếng, thôi! Bị người như vậy dây dưa, nàng còn có thể như thế nào? Trừ giao phó chân tình của mình ra, nàng còn có thể làm thế nào?

Chậm rãi buộc chặt cánh tay, Luru Mật Nhi vây quanh cổ của hấn, "Phụng Cảnh Duệ, không được phản bội ta... ta sẽ chết! Ta thật sự sẽ chết!" Ở thế giới khác biệt này, nàng rầy cô đơn, nàng đã từng nghĩ, cứ một mình cô đơn như thế mà đi.

Nhưng mà, động lòng, động tình, tánh mạng của nàng không còn là của mình rồi. Sẽ phụ thuộc người kia. Cho nên, tình cảm của nàng sẽ không chịu được sự phản bội. Nếu vậy, nàng sẽ không không chể được.

"Sẽ không, sẽ không! Ta vĩnh viễn đều sẽ không phản bội nàng, vĩnh viễn sẽ không!" Phụng Cảnh Duệ rất nhanh buộc chặt cánh tay, không nhận được cú đầu ngâm lấy cánh môi nàng.

"Mật Nhi, Mật Nhi của ta, Mật Nhi!" Bốn môi chạm vào nhau, Phụng Cảnh Duệ không nhận được ni non.

Một đôi bàn tay vội vàng giữa hai người nhanh chóng vuốt ve, dần dần áo cời hết, hai người đối mặt nhau, Luru Mật Nhi không nhận được ngượng ngừng cú đầu, "Đừng nhìn!"

Phụng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, "Mật Nhi phải tập cho quen!"

"Quen cái gì?" Bị hấn hôn như vậy làm cảm xúc có chút không yên, Luru Mật Nhi hoang mang nói.

Phụng Cảnh Duệ nâng môi, "Ta muốn nhìn ta tiến tới, toàn bộ dùng trên thân nàng!"

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Luru Mật Nhi đột ngột đỏ bừng, trong nháy mắt mắt tròn to nhìn hấn, "Ta không muốn . . ."

Làm sao Phụng Cảnh Duệ để cho nàng lùi bước lúc này được, "Mật Nhi, như vậy tàn nhẫn lắm đấy!"

"Ngươi mới tàn nhẫn . . . Nhiều như vậy!" Mặt Luru Mật Nhi đỏ cả.

Nàng ni non trong khi Phụng Cảnh Duệ cười ha hả, "Mật Nhi, nàng nói cái bậy bạ gì đấy?"

"Á?"

Dùng sức hôn môi nàng đánh chụt một cái, hấn cười sang sảng ra tiếng, "Sẽ không cho là hôm nay ta sẽ đem toàn bộ đều dùng hết đấy chứ?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Luru Mật Nhi cao giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng cười một tiếng, "Mật Nhi, nàng thật sự là xem trọng ta!" Khom người ôm thân nàng lên, hướng phía giường đi tới, không quên nhạo báng "Có điều, nếu là yêu cầu của nàng, ta nhất định làm hết khả năng!"

Lưu Mật Nhi dùng sức đánh một cái lên ngực của hắn, "Ta mới không thèm cầu xin ngươi!"

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười câu hồn, "Ta muốn tự thử nghiệm cho nàng biết . . ."

"Đừng . . . Ừm . . ." Kháng nghị bị chìm ngập giữa môi lưỡi hai người, kế tiếp chính là một cuộc đại chiến giữa nam và nữ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Rối Rắm Giữa Phượng Gia Và Khuất Gia

"Tóc cha ngươi tại sao có màu trắng?" Lưu Mật Nhi nhớ tới đầu tóc trắng của Phượng Dương, hồ nghi hỏi.

Không ngờ Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, khề như ong mề, "Nàng muốn biết?"

Nghe ý của lời này, Lưu Mật Nhi hỏi ngược lại, "Ngươi biết?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Việc này cần đa tạ nàng, mẹ ta nói cho ta biết!"

Lưu Mật Nhi tò mò tiến lên trước, "Rốt cuộc là tại sao?"

"Độc!" Phượng Cảnh Duệ đơn giản nói.

"Do Ngụy công công hạ?" Theo bản năng, Lưu Mật Nhi nghĩ đến người này.

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ quái dị rơi vào trên người của Lưu Mật Nhi.

Không được tự nhiên gật gật thân mình, Lưu Mật Nhi hồ nghi nhìn hắn, "Thế nào? Làm gì nhìn ta như vậy?"

"Mật Nhi, chắc kiếp trước nàng làm thầy tướng số?" Phượng Cảnh Duệ kì lạ nói, "Nếu không làm sao nàng biết?"

Lưu Mật Nhi lặng yên, ". . . Ta đoán đấy! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, "Thật ra thì cũng không có gì, trước đó nàng cũng đã biết, Ngụy công công thật ra là thúc thúc ruột của hắn, chỉ có điều hắn mơ ước tài sản dưới đất Hoàng Lăng, muốn làm Hoàng đế, nhưng mà, bị ông nội ta cự tuyệt. Sau đó hắn liền vào cung, tiếp theo đó bởi vì quan hệ với mẹ của ta, bí mật dưới đất Hoàng Lăng bị người ta đào bới ra. Khuất Liễu Phong muốn có được thứ dưới đất Hoàng Lăng nên đã dùng vị hôn thê của mình làm mồi, tiếp đó Phượng Dương bị họ Ngụy bắt được, sau khi bắt, bị nhốt tám mươi một ngày. Ngụy công công vì muốn Phượng Dương nói ra bí mật dưới đất Hoàng Lăng, để hắn ở trong rừng với thú dữ một tháng, tiếp đó hạ độc. Vậy nên hiện tại hắn có bộ dáng này!" Lại nói trong lúc nói này, Phượng Cảnh Duệ làm luôn một câu tổng kết.

Nghe xong tóm tắt một câu chuyện cũ như vậy, trong lòng Lưu Mật Nhi chợt lóe, "Thật là phức tạp, có phải có chuyện gì chưa rõ ràng hay không?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Nàng biết tại sao Ngụy công công làm như vậy với Phượng Dương không?"

"Đó là cha ngươi mà! Tại sao vậy chứ?" Sau khi phản bác hắn một câu, Lưu Mật Nhi hỏi tiếp.

Một ánh mắt sắc liếc qua. "Ồ trong rừng cùng thú một thời gian, Phượng Dương cùng thú ngủ chung, ở trong rừng cũng có thú tính, năm đó hắn đủ sức rời khỏi bên người Ngụy công công cũng dựa vào trên người mình có loại thú tính này." Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói.

Lưu Mật Nhi sờ lên cằm mở miệng, "Sẽ không đơn giản như vậy chứ?"

"Khuất Liễu Phong dùng máu mẹ ta uy hiếp Phượng Dương xuất hiện, nếu như không xuất hiện, mẹ ta bây giờ sợ rằng đã không có ở đây!"

"Máu?" Lưu Mật Nhi không hiểu nháy mắt mấy cái, "Máu của mẹ ngươi có thể làm cái gì?"

"Bách độc bất xâm!" Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói ra bốn chữ này

Lưu Mật Nhi lập tức trừng lớn cặp mắt, "Thật hay giả!"

"Thật!" Phụng Cảnh Huệ gật đầu một cái.

Lưu Mật Nhi không biết nên lấy ánh mắt gì nhìn Phụng Cảnh Huệ rồi. "Một nhà các người mọi người đều thật kỳ quái!" Không có lấy một người nào là người bình thường.

Phụng Cảnh Huệ mỉm cười khẽ, "Lời này nghĩa là sao?"

"Người, cá tính quái dị, không ai biết người đang nghĩ gì. Cha người, biến thái bá đạo, trên thế giới này ngoại trừ mẹ như ra, sợ rằng không có người thứ hai vào mắt của hắn. Mẹ người, nhìn như một nữ nhân đơn giản hạnh phúc nhất. Nhưng cũng là người không bình thường!" Lưu Mật Nhi chậm rãi đưa ra tổng kết.

"Vậy còn nàng?" Phụng Cảnh Huệ hỏi, "Nàng bây giờ cũng là người nhà của chúng ta à!"

"Ta không phải!" Lưu Mật Nhi phản đối, "Làm sao ta lại là người nhà của người chứ!"

"Nàng là người của ta, dĩ nhiên chính là người nhà của chúng ta. Còn nàng, nàng cũng không bình thường!" Phụng Cảnh Huệ lời nói có điều ngụ ý.

Trong nội tâm run lên, Lưu Mật Nhi mỉm cười, "Ta có cái gì không bình thường?"

"Tại sao nàng phải bị nuôi như một bé trai, nàng không có chút nào tò mò sao?" Phụng Cảnh Huệ hỏi.

Tò mò, nhưng mà. . . Nàng cũng không phải là Lưu A Đại, dù là tò mò thì có thể như thế nào đây?

Trầm mặc một hồi, Phụng Cảnh Huệ chậm rãi mở miệng, "Mật Nhi, có muốn ta giúp nàng một tay điều tra một chút hay không?"

"Không cần!" Lưu Mật Nhi trực tiếp cự tuyệt.

Phụng Cảnh Huệ cau mày, "Tại sao?"

"Ta không muốn biết chuyện lúc trước!" Nàng né tránh ánh mắt Phụng Cảnh Huệ, "Người còn chưa nói cho ta biết tại sao Khuất Liễu Phong muốn dùng máu của mẹ người?"

Phụng Cảnh Huệ trầm ngâm, "Thời điểm hắn biết Phụng Dương chính là chủ nhân Hoàng Lăng dưới đất thì cũng đã tính toán hy sinh mẹ ta rồi. Chỉ là không nghĩ đến, vào lần gặp đó, mẹ ta cùng Phụng Dương có tình cảm. Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không cho phép nữ nhân của mình phản bội chính mình, cho dù nữ nhân đó không phải người hắn yêu. Hoặc là nói, hắn căn bản cũng không biết yêu là gì. Chỉ cần đạt được thứ mình muốn, hắn cái gì cũng không so đo! Cho nên, lợi dụng mẹ ta bức bách Phụng Dương ra mặt, đây là biện pháp duy nhất của hắn!"

Trên thực tế, Khuất Liễu Phong đi quân cờ này rất đúng, Phụng Dương xuất hiện. Nhưng mà, chuyện tình duy nhất hắn không lường được là, Phụng Dương thú tính đại phát, khiến cho máu nhuộm giang hồ, năm đó Phụng Dương nhất cử thành danh. Mà trong quá trình đó, Cơ Hoàn Hoàn mà Phụng Dương tin nhiệm nhất suýt nữa bỏ mạng, bắt đầu từ ngày đó, trừ chính Phụng Dương hắn, nàng ở trong tay người nào cũng sẽ không làm hắn yên tâm, vì vậy, mới có bộ dáng này của Phụng Dương hiện tại. Cá tính của hắn thay đổi, cũng là bởi vì điểm này! Sắp thành lại bại bởi Khuất Liễu Phong, kẻ còn lại nhân cơ hội vào lúc này ngồi lên vị trí Vô Lâm Minh Chủ.

"Đây là lần gặp đầu tiên sau hai mươi mấy năm qua?" Lưu Mật Nhi hồ nghi hỏi.

Về mặt Phụng Cảnh Huệ không vẽ gì mở miệng, "Xem như thế đi!"

"Xem như là?"

"Trên thực tế, ta cùng Khuất Thiên Hàn quen biết, cũng không phải vì hắn là con Khuất Liễu Phong!" Phụng Cảnh Huệ trầm mặc chốc lát, trả lời, "Ba năm trước đây, ta xuất môn vô ý gặp hắn, khi đó hắn cũng không biết ta là con của Phụng Dương!"

"Vậy các người . . ."

"Cũng vừa là thầy vừa là bạn! Kẻ vừa vào giang hồ ta đây, đã từng nhận không ít giúp đỡ của hắn!" Phụng Cảnh Huệ không vui vẻ lắm nói.

Lưu Mật Nhi hồ nghi nhìn hắn, "Chỉ như vậy?"

Phụng Cảnh Huệ nhún nhún vai, "Còn có thể như thế nào?"

"Các người trước kia không biết nhau?" Không đợi Phụng Cảnh Huệ mở miệng, nàng nói tiếp, "Không phải ba năm trước đây. Mà là sớm hơn!"

Phụng Cảnh Huệ kinh ngạc nhíu mày, "Tại sao nàng nghĩ như vậy?"

Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái, "Người đừng coi ta như đứa ngốc! Giữa lúc các người lần đầu tiên gặp mặt, câu nói kia ta cũng không phải là không nghe thấy!" Ý nàng là lúc ở trong khách điểm.

Phượng Cảnh Duệ cười khẽ một tiếng, "Nàng không phải đã ngủ thiếp đi sao?"

Lưu Mật Nhi tức cười, "..."

Phượng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, "Mật Nhi tức giận?" Hắn tiến gần tới trước.

Đầy mặt của hắn ra, Lưu Mật Nhi xoay mặt ra xa, "Âm thanh của các người quá lớn, tự chạy vào bên trong lỗ tai của ta, ta còn có biện pháp gì?"

"Là thế này phải không?"

"Chính là như vậy!" Lưu Mật Nhi nặng nề gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, không vạch trần lời của nàng, buông lỏng thân thể mình ngồi bên người của Lưu Mật Nhi.

"Này, sao người không nói lời nào?" Đẩy một cái vào người bên cạnh, Lưu Mật Nhi hỏi.

Phượng Cảnh Duệ mở mắt, "Nói gì?"

"Chuyện giữa người và Khuất Thiên Hàn đó!" Lưu Mật Nhi mở miệng.

"Không có gì đáng nói!" Phượng Cảnh Duệ lờ ý nhiều nói.

Lưu Mật Nhi lặng yên.

Trong nhất thời hai người cũng không mở miệng nói chuyện, đang lúc Lưu Mật Nhi uể oải, Phượng Cảnh Duệ đột nhiên mở miệng, "Hắn và ta cùng nhau lớn lên, đến thời điểm bảy tám tuổi mới bị Khuất Liễu Phong cho mang đi!"

Lưu Mật Nhi quái dị nhìn hắn, "Tại sao?"

"Mẹ ta tâm địa thiện lương, nuôi Khuất Thiên Hàn, nhưng mà, lúc tám tuổi, hắn bị Khuất Liễu Phong mang đi, lần nữa khi có tin tức về hắn chính là lúc hắn đã là Sát thủ đường Đường chủ."

Lưu Mật Nhi nghe vậy hỏi, "Khuất Thiên Hàn không phải là con Khuất Liễu Phong sao?"

"Không phải! Cha mẹ Khuất Thiên Hàn đã chết trong nạn đói!"

"Vậy mục đích của Khuất Liễu Phong là?"

"Chỉ cần có thể có quan hệ với Phượng gia, hắn không ngại quan tâm chăm sóc nhiều một chút!" Cùng mẫu thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên chính hắn hiểu rất rõ tính tình của mẹ, mẹ thiện lương như vậy, sẽ không quên đứa bé Khuất Thiên Hàn này, nhất là khi biết đứa bé này đã được Khuất Liễu Phong thu nuôi, lòng phòng bị của nàng đối với Khuất Liễu Phong cũng bởi vì vậy mà dễ xuống.

"Thật là một kẻ hèn hạ !" Lưu Mật Nhi chậm rãi nói.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

"Người đánh hắn thành như vậy, Khuất Thiên Hàn sẽ tìm tới làm phiền người thì sao?" Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng.

"Nàng đang lo lắng cho ta sao?" Phượng Cảnh Duệ hài hước nói.

Lưu Mật Nhi mím môi, "Ta là đang nghĩ, người chừng nào thì sẽ bị Khuất Thiên Hàn đánh chết!"

"Vậy không phải nàng sẽ phải thủ tiết sao? Mật Nhi, yên tâm, ta sẽ vứt bỏ chính là một mình nàng đấy!" Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nói, "Cho dù ta có chết!"

Chấn động trong lòng, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, không được tự nhiên mở miệng, "Người chết rồi, làm sao người biết ta sẽ vì người mà thủ tiết?"

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, cánh tay nâng những sợi tóc của nàng trên đầu ngón tay vuốt vuốt, môi mỏng dịu dàng nhưng cũng lạnh lùng mở miệng, "Trước khi ta chết, ta nhất định sẽ giết nàng trước!"

Lưu Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Hình như không nhận thấy được ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ thông thả ung dung nói, "Ta sẽ không cho phép một mình nàng sống trên thế gian này, ta cũng không cho phép có người nhúng chàm đồ của ta!"

Đề xuống rung động trong lòng, Lưu Mật Nhi cau mày, "Ta không phải đồ của người!"

Hình như Phượng Cảnh Duệ đột nhiên hồi hồn, hắn nhếch môi cười, "Mật Nhi không cần lo lắng!"

"Ta chưa bao giờ lo lắng!" Luru Mật Nhi lắc đầu một cái,

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, "Sao?"

Luru Mật Nhi bĩu môi, "Ngươi không nên đắc ý! Một ngày nào đó, ta sẽ cứu ngươi một lần! Để cho ngươi trở thành người phụ thuộc ta" Nàng hơi hất cằm nói.

Phượng Cảnh Duệ, "Ta chờ ngày đó!"

Luru Mật Nhi mím môi, "Sẽ không quá lâu!"

Phượng Cảnh Duệ cười lớn một tiếng, đưa tay đón eo của nàng, "Mật Nhi, ta có nói qua chưa, dáng vẻ của nàng thoát nhìn rất mê người!" Hắn đến gần bên tai của nàng, "Làm cho người ta có kích động muốn nuốt vào trong bụng!"

Luru Mật Nhi liếc hắn một cái, "Ta tin tưởng ngươi không có loại kích động đó! Bằng không ngênh đón ngươi có thể là một đôi tất thối! , "

Phượng Cảnh Duệ giật mình, chợt cười lên ha ha, "Mật Nhi ơi Mật Nhi, làm sao nàng đáng yêu như vậy!"

Trả lời hắn là bóng lưng Luru Mật Nhi đứng dậy rồi đi! Cự tuyệt cùng hắn cái người điên này mở miệng nói chuyện!

Liếc nhìn Luru Mật Nhi rồi đi, nụ cười Phượng Cảnh Duệ chợt tắt, Mật Nhi nói đúng, Khuất Liễu Phong là một nguy cơ! Nên sớm đi xử lý cho tốt!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mật Nhi Giống Hệt Mộ Dung Tế

Cần dưỡng thương, tới khi vết thương tốt lên. Không đợi Phượng Dương mở miệng, Phượng Cảnh Duệ đã kéo Luru Mật Nhi đi.

Ngồi trên xe ngựa, Luru Mật Nhi không vui, nhìn nam nhân đang ngồi dựa trên vách xe ngựa, "Cha ngươi đâu có đuôi ngươi đi!"

"Hắn không rảnh thôi!" Phượng Cảnh Duệ nhún vai, nói lạnh nhạt. Nếu Phượng Dương có thời gian, sao có thể cho hắn đợi ở đó lâu như vậy?

"Vậy tại sao ngươi lại muốn chạy ra đây?" Quan trọng hơn là sao lại đưa nàng đi cùng!

"Tìm người!" Hắn cho nàng đáp án,

"Liên quan gì tới ta?" Luru Mật Nhi trợn mắt.

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, ý cười rơi vào đáy mắt, trong nháy mắt, sự tao nhã tràn đầy trong xe, Luru Mật Nhi xoay mặt, không thèm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn, "Đừng nhìn ta!"

Đôi mắt lóe lên, nụ cười nơi khoé miệng Phượng Cảnh Duệ càng sâu, "Sợ?"

Luru Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người vén màn xe ngắm phong cảnh.

Ngay ở phía sau, xe ngựa của nàng lướt qua bảy người cao lớn cười ngựa, ánh mắt Luru Mật Nhi giương lên, nhìn người đối diện đang cười ngựa, ánh mắt của nàng tràn ngập sự sững sờ, buông tay, hạ màn xe, xoay người nhìn Phượng Cảnh Duệ.

"Sao vậy?" Ngoài ý muốn nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của nàng. Trước đó nàng vẫn trốn tránh ánh mắt của hắn, sao lúc này lại quay lại nhìn hắn?

Luru Mật Nhi mím môi, "Không có gì!"

Đang nói, bỗng nhiên, xe ngựa bất ngờ nghiêng ngả, theo quán tính, Luru Mật Nhi lao về phía Phượng Cảnh Duệ.

Cánh tay dài vươn ra, đem người ôm vào trong ngực, Phượng Cảnh Duệ dù bận

vẫn ung dung mở miệng, "Thì ra, Mật Nhi thích chủ động!"

"Xuống địa ngục đi!" Luru Mật Nhi đẩy hắn.

Ngoài xe ngựa, giọng nói Vô Trần truyền đến, "Xin lỗi, chủ tử, có người chặn đường!"

Phượng Cảnh Duệ cong môi cười, "Nhanh chóng giải quyết!" Hắn cũng không có ý định đứng dậy.

"Vâng!" Vô Trần gật đầu.

Ngược lại với sự nhàn hạ của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi vén rèm lên, chỉ nhìn thoáng qua, nàng lập tức hạ rèm xuống, chui vào trong xe ngựa.

Hành động này của nàng khiến Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, ngón trỏ vén rèm lên, nhìn ra ngoài.

Vô Trần từ trên xe ngựa nhảy xuống, gai tay ôm quyền, "Các vị chặn xe ngựa, có ý gì?"

Trước xe ngựa phía, ba con ngựa cao to chắn trước xe ngựa, người cưỡi ngựa cũng không có ý định xuống ngựa, sau đó ba người kia chống lại ánh mắt của Vô Trần, bỗng nhiên nhìn xe ngựa.

Mặt Vô Trần lạnh tanh, vừa muốn mở miệng, lập tức nghe thấy giọng nói của Phượng Cảnh Duệ từ phía sau truyền

đến, "Vô Trần!"

Mặc bộ quần áo trắng, Phượng Cảnh Duệ vén rèm đứng dậy, chậm rãi ra khỏi xe ngựa. Hành động của hắn nhẹ nhàng như con gió, khiến đôi mắt người nhìn thấy cảnh sắc như sáng lên, trong nháy mắt tăng lên mấy phần sinh động.

Phượng Cảnh Duệ cũng không xuống xe ngựa, đứng lại, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng nhìn ba nam nhân.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Phượng Cảnh Duệ đã hiểu được hành động vừa nãy của Mật Nhi, ánh mắt nhìn về phía sau, hắn cong môi cười, chống lại đôi mắt quen thuộc, hắn nói, "Không biết các vị ngăn xe ngựa của tại hạ, là có ý gì?"

Ánh mắt của nam nhân dời khỏi xe ngựa, nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Ngươi là ai?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Vị công tử này thật thú vị. Là người ngăn xe ngựa của tại hạ, giờ lại muốn hỏi tại hạ là ai?"

Lập tức, ánh mắt lạnh lẽo, ngạo mạn của nam nhân nheo lại, "Người trên xe ngựa, là ai?"

"Nữ quyến, không nên gặp khách!" Phượng Cảnh Duệ nói lạnh nhạt.

Lập tức, khuôn mặt của nam nhân lạnh ngắt, "Nếu ta kiên trì muốn biết thì sao?"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, "Phụ thuộc vào tính cách của nữ nhân nhà chúng ta!" Ý nói, nếu ngươi muốn nhìn, nữ nhân ngồi bên trong đồng ý thì mới được nhìn.

"Nàng là ai?"

"Ngươi không biết hả?" Phượng Cảnh Duệ giật mình nhìn nam nhân, "Ta làm sao có thể biết chứ? Nếu ngươi nhất định muốn biết, ta nói cho ngươi biết. Nàng là..."

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi câm miệng lại cho ta!" Giọng nói của Lưu Mật Nhi truyền đến, cùng lúc đó, người cũng đi xuống xe ngựa.

Vén rèm đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lóe lên sự không vui. Trong nháy mắt, hai đôi mắt tương tự nhau nhìn nhau chăm chăm, Lưu Mật Nhi nhíu mày, "Tìm ta có chuyện gì?"

Trong nháy mắt, lúc Lưu Mật Nhi mở miệng, ba người ngồi trên ngựa thì có hai người ngã, đôi mắt kinh ngạc nhìn Lưu Mật Nhi. Lưu Mật Nhi cũng không rời mắt, nhìn nam nhân.

Vì sao ư. Quá giống! Hắn cùng nàng, thật sự quá giống! Chỉ có một sự khác biệt duy nhất đó là hắn là nam, nàng là nữ thôi!

Nam nhân dường như cũng vô cùng kinh ngạc, trầm mặc thật lâu, mới mở miệng, "Ngươi là nữ?" Nghe thật cẩn thận, thấy giọng nói của hắn hơi run rẩy.

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn quần áo của bản thân, gợn tay sờ cây trâm đỏ thắm cắm ở trên đầu, quay đầu nghiêm mặt nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Ta không giống nữ nhân hả?"

Dường như Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng chăm chú, "Nữ nhân! Trăm phần trăm là nữ nhân!"

Bỗng nhiên, Lưu Mật Nhi vỗ đùi "đét" một cái, "Đúng rồi!" Quay đầu lườm nam nhân kia một cái, "Mắt ngươi đúng là có vấn đề, Phượng Cảnh Duệ là đại phu, để ta bảo hắn chữa trị cho ngươi nhé!"

Phượng Cảnh Duệ ung dung mở miệng, "Ta đòi tiền thù lao đó!"

Luru Mật Nhi nhún vai.

Nam nhân lại mở miệng, "Ngươi là Phụng Cảnh Duệ ở Minh cốc?"

"Không phải!" Phụng Cảnh Duệ lắc đầu.

Ánh mắt của nam nhân trở lên lạnh lùng "Nàng vừa gọi tên ngươi như vậy cơ mà!"

"Thiên hạ to lớn, trùng tên trùng họ nhiều không kể xiết, công tử không cần tin là thật!" Phụng Cảnh Duệ cười nhạt mở miệng.

"Ngươi biết hử! Chắc sẽ không khéo như vậy đâu?" Nam nhân không mở miệng, hai người ngồi bên cạnh hửn hỏi.

Phụng Cảnh Duệ nở nụ cười, "Các ngươi từng gặp hửn rồi hử?"

"Không có!"

"Vậy ngươi làm sao biết ta là hửn hử? Kỳ Hoàng Chi Thuật*, hiểu qua mà thôi!" Phụng Cảnh Duệ nói.

*Kỳ Hoàng Chi Thuật: xem chương 27

Luru Mật Nhi mím môi không nói, tuy nàng không biết vì sao Phụng Cảnh Duệ không thừa nhận, nhưng nhất định là hửn có ý định của bản thân, tỷ nữa hửn là được.

Dường như nam nhân ngồi trên ngựa cũng không đôi co chuyện này, ngược lại nhìn Luru Mật Nhi, "Tên của ngươi!"

Cái giọng này... Giống như bậc chí cao vô thượng. Luru Mật Nhi hơi mím môi, không thêm đề ý!

Nam nhân thờ ơ nhìn Luru Mật Nhi, "Ta đang hỏi tên của ngươi đây!"

"Nói xong có trả tiền không?" Luru Mật Nhi quay đầu hỏi.

Nam nhân nhún mày, "Cái gì?"

"Lấy bạc tới đổi đi! Một chữ mười vạn lượng!" Luru Mật Nhi hừ lạnh. Cho ngươi tùm!

Nghe vậy, trong nháy mắt, nam nhân nhún mày, "Ngươi..."

Đứng bên cạnh, Phụng Cảnh Duệ che miệng không nói, không đáng để hửn phải nhúng tay vào. Nhìn hai người nói chuyện, hửn lập tức hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người. Ngay cả khi không phải ruột thịt, cũng không thoát được mối liên quan giữa họ. Hửn sẽ nhìn sự việc phát triển.

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Ta làm sao hử? Ở trước mặt nam nhân khác đùa

giỡn nữ nhân của hửn, ngươi cảm thấy mặt ngươi rất dày đúng không?" Nàng nói hửn, tay lại chỉ vào Phụng Cảnh Duệ.

Mắt Phụng Cảnh Duệ sáng lên. "Mật Nhi, nàng thừa nhận rồi sao?"

Luru Mật Nhi liếc mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ, sau đó quay đầu lại, "Muốn biết thì mang bạc tới mà đổi."

Mặt nam nhân khẽ động, "Được rồi!" Ngừng lại, hửn lại hỏi, "Tên là gì?"

"Luru A Đại! 30 vạn, Vô Ngân, ngươi nhớ cho kĩ! Nhớ hỏi rõ vị công tử này, tìm hửn lấy tiền!" Luru Mật Nhi quay đầu đi vào trong xe ngựa, không cần nhiều lời nữa.

Nghe được tên nàng, Nam nhân cũng không nói gì, ra hiệu cho người bên cạnh đưa ngân phiếu, lại một lần nữa, hửn lại nhìn Luru Mật Nhi đang xoay người rồi đi.

Xe ngựa đi tiếp, Phụng Cảnh Duệ vén rèm vào trong xe ngựa ngựa, hửn nhìn Luru Mật Nhi bỗng nhiên chìm vào trong im lặng, thật lâu không nói.

Lúc này, trong lòng Luru Mật Nhi cực kỳ phức tạp, không biết nên nói cái gì cho tốt. Người này có thể là người thân duy nhất của thân thể nàng đang mang, khuôn mặt tương tự đó nếu không phải quan hệ huyết thống thì không có khả năng giống nàng như thế, cho nên, nàng gần như khẳng định, người này có quan hệ cực kỳ gần gũi với Luru A Đại.

Nhận ra thì thế nào? Có thể thay đổi cái gì? Bây giờ, nàng không phải Luru A Đại kia nữa rồi. Có thể nhận người thân sao?

"Không định nói gì sao?" Phụng Cảnh Duệ trầm giọng hỏi.

Hơi hơi nâng mày, Luru Mật Nhi mím môi, "Nói cái gì?"

"Người kia!"

"Ta không biết!" Luru Mật Nhi nói vô cùng dứt khoát.

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, "Nhưng biểu hiện của nàng không bình thường!"

"Ta thay người kiếm 30 vạn lượng bạc không tốt sao?" Nàng biết không thể dấu diếm được Phượng Cảnh Duệ. Ánh mắt của hắn, sao lại lợi hại như vậy!

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Mật Nhi, nàng hơi bối rối đấy!"

"Là sao?" Luru Mật Nhi nhún nhún vai, rên rỉ một lát, sau đó mới mở miệng, "Người cảm thấy ta với người vừa nãy giống nhau không?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu không do dự chút nào.

"Người cảm thấy, quan hệ của chúng ta vô cùng mật thiết chứ?" Luru Mật Nhi trầm ngâm.

"Ừ! Mật Nhi, nàng muốn nói điều gì?"

Luru Mật Nhi chống tay đỡ má, nghiêm túc nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Bọn hắn đang tìm người!"

"Cho nên?"

"Tìm người là vì chữa bệnh, không bằng..."

"Không bằng, chúng ta đi nhìn đi, xem ai bị bệnh, rốt cuộc bị bệnh gì? Nếu có thể chữa khỏi thì chữa cho người ta, nàng muốn nói thế đúng không, muốn nói cái này chứ gì?" Về mặt của Phượng Cảnh Duệ thể hiện sự thông suốt nhìn Luru Mật Nhi.

Trầm mặc một lúc, Luru Mật Nhi khẽ cười một tiếng, "Người biết rồi hả? Dù sao cũng không có việc gì mà!"

"Nàng muốn đi thì đi thôi!" Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, quay đầu lại, nhướn mày, "Vô Trần, tìm những người đó quay lại đây!"

Chưa kịp nói tiếp, giọng nói của Vô Trần đã truyền đến, "Chủ tử, bọn hắn để một người ở đây!"

"A...!" Vậy thì càng tốt, không cần báo cho bọn hắn nữa.

Chưa tới một lúc, ba người đã đi quay lại bên cạnh xe ngựa, lúc này đoàn người mới dừng lại, nghỉ ở quán trà ven đường.

Luru Mật Nhi xuống xe ngựa, phui bụi trên người, sau đó, ngón cái của nàng chỉ vào Phượng Cảnh Duệ vừa xuống xe, "Người người cần tìm người chính là hắn!"

Nam nhân nhiu mày, nhìn bọn hắn, hai tay ôm quyền, "Ta là Mộ Dung Tế "

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ ngăn ra, "Mộ Dung?" Hắn nghiêng ngẫm hai chữ này, bỗng nhiên nở nụ cười. Hắn dường như đã hiểu ra điều gì đó rồi.

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, quay đầu đi tới quán trà, ngồi xuống, "Các người nói chuyện đi!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dứ dứ nắm đấm với Mộ Dung Tế, "Phượng Cảnh Duệ!"

Mộ Dung Tế cũng không hỏi tại sao vừa nãy Phượng Cảnh Duệ không chịu nhận thân phận của hắn! Ra ngoài giang hồ, rất nhiều người cũng không chịu thừa nhận. Hơi hơi gật đầu, Mộ Dung Tế dẫn đầu đi tới chỗ đối diện Luru Mật Nhi ngồi xuống.

Choang một tiếng,

Luru Mật Nhi ném chiếc chén trong tay thật mạnh, "Người muốn nhìn bao lâu nữa hả?" Nàng trợn mắt với Mộ Dung Tế đang ngồi đối diện, lạnh giọng hỏi.

Đôi mắt Mộ Dung Tế lóe sáng, "Nhìn người cũng mất tiền hả?"

"Mất tiền chứ!" Luru Mật Nhi tức giận nhìn hắn, "Ta không biết ta là mỹ nữ cơ đấy, người không cần nhìn ta, muốn nhìn mỹ nhân, nhìn Phượng Cảnh Duệ ấy!" Lời nàng nói quả là sự thật, con trai của Cơ Hoàn Hoàn khuynh quốc khuynh, những cái khác thì không có chứ dung mạo thì vô cùng phong phú.

Phượng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo, "Mật Nhi!"

Luru Mật Nhi hơi mím môi, "Người cảm thấy không được nhìn ta quá lâu đi!"

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, nhếch môi cười, quay đầu nhìn Mộ Dung Tế, "Công

tử, nhìn ta là được! Ít nhất, ta còn có tác dụng tăng vẻ đẹp cho phong cảnh!" Hắn nó vô cùng bất đắc dĩ. Nói thật, hắn cũng không thích ánh mắt của

người nọ. Quá nóng bỏng...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Liên Tục Nói Về Thân Thế

Xác định được thân phận của Phượng Cảnh Duệ rồi, bọn người Mộ Dung Tế cũng không mở miệng giải thích lý do muốn tìm Phượng Cảnh Duệ. Chỉ có ánh mắt nóng rực đặt trên người Lư Mật Nhi.

Lư Mật Nhi căm tức nhìn Mộ Dung Tế, "Rốt cuộc ngươi muốn nhìn bao lâu nữa hả?"

Chậm rãi để cái chén trong tay xuống, Mộ Dung Tế cũng không thèm che giấu ánh mắt của mình, chậm rãi nói, "Không biết!"

Thật đúng là không biết che giấu chút nào, Lư Mật Nhi căm tức nhìn hắn, "Nhìn cái gì vậy, ngươi chưa từng thấy nữ nhân à?" Mộ Dung Tế trầm mặc, trong nhà Mộ Dung, đúng là không có nữ nhân!

Nhìn về mặt hắn, Lư Mật Nhi tròn to hai mắt, "Có thật chưa gặp qua?" Điều này làm sao có thể?

Mộ Dung Tế trầm mặc không nói, "Ngươi lớn lên ở đâu?"

Lư Mật Nhi xem thường, "Liên quan gì tới ngươi?"

". . . Ngươi nên biết là, ta và ngươi giống nhau!" Mộ Dung Tế trầm giọng nói.

Lư Mật Nhi nhún nhún vai, "Vậy thì thế nào?"

"Ngươi và ta có quan hệ huyết thống!"

"Bây giờ ngươi muốn nhận thân?" Lư Mật Nhi nhún mày.

Mộ Dung Tế lắc đầu, "Ta chỉ muốn làm cho rõ ràng!"

Nghe vậy, Lư Mật Nhi nhướn mày, "Nếu không muốn nhận thân, làm rõ ràng thì có ích lợi gì?" Thì ra người ta căn bản cũng không có ý nhận thân, là mình ham rồi.

Mộ Dung Tế làm mặt lạnh, không mở miệng.

Lư Mật Nhi không nhịn được đập một cước lên Phượng Cảnh Duệ đang ở một bên xem trò vui, trong ánh mắt tiết lộ, vì sao ngươi không nói lời nào?

Phượng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, "Mộ Dung công tử!"

Mộ Dung Tế quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, "Ngươi không muốn tính toán nhận thân?"

Mộ Dung Tế không lắc cũng không gật đầu.

Về Mộ Dung gia qua một chút lời đồn đãi, Phượng Cảnh Duệ cũng biết được, vì là cháu của Thiên Nhất Đệ Nhất Lão, nên cho dù hiểu biết không phải rõ ràng tường tận, thì cũng là hiểu biết một hai. Cho nên, chuyện tình về Mộ Dung gia hắn từng nghe thấy khá nhiều.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Đã như vậy, ngươi không cần đồng hành với chúng ta!"

Mộ Dung Tế không mở miệng, ngược lại thuộc hạ bên người hắn tròn to hai mắt, "Tại sao?"

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn Mộ Dung Tế, nghĩ rằng hắn biết.

Mộ Dung Tế gật đầu, "Các ngươi muốn đi đâu?"

"Tìm người!" Phượng Cảnh Duệ trả lời. Lúc này Lư Mật Nhi đã đứng dậy đi tới ngồi xuống bên người Vô Ngân rồi.

Mộ Dung Tế đứng dậy, "Tạm biệt!" Dứt lời liền xoay người rời đi. Hai thuộc hạ vội vàng muốn đuổi theo, không biết Mộ Dung Tế nói gì. Hai thuộc hạ lại xoay người bất mãn nhìn đám người Phụng Cảnh Duệ.

Lại lần nữa lên đường, hai bên xe lại nhiều thêm hai con ngựa. Lưu Mật Nhi đưa tay nhắc rèm cửa sổ lên rồi nén tức giận, không vui vẻ nhìn Phụng Cảnh Duệ thong thả nhàn nhã đó, nặng nề hừ một tiếng.

Chậm rãi mở mắt, Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, "Thế nào?"

"Không phải là người không thích có người đi theo sao? Vậy mà người bây giờ thế nào lại không mở miệng như vậy?" Lưu Mật Nhi thờ phỉ phò căm tức nhìn Phụng Cảnh Duệ nói.

Phụng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, "Hộ vệ miễn phí mà nàng lại không cần sao?"

Lưu Mật Nhi lặng yên, thật lâu nàng mới mở miệng, "Ta không thích bọn họ đi theo ta! Bọn họ không hề thích ta!"

Đây mới là điều quan trọng nhất chứ gì? Phụng Cảnh Duệ cười khẽ, "Nàng đuổi bọn họ cũng không đi!" Rồi bí mật chỉ chỉ.

Nàng dĩ nhiên biết, cho nên mới cần hắn. Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt quay đầu nghiêm túc nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Không phải người là lâu chủ Đệ Nhất Lâu sao? Nắm giữ tin tức bí ẩn nhất thiên hạ, sao người lại không biết Mộ Dung Tế chứ?"

Phụng Cảnh Duệ nhướng mày, "Ta chưa hề nói qua ta không biết hắn!" Từ sau khi những người đó xuất hiện ở nơi này, tin tức Mộ Dung gia cũng đã được đưa đến trên tay hắn. Mộ Dung Tế là ai, hắn đã biết.

"Hắn là ai?"

"Gia chủ Mộ Dung gia!" Phụng Cảnh Duệ trả lời.

Lưu Mật Nhi im lặng chờ, thật lâu sau không nghe được lời kế tiếp, nàng không khỏi cau mày, "Sau đó thì sao?"

Phụng Cảnh Duệ bịt miệng cười, "Tin tức Đệ Nhất Lâu đều phải đưa tiền đến đổi, Mật Nhi, có tiền sao?"

"Không phải ta có ba mươi vạn lượng bạc sao? Đủ rồi chứ?" Lưu Mật Nhi nhớ tới tên cha mình đã đổi lấy 30 vạn lượng bạc.

Phụng Cảnh Duệ cười ra tiếng, "Mật Nhi, nàng cảm thấy, Mộ Dung gia thần bí như vậy vì một cái tên mà cho nàng 30 vạn lượng bạc, vậy tin tức nhà bọn họ, nàng cảm thấy chỉ có 30 vạn lượng mà đủ sao?"

Vậy mà chưa đủ! Lưu Mật Nhi thờ phỉ phò nhìn hắn chăm chăm, khóe mắt thấy hai người bên cạnh xe ngựa, con người Lưu Mật Nhi xoay vòng, hừ lạnh một tiếng. Đã như vậy, đừng có trách ta!

Phát hiện ý đồ không tốt trong mắt nàng, Phụng Cảnh Duệ cười nhạt không nói đầy dung túng.

Vén rèm xe ngựa đi ra, Lưu Mật Nhi đứng bên Vô Trần quay đầu nhìn hai nam nhân bên xe ngựa, "Này, hai người các người tới đây!"

Hai người nam nhân nhìn nhau, thúc ngựa tiến lên, "Tiểu thư!" Trong âm thanh có nhiều bất mãn.

Nghe gọi như thế, Lưu Mật Nhi khẽ nhún mày "Không được gọi ta như vậy."

Nam nhân trầm mặc, tiểu thư này thật khó hầu hạ!

Lưu Mật Nhi gật đầu "Tên của các người là gì?"

"Tiểu nhân, Thanh Ngọc!"

"Tiểu nhân, Từ Hằng!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, "Không ngờ đáng đáp các người ngũ đại tam thô, ngược lại tên rất dễ nghe!" Nhìn lướt qua hai nam nhân này nàng lạnh nhạt nói.

Thanh Ngọc và Từ Hằng rất thông minh, không vì nàng nói những lời này mà bày tỏ bất kỳ ý kiến gì. Có điều bọn hắn nghĩ, đột nhiên từ đâu ra cô gái này giống với chủ tử của mình, căn bản cũng chẳng đáng yêu. Dĩ nhiên bọn họ cũng không định nói ra lời này.

"Này, hai người các người, giúp đỡ ta một việc đi?" Lưu Mật Nhi mở miệng nói

Thanh Ngọc tiến lên một bước, "Cô nương mời nói". Ngay từ lúc nàng nói ra không thích bọn họ gọi nàng là tiểu thư, Thanh Ngọc thông minh liền đổi cách gọi.

"Ta muốn một cái bánh bao thịt trong ngõ hẻm ở trấn nhỏ chúng ta qua lúc trước. Ta còn muốn biết trong trấn tới có thứ gì ăn ngon chơi hay nữa! Các người giúp ta đi làm đi!" Lưu Mật Nhi hất cằm lên đưa mắt nhìn hai người Thanh Ngọc và Từ Hằng.

Quả nhiên, hai nam nhân này trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, “Cô nương, mới vừa rồi tại sao không nói?”

“Cô nương ta bây giờ mới muốn ăn, thế nào. Người có ý kiến à?” Lư Mật Nhi ngang ngược lại nói.

“Gia chủ muốn cho chúng ta bảo vệ cô nương! Không phải hầu hạ cô nương chơi, hơn nữa, không phải cô nương người có thuộc hạ hay sao?” Bọn họ nhìn Vô Ngân cùng Vô Trần.

Lư Mật Nhi hầm hừ, “Bọn họ không phải thuộc hạ của ta”

So với Thanh Ngọc kích động, Từ Hằng trầm ổn hơn nhiều, hần trầm giọng mở miệng,

“Cô nương, Thanh Ngọc ở lại bảo vệ cô nương, Từ Hằng đi thì hơn!”

“Không! Ta muốn hai người các người cùng đi”. Nàng chính là không muốn nhìn thấy bọn họ.

Thanh Ngọc mặt lạnh, “Người...”

“Như thế nào? Có phải các người rất ghét ta hay không?”. Lời nói lư xoay chuyển, cười duyên mở miệng, “Ta cũng chán ghét các người, vậy các người đi đi là được!”

“Gia chủ ra lệnh thuộc hạ bảo vệ cô nương!”

Lư Mật Nhi hừ lạnh,” Các người bị nhóm người Gia chủ đuổi ra khỏi cửa còn không tự biết!”

Thanh Ngọc và Từ Hằng nhìn nhau, trong mắt nhau thấy được sự khó hiểu.

Lư Mật Nhi nói lời chính nghĩa, “Các người là do hần mang ra ngoài, bây giờ hần lại đi một mình, để các người lại giúp ta là người xa lạ này, không phải các người bị hần đuổi ra khỏi cửa rồi sao?”

“Gia chủ sẽ không làm như vậy” Thanh Ngọc xúc động nói.

Từ Hằng nhìn lướt qua Thanh Ngọc, cái cô nương này rõ ràng không thích hai người bọn họ, hiện tại nói chuyện này, đơn giản là muốn bọn họ rời đi thôi.

“Làm sao người biết?Không bằng các người đi tìm Mộ Dung Tế hỏi một chút thì hơn!” Lư Mật Nhi ung dung nói.

Từ Hằng liếc mắt nhìn Lư Mật Nhi, lại nhìn lướt qua Thanh Ngọc, ánh mắt có ý bảo Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc lập tức cúi đầu, hần rõ ràng mình mắc phải lỗi lớn, thân là thuộc hạ, không nên hoài nghi bất cứ mệnh lệnh gì của Gia chủ.

Từ Hằng tự lập tức chấp tay, “Cô nương không cần lo lắng, Thanh Ngọc và Từ Hằng được lệnh bảo vệ cô nương!”

Lư Mật Nhi trợn mắt, “Các người không lo lắng ?!”

Từ Hằng nhú lông mày, “Nếu như thế, Từ Hằng cùng Thanh Ngọc tự nguyện đi theo cô nương!”

“Người... Chẳng thú vị gì hết!”Lư Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào xe ngựa, thờ phỉ phò ngồi đối diện Phượng Cảnh Duệ.

Nhắm mắt dưỡng thần, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Thế nào?”

“Không thú vị, không thú vị!” Lư Mật Nhi thờ phỉ phò nói.

Phượng Cảnh Duệ cười ha hả.

Lư Mật Nhi nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ, “Người đã biết trước?”

Phượng Cảnh Duệ cười ra tiếng, “Người bên cạnh Mộ Dung Tế, làm sao có thể vì hai ba câu nói của nàng mà thuyết phục được?”

Lư Mật Nhi không vui, “Ta không muốn để cho bọn họ đi theo ta!”

Phượng Cảnh Duệ ngừng lại “Tại sao?”

“Ở đâu ra nhiều tại sao như vậy?” Lư Mật Nhi xoay mặt đi.

“Đối với nàng mà nói. Bọn họ chỉ là người xa lạ, vì sao lại vì bọn họ mà tức giận?” Phượng Cảnh Huệ nói thẳng.

Lư Mật Nhi im lặng. Vốn là nàng có thể không thêm đề ý! Nhưng mà, nàng không muốn cùng những người đó có chút quan hệ nào. Trước đó muốn Phượng Cảnh Duệ biết thân phận của nàng cũng chỉ là xúc động nhất thời, sau thời điểm đó, nàng lại có mấy phần hối hận.

Nàng không phải Luru A Đại, không phải là Luru A Đại mà bọn họ nghĩ. Ngay cả có được thân phận này thì cũng đã không phải người kia, cho dù tìm được thì có ích lợi gì? Nàng bây giờ, chỉ muốn cùng Mộ Dung Tế vạch rõ giới hạn.

“Mật Nhi hình như chưa từng nói qua chuyện của mình!” Phụng Cảnh Duệ nhắc lại chuyện xưa.

Luru Mật Nhi xoay mặt, “Không có gì để nói!”

Phụng Cảnh Duệ thu lại ánh mắt, “Mật Nhi quả thật làm tổn thương lòng của ta!”

Quay đầu lại nhìn thẳng Phụng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi mím môi, trầm mặc rất lâu sau đó mới lên tiếng nói, “Ta không phải là nàng. Không cách nào thay thế nàng nhận thân!”

Lời này....

Phụng Cảnh Duệ khẽ cau mày, hẳn không phải một người ngu dốt, vậy mà cũng nghe không hiểu trong lời nói của nàng có ý tứ gì.

“Cái gì gọi là nàng không phải nàng?”

Luru Mật Nhi ngẩng đầu, nhận thấy được mình vừa nói cái gì, sau đó mím môi, “Không có gì ! Ta chưa nói gì cả”

Phụng Cảnh Duệ nghiêm túc ngồi dậy, kéo Luru Mật Nhi một cái, “Mật Nhi, nói cho rõ ràng!” Trong lòng hắn thầm hoảng hốt.

Đẩy tay của hắn ra, Luru Mật Nhi thờ dãi, “Ngươi muốn biết sao?”

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm nhìn nàng. Ngụ ý rất rõ ràng.

Trầm mặc một lúc thật lâu sau, Luru Mật Nhi lúc này mới lên tiếng, “Ta là Luru Mật Nhi. Đối với các ngươi mà nói, thế giới của ta là tương lai mà các ngươi không thể nào tưởng tượng được. Đối với ta mà nói, các ngươi là một đồng cỏ nhân thôi!”

Phụng Cảnh Duệ trầm mặc không nói.

Lúc này Luru Mật Nhi mới đem chuyện của mình trải qua làm thế nào tới đây nói một phen.

Lời nói vừa xong, bỗng Phụng Cảnh Duệ nắm tay của nàng một cái, thật chặt. Cho đến khi Luru Mật Nhi đau kêu thành tiếng hắn mới chậm rãi tỉnh ra.

Sau một khắc, thân thể hắn khẽ nhúc nhích, người đã rơi xuống đỉnh xe ngựa, “Hai người các ngươi, cút ngay lập tức!”

Thanh Ngọc và Tử Hằng nhìn nhau, “Phụng công tử, chúng ta...”

Không chờ bọn họ nói xong, hai cánh tay của Phụng Cảnh Duệ đã vung lên, đánh ra một chưởng. Thanh Ngọc và Tử Hằng tránh nhau nhưng không kịp rút xuống ngựa.

Phụng Cảnh Duệ đứng đó chấp tay, “Cút! Đừng để cho ta nhìn thấy các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mượn Sức Mộ Dung Tế

Phụng Cảnh Duệ như vậy thật quá đáng sợ, Luru Mật Nhi cảm giác phát hiện ra Phụng Cảnh Duệ chính là một bộ quần áo trên người mình, muốn nhưng không thể cởi, đi tới đâu phải mang theo tới đó.

Ngay lúc này Phụng Cảnh Duệ tắm còn nàng ở sau bức bình phong, nghe tiếng hắn thông thả ung dung khoác nước tắm rửa, nàng tức giận thờ dãi, "Phụng Cảnh Duệ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Âm thanh Phụng Cảnh Duệ từ phía sau bình phong truyền đến, "Tắm a, Mật Nhi không nghe được sao, ta không ngại cho nàng đi vào xem một chút!"

"Ta ngại" Luru Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

Một lúc sau, tiếng nước chảy mãnh liệt, có vẻ Phụng Cảnh Duệ đã đứng dậy. Luru Mật Nhi xoay người đưa lưng về phía bình phong, không bao lâu Phụng Cảnh Duệ chỉ mặc áo trong từ phía sau bình phong đi ra nhìn lướt qua Luru Mật Nhi,

‘Mật Nhi, tới lượt nàng!’”

Lưu Mật Nhi phòng bị nhìn hắn, “Ta không tắm!”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu liếc nhìn nàng, “Thối!”

“Ngươi mới thối!” Lưu Mật Nhi đứng dậy, hướng giường nệm đi tới, “Ngươi tắm xong rồi, ta ngủ!” Nàng rút cuộc muốn đi ngủ!

Phải ở trong cùng một căn phòng, căn bản nàng không muốn dùng chung với Phượng Cảnh Duệ, chỉ có điều người kia đã nói không cho phép nàng rời khỏi hắn trong cự ly ba bước, nàng chỉ có thể chờ.

Phượng Cảnh Duệ một tay nhắc thân thể của nàng lên, ôm ngang một cái rồi hướng phía sau bình phong đi tới “Tắm!”

Lưu Mật Nhi oa oa kêu to, “Ta không muốn tắm nước ngươi đã dùng qua đâu”

“Tại sao?” Bọn họ cũng đã gần gũi như vậy rồi, tắm thì sợ cái gì chứ?

“Bần!” Lưu Mật Nhi nhăn nhó lỗ mũi.

Phượng Cảnh Duệ ngắt hông của nàng, “Ta tìm người đổi lại là được!”. Chân hắn cũng chuyển một cái, để người trên chiếc ghế, rồi phân phó đổi nước mới.

Nhìn xuống hai chân, Lưu Mật Nhi nhún mảy nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Này, ngươi hôm nay sao thế?”

Trong xe ngựa mặc dù nàng không nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ làm cái gì, nhưng mà ngôn ngữ lạnh lùng vô tình của hắn, một chữ cũng không thoát mà truyền vào tai của nàng.

Phượng Cảnh Duệ không hiểu nhưng mảy, nhún nhún vai, “Nàng đều thấy rồi đấy. Ta có chuyện gì, không phải nàng đều rõ sao?”

Lưu Mật Nhi để hai chân xuống, chỉ vào chóp mũi Phượng Cảnh Duệ, “Ngươi cho ta là kẻ ngu sao, ngươi động thủ với bọn họ, không phải sao?”

“Không phải nàng ghét hai người kia sao? Ta giúp nàng xử lý, không tốt sao?” Phượng Cảnh Duệ thân nhiên mở miệng.

“Ta không thích bọn họ, nhưng cũng không có ý định muốn động thủ, ngươi rút cuộc làm sao vậy?” từ sau khi nàng nói xong, sắc mặt Phượng Cảnh Duệ liền vô cùng thay đổi, cho đến bây giờ nửa bước cũng không để nàng rời khỏi người, rõ ràng như vậy, nàng không phải không nhìn ra.

Một tay nắm đầu ngón tay của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của chính mình, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu không nói.

Lưu Mật Nhi rút ngón tay lại, “Phượng Cảnh Duệ!” Nàng nói gần từng chữ.

“Ta muốn đem nàng cột vào bên cạnh, không cho phép bất cứ kẻ nào mang đi!” Chậm rãi giương hai con mắt, vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ tràn đầy âm u, đôi tròng mắt lạnh lùng tàn khốc, môi mỏng hé mở khạc ra câu chữ, làm người ta khiếp sợ.

Theo như lời nói của nàng làm cho hắn vô cùng kinh hãi, nếu quả như nàng từng nói, nàng là một linh hồn đến từ tương lai. Vậy thì chứng tỏ nàng lúc nào cũng có thể rời đi, mà căn bản mình không có cách gì giữ lại. Cho nên, nhất người ở bên cạnh mình, là cách duy nhất hắn có thể nghĩ tới.

Hơn nửa ngày sau, Lưu Mật Nhi mới tìm lại được âm thanh của mình, “Phượng Cảnh Duệ!” Nàng thở dài mở miệng.

Lời của nàng bị nụ hôn đột nhiên của hắn rơi vào trên ngón tay cắt đứt, nàng thở dài,

“Ngươi là một nam nhân, không nên có tình cảm yếu ớt như vậy!” Thế mà hắn đã có.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu một cái, “Không!” Hắn bây giờ không cho là mình là một đấng mày râu cường đại đường nào, từng nhìn qua chân tình của cha mẹ, trong cơ thể của hắn có một nửa máu mủ của mỗi người bọn họ, tự nhiên cũng có chấp niệm của bọn họ.

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Loại chấp niệm này không được!” Hắn khiến cho nàng nhớ lại Phượng Dương, nhớ lại Cơ Hoàn Hoàn, người này cùng Phượng Dương có quan hệ huyết thống, trong cơ thể tự nhiên cũng có chấp niệm của hắn, Nếu như có một ngày, mình. ...

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, đối với lời nói của nàng không thêm bày tỏ. Chấp niệm là của hắn, hắn hiểu mình nên làm như thế nào là được!.

Tiểu nhị xách theo một thùng nước chuyển vào đến cửa đợi đến khi cửa phòng đóng lại Phượng Cảnh Duệ mới đứng dậy, “Tắm đi”

“Tự ta có thể tắm!” Lưu Mật Nhi đẩy tay Phượng Cảnh Duệ ra, xoay người đi vào phía sau bình phong.

Phía trên thùng gỗ ấm nóng mờ mịt dâng lên một đám khói trắng, Lưu Mật Nhi chậm rãi ngồi vào trong thùng gỗ. Trong lòng có mấy phần dao động vì những lời lúc trước Phượng Cảnh Duệ nói.

Nước ấm áp dần dần chuyển lạnh, lúc Lưu Mật Nhi đứng dậy thì trong nháy mắt, trái tim bỗng một cơn đau nhói, trước mắt chợt tối sầm, cả người rất nhanh té xuống.

Đang mím môi uống nước, Phụng Cảnh Duệ khẽ động, thân hình trong nháy mắt lướt tới phía sau bình phong.

Lập tức đập vào mắt là hình ảnh Lưu Mật Nhi té trong thùng nước, trong lòng Phụng Cảnh Duệ căng thẳng, nhanh chóng ôm lên, chuyển sang giường đệm. Đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Không bao lâu sau, Phụng Cảnh Duệ gọi Vô Trần cùng Vô Ngân tới, phân phó trong coi Lưu Mật Nhi rồi vội rời đi.

Lưu Mật Nhi cũng tỉnh lại sau đó hai ngày, sau khi tỉnh lại nàng cũng không có tình trạng lạ. Ngay cả Vô Trần sau khi kiểm tra cũng không phát hiện gì đặc biệt.

Nhưng mà Phụng Cảnh Duệ lại biến mất. Lưu Mật Nhi cùng bọn Vô Trần ba người đành phải ở trong khách sạn chờ Phụng Cảnh Duệ xuất hiện.

Mười ngày đã qua, bọn họ không đợi được Phụng Cảnh Duệ, ngược lại còn có người theo tung tích của bọn họ mà chạy tới, Thanh Ngọc và Từ Hằng, còn có Mộ Dung Tế.

Chỉ có điều, lúc này Lưu Mật Nhi cũng chẳng có tâm tình đi tìm phiền phức với bọn họ, mà bọn Mộ Dung Tế cũng chỉ chủ động ở lại chờ.

Sau nửa tháng trôi qua, Lưu Mật Nhi đứng ngồi không yên, "Vô Trần, chúng ta đi tìm hân!" Khả năng của Phụng Cảnh Duệ nàng không phải không biết. Chỉ có điều, bất cứ kẻ nào cũng có lúc xảy ra việc ngoài ý muốn. Làm sao hân lại biến mất cả mười ngày nửa tháng không xuất hiện chứ.

Vô Trần gật đầu, đứng dậy. Thu dọn đồ đạc.

Khi ba người bước ra khỏi khách sạn, Mộ Dung Tế dẫn người đuổi kịp, cùng đi mà không mở miệng.

Rất cuộc, Lưu Mật Nhi không nhận được hỏi, "Họ Mộ Dung kia, không phải người tìm Phụng Cảnh Duệ để chữa bệnh sao? Đi Minh cốc tìm đi, nơi đó có không ít đại phu, đi theo chúng ta làm gì? Người không sợ người bệnh trong nhà đều chết sạch hết à?" Giọng điệu của nàng không tốt lành gì.

Mộ Dung Tế cau mày, "Người là nữ hài tử, sao nói chuyện thô lỗ thế này!" Hân thần nhiên trách cứ.

Lại là một nam nhân theo chủ nghĩa Đại Nam Tử, Lưu Mật Nhi không có tâm tình cùng hân nói nữa, "Không được đi theo ta!"

Mộ Dung Tế giục ngựa bên cạnh nàng, "Ta có thể giúp người tìm được Phụng Cảnh Duệ!"

"Người đến hân là ai cũng không biết thì làm sao tìm được?" Lưu Mật Nhi liếc hân một cái.

"Ta có phương pháp của ta! Không phải người quan tâm muốn giúp ta một tay đấy chứ?" Dường như Mộ Dung Tế đang chờ nàng mở miệng.

Lưu Mật Nhi nàng chưa bao giờ là người hay cãi nhai, có người giúp một tay nàng dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, làm người không kiêu cách như vậy thật tốt!

"Dĩ nhiên! Tìm được Phụng Cảnh Duệ rồi, người có yêu cầu gì có thể trực tiếp nói với hân!"

Mộ Dung Tế vốn không đưa thêm ra bất kỳ điều kiện gì. Nếu Lưu Mật Nhi lên tiếng, hân đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Ta muốn người đi theo ta về Mộ Dung gia!"

Lưu Mật Nhi mím môi không nói, "Ta? Tại sao?"

"Đến Mộ Dung gia, ta sẽ cho người một câu trả lời chắc chắn!" Mộ Dung Tế nói vậy.

Lưu Mật Nhi cắn răng, thôi, dù mọi việc như thế nào cũng phải đi như vậy một lần, vấn đề là sớm hay muộn thôi. Vì vậy, Lưu Mật Nhi cũng sẽ không kiêu cách, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mặc dù không biết thế lực Mộ Dung Tế có bao nhiêu, nhưng trong vòng ba ngày đã có tin tức của Phụng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi tức giận nhìn Mộ Dung Tế, "Cả nửa tháng, tại sao người không giúp một tay?"

"Không có ai cầu xin ta!" Mộ Dung Tế thần nhiên nói.

Lưu Mật Nhi lặng yên không nói gì, người này nghĩ gì trong lòng không biết!

Nơi Phụng Cảnh Duệ đi đến lại là nơi ở của Hoàng Phủ Nguyệt Minh, đáp án này khiến Lưu Mật Nhi khẽ cau mày, không nhận được mở miệng than thở, "Không phải Hoàng Phủ Nguyệt Minh rất cuộc không nhận được đã đem Phụng Cảnh Duệ trói lại mà ăn rồi!"

Mấy tiếng xì xì truyền đến, Lưu Mật Nhi quay đầu lại nhìn hai người Thanh Ngọc và Từ Hằng, "Thế nào? Nước trà uống không ngon sao..., cũng đừng

lãng phí thế!"

Thanh Ngọc đỏ mặt, "Cô nương, làm sao ngươi có thể nói ra những lời như vậy?"

Lưu Mật Nhi khoanh tay trước ngực, "Ta nói cái gì hả? Khiến cho ngươi không cam lòng?"

"Ngươi là một cô nương mà, tại sao có thể nói . . ."

Lưu Mật Nhi hiểu rõ gật đầu một cái, "Ha. Ta nói này Thanh Ngọc, ngươi không còn là một thất nam à?"

Thanh Ngọc không hiểu nháy nháy mắt, "Thất nam?"

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Nam nhân chưa hề chạm qua nữ nhân đó!"

Nghe vậy, Thanh Ngọc nhất thời đỏ mặt, vài lần muốn nói lại thôi, nhưng không biết nên nói cái gì. "Ngươi...ngươi. . . Ngươi không biết xấu hổ!"

Lưu Mật Nhi cũng không tức giận, "Thôi đi, ngươi thật sự là trẻ con à? Từ Hằng, ngươi nhất định là không phải chứ? Hôm nào ngươi mang Thanh Ngọc đi Vạn Hoa lâu xem một chút đi! Để những cô nương trong đó chỉ dạy thật tốt cho hần!" Lời nói nàng xoay chuyển, lại hướng về phía Từ Hằng.

Từ Hằng gật đầu, "Ta biết rồi!"

Thanh Ngọc lập tức oa oa kêu to lên, "Từ Hằng, sao ngươi có thể . . ."

Từ Hằng thản nhiên nở nụ cười, "Ngươi thật sự cần phải trưởng thành!" Như vậy mới có thể chứng chặc một chút.

Thanh Ngọc không dám nhiều lời. Gia chủ cũng không mở miệng nói chuyện, hần nào dám nói thêm gì.

Lúc này Lưu Mật Nhi mới hơi mím môi, hài lòng nói, "Đúng rồi!" Tiếp đó suy nghĩ của nàng bị Phượng Cảnh Duệ chiếm hết.

Nếu đã xác định phương hướng, Lưu Mật Nhi cũng không nóng nảy, dù sao theo trực giác của nàng, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng sẽ không làm tổn thương Phượng Cảnh Duệ. Nàng là nữ nhi của Khuất Liễu Phong, tất nhiên cũng là vì Hoàng Lăng dưới đất mà đến, như vậy mạng của Phượng Cảnh Duệ còn giữ được .

Ngay lúc đó, phía Miêu Cương xa xôi, hai người Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm, trong cùng một thời điểm nhận được tin có người Hán đi vào phạm vi của Miêu Cương. Đợi đến lúc phát hiện người đến là ai, hai huynh muội nhìn nhau, rồi Diệp Ly Tâm báo với Minh cốc.

Khi bọn người Lưu Mật Nhi chạy tới chỗ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cũng không tìm được Phượng Cảnh Duệ như ý muốn, ngay cả Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng không ở trong phủ.

Chộp huyệt, Lưu Mật Nhi không khỏi hoài nghi. Nàng có thể xác định, Khuất Liễu Phong rời đi cùng Hoàng Phủ Nguyệt Minh có hàng nghìn hàng vạn liên quan. Có điều, tại sao Phượng Cảnh Duệ đến chỗ này?

Vừa muốn rời đi, người làm trong phủ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh hình như nhớ tới cái gì, "Vị cô nương này, tiểu thư nhà chúng ta không có ở đây, nhưng mà thiếu gia thì có!"

"Thiếu gia? Khuất Thiên Hàn?" Lưu Mật Nhi kinh hãi. Khuất Thiên Hàn ở chỗ này?

"Đúng vậy, đã một tháng thiếu gia không ra khỏi cửa. Có lẽ thiếu gia biết tiểu thư tới đây!"

Chuyện này không đúng! Lưu Mật Nhi bỗng chốc xoay người, "Khuất Thiên Hàn ở nơi nào?"

Người làm chỉ phương hướng Khuất Thiên Hàn, gót chân Lưu Mật Nhi chuyển một cái, hướng phía Khuất Thiên Hàn đi tới, đồng thời hô to ra tiếng, "Khuất Thiên Hàn Khuất Thiên Hàn, ta tới cứu ngươi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Phượng Cảnh Duệ, Ngươi Cũng Có Ngày Hôm Nay Sao?

"Chắc chắc chắc, Khuất Thiên Hàn ơi Khuất Thiên Hàn, ngươi cũng có ngày hôm nay sao!" Luru Mật Nhi đi qua đi lại trước mặt Khuất Thiên Hàn, trong ánh mắt đầy sự liêu lỉnh và giễu cợt.

Được Vô Trần hạ châm, phá bỏ sự bất động cho bản thân, thoát khỏi sự trói buộc, lúc này, Khuất Thiên Hàn mới có thể giật giật người, "Sao ngươi có thể tới đây?"

"Tìm người mà. Ta nhớ, với Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ngươi kính trọng nhưng không gần gũi, sao ngươi lại có thể tự đưa mình tới cửa chứ?" Luru Mật Nhi cần ghế, đặt cạnh Khuất Thiên Hàn, ngồi xuống, nói ung dung.

"Ngoài ý muốn thôi!" Khuất Thiên Hàn cũng không ngờ, bản thân hần mà cũng bị người ta ám hại.

Luru Mật Nhi vuốt cằm, "Chắc ngươi tới cứu Khuất Liễu Phong hả?" Hoàng Phủ

Nguyệt Minh không có khả năng có nhiều cao thủ như vậy, sao nàng ta có thể đem Khuất Liễu Phong đi. Lý do duy nhất, chắc là do Khuất Thiên Hàn động thủ.

Khuất Thiên Hàn không nói nhiều, "Ta đưa ngươi đi tìm Phượng Cảnh Duệ!"

"Hắn ở đây?" Luru Mật Nhi ngạc nhiên, hét lên, "Ngươi không lừa ta chứ?"

Bỗng nhiên, ánh mắt Khuất Thiên Hàn nhìn nàng với sự khác lạ, dừng lại một chút, sau đó mới mở miệng, "Ngươi không biết hả?"

"Sao ta phải biết?" Luru Mật Nhi nháy mắt.

Khuất Thiên Hàn im lặng, "Ngươi bị Hoàng Phủ Nguyệt Minh hạ cổ, hần tìm nàng ta để lấy giải dược!"

Im lặng một lát, Luru Mật Nhi sợ hãi thốt lên, "Không có khả năng!" Trên người nàng có cổ, sao nàng lại không biết?

"Độc tình Miêu Cương!" Khuất Thiên Hàn nhếch môi, "Ngươi làm sao biết được!"

Nghe vậy, mày Luru Mật Nhi cau chặt, "Ngươi có ý gì? Cơ thể của ta, ta..."

"Cô nương, đêm đó, lúc chủ tử đi, ngươi đã ngất rồi!" Vô Ngân đi lên trước, thấp giọng kể.

Luru Mật Nhi nghiêng đầu nhìn Vô Ngân, trong đầu hỗn loạn, nàng nhớ sau khi tắm xong, đứng dậy thì thấy trời đất quay cuồng, sau đó...

Nhưng Luru Mật Nhi vẫn kiên trì lắc đầu, "Không thể, ta không có vấn đề gì! Ngươi đưa ta đi tìm Phượng Cảnh Duệ! Ta hỏi cho rõ ràng!"

Khuất Thiên Hàn xoay người, "Đi theo ta!"

Bảo người đi sau phải đuổi kịp, Luru Mật Nhi đi theo Khuất Thiên Hàn, Mộ Dung Tế, Thanh Ngọc, Từ Hằng đuổi theo.

Lúc trước cũng ở tạm đây vài ngày, Luru Mật Nhi không ngờ trong hậu viện lại chứa trận đồ ngũ hành bát quái.

Mộ Dung Tế kéo Luru Mật Nhi ra sau lưng hần, khước miệng nhếch lên, nói lạnh nhạt "Cẩn thận!"

Hơi nâng mày, trong lòng Luru Mật Nhi dâng lên cảm giác khác lạ, gạt đầu một cách cứng nhắc, đồng thời dặn dò những người đi sau "Cẩn thận một chút!"

Luru Mật Nhi không hiểu mấy thứ này cho nên lúc Khuất Thiên Hàn và Mộ Dung Tế đưa nàng vào một núi giả, sau núi giả là một mật thất. Luru Mật Nhi không nhận được nói, "Không ngờ phía dưới toà trang viên đẹp như vậy lại có nơi như thế này!"

Không kể tới hai người Vô Ngân và Vô Trần, những người khác biết rõ. Trang viên càng hoa lệ, hành động ở sau lưng lại càng dơ bẩn! Chuyện này, bọn hần đều biết.

Chỉ còn cánh cửa cuối cùng nhưng cửa lại không mở, bỗng nghe thấy ở bên trong vang lên tiếng xích sắt, trong lòng cảm thấy căng thẳng, Luru Mật Nhi đi vài bước, dùng sức mở cửa.

Không biết đã bị xích bao lâu rồi, Phượng Cảnh Duệ giờ cánh tay bị thương lên, nơi đó bị xích bằng một loại gỗ sắt thô to, hần không nhận được mở miệng nguyên rủa. Đáng chết...

Rõ ràng Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã nói đó là độc dược, ai biết lúc tỉnh lại, bản thân lại bị giam ở trong này! Hần hoàn toàn có thể dùng nội lực để phá xích sắt, nhưng thứ Hoàng Phủ Nguyệt Minh cho hần uống không phải độc dược, mà là loại dược khiến nội lực của hần tạm thời biến mất. Ngay cả khi hần có lòng, cũng không có sức lực để làm.

Bỗng nhiên cánh cửa được mở ra, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào khiến hần cảm thấy chói mắt, Phượng Cảnh Duệ hí mắt lại, khó khăn lắm mới thích ứng được với ánh sáng trước mắt, hần nhìn thấy một bóng dáng bé nhỏ đang tới gần. Ngay sau đó, mặt hần được người ta nâng lên.

Phượng Cảnh Duệ nhếch khoé môi, cười tà mị, "Mật Nhi!"

Nghe thấy tiếng ni non của hấn, Luru Mật Nhi không nhịn được cong môi lên,

"Ta nói rồi, một ngày nào đó, ta sẽ cứu ngươi một mạng! Phượng Cảnh Duệ, ngươi nhìn đi, ta làm được rồi đó!"

Đầu gật nhẹ, Phượng Cảnh Duệ cười nói, "Ta biết! " Đúng vậy, những lời nàng nói, hấn luôn tin tưởng.

Không có tâm trạng rảnh rỗi để nói chuyện linh tinh với hấn, Luru Mật Nhi bảo Vô Trần công Phượng Cảnh Duệ đi ra cửa.

Lúc này, Hoàng Phủ Nguyệt Minh không ở trong phủ, Phượng Cảnh Duệ và Luru Mật Nhi, đám người Khuất Thiên Hân, Chiêm Sơn Vi Vương. Có điều kiện tốt như vậy để dừng chân, sao Luru Mật Nhi lại có thể buông tha? Hơn nữa, Khuất Thiên Hân cũng được coi như nửa chủ nhân của nơi này, chẳng phải nói cái gì sẽ có cái đó hay sao?

Chắc chắn nội lực của Phượng Cảnh Duệ tạm thời biến mất, sự lo lắng treo lơ lửng trên cao của Luru Mật Nhi tạm buông xuống, nàng nhú mày nhìn hấn, "Ngươi

chắc chắn không bị nàng ta ăn mất đó chứ?"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Không có! Tin ta, ta vẫn là của riêng nàng!"

Ho nhẹ một tiếng để che giấu sự khô nóng trên mặt, nàng hừ lạnh một tiếng, "Ngươi tới đây tìm ai? Ngươi không sợ Hoàng Phủ Nguyệt Minh ăn tươi nuốt sống ngươi hả?"

Vừa nói lời này ra, Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau, trong lòng rất rõ ràng, lời này Luru Mật Nhi muốn nói cho bọn họ nghe, không muốn cho Phượng Cảnh Duệ biết nàng đã biết tình trạng của bản thân.

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ tức tới mức mắt trợn ngược, "Mật Nhi, ta biết nàng

đã cứu ta, không cần lên mặt như vậy!"

Luru Mật Nhi cười cười, nói đùa, "Ngươi khen ta đi!"

"Cảm ơn đại ân đại đức của Mật Nhi, tại hạ không có gì báo đáp, đành phải lấy thân

báo đáp vậy!" Phượng Cảnh Duệ nói trên tức.

Luru Mật Nhi nháy mắt mấy cái, nói vô cùng đắc ý, "Không nhất định phải lấy thân báo đáp đâu !"

"Không, việc này, tại hạ đã quyết định rồi!" Trong nháy mắt, Phượng Cảnh Duệ mím môi.

Luru Mật Nhi xoay mặt, "Hừ, ta không thèm!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng đang vui đùa, không nói tiếng nào, ánh mắt của hấn dừng lại ở trên người Mộ Dung Tế, hấn trầm giọng, "Đa tạ Mộ Dung công tử đã giúp đỡ!"

Mộ Dung Tế quay đầu, "Ta cũng được lợi ích xứng đáng! Không được tính là cứu!" Hấn nhìn Luru Mật Nhi.

Ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ chuyển sang nhìn Luru Mật Nhi, trong mắt thể hiện sự hiểu rõ. Hấn nhếch môi, "Mật Nhi..."

Luru Mật Nhi cười vô cùng khí phách, "Ta thay ngươi đồng ý với hấn, tới nhà Mộ Dung một chuyến, chữa bệnh!"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Ồ, bây giờ ta là người bình thường, tay trái gà không

chặt, hi vọng Mộ Dung thiếu chủ chiêu cố !" Dù sao sớm hay muộn cũng phải đi, hấn cũng chẳng thấy có gì không ổn. Nhưng, từ lúc nào, Mật Nhi thân thiết với tên Mộ Dung Tế vậy?

Mộ Dung Tế gật đầu, "Việc nhỏ!"

Thấy bọn họ đã nói xong chuyện quan trọng, Luru Mật Nhi vội vàng chạy tới ngồi cạnh Phượng Cảnh Duệ, "Này, bây giờ, có phải ngươi chính là phế nhân không!"

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, "Mật Nhi, cuối cùng nàng cũng thừa nhận, trước kia nàng rất vô dụng?" Chẳng qua, nội lực của hấn tạm thời biến mất, cũng không phải chết.

Luru Mật Nhi: "... Coi như ta chưa mở miệng!"

Phượng Cảnh Duệ nhún vai. Hai người đều sáng suốt không nói tới chuyện trúng cổ và chuyện lúc Luru Mật Nhi ngất xỉu.

Hôm sau

Mấy người lại đi, Khuất Thiên Hàn lại đi theo, Lư Mật Nhi không hiểu, "Khuất Thiên Hàn, người đi theo làm gì?"

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn lạnh lẽo, "Người quản ta hả?"

Lư Mật Nhi, "Ta không quản lý người được, nhưng chúng ta sẽ tốn thêm thức ăn cho một người, lãng phí!"

Khuất Thiên Hàn, "Ta tự trả tiền!"

Lư Mật Nhi vừa muốn mở miệng, Phụng Cảnh Duệ đã cầm tay nàng, "Tới đây!"

Lư Mật Nhi xoay mặt lại, "Làm gì?"

Ngồi thẳng người, Phụng Cảnh Duệ hơi dùng sức, cầm tay nàng, Lư Mật Nhi lẹch thuận thể ngồi bên cạnh hắn, mười ngón tay giao nhau, Phụng Cảnh Duệ nhếch môi, "Sao nàng và Mộ Dung Tế ở cùng nhau?"

"Tình cờ thôi!" Vươn tay gỡ gỡ lòng bàn tay hắn, thấy tay Phụng Cảnh Duệ hơi gập gập, Lư Mật Nhi nhếch môi cười, lẹch tiếp tục vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hắn.

Nắm ngón tay bướng bỉnh của nàng, khoé môi Phụng Cảnh Duệ khẽ nhếch, khoảnh khắc ấy giống như mùi hương lúc hoa cỏ nở rộ, "Thật sao?"

"Không tin ta thì đừng hỏi!" Dùng sức rút ngón tay ra khỏi tay hắn, Lư Mật Nhi liếc xéo hắn một cái, nói tiếp, "Người còn lẹch chưa nói cho ta biết, người tìm Hoàng Phủ

Nguyệt Minh làm gì đây?"

Khuôn mặt Phụng Cảnh Duệ bé lên, hơi nhếch miệng, nói, "Tìm người quan trọng!"

"Người nào?" Lư Mật Nhi hỏi tiếp.

"Khuất Liễu Phong" Phụng Cảnh Duệ cho nàng một câu trả lời.

Lư Mật Nhi lặng lẽ thở nhẹ nhàng, "Ồ, như vậy à!"

Phụng Cảnh Duệ mỉm cười, "Nàng nghĩ xem, ta và nàng đi làm gì?"

Chắc chắn không phải chuyện mà bản thân lo lắng, Lư Mật Nhi cười duyên mở

lẹch

miệng, "Ta cứ nghĩ, người bị Hoàng Phủ Nguyệt Minh bắt cóc, người chuẩn bị làm cười ác được sói nhào vào, ăn người sạch sành sanh!"

Giật mình, Phụng Cảnh Duệ cười lớn, "Mật Nhi yên tâm, ta vẫn còn trong trắng!"

Lư Mật Nhi quan sát hắn từ trên xuống dưới, liếc mắt một cái, "Người hả? Trong trắng á?" Hắn và từ này căn bản không thể liên quan nổi tới nhau, hiểu không.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Phụng Cảnh Duệ cup mắt, mặt ỉu xiu thất vọng, "Ta rất trong sáng, thuần khiết mà!"

"Chắc chắn chắc, đáng tiếc, không thể chứng minh được!" Lư Mật Nhi tỏ ra thương xót.

Phụng Cảnh Duệ lập tức ngắt đầu, "Mật Nhi có cần ta chứng minh một chút lẹch không! Ta cam đoan, ta chưa bị người ta nhúng chàm!" Chuyện này, có thể nhìn thấy từ sự chịu đựng mà.

"... Vô sỉ!" Lư Mật Nhi mắng.

Phụng Cảnh Duệ cười hắc hắc, "Chuyện này không phải do Mật Nhi khơi ra hay sao?"

Lư Mật Nhi xoay đầu, "Ta muốn cười ngửa!"

Phụng Cảnh Duệ thấy giọng cười, "Mật Nhi nàng nhảy sang chuyện khác rất cứng nhắc đấy!"

Lư Mật Nhi trừng mắt, "Người biết là tốt rồi, nói ra làm gì?"

Phụng Cảnh Duệ mím môi, chớp mắt một cái, giống như rất uất ức, "Ta rất thật thà!"

"Quý thì có! Ta muốn ra ngoài cưỡi ngựa!" Luru Mật Nhi kêu to.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Ta đưa nàng đi!"

"Không cần, ta muốn tự cưỡi!" Luru Mật Nhi héch cằm lên

Phượng Cảnh Duệ cũng không ngăn cản, sai Vô Trần dừng xe ngựa, đỡ Luru Mật Nhi lên ngựa. Không biết hấn nói điều gì vào tai con ngựa, mông ngựa cao lớn chậm rãi đi từng bước không nhanh không

lqđ

chậm đi theo xe ngựa.

Một lần nữa, quay lại xe ngựa, ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, bên tai hấn tràn đầy giọng nói giễu cợt của Luru Mật lqđ Nhi, "Phượng Cảnh Duệ, người có phải nam nhân không hả, người là một đại nam nhân mà lại trốn trong xe ngựa. Lqđ Giống cái dạng gì nữa, ta thấy người vẫn

là..."

"Mật Nhi, ta có phải nam nhân hay không, chuyện này, chỉ có nàng rõ nhất!" Phượng Cảnh Duệ đáp trả nàng một câu.

Lập tức, Luru Mật Nhi không nói được gì, đôi mắt đẹp lía láu nhìn xung quanh, thấy ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, gặng giữ gào lên, "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à!" Sau đó, nàng tức giận nhìn xe ngựa chăm chăm

Nhéch mỗi một cách lạnh nhạt, Phượng Cảnh Duệ ngồi khoanh chân, vận công điều tức chân khí trong cơ thể, một lúc sau, hấn mở mắt, nhìn lướt qua cổ tay, mỉm môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Đây Là Thành Vô Song

Xe ngựa càng tới gần biên quan, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, Luru Mật Nhi ngồi co ro trên xe ngựa, không biết đây là lần thứ mấy nàng cầu nài, "Sao thời tiết càng ngày càng lạnh chứ?"

Ngồi xe ngựa cùng với nàng, Phượng Cảnh Duệ néch môi, giang hai tay ra, "Tới đây!"

Lúc này, chắc chắn Luru Mật Nhi sẽ không từ chối, chui vào làm tổ ở trong lòng Phượng Cảnh Duệ, nàng ngạc nhiên, phát hiện ra, tuy Phượng Cảnh Duệ không mặc thêm quần áo nhưng người hấn vẫn vô cùng ấm áp. Nàng không hiểu, mở miệng hỏi, "Người da dày thịt béo nhỉ, trời lạnh như vậy, người cũng không thấy lạnh, đúng không?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Có nuyễn ngọc ôn hương ôm trong lòng, sao lại có thể thấy lạnh chứ?"

Luru Mật Nhi trợn mắt, lườm hấn một cái, lập tức nói sang chuyện khác, "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Quan ngoại!" Phượng Cảnh Duệ mở miệng, "Mộ Dung gia ở quan ngoại!"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi rùng mình một cái, "Vậy không phải nơi đó càng lạnh hơn nơi này hay sao?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, giang tay ra, chậm rãi ôm nàng thật chặt, lặng lẽ dùng nội lực, không lâu sau, nhiệt độ trong xe ngựa lại tăng lên. Luru Mật Nhi cảm giác vô cùng rõ nét, một luồng khí ấm áp được đưa vào cơ thể nàng một cách vô cùng lqđ chậm rãi, bởi vậy, sự giá lạnh giảm bớt không ít.

"Thật là lợi hại!" Luru Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ bằng đôi mắt lấp lánh nhưng ngay lập tức, chân mày nàng néch lqđ lên, "Không phải nội lực của người tạm thời biến mất hay sao?" Sao có thể...

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Ta là đại phu!" Hơn nữa còn là thần y, trên đời này, những người mà hấn không chữa được, có rất ít.

Luru Mật Nhi khẽ gật đầu, "Cũng tốt nhưng vì sao người không nói?"

"Có người bảo vệ, vì sao ta phải nói?" Ôm chặt người trong lòng, Phượng Cảnh Duệ liếc liếc đôi mắt. Hấn không nói nguyên nhân, chẳng qua, tạm thời không cần thiết phải nói cho Mật Nhi biết thôi.

"Người có chuyện đầu ta, đúng không?" Mắt Luru Mật Nhi tròn thật to.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Không có!"

"Lừa quỷ chắc!" Tức giận đẩy hẳn ra, Luru Mật Nhi nheo mắt lại, "Nói, rốt cuộc, người lừa ta cái gì?"

"Mật Nhi không phải quỷ, thật sự là ta không có chuyện gì đầu nàng!" Phượng Cảnh Duệ cười nhạt một tiếng, "Chẳng qua là đến chỗ trấn nhỏ, ta muốn mua thêm cho Mật Nhi vài bộ quần áo đẹp!" Mộ Dung gia có chuyện cấm kỵ. Hắn cũng không lqđ muốn trêu chọc. Đến nơi này, Mộ Dung Tế còn chưa nói ý định của hắn ta cho bọn họ biết, hắn không thể không kiểm tra, hắn cố ý mà.

"Vẫn mua nữa?" Mắt Luru Mật Nhi tròn to, "Người nhìn đi, trên người ta đã mặc 4 cái áo rồi!"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Quần áo nam nhân!"

Lập tức dừng hành động lại, Luru Mật Nhi quay đầu nhìn hắn, "Vì sao?"

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

Đây là trấn cuối cùng của biên quan, mọi người đều phải mua bổ sung những đồ cần thiết gì, Phượng Cảnh Duệ mua thêm cho Mật Nhi mấy bộ quần áo nam, ngay cả Vô Ngân cũng bị ép mặc quần áo nam. Lqđ Được mặc quần áo nam, Luru Mật Nhi vui vẻ phát điên.

"Phượng Cảnh Duệ, ra ngoài cưỡi ngựa, ra ngoài cưỡi ngựa!"

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, "Vết thương ở mông nàng tốt lên chưa?"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi không nhịn được giật giật người, "Ách, vật thôi đi!" Lần lqđ cưỡi ngựa trước cách đây lần mười ngày nhưng nàng vẫn không quên được cảm giác đau đớn khi ngồi trên yên ngựa. Lốp da giữa hai chân bị mài đến rách, lúc đi đường vô cùng khó chịu.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt một lqđ tiếng, "Biết điều rồi?" Dừng một lát, hắn nói tiếp, "Không cần gấp, ra khỏi biên quan là không dùng xe ngựa nữa!"

Luru Mật Nhi nhìn hắn đầy nghi ngờ, "Vì sao?"

Nàng nhanh chóng biết vì sao rồi. Khắp nơi đều là sa mạc, xe ngựa căn bản là không dùng được.

"Vì sao các người lại ở nơi như vậy? Muốn làm thịt nướng, châm lửa một cái là lqđ xong!" Luru Mật Nhi không vui, nói.

Phượng Cảnh Duệ vừa kéo nàng vừa nỉ non, "Mật Nhi, ít nói thôi! Nếu không nàng sẽ nhanh cảm thấy khát lắm đấy!"

Luru Mật Nhi mím môi, hắn nói rất đúng!

Sa mạc dài miên man không dứt, Luru Mật Nhi không biết Mộ Dung Tế làm sao xác định được phương hướng, nàng đã lơ mơ rồi, nơi đây... Đâu đâu cũng là sa mạc, lqđ không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc một cách rõ ràng.

Bọn họ đã loanh quanh trong sa mạc một ngày, vốn cho rằng bọn họ sẽ đi ra khỏi sa mạc. Nhưng không nghĩ rằng, Mộ Dung Tế lại dẫn bọn họ tới một nơi trong sa mạc, nơi đó có một tòa thành.

Không ngoài ý muốn, đây đúng là một tòa thành. Cát vàng ở khắp mọi nơi, lại có thể nhìn thấy một tòa thành đứng sừng sững.

Càng tới gần tòa thành, sắc mặt của Mộ Dung Tế càng khó coi. Thanh Ngọc không ngừng ra hiệu với những người đứng lqđ trên toà thành, dần dần khi bọn họ tới gần, lúc nhìn thấy Mộ Dung Tế một cách rõ ràng, cánh cửa to lớn, dày dặn được mở ra, từ bên trong, hai đội ngũ xếp thành lqđ hàng dài chậm rãi xuất hiện, mỗi người đứng đó trong tay đều cầm binh khí, trong nháy mắt, không khí trở lên vô cùng nghiêm túc.

Luru Mật Nhi nhìn sự thay đổi đang diễn ra trước mắt, không nhịn được thấp giọng hỏi, "Đang nghênh đón hoàng đế hả? Nghiêm túc thế?"

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, "Ồ đây, hẳn là hoàng đế!"

Những lời này như tiếng sấm rền vang khiến tâm trạng Mật Nhi như nổ tung, hơn nửa ngày nàng cũng chưa hoàn hồn, đợi tới lúc tìm lại được giọng nói của bản lqđ thân, nàng run rẩy, mở miệng hỏi, "Người đang nói đùa đấy à!"

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, "Ta không đùa nàng đâu! Ở trong toàn thành này, Mộ Dung gia là hoàng đế!"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi tức giận, "Người đừng làm ta sợ!"

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không phải hắn đang dọa nàng, từ trăm năm lqđ trước, Mộ Dung gia đã chuyển tới nơi này sinh sống. Mấy năm nay, người trong lqđ thành sống tự cung tự cấp. Hầu như chưa bao giờ liên lạc hay có liên hệ với người bên ngoài, cho nên nói tới toà thành này, trên thực tế, nói đây là một quốc gia cũng không sai!

Mộ Dung Tế đi đầu, Thanh Ngọc cùng Từ Hằng cùng đi sau lưng hắn, tiếp theo là Phượng Cảnh Duệ dắt Luru Mật Nhi, Vô lqđ Trần và Vô Ngân,

Khuất Thiên Hàn đi cuối cùng, vài người cùng nhau đi vào toà lqđ thành. Sau khi vào thành, liếc mắt một cái, Luru Mật Nhi nhìn tên trên tường thành. - - Thành Vô Song!

Phong cảnh trong thành hoàn toàn khác biệt với sa mạc ở xung quanh, so với lời Phurong Cảnh Duệ nói không khác nhau là mấy, mọi người ở đây nhân gần như lqđ không qua lại với bên ngoài, hầu như cuộc sống, mọi thứ cần thiết ở đâu đều không cần phải mua sắm.

Sau đó, bọn hắn được đưa tới một phủ rất lớn. Mộ Dung Tế sai người đưa bọn họ đi nghỉ ngơi, dặn dò xong hắn mới rời đi.

Vài người còn lại được đưa tới một toà nhà trong tiểu viện, trong phòng đủ cho vài người bọn họ nghỉ ngơi. Tắm tấp, rửa sạch cát bụi trên người, sau khi mặc xong quần áo, Luru Mật Nhi ngồi trong đình lqđ hóng mát của tiểu viện, nâng gờ hai tay, "Có phải vì xung quanh nơi này là sa mạc không, sao có thể nóng như thế?"

Quay đầu lại thấy Phurong Cảnh Duệ mặc bộ quần áo trắng, ngồi xuống cạnh nàng, thuận tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nắm lại.

Lập tức, Luru Mật Nhi rút tay về, nói vô cùng hung dữ, "Bây giờ, ta là nam nhân, không được lời lôi kéo kéo!"

Phurong Cảnh Duệ mỉm cười, "Vừa về nhà là Mật Nhi đã biết kiêng kị rồi."

"Cái gì mà vừa về nhà hả? Chuyện về nhà và ta thì liên quan gì tới nhau?" Luru Mật Nhi tức giận hỏi.

"Trước kia Mật Nhi cũng đâu có để ý tới chuyện này!" Phurong Cảnh Duệ nói lạnh nhạt. Lúc trước, khi đưa nàng rời khỏi lqđ Minh Cốc, không phải nàng cũng mặc quần áo nam nhân hay sao.

Động tác của Luru Mật Nhi ngừng lại một lúc, ho nhẹ một tiếng, "Chuyện đó..."

"Mật Nhi không cần giải thích, ta hiểu mà!" Tâm trạng của Phurong Cảnh Duệ vô cùng thoải mái.

Nghỉ ngơi xong, Luru Mật Nhi lôi kéo lqđ Phurong Cảnh Duệ đi thám hiểm, Mộ Dung Tế cũng không nói nàng không được đi quan sát xung quanh! Đi ra khỏi tiểu viện, với đôi mắt tò mò, Luru Mật Nhi mở to mắt nhìn xung quanh. Ngay lập tức, có một đội quân nhỏ gồm người và ngựa đi qua lqđ trước mặt nàng, khi nhìn thấy nàng, bọn

họ giật mình, giống như có điều gì đó mà bọn họ không chắc chắn.

Lập tức, Luru Mật Nhi hỏi, "Nhìn cái gì vậy?"

Đám người lập tức cúi đầu, dùng vẻ mặt kỳ lạ đi qua nàng.

Không bao lâu sau, Luru Mật Nhi nhận ra một điều, từ lúc vào cửa đến giờ, nàng chưa từng thấy một nữ nhân nào lqđ xuất hiện ở nơi này. Tất cả đều là màu sắc của nam nhân. Trong Tây Du ký có nữ nhi quốc. Không phải nơi này toàn nam nhân đấy chứ? ! Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được rung mình một cái. Gót chân vừa xoay lập tức quay lại, đi về phía nàng vừa đi.

"Đứng lại!" Bỗng nhiên, một tiếng kêu khê truyền đến, nghe qua giống như giọng của người lớn tuổi.

Lập tức, người Luru Mật Nhi cứng lại, mũi chun lên, chậm rãi xoay người, nhìn thấy một đôi mắt đẹp.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng hình dáng của người vừa tới, Mộ Dung Sương lập tức mở

to hai mắt nhìn, trên khuôn mặt của nàng còn lưu lại dấu vết của năm tháng, khiến cho người ta hiểu, nàng không còn là lqđ thiếu nữ tươi tắn ngày xưa nữa. Gương mặt ấy vô cùng quen thuộc, khiến nàng sửng người, chỉ có thể mở miệng hỏi, lqđ giọng nói của nàng run rẩy, "Người là ai?"

Lại thêm một người bị nàng dọa, nhưng lại là nữ nhân! Đôi mắt của Luru Mật Nhi tròn thật to, "Người cảm thấy thế nào?"

Nữ nhân đó run rẩy gờ tay chỉ vào nàng, "Người, người và Mộ Dung Tế..."

Trong lòng nổi lên sự bất an khó tả, Luru Mật Nhi cười hắc hắc, "À..., người nói hắn

hà! Ta là con của hắn!" Nàng nói ra những câu khiến người ta giật mình.

Nghe vậy, sắc mặt của nàng ta hết sức lqđ ngạc nhiên, khuôn mặt trở lên thần thờ, dường như hít sâu một hơi, "Thật sao?" Sự bối rối trên mặt dường như đã biến mất.

Luru Mật Nhi nhìn thấy rất rõ ràng, Mộ lqđ Dung Tế mang một nam nhân không rõ thân phận như nàng về đây thì nàng ta không sợ hãi. Mà khi nhìn thấy mặt mình thì nàng lại vô cùng bối rối thành bộ dạng đó. Trong chuyện này chắc chắn có gì đó không bình thường?

Híp mắt lại, Luru Mật Nhi cười tà ác, "Già! Sao Mộ Dung Tế lại có thể có đứa con trai lớn như ta chứ!"

"Người trêu chọc ta?" Nữ nhân thay đổi sắc mặt,

Lưu Mật Nhi hào phóng thừa lqđ nhận, "Không sai! Ta trên chộc người đó, người nhìn thấy ta thì sợ hãi, có phải có chuyện gì hay không?" Nàng nhìn Mộ Dung Surong chăm chăm.

Mộ Dung Surong xoay mặt đi, "Không, không có!" Không có khả năng, không có

khả năng... Nàng ta sợ hãi, mở miệng.

Lưu Mật Nhi nở nụ cười, không vạch trần nàng ta, "Nếu không có chuyện gì, ta đi đây!"

"Đứng lại! Người không thể đi!" Mộ Dung Surong tức giận. Ngay lập tức, trên tay nàng ta xuất hiện vũ khí sắc bén.

Lưỡi đao lạnh như băng xẹt qua tai nàng, Lưu Mật Nhi hơi hơi nghiêng người, chột vật né tránh công kích của nàng ta. Mắt lqđ nàng tròn to, "Người làm gì đây?"

Đôi mày Mộ Dung Surong vô cùng lạnh lẽo, "Thành Vô Song không thể xuất hiện hai người giống nhau như đúc. Ngay cả khi người không phải nàng, cũng nhất lqđ định phải chết!" Nàng ta nói âm trầm.

Trong lòng cảm thấy chấn động, cả người Lưu Mật Nhi thấy rét lạnh, "Ta không biết người!"

Mộ Dung Surong cười lạnh, "Việc này không quan trọng, ta không cho phép nàng quay về!"

Nàng ta là đồ điên, Lưu Mật Nhi không cãi nhau với đồ điên, xoay người bỏ chạy. Đồng thời cũng không quên gào lqđ lên, "Phượng Cảnh Duệ, cứu mạng!"

Vườn người nhảy lầy lầy, Mộ Dung Surong nhảy lên, đứng trước mặt nàng, bởi vì bị nàng ta cản lại, Lưu Mật Nhi lao ra lại bị hất mạnh trời lại, ngã ngổ dưới đất. Lqđ Trong mắt Mộ Dung Surong hiểu rõ, "Người không biết võ công! Nếu vậy, giết người càng dễ dàng!" Nói xong nàng chậm rãi giơ vũ khí trong tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Điều Bí Ẩn Của Vô Song Thành

"Người dám!" Một âm thanh lạnh đến cực điểm truyền đến, vũ khí trong tay Mộ Dung Surong bất chợt bị đánh rơi. Nàng căm tức nhìn người vừa tới, cùng lúc đó, về mặt Mộ Dung Surong tức thì thay đổi, "Người . . ."

Mộ Dung Tế về mặt lạnh lùng, chấp tay chậm rãi đi tới. Đi sau lưng hắn còn có Phượng Cảnh Duệ.

Khom người đỡ Mật Nhi dậy, Phượng Cảnh Duệ dịu dàng nắm lấy cả thân thể nàng đang run lên nhẹ nhẹ, trong ánh mắt chột lóe lên sát ý, "Có sao không?"

Đứng dậy nhìn hắn, nuốt nước miếng, sau đó Lưu Mật Nhi mới tìm lại được thanh âm của mình, "Không sao!"

Về mặt Mộ Dung Surong đầy hoảng sợ khi nhìn thấy Mộ Dung Tế đột nhiên xuất hiện, "Tại sao người lại ở đây?"

"Đây là chỗ của ta, vì cái gì ta lại không thể xuất hiện ở đây?" Mộ Dung Tế cười lạnh, "Ngược lại, người, ta đã cho phép người rời khỏi chỗ của người sao?"

Mộ Dung Surong né tránh ánh mắt của hắn, "Ta . . ."

"Ta nói rồi, không cho phép người xuất hiện ở đây, người xem lời ta như gió thoảng bên tai sao?" Mộ Dung Tế âm trầm mở miệng.

Mộ Dung Surong rút cổ một cái, vừa muốn rời đi, lại nhìn thấy Lưu Mật Nhi, sau đó tròn to hai mắt, "Hắn là ai?"

Mộ Dung Tế cười lạnh, "Không phải người nên nói cho ta biết sao?"

Hô hấp của Mộ Dung Surong cứng lại, "Ta. . . Không biết gì hết!"

Lạnh lùng và châm chọc cười một tiếng, Mộ Dung Tế cũng không nhiều lời, chỉ xoay người nhìn Lưu Mật Nhi, "Người có sao không?"

Núp trong ngực Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, "Không sao!" Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, vậy tại sao nàng ta lại hận

nàng đến nông nổi phải giết nàng đây.

"Các ngươi đi về nghỉ ngơi đi!" Mộ Dung Tế lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Không đợi Lưu Mật Nhi có phản ứng, Phụng Cảnh Duệ khom người ôm lấy thân thể Lưu Mật Nhi rồi xoay người rời đi.

"Phụng Cảnh Duệ, ta muốn . . ."

"Những chuyện kia không có quan hệ với nàng!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng.

"Nhưng . . ."

"Mộ Dung Tế sẽ giải thích cho nàng!" Phụng Cảnh Duệ không mở miệng nói thêm một câu.

Lướt qua vai Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi thấy hai người Mộ Dung Tế cùng Mộ Dung Sương lại nói tiếp chuyện gì đó. Mộ Dung Sương hình như đang rất sợ hãi, né tránh Mộ Dung Tế, sự lo lắng trong lòng nàng càng lúc càng lớn.

"Ngươi, không cần tới gần như thế! Ta . . ." Mộ Dung Sương rụt rè mở miệng.

Mộ Dung Tế âm trầm cười một tiếng, "Vô Song thành chưa bao giờ muốn có con song sinh. Nếu có con song sinh thì người đó sẽ bị xem là kẻ mang điềm xấu. Mẫu thân của ta, ngươi nói đi, nếu như một nữ nhân bị phát hiện sinh con song sinh thì sẽ xử lý như thế nào?"

Sắc mặt Mộ Dung Sương tái nhợt, "Ngươi hỏi ta chuyện này làm gì?" Rồi không tự chủ lùi về phía sau một bước.

"Chỉ là đột nhiên thật tò mò" Mộ Dung Tế tiến lên một bước, ánh mắt tràn đầy gây sự.

"Ta . . . Ta không biết!" Mộ Dung Sương xoay mặt đi chỗ khác.

Mộ Dung Tế dừng bước lại, khóe môi khẽ nhếch, "Này, mẫu thân của ta, lúc ngươi mới thấy được người kia, ngươi có cảm tưởng ra sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Sương lại càng thêm tái nhợt "Ta . . . Không biết!"

"Mẫu thân yêu quý à, tại sao ngươi muốn giết vị công tử kia?" Mộ Dung Tế cười lạnh, "Vị công tử kia giống ta đến mấy phần, hành động của ngươi như vậy sẽ làm ta cảm thấy, trong lòng ngươi hận nhi tử của ta, hận không được giết cho sáng khoái!" Nói mấy chữ cuối cùng, hắn chậm chạp nhả ra đầy thâm ý.

"Mộ Dung Tế, ngươi không thể vì một người xa lạ mà . . ."

"Ta không cảm thấy nàng là người xa lạ!" Mộ Dung Tế cười ra tiếng, "Mẫu thân, ngươi sẽ cho ta một lời giải thích!" Dứt lời, Mộ Dung Tế không ép hỏi nữa mà xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn Mộ Dung Tế rời đi, gương mặt Mộ Dung Sương tái nhợt không còn chút máu, chậm rãi nắm chặt tay, trong lòng mắt lóe lên kiên quyết sát ý.

Nàng không thể để cho người khác biết, tuyệt đối không thể! Vô Song Thành chưa bao giờ cho phép có con song sinh xuất hiện, nếu như bị người ta phát hiện, những năm tháng này mọi cố gắng của nàng không phải toàn bộ đều không còn giá trị rồi sao. Cho đến hôm nay, nàng, chỉ có thể hy sinh hắn thêm một lần nữa . . .

Nữ nhân kia rốt cuộc là ai? Tại sao phải giết nàng? Họ chỉ mới gặp qua có một lần mà thôi, tại sao nàng ta lại có nồng đậm sát ý như vậy?

Kể từ khi bị Phụng Cảnh Duệ ôm trở về phòng, trong đầu Lưu Mật Nhi vẫn bồn chồn đứng mấy vấn đề này.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Phụng Cảnh Duệ ngồi bên giường quan tâm hỏi.

Lưu Mật Nhi tròn mắt, "Phụng Cảnh Duệ, mới vừa rồi tại sao ngươi muốn nguy trạng mình không biết võ công?"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi nhếch môi, "Mật Nhi, giấu tài, có thể không chế người. Nàng hiểu không?"

"Ngươi gạt bọn họ rốt cuộc là vì cái gì?" Lưu Mật Nhi không được rõ ràng hỏi lại.

Phụng Cảnh Duệ chỉ cười không nói. Trong hoàn cảnh xa lạ, hắn không muốn giọng khách át giọng chủ thì ló đầu làm cái gì.

Lưu Mật Nhi ghét nhất chính cái vẻ mặt này của hắn, giống như mọi chuyện đều đã chuẩn bị kỹ càng, vậy mà vẫn không chịu nói cho nàng nghe.

Nàng lập tức nắm lấy cổ áo Phụng Cảnh Duệ, "Mau nói cho ta biết, ngươi biết được bao nhiêu về cái Vô Song thành này?"

Đến lúc nói cho nàng biết rồi. Phụng Cảnh Duệ gật đầu. Ý bảo Mật Nhi nhích người, hắn xoay người đến bên nàng cùng nàng sống vai ngồi xuống, thuận tay ôm lấy thân thể của nàng đặt bên người, "Vô Song thành, tên đã nói lên ý nghĩa, ở chỗ này không được có hai người tương tự, cũng chính là

không có con song sinh, bất kỳ ai sinh con song sinh đều sẽ bị coi là kẻ chẳng lành, cho nên, cho dù có sinh được hai đứa bé, một người trong đó cũng sẽ gặp phải bất hạnh!"

Nghe vậy, Luru Mật Nhi tròn to hai mắt, "Thúi lắm, nữ nhân sinh bao nhiêu thì sao chứ, làm sao có thể trách nữ nhân được!"

"Bởi vì lúc trước từng có chuyện song sinh vì muốn tranh đoạt quyền lợi mà tự giết lẫn nhau xảy ra, cho nên, trong Vô Song thành, không cho phép có con song sinh xuất hiện!" Một đạo âm thanh lạnh lẽo truyền đến.

Phượng Cảnh Duệ cùng Luru Mật Nhi đảo mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, Mộ Dung Surong nhảy qua cửa sổ đi vào phòng của hai người, từ nãy nàng nhận ra thức được, Phượng Cảnh Duệ và Luru Mật Nhi là hai kẻ thù sinh tay không xương gà sức yếu. Đợi đến lúc nhìn thấy động tác thân mật trên giường của hai người, nàng càng thêm xi mũi coi thường.

"Hai người đàn ông ôm ấp lấy nhau, vô sỉ!"

Luru Mật Nhi sờ mũi một cái, "Mắc mớ gì tới người?"

"Dù ta có liên quan hay không, rất nhanh thôi, ngươi sẽ không làm phiền ta nữa!" Cổ tay nàng rung lên, một cây roi xuất hiện trên tay nàng.

Luru Mật Nhi co rút thân thể một cái, nàng nhớ lúc chiều khi thấy nàng ta, bình khí trong tay của nàng không phải cái này. Bây giờ lại biến thành roi mềm. Nàng coi mình như người dạy thú ư!

Roi mềm trong không khí vút một cái, phát ra một âm thanh làm lòng người phát rét, Mộ Dung Surong cười lạnh, "Chịu chết đi!" Tiếng nói vừa dứt, roi trong tay nàng hướng tới trước mặt Luru Mật Nhi cùng Phượng Cảnh Duệ quét tới.

Kêu lên một tiếng, Luru Mật Nhi theo bản năng nhắm mắt lại núp trong ngực Phượng Cảnh Duệ. Một làn gió vút qua, nàng chậm rãi mở mắt. Chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ vững vàng không nhúc nhích, vẫn duy trì lấy tư thế đang ôm ấp của mình, một tay bắt được roi của Mộ Dung Surong, cử chỉ thanh nhàn hờ hững.

Mộ Dung Surong tròn to hai mắt, hình như không nghĩ tới mình toàn lực ra tay lại sẽ bị người khác thoải mái bắt được như vậy, nàng dùng sức kéo roi ra, lại phát hiện hoàn toàn không có chút hơi sức. Lúc này, nàng mới giật mình, người đàn ông trước mắt này, không phải như nàng cho là kẻ tay trái gà không chặt như vậy.

Phượng Cảnh Duệ đột ngột buông tay, Mộ Dung Surong không tập trung lùi về phía sau mấy bước, một giây kế tiếp, bóng Phượng Cảnh Duệ chợt lóe, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Mộ Dung Surong, một tay bóp cổ nàng, Phượng Cảnh Duệ cười âm trầm, "Thế nào? Sợ rồi?"

Bị người bóp chặt cổ, Mộ Dung Surong không mở miệng được, huyết sắc trên mặt chậm rãi biến mất, mà hình như Phượng Cảnh Duệ không có ý muốn thả tay ra.

"Phượng Cảnh Duệ, đủ rồi!" Luru Mật Nhi tiến lên đưa tay lôi kéo bàn tay Phượng Cảnh Duệ, "Buông nàng ra!"

Mặt Phượng Cảnh Duệ tràn đầy âm u, lạnh lùng không nói.

Bất đắc dĩ, Luru Mật Nhi tiến lên há mồm cắn bàn tay của hắn, một đôi mắt to nhìn thẳng vào Phượng Cảnh Duệ.

Hô hấp đã bị người chặn, cặp mắt Mộ Dung Surong hướng lên xoay chuyển, một giây nữa thôi là có thể lia đời.

Phượng Cảnh Duệ nhìn Luru Mật Nhi, sự kiên trì trong mắt nàng làm cho hắn lặng yên mà than, chậm rãi buông Mộ Dung Surong ra. Đồng thời cất giọng, "Vô Trần!"

Một lúc sau, Vô Trần từ ngoài cửa đi cửa, thấy tình trạng bên trong nhà, hắn tiến lên, "Chủ nhân!"

"Giao người cho Mộ Dung Tế, nếu có lần sau nữa, người nào cầu xin cũng không có tác dụng!" Lúc nói lời này một mắt hắn nhìn Luru Mật Nhi. Người phía sau rút cổ một cái.

"Dạ!" Vô Trần mang theo người rời đi. Thuận tiện đóng cửa lại.

Phượng Cảnh Duệ đứng chấp tay im lặng không lên tiếng.

Luru Mật Nhi chậm rãi tiến lên, đưa ra hai ngón tay nắm vạt áo hắn kéo, "Phượng Cảnh Duệ, sao ngươi hẹp hòi như vậy!"

Phượng Cảnh Duệ nổi đóa, xoay người muốn mở miệng, chợt ngừng lại xoay mặt hừ một tiếng.

Luru Mật Nhi bĩu môi, ngừng thờ!

"Phượng Cảnh Duệ, ở trên địa bàn người ta, không nên giết người thì tốt hơn!" Nàng thở dài.

Phượng Cảnh Duệ xoay người, "Không phải nàng sợ ả là người thân của nàng đấy chứ? !"

Lưu Mật Nhi ngẩng đầu, "Ta nói rồi ta không phải là . . ."

"Đã như vậy, ta giết à thì thế nào?"

"Người là ma đầu giết người sao? Tại sao cứ phải đánh phải giết?" Lưu Mật Nhi cũng tức giận, sừng mắt lên nhìn hắn.

Không kiềm hãm được đưa tay nhéo gương mặt của nàng, Phụng Cảnh Duệ lặng yên than một tiếng, "Ta không muốn để nàng chịu một chút tổn thương nào!"

"Không phải ta không có chuyện gì rồi sao?" Nhu tình, là thứ lưới nữ nhân khó vượt qua nhất. Nàng, Lưu Mật Nhi cũng cũng thế. Khi Phụng Cảnh Duệ làm vẻ mặt như thế, trong lòng nàng dù có bao nhiêu chuyện không vui, cũng không thể nào phát tiết ra được.

Buộc chặt cánh tay, gương mặt Phụng Cảnh Duệ bất mãn "Thôi, nàng thay nữ trang thì hơn"

"Tại sao?" Nữ trang rất phiền toái, nàng cũng không có tướng mạo xuất sắc gì.

"Ta thích thế" hắn không kiên nhẫn cúi đầu, đưa tay sờ soạng trước ngực nàng, "Tại sao phải buộc lại? Còn đang cố ý làm lớn hơn một chút, bây giờ không công rồi!"

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, cá giận nói, "Phụng Cảnh Duệ, suy nghĩ đầy trong đầu người đều là cái gì hả?"

Phụng Cảnh Duệ vô tội cười cười, "Đây là phúc lợi của ta, nàng không thể tước đoạt!" Dứt lời, lắc mình đến một cái đến ngoài cửa, "Ta đi tìm một bộ y phục cho nàng!"

Nói qua trước, nhà Mộ Dung chưa từng xuất hiện nữ nhân, nữ nhân duy nhất chính là Mộ Dung Suong, nhưng không chứng tỏ Vô Song Thành này không có nữ nhân. Cho nên, tìm một bộ quần áo nữ cũng không tính là quá khó khăn. Phân phó cho Vô Trần chú ý Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ một mình bước chậm trên đường phố Vô Song Thành.

Bỗng chốc, một người đụng phải hạ thân của hắn, chân mày Phụng Cảnh Duệ nhíu lại, một lần nữa giang hai tay ra, trong tay lại nhiều hơn một thứ đồ tốt.

Nhìn lệnh bài trong tay, khoe miệng Phụng Cảnh Duệ co giật.

Thiên hạ Đệ nhất lâu, thật là chỗ nào cũng nhúng tay vào!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Không Việc Không Cần Đệ Nhất Lâu

"Lâu chủ!" Một nam tử mặc thanh sam quỳ gối trước mặt Phụng Cảnh Duệ, hai ôm quyền, nói thấp giọng.

Vẫy tay, Phụng Cảnh Duệ ra hiệu cho nam tử mặc thanh sam đứng dậy, "Nói

đi, sao các người lại ở đây?"

"Thuộc hạ tới đưa tin tức, mấy ngày trước nhận tin tức từ Minh cốc truyền tới, của lão Cốc chủ!" Nam tử mặc thanh sam tiến lên đưa một tờ giấy.

Giơ tay cầm, Phụng Cảnh Duệ mở tờ giấy trên tay ra. Ngay lập tức, hắn ngẩn ra, ngồi thẳng người, mắt dừng trên tờ lqđ giấy, "Chuyện này xảy ra khi nào?"

"2 tháng trước!" Nam tử mặc thanh sam nói nhỏ.

"Ta biết, người về đi!" Phụng Cảnh Duệ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Nam tử mặc thanh sam ôm quyền, quay đầu rồi đi. Để lại Phụng Cảnh Duệ đang lqđ do dự, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đưa Khuất Liễu Phong tới Miêu Cương. Đây là tin tức mà Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm đưa tới. Chẳng qua, rốt cục Hoàng Phủ lqđ Nguyệt Minh có liên quan gì tới Miêu Cương? Vì sao nàng ta tới Miêu Cương a? Từ lâu, hắn đã nghe nói Miêu Cương có một loại cỏ gọi là cỏ Thiên hoàng, có khả năng chữa trị cho người bị liệt! Xem ra lqđ Hoàng Phủ Nguyệt Minh tới Miêu Cương, nguyên nhân chính bởi Khuất Liễu Phong.

Nhưng Miêu Cương luôn luôn đề phòng người đến từ bên ngoài, làm sao Hoàng Phủ Nguyệt Minh có thể không gặp bất cứ sự ngăn cản nào chứ.

Nhớ tới tình cổ ở trong người Luru Mật Nhi, hần nhủu mảy, vốn dĩ hần chỉ đoán, xem ra chuyện này thật sự liên quan tới Hoàng Phủ Nguyệt Minh!

Bàn tay nắm thật chặt, trong nháy mắt, tờ giấy hóa thành tro bụi, Phụng Cảnh Duệ đứng dậy vô cùng tao nhã, bắt đầu đi tìm quần áo thích hợp cho Mật Nhi.

"Rốt cục, ngươi muốn đi theo ta tới lúc nào?" Luru Mật Nhi không vui nhìn Khuất Thiên Hàn bám sau lưng nàng.

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn nghiêm lại, "Ta không muốn đi theo ngươi đâu! Chẳng qua nơi ngươi tới giống ta thôi!"

"Ta đi nhà xí ngươi cũng đi à!" Luru Mật Nhi không vui.

Mặt Khuất Thiên Hàn đen sì, "Trùng hợp!"

"Tới địa ngục đi, rốt cục Phụng Cảnh Duệ cho ngươi đi theo ta làm gì?" Luru Mật Nhi nghĩ mãi không ra, mở miệng hỏi.

"Phiền phức!" Khuất Thiên Hàn nói vô cùng lạnh nhạt, "Ngươi là người chuyên đi tìm phiền phức, đi theo ngươi, chẳng khác nào đi theo lũ phiền phức!"

Luru Mật Nhi chán nản, "Ngươi có ý gì? Đó là nàng tìm ta, gây phiền phức cho ta mà?"

"Trong vòng một ngày, bị một nữ nhân đuổi giết, rất đặc ý hả!" Khuất Thiên Hàn xoay mặt sang hướng khác.

Luru Mật Nhi đỏ mặt, "Ngoài ý muốn mà!"

Khuất Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, "Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn ngồi ngay lqđ ngốc ở trong phòng đi, đừng gây chuyện nữa!"

Luru Mật Nhi vung hai tay chống nạnh, "Ồ trong phòng ta sẽ chết ngạt đó!"

"Nửa canh giờ thôi, không chết ngạt lqđ được! Ngươi chết ngạt ta đền mạng cho ngươi!" Khuất Thiên Hàn tức giận, nói, "Về cùng Phụng Cảnh Duệ, ngươi thích đi đâu thì đi."

Nghe vậy, Luru Mật Nhi chán nản, "Đường đường là đường chủ của nhóm sát thủ, lqđ sao ngươi lại tàn tạ tới mức phải đi làm tên giám sát tình hình cho Phụng Cảnh Duệ chứ?"

Khuất Thiên Hàn đen mặt, nàng nghĩ rằng hần muốn chắc? Nếu không phải lúc đó, nhờ có Luru Mật Nhi đuổi kịp đó, thì lúc lqđ này, hần vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm ở nhà của Hoàng Phủ Nguyệt Minh. Lqđ Bảo vệ nàng, để nàng không bị thương, là cách mà hần dùng để báo đáp. Trước kia có Phụng Cảnh Duệ ở bên cạnh nàng, cho nên không cần tới hần, lúc lqđ Phụng Cảnh Duệ không ở bên nàng, hần sẽ tự giác có mặt.

Thấy hần không nói, Luru Mật Nhi cười, "Không phải ngươi thấy ta vừa mất đấy chứ?"

"Ta không phải người mù" ngoại trừ Phụng Cảnh Duệ, ai thêm ngó tới cái loại nam không nam nữ không nữ như nàng hả.

"Này, ngươi có ý gì hả? Ta có chỗ nào không tốt hả?" Luru Mật Nhi chống nạnh, mặt hạnh vì tức giận mà mở to.

Không có gì không tốt. Chẳng qua nam nhân bình thường đều không thích loại nữ nhân như! Suy nghĩ này, Khuất Thiên Hàn không nói ra.

Luru Mật Nhi tức giận thở dài, "Khuất Thiên Hàn, nói thật, ngươi không muốn đối đầu nhau với Phụng Cảnh Duệ, vì sao hai người các ngươi luôn sẵn sàng với lqđ không khí giương cung bạt kiếm vậy! Không phải các ngươi từng là bằng hữu à?"

Khuất Thiên Hàn nhìn Luru Mật Nhi, "Ngươi biết không ít chuyện nhĩ?"

"Chuyện gì, Phụng Cảnh Duệ cũng nói với ta!"

Khuất Thiên Hàn ngừng lại, "Chắc không?!" Hần bỗng mở miệng.

"Cái gì mà chắc không?" Luru Mật Nhi không hiểu.

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn giật giật, nhanh chóng xoay người rời đi.

"Này, Khuất Thiên Hàn, ngươi thấy ở đâu người ta nói chuyện được một nửa rồi đi không?" Luru Mật Nhi tròn mắt,

"Mật Nhi, nàng tìm hần làm gì?" Từ sau lqđ lưng nàng, giọng nói trêu tức của Phụng Cảnh Duệ, cả người Luru Mật Nhi cứng đờ. Phụng Cảnh Duệ luôn không thích nàng đi hỏi thăm chuyện của người khác.

Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, Luru Mật Nhi quay đầu lại, nhìn Phụng Cảnh Duệ,

"Ngươi đã về?"

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, "Mật Nhi nói suy nghĩ của nàng đi?"

"Nói chuyện phiếm thôi!" Luru Mật Nhi cười ngược.

Phượng Cảnh Duệ vênh vào giờ thứ trong tay lên để trả thù, "Quần áo, thay đi!"

Luru Mật Nhi mếu máo, "Bắt buộc phải mặc?"

"Không muốn thay?" Phượng Cảnh Duệ nhướn mày.

Luru Mật Nhi gật đầu, "Hoi hoi!"

"Ta có thể thay quần áo giúp nàng!" Bước một bước tới gần, cánh tay dài của lqđ Phượng Cảnh Duệ vươn ra, ôm nàng lên, chân bước về phòng của hai người.

Dọc theo đường đi, mọi người đi ngang qua đều nhìn hai người. Ngay cả khi thành Vô Song cách Trung Nguyên rất xa, nhưng khi thấy hai nam nhân ở cùng một chỗ, lqđ ôm nhau một cách trắng trợn cũng khiến người khác không thể không nhìn.

Nhưng hiển nhiên, Phượng Cảnh Duệ và Luru Mật Nhi hoàn toàn không quan tâm tới những ánh mắt của người xung quanh.

Đóng cửa phòng lại, Luru Mật Nhi lập tức nhảy ra, cách xa Phượng Cảnh Duệ, "Rốt cục ngươi muốn làm gì?"

Phượng Cảnh Duệ giờ quần áo trong tay lên giờ lên, "Ta chỉ muốn giúp nàng thay quần áo thôi"

"Ngươi có lòng tốt thế hả?" Luru Mật Nhi không tin hẳn lại có lòng tốt tới mức đó!

Phượng Cảnh Duệ cười vô hại, "Đương nhiên!"

"Ta không tin!" Luru Mật Nhi nói thẳng.

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ tỏ vẻ đáng thương, "Mật Nhi, ta có lòng tốt thật mà!"

"Xin miễn cho kẻ bất tài!" Giờ tay cướp quần áo từ trong tay hắn, Luru Mật Nhi chỉ ra cửa, "Ra ngoài!"

"Sợ cái gì, có phải chưa từng thấy đầu mà phải sợ!" Phượng Cảnh Duệ nói, "Đã lâu không thấy, ta còn rất nhớ nhưng đây này!"

Luru Mật Nhi cực kỳ vô dụng, đồ mặt, tức giận nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Từ lúc nào mà người không biết xấu hổ như thế hả ?"

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười bắt đắ, "Mật Nhi!" Mặt hắn nghiêm lại, mở miệng.

Luru Mật Nhi ngẩng đầu nhìn mắt hắn,, "Thế nào?" Khó khăn lắm mới được nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ đứng đắn như vậy, tâm trạng của Luru Mật Nhi không nhịn được mà nhảy nháy.

"Nàng.. nàng gặp ta khi nào?" Phượng Cảnh Duệ do dự rất lâu, lúc này mới hỏi một câu như thế!

"..."

Sau một thời gian dài im lặng, Luru Mật Nhi muốn tát cho mình một cái thật mạnh, vừa nãy nàng còn nghiêm túc lắng nghe, lại lo lắng, có phải Phượng Cảnh Duệ có chuyện gì quan trọng muốn nói hay lqđ không. Dấu đi sự lo lắng của bản thân, Luru Mật Nhi ôm quần áo, chậm rãi đi tới sau bình phong.

Theo như lời hắn nói, cái gì cần nhìn thì cũng nhìn rồi, không sợ bị nhìn nữa! Không phải là đổi sang mặc quần áo nữ hay sao. Có gì đặc biệt hơn người?

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, "Mật Nhi, nhanh lên, chúng ta đi gặp Mộ Dung sương!" Hắn quyết định không đợi nữa, lqđ trực tiếp tìm Mộ Dung Tề, nói rõ mục đích đến thành Vô Song, nói xong bọn hắn đi luôn.

"Tìm nàng làm gì?" Nữ nhân kia muốn giết nàng đó, tới cửa để chịu chết à?

Phượng Cảnh Duệ không trả lời nàng, đợi nàng lâu quá chỉ thêm phí thời gian thôi, hắn xoay người đi tới sau bình phong. lqđ Luru Mật Nhi xoay người, buộc lại thắt lưng sao cho vừa vặn.

Hoảng sợ khi nhìn thấy hắn, nàng tức giận, "Làm gì đấy?"

Phượng Cảnh Duệ dắt nàng đến trước gương đồng, "Ta chải đầu cho nàng!"

"Ngươi chải cho ta?" Nàng không muốn, nếu chải thì tự nàng chải, nàng túm một cái là xong.

Phượng Cảnh Duệ không nói, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng vén lọn tóc mai, sau đó cầm cây lược gỗ ở trên bàn chải tóc cho nàng.

"Oa?" Luru Mật Nhi trợn to mắt nhìn cây lượn ở trên đầu, quay đầu lại hỏi, "Ngươi làm như thế vậy?"

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày tỏ vẻ đắc ý, "Muốn học không?"

"Đương nhiên!" Luru Mật Nhi đứng thẳng,

Phượng Cảnh Duệ chỉ vào mặt mình, "Hôn ta một cái!"

Luru Mật Nhi, "... " Xoay mặt, xoay người đi.

Lôi kéo tay nàng, Phượng Cảnh Duệ cười đùa, "Ta hôn nàng một cái cũng được!" Nói xong, môi mòng của hắn hạ xuống thật chậm.

"Không thể!" Luru Mật Nhi giơ tay chắn giữa hai người, "Ta sợ bị chó cắn!"

Phượng Cảnh Duệ không thêm đề ý, "Nếu Mật Nhi sợ, vậy để ta bị chó cắn là được!"

Người này không phải nói đi nói lại, nói vòng vèo mắng chính mình hay sao? Luru Mật Nhi trợn ngược mắt lên. Phượng Cảnh Duệ đành phải dừng lại hành động của lqđ chính mình, người đứng thẳng, "Được rồi, ta giải thích!"

"Vốn dĩ người có lỗi là ngươi mà!" Luru Mật Nhi được một tác lại muốn tiến một thước,

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, "Mật Nhi, nàng chắc chắn nàng sẽ không cắn ta hả?"

Về mặt nam nhân lập tức thay đổi. "Ngươi mới là chó"

"Nếu ta là chó, nàng sẽ để cho ta cắn nàng sao?" Phượng Cảnh Duệ trưng ra vẻ mặt muốn được thỉnh giáo.

"..." Vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ! Nói không lại với hắn, Luru Mật Nhi xoay người đi qua Phượng Cảnh Duệ, đi ra cửa. "Không phải ngươi muốn tìm Mộ Dung Suong hay sao? Đi thôi! "

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, đuổi theo nàng.

Tìm được Mộ Dung Tế, Phượng Cảnh Duệ nói thẳng, "Người bị bệnh à?"

Mộ Dung Tế trả lời ngay lập tức, "Không có!"

"Vậy ngươi tìm ta có chuyện gì?" Nếu hắn nhớ không lầm, trước đó, bọn hắn có nói là muốn tìm Phượng Cảnh Duệ để chữa bệnh.

"Trước là có, nhưng hắn chết rồi!" Mộ Dung Tế nói vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt chỉ đặt ở trên người Luru Mật Nhi- người đang mặc quần áo nữ nhân.

Nhìn thấy tầm mắt của hắn, Luru Mật Nhi cúi đầu quan sát lại bản thân, "Sao vậy? Không phải lần đầu tiên ngươi nhìn thấy ta mà"

"Thành Vô Song không có nữ nhân!"

"Ngươi cho ta là người mù à, Mộ Dung Suong là nam nhân chắc?"

"Nàng ấy là nương của ta!"

"Sau đó thì sao?"

"Trong tòa thành này chỉ có một nữ nhân duy nhất!"

Luru Mật Nhi gật đầu tỏ ý đã hiểu, Mộ Dung Suong nhìn mình không vừa ý thật ra là có nguyên nhân, nàng sợ mình cướp đi địa vị của nàng hay sao? Vậy cũng không cần tới mức đó chứ, nàng chỉ là một lqđ người qua đường mà thôi, có cần ra tay độc ác như thế không?

Mộ Dung Tế nhìn lướt qua Luru Mật Nhi, "Các ngươi theo ta đến đây!" Không chỉ Phượng Cảnh Duệ muốn làm rõ chuyện này, lúc này, hắn cũng phải làm rõ ràng, lqđ năm đó, rốt cục Mộ Dung Suong chỉ sinh ra một người duy nhất là hắn hay còn sinh ra một người khác nữa.

Đặt tay Luru Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ đi cùng nàng theo sau Mộ Dung Tế, Vô Trần và Vô Ngân muốn đuổi theo, lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại, "Các ngươi ở đây chờ ta!" Có khả năng là kẻ khả nghi đến nhà lqđ Mộ Dung vì chuyện này, hắn không muốn để nhiều người biết, nhất là khi, chuyện này có liên quan tới Mật Nhi.

Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau, khẽ gật đầu. Khuất Thiên Hàn cũng không có ý định đi vào cùng, ba người canh gác, đứng ở trước cửa nơi ở của Mộ Dung Suong.

Chương 89: Thân Thể Của Luru Mật Nhi

Vô Song Thành hình như không phải là nơi đặc biệt hoa lệ, chỗ ở của Mộ Dung Sương thật sự rất đơn sơ. Vườn hoa trang trí đơn giản, gạch đá cắt thành sân nhà, trước cửa phòng là một mảnh sân rộng, xem ra ngày thường Mộ Dung Sương luyện võ tại chỗ này.

Lúc này, Mộ Dung Sương đang luyện võ trước sân lớn, nhận thấy có người tới, mặt mày nàng lạnh lẽo, roi trong tay quăng tới vèo một cái.

Mộ Dung Tế khẽ giơ tay lên bắt lấy đầu roi, cổ tay chợt rung lên, roi trong tay Mộ Dung Sương bỗng bị đoạt đến trên người Mộ Dung Tế.

Đứng thẳng người lại, ánh mắt Mộ Dung Sương rơi vào trên người Luru Mật Nhi đang mặc nữ trang đứng sau lưng Phụng Cảnh Duệ. Nàng trừng lớn đôi mắt đẹp không dám tin nhìn một hình dáng nhẹ nhàng phiêu dật của Luru Mật Nhi khi mặc nữ trang.

Tay nàng ta run run chỉ vào nàng, "Người. . . Người. . ."

Luru Mật Nhi hơi mím môi, "Nhìn cái gì? Ta là không đẹp bằng người, nhưng mà mọi thứ nên có ta đều có đấy chứ? Làm gì mà ánh mắt của người xem ra giống như là thấy quái vật vậy?"

"Người là nam nhân!" Mộ Dung Sương kêu to, "Làm sao người có thể mặc nữ trang?" Nàng ta thét chói tai.

Không đợi Luru Mật Nhi có phản ứng, Phụng Cảnh Duệ không che giấu chút nào nở nụ cười, trong lúc tươi cười, không quên nhạo báng Luru Mật Nhi, "Mật Nhi a, lại vừa có một người bảo nàng là giả gái nữa đấy!" Trước đây có một người là cô gái tên A Hoa, bây giờ là Mộ Dung Sương.

Luru Mật Nhi cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng cười, trừng mắt liếc Phụng Cảnh Duệ đang cười ha hả, "Ta không cần người nhắc nhở đâu!"

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dựa nghiêng một bên chỉ cười không nói.

Nhắc lần vấy đi tới trước mặt của Mộ Dung Sương, Luru Mật Nhi hơi mím môi, "Ta là nữ nhân!" Nàng nghiêm túc nói.

Mộ Dung Sương tròn to hai mắt, "Không thể nào."

Luru Mật Nhi nhíu mày, "Làm sao người biết không thể nào? Người biết ta à? Biết ta là ai à?" Nàng từng bước từng bước ép sát. Cảm giác tựa như nàng ta giả bộ.

Như là đột nhiên hồi hồn, Mộ Dung Sương lui về phía sau một bước, cười mỉa ra tiếng, "Làm sao có thể? Ta và vị cô nương này. . ."

"Chớ giả bộ, người muốn giết chết ta đến hai lần rồi, bây giờ mới nói là không biết, bà di này à, người thật mở miệng mà không ngại sao!" Luru Mật Nhi đưa ngón trỏ lắc lắc, xoay người nắm vai Phụng Cảnh Duệ, "Chẳng qua ta cũng ngại nghe!"

Phụng Cảnh Duệ đưa tay ôm eo của nàng, đứng thẳng người, "Mộ Dung Lão phụ nhân, chúng ta nói chuyện hai mươi năm trước đi!"

Nghe được mấy chữ hai mươi năm trước, sắc mặt Mộ Dung Sương biến đổi, "Người. . ."

Hai tay ôm quyền, Phụng Cảnh Duệ hướng về phía Mộ Dung Sương ra dấu rồi tiếp đó mở miệng, "Mật Nhi năm nay vừa đúng hai mươi tuổi! Ta nghĩ, chắc là lớn bằng Mộ Dung Tế chứ? !" Đang lúc nói chuyện, kéo Luru Mật Nhi từ phía sau hất ra, lạnh nhạt nói.

Mộ Dung Sương cười gượng, "Việc này quan hệ gì với ta?"

"Mật Nhi vốn được gọi là Luru A Đại, từ nhỏ bị nuôi như một nam nhân, trước đây ở một thôn nhỏ nơi quê nhà gõ mõ cầm canh kiếm sống!" Lúc nói đến thân thể của Luru Mật Nhi, ánh mắt Phụng Cảnh Duệ thẳng nhìn vào Mộ Dung Sương.

Sắc mặt Mộ Dung Sương trắng bệch, ánh mắt trên khuôn mặt mỹ lệ né tránh nhìn bốn phía, "Ta. . . Ta không biết người đang nói gì cả?"

"Hai mươi năm trước, cha mẹ của Luru A Đại đột nhiên biến mất, hắt được hàng xóm nuôi lớn. Không có ai biết nàng là nữ nhân!" Phụng Cảnh Duệ cười yếu ớt nói, "Mộ Dung phụ nhân, người biết nàng sao?"

"Không thể nào!" Mộ Dung Sương lớn tiếng nói, "Nàng là nam nhân đó!" Nàng chỉ vào Luru Mật Nhi.

"Người mới là nam nhân!" Luru Mật Nhi cá giận nói. Nàng không biết nhưng lời nói sâu xa này là có ý gì, nhưng mà nàng cũng có thể đoán được, nữ

nhân này có quan hệ với mình. Hơn nữa, rất có thể thân thể nàng đây là do người này tạo ra.

Chỉ một điểm này, đối với mình không có bất cứ quan hệ gì, bởi vì đối với nàng mà nói, tương đương với một người xa lạ. Chỉ có điều, mọi người đều muốn tìm được cội nguồn của mình, ai cũng có một gốc rễ.

"Không thể nào. . . Năm đó, rõ ràng ta . . ."

"Rõ ràng ngươi làm gì?" Đang một mực nghe Phượng Cảnh Duệ cùng mẫu thân nói chuyện với nhau, Mộ Dung Tế bỗng chốc chộp được trọng điểm trong lời nói của nàng, mở miệng hỏi.

Mộ Dung Surong lập tức hồi hồn, "Không . . . Cái gì ta cũng chưa nói!"

"Năm đó, ngươi rõ ràng sinh được một cặp song sinh, bây giờ làm sao lại biến thành một nam một nữ đúng không?" Phượng Cảnh Duệ thông thả tiếp lời, hoàn toàn không quan tâm lời nói của mình khiến mọi người có cảm giác chần chừ.

"Làm sao ngươi biết Mộ Dung Surong bật thốt lên, chợt ý thức được nên lập tức che miệng, nàng vừa nói cái gì?"

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhạt, "Rất bình thường thôi, nếu như ngươi biết ta là ai, ngươi sẽ không cảm thấy kỳ quái!". Lâu chủ Đệ Nhất Lâu, nắm giữ tin tức giang hồ, mặc kệ là lời đồn đãi cũng tốt hay là sự thật cũng được, dù sao sẽ có chút chuyện sẽ truyền tới tai của hắn, tiếp đó suy đoán thêm, cuối cùng ra được cái kết luận này.

"Ngươi là ai?" Mộ Dung Surong tròn mắt

Phượng Cảnh Duệ lại lắc đầu, "Việc này không quan trọng. Chỉ có điều, ngươi không muốn giải thích mọi chuyện cho nhi tử của ngươi sao?" Hắn há hốc miệng chỉ tới Mộ Dung Tế, "Hình như hắn có lời muốn hỏi ngươi?"

Né tránh ánh mắt của Mộ Dung Tế, Mộ Dung Surong tái mặt, "Ta . . ."

"Mẫu thân, giải thích đi!" Vô Song Thành có tên gọi Vô Song, là vì năm đó có hai huynh đệ song sinh tranh đoạt quyền lực tự giết lẫn nhau, cuối cùng thành chủ hạ lệnh, Vô Song Thành không được để tồn tại con song sinh, nếu như xuất hiện, phải trong hai người lựa chọn một, và một người còn lại . . . Chỉ có chết!

Nếu như đúng là cách giải thích như thế này, vậy thì, Lưu Mật Nhi bên cạnh Phượng Cảnh Duệ chính là . . . của mình

Mộ Dung Tế trong nháy mắt về mặt lạnh lùng, "Nói!"

Cho đến lúc này, Mộ Dung Surong mới thở dài, "Đúng!"

Sắc mặt Mộ Dung Tế lập tức thay đổi, "Ngươi xác định?!"

"Đúng vậy!" Mộ Dung Surong kiên định gật đầu một cái, "Năm đó thật sự ta sinh ra 2 đứa bé! Nhưng mà ta chỉ có thể chọn một đứa trong đó", thời điểm đó nàng cũng đã cho rằng một đứa còn lại cũng là con trai. Tại Vô Song Thành, người sinh hai đứa bé đồng thời có nghĩa là một kẻ chẳng lành, nên vào thời điểm kia, căn bản nàng cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ.

Mộ Dung Tế đã rõ ràng, đứa trẻ mẫu thân chọn là hắn!

"Sau đó thì sao?" Nói chuyện không phải là về mặt lạnh lùng của Mộ Dung Tế, mà là Lưu Mật Nhi giống như đang nghe kể chuyện xưa.

Mộ Dung Surong dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Lưu Mật Nhi, lúc này mới lên tiếng, "Những người biết được chuyện này, đều đã chết!" Mà người đưa nàng ra ngoài kia, sau đó lúc trở về cũng bị nàng giết chết. Căn bản nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ tới muốn nghe được tin tức về đứa bé từ bất cứ người nào.

Lưu Mật Nhi không phải kẻ ngu ngốc, nàng dĩ nhiên biết ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Surong. Cái người mẫu thân này của nàng, căn bản cũng không hề tính toán sẽ gặp lại nàng lần nữa. Lưu Mật Nhi không nhận được nghĩ thầm, nếu như hôm nay đứng ở chỗ này chính là Lưu Mật Nhi nàng, nàng sẽ làm thế nào?

Một đôi cánh tay dài thật chặt ôm cả eo của nàng, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn qua nàng một cái, khẽ mỉm cười.

Không tự chủ hồi hồn cười một tiếng, Lưu Mật Nhi khẽ lắc đầu, bày tỏ mình chẳng quan tâm.

Phượng Cảnh Duệ tin tưởng đây là lời nói thật của nàng ta, sau khi biết lai lịch của nàng, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi đều nghĩ giống nhau. Bây giờ Lưu Mật Nhi đã không còn là Lưu Mật Nhi lúc trước, người cũng đã không phải, căn bản cũng không có gì là tình cảm hay không tình cảm.

Mật Nhi đến nơi này, chỉ vì tìm xuất xứ mà thôi! Nàng không cần đột nhiên xảy ra mấy chuyện nhận người thân gì đó.

"Vô Song Thành chưa bao giờ được có trẻ song sinh, nhưng không có nói qua không cho phép một nam một nữ xuất hiện!" Mộ Dung Tế lạnh giọng nói.

Mộ Dung Surong ngo ngắc, đột nhiên nở nụ cười. Đúng vậy, nàng chưa từng nghĩ tới khả năng này! Không cho phép có hai trẻ trai cùng xuất hiện, nhưng

không có nói qua không cho phép có một nam một nữ cùng sinh! Đây đúng là lúc ban đầu định ra quy củ đó có một chỗ sơ hở duy nhất.

Mộ Dung Surong đột nhiên thay đổi phương hướng, mắt không chớp nhìn Luru Mật Nhi, chậm rãi vươn tay.

Nhìn tay nàng trong không trung, Luru Mật Nhi chần chờ chốc lát, chậm rãi lắc đầu, "Thật xin lỗi, ta không thể tin người!" Nữ nhân này từng giết nàng hai lần, nàng không thể nào giao mình cho người như vậy.

Sắc mặt Mộ Dung Surong ngẩn ra, cười khổ ra tiếng, "Người nói đúng." Sẽ không ai yên tâm giao mình cho một người đã từng muốn giết chết mình.

Luru Mật Nhi khẽ gạt đầu, bĩu môi, "Có lời gì người cứ nói đi! Nếu như muốn nói lời hối hận, ta đối với ba cái chữ này không có cảm giác gì!"

Mộ Dung Surong há mồm muốn nói, cuối cùng lại chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài, "Các người đi thôi!" Nên giải thích nàng đã giải thích đủ rồi, chuyện cũng đã giải thích rõ. Những thứ khác không cần nàng mở miệng.

Luru Mật Nhi nhún nhún vai, "Chuyện xưa nói xong rồi, vậy bây giờ chúng ta đi thôi!" Nàng nói lời này đúng ý Phượng Cảnh Duệ.

Mộ Dung Tế đột nhiên kéo tay của nàng, "Người không thể đi!" Nếu như người này chính là người thân duy nhất của hắn, hắn sẽ không để nàng đi như vậy.

Không chút do dự, Luru Mật Nhi hất tay Mộ Dung Tế, "Chuyện đã làm rõ ràng rồi, chúng ta cũng muốn đi thôi!"

Editor: toilato-i-84

"Người là người thân của ta!"

"Ta không phải!" Luru Mật Nhi cau mày, "Người không có bằng chứng gì cả, làm sao biết ta chính là người nhà của người? Tất cả mọi người đã chết không phải sao?"

"Người và ta giống hệt nhau!"

"Ngàn vạn người trên thế giới, người có dáng dấp giống nhau nhiều vô số kể, làm sao người biết đó chính là ta?" Luru Mật Nhi không khỏi hỏi ngược lại.

Mộ Dung Tế liền giạt mình, chậm rãi buông tay.

Giật giạt khoé miệng, nàng xoay người, "Ta có thể đi được chưa?!" Nói xong, nàng lôi kéo Phượng Cảnh Duệ đi ra khỏi biệt viện của Mộ Dung Surong.

Vô Trần cùng Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn vẫn như cũ đứng yên không nhúc nhích, tựa như đang chờ cái gì. Thấy hai người xuất hiện, ba người đứng thẳng người.

Phượng Cảnh Duệ hướng về phía Vô Trần gật đầu một cái, "Có thể đi được rồi!"

"Tất cả đã chuẩn bị xong"

Luru Mật Nhi nháy mắt, "Thứ gì?"

"Chúng ta lập tức rời đi thôi!" Phượng Cảnh Duệ khom người ôm thân thể của nàng, điểm mũi chân một cái, hai người biến mất ở trước biệt viện.

"Tại sao lại gấp gáp như vậy?" Luru Mật Nhi hỏi.

"Chúng ta đi tìm Diệp Ly Tâm!" Phượng Cảnh Duệ cho nàng đáp án.

Trong lòng Luru Mật Nhi trầm xuống, bắn khoăn liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, "Tại sao lại đi tìm nàng?" Hắn hẳn là chưa biết chuyện trên người mình đã bị hạ cổ chứ.

"Hoàng Phủ Nguyệt Minh ở đâu?" Tìm được Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cũng sẽ biết rõ ràng là loại cổ gì. Mặc dù Diệp Cửu Dương là cổ vương, nhưng cũng có một số loại cổ còn cần phải có người xuống tay hạ cổ.

"Đó!" Luru Mật Nhi không nói tiếng nào, chỉ nhìn gò má Phượng Cảnh Duệ, không biết đang đứng đó suy tư gì.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đi Miêu Cường

Miêu Cương, vùng đất phía Tây Nam

Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đưa ra bộ mặt không vui nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh trước mặt. Trong lòng không phục kêu một tiếng, "Sư thúc!"

Dĩ nhiên, với cá tính của Diệp Cửu Dương, hắn sẽ không mở miệng. Huống chi bây giờ, hắn là cố vương của Miêu Cương, chưa bao giờ nhiều lời, sẽ không nói ra lời như vậy!

Editor: toilato-i-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ẩn chứa nụ cười liếc mắt nhìn Diệp Ly Tâm, trên mặt rất hài lòng, "Sư đệ không cần khách khí!"

Không sai, chưa ai từng nghĩ tới, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại là đệ tử nhập thất của phụ thân Diệp Cửu Dương, theo vai vế coi như nàng là sư thúc của hai người, có thể tưởng tượng được, lúc Diệp Ly Tâm biết được sự thật này, sắc mặt khó coi đến cỡ nào!

Nắm tay cắn răng nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Diệp Ly Tâm vội vã thi lễ, sau đó quay đầu rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn lại Diệp Cửu Dương đang trầm mặc không nói, chậm rãi hỏi, "Thương thế của cha ta, ngươi có biện pháp gì không?"

Diệp Cửu Dương từ khi bọn họ nói chuyện đều đùa bỡn chén chứa cổ trong tay, chưa từng chen miệng. Nghe âm thanh Hoàng Phủ Nguyệt Minh, đến chân mày hắn cũng không nhúc nhích, làm như hoàn toàn không nghe được lời của nàng ta.

Dĩ nhiên, người không biết Diệp Cửu Dương sẽ không biết tính tình của hắn, đặc biệt khi hắn không đặt tầm nhìn vào người khác, dĩ nhiên là sẽ không để ý tới nàng ta. Trong đó, điểm quan trọng nhất là, về cơ bản Diệp Cửu Dương hoàn toàn không có ấn tượng gì với người trước mặt.

Mặt mày Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lẽo, "Diệp Cửu Dương, trong mắt ngươi không có trường bối hay sao?!"

Nghe được tên của mình, Diệp Cửu Dương đứng lên, lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Sự biến hóa này khiến Hoàng Phủ Nguyệt Minh nổi đóa, "Diệp Cửu Dương. . ."

Trả lời nàng ta chỉ là căn phòng trống rỗng.

Tức chết nàng, lúc trước Diệp Cửu Dương thấy cũng không biết nàng là ai, sau khi nàng nói rõ thân phận của mình, mặc dù Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm không mong muốn mà nhận, nhưng lại cũng hoàn toàn không để nàng vào trong mắt.

Ở chỗ này nửa tháng, mặc dù nàng trải qua coi như không tệ lắm, nhưng mà, Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm trước sau đều không muốn trị liệu cho cha! Nàng từng nghe cha Diệp Cửu Dương nói, ở Miêu Cương có một loại cổ, có thể chữa trị cho Khuất Liễu Phong. Cho nên đưa hắn đến đây! Chỉ có điều không nghĩ đến Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương chính là cố vương Miêu Cương!

"Ca, rốt cuộc khi nào ngươi mới làm cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh đó rời đi?" Diệp Ly Tâm một cái đá văng cửa phòng, hoàn toàn không để ý bên trong nhà Diệp Cửu Dương đang làm cái gì.

Diệp Cửu Dương ngẩng đầu lên, "Không biết!"

"Vì sao ca không muốn làm pháp sư?"

Diệp Cửu Dương trợn mắt, "Không phải đã bảo muội đưa tin cho Phượng Cảnh Duệ rồi sao?"

"Muội đưa rồi, có điều không có tin tức của bọn họ!" Đây cũng là điều mà Diệp Ly Tâm lo lắng. Lâu như vậy, không giống phong cách của Phượng Cảnh Duệ.

"Có thể là có chuyện gì làm trễ nãi đi!" Diệp Cửu Dương không chú tâm lắm nói, chỉ cần hắn không đồng ý, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng sẽ không rời đi vào lúc này thôi. Nghĩ như vậy, hắn còn vuốt vuốt chén cổ trong tay!

Diệp Ly Tâm thấy thế, thoát một cái đoạt đi chén cổ trong tay Diệp Cửu Dương. Trên thế giới này, có thể làm vậy với Diệp Cửu Dương cũng chỉ có mỗi Diệp Ly Tâm. Hình thức sống chung giữa bọn họ cũng rất kỳ quái, thoát nhìn cứ như Diệp Ly Tâm là tỷ tỷ, Diệp Cửu Dương là đệ vậy (tác giả: ca ca??)! Nhưng mà, vào thời điểm khác, có khi Diệp Ly Tâm lại bị Diệp Cửu Dương ăn sạch sành sanh.

"Ca, chẳng lẽ ngươi không lo lắng chút nào sao?"

"Lo lắng cái gì?" Về mặt Diệp Cửu Dương ngu ngốc nhìn nàng.

"Ca!" Diệp Ly Tâm lại giận rồi!

Diệp Cửu Dương không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, "Nếu Phượng Cảnh Duệ đã muốn tới thì sẽ đưa tin tức tới đây, nói chung ngươi đừng lo!" Bây

giờ không đến, nhất định là trên đường bị người nào đó làm cho chậm trễ.

Coi như Diệp Ly Tâm không muốn thừa nhận cũng không còn biện pháp, tính cách Phượng Cảnh Duệ trong thời gian ngắn tiếp xúc đã có thể hiểu. Chỉ cần hấn làm việc chú trọng, những chuyện khác người căn bản không cần lo lắng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Thấy muội muội không nói lời nào, lúc này Diệp Cửu Dương mới đưa tay ra.

Bíu môi, Diệp Ly Tâm đưa chén cổ trên tay đặt vào lòng bàn tay Diệp Cửu Dương. "Cho người!"

Diệp Cửu Dương nhận lấy, cúi đầu tiếp tục vuốt vuốt. Diệp Ly Tâm bước tới nhìn qua một màn trước mắt không khỏi cười khẽ một tiếng, "Ca, người nói, nếu như Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết, vật người cầm trên tay hằng ngày chính vật nàng ta mỗi ngày tha thiết hi vọng có được, nàng sẽ như thế nào?"

"Nàng ta là sư thúc của chúng ta!" Diệp Cửu Dương thông thả nói, tiếp đó nhướn mày, "Ta không nói cho nàng ta!"

". . . Vậy sao người ngày ngày khoe khoang ở trước mặt người ta?" Diệp Ly Tâm tròn mắt.

"Cho nàng ta xem một chút còn chưa đủ sao?" Diệp Cửu Dương khẽ nhướn mày, vẻ mặt ta đây rất nhân từ nói.

Đột nhiên Diệp Ly Tâm không biết nên lấy vẻ mặt thế nào nhìn huynh trưởng của mình rồi, thế nào mà trước kia chưa từng chú ý tới, trong lòng ca ca của nàng lại có hình dạng phúc hắc thế này.

"Chẳng lẽ là cùng chung đụng với Phượng Cảnh Duệ trong thời gian dài, trong lòng cũng biến thái theo?" Trong lòng Diệp Ly Tâm thầm nghĩ.

"Người nói gì đó?" Diệp Cửu Dương mở miệng hỏi.

Diệp Ly Tâm lắc đầu lập tức, "Ta không có nói gì cả!". Thái độ này có chút mập mờ! Có điều Diệp Cửu Dương không mở miệng chỉ ra.

Nhưng vào lúc này, "Thiếu chủ, lại có người lạ tiến vào Miêu Cương!"

Cặp mắt Diệp Ly Tâm lập tức sáng lên. "Là ai?"

"Những người tới, có bốn nam một nữ!" Tên thuộc hạ báo cáo.

"Nhất định là Mật Nhi tỷ tỷ!" Diệp Ly Tâm nghe vậy nhảy lên, xoay người nắm lấy Diệp Cửu Dương. "Ca, chúng ta đi đón bọn họ đi!"

Dĩ nhiên, Diệp Cửu Dương không có cơ hội chống lại.

"Ta còn tưởng rằng Miêu Cương là một nơi đâu đâu cũng sinh trưởng độc vật, là một địa phương khắp nơi xương trắng chứ!" Bị Phượng Cảnh Duệ ôm ở trước người, Lưu Mật Nhi ôm ái nói.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu, cảm đặt trên vai Lưu Mật Nhi, "Vì sao nàng lại nghĩ như vậy?"

Lưu Mật Nhi khẽ lắc đầu, "Cái này không thể trách ta à! Miêu Cương lợi hại nhất là dùng cổ trùng đúng hay không? Cổ trùng bình thường không phải là giết người không thấy máu sao?"

"Từ đâu mà nàng nghe những tin tức này?" Phượng Cảnh Duệ giễu cợt nói. Chắc Diệp Cửu Dương cũng đã biết bọn hấn tới rồi.

"Đọc sách đó!" Lưu Mật Nhi nhướn mày. Nàng trước kia không có nhiều hoạt động, niềm vui thú lớn nhất chính là xem một ít tiểu thuyết huyền hoặc võ hiệp ngôn tình. Cho nên, đối với một ít chuyện các môn phái gì đó vẫn hiểu được.

Phượng Cảnh Duệ không nói tiếng nào, nghĩ cũng biết nàng nói về nơi trước khi nàng đến thế giới này. Chỗ nàng nói quá đẹp, quá tự do, có lúc hấn đột nhiên có chút kinh hãi, cảm giác mình không giữ được nàng. Nghĩ tới đây hấn không khỏi buộc chặt cánh tay.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

"Đầu!" Lưu Mật Nhi cau mày nhìn lại hấn, "Người làm gì thế!"

Buông lỏng cánh tay, Phượng Cảnh Duệ không quanh co mở miệng, "Ta không sao!"

"Mật Nhi tỷ tỷ!" Tiếng la hét của Diệp Ly Tâm truyền đến, Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là tạm thời để nghi vấn trong lòng xuống, nàng quay đầu, quả nhiên cách đó không xa đã thấy Diệp Ly Tâm lôi kéo Diệp Cửu Dương. Nàng không khỏi nhếch môi cười.

"Thả ta xuống!" Luru Mật Nhi hướng về Phụng Cảnh Duệ phía sau nói.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu, ôm nàng phi thân nhảy xuống ngựa.

Hai chân Luru Mật Nhi vừa mới đứng xuống, trong ngực lập tức có một người vọt tới.

"Mật Nhi tỷ tỷ. Mật Nhi tỷ tỷ! Ly Tâm nhớ tỷ!" Diệp Ly Tâm ôm chặt thân Luru Mật Nhi, hoàn toàn không chú ý tới ở sau lưng Luru Mật Nhi, mặt Phụng Cảnh Duệ đã sớm tối sầm.

Một tiếng vang lên."Diệp Ly tâm, đem móng vuốt của ngươi, lấy hết ra cho ta!" Phụng Cảnh Duệ nói gần từng chữ .

Kể từ lần trước Luru Mật Nhi từ trên lầu té xuống thiếu chút mà chết về sau, bất cứ lúc nào có kẻ chạm đến Luru Mật Nhi, hắn cũng sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái. Nhất là, Diệp Ly Tâm này lúc trước còn từng muốn gả cho Mật Nhi. Rồi sau này lại muốn đem Mật Nhi giới thiệu cho ca ca của nàng. Một điểm này, hắn vẫn luôn để trong lòng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Nghe âm thanh đó, Diệp Ly Tâm lập tức nhảy ra một bước dài, vội vã cuống cuống nhìn Phụng Cảnh Duệ, giống như hắn là bệnh dịch.

Hừ lạnh một tiếng, Phụng Cảnh Duệ tiến lên ôm Luru Mật Nhi vào trong ngực, nhìn lướt qua Diệp Ly Tâm. Nàng sợ sệt rụt cổ một cái. Một thời gian dài không thấy, nàng hình như đã quên mất bộ dáng biến thái của Phụng Cảnh Duệ.

Luru Mật Nhi tức giận trắng mặt nhìn Phụng Cảnh Duệ một cái, "Ngươi đủ rồi đó!"

Lúc này về mặt Phụng Cảnh Duệ mới thả lỏng, hướng về phía Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm chấp tay một cái, "Đã lâu không gặp!"

Diệp Cửu Dương khẽ nhếch môi coi như đã trả lời.

"Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết chúng ta tới rồi sao?" Luru Mật Nhi lôi kéo Diệp Ly Tâm nhỏ giọng hỏi.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Không biết! Chúng ta còn chưa nói!"

Luru Mật Nhi vừa muốn nói chuyện, Phụng Cảnh Duệ đã bu lại, nhìn chăm chăm tay Luru Mật Nhi đang lôi kéo Diệp Ly Tâm, "Mật Nhi!" Hắn âm trầm nói.

Diệp Ly Tâm phản ứng nhanh nhất, lập tức rời đi. Mà Luru Mật Nhi vừa hỏi hồn vẫn ung dung nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi ra cửa chưa uống thuốc? Đầu bị cơn lửa nó đá?" Nổi điên vì cái gì chứ!

Phụng Cảnh Duệ hơi mím môi, "Ta chỉ là không thích có người đụng vào nàng!"

"Vậy ngươi đem chặt đôi tay của ta xuống rồi móc lại trên người của ngươi thì tốt lắm rồi!" Luru Mật Nhi tức giận nói.

Phụng Cảnh Duệ cười mỉa, "Ta làm sao chịu nổi?"

"Ngươi ngừng chút! Đừng lấy buồn nôn làm thú vị! Ta là người, không phải là sủng vật của ngươi!" Luru Mật Nhi tức giận nói.

"Dĩ nhiên, nàng chắc chắn là hơn sủng vật rồi ! Chúc nàng cũng nhiều hơn!" Phụng Cảnh Duệ nói lấy lòng.

Một bên Diệp Ly Tâm không nhịn được một hồi phi nhỏ, "Cái gì đó? Chỉ biết làm ta sợ!"

"Diệp Ly Tâm!" Phụng Cảnh Duệ biến sắc mặt với tốc độ cực nhanh.

Diệp Ly Tâm lập tức che miệng, "Ta không nói gì hết!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi thu hồi ánh mắt, "Chúng ta không ở cùng các ngươi được!" Hắn tạm thời vẫn không thể để Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết hắn đã tới. Mặc dù chuyện này có thể giấu không được bao lâu, nhưng mà hắn chưa muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết mục đích mình tới nơi này. Nhất là, hắn còn có chuyện khác tìm Diệp Cửu Dương.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Diệp Ly Tâm không hiểu hỏi, "Tại sao?"

"Ngươi muốn thấy bọn hắn chém giết, nhân tiện phá nhà ngươi cho hỏng?" Luru Mật Nhi không cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Diệp Ly Tâm nghe vậy nuốt nước miếng, "Vậy các người muốn ở đâu?"

"Khách sạn!" Phụng Cảnh Duệ trả lời, "Nơi này của các người chẳng lẽ khách sạn cũng không có chứ?"

"Vậy thì ở trong nhà của chúng ta đi!" Như vậy nàng sẽ có cơ hội đi tìm Mật Nhi tỷ tỷ chơi!

Phụng Cảnh Duệ không nói gì, cơ bản hắn cũng không có ý định giấu giếm bao lâu. Gật đầu ý bảo rằng có thể.

An bài cho mọi người xong, Diệp Ly Tâm đang bị Diệp Cửu Dương lôi kéo, giữa ánh mắt lạnh lùng của Phụng Cảnh Duệ, lưu luyến rời khỏi Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi bắt đầu đi nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Rốt cuộc người muốn như thế nào?"

Phụng Cảnh Duệ liền ôm nàng, "Ta không thích trên người nàng có mùi vị người khác!" Đây là cố chấp của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chương 91.1: Âm Toán

"Diệp Cửu Dương, Diệp Ly Tâm, rốt cuộc các người bao giờ thì chữa bệnh cho ta cha?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận dùng sức vỗ mặt bàn nói.

Diệp Cửu Dương vẫn vẫn phong bất động như cũ, mí mắt cũng không thèm nhúc nhích, ngược lại Diệp Ly Tâm hơi mím môi, quái thanh quái khí nói, "Sự thúc, người đã nói vật kia là bảo bối của Miêu Cương chúng ta, vậy cho dù muốn tìm thì cũng cần phải có thời gian chứ?" Lúc nói lời này, nàng nhìn lướt qua Diệp Cửu Dương. Hắn trước sau vẫn còn đang chơi đùa chén cổ trong tay, hoàn toàn không chút ngẩng đầu.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh mắt lạnh nói: "Cũng nửa tháng rồi!"

"Sự thúc tự mình có thể đi tìm mà!" Diệp Ly Tâm cười, "Người không phải là nhập thất đệ tử của cha ta sao? Sự thúc không thể nào không biết chứ?" Nàng cũng không biết tại sao cha lại thu Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ngay cả bọn họ cũng không biết cha từng có quyết định như vậy, cũng không biết Hoàng Phủ Nguyệt Minh đặc học được bao nhiêu, Diệp Ly Tâm đối với chuyện này lòng tràn đầy không vui.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hơi mím môi, "Ta là sự thúc của các người, ta muốn các người làm cái gì, các người cũng phải làm cái đó."

Tiếng nói vừa thốt ra, bỗng chốc Diệp Cửu Dương đứng lên, "Sự thúc!" Hắn lạnh lùng mở miệng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ớn lạnh, chống lại ánh mắt của Diệp Cửu Dương, một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương đánh úp tới tim của nàng, Diệp Cửu Dương chậm rãi bước lên, tiện tay lấy chén cổ trong tay ném cho Diệp Ly Tâm. Diệp Ly Tâm thuận tay nhận lấy, đặt vào trong ngực.

Trong lòng nàng không nhận được thăm nghĩ: ca ca thật không phải là một người bình thường, cả ngày cầm vật người khác luôn hi vọng có được sờ sờ trước mặt người ta, lại còn nói với người ta là không tìm được! Đây rốt cuộc là dạng hứng thú tệ hại gì.

Diệp Cửu Dương chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên người Hoàng Phủ Nguyệt Minh, một tay nắm lấy cổ tay nàng, chậm rãi nhấc lên khỏi bàn, lạnh nhạt mà nói, "Đừng vỗ hư bàn của ta, ta cũng không muốn khiến sự thúc đền cho ta!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nắm chặt quả đấm, "Diệp Cửu Dương!"

"Sự thúc có lời gì cứ nói thẳng là được!" Diệp Cửu Dương lười biếng nhếch lông mày.

"Rốt cuộc đến bao giờ người mới chữa bệnh cho cha ta?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận.

"Khuất Liễu Phong không phải người của Diệp gia, cổ của Diệp gia sẽ không dùng trên người hắn khi còn sống!" Ngụ ý chính là, coi như đã tới nơi này, Khuất Liễu Phong vẫn phải chết!

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhú mày, "Ta nghe nói, ở đây có một loại cổ là vua trong mọi thứ cổ, bất kỳ cổ trùng nào ở bên cạnh nó cũng không có tác dụng!"

"Vậy cũng không cứu được tánh mạng của hắn!" Cổ vua đó là đối với các cổ khác, còn đối với người mà nói, nó chính là độc!

"Ta muốn cô vua!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nói. Thì ra Khuất Liễu Phong chỉ là cái có, tới nơi này, chỉ là vì tìm cô vua thôi.

"Không cứu cha ngươi?"

"Hắn không chết, về sau cũng chỉ có thể ở trên giường. Hơn nữa, công lực của hắn tất cả đều đã cho ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhướn mày, "Ta muốn cô vua!"

Diệp Cửu Dương gạt đầu một cái, "Thế nếu như ta không cho?"

"Ta là sư thúc của ngươi!"

"Ta là cô vương Miêu Cương!" Diệp Cửu Dương cười lạnh thành tiếng, "Ngươi thật sự cho rằng ngươi tới đây vì cái gì ta không biết sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cả kinh, "Ngươi . . . Biết cái gì?"

"Ngươi đã làm gì trên người Lưu Mật Nhi?" Mắt thấy lão ca không nói ra ý định, Diệp Ly Tâm tiến lên một bước. Nàng đã cảm thấy kỳ quái, ca ca vì sao lần đầu tiên lúc gặp mặt liền hiểu kì đối với Mật Nhi tỷ tỷ như vậy. Thì ra là khi đó, trên người tỷ tỷ đã có cô! Cố ý mang tỷ tỷ trở lại cũng là vì chữa trị cho nàng. Ai biết lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhíu nhẹ, "Ta có thể làm cái gì? Các ngươi quên mất rồi sao, chuyện bọn họ thành thân đầu phải do ta!" Ghê tởm nhất chính là cuối cùng Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi cứ đường hoàng rời đi như vậy. Nàng hao phí tâm tư . . . Không được gì cả! (Chém)

Diệp Ly Tâm hừ lạnh, "Nếu như không phải là âm mưu đùa bỡn của ngươi, bọn họ sẽ thành hôn sao?"

Editor: toilatoì-84

Nguồn: diendanlequidon

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười, "Ngươi nói như vậy làm ta cảm thấy được, cách làm của ta hình như có chút không đúng!"

Diệp Ly Tâm tức cười, là Hoàng Phủ Nguyệt Minh bị Phượng Cảnh Duệ tính kế ngược lại. Câu nàng mới vừa nói kia sai rồi! Nàng âm thầm nghĩ.

Lưu Mật Nhi một cước đạp Phượng Cảnh Duệ ra khỏi phòng, nàng kiên quyết yêu cầu hai người chia phòng mà ngủ. Phượng Cảnh Duệ nói, hắn là bị bắt buộc vì trong sạch của hắn nên mới làm như vậy. Bị Lưu Mật Nhi hung hăng khinh bỉ nhìn xuống.

"Phượng Cảnh Duệ, ngươi đoán xem ta đã thấy người nào ở bên ngoài?" Nàng sai bước đi vào, không nhìn thấy bóng dáng Phượng Cảnh Duệ. "Người đâu?"

Tìm được Vô Trần, Lưu Mật Nhi hỏi, "Chủ tử ngươi đâu?"

Vô Trần nói, "Chủ tử đi tìm Khuất Liễu Phong!"

Lưu Mật Nhi nhướn lông mày, "Làm sao ta không biết?"

Vô Trần lắc đầu, "Chủ tử nói, rất nhanh sẽ trở lại!"

"Khuất Thiên Hàn đâu?" Tên kia cũng đi theo!

"Khuất công tử đi cùng chủ tử!" Vô Trần trả lời.

"Hai người bọn họ đang làm cái gì?" Len lén đi?

Khuất Liễu Phong nhìn hai nam tử ở đầu giường. Một người là đứa bé hắn nuôi nặng hai mươi năm, một là . . . đứa bé của người mà trong lòng hắn quyến luyến nhất.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn Khuất Liễu Phong nằm trên giường, "Ngươi bây giờ còn hận ta sao?"

Khuất Liễu Phong hừ một tiếng, "Ngươi tìm ta để nói những lời này?"

Phượng Cảnh Duệ thân nhiên cười cười, "Ngươi có biết, con gái của ngươi dẫn ngươi tới nơi này vì cái gì không?" Mới vừa rồi trong lúc vô tình nghe được, khiến hắn vô cùng bất ngờ. Khuất Liễu Phong này thật sự là xui xẻo.

"Đương nhiên là vì cứu ta!" Khuất Liễu Phong hất cằm lên.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Chương 91.2: Âm Toán

"Gân mạch toàn thân ngươi đã đứt hết, ngươi cảm thấy ai có thể cứu ngươi?" Thế nào Phụng Cảnh Duệ cũng không nghĩ tới đây đã từng là một kẻ giang hồ lão luyện và gian trá, bây giờ lại . . .

Khuất Liễu Phong biến sắc, "Miêu Cương từ trước đến nay vô cùng thần bí, nàng đưa ta tới nơi này chắc là có biện pháp!"

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu một cái, xoay người liếc mắt nhìn Khuất Thiên Hàn, "Ngươi nói cho hắn biết đi!"

Khuất Thiên Hàn bước tới, nhìn không chuyển mắt lão nhân là cha mình, thật lâu sau không nói.

Ngược lại Khuất Liễu Phong nhìn thấy Khuất Thiên Hàn thì ánh mắt lóe lên, "Ngươi tới đây làm gì?"

Khuất Thiên Hàn quét mắt lạnh nhìn hắn một cái, "Nàng tuyệt đối sẽ không cứu ông!"

Khuất Liễu Phong nghe vậy chợt sửng sốt, "Không thể nào!" Lúc nói lời này trong lòng hắn cảm thấy rất ngờ vực.

Phụng Cảnh Duệ tay khoanh trước ngực liếc nhìn đôi cha con này, thật so với nhà bọn họ cũng không khá hơn chút nào? Chỉ có điều . . . một bên tai hắn khẽ nhúc nhích, chậm rãi nhếch môi.

Cửa phòng Khuất Liễu Phong bị người từ từ mở ra, Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa xoay người, thấy trong nhà có người, bước chân nàng ta ngừng lại một chút, "Các ngươi . . ."

Phụng Cảnh Duệ gặp chuyện vẫn ung dung liếc nhìn nàng, "Hoàng Phủ cô nương, đã lâu không gặp! Gần đây có tốt không?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh mặt không biến sắc nhìn Khuất Thiên Hàn, người này nàng đã nhốt lại, bây giờ lại tìm tới đây, không lẽ là . . .

Làm gì sao, vốn Khuất Thiên Hàn không hề đem ánh mắt đặt trên người của nàng ta. Lúc Phụng Cảnh Duệ mở miệng, hắn chỉ chấp tay sau lưng đứng bên giường, không biến sắc nhìn tình trạng bên trong viện.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nàng ta thận trọng mở miệng, "Tại sao các ngươi lại ở đây?"

Phụng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, "Cô nương khăn trương như vậy làm gì? Phòng này là của ngươi sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn lướt qua Phụng Cảnh Duệ, "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Nhìn thoáng qua vai Phụng Cảnh Duệ, nàng nhìn thấy Khuất Liễu Phong nằm trên giường đang nhìn nàng . . .

Không biến sắc gật đầu một cái, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghiêm nghị nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ta đã nói rồi, ta không có thuốc giải!"

"Nói cách khác ngươi đang gạt ta?" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói, hôm nay tới nơi này với mục đích chủ yếu là xem Khuất Liễu Phong một chút, cô độc trên người Mật Nhi, đến bây giờ còn chưa phát tác, hắn tạm thời không vội, đi tới địa bàn của Diệp Cửu Dương, chuyện cô độc dĩ nhiên là giao cho hắn.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại cười, "Ngay cả độc tình cũng chưa có thuốc giải!"

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi khép hai tròng mắt, âm thanh chợt lạnh xuống, "Nếu, như thế, ngươi cũng không được dùng!"

Nàng lập tức đề phòng nhìn Phụng Cảnh Duệ, "Ngươi phải giết chết ta đã?"

"Ta không thể sao?" Phụng Cảnh Duệ hỏi ngược lại.

"Ngươi cảm thấy ngươi có năng lực làm điều đó?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật quá hóa cười.

Trái tim Phụng Cảnh Duệ rét lạnh, theo trực giác quay đầu lại.

Lập tức thấy một chương mạnh mẽ quét tới đánh lên ngực Phụng Cảnh Duệ. Khuất Thiên Hàn trong nháy mắt vọt vào, không ai nghĩ tới, Khuất Liễu Phong vốn phải nằm ở trên giường không có chút năng lực phản kháng nào đột nhiên tiến đến gần động thủ.

Buồn bực ho một tiếng, Phụng Cảnh Duệ liên tiếp lui ra sau, "Ngươi . . . Không phải Khuất Liễu Phong!"

Khuất Liễu Phong cười ha hả, "Không sai, Khuất Liễu Phong đã chết!" Hắn ta từ từ bóc sạch lớp nguy trang trên mặt. Bộ dáng Ngụy công công xuất hiện trước mắt bọn họ. Không khí tức thời đông cứng. (Chém)

Một tay đang ôm ngực, đột nhiên Phụng Cảnh Duệ khạc ra một ngụm máu tươi. Khuất Thiên Hàn đã sớm giao đầu cùng Ngụy công công. Hoàng Phủ Nguyệt Minh chậm rãi đến gần Phụng Cảnh Duệ, ngồi xổm xuống, "Vốn là, nếu gả cho người có thể có được Hoàng Lăng dưới đất, ta sẽ uất ức chính mình! Nhưng người lại không cần ta! Như vậy . . ." Tay của nàng ta đặt trên người Phụng Cảnh Duệ, "Người cũng nên nếm thử một chút mùi vị của độc tình chứ hả?!"

"Hoàng Phủ Nguyệt Minh!" Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói, "Người dám!"

"Độc tình không có thuốc giải! Ta đã nói qua!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh đứng lên, "Thuốc giải duy nhất là cổ vương, chỉ có điều, đây là ta thứ muốn tìm! Người không có cơ hội lấy đâu!"

Phụng Cảnh Duệ buồn bực ho một tiếng, ý thức bắt đầu tan rã. Khuất Thiên Hàn thấy thế ra một hư chiêu rồi dùng một tay nhấc lấy Phụng Cảnh Duệ rồi lắt mình phá cửa sổ mà ra. Chạy thẳng một đường như điên trở lại khách sạn.

Đang ở cùng hai người Vô Trần và Vô Ngân đã hai ngày, Lưu Mật Nhi đột nhiên thấy Khuất Thiên Hàn mang theo Phụng Cảnh Duệ trở về, trong lòng nàng cả kinh, vội vàng bước ra, kinh hãi, "Làm sao? Làm sao vậy? Các người làm sao vậy?"

Khuất Thiên Hàn vốn không có thời gian trả lời câu hỏi của nàng..., kéo ngay thân thể của nàng ra, liếc mắt nhìn Vô Trần.

Vô Trần sáng tỏ tiến lên, đưa tay đặt lên cổ tay của Phụng Cảnh Duệ, chốc lát, hần lo lắng vô cùng mở miệng, "Ta không có biện pháp!"

Toàn thân Lưu Mật Nhi cứng đờ, "Vô Trần, người nói cái gì?"

Vô Trần quay đầu, "Ta không có biện pháp! Ta cần một người có công lực trên bốn mươi năm, hơn nữa, còn phải có tuyệt chiêu, người duy nhất có thể làm chuyện này chỉ có lão Cốc chủ!"

"Ta đi tìm!" Lưu Mật Nhi lớn tiếng nói.

Vô Trần lắc đầu một cái, "Không thể đâu, lão Cốc chủ không bao giờ ra khỏi Minh cốc!"

Lưu Mật Nhi trầm mặc, "Ta có cách!"

Vô Trần trầm ngâm chốc lát "Thông báo cho Diệp Cửu Dương một chút, để bọn họ bảo vệ tốt tâm mạch chủ tử, ta đưa cô nương trở về!" Ngay từ lúc biết Lưu Mật Nhi có cô độc trên người, hần không thể rời đi để lại một mình nàng. Nếu không, chủ tử mà biết. . . Nghĩ tới đây, Vô Trần rùng mình một cái! Kiên định hơn với ý nghĩ của mình.

Những lời này, Lưu Mật Nhi hoàn toàn không nghe lọt vào tai! Chỉ vội vã gật đầu. Ngay đêm đó, Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần rời Miêu Cương, đi Minh cốc!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 92.1. Vô Trần Xả Thân

Vô Trần lo lắng nhìn Lưu Mật Nhi bên cạnh. Liên tiếp mấy ngày đi không nghỉ, ngay cả hần là một nam nhân hàng năm trên lưng ngựa mà nói cũng đã bắt đầu có chút chịu không nổi. Vậy mà Lưu Mật Nhi lại hoàn toàn không một lời than thở. Dọc theo con đường này, bọn họ trừ những lúc cần thiết nghỉ ngơi ra còn lại đều ở trên đường. Hần tin tưởng, bây giờ nhất định Lưu Mật Nhi rất khó chịu, nhưng mà nàng lại không mở miệng nói gì.

Trầm mặc một hồi, Vô Trần mở miệng, "Cô nương, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

Lưu Mật Nhi lắc đầu, "Không cần. Chúng ta tiếp tục lên đường!" Không được tự nhiên, thân thể nàng run rẩy, khó nhịn khổ sở trên người.

"Cô nương, cô . . . Hay là tìm đại phu xem một chút. Vậy đi!" Vô Trần nói.

"Không phải chính là người sao? Người cảm thấy ta có bệnh?" Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hần một cái.

Bất đắc dĩ, Vô Trần không thể làm gì khác hơn là đưa lên một bình sứ, "Đây là thuốc, lúc nghỉ cô nương xoa một chút!"

Liếc mắt nhìn bình thuốc trong tay Vô Trần. Lưu Mật Nhi gật đầu nhận lấy, "Cám ơn!"

"Không có gì!" Bảo đảm để nàng không chịu một chút tổn thất nào, là điều duy nhất bây giờ hần có thể làm! Chính hần rất rõ ràng, nếu như Phụng Cảnh Duệ biết, chịu khổ vẫn là chính hần! Vô Trần làm như vậy, cũng là vì mình.

Nắm chặt bình sứ trong tay, trong lòng Lưu Mật Nhi chùng xuống, nàng không thể nghỉ, phải mau chóng trở lại Minh cốc.

Vô Trần sớm một bước đã truyền tin tức trở về, lúc rời Miêu Cung, ám vệ cũng đã ở lại bảo vệ Phụng Cảnh Duệ, cho nên điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ chính là khiến cho Phụng Dương rời cốc, đây là khó khăn lớn nhất.

Lưu Mật Nhi dĩ nhiên cũng có bản khoán như vậy, Phụng Dương sẽ không dễ dàng rời Minh cốc mà đi như vậy, nhất là khiến cho hắn đi cứu đứa con mà mình ghét bỏ, làm sao hắn có thể động thân được chứ.

Chỉ có điều, không sao cả. Trong lòng Lưu Mật Nhi đã có kế hoạch, Nhưng mà cũng rất nguy hiểm.

Ra rồi thúc ngựa, sau thời gian mười ngày mệt chết hết mấy thớt ngựa, cuối cùng Lưu Mật Nhi và Vô Trần cũng đến cửa Minh cốc. Khó khăn tung người xuống ngựa, Lưu Mật Nhi không nhận được nhũ hai hàng chân mày lại, hai chân mềm nhũn mất một hồi. Cũng may Vô Trần kịp thời đưa tay đỡ lấy nàng.

Ổn định thân thể, Lưu Mật Nhi đẩy tay hắn ra, bước đi với tư thế có chút quái dị, mỗi bước đi nàng đều có thể cảm giác đau đớn rõ ràng khi máu thịt giữa hai đùi bị ma sát. Thở dốc vì kinh ngạc, nàng cắn răng đứng lại.

Vô Trần đi sau lưng nàng, thật ra thì hắn so với nàng cũng chẳng khá hơn chút nào, may mà là nam nhân da thịt dày đã qua huấn luyện nên tự nhiên không so được với nữ nhân mềm mại. Nhìn dáng vẻ Lưu Mật Nhi bước hai ba bước lại phải dừng lấy một lần, Vô Trần thở dài tiến lên chấp tay nói, "Cô nương, đặc tội!"

Vừa dứt lời, hắn khom người ôm lấy Lưu Mật Nhi, tung người một cái nhảy lấy đà đi tới trước gian phòng của Phụng Cảnh Duệ trước đây đã ở, sau khi thả người xuống giường, Vô Trần lập tức lui ra, "Cô nương, đừng để ý!"

Lưu Mật Nhi thở dài không hồn giận, cười khổ nói, "Cám ơn người!" Ông trời ơi, nàng quên mất, những nam nhân này có thể bay nhảy nhanh như điện, cơ bản nàng không cần thiết phải khổ cực như vậy!

Vô Trần lắc đầu, "Cô nương rửa mặt đi, Vô Trần cáo lui!" Hắn cũng tẩy đi một thân đầy bụi đất của chính mình. Sau đó mới có thể nghỉ biện pháp khiến lão Cốc chủ ra khỏi cửa.

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, biết Vô Trần sau khi ra ngoài nhất định sẽ có phân phó, nàng suy tư chốc lát, bảo người ta tìm tới A Hoa!

A Hoa nghi ngờ bước vào Trúc viên của Phụng Cảnh Duệ, nơi này là địa phương nào, nàng đã biết, cho nên lần đầu tiên đi vào nơi này A Hoa có chút khẩn trương. Lúc bước vào nhà trong thấy được Lưu Mật Nhi, A Hoa cực kì vui mừng mà gọi, "A Đại, là người?" Nàng bước một bước dài tiến lên ôm lấy Lưu Mật Nhi.

Đến khi thấy rõ ràng trên người Lưu Mật Nhi đang mặc nữ trang, A Hoa không khỏi cau mày, "A Đại, vì sao người còn giả gái a!"

Lưu Mật Nhi khẽ cười một tiếng, "A Hoa, thật xin lỗi, ta một mực lừa người, thật ra thì ta là nữ!"

Về mặt A Hoa khiếp sợ nhìn Lưu Mật Nhi, "Gạt người!"

Lưu Mật Nhi nhếch môi, "Ta thật sự chính là nữ nhân!"

Thần trí A Hoa mãi còn chưa trở về, "Nữ nhân?"

Lưu Mật Nhi đưa tay lôi kéo tay của nàng ta đặt lên trước ngực của mình, mặc dù nhỏ một chút, nhưng mà vẫn có.

Dưới tay là xúc cảm mềm mại, A Hoa lập tức rút tay về run rẩy chỉ về phía nàng, "Người. . . Người. . . Thật sự là nữ nhân?" A Hoa thật khó mà tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 92: (2)

Lưu Mật Nhi nghiêng nhiên cười, từ lúc tới cái thế giới này, A Hoa cùng người nhà của nàng là những người đầu tiên đối xử với nàng bằng tất cả chân thành. Cho nên, lúc lừa gạt nàng, trong lòng Lưu Mật Nhi luôn tồn tại rất nhiều áy náy.

"A Hoa, thật xin lỗi!" Nàng chân thành nói.

Ai ngờ, A Hoa đột nhiên khóc lớn lên, ôm chặt Lưu Mật Nhi gào khóc, "Oa, thật xin lỗi A Đại, chúng ta đúng là không quan tâm tới người! Chúng ta không biết người là nữ nhân! Ô ô ô, A Hoa đàn quá!"

Lưu Mật Nhi liền giật mình, chột cười, đưa tay ôm lại thân thể A Hoa, "Cám ơn ngươi, A Hoa!" Nàng không hề nghĩ đến, biểu hiện của A Hoa sẽ là như vậy.

"A Đại, ngươi đừng lo lắng!" A Hoa hít sâu một hơi, "Ngươi có chuyện gì thì cứ nói với ta!"

Lưu Mật Nhi gật đầu, hỏi khẽ, "Ngươi có thể tiếp cận phu nhân sao?"

"Có thể a! Phu nhân người rất tốt!" A Hoa nói.

"Vậy thì tốt, ngươi tìm lúc lão Cốc chủ không có ở đây dẫn ta đi gặp phu nhân!" Trên đường về nàng cũng đã nghĩ xong, nếu muốn Phượng Dương ra khỏi cửa, biện pháp duy nhất chính là nói với Cơ Hoàn Hoàn, nhưng mà, nhất định nàng không tìm được cơ hội, như vậy không thể làm gì khác hơn là tìm A Hoa rồi!

"Tốt!" A Hoa cực lực đồng ý, "Nhưng mà, ngươi chớ có chọc Cốc chủ tức giận nha!"

Lưu Mật Nhi gật đầu, "Ta biết rồi!"

"Vậy ngươi nghỉ ngơi trước, ta đi thử xem một chút!" A Hoa nói.

"Cám ơn ngươi, A Hoa!" Lưu Mật Nhi chân thành nói.

A Hoa tùy ý khoát khoát tay, "A Đại, ngươi nói như vậy làm gì, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta giúp ngươi là phải rồi!"

Lưu Mật Nhi cười khẽ, "Về sau ngươi có thể gọi ta là Mật Nhi!"

A Hoa ngẩn người, "Mật Nhi, nghe thật hay, so với tên cha đặt cho ta là A Hoa dễ nghe hơn nhiều! Chẳng qua ta cha nói, tên xấu dễ nuôi!"

"Cha ngươi nói rất đúng!" Lưu Mật Nhi cười khẽ.

A Hoa cười hắc hắc, "Có thời gian ta sẽ tới thăm ngươi!"

"Ừ!"

Sau khi A Hoa rời đi, Lưu Mật Nhi rơi vào một khoảng trầm tư, không biết bây giờ Phượng Cảnh Duệ như thế nào rồi?

Biết được tin Phượng Cảnh Duệ bị trọng thương, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương vội vàng chạy tới đem người trở về. Tốc độ nhanh đến nỗi Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng không hề phát hiện. Hai người biết được tin tức từ Khuất Thiên Hàn thật khiến bọn họ không tưởng tượng nổi.

Diệp Ly Tâm không nhịn được rên rỉ, "Không nhìn ra nàng ta lại là một kẻ độc ác như vậy! Nếu thế, Khuất Liễu Phong đã chết rồi? Như vậy người nằm trên giường là ai vậy kia?"

"Nguy công công!" Khuất Thiên Hàn nói. Hắn không khỏi cau mày, "Chẳng lẽ các ngươi cũng chưa từng thấy qua hắn sao?" Không thể nào đâu, bọn họ đã tới nơi này một tháng nay.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, "Chúng ta chỉ nhìn thấy Khuất Thiên Hàn bị Phượng Cảnh Duệ chặt đứt gân tay chân, cho nên cũng chưa hề nhìn lại! Có điều không có nghĩ đến. . . Hắn đã chết!"

Khuất Thiên Hàn sầm mặt, "Thật không biết các ngươi có cái gì tốt!"

"Đây là do chúng ta sơ sót!" Diệp Ly Tâm nói. "Ca ca ta cũng đang nỗ lực cứu hắn đây mà!"

Cũng bởi vì như vậy, nên Khuất Thiên Hàn mới không nói gì nữa. Trước khi Lưu Mật Nhi chạy về đến đây, tính mạng Phượng Cảnh Duệ vẫn phải dựa vào Diệp Cửu Dương.

A Hoa một vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn Cơ Hoàn Hoàn, nhưng khổ là đang có Phượng Dương ở bên người nàng nên lại không thể nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là liên tiếp nhìn Cơ Hoàn Hoàn! Cơ Hoàn Hoàn cũng kỳ quái nghĩ nha đầu A Hoa này mấy ngày nay hình như có lời muốn nói, nhưng bộ dạng lại sợ Phượng Dương biết được.

Phượng Dương nhìn lướt qua A Hoa, hừ lạnh một tiếng. Ngay từ năm ngày trước đó có tin tức của tiểu tử chết bầm kia, hắn liền đem tin tức bùng bít hết, cho nên hiện tại thể tử căn bản không hề biết, nhưng mà, chuyện ngày hôm trước Vô Trần mang theo nữ nhân của tiểu tử trở về hắn cũng biết, bây giờ nhìn bộ dạng nha đầu này ở bên cạnh, nghĩ cũng biết định làm gì.

A Hoa rút cổ một cái, không dám hé răng. Nhưng một ngày đã qua, nàng không giúp được Mật Nhi, trong lòng rất gấp gáp a!

Lưu Mật Nhi nghe A Hoa nói, không nhịn được thỉnh thoảng cúi đầu, đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy.

Vô Trần ở một bên đột nhiên lên tiếng, "Ta có một chủ ý!"

Lưu Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, "Cái gì?"

"Ta đi tìm lão Cốc chủ, dĩ nhiên hắn sẽ không động thủ ở trước mặt phu nhân, cho nên, ta dẫn dụ lão Cốc chủ ra, cô nương người đi nói chuyện cùng cốc chủ phu nhân!" Chỉ hy vọng các người có thể nói nhanh một chút, sau đó chạy tới cứu hắn...

"Nhưng mà, ngộ nhỡ người bị Phụng Dương đánh chết thì làm thế nào?" Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng, một Phụng Dương đối với con trai ruột của mình cũng có thể hạ độc thủ, đối với một hạ nhân thì... Nàng không khỏi rung mình một cái, "Không được, ta không thể để cho người mạo hiểm!"

Vô Trần nhếch môi cười, "Cám ơn, cô nương, nhưng nếu không dẫn dụ lão Cốc chủ ra, người sẽ không tìm được cơ hội! Ngoại trừ ta ra, nơi này còn có ai có thể làm được?"

"Chuyện này..." Lưu Mật Nhi không thể nói gì, lời của Vô Trần quả không sai.

"Vô Trần bảo đảm, sẽ không có việc gì!" Hắn thuyết phục bọn họ đồng ý.

"Được rồi! Nhưng mà Vô Trần, người nhất định phải bảo vệ chính mình, nếu không ta không có cách nào đền người cho Phụng Cảnh Duệ đâu!" Lưu Mật Nhi lo lắng nói.

"Vô Trần biết!" Vô Trần vỗ tay một cái, "Ta sẽ đi, cô nương, người cũng chuẩn bị đi gặp phu nhân đi!" Hi vọng lão Cốc chủ hôm nay tâm tình không tệ, sẽ không đánh chết mình...

Lưu Mật Nhi vẫn lo lắng nhìn Vô Trần, nhưng mà, nàng cũng rõ ràng mình nhất định phải làm chính là cho Cơ Hoàn Hoàn biết Phụng Cảnh Duệ xảy ra chuyện. Trên thế giới này người có thể khuyên giải được Phụng Dương cũng chỉ có Cơ Hoàn Hoàn thôi. Căn bản không còn có sự lựa chọn. Hơn nữa, người bị đá thương là người Phụng gia!

"A Hoa, người dẫn ta đi tìm phu nhân đi!" Nàng phải nói xong nhanh lên một chút, sau đó đi cứu Vô Trần, thật sự lo lắng Vô Trần sẽ bị đánh chết.

A Hoa cũng bị nhiễm lấy không khí khẩn trương này, nàng gật đầu liên tục, "Tốt tốt tốt!"

Xác định Phụng Dương đã theo Vô Trần ra khỏi viện, lúc này Lưu Mật Nhi mới cùng A Hoa lặng lẽ đi vào phòng của Cơ Hoàn Hoàn.

Thấy Lưu Mật Nhi, Cơ Hoàn Hoàn vui vẻ nhìn nàng, "Mật Nhi, người trở lại sao, Duệ nhi hắn..."

Lưu Mật Nhi đột nhiên hướng về phía Cơ Hoàn Hoàn quỳ xuống, "Cầu xin người, cứu cứu Phụng Cảnh Duệ đi!"

Cơ Hoàn Hoàn kinh hãi, "Đây là thế nào? Người đứng lên trước rồi lại nói!"

"Không, cầu xin người, cứu hắn đi!" Lưu Mật Nhi cố chấp nói.

Cơ Hoàn Hoàn bắt đầu nhìn nàng, "Nói cho ta biết rốt cuộc là thế nào?" Nàng phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương 93 Một Cách Đây Không Được, Đổi Lại Một Cách Khác

Bịch một tiếng

Âm thanh rất lớn của một vật nặng rơi xuống đất cách đó không xa vọng đến, điều này làm cho nội tâm Lưu Mật Nhi run lên và không khỏi bước nhanh hơn, nàng không thể để Vô Trần gặp chuyện không may! Nếu như vậy, nàng chính là hung thủ giết người rồi!

Sau lưng nàng là vẻ mặt nóng nảy của Cơ Hoàn Hoàn. Đối với Vô Trần cùng Phụng Cảnh Duệ, Cơ Hoàn Hoàn đều đối đãi giống nhau, cho nên mặc kệ trong hai người bọn hắn người nào xảy ra chuyện, nàng cũng rất lo lắng, hơn nữa sau khi nghe Lưu Mật Nhi giải thích, nàng càng rõ ràng, chỉ có mình có thể ngăn cản Phụng Dương.

Phốc, Vô Trần khạc ra một ngụm máu đỏ tươi chói mắt nhìn đôi chân to trước mặt.

Phụng Dương hừ lạnh, "Rốt cuộc không chịu nổi rồi?"

Vô Trần nắm lấy chân của Phụng Dương, "Cầu xin ngài!"

Phượng Dương ánh mắt híp lại rồi dùng sức đạp đi tới, Vô Trần lập tức cảm giác khổ sở giống như quả tim muốn nổ tung, nhưng tay vẫn nắm lấy Phượng Dương không có buông ra.

"Cốc chủ. . ."

Mũi chân khẽ nhúc nhích, Phượng Dương đã rõ ràng, căn bản Vô Trần cũng không lên kế hoạch muốn đánh nhau, một chân đạp người ra, Phượng Dương lạnh nhạt nói, "Chính hấn gây ra chuyện ở bên ngoài, tự hấn xử lý, cho dù chết, cũng chẳng liên quan đến ta!"

"Người. . . Người. . . Tại sao có thể nói ra lời lạnh lùng như vậy?" Âm thanh run rẩy từ sau lưng Phượng Dương truyền đến.

Toàn thân Phượng Dương cứng đờ, mày kiếm hơi thu lại, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cơ Hoàn Hoàn nắm lấy một cánh tay Phượng Dương, khoe mắt hồng, "Làm sao người có thể nói ra lời nói tàn nhẫn thế này?" Nàng chất vấn.

Phượng Dương trầm mặc không nói, mặc cho nàng lời kéo vẫn không hề cử động. Thậm chí bước lên một bước, lại bị Cơ Hoàn Hoàn kéo lại.

Thấy thế, chân mày Phượng Dương nhíu càng thêm lợi hại. Hấn không biến sắc bước tới. Cơ Hoàn Hoàn chợt bị đẩy ra, một tiến một lùi, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Cơ Hoàn Hoàn không vui nhìn Phượng Dương, "Ta muốn đi tìm Duệ nhi!"

"Không cho phép" Phượng Dương hô to, nổi giận nắm lấy tay nàng kéo một cái đến trước người, "Ta nói không cho phép!"

"Đó là nhi tử của ta, ta nhất định muốn đi, nhất định phải đi! A . . . Phượng Dương, người làm cái gì?" Cơ Hoàn Hoàn đang nói bởi vì Phượng Dương đột ngột nhắc bổng thân thể nàng lên mà thét chói tai ra tiếng.

Lưu Mật Nhi cùng A Hoa vội vàng tiến lên đỡ Vô Trần dậy, nàng lo lắng nhìn hấn, "Vô Trần, người không sao chứ?"

Vô Trần lắc đầu một cái, "Không việc gì!" Từ trong miệng máu đỏ không ngừng trào ra.

"Thật xin lỗi!" Lưu Mật Nhi chân thành nói.

Vô Trần lắc đầu, "Phiền cô nương rồi, đỡ ta về!" Cũng may không có chết!

Lưu Mật Nhi vội vàng tiến lên, cố sức đỡ lấy Vô Trần.

Bên này,

Cơ Hoàn Hoàn bị Phượng Dương cột vào trên ghế, Phượng Dương mặt lạnh nhìn thê tử, trong tay bưng chén đưa tới miệng Cơ Hoàn Hoàn, "Hoàn Hoàn, ăn cái gì đi!"

Cơ Hoàn Hoàn kích động giật giật thân thể, tức giận nói, "Ta không muốn, người thả ta ra!"

"Hoàn Hoàn, không nên cử động!" Phượng Dương nhíu mày vì thấy nàng càng giãy giụa sợi dây càng thêm chặt.

Đĩ nhiên Cơ Hoàn Hoàn nhìn ra được trong lòng của hấn, không nhận được khiến trái tim đau xót, "Tướng công, người thả ta ra có được hay không?"

Phượng Dương cúi đầu, "Không!"

"Tại sao? Tướng công, ta thật là khổ sở!" Nàng giật giật thân thể, "Thật là đau!"

Phượng Dương đặt chén trong tay xuống, đưa tay giữ lấy thân thể của nàng, "Hoàn Hoàn!"

"Tướng công, ta thật khó chịu! Người chưa bao giờ đối với ta như vậy. " Cơ Hoàn Hoàn lên án nói.

Phượng Dương nhận ra thê tử hôm nay thay đổi, hấn bỗng chốc đứng lên, xoay người rồi đi.

Cơ Hoàn Hoàn liền vội vàng hỏi, "Người đi đâu?"

Phượng Dương dừng bước lại, âm trầm mở miệng, "Ta đi giết bọn hấn! Như vậy nàng cũng còn nghĩ đến bọn hấn nữa rồi!"

Cơ Hoàn Hoàn tức thời trợn to hai mắt, hoang mang sợ hãi nói, "Không... không được làm thế! Ta không đi, ta không đi" nàng kêu to, vùng vẫy, chỗ cổ tay bởi vì giây giụa bắt đầu đỏ ửng.

Phượng Dương bước một bước dài xoay người lại giữ lấy thân thể của nàng, thuận tay còi ra sợi dây trên người nàng, Cơ Hoàn Hoàn nắm lấy cánh tay Phượng Dương, ôm thật chặt vào trong ngực, "Đừng đi, ta không đi! Người không được giết bọn hấn!"

Phượng Dương khom người ôm lấy Cơ Hoàn Hoàn hai người đi về phía chiếc giường nhỏ, hấn giờ tay điểm một cái, trong nháy mắt Cơ Hoàn Hoàn đã

ngủ mê man. Sau đó, hần điệu dàng đắp chăn cho nàng rồi đứng dậy đi về phía cửa.

Lưu Mật Nhi cùng A Hoa đứng bên ngoài cửa, bên trong phòng Vô Trần đang tự bôi thuốc chữa thương. Đột nhiên thấy Phụng Dương xuất hiện, Lưu Mật Nhi trong lòng càng cảm giác nặng nề, nhắm mắt bước tới.

Mục tiêu của Phụng Dương hình như cũng là Lưu Mật Nhi, hần đứng lại trước mặt của Lưu Mật Nhi. A Hoa từ sớm đã chạy mất dạng né tránh rồi. Chỉ còn lại một mình Lưu Mật Nhi đối mặt Phụng Dương.

Ánh mắt âm trầm, lạnh lùng của hần khiến da đầu Lưu Mật Nhi tê dại, nàng vẫn quật cường nhìn lại hần.

Phụng Dương lên tiếng, "Ngày mai, không cho phép các người còn xuất hiện trước mặt ta!"

Lưu Mật Nhi nghe vậy, bĩu môi, "Người còn chưa đồng ý với ta đi cứu Phụng Cảnh Duệ!"

Phụng Dương cười lạnh, "Ta sẽ không đi!"

Lưu Mật Nhi mím môi, "Tại sao? Hần là con trai của người, con trai ruột của người!"

Phụng Dương cười đến điên cuồng, "Người cho rằng ta quan tâm sao?"

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên thấy tức cười, đúng, trên thế giới này, người có thể để cho Phụng Dương quan tâm chỉ có một Cơ Hoàn Hoàn. Không còn ai khác.

Phụng Dương không dừng lại nữa, lạnh nhạt liếc nàng một cái sau đó bỏ đi.

Bên trong nhà Vô Trần nghe âm thanh của Phụng Dương lúc đang chỉnh trang y phục, khi mở cửa ra vừa lúc thấy Phụng Dương rời đi. Hần không khỏi nhìn về mặt nặng nề của Lưu Mật Nhi hỏi, "Thế nào?"

Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi quay mặt sang nhìn Vô Trần, "Vô Trần, lần này trông vào người đó!"

"A?" Vô Trần híp mắt.

Lưu Mật Nhi không nhiều lời nữa, lôi kéo A Hoa xoay người rời đi, hai người nhỏ to không biết nói cái gì, A Hoa chần chờ rồi rời đi.

Vô Trần có chút không hiểu nhìn Lưu Mật Nhi, "Cô nương?"

Trầm mặc một hồi, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, "Vô Trần, ta quyết định . . ." Nàng ngừng lại, thận trọng quan sát sắc mặt của Vô Trần.

Loại ánh mắt này khiến Vô Trần trong lòng cả kinh, theo bản năng bật thốt lên hỏi, "Quyết định cái gì?"

"Ta muốn bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn!" Lưu Mật Nhi nói lời khiến người sợ hãi.

"Cái gì?" Vô Trần hét lên một tiếng, hiểu rõ mình vừa làm cái gì sau đó hần lập tức lôi Lưu Mật Nhi vào trong phòng, tiếp đó cực kỳ tức giận nói, "Cô nương, người điên rồi. Nếu như bị lão Cốc chủ biết, chúng ta sẽ chết!" Chết, cũng không phải là chuyện kinh khủng gì, mấu chốt là, nếu như khiến Lưu Mật Nhi có vấn đề gì. Hần còn phải chết lần nữa. Hơn nữa, bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn, chỉ sợ không phải chỉ có chết đơn giản như vậy a!

"Ta không sợ!" Lưu Mật Nhi kiên định nói, "Không phải các người nói trên người ta trúng cổ độc hay sao? Dù sao cũng sống không lâu, nhưng mà, chi cần ta không chết trước khi có thể mang theo Cơ Hoàn Hoàn tìm được Phụng Cảnh Duệ là tốt rồi!" Như vậy là có thể chữa cho Phụng Cảnh Duệ. Nàng tin tưởng, chỉ cần mang theo Cơ Hoàn Hoàn rời đi, khi đó, Cơ Hoàn Hoàn sẽ có biện pháp khiến Phụng Dương đồng ý.

Vô Trần rung động nhìn nàng, "Cô nương, không được! Chúng ta căn bản trốn không khỏi lão Cốc chủ!"

"Ta đã nghĩ xong!" Lưu Mật Nhi hướng về phía Vô Trần ngoắc ngoắc ngón tay. Vô Trần tiến lên trước, nghe lời của nàng xong vẫn nhịn không được rung mình một cái. Nếu như không được thì sao đây?

Lưu Mật Nhi trong lòng cảm giác nặng nề, "Vậy cũng hết cách rồi, ta nhất định khiến hần đi!" Đến lúc đó Cơ Hoàn Hoàn sẽ có biện pháp chứ?!

"Cô nương, người hãy nghĩ lại đi!" Bất kỳ ai dám đụng chạm đến Cơ Hoàn Hoàn, đều chỉ có một kết quả. Cơ Hoàn Hoàn là cấm kỵ không thể chạm đến của Phụng Dương. Làm vậy là nắn gân của hần. Không có ai có thể tương đương được đến lúc đó Phụng Dương có phá hủy cả Minh cốc hay không. Đến khi đó . . .

Lưu Mật Nhi làm sao không biết chứ? Có điều, đây phương pháp duy nhất để cứu Phụng Cảnh Duệ, nàng cho dù có chết, cũng muốn thử một lần! Vì Phụng Cảnh Duệ, nàng . . .

Bỗng chốc, trong cơ thể chợt dâng lên một trận chói sáng, thân thể Lưu Mật Nhi lung lay đáng sợ, Vô Trần vội vàng đưa tay bắt mạch, hần thờ dài, "Cô nương. Người bị trúng độc tình. Tình càng sâu phát tác càng nhanh!"

Lưu Mật Nhi hiểu rõ gật đầu, "Cám ơn người, Vô Trần! Người làm theo ta nói đi!"

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Vô Trần làm theo. Đồng thời, hắn không khỏi thầm nghĩ, lần này không biết một Sát thủ đường còn có thể đặt chân trên giang hồ nữa hay không.

Cơ Hoàn Hoàn đang giận dữ Phụng Dương, đây là chuyện từ lúc hai người thành thân nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra, vì để cho Cơ Hoàn Hoàn có thể nghỉ ngơi, Phụng Dương không thể không rời khỏi nàng, chỉ đến nửa đêm mới sẽ về phòng ôm thê tử ngủ. Trong ngực thiếu đi Cơ Hoàn Hoàn dịu dàng, hắn sẽ không ngủ được.

Cơ Hoàn Hoàn thấy Lưu Mật Nhi hoàn toàn không có việc gì lúc này mới thở nhẹ một hơi, mở miệng, "Thật xin lỗi, ta cũng không có biện pháp!"

Lưu Mật Nhi trầm mặc chốc lát, "Nếu như có, người có nguyện ý giúp ta hay không?"

"Dĩ nhiên!" Cơ Hoàn Hoàn nói, "Duệ nhi là con của ta, vì cứu hắn, ta làm cái gì cũng đều có thể!"

Lưu Mật Nhi đột nhiên hướng về phía Cơ Hoàn Hoàn quỳ xuống, "Vậy ta thỉnh cầu người, tối nay đi cùng ta đi!" Nàng nắm lấy y phục của Cơ Hoàn Hoàn.

"Cái gì?" Cơ Hoàn Hoàn kinh hoàng mở miệng, nàng kéo Lưu Mật Nhi một cái, kinh hãi nói, "Người có biết người đang nói cái gì hay không?"

"Ta biết rõ, cầu xin người theo ta đi!"

"Tướng công hân. . ."

"Ta có biện pháp để cho hắn không đuối kịp. Chỉ là khi đã tới nơi, người sẽ có biện pháp đúng hay không?" ánh mắt Lưu Mật Nhi gần như khẩn thiết nhìn nàng.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu một cái, "Coi như lấy cái chết uy hiếp ta cũng sẽ làm như vậy!"

"Cám ơn người, xin người tối nay đi theo ta!"

"Nhưng mà, người biết đó, nếu như bị hắn phát hiện, những người ở đây. . ."

"Ta không quản nhiều như vậy!" Lưu Mật Nhi chợt quát to một tiếng, nước mắt ào ào chảy xuống, "Ta muốn cứu Phụng Cảnh Duệ, ta không thể nhìn hắn chết. Hắn là vì ta mới đi nơi đó. Ta không thể nhìn hắn đi tìm chết! Ta không thể. . ." Nàng bất đắc dĩ nói.

Cơ Hoàn Hoàn mắt không chớp nhìn Lưu Mật Nhi, sau một hồi lâu, nàng gật đầu một cái, "Ta đồng ý với người!"

Lưu Mật Nhi đột nhiên ngừng đầu, "Thật sao?"

"Thật!"

Cô gái này, là một dạng người như Phụng gia bọn họ. Trong thân thể có một loại cổ chấp với tình yêu! Nếu như, năm đó nàng có được một nửa sự kiên trì của Lưu Mật Nhi, Phụng Dương cũng sẽ không có bộ dáng bây giờ.

Nghe được lời Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi quá vui mà khóc, "Cám ơn người!"

"Chính ta nên nói lời như vậy mới đúng!" Cơ Hoàn Hoàn nói, "Thân là mẹ ruột của hắn, ta nên bảo vệ hắn!"

Lưu Mật Nhi xoa xoa nước mắt, "Những năm nay hắn đều tìm người ở đây, chỉ là. . ."

"Ta biết rồi!" Cơ Hoàn Hoàn vỗ vỗ tay của nàng, "Người đi đi, ta sẽ thuyết phục được Phụng Dương!" Nếu như không được, nàng sẽ cùng Mật Nhi đi! Nàng phải cứu con trai của mình.

Chương 94: Phụng Dương máu nhuộm giang hồ

Vị trí đại bản doanh Sát thủ đường của Giang hồ đệ nhất sát thủ có rất ít người biết được. Nhưng mà, đối với một kẻ từng một tay tạo ra Sát thủ đường như Phụng Dương mà nói, về cơ bản đây không phải vấn đề!

Một bộ bạch y, Phụng Dương đứng chấp tay, vẻ mặt tràn đầy âm u, trên khuôn mặt tuấn mỹ lóe lên lạnh lùng tà mị. Coi thường những người áo đen đang vây lấy, hề có người đến gần bên cạnh hắn, ông tay áo sẽ vung lên, người áo đen trong nháy mắt bị đẩy ra.

Mặt Phụng Dương âm trầm, quét qua Sát thủ đường nhiều năm không thay đổi, quanh thân hắn tỏa ra nồng hậu sát ý.

Có người biết chút chuyện lúc thấy rõ ràng là Phụng Dương thì lập tức lên tiếng ngăn cản, "Đội đã nào...! Dừng tay!"

Trong nháy mắt người áo đen dừng động tác, chăm chú nhìn khắp núi đầy sát khí Phụng Dương, người nói chuyện lập tức mở miệng, "Đường chủ, ngài làm thế nào. . ." Tuy là ban đầu Phụng Dương đột nhiên rời đi, nhưng cái nghề sát thủ này sẽ không cho phép phản bội. Tuy nhiên lại không có người nào có thể ngăn cản hắn, rồi khá lâu sau đó Khuất Thiên Hàn cầm lệnh bài của Phụng Dương tiếp quản lấy Sát thủ đường. Từ đó Khuất Thiên Hàn trở

thành Đệ Nhị Đại Đường chủ.

Phượng Dương hừ lạnh một tiếng, "Ta không phải là Đường chủ của các ngươi! Khuất Thiên Hàn đâu!?" Âm thanh hần thật căng thẳng.

"Đường chủ không có ở đây!" Trên thực tế, Khuất Thiên Hàn đã lâu lắm chưa từng trở về rồi!

"Người đâu?" Phượng Dương lạnh lùng hỏi.

"Không biết ngài nói là người nào?" Người nói chuyện thận trọng mở miệng. Thân là trưởng hộ pháp Sát thủ đường khẩu, hần không nghĩ được mình chọc phải Phượng Dương vào lúc nào rồi.

"Thê tử của ta! Ở nơi nào?" Phượng Dương cắn răng nghiêng lợi hỏi. Bàn tay chuyển động, nội lực ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Nam nhân dĩ nhiên thấy được, hần lặng yên không dấu vết lui về phía sau một bước, né tránh, "Sát thủ đường chỉ giết người, không bắt người, đây cũng là qui củ do ngài qui định nha!" Nam nhân đau khổ nói qua.

Nhìn vật màu đen trong tay, Phượng Dương cũng mặc kệ nhiều chuyện làm gì, tiện tay ném một cái vật trong tay cho nam nhân, "Ngươi cho ta là người mù, không biết Sát thủ đường là gì à?"

Nam nhân thuận tay nhận lấy, Lúc nhìn thấy vật trong tay, trước mặt bỗng tối sầm, "Chuyện này . . ."

"Cái lệnh bài này không phải là của các ngươi?" Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Dương âm trầm, mũi chân điểm một cái đã tới trước mặt nam nhân kia, "Giao người ra đây cho ta!" Nếu như không phải là bởi vì chưa thể xác định thê tử an toàn, bây giờ nhất định Phượng Dương đã đại khai sát giới rồi.

Nam nhân nhắm mắt mở miệng, "Lệnh bài là của chúng ta, nhưng . . . Người thật không phải do chúng ta bắt!" Đùa sao, đã hơn hai mươi năm chưa từng thấy qua Phượng Dương, thế thì làm sao biết thê tử hần chứ.

Phượng Dương cũng không có tâm tình nghe hần giải thích thêm, gương mặt tuấn tú âm trầm bởi vì lời nói của nam nhân kia mà lộ ra sát khí, Phượng Dương vô cùng tức giận, "Giao người ra đây cho ta, nếu không hôm nay toàn bộ người nơi này chết hết đi cho ta!" Hần giận dữ dùng sức tung ra một chưởng, chưởng phong mạnh đến mức bọn người đều bị thương.

Mất đi Cơ Hoàn Hoàn, Phượng Dương trở nên điên cuồng, tâm của một người, khi không có nơi để gửi, sẽ muốn dùng một loại phương thức khác để tìm kiếm một tâm linh an ủi. Mà an ủi của Phượng Dương chính là Cơ Hoàn Hoàn. Mất đi Cơ Hoàn Hoàn, Phượng Dương cũng không còn tồn tại.

Nam nhân chật vật tránh được chưởng phong của Phượng Dương, "Chúng ta thật sự không có!" Sát thủ đường chỉ giết chứ không có bắt người là qui định của Phượng Dương, rốt cuộc là ai đã vấy nước đục lên người của bọn hần chứ.

Phượng Dương cũng không muốn để ý tới bọn hần, nổi giận gầm lên một tiếng, những sợi tóc trong nháy mắt hóa hoa râm, khoe miệng tà mị lộ lên sát ý, điên cuồng mà nguy hiểm.

"Chết tiệt!" Nam nhân gầm nhẹ một tiếng, "Mọi người cùng nhau tiến lên!"

Cuồng phong gào thét, Phượng Dương lạnh lẽo cười một tiếng, "Dựa vào các ngươi?"

Không có ai biết sau hôm ấy Sát thủ đường ra sao nữa? Điều duy nhất có thể biết chính là, một ngày sau đó, trên giang hồ không còn có tổ chức Sát thủ đường này.

Nghe nói, Phượng Dương dưới cơn nóng giận đã phá hủy Sát thủ đường do hần từng sáng lập, trong một đêm, máu rửa Sát thủ đường, Sát thủ đường đã không còn tồn tại!

Nghe nói, thê tử của Phượng Dương bị người bắt mang đi, Phượng Dương rồi Minh cốc tìm tung tích thê tử. Không buông tha bất kỳ đầu mối nào.

Nghe nói, chỉ cần là môn phái bị Phượng Dương tìm tới cửa, không ai thoát khỏi, toàn bộ bị đều bị hần giết sạch!

Nghe nói, mất đi thê tử Phượng Dương đã trở nên điên cuồng, bây giờ đã trở thành ma đầu giết người không hơn không kém.

Các loại truyền thuyết kia truyền đến tai Vô Trần cùng Lưu Mật Nhi khiến bọn họ không tự chủ được rung mình một cái. Mới rồi khỏi không tới 10 ngày, Phượng Dương đã làm chấn giang hồ này gió tanh mưa máu rồi.

Hai người rất nhất trí liếc mắt nhìn Cơ Hoàn Hoàn một thân nam trang. Mặc cho Phượng Dương như thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, vì muốn đánh lừa tầm mắt của hần, ba người Lưu Mật Nhi, Vô Trần, Cơ Hoàn Hoàn lúc này trà trộn trong đám ăn xin, bắt đầu hướng phương hướng Miêu Cương đi tới! Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phượng Dương không tìm được Cơ Hoàn Hoàn trong các môn phái võ lâm trên giang hồ.

Mất thấy sắp đến Miêu Cương, nàng không thể nào để cho chuyện này nảy sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn! Nếu như vào lúc này mà bị Phượng Dương bắt được, nàng . . .

Nghĩ tới đây, Lưu Mật Nhi không nhịn được rung mình một cái, trời ạ, ngàn vạn đừng bị hần phát hiện! Tiếng nàng than thở bị Vô Trần nghe được, Vô Trần cũng có chút cảm thông, bây giờ không người nào có thể bảo vệ bọn họ, bọn họ chỉ có cách tự vệ thôi.

Cơ Hoàn Hoàn lần đầu tiên gặp hành trình như vậy, so với hai người kia hưng phấn nhiều. Luôn không ngừng hỏi một vấn đề, "Các người làm sao vậy?"

Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần liếc mắt nhìn lẫn nhau. Không khỏi cảm thán, Phụng Dương bảo vệ nàng thật vô cùng tốt. Khiến cho nàng còn giữ vững nét hồn nhiên như thế!

"Phu nhân, về sau bất cứ khi nào ra khỏi cửa, chúng ta cũng không nên nói lời nào!" Lưu Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến, nếu chỉ là tên ăn xin sẽ ít có khả năng bị hoài nghi, nếu thêm bị cầm nĩa, nguy hiểm như thế sẽ càng thấp.

"Tốt!" Cơ Hoàn Hoàn gật đầu, "Còn mấy ngày nữa chúng ta sẽ đến?"

"Chậm nhất là ba ngày!" Vô Trần cầu nguyện, có thể bình an vượt qua ba ngày này.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu, "Còn có ba ngày thôi!" Trong vòng ba ngày đã có thể nhìn thấy nhi tử, trong lòng Cơ Hoàn Hoàn nổi lên một tầng mong đợi.

So sánh với tâm tình của Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần không nhận được rung mình một cái. Cơ Hoàn Hoàn không có lo lắng nhiều như bọn họ, mà bọn họ cũng không có cái mạng miễn phí cho Phụng Dương nha!

"Vô Trần!" Lưu Mật Nhi lên tiếng nói.

Vô Trần lập tức gật đầu, "Cô nương!"

"Chúng ta có thể trở về trong vòng hai ngày hay không?" Thời gian càng ngắn nàng càng cảm thấy an toàn.

Vô Trần lập tức gật đầu, "Ta sẽ liên lạc ám vệ tới đón chúng ở biên quan!"

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục, "Có thể đi nhanh một chút thì đi đi!"

Để trấn an cảm xúc của Phụng Dương, lúc này trên khắp giang hồ mọi người đều đang tìm người tên Cơ Hoàn Hoàn, thế nhưng không thấy Cơ Hoàn Hoàn đâu, cho nên lúc này bọn họ tìm người thật tương đối khó khăn.

Cũng nhờ ám vệ giúp một tay, bọn họ sau khi tới Miêu Cương đã rất nhanh chóng được Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đón trở về.

Có Diệp Cửu Dương giúp một tay, thương thế Phụng Cảnh Duệ tuy nặng, nhưng vẫn có thể mở miệng nói chuyện.

Sau khi thấy Lưu Mật Nhi trở về, có thể đoán được Phụng Cảnh Duệ nằm trên giường đến cỡ nào không vui, nhất là trong khoảng thời gian này từ trên giang hồ truyền đến các loại lời đồn đãi, chứng kiến mẫu thân của hắn hiện ra, dường như Phụng Cảnh Duệ phát ra lửa giận.

"Người có biết như người vậy sẽ hại chết rất nhiều người hay không hả?" Phụng Cảnh Duệ giận dữ lên tiếng.

Thế nào cũng không nghĩ đến mình liều mạng đi cầu xin Phụng Dương, sau khi trở về lại lấy được là thái độ như vậy của Phụng Cảnh Duệ. Uất ức nhất thời ứa vào lòng, Lưu Mật Nhi nín thở không nói.

Phụng Cảnh Duệ cố gắng ngồi dậy, nhìn mẫu thân, "Trở về đi!"

Cơ Hoàn Hoàn tròn to hai mắt, "Ta . . ."

"Trở về!" Phụng Cảnh Duệ gắng sức hô to.

Có lẽ, không người có thể hiểu Cơ Hoàn Hoàn quan trọng thế nào đối với Phụng Dương, nhưng thân là nhi tử hắn có thể hiểu rõ. Phụng Dương có thể khiến hắn hai mươi năm không gặp mẫu thân đến một lần, thì cũng nhất định sẽ vì mẫu thân mà máu nhuộm giang hồ.

"Không được!" Lưu Mật Nhi phản đối nói, "Mặc kệ người nói cái gì thì hôm nay mẹ người cũng không được đi. Dù sao nàng đã tới nơi này. Ta đi thông báo cho Phụng Dương, chỉ cần Phụng Dương tới, mẹ người nhất định sẽ có biện pháp thuyết phục hắn cứu người!"

"Lưu Mật Nhi! Có phải người muốn lấy tính mạng của tất cả mọi người ở đây đánh cược hay không?" Phụng Cảnh Duệ giận dữ nói.

Toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, kinh ngạc tròn to hai mắt, nàng thật là không ngờ đến thế này. Bây giờ nghĩ lại, theo cá tính của Phụng Dương, khi hắn biết người ở đây có thể đã mang thê tử của hắn đi, hắn nhất định sẽ đại khai sát giới thật!

Phụng Cảnh Duệ nhìn mẫu thân mình, "Trở về, lập tức, lập tức! Nếu như người không muốn cho ngày càng nhiều người chết!" Có thể ngăn cản phụ thân chỉ có mẫu thân. Bọn họ quá yêu nhau, có lúc thậm chí còn quên mất hắn là con trai của họ.

Cơ Hoàn Hoàn giờ lại nghĩ đến chồng đang điên cuồng, nàng nắm lấy ống tay áo hắn, "Ta muốn cứu con!"

"Ta chết không được" Phụng Cảnh Duệ nổi giận, "Đi mau!"

Lần này Lưu Mật Nhi không ngăn cản Phụng Cảnh Duệ, nếu như không phải có Phụng Cảnh Duệ nhắc nhở, nàng đã quên mất, Phụng Dương rất

có thể sẽ giết mọi người ở đây.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu một cái.

Lưu Mật Nhi vội vàng nói, "Phải để cho mẫu thân ngươi tắm rửa một chút chứ? Hơn nữa nơi này là Miêu Cung, nàng xưa nay chưa từng tới bao giờ! Phải tìm người đưa nàng đi."

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, nhìn Vô Trần, "Tìm ám vệ đưa nàng trở về!"

Vô Trần gật đầu. Biết lần này kế hoạch coi như là thất bại.

Không ai từng nghĩ tới, chỉ một lúc khi Cơ Hoàn Hoàn tắm này thôi, vốn là kẻ không thể tìm được bọn họ, Phượng Dương lại đột nhiên xuất hiện ở đầu giường Phượng Cảnh Duệ. Phượng Cảnh Duệ còn chưa kịp thốt ra nửa tiếng, một tay Phượng Dương đã để sẵn trên cổ của hắn, lo lắng hỏi, "Người đâu?"

Mặt Phượng Cảnh Duệ trắng bệch, vùng vẫy.

Lúc này đang từ ngoài cửa đi vào, đám người Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần thấy một màn trước mắt, trái tim nhất thời ngừng đập, không dám lên tiếng.

Vừa thay xong quần áo, Cơ Hoàn Hoàn thấy một màn trước mắt, kêu to ra tiếng, "Phượng Dương! Ngươi dám động đến một sợi lông của con ta, ta và ngươi không xong đâu!" Nói xong nàng bước một bước dài tiến lên, nắm tay Phượng Dương dùng sức kéo.

Thân thể Phượng Dương vì nghe được âm thanh Cơ Hoàn Hoàn mà đột nhiên dừng lại, giống như là bị người điểm huyệt, không nhúc nhích.

"Buông tay, buông tay, ngươi mau buông tay!" Cơ Hoàn Hoàn cúi đầu cắn lên cổ tay của Phượng Dương.

"Dù cho nàng chưa ăn cơm, cũng không cần thiết ăn tay của ta!" Ngoài dự đoán của mọi người, Phượng Dương dịu dàng nói, đồng thời buông tay đang nắm Phượng Cảnh Duệ ra.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy sức Phượng Dương buông lỏng, hắn không khỏi ho khan, nếu là trước kia hắn không thể nào ngồi đây chờ chết, nhưng mà ai bảo hắn bây giờ đây thân bất do kỷ.

Lưu Mật Nhi lập tức tiến lên vuốt sau lưng của hắn.

Nghe được âm thanh của Phượng Dương, lúc này Cơ Hoàn Hoàn mới buông mu bàn tay của hắn ra, khiếp sợ nhìn Phượng Dương, "Tướng công!"

Phượng Dương không nói tiếng nào, một đôi mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, thật lâu sau dùng sức ôm người vào trong ngực. Chui vào cổ Cơ Hoàn Hoàn. Hai vai không ngừng rung động. Thân thể cao lớn không ngừng run rẩy.

Tất cả mọi người tại chỗ cũng bị một màn trước mắt hù sợ.

Tàn khóc đông lạnh Phượng Dương . . . Đang khóc!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đâm Phượng Cảnh Duệ Bị Thương

Editor Thanh Thanh Mạn

Chỉ có Cơ Hoàn Hoàn có thể cảm nhận Phượng Dương đang kích động. Từ giọt nước rơi xuống theo sợi tóc hai bên má nàng có thể nhìn ra được, lúc này tâm tình của Phượng Dương đang dao động. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn Phượng Dương.

Trong lòng Cơ Hoàn Hoàn run lên, ôm lấy thân thể cao lớn của Phượng Dương, áy náy nhìn những người khác: "Thật xin lỗi, có thể cho ta một phòng khác không? Tâm tình của hắn hơi kích động!"

Lưu Mật Nhi đẩy Diệp Ly Tâm một cái, Diệp Ly Tâm đột nhiên hỏi hờn gật đầu: "À, được, đi theo ta!" Nàng chưa từng thấy Phượng Dương như vậy, làm cho nàng trong nhất thời không tiếp nhận được.

Cơ Hoàn Hoàn cố sức ôm thân thể Phượng Dương, muốn kéo hắn đi: "Chúng ta đi chỗ khác, được không?" Nàng dịu dàng nói. Phượng Dương từ đầu đến cuối không hề buông tay, ôm lấy tay của nàng.

Bất đắc dĩ cười một tiếng, Cơ Hoàn Hoàn quay đầu lại nói: "Ta sẽ thuyết phục hắn!"

Lưu Mật Nhi gạt đầu một cái, hạ mắt liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ. Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ thu lại, không biết đang nghĩ gì, không hề phát hiện ánh mắt của nàng.

Trong lòng Phượng Cảnh Duệ luôn lo lắng, hần nhớ rõ, trước lúc mình bị Khuất Thiên Hàn mang đi, Hoàng Phủ Minh Nguyệt đã hạ cổ mình, nhìn nụ cười của nàng ta ngay lúc đó cũng biết, cô này sẽ làm thương hại tới Mật Nhi. Vì vậy, khi biết được Mật Nhi rời đi, hần có một nửa là vui mừng, mình không có cơ hội làm tổn thương nàng. Từ sau khi Mật Nhi trở về, hần liền rơi vào trầm tư. Tự hỏi mọi chuyện.

Đêm đó, Lưu Mật Nhi bị Phượng Cảnh Duệ ngăn ngoài cửa, hần cùng với Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm nói chuyện trong phòng thật lâu, đến nửa đêm mới ra ngoài. Bất kể Lưu Mật Nhi dò hỏi hai người Diệp Ly Tâm thế nào, bọn họ cũng không muốn nói thật với nàng.

Lưu Mật Nhi nổi giận đẩy cửa phòng Phượng Cảnh Duệ: “Phượng Cảnh Duệ, ngươi có ý gì?”

Phượng Cảnh Duệ ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng: “Làm sao vậy?” Thấy Lưu Mật Nhi không để ý tới mình, hần nghi ngờ hỏi: “Mật Nhi?”

“Ngươi và Diệp Ly Tâm, cuối cùng các ngươi đang có kế hoạch gì?” Lưu Mật Nhi giữ lấy Phượng Cảnh Duệ hung ác nói: “Ta mặc kệ, ta đã làm cho Phượng Dương rời khỏi Minh Cốc, ta nhất định làm cho hần cứu ngươi!”

“Mật Nhi, tại sao phải như vậy chứ?” Phượng Cảnh Duệ ôm ái hỏi, một đôi mắt nhìn thẳng vào Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi nháy mắt: “Cái gì?”

“Tại sao nhất định phải cứu ta?” Đặt tay lên cổ tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ không chút để ý vuốt vuốt chỗ ngứa trên cổ tay nàng.

Lưu Mật Nhi rút tay lại, lại bị hần nắm chặt hơn. Cuối cùng nàng bỏ cuộc, bĩu môi: “Ngươi không hi vọng ta cứu ngươi sao?”

Phượng Cảnh Duệ hạ mắt nhìn lòng bàn tay nàng, ngón trỏ dịu dàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay ôm ái của nàng, môi mỏng khẽ nhếch nói: “Dĩ nhiên hi vọng. Chỉ là, vì cái gì chứ?”

Hình như hần rất cố chấp với vấn đề này. Lưu Mật Nhi khẽ cau mày: “Hôm nay ngươi rất kì quái!” Nàng nâng mặt của hần đối diện với mình, trong mắt Phượng Cảnh Duệ tràn đầy nụ cười, cũng không phải đang nói đùa.

Phượng Cảnh Duệ xoay mặt, lắc đầu bật cười: “Mật Nhi không muốn nói sao?”

“Rốt cuộc ngươi muốn ta nói gì?” Lưu Mật Nhi không vui, nhún đôi mày thanh tú.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu, gương mặt bi thương: “Mật Nhi không biết sao?”

Lưu Mật Nhi tức cười.

Phượng Cảnh Duệ nói tiếp: “Nếu như Mật Nhi cũng không biết nói gì, người nào nên biết đây?”

Theo bản năng, Lưu Mật Nhi xoay mặt: “Phượng Cảnh Duệ, đừng ép ta!” Chỉ có thể tự cảm thấy.

“Ha ha, là ta đang ép Mật Nhi sao?” Phượng Cảnh Duệ cười buồn bã: “Mật Nhi cho là như thế?”

“Hôm nay rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Ngươi chưa bao giờ hỏi vấn đề này!” Lưu Mật Nhi có chút tức giận đứng lên, nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Nửa ngồi dậy, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ hơi trầm xuống, nụ cười bên khóe môi không giảm: “Mật Nhi, nàng thật ích kỉ!”

“Phượng Cảnh Duệ!” Lưu Mật Nhi ảo não gầm nhẹ: “Tự ngươi tỉnh táo lại đi!” Vừa muốn xoay người rời đi, lại bị Phượng Cảnh Duệ kéo lại.

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc, mở miệng: “Mật Nhi, nàng không muốn thừa nhận sao? Nàng trào non lợi suốt không để ý tới an nguy của bản thân tìm được Phượng Dương tới cứu ta rốt cuộc là vì cái gì. Nàng không muốn thừa nhận sao?” Hần hùng hổ dọa người nói.

Không biết sao? Lưu Mật Nhi không phải là động vật máu lạnh vô tình, không cảm thấy hần làm mình rung động. Nàng đã dùng hành động đối với Phượng Cảnh Duệ để trả lời vấn đề của hần rồi. Tại sao hần còn phải rối rắm vấn đề đáp án đây. Chẳng lẽ phải để nàng thốt lên thừa nhận là vì mình thương hần mới làm thế sao?

Yêu...

Trong đầu hiện lên từ này, đồng thời, trái tim Lưu Mật Nhi cũng căng thẳng, đôi mày thanh tú nhất thời vặn vẹo, cảm giác căng thẳng bất ngờ ập vào lòng. Cảm giác này có chút quen thuộc, Lưu Mật Nhi còn chưa kịp sửa sang lại những khác thường trong lòng mình. Chỉ thấy lúc này Phượng Cảnh Duệ cũng đang cong khóe môi, nụ cười nhạt nhòa.

Hình như hần không nhận thấy được Lưu Mật Nhi khác thường, vẫn tự nói như cũ: “Mật Nhi, nàng không cảm thấy nàng rất ích kỷ sao? Đến bây giờ nàng cũng không nguyện ý thừa nhận? Thật là một người tùy hứng? Phải không?”

Đầu óc càng ngày càng lẫn lộn, ý thức cũng dần dần rời xa, một loại ý niệm chưa bao giờ có bất ngờ ập vào lòng. Lưu Mật Nhi nhận thấy được ý thức hình như càng ngày càng cách xa mình. Mà Phụng Cảnh Duệ trước mắt thoạt nhìn càng ngày càng thấy chán ghét.

Phút chốc, một vật gì đó được thả lên tay nàng, trong chớp mắt cảm giác nắm trong tay kim loại lạnh lẽo. Khóe miệng nàng nhiễm một nụ cười khát máu, tiếp theo nâng đao lên!

Một tiếng rên truyền đến bên tai, một dòng chất lỏng đỏ tươi ẩm áp phun lên mặt nàng, trong nháy mắt Lưu Mật Nhi tỉnh táo. Vết máu rơi xuống mi mắt làm cho trước mắt nàng một mảng đỏ tươi, theo bản năng đưa tay lau đi chất lỏng đọng trên mặt, Lưu Mật Nhi chậm rãi cúi đầu, mới phát hiện chất lỏng sền sệt trong tay mình, đúng là máu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đâm Phụng Cảnh Duệ Bị Thương

Editor Thanh Thanh Mạn

Tầm mắt chậm rãi dời lên cao, bên chân nàng, một bóng người cao lớn té xuống. Người kia sắc mặt trắng bệch, khóe miệng vẫn chứa đựng nụ cười thần nhiên như cũ, dường như đã hoàn thành việc gì đó. Thấy rõ ràng chui thủ trong tay cùng với máu đỏ đầm đìa, theo bản năng, nàng lui về phía sau một bước, nhìn người đã ngã xuống, tiếp theo mắt không chế thét chói tai: “A!”

Bỗng chốc cửa phòng bị người bên ngoài đá văng, Diệp Ly Tâm và Diệp Lâu Dương nhanh chóng vào cửa. Bất đồng với đám người Khuất Thiên Hàn và Vô Trần, hai người nhanh chóng đỡ thân thể Phụng Cảnh Duệ lên, một người tiến lên, một người liếc mắt nhìn Khuất Thiên Hàn và Vô Trần, nói: “Mang nàng ra ngoài!”

Hai người vừa muốn tiến lên chạm vào Lưu Mật Nhi, lại bị nàng kêu to, né tránh: “Không!” Nàng gào thét đẩy tay Khuất Thiên Hàn và Vô Trần đang muốn tiến lên, lại bị Diệp Ly Tâm ngăn lại

“Đi ra ngoài!” Nàng gầm nhẹ.

Toàn thân Lưu Mật Nhi cứng đờ. Đưa tay muốn chạm vào Diệp Ly Tâm “Ly Tâm..”

Diệp Ly Tâm bất ngờ hung ác rống lên: “Đi ra ngoài!”

Lưu Mật Nhi sững sờ, nhìn ra kiên trì trong mắt nàng, hạ mắt nhìn thấy máu đỏ tươi cùng với dáng vẻ Phụng Cảnh Duệ hơi thở mong manh nằm trên giường. Giống như phân thành mười động tác chậm chạp giống nhau, nàng chậm rãi xoay người, từng bước trống rỗng nhu nhược đi tới cửa.

Vô Ngân vội vàng đuổi theo muốn đỡ thân thể của nàng, lại bị Lưu Mật Nhi đẩy ra. Lúc bước qua ngưỡng cửa, cả người Lưu Mật Nhi trong nháy mắt ngã ra ngoài, té xuống. Tiếp đó, nàng không còn bất kì động tác gì nữa, chỉ làm chậm rãi nhắm mắt lại.

Diệp Ly Tâm thấy thế, không nhịn được hít hít mũi, nhìn Vô Trần: “Nếu như Mật Nhi tỷ tỷ thiếu một cọng lông tơ, cẩn thận Phụng Cảnh Duệ dọn dẹp người!”

“Không, chủ tử không chỉ dọn dẹp ta! Người sẽ làm ta biến mất trong không khí!” Vô Trần nói tiếp.

“Hà?” Diệp Ly Tâm nhướn mày.

“Chủ tử đã nói trước!” Vô Trần vội vã nói xong câu đó, xoay người đi ra cửa, khom người ôm lấy thân thể Lưu Mật Nhi đang ngất đi, nhanh chóng rời đi.

Diệp Ly Tâm hồi hồn liếc mắt nhìn Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn, sau đó đưa mắt đến trên người Phụng Cảnh Duệ: “Rốt cuộc người này an bài bao nhiêu chuyện?”

“Lời này có ý gì?” Khuất Thiên Hàn đột nhiên mở miệng hỏi.

Diệp Ly Tâm nhún nhún vai: “Lát nữa giải thích sau!”

Sau khi bị thương, Phụng Cảnh Duệ lại bị thương lần nữa, lần này cũng không may mắn như lần trước. Nếu như nói lần trước còn có thể khiến người khác tới kéo dài tính mạng cho hắn, còn lần này, thực sự chỉ có thể để cho Phụng Dương xuống núi thôi. Nhưng hiện tại, không có ai dám can đảm đi quấy rầy hai người Phụng Dương và Cơ Hoàn Hoàn.

Ngày hôm sau Lưu Mật Nhi cũng đã tỉnh lại. Chỉ có khác là nàng không hề xuất hiện bên người Phụng Cảnh Duệ, ngược lại sau khi tỉnh lại liền đi đến nơi Phụng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đang ở tạm.

Đợi đến khi mọi người tìm được Luru Mật Nhi, Phụng Dương và Cơ Hoàn Hoàn, không biết ba người đang nói gì ở đây.

Cơ Hoàn Hoàn thận trọng đứng giữa hai người, dùng sức khóa chặt thân thể Phụng Dương, phòng ngừa hấn bắt chợt ra tay.

Căn bản Phụng Dương không định động thủ, hấn lạnh lùng vô tình kiêu ngạo không hiểu thói đời, nhưng hấn biết nữ nhân trước mắt này là nữ nhân của đứa con bất hiếu kia! Nếu như nữ nhân này chết rồi, đứa con bất hiếu đó có thể đến quấy rầy hấn. Vì một điểm này, hấn sẽ không động thủ.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là hấn cứ như vậy mà bỏ qua cho nàng.

“Người nói gì?” Phụng Dương hơi hí mắt âm trầm mở miệng.

Luru Mật Nhi đón lấy ánh mắt của hấn, kiên định nói: “Cứu Phụng Cảnh Duệ!” Bây giờ bọn họ còn chưa biết chuyện Phụng Cảnh Duệ bị nàng đâm bị thương, Luru Mật Nhi nhìn ra từ trong biểu hiện của bọn họ.

“Tại sao?” Phụng Dương cười lạnh: “Sau khi người bắt cóc thể từ ta, hiện tại, người muốn bảo ta đi cứu người? Người có tư cách sao?”

Ánh mắt Luru Mật Nhi hơi trầm xuống: “Muốn điều kiện gì người mới có thể đồng ý?”

“Ta giết chết người thì sao?” Phụng Dương không chút để ý nói.

Cơ Hoàn Hoàn tròn to hai mắt, vừa muốn ngăn cản, ai ngờ thể nhưng Luru Mật Nhi vui vẻ gật đầu: “Được!”

“Mật Nhi!” Cơ Hoàn Hoàn hét lớn một tiếng: “Người ở đây đang nói lời ngu ngốc gì đó?”

Dường như hoàn toàn không nghe lọt tai lời nói của Cơ Hoàn Hoàn, sóng mắt Luru Mật Nhi không lay động, nhìn Phụng Dương: “Cứu Phụng Cảnh Duệ, ta để cho người giết chết ta!” Giọng nói của nàng trong trẻo lạnh lùng, không có nửa điểm do dự.

Phụng Dương tiếp tục cười lạnh, đưa tay ôm cả cơ thể Cơ Hoàn Hoàn, chậm rãi đi tới trước mặt Luru Mật Nhi, cúi đầu nguy hiểm nâng khóe môi: “Ta muốn giết người, nhưng ta cũng không muốn cứu hấn!”

Con người Luru Mật Nhi chuyển động, buồn bã cười một tiếng: “Đúng!” Nàng chậm rãi xoay người. Sau khi tỉnh lại, đối với chuyện khác nàng mơ hồ, nhưng duy nhất chỉ có giây phút đâm Phụng Cảnh Duệ giống như mọc rễ trong đầu nàng, hung hăng nhỏ cũng không đi được.

Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi đẩy thân thể Phụng Dương ra, chậm rãi đi về phía Luru Mật Nhi, trong nháy mắt, Luru Mật Nhi đột nhiên giữ lấy Cơ Hoàn Hoàn, không biết từ lúc nào trong tay cô thêm một cây chùy thủ, nàng uy hiếp nói: “Như vậy người sẽ cứu chứ?!”

“Luru Mật Nhi!” Trong nháy mắt, trong mắt Phụng Dương ngưng tụ mưa to gió lớn, hấn gần từng chữ kêu tên nàng

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Mật Nhi Bắt Cóc Cơ Hoàn Hoàn

Sau khi chứng kiến động tác của Luru Mật Nhi, vốn là đứng từ xa nhìn quan sát lòng người đã an tâm, tâm của vài người bị nâng lên. Lại thấy Luru Mật Nhi giữ lấy Cơ Hoàn Hoàn không dấu vết lui về phía sau.

Phụng Dương nắm chặt hai quả đấm, đôi mắt đen trống rỗng nhìn bất kì động tác gì của Luru Mật Nhi: “Người dám!”

Toàn thân Luru Mật Nhi run lên, chùy thủ trên tay khẽ động, Cơ Hoàn Hoàn thở hốc vì kinh ngạc, chùy thủ bén nhọn để lại trên cổ trắng nõn của nàng một vết đỏ thẫm.

Bỗng nhiên, nhiệt độ bốn phía trong nháy mắt lạnh xuống, đôi mắt của Phụng Dương đỏ tươi, ức chế lửa giận trong lòng, mắt không chớp nhìn động tác của Luru Mật Nhi.

“Thật xin lỗi!” Luru Mật Nhi áy náy nói với Cơ Hoàn Hoàn: “Ta chỉ hi vọng hấn cứu Phụng Cảnh Duệ!”

Dĩ nhiên Cơ Hoàn Hoàn hiểu, môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch: “Trước tiên người buông ta ra, nếu không người sẽ bị hấn giết chết.” Đến lúc đó, dù là cứu Phụng Cảnh Duệ sống lại, trên thế giới này sẽ thêm một người còn điên cuồng hơn Phụng Dương.

Luru Mật Nhi kéo Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi lui về phía sau: “Thật xin lỗi!” Nàng nỉ non ra tiếng: “Chỉ cần hấn...”

“Được!” Đột nhiên Cơ Hoàn Hoàn lớn tiếng nói, nhìn Phụng Dương: “Tướng công, chỉ cần chàng đồng ý cứu Duệ nhi, ta thề từ đó về sau, tuyệt đối sẽ

không gặp hần một lần nào nữa!” Giống như nàng đã hạ quyết định quyết tâm đó, dùng sức nói.

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên, không kịp nói gì, nhìn thấy giận dữ của Phụng Dương biến mất, nhún mày nhìn Cơ Hoàn Hoàn: “Nàng nói thật?”

Cơ Hoàn Hoàn cắn môi, dùng sức gật đầu: “Dạ, chỉ cần chàng cứu Duệ nhi, đảm bảo nó không có việc gì, ta liền đồng ý, từ đó về sau, không có chàng cho phép, ta tuyệt đối sẽ không gặp nó!”

Có lẽ có người cảm thấy kì quái, hai người Phụng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đều còn trẻ, tại sao chỉ có một nhi tử là Phụng Cảnh Duệ.

Lời này kể ra cũng rất dài, vốn dĩ Phụng Dương không có ý định sẽ có đứa bé, chỉ là lúc Cơ Hoàn Hoàn mang thai bị Khuất Liễu Phong mang đi, sau đó vì Khuất Liễu Phong muốn máu của Cơ Hoàn Hoàn làm cho Cơ Hoàn Hoàn sinh non.

Lúc trước vì muốn giữ được mạng của Cơ Hoàn Hoàn, khi đó đứa bé được sinh ra, y thuật của Phụng Dương cũng từ đó mà nổi danh. Bởi vì có một thể tử thiện lương, cho dù Phụng Dương không đồng ý, cũng định ra ba nguyên tắc là điều kiện để hần chữa trị cho những người khác.

Mặc dù người được Phụng Dương trị liệu có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng danh tiếng của Minh Cốc vẫn truyền ra ngoài. Nhưng lại có những lúc bị quấy rầy không chịu được, Phụng Dương phát hiện, mỗi ngày khi hần từ ngoài cốc trở lại đều thấy thể tử ở đó làm bạn với đứa nhỏ, sự chú ý dành cho mình đã phân cho đứa bé kia một nửa.

Nửa năm trôi qua, cuối cùng Phụng Dương mang theo Cơ Hoàn Hoàn rời đi, đem con ném cho thuộc hạ của hần mang theo, còn hần thì định kì xuất hiện để dạy cho hần võ công và y thuật. Cho nên nói, Phụng Cảnh Duệ lớn lên từ tình huống như vậy.

Mà năm đó sau khi Cơ Hoàn Hoàn sinh hạ Phụng Cảnh Duệ, Phụng Dương liền uống thuốc, không hề sinh con nữa. Cho nên cho dù Cơ Hoàn Hoàn muốn một đứa bé, Phụng Dương cũng sẽ không đồng ý.

“Được!” Bỗng nhiên Phụng Dương xoay người: “Ta đi xem hần, nàng hãy nhớ kĩ lời nàng nói!” Hần nhìn Cơ Hoàn Hoàn không chuyển mắt.

Hồi lâu, Cơ Hoàn Hoàn mới gật đầu một cái: “Đúng, là ta nói. Ta muốn thấy một nhi tử hoạt bát vui vẻ rồi mới rời đi!” Nàng vội vàng nói lên yêu cầu của mình.

“Được!” Phụng Dương không chút do dự gật đầu đồng ý, sau đó điểm mũi chân một cái, đi tới bên cạnh Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm: “Bây giờ đi chuẩn bị những gì ta nói!”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 96.2

Mọi người lập tức gật đầu như bầm tỏi, xoay người thật nhanh đi chuẩn bị.

Lưu Mật Nhi buông Cơ Hoàn Hoàn ra, áy náy nói: “Thật xin lỗi! Ta không có ý!” Nàng biết Cơ Hoàn Hoàn mất đi nhiều nhất. Mẹ ruột bỏ đi quyền chăm sóc con của mình, hy sinh lớn như thế, nàng...

“Không sao. Chỉ cần Mật Nhi không có việc gì là tốt rồi!” Cơ Hoàn Hoàn cũng không vĩ đại. Làm mẫu thân, mặc dù nàng hi sinh cơ hội sống chung cùng nhi tử, nhưng bảo vệ tốt Lưu Mật Nhi, là để đảm bảo sau khi Phụng Cảnh Duệ tỉnh lại thấy được một Lưu Mật Nhi hoàn chỉnh.

Lưu Mật Nhi buồn bã cười một tiếng: “Cám ơn phu nhân!” Rút một cái khăn trong lòng ngực lâu đi vết thương trên mặt Cơ Hoàn Hoàn. Lưu Mật Nhi không cảm thấy đột nhiên Phụng Dương đến gần.

Sau lưng đột nhiên bị người hung hăng đánh một chưởng, thân thể Lưu Mật Nhi bay ra ngoài như điều đứt dây.

Phụng Dương đứng chấp tay, gương mặt ác độc: “Ngươi cho rằng ta dễ dàng bỏ qua cho ngươi như vậy sao?”

Khó chịu ho một tiếng, Lưu Mật Nhi thử cử động thân mình, chợt ngất đi.

Cơ Hoàn Hoàn vội vàng tiếng lên kéo lấy Phụng Dương: “Tướng công, không nên như vậy!”

Phụng Dương hất tay nàng ra: “Ta nói đi cứu hần, không có đồng ý sẽ tha cho nàng ta!”

“Chàng động đến nàng ấy, Duệ nhi sẽ...”

“Dù sao nàng cũng không thấy được, nàng quản hần sẽ làm khi gió gì?” Phụng Dương hừ lạnh một tiếng.

“Phượng Dương, chàng không thể giết nàng ấy!” Cơ Hoàn Hoàn đứng trước mặt Lưu Mật Nhi, giang tay cản Phượng Dương lại: “Nếu không hãy giết ta luôn!” Đoán rằng Phượng Dương sẽ không ra tay, Cơ Hoàn Hoàn ngoảnh mặt làm ngơ nói.

Phượng Dương nổi giận: “Cơ Hoàn Hoàn!” Hắn nhỏ giọng cảnh cáo.

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu: “Ta mặc kệ, chàng không thể động vào nàng ấy!”

Bỗng chốc, hai tay Phượng Dương nhanh chóng chuyển động, ngay khi Cơ Hoàn Hoàn kêu lên, ôm nàng vào lòng, đôi mắt đen nhìn lướt qua vị trí trước mặt Lưu Mật Nhi.

Mộ Dung Tễ đứng chấp tay đứng trước mặt Lưu Mật Nhi. Thanh Ngọc và Từ Hằng sau lưng đỡ lấy Lưu Mật Nhi đã ngất đi, xoay người đi.

Phải nói, trừ Vô Trần, Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn bên ngoài, những người khác không ai biết đến nhân vật Mộ Dung Tễ này. Vậy nên sau khi chứng kiến Mộ Dung Tễ xuất hiện, Khuất Thiên Hàn lập tức bước đến: “Người không thể mang nàng đi!”

Mộ Dung Tễ xoay người xoay người: “Tại sao?”

“Phượng Cảnh Duệ sẽ không đồng ý!”

“Ta cũng không nhìn đến hắn, chẳng lẽ đợi nàng bị đánh đến chết mới để cho hắn ra mặt sao?” Mộ Dung Tễ hừ lạnh một tiếng: “Người của Mộ Dung gia không dễ nói chuyện như vậy đâu!” Dứt lời, xoay người muốn đi.

Khuất Thiên Hàn ngăn trước mặt hắn: “Nơi này có đại phu tốt nhất!”

“Không cần! Nói lại với Phượng Cảnh Duệ, người ta đã mang đi! Vô Song thành không hoan nghênh hắn!” Một hư chiêu, Mộ Dung Tễ phi thân lui ra ngoài. Sau đó Thanh Ngọc và Từ Hằng chia ra ném ra hai quả khói mù trong tay, sau một hồi nổ tung, bốn người bao gồm Lưu Mật Nhi bên trong đã không thấy nữa.

Khuất Thiên Hàn nhìn chằm chằm nơi Mộ Dung Tễ rời đi, một lúc lâu sau không nói gì.

Cơ Hoàn Hoàn đẩy Phượng Dương ra, nhanh chóng đi đến bên người Khuất Thiên Hàn: “Hắn là ai?”

“Chủ nhân của Mộ Dung gia, Mộ Dung Tễ!” Khuất Thiên Hàn trả lời: “Cũng là ca ca sinh đôi của Lưu Mật Nhi!”

Cơ Hoàn Hoàn thờ hộc vì kinh ngạc: “Mật Nhi có người nhà?”

Khuất Thiên Hàn gật đầu, cũng không giải thích dư thừa. Liếc mắt nhìn Phượng Dương, hắn tin rằng Phượng Dương đã biết đến Mộ Dung gia.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 96.3

Nhưng Phượng Dương không để ý đến những thứ này, bây giờ hắn còn yêu cầu để có được hứa hẹn của Cơ Hoàn Hoàn, vì thế trong mắt hắn việc Lưu Mật Nhi rời đi không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Kéo Cơ Hoàn Hoàn xoay người đi, hắn cần điều kiện nghỉ ngơi tốt để trở lại chữa trị cho Phượng Cảnh Duệ.

Cơ Hoàn Hoàn không dám kháng nghị, không thể làm gì hơn là mặc cho Phượng Dương kéo về phòng, không quên cho Khuất Thiên Hàn một ánh mắt.

Nặng nhàng gật đầu, Khuất Thiên Hàn nhẹ điểm mũi chân, nhanh chóng biến mất trong biệt viện.

Phượng Dương nghỉ ngơi suốt ba ngày mới ra cửa, Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm đã sớm chuẩn bị tốt những gì Phượng Dương muốn họ chuẩn bị lúc trước.

Đưa tay đỡ thân thể Phượng Cảnh Duệ dậy, mày kiếm Phượng Dương hơi nhíu, càng phiền toái hơn so với những gì mình đã nghĩ. Hắn bấu môi, nhanh chóng điểm mấy đại huyệt trên người Phượng Cảnh Duệ, tiếp theo rút từ trong ngực mấy cây châm dài, không chút do dự châm xuống.

Thân thể Phượng Cảnh Duệ chợt co quắp, nhưng bởi vì bị điểm huyệt mà không thể cử động, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Dao găm đến mực, sau mấy châm, Phượng Dương đỡ thân thể của Phượng Cảnh Duệ, sau đó khoanh chân ngồi xuống sau lưng hắn, đồng thời phân phó: “Đi ra ngoài!”

Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm nhìn nhau: “Không cần sự hỗ trợ của chúng ta sao?”

Phượng Dương chậm rãi nhắm mắt lại, không trả lời. Cái gì cần giúp cũng đã xong rồi, bây giờ là thời gian một mình hắn trị liệu.

Diệp Lâu Dương ý bảo Diệp Ly Tâm rời khỏi, một mình hắn ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn Phượng Dương. Lần này Phượng Dương và Phượng Cảnh Duệ ngồi xuống chính là một ngày một đêm. Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, Diệp Lâu Dương cảm thấy cũng sắp kết thúc rồi.

Cuối cùng, Phượng Dương bị người khác mang ra ngoài. Sau khi hao phí nhiều năm công lực, hắn chỉ có thể được người mang ra.

Diệp Lâu Dương thay thế vị trí của Phượng Dương, sau khi giờ tay bắt mạch, hắn gật đầu: “Không có vấn đề gì! Lâu nhất là một tháng, hắn sẽ có thể xuống giường!”

Diệp Ly Tâm thở một hơi, thừa dịp Phượng Dương đang nghỉ ngơi, Cơ Hoàn Hoàn chợt đi vào, nghi ngờ mở miệng: “Luu Mật Nhi và Duệ nhi đến cùng đã xảy chuyện gì?”

Vô Trần và Vô Ngân đồng thời gật đầu, Luu Mật Nhi lại đột nhiên ra tay đâm Phượng Cảnh Duệ bị thương, bọn họ cũng cảm thấy việc này vô cùng kì quái, theo như quan hệ của hai người, Luu Mật Nhi tuyệt đối sẽ không ra tay với Phượng Cảnh Duệ. Nhưng trên thực tế, một nửa nguyên nhân làm cho Phượng Dương một mối như vậy cuối cùng là do Luu Mật Nhi đâm bị thương Phượng Cảnh Duệ.

Diệp Ly Tâm nhìn thoáng qua mọi người, lúc này mới lên tiếng: “Trong người Mật Nhi tỷ tỷ trúng độc tình, độc tình trí mạng là do một khi nàng động tình hơn nữa thẳng thần nói ra sẽ tự tay giết chết người mình yêu, đến khi người đó chết mới có thể giải trừ hoàn toàn! Vì thế, bình thường đối với ta phương pháp giải cổ chính là khiến nàng quên đi người mình yêu!” Đêm đó, nàng cũng nói những lời như vậy với Phượng Cảnh Duệ, nhưng Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không đồng ý.

“Sau đó thì sao?” Cơ Hoàn Hoàn không rõ.

“Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt, hắn đưa ra một ý tưởng càng to gan hơn.” Diệp Ly Tâm đưa mắt nhìn Diệp Lâu Dương.

“Cái gì?”

Hít sâu một hơi, Diệp Ly Tâm chậm rãi mở miệng: “Hắn muốn khơi lên độc tình, sau đó dẫn nó ra khỏi cơ thể của Mật Nhi, chỉ cần rời khỏi cơ thể, độc tình sẽ tự chết đi. Chỉ là...” Tình hình đêm đó, bọn họ cũng không rõ ràng, nên không ai biết tại sao cuối cùng lại như vậy.

Cơ Hoàn Hoàn không cần phải nhiều lời nữa, thân là mẫu thân của Phượng Cảnh Duệ, nàng biết ý nghĩ lúc ấy của Phượng Cảnh Duệ, đưa tay sờ sờ mặt Phượng Cảnh Duệ, nàng lắc đầu bật cười: “Nó lừa các người đấy!”

Diệp Ly Tâm ngạc nhiên: “Là có ý gì?”

“Loại phương pháp này căn bản cũng không biết có thành công hay không? Nói như vậy chẳng qua là để cho các người đồng ý cho nó một mình đối diện với Mật Nhi, sau đó khiến cho Mật Nhi giết chết nó, để giải được tình cổ!” Mà hôm nay Mật Nhi làm như vậy, cũng là vì Phượng Cảnh Duệ.

Hai người họ rõ ràng yêu nhau sâu như vậy, lại...

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thanh Ngọc Động Tình

Một thanh chủy thủ lạnh băng đặt trên tay nàng, đao nâng lên, roi xuống, huyết sắc trong nháy mắt vắng tung tóe.

Ngồi dậy, một tay Luu Mật Nhi ôm ngực, một tay không ngừng vuốt trên mặt, giống như trên đó có vật bẩn gì đó, dùng sức lau, cho dù trên mặt đã bị nàng làm đau, nàng vẫn không dừng tay.

Chợt xuất hiện một đôi tay nắm chặt ngón tay Luu Mật Nhi, tách ra một chút, Luu Mật Nhi ngã xuống giường.

Gương mặt Mộ Dung Tề không có biểu cảm, đỡ thân thể Luu Mật Nhi nằm xuống, đưa tay đắp chăn cho nàng, sau đó ngồi trên giường, yên lặng không nói gì.

Thanh Ngọc và Tử Hằng nhìn nhau, Thanh Ngọc bưng một chén thuốc ấm đưa qua: “Chủ nhân, thuốc uống được rồi!”

Hắn thật không hiểu, tại sao hiện tại Luu Mật Nhi lại trở nên bộ dáng này. Chỉ là Thanh Ngọc trước sau như một luôn cùng nàng cãi và lại thấy Luu Mật Nhi như vậy trong lòng cũng không thoải mái.

Mộ Dung Tề đưa tay tiếp nhận, đỡ thân thể Luu Mật Nhi dậy, mớm nàng uống thuốc. Cũng may, Luu Mật Nhi cũng không kháng cự việc uống thuốc,

nếu không, căn bản Mộ Dung Tễ cũng không biết nên làm sao.

Sau khi cho Mật Nhi uống thuốc xong, Mộ Dung Tễ đứng lên.

Từ Hằng bước lên: “Chủ nhân, gần đây Vô Song thành có rất nhiều người xa lạ xuất hiện!”

Mộ Dung Tễ đứng chấp tay: “Chuyện gì xảy ra?”

“Gần đây có rất nhiều nhân sĩ vô danh xuất hiện tại Vô Song thành, ở các gian nhà phụ cận thường không có ai tới lui. Rõ ràng nhất là hai người áo đen ở cửa trước và hai người ở cửa sau.” Từ Hằng giải thích chuyện mấy ngày nay điều tra được.

Mộ Dung Tễ nghe xong, chỉ gật đầu một cái: “Còn gì nữa không?”

“Mỗi khi có người trong giang hồ muốn tới gần, người canh giữ ở hai cửa trước sau đều sẽ vội vàng giải quyết giúp chúng ta!” Từ Hằng nói tiếp.

Mộ Dung Tễ trầm ngâm trong chốc lát: “Không cần để ý tới!” Có người làm hộ vệ miễn phí cho mình, có gì là không được.

“Mật Nhi tiểu thư...”

“Bắt đầu từ hôm nay, nàng là Mộ Dung gia đại tiểu thư!” Mộ Dung Tễ quay đầu lại nói: “Thông báo một chút đi, không cho phép bất cứ kẻ nào vào hương viên, nếu có người vi phạm, không cần thông báo cho ta, chính người biết nên làm như thế nào rồi!”

Từ Hằng vội vàng gật đầu: “Từ Hằng biết!”

Quay đầu lại nhìn Lưu Mật Nhi đang ngủ mê man, Mộ Dung Tễ rời đi.

Từ Hằng kì quái nhìn chủ nhân, người cũng không hỏi thăm về chuyện của Phụng Cảnh Duệ, điều này làm cho hắn cảm thấy kì quái. Cho dù chủ nhân không muốn biết tình trạng gần đây của Phụng Cảnh Duệ, thì khi Lưu Mật Nhi tỉnh lại nhất định sẽ muốn biết. Hơn nữa, nếu như chủ nhân mệnh lệnh cho hắn tra xét, cũng sẽ không hỏi đến.

Xoay mặt thấy vẻ mặt buồn bã của Thanh Ngọc, Từ Hằng bước tới khoác lên vai hắn: “Thanh Ngọc, sao vậy?”

Thanh Ngọc vuốt vuốt tóc, mặt lo lắng nhìn Lưu Mật Nhi trên giường bệnh: “Nàng rõ ràng còn sống sờ sờ, tại sao đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?” Người đầu tiên cùng hắn cãi vã, mà hắn cũng không cần để ý thân phận của nhau, chỉ thích đấu võ mồm, bây giờ lại nằm ở đây.

Từ Hằng cười khê: “Người rất thích Mật Nhi tiểu thư?”

Mặt Thanh Ngọc đỏ ửng, liếc nhìn nụ cười trên mặt Từ Hằng, vội vàng giải thích: “Thanh Ngọc không dám, chỉ là, chỉ là...”

Từ Hằng gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Thanh Ngọc đừng gấp, Mật Nhi tiểu thư xuất sắc thế này, thích nàng cũng không kì quái.”

Thanh Ngọc đỏ mặt: “Người đang đùa giỡn ta!”

“Ta không có! Chỉ là thích Mật Nhi cũng không có gì kì quái! Tính tình nàng sáng sủa, dễ dàng cùng nam nhân chung đụng!” Từ Hằng nói.

“Người cũng thích Mật Nhi tiểu thư?”

Cũng? Đột nhiên Từ Hằng cảm thấy đùa giỡn trước mắt đã thành sự thật. Thanh Ngọc lại dùng từ cũng này!

Từ Hằng cười nói: “Ta thích nàng, nhưng vì nàng là chủ nhân, chúng ta không thể ghét nàng. Chủ nhân đã nói, sau này Mật Nhi tiểu thư sẽ là Mộ Dung gia đại tiểu thư!” Nói xong, hắn vỗ vỗ vai Thanh Ngọc, không tiếng động an ủi hắn.

Thanh Ngọc há hốc miệng, chột mím môi: “Thanh Ngọc biết!”

Từ Hằng thở dài: “Người giỏi nấu nướng, buổi tối người ở lại canh giữ, ban ngày ta sẽ tới thay người!”

Thanh Ngọc gật đầu: “Ta biết rồi!”

“Ta ở ngay sát vách, có chuyện gì gọi ta!” Từ Hằng nói xong, quay người rời đi.

Chỉ có thể than thở, Thanh Ngọc tuổi trẻ khí thịnh, thích Mật Nhi tiểu thư một cô gái như vậy cũng là bình thường. Chỉ là, phải xem tiểu tử này có thể thông suốt hay không, tình yêu mặc dù khổ sở, nhưng lại làm cho người ta say mê.

Thanh Ngọc nhìn Lưu Mật Nhi trên giường bệnh, trong lòng hốt hoảng. Cuối cùng chỉ có thể ngồi bên bàn nhìn Lưu Mật Nhi.

Bên này, Phụng Cảnh Duệ mở mắt thấy cột giường, không nhận được nâng đỡ môi cười khổ một tiếng. Thì ra mình không chết!

“Này, tỉnh dậy liền nhìn sang bên này, ở đó tự mình vui vẻ gì chứ?” Âm thanh tức giận của Diệp Ly Tâm truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 97.2

Phượng Cảnh Duệ quay đầu nhìn nàng, thấy Diệp Ly Tâm và Diệp Lâu Dương đồng thời nhìn hần, chậm rãi mở miệng: “Thật tốt, có thể gặp lại các người một lần nữa!” Đôi mắt đen nhìn lướt qua, che giấu sự thất vọng của mình.

Diệp Ly Tâm hừ lạnh một tiếng: “Không liên quan đến chúng ta.”

Phượng Cảnh Duệ nhưn mày cười: “Đó là...”

Diệp Ly Tâm mím môi, chỉ đưa chén thuốc trong tay ra: “Uống đi!”

Phượng Cảnh Duệ không cự tuyệt, vươn người nhận lấy chén thuốc, uống vào, nâng trông mắt: “Những người khác đâu?”

“Vô Trần và Vô Ngân đang đợi ở bên ngoài! Khuất Thiên Hàn không có ở đây! Ngươi muốn tìm ai?” Diệp Ly Tâm cố ý không nói đến Lưu Mật Nhi.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu: “Gọi Vô Trần vào đi!”

Diệp Ly Tâm không từ chối, sau khi uống thuốc xong thì không liên quan đến mình nữa, nên nàng và Diệp Lâu Dương rời khỏi.

Vô Trần nhìn thấy chủ nhân, trong mắt thoáng qua tia mừng rỡ, hần chậm rãi tiến lên: “Gia!”

“Người đâu?” Không có những người khác, Phượng Cảnh Duệ liền không che giấu tâm ý của mình, trực tiếp mở miệng.

Vô Trần mím môi: “Vô Trần không biết!” Đây là do phu nhân phân phó, sau khi chủ tử tỉnh lại, không cho phép nhắc đến nơi đến của Lưu Mật Nhi, ít nhất trước khi chủ tử hoàn toàn khỏe lại, không cho phép hần nói ra Lưu Mật Nhi đã đi đâu.

Phượng Cảnh Duệ hít sâu một hơi: “Vô Trần người khác không hiểu ta, ngươi còn không hiểu sao?” Giọng nói của hần hơi ngừng lại, không nghe ra chút dao động.

Vô Trần không nói gì.

Hần hiểu, nhưng lời nói của phu nhân vẫn ở bên tai! Hần không thể nói.

"Vô Trần, Duệ nhi có thể là Phượng Dương thứ hai. Nếu như ngươi không muốn thấy lão Cốc chủ thứ hai, vậy ngươi phải chờ thương thế của nó tốt hơn rồi mới nói cho nó biết về sự tình của Mật Nhi.

Vô Trần, sau này ngươi có muốn hòa thuận với Duệ Nhi!"

“Vô Trần, là ai không để ngươi nói cho ta biết?” Phượng Cảnh Duệ nhìn Vô Trần đang im lặng.

Vô Trần mím môi: “Gia, hay là người đi xem lão Cốc chủ chút đi!”

Phượng Cảnh Duệ nhưn mày: “Hần làm sao?”

Đợi đến khi Phượng Cảnh Duệ thật sự nhìn thấy Phượng Dương, trái tim vẫn không nhin được rung lên. Một ít tóc trắng đen lẫn lộn, vẫn là gương mặt tuần mỹ bất phàm nhưng trên mặt cũng có không ít nếp nhăn.

Bởi vì biết Phượng Dương có một thân nội lực thâm hậu, cộng thêm lúc trẻ khi bị trọng thương, mẫu thân tìm cho hần thầy thuốc tốt nhất, dáng vẻ của hần so với tuổi thực vẫn trẻ hơn rất nhiều, nhưng hiện tại lại...

Vừa thấy Phượng Cảnh Duệ được Vô Trần ôm đến, Phượng Dương hừ lạnh một tiếng, muốn vung tới một chưởng bị Cơ Hoàn Hoàn ôm lấy, nàng không quay đầu lại, chỉ dịu dàng mở miệng: “Chàng không thể động thủ!”

Phượng Dương hài lòng nhìn động tác của Cơ Hoàn Hoàn, bĩu môi: “Đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

“Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi! Ta chỉ là đến xem ngươi, sao lại đột nhiên già đi rất nhiều!” Phượng Cảnh Duệ trả lời mĩa mai.

Phượng Dương không nhin được tức giận: “Cút ra ngoài!”

Phượng Cảnh Duệ mím môi: “Lão nhân gia nên có tác phong của lão nhân gia, người tưởng mình là ta à, tuổi trẻ khí thịnh!”

Còn chưa nói xong, Phượng Dương bỗng nhiên đứng dậy, Cơ Hoàn Hoàn vội vàng ôm hắt lại, vẫn đưa lưng về phía Phượng Cảnh Duệ: “Vô Trần, mang chủ tử người trở về!”

Phượng Cảnh Duệ không khỏi cau mày, trước đây khi nhìn thấy mình, mẫu thân sẽ tham lam ngắm nhìn hắt. Mà lần này, ngay cả đầu cũng không quay lại, đã xảy ra chuyện gì?

Hắt không nhìn được đưa mắt nhìn Vô Trần.

Vô Trần khẽ gật đầu, ý nói hắt sẽ giải thích!

Rời khỏi nơi Phượng Dương đang ở tạm, Phượng Cảnh Duệ không thể đợi mở miệng hỏi: “Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?”

“Phu nhân đã đồng ý với lão cốc chủ, từ nay về sau sẽ không gặp mặt người một lần nào nữa, lúc đó lão Cốc chủ mới đồng ý cứu ngài!” Vô Trần giải thích ngắn gọn: “Lão Cốc chủ đã dùng hai mươi năm nội lực mới cứu sống được người!”

Đến giờ Phượng Cảnh Duệ mới hiểu được tại sao sau khi tỉnh lại toàn thân có một loại thoải mái khó hiểu, thì ra là người kia dùng hai mươi năm nội lực để cứu hắt, vì thế nên nhìn hắt mới có thể già như vậy.

“Chỉ là như vậy?”

“Chỉ là như vậy!” Vô Trần không giải thích thêm nữa.

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lông mày: “Từ khi ta tỉnh lại đến giờ, căn bản không hề thấy nàng!”

Vô Trần mím môi: “Nô tài cũng vậy, chưa từng thấy qua Mật Nhi tiểu thư!” Lời nói của hắt nửa thật nửa giả.

“Vô Trần, người muốn nói dối ta, người xác định mình có thể làm được sao?”

“Vô Trần không có, Vô Trần cũng không nhìn thấy Mật Nhi tiểu thư. Người tiếp xúc cuối cùng với Mật Nhi tiểu thư là công tử ngài!” Vô Trần đã sớm chuẩn bị tốt đáp án của vấn đề này.

Trong lòng Phượng Cảnh Duệ chấn động: “Đêm đó...” Hắt lừa gạt mọi người, một mình đối mặt với Lưu Mật Nhi. Kích động độc tình trong cơ thể Mật Nhi, sau đó dẫn nó ra ngoài giết chết nó.

Thật ra, tính toán của hắt vốn không sai, thế nhưng sau khi thấy dáng vẻ nàng khổ sở chống cự, không nhìn được lại đưa một cây chùy thủ, nếu như vậy có thể giết chết toàn bộ độc tình.

Chỉ là không ngờ người trúng phải độc tình, xuống tay thật ngoan độc. Vốn hắt nghĩ là mình sẽ tránh đi, không ngờ vẫn không tránh ra.

Mặc dù không thể xác định nhưng cũng có thể bảo đảm Diệp Ly Tâm và Diệp Lâu Dương sẽ chăm sóc Mật Nhi thật tốt, thế nào khi tỉnh lại lại không thấy Mật Nhi.

Gương mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo: “Diệp Ly Tâm cũng không làm được những gì nàng ta đã nói!” Lúc trước bọn họ đã nói rõ ràng rồi mà!

“Việc này không hề liên quan đến Diệp công tử và Diệp cô nương!” Vô Trần vội vàng nói.

“Vậy thì có liên quan đến ai?” Phượng Cảnh Duệ cả giận nói, nói một hơi lại làm hắt buồn bực ho một tiếng.

Vô Trần thấy thế, yên lặng một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Mật Nhi cô nương có người nhà!” Hắt không chút nghĩ ngợi bật thốt lên

Phượng Cảnh Duệ chợt ngừng đầu lên, trong mắt lóe lên tia lạnh lùng, một giây sau lại che giấu sạch sẽ.

Mộ Dung gia, Mộ Dung Tề!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Hắt Nói Là Sự Thật!

Lắc mình một cái trở thành thiên kim tiểu thư, Lưu Mật Nhi đã từng nghĩ tới rất nhiều lần, nhưng lại chưa từng nghiêm túc cân nhắc qua, nếu thật như thế thì như thế nào.

Hôm nay mà nói, cúi đầu nhìn qua tơ lụa trên người nàng, y phục xa xỉ lay động theo bước đi, nàng không nhận được thờ dài, mặt bi thương quay đầu nhìn Thanh Ngọc đi theo nàng:

“Thanh Ngọc, ta có thể đổi cách ăn mặc lại không?” Luru Mật Nhi mở hai tay khăn cầu nói.

Thanh Ngọc buồn cười, khoe miệng hơi nhếch lên mỉm cười: “Như vậy mới có khí thế của đại tiểu thư!”

Mật Nhi bĩu môi: “Ta mới không làm cái gì đại tiểu thư, Thanh Ngọc, ngươi để cho ta đổi những y phục này đi! Ta đảm bảo sẽ mặc chỉnh tề, không làm cho các người mất mặt!”

Thanh Ngọc khó xử nhìn nàng: “Tiểu thư, ngài đừng làm khó dễ Thanh Ngọc nữa, đây là gia chủ phân phối cho ta!”

Luru Mật Nhi hơi mỉm môi, bỗng chốc đứng lên, đi tới gian phòng. Đi chưa được mấy bước, nàng đột nhiên quay đầu lại chỉ vào Thanh Ngọc đã theo kịp: “Lão nương muốn coi y phục, không cho phép ngươi đi theo! Nếu không ta sẽ làm cho Mộ Dung Tề đưa ngươi cho...”

Nàng làm một dấu tay, sau đó nói: “Ngươi hiểu rõ chưa?”

Thanh Ngọc nuốt nước miếng, gật đầu theo bản năng: “Đã biết!”

“Rất tốt!” Luru Mật Nhi hài lòng gật đầu, sau khi đi vào gian phòng, lập tức coi y phục trên người xuống, tiện tay ném một cái. Ngược lại lấy từ trong ngăn tủ một bộ nam trang rồi mặc vào, tiếp theo quần tụt mái tóc đen. Chốc lát sau, một công tử trẻ tuổi phong thần anh tuấn xuất hiện.

Không biết nàng lấy từ đâu một cây quạt xếp cầm trên tay, Luru Mật Nhi khẽ mỉm cười đẩy cửa phòng ra, nhìn lướt qua Thanh Ngọc chờ ở cửa: “Đi thôi”

Ngay từ lúc thấy nàng ăn mặc như thế này, miệng Thanh Ngọc đã há hốc ra rồi, lại nghe lời nói trong miệng Luru Mật Nhi, hai mắt hấn càng tròn to không dám tin nhìn Luru Mật Nhi: “Tiểu thư, ngươi muốn làm gì?”

Luru Mật Nhi tiêu sái xoay người, cười tà nhìn Thanh Ngọc: “Thanh Ngọc à, Tử Hằng có dẫn ngươi đi khai trai hay không?”

Thanh Ngọc bỗng chốc đỏ mặt: “Có!”

“Vậy hôm nay ngươi dẫn ta đi xem để mở mang hiểu biết là được rồi!” Nàng không e dè lôi kéo cánh tay Thanh Ngọc, không hề quan tâm ánh mắt của những người khác.

Mặt Thanh Ngọc vốn đã đỏ ửng, bởi vì động tác của Mật Nhi bỗng chốc càng đỏ hơn, mắc cỡ ngại ngùng mở miệng: “Tiểu... tiểu thư, ngươi làm như vậy... không hợp lí!”

“Hợp cái quỷ! Bây giờ ta là nam nhân, ngươi kêu một tiếng tiểu thư nữa, ta đánh ngươi!”

Nàng uy hiếp gờ gờ quả đấm.

Thanh Ngọc nuốt nước miếng: “Tiểu thư, sao ngươi hung dữ như vậy?”

“Thanh Ngọc, hôm nay ngươi còn muốn trở về sao?”

Thanh Ngọc lập tức cầm miệng, hôm nay hấn không muốn bị tiểu thư đá ra cửa, như vậy không những chọc tiểu thư tức giận, hơn nữa Gia chủ cũng sẽ tức giận. Hấn còn muốn đi theo tiểu thư, không muốn rời đi.

Hài lòng nhìn dáng vẻ của Thanh Ngọc, lúc này Luru Mật Nhi mới gật đầu: “Tốt lắm, đừng nghiêm mặt khóc tang nữa. hôm nay tiểu gia dẫn ngươi đi hưởng thụ tốt một chút!”

“Ngài nhớ trở về thì tốt rồi, hôm nay gia chủ trở về!”

“Ta biết rồi, dài dòng!” Luru Mật Nhi xoay người, chiết phiến vừa mở, nụ cười vốn có trên mặt chợt hạ xuống. Đôi mắt nhìn xung quanh, trong ánh mắt không hề có hứng thú.

So sánh với hứng thú ngượng ngập của Luru Mật Nhi, ngược lại Thanh Ngọc rất vui vẻ, đi theo sau lưng Luru Mật Nhi, đôi mắt nhìn xung quanh.

Luru Mật Nhi chậm rãi đi về phía trước, bỗng chốc có người đụng trúng nàng một cái, nàng khẽ cau mày, liếc mắt nhìn sau đó không vui gầm nhẹ: “Ngươi mù á?”

Người tới chợt nhếch lông mày, lúc Luru Mật Nhi liền kinh ngạc há miệng: “Là ngươi?”

Ngươi công công?

Luru Mật Nhi mỉm môi: “Đụng vào người khác không biết xin lỗi sao?”

“Ngươi không nhận ra ta?” Ngự công công vươn tay muốn bắt lấy nàng, chỉ thấy Thanh Ngọc chột lóe lên, giành lấy Lưu Mật Nhi tránh thoát động tác của hắn.

Mặt Thanh Ngọc lạnh lẽo: “Ngươi muốn làm gì?”

Ngự công công chưa từng thấy qua Thanh Ngọc, dĩ nhiên không biết hắn là ai, đành phải thu lại sát khí trên người: “Ngươi ở đây, Phụng Cảnh Duệ nhất định ở chỗ này!” Mặc dù trong giọng nói của hắn mang theo hoài nghi.

Thanh Ngọc trầm kêu một tiếng không tốt. Kể từ sau khi Lưu Mật Nhi tỉnh lại, không có bất kỳ người nào trong bọn họ nhắc tới Phụng Cảnh Duệ trước mặt nàng, kỳ quái hơn là Lưu Mật Nhi cũng không chủ động nhắc tới Phụng Cảnh Duệ. Bọn họ đương nhiên không nói ra nữa.

Không ngờ người này đã mở miệng nhắc tới. Lưu Mật Nhi nhún nhún vai: “Đó không phải là người nhà ngươi sao? Coi như ngươi là hoạn quan, sự thật ngươi là người Phụng gia sẽ không thay đổi.”

Nàng càng hiểu kỳ hơn là hắn đang làm gì ở đây? Hắn vào thành Vô Song bằng cách nào? Người trong thành Vô Song đều là người nội bộ, một người ngoài làm sao có thể đi vào?

Liếc mắt nhìn Thanh Ngọc, Lưu Mật Nhi lạnh nhạt mở miệng: “Ngự công công chắc hẳn có việc phải làm ở đây, Mật Nhi không quấy rầy nữa!”

“Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội báo tin cho Phụng Cảnh Duệ sao?” Ngự công công, vừa nói, thân người đã động.

Thanh Ngọc một tay đẩy Lưu Mật Nhi ra, rút binh khí mang theo bên người đánh nhau với Ngự công công.

Thanh Ngọc tuổi trẻ khí thịnh cùng với Ngự công công lão đạo sĩ, rốt cuộc còn non nớt hơn rất nhiều cho nên không bao lâu Thanh Ngọc liền trúng phải một chiêu.

Tự biết mình đánh không lại người trước mắt, Thanh Ngọc quay đầu nhìn Mật Nhi: “Tiểu thư, đi mau!”

Làm sao Lưu Mật Nhi có thể bỏ hắn lại? Dĩ nhiên là sẽ không rời đi.

Sau khi xác định Thanh Ngọc không đủ sức uy hiếp, Ngự công công đánh tới mục tiêu là Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi khẽ kêu một tiếng, quay người bỏ chạy, mắt thấy bàn tay Ngự công công sẽ đánh tới, nàng sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 98.2

Chương 98.2

Một luồng gió lạnh thổi qua bên tai, Lưu Mật Nhi cẩn thận mở mắt, thấy Mộ Dung Tễ một thân bạch y đứng khoanh tay tay. Nàng lặng lẽ thở phào, đồng thời không nhịn được than thở, người này chính là phong tình như vậy.

Lúc Ngự công công nhìn thấy gương mặt Mộ Dung Tễ, hắn dừng tay, nhìn Lưu Mật Nhi và Mộ Dung Tễ một lúc: “Các ngươi...”

Lưu Mật Nhi không nhịn được khoác vai Mộ Dung Tễ: “Hắc hắc, bị hù sợ rồi hả?”

Mộ Dung Tễ nhìn lướt qua tay của nàng, Lưu Mật Nhi hơi mím môi hưng trí chỉ thiếu vỗ vỗ y phục của hắn, nhỏ giọng nói: “Quý hạp hời, sờ sờ thôi mà!”

“Muội là nữ nhân! Ai cho muội ăn mặc như vậy?” Mộ Dung Tễ lạnh giọng nói.

Thanh Ngọc lập tức chấp tay: “Là thuộc hạ sai rồi!”

“Là ngươi có lỗi!” Mộ Dung Tễ hừ lạnh một tiếng: “Trở về tự mình lãnh phạt!”

Thanh Ngọc gật đầu: “Thanh Ngọc biết!”

Nói xong, Mộ Dung Tễ chống lại ánh mắt của Ngự công công: “Vô Song thành không tiếp đãi người ngoài, làm xong chuyện của ngươi, lập tức rời đi!”

Ánh mắt Ngự công công có điều suy nghĩ: “Quan hệ của ngươi và Lưu Mật Nhi là như thế nào?”

“Nơi này không có Lưu Mật Nhi!” Mộ Dung Tề hừ lạnh một tiếng.

Nguy công công cẩn thận liếc mắt nhìn Mộ Dung Tề, có thể nói như vậy chứng tỏ người này nhất định có thân phận không thấp trong thành Vô Song, hẳn bây giờ còn chưa thể tỏ rõ thân phận của mình, sau khi liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, liền xoay người rời đi.

Lưu Mật Nhi thờ phào đồng thời không nhịn được lo lắng. Thương thế của Phượng Cảnh Duệ là do hắn làm, hôm nay hắn xuất hiện tại nơi này, không có ở Miêu Cương, còn là...

Nhìn về mặt Lưu Mật Nhi, Mộ Dung Tề lạnh giọng mở miệng: “Trở về!”

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn Thanh Ngọc, nhìn lại mình một chút, không thể làm gì khác hơn là đầu cúi gằm đi theo sau lưng Mộ Dung Tề trở về Mộ Dung gia.

“Đi đâu y phục đi.” Mộ Dung Tề lạnh giọng mở miệng. Bởi vì có Lưu Mật Nhi xuất hiện, trong nhà mới có thêm một vài nô tỳ. Chỉ là, vì bình thường đã quen lẫn lộn cùng Thanh Ngọc, Mật Nhi không cần những nô tỳ kia.

“Ta như vậy tốt vô cùng!” Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn qua y phục trên người nàng: “Đi đường dễ dàng, làm gì cũng thoải mái. Tại sao ta phải mặc nhiều tầng y phục như vậy? Lại không có ai xem?” Nữ nhân vì nhan sắc của mình mà vui vẻ. Không có ai xem nàng ăn mặc đẹp như thế làm gì?

Mộ Dung Tề nhất thời không nói gì. Lời nói này không có gì sai.

“Người thấy ta nói có đúng không. Người cũng không phản bác được ta, nếu không phản bác được ta... thì ta làm như vậy cũng không có gì xấu. Cho nên, về sau người không thể gò bó trang phục của ta! Ăn mặc đẹp như thế là để cho người ta nhìn, các người cũng không biết cách thưởng thức!” Lưu Mật Nhi nói đạo lý rõ ràng.

Mộ Dung Tề thờ dãi: “Tùy người đi!”

Yes! Trong lòng Lưu Mật Nhi hưng phấn, cười tươi rói.

Mộ Dung Tề không nhịn được nhếch môi cười. Chợt nhớ tới người hôm nay gặp phải: “Người biết tên thái giám kia?”

“Mẹ kiếp, làm sao người vừa liếc mắt liền nhìn ra hắn là thái giám?” Nguy công công không giống các hoạn quan khác, mặc dù cũng bị thiến, nhưng cử chỉ của hắn bình thường không nhìn ra gì.

Mộ Dung Tề hừ lạnh: “Bên trong võ công của hắn có lực đạo của nữ nhân!” Hắn là từ đó nhìn ra được.

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái: “Hắn đúng là công công, song hắn vẫn là người của Phượng gia, người biết chuyện Hoàng lăng dưới lòng đất của Phượng gia chứ? Hắn cũng vì chuyện này mà đã thương Phượng Cảnh Duệ!” Nàng nói ngắn gọn. Phượng Dương đồng ý cứu Phượng Cảnh Duệ, không biết hắn hiện tại...

“Phượng Cảnh Duệ đã không sao! Hắn được Phượng Dương cứu trở lại, Phượng Dương mất đi hai mươi năm công lực, đã mang theo thể tử trở về Minh cốc rồi!”

Mộ Dung Tề đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng tay bụng ly trà lên ung dung thong thả nói.

Đột nhiên Lưu Mật Nhi ngẩng đầu, sau khi nhìn Mộ Dung Tề thật lâu, lúc này mới nhẹ giọng mở miệng: “Cám ơn!” Như vậy nàng an tâm.

Mộ Dung Tề không nói gì, chỉ là nhấp một ngụm trà.

“Thân thể của muội khôi phục như thế nào?” Mộ Dung Tề mở miệng hỏi.

Lưu Mật Nhi nháy mắt: “Người nói cái gì?”

“Thân thể của muội khôi phục như thế nào?” Mộ Dung Tề hỏi tiếp.

“Ta rất khỏe!” Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn Mộ Dung Tề, không hiểu ý trong lời nói của hắn. Mặt sắt nghĩ muốn đáp.

Mộ Dung Tề liếc mắt nhìn Từ Hằng, người sau không tiếng động lui về phía xa.

Sau đó Từ Hằng mở miệng: “Thanh Ngọc có nói gì với người không?”

“Một ngày Thanh Ngọc nói rất nhiều chuyện, người cảm thấy hắn sẽ nói gì với ta?”

Lưu Mật Nhi không trả lời mà hỏi lại.

Từ Hằng tức cười: “Không có!” Thì ra là nàng không biết.

Mộ Dung Tề trầm ngâm chốc lát: “Mật Nhi!”

Khó có khi Mộ Dung Tễ gọi tên của nàng, Luru Mật Nhi giương mắt nhìn.

“Chuyện gì?”

“Muội biết muội bị Phượng Dương đã thương sau đó được ta mang về không?”

Luru Mật Nhi cúi đầu: “Biết!”

“Vậy ngươi có biết lúc trị liệu cho ngươi, đại phu phát hiện ngươi đã có thai không?”

Mộ Dung Tễ nói tiếp.

Sao.

Giống như bị cố định, trong nháy mắt Luru Mật Nhi dừng lại tất cả động tác, giương mắt nhìn Mộ Dung Tễ, thật lâu mới tìm được âm thanh của mình: “Ngươi đang nói gì?”

Mộ Dung Tễ miễn cưỡng nhếch lông mày, bình tĩnh nhìn nàng.

Trong nháy mắt đó, Luru Mật Nhi tin tưởng.

Hắn nói là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nếu Như Ngộ Nhỡ.

Theo bản năng đưa tay sờ lên bụng mình, Luru Mật Nhi khinh ngạc nhìn Mộ Dung Tễ.

“Không cần sờ soạng.” Mộ Dung Tễ nói.

Tay đặt trên bụng bỗng chốc dừng lại, nàng mở miệng theo bản năng: “Có ý gì?” Từ ‘sờ’ lúc nói ra hơi kì lạ.

Mộ Dung Tễ chậm rãi để ly trà trong tay xuống: “Không có!” Hắn nhàn nhạt phun ra hai chữ này.

Chần chừ, Luru Mật Nhi dừng động tác lại, chậm chậm ngừng đầu chống lại ánh mắt của Mộ Dung Tễ, chuẩn bị há miệng nói chuyện, lại phát hiện giọng của mình run rẩy ghê gớm. Lúc nói xong một câu đầy đủ nàng đã lệ rơi đầy mặt rồi: “Ngươi đang gạt ta?”

Mộ Dung Tễ miễn cưỡng nhếch lông mày: “Điều đó không cần thiết!”

“Tại sao không cho ta biết?” Luru Mật Nhi cắn chặt hàm răng lạnh giọng nói: “Ta mới là người có quyền nhất nói đến chuyện của người kia, không phải sao?”

Từ Hằng tiến lên một bước vừa muốn mở miệng, Mộ Dung Tễ đã đưa tay ngăn hắn lại, đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt của Luru Mật Nhi: “Muội cũng không biết!”

Luru Mật Nhi chán nản: “Nếu như mà ta biết, ta sẽ để ngươi làm như vậy sao?”

“Bảo vệ tánh mạng!” Mộ Dung Tễ lời ít ý nhiều nói.

“Đó là đứa bé của ta!” Hắn tới, lại đi rồi. Chuyện trọng đại như vậy, nàng thân là người trong cuộc, thế nhưng lại hoàn toàn không biết gì. Như vậy, hiện tại hắn lại nói với mình là có ý gì?

“Ta hiểu rồi!” Mộ Dung Tễ gật đầu. Đột nhiên, hắn sờ sờ lên mặt của Luru Mật Nhi, ánh mắt kia quyến luyến mà sâu xa, thật lâu cũng không thu tay lại.

“Coi như ngươi là huynh trưởng của nàng, nhưng nếu như ngươi còn không thu hồi móng vuốt của ngươi, ta nghĩ ta sẽ rất tức giận!”

Bỗng trong không khí truyền đến giọng nói lạnh lùng, nhất thời khiến Luru Mật Nhi trợn to hai mắt, nhìn thẳng Mộ Dung Tễ.

Ưu nhã nhếch môi cười, Mộ Dung Tễ cũng không thu tay lại, chỉ là chậm rãi nâng khóa môi, kéo Luru Mật Nhi ôm vào trong ngực, lập tức lui lại thân thể.

Lưu Mật Nhi còn chưa phản ứng kịp, lập tức bị một lực cường đại kéo lại, trong nháy mắt, hai bóng dáng màu trắng đan vào nhau. Người đỡ lấy thân thể Lưu Mật Nhi là Vô Trần.

“Cô nương!” Vô Trần và Vô Ngân đồng thời mở miệng kêu lên, có thể lần nữa nhìn thấy nàng, hình như rất vui vẻ.

Vội vã gật đầu một cái, ánh mắt của Lưu Mật Nhi nhìn thẳng vào hai người đan xen. Hộ vệ Mộ Dung gia cũng xông tới, lại bị Từ Hằng cản lại.

Nhìn đến lúc mắt của Lưu Mật Nhi cũng bắt đầu đau vẫn không thấy rõ động tác của hai người. Bất đắc dĩ, nàng hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng: “Đủ rồi!”

Hai bóng người trong nháy mắt tách ra, chia nhau đứng ở trên hai đỉnh chóp của hai gian phòng. Nhìn lướt qua hai người, Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Nàng còn chưa tiêu hóa xong chuyện Mộ Dung Tề nói với mình, hai người liền đánh nhau.

Thấy thế, Phụng Cảnh Duệ liền tung người một cái dừng bên cạnh Lưu Mật Nhi, một tay ôm lấy thắt lưng nàng, xoay người lại dừng chân đứng ngay ngắn tại nơi hấn vừa đứng lúc trước.

Lưu Mật Nhi chậm rãi hồi hồn, đối diện với một đôi mắt đang mỉm cười, trong lòng Mật Nhi cảm giác nặng nề, lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Cánh tay ôm nàng của Phụng Cảnh Duệ chậm rãi giờ lên, có chút không xác định mở miệng: “Mật Nhi, thật chứ?”

“Nói nhảm!” Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng: “Buông ta ra!” Nàng gầy dựa.

“Cái này không được trách ta!” Phụng Cảnh Duệ nhỏ giọng nói mấy tiếng, cánh tay ôm Lưu Mật Nhi bỗng buông ra.

Cho đến lúc Phụng Cảnh Duệ làm thật buông cánh tay ôm mình ra, Lưu Mật Nhi mới phát hiện vị trí họ đang đứng, mắt thấy thân mình đang rơi xuống từ tầng hai, Lưu Mật Nhi không nhận được hô to ra tiếng: “Phụng Cảnh Duệ, người khôn kiếp!”

Hai tay ôm đầu bảo vệ mình theo bản năng nhưng Lưu Mật Nhi cũng không cảm thấy đau đớn như mình nghĩ. Sau đó một hồi gió nhẹ lướt qua bên tai, nàng mở mắt lần nữa, mình vẫn ở trong ngực Phụng Cảnh Duệ, thật giống như một màn mới vừa rồi kia hoàn toàn là tưởng tượng của nàng.

Sau khi sợ run thật lâu, đôi tay Lưu Mật Nhi nắm quyền hung hăng đánh tới, bị Phụng Cảnh Duệ thuận tay đỡ lấy, hấn cười vui vẻ khác thường.

Liếc hẩn một cái, Lưu Mật Nhi giật giật thân thể, cau mày: “Buông ra!”

Phụng Cảnh Duệ nghe lời buông ra, nhưng một bàn tay vẫn gắt gao nắm y phục của nàng. Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn sang thấy mình giống hệt di ghê, nếu như là quá khứ, Lưu Mật Nhi nhất định sẽ không nhận được bật cười, nhưng là hôm nay...

Lạnh lùng rút y phục của mình về, nàng xoay người bỏ đi.

Nhìn các ngón tay trống rỗng, Phụng Cảnh Duệ vén áo đuôi theo.

Bước nhanh trở lại phòng của chính mình, Lưu Mật Nhi trở tay khóa cửa phòng, sau đó chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, một đôi tay trắng nõn ôm lấy bụng mình, vùi mặt vào trong đầu gối. Không lâu sau trong phòng liền truyền đến tiếng khóc thật thấp.

Phụng Cảnh Duệ bước nhanh theo tới ngoài cửa, bởi vì âm thanh bên trong mà ngừng lại động tác muốn gõ cửa. Giống như Mật Nhi, tựa trên ván cửa, hai người ngăn cách bằng cánh cửa, lưng tựa lưng, một khóc khế, một im lặng không nói.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lưu Mật Nhi chậm rãi đứng lên, nhanh chóng đi đến trước ngăn tủ thu thập mấy bộ y phục, xoay người đi ra cửa. Bỗng chốc, bước chân nàng dừng lại, ngược lại đi tới hướng cửa sổ, đeo hành lý lên lưng treo cửa sổ ra ngoài.

“Mật Nhi, muốn đi đâu?” Âm thanh chậm rãi thông dong vang lên, khiến Lưu Mật Nhi dừng động tác lại.

Nàng nhìn lướt qua Phụng Cảnh Duệ đang ngăn trước mặt mình, chột cùi đầu bước nhanh lướt qua hẩn rời đi.

Bên hông căng thẳng, Lưu Mật Nhi cảm thấy sống lưng đau xót, cả người bị đặt ngay bên trên một cây cột. Phụng Cảnh Duệ cúi đầu âm trầm nhìn vào ánh mắt của nàng: “Còn muốn chạy?”

Lưu Mật Nhi liền nâng đầu gối đá lên, lại bị Phụng Cảnh Duệ không chế thân thể trước, hấn chen mình vào giữa hai chân nàng, nhú mày nhìn Lưu Mật Nhi: “Mật Nhi, nàng phải vì hạnh phúc nửa đời sau của mình mà suy nghĩ!”

“Tránh ra!” Lưu Mật Nhi mím môi lạnh giọng nói.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu một cái: “Làm sao có thể?”

“Người có nhường hay không?” Ánh mắt nàng lạnh lạnh.

Phụng Cảnh Duệ vẫn lắc đầu như cũ: “Mật Nhi, nàng tức giận?”

“Thật xin lỗi, ta với ngươi không phải rất quen thuộc, đừng có gọi thân thiết như vậy!” Luru Mật Nhi quay lưng lại, tiện tay để gói y phục dưới đất, còn mình vén y phục lên ngồi xuống tại chỗ. Không để ý tới người kia.

“Nghe vậy, trong mắt Phụng Cảnh Duệ gió nổi mây phun, chỉ chốc lát sau, hần im lặng ngồi bên người Luru Mật Nhi, một tay cầm tay nàng đặt vào lòng bàn tay mình, hai lòng bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay đan xen.

Luru Mật Nhi hơi mím môi, nhưng không rút tay về. Phụng Cảnh Duệ rõ ràng muốn Luru Mật Nhi mở miệng nói chuyện với mình, hần lôi kéo tay nàng đặt trên ngực mình.

Quả nhiên, toàn thân Luru Mật Nhi cứng đờ, dùng sức kéo tay về: “Ngươi làm gì thế? Ta không muốn sờ ngươi!”

Phụng Cảnh Duệ khẽ nhếch môi mỉm cười, tà mị cười một tiếng: “Ta rất muốn cho Mật Nhi sờ!”

“Biến thái!” Luru Mật Nhi mắng “Buông ta ra!” Bây giờ nàng còn không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với Phụng Cảnh Duệ. Hơn nữa cổ trên người mình đã giải trừ hay chưa nàng cũng không biết, nếu như ở thời điểm nào đó nàng động thủ với hần, khi đó không biết Phụng Cảnh Duệ còn có ra mặt cứu hần không.

“Không thả!” Phụng Cảnh Duệ nỉ non: “Sao Mật Nhi lại ngốc như vậy?”

Luru Mật Nhi nháy mắt: “Ngốc cái quỷ, tránh ra! Hiện tại ta không muốn nhìn thấy ngươi!” Luru Mật Nhi hất tay của hần ra, đứng lên bỏ đi.

Phụng Cảnh Duệ theo sát nàng: “Nàng đi đâu ta liền đi theo đó.”

Luru Mật Nhi quay đầu lại: “Ta đi nhà xí!”

“Ta giữ cửa cho nàng!”

“Mẹ kiếp. Phụng Cảnh Duệ, ngươi kiểm chế một chút cho ta có được không? Ta đi đâu liên quan gì đến ngươi, không cho phép ngươi đi theo ta!” Nàng chỉ vào ánh mắt của Phụng Cảnh Duệ, hung hần nói.

“Mật Nhi là sợ lại cho ta thêm một đao phải không?” Phụng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng, cầm lấy tay nàng nắm trong tay, nhếch môi cười: “Mật Nhi cần gì phải lo lắng? Ta đâu thể không chết?”

Luru Mật Nhi hạ tầm mắt, hồi lâu sau mới mở miệng: “Ngươi muốn gì?”

“Mật Nhi!” Phụng Cảnh Duệ nói: “Ta muốn Mật Nhi!”

“Sống hay chết ngươi đều muốn sao?” Luru Mật Nhi chậm rãi ngẩng đầu.

Yên lặng nhìn Luru Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ buông nàng ra, sau đó chậm rãi đứng dậy: “Mật Nhi nhớ ta đã nói gì sao?”

Luru Mật Nhi không nói gì.

Kết tóc cùng quân, cùng quân giai lão.

Đây là lời lúc trước hần đã nói! Chỉ là bây giờ...

“Mật Nhi nhớ mà!” Phụng Cảnh Duệ nhìn nàng: “Vậy Mật Nhi có thể suy tính sống hay chết rồi!”

Đột nhiên ngẩng đầu, Luru Mật Nhi cắn răng: “Ta sẽ tổn thương ngươi!”

“Sẽ không!”

“Ta sẽ, ta thực sự đã làm. Nếu như thêm một lần nữa, sẽ không có Phụng Cảnh Duệ tới giúp ngươi chữa trị, ta sẽ giết ngươi!” Luru Mật Nhi kích động hô to.

Phụng Cảnh Duệ chậm rãi tiến lên, đến gần bên người Luru Mật Nhi: “Chỉ cần nàng không yêu ta là được rồi!” Chỉ cần không yêu, cô độc cũng sẽ không phát tác, không phát tác nàng cũng sẽ không động thủ.

Nghe vậy, Luru Mật Nhi cười khổ một tiếng.

Không yêu? Nàng quyết định được sao? Lắc đầu một cái, nàng đẩy thân thể Phụng Cảnh Duệ ra: “Ngươi đi đi, không cần trở lại nhìn ta!”

Câu trả lời của Phụng Cảnh Duệ lại là đưa tay ôm ngực, trả lời: “Nàng là nương tử của ta!”

“Vậy ta hưu ngươi là được rồi!” Luru Mật Nhi lấy giả thành thật nói.

“Ở chỗ này không có nữ nhân hư nam nhân! Chỉ có nam nhân hư nữ nhân!”

“Vậy ngươi hư ta!”

“Mật Nhi!” Âm thanh Phụng Cảnh Duệ cảnh cáo: “Nàng biết, cho dù chết ta cũng không thể làm thế!”

“Ta không biết!” Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ: “Nơi này của các ngươi không phải có một thứ gọi là Nữ giới sao? Không phải là có thất xuất chi điều để nam nhân hư nữ nhân sao?”

Phụng Cảnh Duệ im lặng.

“Ta nói đúng rồi?” Lưu Mật Nhi hét lên: “Gặp lại ngươi lâu như vậy, ta hình như vẫn chưa nói cho ngươi biết, ta mang thai!”

Về mặt Phụng Cảnh Duệ không đổi nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi nói tiếp: “Đứa bé bị ta làm mất rồi! Đây không tính phạm vào thất xuất sao? Đủ lý do chứ? Ngươi bỏ ta đi!” Nàng chờ Phụng Cảnh Duệ nổi giận.

Bỗng chốc, Phụng Cảnh Duệ ngửa đầu cười lớn.

Tiếng cười tạm ngưng, hần giờ tay vuốt ve cái cằm gầy gò của Lưu Mật Nhi, êm ái mở miệng: “Mật Nhi, nàng quên ta là ai sao?”

Lưu Mật Nhi không hiểu ý tứ trong lời nói của hần.

“Ta là nam nhân của nàng, lại là đại phu, thân thể nàng biến hóa, sao ta có thể không biết? Mật Nhi à Mật Nhi, nàng thật sự cho rằng ta không biết cái gì sao?” Phụng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng nói.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, có chút cà lăm mở miệng: “Ngươi biết?”

Phụng Cảnh Duệ chỉ nhìn nàng, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Mang Mật Nhi Đi

“Ngươi biết?”

Phụng Cảnh Duệ chỉ nhìn nàng, không nói gì!

Hần biết sao? Không, Phụng Cảnh Duệ không biết gì hết, hoặc là nói rằng, hần không hề nghĩ đến. Chỉ là, nếu như hần nói thật, Lưu Mật Nhi sẽ cảm thấy mình làm sai rồi, là khuyết điểm của nàng, sau đó sẽ nhanh chóng biến mất trước mặt mình.

Đứa bé, Phụng Cảnh Duệ cũng cảm thấy đáng tiếc. Nhưng nếu so sánh với Mật Nhi, mất đi một đứa bé, so với mất đi Mật Nhi, đứa bé chẳng là gì.

Nghiêm túc cẩn thận nhìn ánh mắt của Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi muốn nhìn thấy trong mắt hần chút gì đó xác định lời nói của Phụng Cảnh Duệ là thật. Con ngươi bình tĩnh không một gợn sóng chống lại ánh mắt của Lưu Mật Nhi, trong mắt một mảnh hồ hững, không để nàng thấy rõ cái gì.

“Ngươi không lừa ta?” Lưu Mật Nhi xác định. Tương tự phải.

Phụng Cảnh Duệ nhún nhún vai, đưa tay lôi kéo nàng: “Mật Nhi đừng hoài nghi ta!”

“Đứa bé không còn nữa!” Lưu Mật Nhi chống lại ánh mắt của hần: “Ta...”

“Không sao.” Phụng Cảnh Duệ hạ mí mắt, không biết là nói chính mình nghe hay nói cho nàng nghe. Lưu Mật Nhi lặng im không nói, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, hốc mắt bỗng chốc nóng lên, nước mắt rơi tí tách xuống bụi đất.

Bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ngón cái lau đi nước mắt ở khóe mắt, Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm trong chốc lát.

“Thật xin lỗi!” Lưu Mật Nhi thút thít: “Là ta không chú ý, ta cái gì cũng không biết. Nếu như ta biết sớm một chút, ta sẽ chú ý, đứa bé sẽ không mất đi. Thật xin lỗi... Là ta không tốt!”

Phụng Cảnh Duệ im lặng không nói, nhìn nàng không khống chế được cảm xúc, giờ tay đánh vào cổ nàng, thân thể Lưu Mật Nhi mềm nhũn ngã xuống

trong lòng Phụng Cảnh Duệ. Khom người ôm lấy nàng, Phụng Cảnh Duệ nhìn lướt qua biệt viện Lưu Mật Nhi ở tạm, giơ tay lên, trong không khí huyết gió một tiếng lớn. Ôm Mật Nhi, mũi chân nhẹ điểm, chột rời đi.

Tiếng huyết gió vang dội, Vô Ngân và Vô Trần nhìn nhau, chấp tay một cái với Mộ Dung Tề đang im lặng: “Cáo từ!”

Tiếng nói còn rơi lại, hai người đã điểm mũi chân một cái, tung người biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Mộ Dung Tề lặng lẽ nhìn động tác của hai người họ nhưng không mở miệng. Từ Hằng tiến lên một bước: “Chủ nhân?”

Hắn rõ ràng có thể ra tay ngăn cản, tại sao lại không động thủ? Chủ nhân cứ như vậy trở mặt nhìn tiểu thư bị người khác mang đi cũng không ngăn cản? Từ Hằng không nghĩ ra.

Thật lâu sau, Mộ Dung Tề chuyển động, chấp tay xoay người trở lại phòng, dường như hoàn toàn không nghe được âm thanh của Từ Hằng.

Thật ra thì, trong lòng Mộ Dung Tề rất rõ ràng, sau khi khỏe hẳn Lưu Mật Nhi sẽ không đợi lâu ở thành Vô Song. Hắn đã sớm biết, Lưu Mật Nhi đã sớm lên kế hoạch tốt để rời đi nơi này.

Là hắn thông báo Phụng Cảnh Duệ đến, vô luận như thế nào, thay vì đến nơi mình không thể nắm trong tay, ở bên cạnh Phụng Cảnh Duệ dù sao cũng tốt hơn những nơi khác.

Một lúc sau, có người đứng ở cửa phòng khách, Từ Hằng tiến lên vài bước.

Không lâu sau, hắn trở lại bên người Mộ Dung Tề, nhỏ giọng mở miệng: “Người canh giữ ở cửa đã rời đi!”

Mộ Dung Tề gật đầu, bày tỏ hắn đã biết.

Ngay từ lúc những người đó xuất hiện, hắn liền biết những người đó là ám vệ của Phụng Cảnh Duệ. Có ám vệ bên người, hắn đương nhiên sẽ không lo lắng về vấn đề an toàn của Lưu Mật Nhi.

Hôm nay những người đó cùng nhau rời đi cũng là bình thường.

Lúc này Từ Hằng mới hiểu, những người kia là rời đi theo Phụng Cảnh Duệ.

Nhìn Mộ Dung gia đột nhiên lạnh xuống, Từ Hằng thở dài trong lòng. Không biết sau khi Thanh Ngọc lãnh phạt trở về, nhìn thấy tiểu thư hắn chăm sóc đã bị người khác mang đi, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Theo ý hắn, đứa bé kia còn chưa có chết tâm đâu đấy.

Đặt ngón tay lên cổ tay Mật Nhi trong nháy mắt, Phụng Cảnh Duệ liền biết, độc tình trong cơ thể của Mật Nhi còn chưa được giải, vẫn còn ẩn nấp trong cơ thể nàng.

Lời nói của Diệp Ly Tâm không tự chủ lại vang lên bên tai Phụng Cảnh Duệ.

Khi hắn rời khỏi Miêu Cung, Phụng Cảnh Duệ hỏi ra chuyện mình vẫn vướng mắc trong lòng:

“Trước khi ta té xỉu, Hoàng Phủ Minh Nguyệt đã từng hạ cổ với ta, tại sao lại không có tác dụng? Ta không cảm thấy có cổ trong cơ thể mình.” Hắn nhớ Hoàng Phủ Minh Nguyệt từng nói, nàng ta đã hạ cổ mình rồi.

Diệp Ly Tâm nghe vậy, liếc mắt nhìn Diệp Lâu Dương sau lưng, giải thích: “Nàng ta đã động thủ rồi, chỉ là, những thứ kia vô dụng đối với ngươi.”

Phụng Cảnh Duệ không hiểu nhướn mày.

Diệp Ly Tâm tiếp tục giải thích: “Lúc ở đại hội võ lâm, ca ca đã hạ cổ vương Miêu Cung vào cơ thể ngươi, bây giờ các loại cổ độc thông thường hoàn toàn không làm gì được ngươi!”

Phụng Cảnh Duệ kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Lâu Dương: “Tại sao lại cho ta?”

Diệp Ly Tâm cười khê: “Lúc ấy có thể vì huynh ấy muốn thử, nhìn xem tình huống cổ vương sống trong cơ thể người như thế nào, có thể vì ngươi từ nhỏ đã ném qua trăm loài thảo dược, cổ vương sống trong cơ thể ngươi xuất sắc khác thường, nên vẫn ở lại trong cơ thể ngươi!” Vậy nên hắn cũng là vì họa được phúc, có cổ vương, không cần sợ người ở Miêu Cung.

“Cổ vương không phải là thánh vật của Miêu Cung các người sao? Cho ta rồi, những người khác...”

“Đây chính là điều chúng ta muốn nói với ngươi, một khi Miêu Cung có bất kỳ việc gì không may, ngươi phải toàn lực trở lại!” Đây là điều kiện duy nhất của bọn họ.

Phụng Cảnh Duệ khê gật đầu: “Ta biết rồi!” Sau đó đứng dậy rời đi.

“Đúng rồi!” Âm thanh của Diệp Ly Tâm vang lên. Phụng Cảnh Duệ dừng bước chậm rãi quay đầu lại.

Hơi mím môi, Diệp Ly Tâm mở miệng: “Độc tình của Mật Nhi tỷ tỷ có thể dùng cổ vương áp chế, nhưng nếu muốn hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ có thể khi các người sinh hạ nam hài đầu tiên, độc tình tự nhiên sẽ theo đứa bé chào đời bức ra khỏi cơ thể. Khi đó độc tình trong cơ thể tỷ tỷ sẽ hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng trước đó, nếu như các người nhất định phải ở chung một chỗ, lúc trăng tròn mỗi tháng cần phải cho tỷ ấy uống máu của người, đó là lúc độc tình hoạt động mạnh nhất, có thể áp chế.”

Đây là biện pháp duy nhất bọn họ có thể nghĩ ra, nếu như Phượng Cảnh Duệ kiên quyết không để cho bọn họ xóa bỏ trí nhớ của Lư Mật Nhi, chỉ còn cách này.

Về mặt Phượng Cảnh Duệ không chút thay đổi, nghe xong, sau đó xoay người rời đi. Lúc đó hẳn cũng không có nói thêm cái gì.

Bây giờ nhớ lại, Diệp Ly Tâm đã nói cho hẳn biết những lời này chính vì đã biết hẳn sẽ không làm theo đề nghị trước đó của nàng, xóa đi trí nhớ của Mật Nhi.

Nhất là lúc biết được hai người đã từng có một đứa bé, trong lòng Phượng Cảnh Duệ không khỏi trầm xuống. Bàn tay to quyền luyến sờ Lư Mật Nhi đang ngủ mê man.

Nếu như đứa bé kia còn, bây giờ nàng có thể không cần lo lắng tác dụng phụ của độc tình mà không chút nào phòng bị ở cùng với mình rồi. Bàn tay dày rộng vuốt ve bụng của Lư Mật Nhi, hẳn không nhịn được thở dài.

Chỉ cần một đứa bé là được rồi sao? Phượng Cảnh Duệ mím môi cười một tiếng, nói như vậy là tốt hơn nhiều rồi.

Mở mắt thấy bộ dạng Phượng Cảnh Duệ cười khúc khích, Lư Mật Nhi tức giận ngồi dậy: “Người ăn nhằm cái gì rồi hả? Vui mừng như vậy?”

Phượng Cảnh Duệ mím cười quay đầu lại chống đỡ ánh mắt của nàng: “Mật Nhi muốn đi nơi nào?”

“Nơi nào cũng được sao?” Lư Mật Nhi hưng phấn bưng bưng nói.

“Nàng hình như có nơi muốn đi?”

“Dĩ nhiên!”

“Đi nơi nào?”

Lấy được lời đồng ý, Lư Mật Nhi mím môi chần chờ chốc lát: “Người dẫn ta đi sao? Không thể đòi ý đó!”

“Trước tiên nói một chút để xem đã!” Hẳn sẽ không tùy tiện đồng ý với nàng, nhưng nếu không quá khó khăn, hẳn sẽ đồng ý.

“Người không đồng ý thì nói ra có ích gì?” Lư Mật Nhi lẩm bẩm thành tiếng: “Đi tìm nơi sông núi xinh đẹp chơi đi! Nói không chừng có thể gặp được mỹ nam mỹ nữ cùng nhau chơi đùa!”

Đột nhiên cảm nàng bị người khác nâng lên, Phượng Cảnh Duệ hơi híp mắt nhìn nàng: “Nàng muốn đi tìm mỹ nam tử?”

Lư Mật Nhi nháy mắt: “Thế nào?”

Phượng Cảnh Duệ chột bầy ra đáng vẻ tao nhã, nhíu mày nhìn Lư Mật Nhi: “Ta còn không đủ đẹp sao?”

Hi hi!

Lư Mật Nhi cắn chặt răng cố nén cười: “Đẹp, rất là đẹp! Chỉ là không phải nam nhân không thích có người nói hẳn đẹp sao?” Sao tên Phượng Cảnh Duệ này chẳng ngại chút nào nhỉ.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy nháy nháy mắt: “Mật Nhi cảm thấy đẹp thì có gì không thể? Lại nói, Mật Nhi sẽ không ghen tỵ với ta đâu!” Mật hẳn tiếc hận nói.

Liếc hẳn một cái, Lư Mật Nhi cười: “Không, ta cảm thấy nếu như mang người đi bán hẳn là kiếm được không ít tiền.”

“Bán cho người nào?”

“Bán cho tú bà thanh lâu thì sao?” Nàng cười gian nói.

Phượng Cảnh Duệ lập tức khép chặt y phục trên người mình, nghiêm nghị nói:

“Đầu tiên nói trước, ta chỉ bán nghệ không bán thân. Ta là của một mình Mật Nhi!”

Không nhịn được nữa, Lư Mật Nhi cười to lên: “Người cho rằng người là thanh quan à!”

“Ta không phải sao?” Phượng Cảnh Duệ nháy mắt mấy cái, phô trương nói.

Nhìn Luru Mật Nhi cười đến nước mắt trào lên khóe mắt, hần lấy tay giữ lấy thân thể nàng đồng thời lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Khi lau nước mắt hần liền đưa vào miệng nếm thử, một lúc sau cau mày: “Mặn thật!”

Mật Luru Mật Nhi đỏ ửng: “Ai cho ngươi làm vậy?”

Hần vô tội nháy mắt mấy cái: “Ta chỉ muốn thử một chút xem có phải nước mắt Mật Nhi cũng ngọt hay không!”

“Chính ngươi không nếm thử của ngươi, hay là đáng quá!”

“Mật Nhi đã thử qua?”

“...Không có! Chúng ta muốn đi đâu?” Nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt nhìn ánh mắt của nàng: “Nơi có sông có núi!”

“Ồ!” Luru Mật Nhi gật gù đầu, chân chừ mở miệng: “Cái đó...Nương ngươi nàng...” Nàng vẫn không quên điều kiện đã trao đổi với Cơ Hoàn Hoàn để Phượng Dương ra tay.

Phượng Cảnh Duệ thu lại tươi cười: “Ta biết rõ. Chuyện này đối với bọn họ không có gì là không tốt!”

“Vì sao?” Đây không giống như lời nói mà Phượng Cảnh Duệ sẽ nói ra, dùng hai mươi năm cố chấp đi tìm mẫu thân, lại chỉ thấy vài lần như vậy liền...

Phượng Cảnh Duệ không trả lời.

Trước đây hần cảm thấy Phượng Dương tước đoạt thời gian hần ở cùng với nương, nhưng lúc này, hần cảm thấy không có bất kỳ nam nhân nào thích nữ nhân của hần mang việc giúp đỡ chữa bệnh không phải của mình trên người.

Loại cảm giác trong lòng này từ sau khi Luru Mật Nhi xuất hiện từ từ sáng tỏ.

Hần cũng không cố chấp cùng tranh chấp với Phượng Dương như vậy nữa.

Chợt chống lại ánh mắt Mật Nhi kì lạ nhìn mình, Phượng Cảnh Duệ im lặng: “Làm sao vậy?”

Luru Mật Nhi lắc đầu một cái: “Trong lúc ấy, đột nhiên cảm thấy ngươi đã trưởng thành.” Trong lúc nói chuyện nàng đưa tay sờ sờ tóc của Phượng Cảnh Duệ.

Ngạc nhiên nhìn động tác của nàng, Phượng Cảnh Duệ bỗng cười một tiếng trầm thấp, bàn tay to ôm cả người Mật Nhi vào trong ngực mình, vùi đầu vào cổ nàng, không ngừng nỉ non: “Mật Nhi, Mật Nhi!” Mật Nhi của hần!

Luru Mật Nhi ngây ngốc nhìn hần: “Ngươi động kinh à?” Nàng tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch khóe miệng, chỉ là hần chợt cảm thấy nàng rất mê người mà thôi.

Phát phát tay không cùng người bị động kinh ở chung, Luru Mật Nhi xoay người đi tìm Vô Ngân nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Dạ Thám Hoàng Cung

Giữa người và người luôn tồn tại một loại duyên phận, có người có thể là hữu duyên, nhưng có vài người quả nhiên là nghiệt duyên.

Lấy ngay người trước mắt mà nói, ra ngoài du sơn ngoạn thủy cũng có thể gặp phải đối thủ một mắt một cùn, còn không tính là nghiệt duyên.

“Ta nghĩ, kiếp trước ta nhất định đã giành nam nhân của ngươi, trộm đồ của ngươi, nếu không ở nơi này ta cũng có thể gặp được ngươi, thật là may mắn nha!” Nhìn Hoàng Phủ Minh Nguyệt ở trước mặt, Luru Mật Nhi không nhịn được châm chọc nói.

Vừa nhìn thấy Luru Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ hoàn hảo không chút tổn hại nào xuất hiện trước mặt mình, điều này làm cho nàng ta rất kinh ngạc. Lại nghe Luru Mật Nhi châm chọc, nàng ta càng nhủ chặt chân mày: “Tại sao các ngươi lại còn sống?”

Nếu như người này là bằng hữu của mình, nhất định Luru Mật Nhi sẽ bật cười. Đáng tiếc, Hoàng Phủ Minh Nguyệt không phải! Cho nên, lời này lọt vào tai Luru Mật Nhi là chói tai cỡ nào.

“Thật là làm cho người thất vọng, ta vẫn sống mạnh như rồng như hổ!” Lưu Mật Nhi trả lời lại một cách mỉa mai: “Hoàng Phủ tiểu thư, ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt lạnh mặt không nói.

Lưu Mật Nhi hoàn toàn không nhìn thấy đối phương không vui, nói tiếp: “Tại sao người lại giống như đĩa vậy, chúng ta đi đến đâu là người có thể xuất hiện ở đó?”

Mặt Hoàng Phủ Minh Nguyệt liền biến sắc: “Ta không có đi theo các người!”

“Đây thật là duyên phận nha! Tối chỗ nào cũng có thể đụng phải người! A, đúng rồi, người không ở Miêu Cương, tại sao lại chạy đến đây?”

“Liên quan gì đến người?” Hoàng Phủ Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng. Nếu không phải hiện tại nàng có việc phải làm, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hai người kia.

“Không phải là người coi trọng thứ gì của người ta, muốn lấy làm của riêng chứ?” Lưu Mật Nhi lạnh lùng nói “Người thật sự vẫn chưa từ bỏ ý định!”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt nắm chặt hai quả đấm, im lặng không nói, nhìn lướt qua Phụng Cảnh Duệ, nàng lạnh giọng nói: “Đừng để ta có cơ hội giết nàng!”

“Người có cái bản lĩnh kia sao?” Phụng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng:

“Người đang tránh Khuất Thiên Hàn?”

Lưu Mật Nhi thấy rõ ràng vẻ lúng túng trên mặt Hoàng Phủ Minh Nguyệt, từ khi Khuất Thiên Hàn rời khỏi Miêu Cương cũng chưa xuất hiện, hẳn đang tìm Hoàng Phủ Minh Nguyệt? Tại sao? Không phải vì muốn thay Khuất Liễu Phong báo thù chứ?

“Người quản ta, Phụng Cảnh Duệ, chuyện của ta không liên quan đến người, người không cần xen vào việc của người khác!” Hoàng Phủ Minh Nguyệt nhỏ giọng cảnh cáo.

“Bây giờ người có tư cách gì ra lệnh cho ta! Hoàng Phủ Minh Nguyệt, người không cần nhắc nhở ta những chuyện người đã làm!”

Hắn cũng chỉ là không muốn động thủ trước mặt Lưu Mật Nhi. Bởi vì nguyên nhân đưa bé lúc trước, hắn cũng không muốn dính máu tanh trong lúc này.

“Người có thể làm gì ta? Đừng quên, trên người người còn có cổ của ta!” Hoàng Phủ Minh Nguyệt dương dương tự đắc nói.

Lời của nàng ta khiến Lưu Mật Nhi bỗng chốc quay đầu nhìn chằm chằm vào Phụng Cảnh Duệ, tại sao nàng không biết chút nào về chuyện này? Phụng Cảnh Duệ chưa từng đề cập qua với nàng.

“Người cảm thấy một cổ trùng nho nhỏ có thể khống chế ta?” Phụng Cảnh Duệ hừ lạnh một tiếng: “Hoàng Phủ Minh Nguyệt, người cũng quá coi thường ta rồi!”

“Người không có trùng độc?” Hoàng Phủ Minh Nguyệt tròn to hai mắt: “Không thể nào, ta sẽ không thất thủ!”

Phụng Cảnh Duệ cười lạnh: “Người cảm khé đất của Khuất gia đi, hiện tại tất người của Khuất gia đều ở đang tìm người.”

Nữ nhân này, không có tâm tư khác, chỉ thích tiền. Có lẽ là do phụ mẫu nàng ta tạo thành ảnh hưởng như vậy đến nàng ta. Đưa nàng ta đi Miêu Cương, dạy cho nàng những ý nghĩ đó, đều là những lời nói và việc làm mẫu mực của phụ mẫu nàng ta.

“Ta biết rõ, ta mới là người nhà họ Khuất, Khuất Thiên Hàn cũng chỉ là một đứa trẻ được thu dưỡng mà thôi!” Hoàng Phủ Minh Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Các người không phải là vị hôn phu vị hôn thê sao?” Lưu Mật Nhi bước tới.

“Ai muốn gả cho hắn? Ngoại trừ giết người cái gì cũng không biết!” Nhắc đến Khuất Thiên Hàn, giọng nói Hoàng Phủ Minh Nguyệt tràn đầy khinh bỉ.

Lưu Mật Nhi nghe vậy không tiếng động lắc đầu, Hoàng Phủ Minh Nguyệt là một người ngu ngốc, Khuất Thiên Hàn người này là chỗ dựa vững chắc hơn nhiều so với những người khác.

“Mật Nhi, ý của nàng là sao?” Phụng Cảnh Duệ thấy sự nhiễu xạ của nàng trôi qua, không nhịn được mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ ta không sánh bằng Khuất Thiên Hàn sao?”

Lưu Mật Nhi ra vẻ suy tư: “Không sánh bằng!”

Ánh mắt Phụng Cảnh Duệ hơi trầm xuống: “Cái gì?”

“Khuất Thiên Hàn là một người chắc chắn nôn nóng, người không phải! Coi như phải, cũng sẽ có phiên toái tìm tới cửa,...Ừ, không phải đã tới sao?” Nàng hất hất cằm, quả nhiên nhìn thấy một nhóm người xông tới.

Bước chân đều đều, đội quân chinh tề, vừa nhìn đã biết là một đại nhân vật đến. Phụng Cảnh Duệ thờ dài, chậm rãi lại gần đứng bên cạnh người Lưu Mật Nhi, quét mắt về phía người tới.

“Ngươi là Cốc chủ Minh cốc Phụng Cảnh Duệ Phụng công tử?”

“Không phải!” Lưu Mật Nhi và Phụng Cảnh Duệ đồng thời mở miệng trả lời.

Người dẫn đầu quan binh đến hơi nhíu mày: “Không phải sao?”

“Không phải, vị quan gia này, ngươi nhận nhầm người rồi! Chúng ta chỉ là đi ngang qua, chuẩn bị đi Câu Lan Viện thưởng thức mỹ nữ!” Lưu Mật Nhi cười tà bước tới.

“Ngươi là nữ nhân!”

“Nữ nhân nhìn nữ nhân cũng có một tư vị khác!” Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

“Chúng ta có thể đi chưa?”

“Các ngươi thật sự không phải?”

“Không phải!” Lưu Mật Nhi nghiêm chỉnh gật đầu: “Nhìn vào mắt ta, ngươi cảm thấy ta giống đang nói dối sao?”

Quan binh nghiêm túc liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, lúc này mới nghiêng người tránh đi: “Các người đi đi! Kỳ lạ, rốt cuộc là tin tức từ đâu tới?”

Ngay lập tức, Lưu Mật Nhi lôi kéo đám người Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng rời khỏi đám người đó. Xác định đã biến mất trong tầm mắt của quan binh, lúc này Lưu Mật Nhi mới lên tiếng: “Bọn họ là ai?”

“Ngự Lâm quân!” Phụng Cảnh Duệ yên lặng.

Ngự Lâm quân?! Thiếu chút nữa Lưu Mật Nhi bị sặc nước miếng của mình.

Đường đường là Ngự Lâm quân sao lại tìm Phụng Cảnh Duệ? Hoàng đế lão tử không được sao? Phát hiện Phụng Cảnh Duệ yên lặng khác thường, khó có lúc Lưu Mật Nhi nghiêm chỉnh quay đầu nhìn hắn: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Buổi tối đi xem một chút sẽ biết. Hắn động thủ thật rồi sao?

Đêm lạnh như nước, gió đêm mang theo hơi lạnh thổi lát phát.

Bên trong nội viện hoàng cung, Ngự Lâm quân tuần tra ban đêm không hề gián đoạn, đột nhiên một bóng trắng lướt qua, giống như một cơn gió mát thổi qua, Ngự Lâm quân dừng bước lại liếc mắt nhìn bốn phía rồi tiếp tục tuần tra.

Bên trong tẩm cung của Hoàng đế truyền đến từng trận ho buồn bực, đồng thời truyền đến một giọng nói âm nhu: “Người nào ở bên ngoài?”

Cửa tẩm cung bị người từ bên ngoài đẩy vào, Phụng Cảnh Duệ nắm tay Lưu Mật Nhi đường hoàng bước vào, vẫn là một thân áo trắng này, trong đêm tối hết sức chói mắt.

Đối diện với đôi mắt của Hoàng đế trên long tháp, Lưu Mật Nhi thờ dài: “Ngươi xem, ta đã nói rồi! Nào có ai len lén đi vào nhà người ta còn mặc cả bộ y phục trắng trên người, ngươi chỉ sợ người ta không biết người đã đến rồi phải không?”

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Mật Nhi, uống nước không?” Hắn thuận tay bung một ly trà trên bàn đưa qua.

“Ngươi không nói cũng không nhận ra thật là khát!” Bung ly trà uống, Lưu Mật Nhi đưa mắt nhìn sang Hoàng đế lão tử.

Đó là một người rất trẻ tuổi, trên khuôn mặt âm nhu tuấn mĩ không có chút khiếp đảm sợ hãi nào, hoài nghi và khó hiểu nhìn bọn họ. Để ly trà xuống, Lưu Mật Nhi chậm rãi tiến lên lại bị Phụng Cảnh Duệ kéo lại.

“Ngươi chính là Phụng Cảnh Duệ?” Nam tử trên long tháp lên tiếng. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng ẩn chứa bá đạo, cùng với giọng nói âm nhu vô lực trước đó hoàn toàn bất đồng.

Giờ khắc này, Lưu Mật Nhi mới thật sự tin tưởng những gì Phụng Cảnh Duệ nói với nàng trên đường đi. Để một nam tử còn trẻ có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế bao nhiêu năm mà không có bất kỳ tổn thương gì, người này nhất định có chỗ hơn người. Vậy nên, nhu nhược là một vũ khí sắc bén nhất của một người, cho thấy người này rất hiểu được cách bảo vệ mình.

Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Gặp qua hoàng thượng!” Hắn chấp tay một cái, ở bên trong tẩm cung của hoàng đế giống như đang ở nhà mình.

“Tại sao ngươi lại đến đây?” Hoàng thượng hỏi.

“Nghe nói hoàng thượng đang tìm ta, không biết có thể giúp được gì cho ngươi?” Phụng Cảnh Duệ cũng không bước đến, chỉ bằng đôi mắt hấn đã có thể xác định, hoàng thượng này thân trúng kịch độc.

“Ta tìm ngươi dĩ nhiên là để giải độc! Ngươi có biện pháp không?” Hoàng đế dứt khoát hỏi.

“Có!” Phụng Cảnh Duệ gật đầu: “Nhưng ta phải biết chuyện gì đã xảy ra!”

Hoàng thượng nghe vậy, chần chờ hồi lâu: “Ngươi biết là ai làm?” Người nào đã hạ độc mình.

“Không phải hoàng thượng cũng biết sao?” Phụng Cảnh Duệ cười nhạt. Hoàng thượng này không phải là người bình thường, từ tin tức trên tay hấn đến khi nhìn thấy người này. Hấn nghĩ rất nhiều người cũng sẽ không biết hoàng đế nhìn như mềm yếu này lại đang giấu tài.

Hoàng thượng sững sờ, chợt cười lên: “Lâu chủ của thiên hạ đệ nhất lâu quả nhiên không phải người thường. Được, ngươi có điều kiện gì?” Trước mặt người hiểu rõ mình, hấn sẽ không che giấu mình.

“Giao hấn cho ta xử lí!” Phụng Cảnh Duệ yêu cầu.

“Không được!” Hoàng thượng cự tuyệt: “Hấn đã phạm thượng, không thể giao cho ngươi!”

Hơn nữa, hấn còn có chút chuyện riêng muốn tính sổ cùng người kia.

Phụng Cảnh Duệ cũng không làm khó hấn: “Vậy coi như xong!” Xoay người rời đi.

“Đội đã nào...!” Hoàng thượng lên tiếng ngăn cản động tác của hấn: “Tại sao ngươi lại muốn hấn? Hấn đã làm gì?” Giữa bọn họ đã từng xảy chuyện gì?

“Đó là chuyện của ta và hấn!” Khi đang nói chuyện tay Phụng Cảnh Duệ ném ra một bình sứ, vũng vàng rơi xuống bên cạnh hoàng thượng, giọng nói của Phụng Cảnh Duệ truyền đến: “Mỗi ngày một viên, có thể khổng chế!” Đồng thời lúc giọng nói vừa kết thúc, đã dẫn theo Lưu Mật Nhi biến mất.

Hoàng thượng vừa nhặt bình sứ lên, cầm trong tay, bên trong tấm cung đã không còn ai. Ngoài cửa một loạt tiếng bước chân cuồng quýt truyền đến, mị sắc hoàng thượng biến thành một nam nhân nhu nhược vô lực. Thay đổi thật nhanh.

Cửa tấm cung bị người đập mở ra, người dẫn đầu nhanh chóng đi vào, thấy hoàng thượng nằm trên giường, hấn thờ phào đồng thời nhìn xung quanh: “Mới vừa rồi hoàng thượng có thấy những người khác không?”

“Những người khác? Những người khác nào? Chẳng lẽ có người tiến vào sao? Ngươi mau an bài cho ta một số người tuần tra ở đây.” Gương mặt hoàng thượng sợ hãi, cuồng quýt nói.

Người dẫn đầu nghe vậy cau mày: “Không có! Hoàng thượng yên tâm!” Lúc xoay người vẫy những người khác lui ra, người nọ nhìn hoàng thượng: “Hôm nay nô tài ở đây phục vụ ngài.”

“Có Ngụy công công ở đây rồi!”

Không sai, người đang ở trước mặt hoàng thượng lúc này không phải ai khác mà chính là Ngụy công công.

Hấn lấy được kịch độc ở Miêu Cương, hạ độc hoàng thượng, hôm nay hoàng thượng có dáng vẻ này, không thể không có công của hấn.

Ngụy công công rất rõ ràng, nếu muốn lấy được hoàng lăng dưới đất, trước tiên trong tay mình phải có được lợi thế. Phụng Dương là chủ nhân của Hoàng lăng dưới đất, hấn chính là hoàng đế, chủ nhân trên mặt đất.

Hấn nhất định phải lấy được! Nghĩ đến rất nhiều bảo tàng, trên mặt Ngụy công công không khỏi hiện lên nụ cười. Nhất định hấn sẽ lấy được! Nhất định sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Độc Tình Phát Tác

Edit: Thanh Thanh Mạn

Hai chân chạm đất, Lưu Mật Nhi vội vàng nắm lấy Phụng Cảnh Duệ, mặt nghiêm nghị mở miệng: “Ngươi đang nghĩ đến điều gì?” Dọc đường đi nàng đã phát hiện Phụng Cảnh Duệ có chút không thích hợp.

“Hả?” Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn Mật Nhi, theo thói quen nâng khóe môi lên: “Không có gì.”

“Ngươi không muốn nói cho biết!” Lư Mật Nhi liếc hắt một cái: “Ta còn không hiểu sao!”

Đưa tay nắm lấy cổ tay của nàng, Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Nói cho nàng biết cũng vô ích!”

“Ngươi cảm thấy người hạ độc Hoàng thượng là Ngụy công công?” Có thể trực tiếp sống cùng với bọn họ chỉ có một Ngụy công công, Lư Mật Nhi nghĩ vậy cũng là rất bình thường.

“Nhưng ta không nói như vậy.” Phụng Cảnh Duệ cười nhạt không nói. Dù có hắt cũng sẽ không thừa nhận.

“Thôi đi, ta cũng không phải là kẻ ngốc. Hoàng thượng muốn tìm người cũng là do Ngụy công đề nghị đi!” Lư Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hắt một cái: “Tại sao ngươi muốn người kia từ trong tay hoàng thượng?”

“Người Phụng gia không thể chết trong tay người khác.” Phụng Cảnh Duệ yên lặng mở miệng. Ngay từ lúc Hoàng Lăng dưới đất xuất hiện, mẫu thân đã nói cho hắt biết chuyện của Phụng gia rồi.

Trừ Hoàng Lăng dưới đất của Phụng gia, nghiêm cấm tiếp xúc với người của Hoàng thất. Ngụy công công là một người, nhưng hắt cũng đã bị người của Phụng gia trục xuất.

“Vì sao?” Lư Mật Nhi khó hiểu hỏi.

Phụng Cảnh Duệ hạ trùng mắt: “Cấm kỵ của Phụng gia!”

“Ồ! Vậy thì coi như ngươi chưa nói gì hết!” Lư Mật Nhi hơi nín thở, miệng tò mò, nhưng nàng sẽ không làm người khác khó chịu.

“Tại sao? Mật Nhi không phải là người của Phụng gia sao?”

“Không phải!” Lư Mật Nhi không chút suy nghĩ lập tức nói.

Không khí trong nháy mắt lạnh xuống, Phụng Cảnh Duệ nắm tay Lư Mật Nhi không buông. Đôi mắt đen lặng im đứng cách đó không xa nhìn Lư Mật Nhi, một đôi mắt nhìn thẳng vào Lư Mật Nhi.

“Tại sao ngươi không đi?” Lư Mật Nhi quay đầu nhìn Phụng Cảnh Duệ đột nhiên dừng lại.

“Mật Nhi không thích ta?” Âm thanh tội nghiệp của Phụng Cảnh Duệ từ sau lưng truyền đến. Đôi mắt quả thật có thể nặn ra hai giọt lệ.

Chịu đựng kích động tròn trắng mắt, Lư Mật Nhi quay đầu lại cầm lấy tay hắt: “Ngươi lại động kinh rồi phải không?”

Phụng Cảnh Duệ ngây thơ hất tay nàng ra: “Không thích ta thì đừng động vào ta!”

“Phụng Cảnh Duệ ngươi phát bệnh thần kinh gì vậy? Buổi tối khuya khoắt ngươi phát điên cái gì chứ?” Lư Mật Nhi chống nạnh ngẩng đầu nhìn chăm chăm Phụng Cảnh Duệ: “Ngươi có đi hay không?”

“Không đi!” Phụng Cảnh Duệ xoay mặt.

“Vậy ngươi liền ngây ngô ở đây đi!” Lư Mật Nhi cũng không miễn cưỡng, xoay người rời đi.

Bệnh thần kinh, không có việc gì lại động kinh! Quân ngươi đi tìm chết à! Ngươi thích nơi này thì đứng ở đây đi! Ta mới không thèm quân ngươi! Lư Mật Nhi thở phì phò xoay người rời đi, để lại một mình Phụng Cảnh Duệ đối mặt với đêm khuya tối đen.

Nhếch môi cười, mắt thấy Lư Mật Nhi sẽ biến mất trong tầm mắt, hắt nhanh bước đuổi theo.

“Phụng Cảnh Duệ là tên bị động kinh, kẻ điên...” Lư Mật Nhi vừa nói chuyện vừa mắng tên sau lưng. Phụng Cảnh Duệ ở sau lưng lắc đầu bật cười.

“Mật Nhi, như vậy là không tốt nha, lại len lén mắng ta!”

Quay đầu lại, Lư Mật Nhi tròn trắng mắt: “Ta mắng ngươi rồi sao?”

“Lấy tên ta để mắng còn không phải là mắng ta sao!” Phụng Cảnh Duệ cười khở.

“Thế nào? Mắng ngươi thì thế nào? Cả người ngươi đều là của ta, ta mắng ngươi thì thế nào? Có bản lĩnh thì ngươi mắng lại ta đi! Ngươi dám mắng ta thử xem!” Lư Mật Nhi tức điên, căn bản cũng không biết mình đang nói gì.

“Mật Nhi, tại sao hôm nay nàng lại tức giận như vậy?” Phụng Cảnh Duệ nghi ngờ mở miệng. Trước đây khi hai người nói đùa, căn bản nàng sẽ không có vấn đề gì. Hôm nay, hắt cũng chỉ nói một câu...

Nghĩ đến mình đã nói điều gì, Phụng Cảnh Duệ thầm kêu một tiếng không ổn! Xong đời, vốn là sau khi trải qua chuyện độc tình, Mật Nhi đã có phần xa cách với mình. Câu nói hắt vừa mới nói kia, không thể nghĩ ngờ đã đẩy hai người ra xa hơn.

Lưu Mật Nhi chống nạnh căm tức nhìn Phụng Cảnh Duệ, thật lâu sau nàng nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi: “Thôi.” Quay mặt xoay người rồi đi.

Kéo thân thể của nàng lại, Phụng Cảnh Duệ tiến lên một bước ôm người vào trong ngực, đặt cằm trên vai nàng, hô hấp ấm áp thổi trên cổ nàng: “Mật Nhi, thật xin lỗi!”

“Không sao cả.” Nàng quật cường nói. Không biết là nói cho Phụng Cảnh Duệ nghe hay mình nghe.

Phụng Cảnh Duệ buộc chặt cánh tay ôm người trong ngực: “Không cho phép, không được nghĩ như thế nữa! Mật Nhi là của ta! Ta ở đây!”

Xương sườn bị hấn siết đến đau, Mật Nhi cũng không lên tiếng ngăn cản. Chỉ là yên lặng để hấn ôm thật chặt trong ngực.

Thầm than một tiếng, Lưu Mật Nhi đẩy Phụng Cảnh Duệ ra: “Ngươi thật sự mặc kệ Hoàng thượng đó sao?”

Xác định người trong ngực không tiếp tục giận mình, lúc này Phụng Cảnh Duệ mới yên tâm, giọng điệu chậm rãi: “Ta đưa thuốc giải cho hấn!”

“Ngươi cũng không có đi xem hấn!” Lưu Mật Nhi trợn mắt.

“Ta nghĩ thấy được!” Phụng Cảnh Duệ nói đơn giản.

“Ngươi là chó à!” Lưu Mật Nhi liếc mắt: “Nói người là có thể người được sao?”

Ngược lại Phụng Cảnh Duệ cười không nói: “Ta có biện pháp. Lại nói, loại trình độ đó...”

Thật không biết người này là quá tự tin hay là quá rầm thú.

“Mật Nhi, đáng về của nàng của ta làm ta cảm thấy nàng rất xem thường ta!” Phụng Cảnh Duệ cười yếu ớt.

Cười mỉa một tiếng, Lưu Mật Nhi vẽ ra một nụ cười sáng lạn: “Thật khó được có khi ngươi có thể nhìn ra!”

Phụng Cảnh Duệ cười nói: “Thật ra căn bản không cần ta động thủ, vị hoàng đế kia không phải là người bình thường!” Người có thể tiếp tục sống trong hoàn cảnh đó, nhất định không phải là người bình thường, mà ánh sáng trong mắt vị hoàng đế kia cũng phải là người bình thường có thể có.

“Vậy ngươi đi làm gì?” Lưu Mật Nhi không rõ.

“Tìm người thôi!” Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát rồi trả lời, đồng thời là xác nhận một chuyện.

“À!” Lưu Mật Nhi đầu đầu, không có bất kỳ ý kiến gì. Dù sao tên Phụng Cảnh Duệ này chuyện gì cũng đã chuẩn bị xong rồi. Nàng cũng không nghĩ ra chủ ý gì, không cần tiếp tục hỏi thăm nữa.

Thừa dịp ánh trăng, Phụng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi chậm rãi đi dưới ánh trăng, mười ngón tay đan xen.

Trở lại nơi ở tạm, Phụng Cảnh Duệ theo Lưu Mật Nhi trở về phòng. Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn hấn chằm chằm: “Làm gì đó? Phòng của ngươi không phải ở đây!”

Phụng Cảnh Duệ cười hắc hắc: “Ta muốn ngủ cùng một chỗ với Mật Nhi!”

“Ngươi đã dứt sữa chưa?” Lưu Mật Nhi nhướn mày.

“Đĩ nhiên rồi!”

“Vậy ngươi theo ta làm gì? Ta cũng không phải là mẫu thân của ngươi!”

“Nhưng nàng là nương tử của ta!” Phụng Cảnh Duệ vô lại nói, đưa tay đẩy cánh tay Lưu Mật Nhi ra, chậm chậm bước vào, đóng cửa lại rồi ôm Mật Nhi vào trong lòng.

Liếc hấn một cái, Lưu Mật Nhi ý tứ giỡn giữa hai cái, tức giận nói: “Làm gì?”

“Ta muốn ngủ cùng Mật Nhi!”

“Ngủ cái quý, buông ta ra!” Lưu Mật Nhi tức giận mắng. Trong lòng lại bắt đầu lo lắng, mình có thể giống lần trước không, một đao đâm xuống...

Nghĩ đến đây, toàn thân nàng run rẩy, dùng sức đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, lui một bước lớn về phía sau giương mắt nhìn Phụng Cảnh Duệ: “Ngươi trở về phòng của ngươi đi!”

Nhìn ra khiếp đảm cùng sợ hãi trong mắt nàng, Phụng Cảnh Duệ than thầm một tiếng: “Mật Nhi sẽ không tổn thương ta!”

“Ngươi cũng không phải là ta, làm sao ngươi có thể chắc chắn chứ!” Thận trọng lui về phía sau một bước, Lưu Mật Nhi né tránh ánh mắt của hấn.

Ánh mắt vô tình hữu ý nhìn lướt ra ngoài cửa sổ, Luru Mật Nhi lùi về phía sau một bước, Phụng Cảnh Duệ tiến lên trước một bước. Hôm nay là đêm trăng tròn, cũng là lúc độc tình kích động nhất, lúc này hai người đơn độc chung đụng, khiến cho độc tình của Mật Nhi phát tác, hẳn sẽ dễ dàng tìm cơ hội tiêu diệt.

“Ta sẽ tránh mà!” Phụng Cảnh Duệ cười khê.

Luru Mật Nhi lại lắc đầu một cái. Tránh? Lần trước tại sao lại không tránh được? Nàng cũng không muốn lặp lại một lần nữa.

“Mật Nhi, ta thích nàng!” Phụng Cảnh Duệ nói thẳng: “Thật thích nàng, còn nàng?”

Nghe vậy, trong cơ thể Luru Mật Nhi nóng ran, đầu óc bắt đầu hôn mê muốn ngất đi, nàng lắc lắc đầu: “Ta không có thời gian nói hươu nói vượn với người!”

“Ta không có nói hươu nói vượn, ta thật sự vô cùng thích nàng đó!” Phụng Cảnh Duệ tiếp tục nói.

“Câm miệng, Phụng Cảnh Duệ! Người không đi phải không? Người không đi ta đi!” Không muốn tiếp tục nghe lời nói buồn nôn của Phụng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi xoay người rời đi.

Một lúc vội vàng, Luru Mật Nhi cảm thấy một trận di chuyển, Phụng Cảnh Duệ đã ôm nàng đặt lên bệ cửa sổ, hai người bốn mắt nhìn nhau, trán Phụng Cảnh Duệ chống trên trán nàng, môi mỏng khẽ nhếch: “Mật Nhi muốn chạy?”

“Ta mới không phải!” Luru Mật Nhi khinh thường nói.

“Vậy nàng tránh cái gì? Không thích ta nói lời buồn nôn như vậy sao?”

“Người thích buồn nôn nên cảm thấy thú vị. Ta không thích! Trời tối rồi, ta muốn ngủ!”

“Ta ngủ cùng nàng! Đã rất lâu không được ôm Mật Nhi ngủ rồi, ta... Ặc, Mật Nhi, nàng làm gì vậy?” Phụng Cảnh Duệ chưa nói hết đã thấy Luru Mật Nhi căm tức nhìn hắn, không khỏi sờ mũi một cái, hỏi.

Một ngón tay Luru Mật Nhi chỉ vào mũi Phụng Cảnh Duệ cá giận nói: “Trở về phòng của người đi!”

Bất đắc dĩ, Phụng Cảnh Duệ không thể làm gì hơn là sờ mũi một cái, xoay người rời đi.

Đêm khuya, vốn nên là đêm lạnh như nước lại đột nhiên trở nên nóng bức. Luru Mật Nhi lăn qua lộn lại không ngủ được, đột nhiên mở mắt, đồng thời ngồi dậy, nóng quá! Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng phát sốt sao? Tại sao lại nóng như vậy?

“Mật nhi, nàng làm sao vậy?” Âm thanh Phụng Cảnh Duệ từ cửa sổ truyền đến, xoay mình đến giường.

“Tại sao người lại ở chỗ này?” Luru Mật Nhi hỏi hắn.

Phụng Cảnh Duệ im lặng. Giờ tay chạm vào cổ tay Mật Nhi, đồng thời mảy kiếm hơi nhú, là độc tình. Ngay lập tức Phụng Cảnh Duệ khom người rút ra chủy thủ dưới mắt cá chân, không chút do dự nâng tay đâm xuống một dao.

Trong nháy mắt máu đỏ tươi tràn ra, khi Luru Mật Nhi hást chần ra, kêu lên một tiếng: “Người đang làm gì?” Tiếng nói run run, một cổ tay đang chảy máu đến trước bờ môi nàng.

Mùi máu tanh nồng đậm khiến Luru Mật Nhi cau mày: “Người điên rồi!”

“Nhanh lên một chút, mau uống vào!” Phụng Cảnh Duệ nghiêm mặt, trầm giọng nói.

“Ta không muốn! Người đang làm gì vậy? Tại sao lại để ta uống máu của người, người có bệnh à?” Lấy chân đạp lên vết thương của hắn, Luru Mật Nhi tức giận mắng.

Nổi giận kéo tay nàng ra, Phụng Cảnh Duệ đưa cổ tay vào miệng nàng: “Nhanh lên một chút!” Độc tình phát tác giống như xuân dược, hắn không thể nhìn nàng chịu khổ.

Luru Mật Nhi lắc đầu: “Tại sao ta nhất định phải uống máu của người?”

Phụng Cảnh Duệ xoay mặt, gầm lớn một tiếng: “Nhanh uống vào!” Nói xong, không đợi Luru Mật Nhi phản ứng liền đưa cổ tay vào miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thay Đổi Thất Thường.

Ép buộc nhét cổ tay vào miệng nàng, trong đầu Phụng Cảnh Duệ lại hồi tưởng lại lời nói của Diệp Ly Tâm một lần nữa.

Đêm trăng tròn, độc tình này lắm, nếu không đảm bảo có thể giải quyết xong nó, phải dùng cổ vương để áp chế. Hắn đã canh giữ ngoài cửa mấy canh giờ, đến lúc thấy nàng bị độc tình hành hạ mới vào cửa.

Ý thức quay trở lại, Lưu Mật Nhi phát hiện, khi đầu lưỡi đụng phải máu của Phụng Cảnh Duệ cơ thể nóng ran của nàng sẽ tiêu tán đi không ít. Đây là do nguyên nhân gì nàng không biết, chỉ biết là Phụng Cảnh Duệ đã kiên trì xuống tay, nâng cổ tay hắn mút một hộp sau đó buông hắn ra.

“Đù rồi!” Im lặng không tiếng động đứng lên, lấy tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng. Lưu Mật Nhi xoay người bước xuống giường tìm được khăn tay quấn lên cổ tay của Phụng Cảnh Duệ.

Tí tách, một giọt nước mắt rơi trên khăn tay, lập tức thấm ướt thành một ấn ký. Nước mắt giống như sợi trân châu bị đứt, không cảm được chảy mãi. Thực tế, Lưu Mật Nhi cũng không muốn ngăn cản, nắm cổ tay Phụng Cảnh Duệ không nhúc nhích.

Chậm rãi rút tay mình về, Phụng Cảnh Duệ khẽ lắc đầu: “Không đau!”

“Tại sao?” Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn: “Tại sao ta cần phải uống máu của chàng? Tại sao? Đây là vì sao chứ?” Chẳng lẽ về sau nàng cần phải uống máu sống qua ngày sao? Hôm nay là một hộp, về sau này? Đù sao?

Nhìn thật sâu vào ánh mắt của nàng, Phụng Cảnh Duệ bình tĩnh nhìn Lưu Mật Nhi, không có ý định giấu nàng chuyện độc tình. Cuối cùng hắn nói lại với nàng những gì Diệp Ly Tâm đã nói trước đó.

Kinh ngạc nhìn Phụng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hắn: “Chàng nói độc tình trong cơ thể ta sẽ nảy mầm vào đêm trăng tròn, cần máu của chàng để áp chế? Cái này có liên quan gì đến chàng?”

“Trong cơ thể ta có Cổ vương của Diệp Lô Dương. Cổ vương có thể áp chế bất kỳ cổ trùng nào. Vì thế máu của ta có thể khống chế cổ trùng bên trong cơ thể nàng. Hiện giờ nàng có cảm giác mình sẽ tổn thương ta sao? Mật Nhi, ta là thuốc giải của nàng đó!” Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Trong Lưu Mật Nhi trống rỗng, thật lâu sau cũng chưa tiêu hóa hết lời nói của Phụng Cảnh Duệ: “Tại sao chàng lại có Cổ vương?”

“Đây là việc của Diệp Lô Dương!” Phụng Cảnh Duệ không phải rất để ý, dù sao đối với thân thể của hắn chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, hắn sẽ không để ý.

“Việc đó đối với chàng...”

“Không sao!” Phụng Cảnh Duệ lắc đầu: “Mật Nhi, nàng còn lo lắng sao?”

Lưu Mật Nhi im lặng. Độc tình, không nảy mầm cũng không tổn hại, trong lòng nàng rất rõ ràng, chỉ cần cách xa Phụng Cảnh Duệ, độc tình của nàng cũng sẽ không phát tác. Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng biết, hắn là thuốc giải của nàng.

“Mật Nhi à, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu!” Phụng Cảnh Duệ níu non: “Ta là thuốc giải của nàng, không có ta, đồng nghĩa với nàng sống tiếp cũng không ý nghĩa!” Hắn cười nhìn nàng.

“Ta sẽ không vì một người mà đi tìm cái chết!” Chết cần dũng khí và cố gắng quá lớn. Lưu Mật Nhi cho là mình cũng không có dũng khí lớn như vậy để đi tìm cái chết.

“Ta cũng nghĩ vậy!” Phụng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười: “Ta không có ý định để nàng chết!” Thay vì nói hắn là thuốc giải của nàng, không bằng nói nàng là thuốc giải của hắn. Hắn trước sau như một không thích ràng buộc cùng người khác, cho tới nay, có người lẫn trong bụi hoa là vì tìm kiếm một người khác. Mà hắn, chưa bao giờ chạm vào bất kỳ ai. Vô Trần nói là vì hắn đang chờ một người nào đó tồn tại, bởi vì thích sạch sẽ, không thích chạm vào bất kỳ kẻ nào. Hắn đang đợi, đợi người đó xuất hiện.

Phụng Dương là như vậy, hắn cũng như vậy! Phụng Dương có Cơ Hoàn Hoàn. Phụng Cảnh Duệ có Lưu Mật Nhi.

“Chàng yên tâm, ta sẽ không vì chàng mà đi tìm chết!” Lưu Mật Nhi đẩy thân thể hắn ra: “Tình trạng như vậy cần bao lâu?”

“Đưa bé ra đời có thể giúp nàng mang độc tình ra khỏi cơ thể!” Phụng Cảnh Duệ giải thích.

“Nói như vậy, đứa bé có thể bị nguy hiểm không?” Lưu Mật Nhi khẩn trương nói.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu: “Sẽ không, độc tình không có nguy hiểm với đứa bé!”

“Vậy thì tốt!” Lưu Mật Nhi thở ra một hơi.

Bỗng chốc, bên tai truyền đến một tiếng níu non dịu dàng: “Mật Nhi!”

“Hà?” Không hề giây giụa nhìn Phụng Cảnh Duệ, mặc cho hấn ôm.

“Nàng không có phản ứng có nghĩa là, ta bây giờ làm gì với nàng, nàng cũng sẽ không phản đối?” Hấn cười tà mở miệng, đôi tay nhẹ nhàng linh hoạt cời váy của Mật Nhi ra, nhú mảy nhìn nàng.

“Luu mạnh!” Hoi đỏ mặt nhìn Phụng Cảnh Duệ, Luu Mật Nhi giữ tay hấn: “Chàng đang làm gì ở đây?”

“Cởi y phục à!” Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn người trong ngực, nghiêm túc cởi y phục của nàng, vui đến quên trời quên đất.

Đưa tay giữ lấy y phục của mình, Luu Mật Nhi đẩy hấn ra: “Ta cho phép chàng cởi y phục sao?”

“Ta không có cởi à, ta chỉ cởi y phục của nàng thôi nha!” Phụng Cảnh Duệ dù bận vẫn ung dung nói, không có chút cảm giác mặt mình rất dầy.

“Xú nam nhân không biết xấu hổ!” Luu Mật Nhi vừa trốn tay hấn vừa mắng.

“Nam nhân muốn thể diện không thành đại sự, nam nhân phải làm đại sự, nhất định phải có tinh thần không biết xấu hổ!” Phụng Cảnh Duệ cười hi hi nói, thuận tay ném áo khoác Luu Mật Nhi xuống: “Tốt lắm! Tiếp theo là tự nàng cởi, hay là ta giúp nàng?”

“Tự ta không cần, chàng cũng không cần!” Luu Mật Nhi trợn mắt.

“Vẫn là ta tự mình làm thôi!” Phụng Cảnh Duệ xoa xoa tay, gương mặt cười đậm đặng, tiến lại gần Luu Mật Nhi.

Luu Mật Nhi buồn cười: “Nhìn chàng thật buồn nôn!”

“Nàng cứ tùy tiện mắng đi, ta không quan tâm. Tối nay ta giờ trò luu mạnh rồi!” Phụng Cảnh Duệ đưa tay nói.

Cho đến khi bị người đè bên dưới, lúc này Luu Mật Nhi mới cười ra tiếng: “Cái dáng vẻ này làm sao có thể là Cốc chủ Minh cốc, thoát nhìn đúng là một thiếu gia ăn chơi trác táng.”

Phụng Cảnh Duệ cười không đáp, nâng cằm nàng, môi mòng đè lên: “Mật Nhi, ta nhớ nàng muốn chết rồi!”

“Chàng câm miệng!” Luu Mật Nhi cá giận nói.

“Tại sao?”

“Ta không muốn nghe thấy thanh âm của chàng!”

“Nhưng là, làm chuyện này sao có thể không có âm thanh được! Mật Nhi, nàng có thể nhịn được sao?” Lúc nói chuyện, hạ thân lại điên cuồng vận động.

“Ta...uhm...Phụng Cảnh Duệ!” Nàng cắn răng chịu đựng cảm giác tê dại trong cơ thể, dùng sức nhìn chăm chăm Phụng Cảnh Duệ. Người ở trên cười đùa ra tiếng.

Đêm lạnh như nước, không còn lạnh lẽo thì không nói, ngược lại lại có chút nóng. Thân thiết an ủi giữa nam nhân và nữ nhân, từ xưa đã rung động, tình cảm chân thực nguyên thủy, toàn bộ hòa tan trong căn phòng ấm áp.

Lúc lâu sau, từ bên trong truyền đến giọng nói hoài nghi của Luu Mật Nhi:

“Phụng Cảnh Duệ, tay của chàng đang để ở đâu?”

“Mật Nhi, lúc nói ta, sao nàng không nhìn thử tay mình đang ở đâu?” Giọng nói vô tội của Phụng Cảnh Duệ truyền đến.

Luu Mật Nhi nổi giận: “Đó là do chàng kéo tay ta!”

“Nhưng do nàng tự mình làm!”

“Phụng Cảnh Duệ, chàng không muốn nghỉ ngơi sao? Một chết đi được!”

“Mật Nhi, nàng có thể đừng nói chuyện không ngừng trong lúc làm chuyện này không?” Gương mặt Phụng Cảnh Duệ vô lực nói.

“Chàng làm việc của chàng, ta còn không thể nói chuyện sao?”

“Ài, xem ra chỉ còn một biện pháp này thôi!”

Sau đó, cũng không nghe được giọng nói của Luu Mật Nhi nữa, một trận đại chiến bắt đầu!

Một chuyện gì có bắt đầu cũng sẽ có kết thúc, trong lòng Luu Mật Nhi biết rõ, quan hệ với Phụng Cảnh Duệ cũng vì chiều hôm nay mới bắt đầu thay đổi.

Dường như việc của Hoàng thượng chỉ là một khúc nhạc đệm, Luru Mật Nhi không còn nghe Phụng Cảnh Duệ nhắc đến nữa. Đoàn người vẫn tiếp tục du ngoạn như cũ.

Chỉ là nàng luôn nói rằng, có vài người dù cho tới tới lui lui bao nhiêu lần, cũng sẽ gặp mặt.

Hoàng Phủ Minh Nguyệt là như vậy, Ngụy công công cũng là như vậy!

Khi thấy Hoàng Phủ Minh Nguyệt cả người đầm máu xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, Luru Mật Nhi không hiểu nhìn nàng: “Ngươi làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt nắm chặt vật áo Phụng Cảnh Duệ, đưa vật trong tay cho hắn. Phụng Cảnh Duệ không đưa tay ra, ngược lại Luru Mật Nhi lại đưa tay nhận, đợi sau khi thấy rõ vật trong tay, nàng nắm chặt tay Phụng Cảnh Duệ:

“Đây là...”

Nằm trong lòng bàn tay nàng chính là một cây trâm tinh xảo cùng với một cái hà bao nàng đã từng nhìn thấy trên người Phụng Cảnh Duệ. Vật này vốn là vật Phụng Cảnh Duệ mang trên cổ, hình như là do Cơ Hoàn Hoàn đưa cho hắn, không biết từ lúc nào đã ở trong tay Cơ Hoàn Hoàn.

Phụng Cảnh Duệ tiếp nhận nó, nắm chặt lấy nó: “Làm sao ngươi biết có nó?”

Khóe miệng Hoàng Phủ Minh Nguyệt tràn ra một vết máu: “Ngụy công công tìm được. Hắn... đã bắt Cơ Hoàn Hoàn!”

Hồng бет! Nội tâm Luru Mật Nhi hồi hộp, thận trọng nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Ngươi biết Phụng Cảnh Duệ đều biết, trên thế giới này, Phụng Cảnh Duệ ai cũng có thể không cần, chỉ có mẫu thân hắn là bất đồng.

“Trước tiên chúng ta phải làm rõ ràng tình huống!” Luru Mật Nhi nhỏ giọng nói.

Phụng Cảnh Duệ lạnh mặt không mở miệng, im lặng hồi lâu: “Vô Trần, trong vòng nửa canh giờ làm rõ việc này cho ta!”

“Dạ!”

“Ám vệ đâu?” Phụng Cảnh Duệ trầm giọng, vừa dứt lời, mười hai ám vệ hạ xuống xung quanh bọn họ.

“Chủ thượng!”

“Luru lại bốn người! Trong vòng hai ngày trở về Minh cốc! Nếu Cơ Hoàn Hoàn gặp chuyện không may, mang đầu tới gặp.” Không dài dòng lời thôi, Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng phân phó.

“Dạ!” Trong nháy mắt tám ám vệ biến mất, lưu lại bốn người sẵn sàng trận địa đón quân địch.

“Mấy người các ngươi đi thay quần áo đi!” Luru Mật Nhi không nhịn được mở miệng nói. Bọn họ toàn thân áo đen, chỉ lộ ra một đôi mắt sát khí tràn trề.

Nhưng là, ám vệ từ nhỏ đã được huấn luyện, trừ chủ nhân, ai bọn họ cũng không nghe.

Bất đắc dĩ, Luru Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Phụng Cảnh Duệ bên cạnh, hi vọng hắn có thể ra mặt nói vài lời. Bọn họ như vậy quá mức bất mắt.

“Đôi!” Phụng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Bốn ám vệ biến mất trong chớp mắt, sau một phút đồng hồ lại trở lại xung quanh hắn một lần nữa. Luru Mật Nhi thở nhẹ một hơi, có bọn họ, về mặt an toàn không cần lo lắng.

Mang Hoàng Phủ Minh Nguyệt đến y quán, mời người chăm sóc, đoàn người Luru Mật Nhi không thể làm gì khác là trở lại. Lúc trên đường Vô Trần cũng đã nhận được tin tức. Mấy trang giấy đầu tiên đưa đến trước mặt Phụng Cảnh Duệ, hắn dùng lực nắm chặt, trong nháy mắt, tờ giấy biến thành tro bụi.

Ở khoảng cách gần nhất, Luru Mật Nhi có thể tình tường cảm nhận được hơi thở trên người Phụng Cảnh Duệ, hắn đang tức giận.

Chậm rãi tiến lên nắm chặt tay hắn, Luru Mật Nhi không tiếng động ôm chặt cánh tay.

“Đi hoàng cung!” Đột nhiên Phụng Cảnh Duệ mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thay Đổi Thất Thường.

Ép buộc nhét cổ tay vào miệng nàng, trong đầu Phượng Cảnh Duệ lại hồi tưởng lại lời nói của Diệp Ly Tâm một lần nữa.

Đêm trăng tròn, độc tình nảy mầm, nếu không đảm bảo có thể giải quyết xong nó, phải dùng cổ vương để áp chế. Hắn đã canh giữ ngoài cửa mấy canh giờ, đến lúc thấy nàng bị độc tình hành hạ mới vào cửa.

Ý thức quay trở lại, Lưu Mật Nhi phát hiện, khi đầu lưỡi đụng phải máu của Phượng Cảnh Duệ cơ thể nóng ran của nàng sẽ tiêu tán đi không ít. Đây là do nguyên nhân gì nàng không biết, chỉ biết là Phượng Cảnh Duệ đã kiên trì xuống tay, nâng cổ tay hắn nút một hộp sau đó buông hắn ra.

“Đủ rồi!” Im lặng không tiếng động đứng lên, lấy tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng, Lưu Mật Nhi xoay người bước xuống giường tìm được khăn tay quấn lên cổ tay của Phượng Cảnh Duệ.

Tỉ tách, một giọt nước mắt rơi trên khăn tay, lập tức thấm ướt thành một ấn ký. Nước mắt giống như sợi trân châu bị đứt, không cầm được chảy mãi. Thực tế, Lưu Mật Nhi cũng không muốn ngăn cản, nắm cổ tay Phượng Cảnh Duệ không nhúc nhích.

Chậm rãi rút tay mình về, Phượng Cảnh Duệ khẽ lắc đầu: “Không đau!”

“Tại sao?” Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn: “Tại sao ta cần phải uống máu của chàng? Tại sao? Đây là vì sao chứ?” Chẳng lẽ về sau nàng cần phải uống máu sống qua ngày sao? Hôm nay là một hộp, về sau này? Đủ sao?

Nhìn thật sâu vào ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nhìn Lưu Mật Nhi, không có ý định giấu nàng chuyện độc tình. Cuối cùng hắn nói lại với nàng những gì Diệp Ly Tâm đã nói trước đó.

Kinh ngạc nhìn Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hắn: “Chàng nói độc tình trong cơ thể ta sẽ nảy mầm vào đêm trăng tròn, cần máu của chàng để áp chế? Cái này có liên quan gì đến chàng?”

“Trong cơ thể ta có Cổ vương của Diệp Lâu Dương. Cổ vương có thể áp chế bất kỳ cổ trùng nào. Vì thế máu của ta có thể khống chế cổ trùng bên trong cơ thể nàng. Hiện giờ nàng có cảm giác mình sẽ tổn thương ta sao? Mật Nhi, ta là thuốc giải của nàng đó!” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Trong Lưu Mật Nhi trống rỗng, thật lâu sau cũng chưa tiêu hóa hết lời nói của Phượng Cảnh Duệ: “Tại sao chàng lại có Cổ vương?”

“Đây là việc của Diệp Lâu Dương!” Phượng Cảnh Duệ không phải rất để ý, dù sao đối với thân thể của hắn chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, hắn sẽ không để ý.

“Việc đó đối với chàng...”

“Không sao!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Mật Nhi, nàng còn lo lắng sao?”

Lưu Mật Nhi im lặng. Độc tình, không nảy mầm cũng không tổn hại, trong lòng nàng rất rõ ràng, chỉ cần cách xa Phượng Cảnh Duệ, độc tình của nàng cũng sẽ không phát tác. Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng biết, hắn là thuốc giải của nàng.

“Mật Nhi à, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu!” Phượng Cảnh Duệ níu non: “Ta là thuốc giải của nàng, không có ta, đồng nghĩa với nàng sống tiếp cũng không ý nghĩa!” Hắn cười nhìn nàng.

“Ta sẽ không vì một người mà đi tìm cái chết!” Chết cần dũng khí và cố gắng quá lớn. Lưu Mật Nhi cho là mình cũng không có dũng khí lớn như vậy để đi tìm cái chết.

“Ta cũng nghĩ vậy!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười: “Ta không có ý định để nàng chết!” Thay vì nói hắn là thuốc giải của nàng, không bằng nói nàng là thuốc giải của hắn. Hắn trước sau như một không thích ràng buộc cùng người khác, cho tới nay, có người lần trong bụi hoa là vì tìm kiếm một người khác. Mà hắn, chưa bao giờ chạm vào bất kỳ ai. Vô Trần nói là vì hắn đang chờ một người nào đó tồn tại, bởi vì thích sạch sẽ, không thích chạm vào bất kỳ kẻ nào. Hắn đang đợi, đợi người đó xuất hiện.

Phượng Dương là như vậy, hắn cũng như vậy! Phượng Dương có Cơ Hoàn Hoàn. Phượng Cảnh Duệ có Lưu Mật Nhi.

“Chàng yên tâm, ta sẽ không vì chàng mà đi tìm chết!” Lưu Mật Nhi đẩy thân thể hắn ra: “Tình trạng như vậy cần bao lâu?”

“Đưa bé ra đời có thể giúp nàng mang độc tình ra khỏi cơ thể!” Phượng Cảnh Duệ giải thích.

“Nói như vậy, đứa bé có thể bị nguy hiểm không?” Lưu Mật Nhi khẩn trương nói.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Sẽ không, độc tình không có nguy hiểm với đứa bé!”

“Vậy thì tốt!” Luru Mật Nhi thở ra một hơi.

Bỗng chốc, bên tai truyền đến một tiếng nỉ non dịu dàng: “Mật Nhi!”

“Hả?” Không hề giây giụa nhìn Phụng Cảnh Duệ, mặc cho hấn ôm.

“Nàng không có phản ứng có nghĩa là, ta bây giờ làm gì với nàng, nàng cũng sẽ không phản đối?” Hấn cười tà mở miệng, đôi tay nhẹ nhàng linh hoạt cời váy của Mật Nhi ra, nhú mày nhìn nàng.

“Luru mạnh!” Hối đỏ mặt nhìn Phụng Cảnh Duệ, Luru Mật Nhi giữ tay hấn: “Chàng đang làm gì ở đây?”

“Cời y phục à!” Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn người trong ngực, nghiêm túc cời y phục của nàng, vui đến quên trời quên đất.

Đưa tay giữ lấy y phục của mình, Luru Mật Nhi đẩy hấn ra: “Ta cho phép chàng cời y phục sao?”

“Ta không có cời à, ta chỉ cời y phục của nàng thôi nha!” Phụng Cảnh Duệ dù bận vẫn ung dung nói, không có chút cảm giác mặt mình rất dày.

“Xú nam nhân không biết xấu hổ!” Luru Mật Nhi vừa trốn tay hấn vừa mắng.

“Nam nhân muốn thể diện không thành đại sự, nam nhân phải làm đại sự, nhất định phải có tinh thần không biết xấu hổ!” Phụng Cảnh Duệ cười hi hi nói, thuận tay ném áo khoác Luru Mật Nhi xuống: “Tốt lắm! Tiếp theo là tự nàng cời, hay là ta giúp nàng?”

“Tự ta không cần, chàng cũng không cần!” Luru Mật Nhi tròn mắt.

“Vẫn là ta tự mình làm thôi!” Phụng Cảnh Duệ xoa xoa tay, gương mặt cười đậm đặng, tiến lại gần Luru Mật Nhi.

Luru Mật Nhi buồn cười: “Nhìn chàng thật buồn nôn!”

“Nàng cứ tùy tiện mắng đi, ta không quan tâm. Tối nay ta giờ trò lưu manh rồi!” Phụng Cảnh Duệ đưa tay nói.

Cho đến khi bị người đè bên dưới, lúc này Luru Mật Nhi mới cười ra tiếng: “Cái đáng về này làm sao có thể là Cốc chủ Minh cốc, thoát nhìn đúng là một thiếu gia ăn chơi trác táng.”

Phụng Cảnh Duệ cười không đáp, nâng cằm nàng, môi mòng đè lên: “Mật Nhi, ta nhớ nàng muốn chết rồi!”

“Chàng câm miệng!” Luru Mật Nhi cả giận nói.

“Tại sao?”

“Ta không muốn nghe thấy thanh âm của chàng!”

“Nhưng là, làm chuyện này sao có thể không có âm thanh được! Mật Nhi, nàng có thể nhịn được sao?” Lúc nói chuyện, hạ thân lại điên cuồng vận động.

“Ta...uhm...Phụng Cảnh Duệ!” Nàng cắn răng chịu đựng cảm giác tê dại trong cơ thể, dùng sức nhìn chăm chăm Phụng Cảnh Duệ. Người ở trên cười đùa ra tiếng.

Đêm lạnh như nước, không còn lạnh lẽo thì không nói, ngược lại lại có chút nóng. Thân thiết an ủi giữa nam nhân và nữ nhân, từ xưa đã rung động, tình cảm chân thực nguyên thủy, toàn bộ hòa tan trong căn phòng ấm áp.

Lúc lâu sau, từ bên trong truyền đến giọng nói hoài nghi của Luru Mật Nhi:

“Phụng Cảnh Duệ, tay của chàng đang để ở đâu?”

“Mật Nhi, lúc nói ta, sao nàng không nhìn thử tay mình đang ở đâu?” Giọng nói vô tội của Phụng Cảnh Duệ truyền đến.

Luru Mật Nhi nổi giận: “Đó là do chàng kéo tay ta!”

“Nhưng do nàng tự mình làm!”

“Phụng Cảnh Duệ, chàng không muốn nghỉ ngơi sao? Mệt chết đi được!”

“Mật Nhi, nàng có thể đừng nói chuyện không ngừng trong lúc làm chuyện này không?” Gương mặt Phụng Cảnh Duệ vô lực nói.

“Chàng làm việc của chàng, ta còn không thể nói chuyện sao?”

“Ai, xem ra chỉ còn một biện pháp này thôi!”

Sau đó, cũng không nghe được giọng nói của Luru Mật Nhi nữa, một trận đại chiến bắt đầu!

Một chuyện gì có bắt đầu cũng sẽ có kết thúc, trong lòng Luru Mật Nhi biết rõ, quan hệ với Phụng Cảnh Duệ cũng vì chiều hôm nay mới bắt đầu thay đổi.

Dường như việc của Hoàng Phủ Minh Nguyệt chỉ là một khúc nhạc đệm, Luru Mật Nhi không còn nghe Phụng Cảnh Duệ nhắc đến nữa. Đoàn người vẫn tiếp tục du ngoạn như cũ.

Chỉ là nàng luôn nói rằng, có vài người dù cho tới tới lui lui bao nhiêu lần, cũng sẽ gặp mặt.

Hoàng Phủ Minh Nguyệt là như vậy, Ngụy công công cũng là như vậy!

Khi thấy Hoàng Phủ Minh Nguyệt cả người đầm máu xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, Luru Mật Nhi không hiểu nhìn nàng: “Ngươi làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt nắm chặt vật áo Phụng Cảnh Duệ, đưa vật trong tay cho hắn. Phụng Cảnh Duệ không đưa tay ra, ngược lại Luru Mật Nhi lại đưa tay nhận, đợi sau khi thấy rõ vật trong tay, nàng nắm chặt tay Phụng Cảnh Duệ:

“Đây là...”

Nằm trong lòng bàn tay nàng chính là một cây trăm tinh xảo cùng với một cái hà bao nàng đã từng nhìn thấy trên người Phụng Cảnh Duệ. Vật này vốn là vật Phụng Cảnh Duệ mang trên cổ, hình như là do Cơ Hoàn Hoàn đưa cho hắn, không biết từ lúc nào đã ở trong tay Cơ Hoàn Hoàn.

Phụng Cảnh Duệ tiếp nhận nó, nắm chặt lấy nó: “Làm sao ngươi biết có nó?”

Khóe miệng Hoàng Phủ Minh Nguyệt tràn ra một vết máu: “Ngụy công công tìm được. Hắn... đã bắt Cơ Hoàn Hoàn!”

Hồng бет! Nội tâm Luru Mật Nhi hồi hộp, thận trọng nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Người biết Phụng Cảnh Duệ đều biết, trên thế giới này, Phụng Cảnh Duệ ai cũng có thể không cần, chỉ có mẫu thân hắn là bất đồng.

“Trước tiên chúng ta phải làm rõ ràng tình huống!” Luru Mật Nhi nhỏ giọng nói.

Phụng Cảnh Duệ lạnh mặt không mở miệng, im lặng hồi lâu: “Vô Trần, trong vòng nửa canh giờ làm rõ việc này cho ta!”

“Dạ!”

“Ám vệ đâu?” Phụng Cảnh Duệ trầm giọng, vừa dứt lời, mười hai ám vệ hạ xuống xung quanh bọn họ.

“Chủ thượng!”

“Luru lại bốn người! Trong vòng hai ngày trở về Minh cốc! Nếu Cơ Hoàn Hoàn gặp chuyện không may, mang đầu tới gặp.” Không dài dòng lời thôi, Phụng Cảnh Duệ nhanh chóng phân phó.

“Dạ!” Trong nháy mắt tám ám vệ biến mất, lưu lại bốn người sẵn sàng trận địa đón quân địch.

“Mấy người các ngươi đi thay quần áo đi!” Luru Mật Nhi không nhịn được mở miệng nói. Bọn họ toàn thân áo đen, chỉ lộ ra một đôi mắt sát khí tràn trề.

Nhưng là, ám vệ từ nhỏ đã được huấn luyện, trừ chủ nhân, ai bọn họ cũng không nghe.

Bất đắc dĩ, Luru Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Phụng Cảnh Duệ bên cạnh, hi vọng hắn có thể ra mặt nói vài lời. Bọn họ như vậy quá mức bất mắt.

“Đổi!” Phụng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Bốn ám vệ biến mất trong chớp mắt, sau một phút đồng hồ lại trở lại xung quanh hắn một lần nữa. Luru Mật Nhi thở nhẹ một hơi, có bọn họ, về mặt an toàn không cần lo lắng.

Mang Hoàng Phủ Minh Nguyệt đến y quán, mời người chăm sóc, đoàn người Luru Mật Nhi không thể làm gì khác là trở lại. Lúc trên đường Vô Trần cũng đã nhận được tin tức. Mấy trang giấy đầu tiên đưa đến trước mặt Phụng Cảnh Duệ, hắn dùng lực nắm chặt, trong nháy mắt, tờ giấy biến thành tro bụi.

Ở khoảng cách gần nhất, Luru Mật Nhi có thể tình tường cảm nhận được hơi thở trên người Phụng Cảnh Duệ, hắn đang tức giận.

Chậm rãi tiến lên nắm chặt tay hắn, Luru Mật Nhi không tiếng động ôm chặt cánh tay.

“Đi hoàng cung!” Đột nhiên Phụng Cảnh Duệ mở miệng.

[/size]

Có bài mới Re: [Xuyên không] Canh một leo tường, canh hai lên vào phòng - Hân Linh - Điểm: 11

[size=150]Chương 104. Nhiều thêm một tỷ tỷ.

Edit Thanh Thanh Mạn

Thăm thính hoàng cung vào ban đêm Lư Mật Nhi còn có thể hiểu, hiện tại giữa thanh thiên bạch nhật, đường hoàng đi vào hoàng cung, Phụng Cảnh Duệ không có làm chứ?

Đưa tay kéo y phục hẳn, Phụng Cảnh Duệ dừng bước, quay đầu ngưng mắt nhìn Lư Mật Nhi, nhũ mày hỏi.

“Ban ngày?”

“Ta có biện pháp!” Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm trong chốc lát: “Yên tâm đi!” Hắn nói được làm được.

Trong lòng Lư Mật Nhi thoáng qua tia khác thường, thành thật mà nói, nàng thật không hiểu Phụng Cảnh Duệ này. Trên thế giới này giống như không có chuyện gì hắn không làm được, bất kể là làm bất cứ việc gì, hắn đều chắc chắn như vậy, cho dù trong đó có nghịch cảnh, hắn cũng là đáng về đã chuẩn bị sẵn.

“Đừng lo lắng!” Nắm chặt tay nàng, Phụng Cảnh Duệ vỗ vỗ vai nàng, dắt nàng đi.

Khi đang nói chuyện, đoàn người đi tới trước cửa hoàng cung, không ngoài ý muốn bị người cản lại ngoài cửa, một đám Ngự lâm quân bộ mặt sát khí nhìn bọn họ.

“Nơi này không phải là nơi các ngươi có thể tới, rút nhanh lên!”

Lư Mật Nhi giận dữ trừng người nói chuyện một cái, theo bản năng nhìn sang Phụng Cảnh Duệ, Phụng Cảnh Duệ đứng chấp tay, môi mỏng khẽ nhếch.

Ngược lại Vô Trần tiến lên một bước, lấy một lệnh bài từ trong ngực ra, quơ quơ trước mặt Ngự lâm quân. Chỉ thấy trong nháy mắt Ngự lâm quân thay đổi sắc mặt, đồng loạt tránh ra, đám người lùi ra thành một con đường.

Lư Mật Nhi bước lên, nhìn mấy lần cũng không thấy rõ, Phụng Cảnh Duệ đưa tay nắm lấy cánh tay nàng: “Nàng làm gì vậy?” Hắn buồn cười mở miệng.

“Xem xem Vô Trần cảm thấy gì? Sao lại có tác dụng như vậy chứ?”

“Kim bài miễn tử, như đích thân Hoàng thượng tới!” Phụng Cảnh Duệ cười khẽ mở miệng.

“Tại sao hắn có thể có vật kia? Chẳng lẽ Vô Trần có một thân phận liên hệ với hoàng tộc khác sao?” Lư Mật Nhi nhướn mày hỏi.

“Cô nương, người quá đề cao Vô Trần rồi, Vô Trần không có bối cảnh cao như thế!”

“Vậy các người lấy được từ đâu?” Lư Mật Nhi không hiểu mở miệng.

Ánh mắt của Vô Trần nhìn về phía Phụng Cảnh Duệ, sau đó cười không nói.

Lư Mật Nhi lập tức nhìn Phụng Cảnh Duệ: “Này, chẳng lấy được từ đâu?”

“Đêm đó tiện tay cầm!”

Nghe vậy, Lư Mật Nhi hung hăng giật giật khóe miệng. Tiện tay cầm? Chỉ có một chút thời gian như vậy, sao hắn có thể mượn gió bẻ măng lấy một món đồ chơi của người ta rồi? Không quý trọng thì không lấy, lại cố tình lấy kim bài miễn tử. Hoàng đế lão nhai kia có một xấp kim bài miễn tử dày à, hắn tùy tiện là có thể lấy được?

“Mật Nhi, về mặt của nàng là sao đây?” Phụng Cảnh Duệ không biết nên khóc hay nên cười nói.

“Không có, chỉ là ta thấy kì quái, kim bài của hoàng thượng lão tử thật nhiều!” Nàng nhớ không có nhiều người có được kim bài này.

“Ta lấy từ trên y phục của hoàng thượng!” Phụng Cảnh Duệ mặt không đỏ tim không đập nói.

“...Chẳng thực can đảm!” Lư Mật Nhi nuốt nước miếng: “Ta cần phải chờ ở bên ngoài rồi!”

Phụng Cảnh Duệ nhu nhu trán: “Nàng không thể rời khỏi ta!” Hắn lạnh nhạt nói.

“Tại sao?”

“Giao nàng cho bất kì ai ta đều không yên tâm!” Phụng Cảnh Duệ bình tĩnh nói.

Bước chân Lưu Mật Nhi ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn hấn một cái, không nói gì tiếp tục đi.

Một khối kim bài hình như rất hữu dụng, một đường thông suốt, rất nhanh bọn họ được đưa đến ngự hoa viên, dĩ nhiên đầu tiên nhìn thấy không phải là Hoàng đế lão tử, mà ngược lại là Ngụy công công sắc mặt trắng bệch.

Phát hiện Phụng Cảnh Duệ bình tĩnh, Lưu Mật Nhi biết, người này căn bản không hề lo lắng, chỉ sợ mục đích hấn tới nơi này không phải để thấy hoàng thượng mà là để thấy Ngụy công công.

Thấy đám người Phụng Cảnh Duệ, Ngụy công công không có chút ngoài ý muốn nào, hình như hấn chờ đã lâu rồi.

“Đã lâu không gặp!”

Phụng Cảnh Duệ cười nói: “Người phô trương như vậy là để ta tới đây, bây giờ ta đã tới rồi! Mẫu thân ta đâu?”

“Làm sao mẹ người có thể ở trong tay ta?” Ngụy công công cười to: “Ta biết chắc chắn Hoàng Phủ Minh Nguyệt sẽ đi tìm người!”

Sắc mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh lẽo: “Người gạt ta?”

“Không, mặc kệ là Cơ Hoàn Hoàn có ở trong tay ta hay không thì người cũng ở trong tay ta, ta đều có thể đạt được mục đích của mình!” Ngụy công công mỉm cười giờ giờ cái ly trong tay.

Lưu Mật Nhi không tự chủ nấp sau lưng Phụng Cảnh Duệ, thì ra đây là một cái bẫy, nhưng chỉ một lần này, ngay cả Hoàng Phủ Minh Nguyệt cũng bị lôi vào, cuối cùng lão già này muốn làm gì?

“Tiểu cô nương tránh cái gì mà tránh? Người nhìn ta không thấy quen mắt sao?” Ánh mắt Ngụy công công như nhìn ra từng mi-cro-met.

Ho nhẹ một tiếng, Lưu Mật Nhi lắc mình tiến lên, cười liếc nhìn Ngụy công công: “Đúng vậy, ta nhìn ngài cảm thấy rất quen mắt, chỉ là bây giờ ta không biết nên gọi ngài là gì? Tỷ tỷ?”

Phụt, Phụng Cảnh Duệ không chút khách khí bật cười. Đối diện gương mặt nháy mắt thay đổi của Ngụy công công, hấn buồn cười nói: “Xin lỗi, thật muốn cười!”

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hấn: “Buồn cười sao?”

“Dĩ nhiên, không phải ta nên chúc mừng nàng có thêm một tỷ tỷ sao?” Phụng Cảnh Duệ nghiêm nghị nói.

“Ta không thấy có gì vui cả! Dù sao người tỷ tỷ này cũng không giống người khác, ta lo lắng người khác chê cười ta!” Lưu Mật Nhi dù bận vẫn ung dung nói.

Thật là đáng yêu, Phụng Cảnh Duệ ôm thật chặt Lưu Mật Nhi: “Mật Nhi thật đáng yêu!”

“Cảm ơn, ta cũng thấy như vậy!” Lưu Mật Nhi không chút khách khí gật đầu.

Ngụy công công chỉ ngưng mắt nhìn hai người, cười nhạt không nói gì. Hoàn toàn không tức giận vì lời nói của bọn họ.

“Xin lỗi, gia giáo không nghiêm! Đừng thấy lạ!” Phụng Cảnh Duệ không có thành ý nói.

“Ta sẽ không so đo với trẻ con!” Ngụy công công cười nhạt.

Phụng Cảnh Duệ không nói gì, kéo Lưu Mật Nhi ngồi xuống: “Đói bụng không?” Xem như hoàn toàn đang ở nhà mình, không chút khách khí.

“Có chút! Đây, tỷ tỷ, lấy ít đồ ăn tới đây đi!” Lưu Mật Nhi chống cằm nói.

Ngụy công công quay đầu phân phó: “Đưa chút điểm tâm đến đây!”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Lưu Mật Nhi cười ngọt ngào. Không quan tâm lời của nàng sẽ làm cho Ngụy công không vui.

Ngụy công công nhưn mày cười một tiếng: “Không cần khách khí, cứ ăn no, bữa tiếp theo không biết sẽ ăn ở đâu!”

“Vậy ta cũng không khách khí, tỷ tỷ!” Một miếng này Lưu Mật Nhi gọi tỷ tỷ không được thuận miệng.

Phụng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, chỉ nhếch môi cười. Lặng lặng nhìn động tác của Lưu Mật Nhi, không nói gì. Không ngăn cản cũng không nói thêm.

Điểm tâm đưa lên bàn, Lưu Mật Nhi ăn một miếng, không quên chia cho Vô Trần và Vô Ngân sau lưng.

“Các ngươi không lo lắng mình không ra được?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Lo lắng cái gì? Nàng sẽ đưa bọn ta ra ngoài mà!” Nói xong cúi đầu nhìn Lư Mật Nhi: “Nàng ăn no chưa?”

“Không sai biệt lắm! Vô Ngân bánh này ăn thật ngon, hành lý đâu rồi, mang về trên đường ăn!” Lư Mật Nhi quay đầu nói.

Vô Ngân tự nhiên đi tới, mọi người hoàn toàn làm như không thấy Ngụy công công.

Ngụy công công, hoàng thượng muốn gặp đám người Phượng công tử!”

Động tác trên tay Ngụy công công dừng lại: “Làm sao hoàng thượng biết bọn họ tới?”

“Ồ!” Lư Mật Nhi gật đầu một cái: “Vô Trần, ngươi đem cái đồ chơi kia lấy ra xem chút!” Bấy giờ Lư Mật Nhi đã trở thành người phát ngôn của đám người Phượng Cảnh Duệ. Ai bảo bọn họ đều không nói chuyện.

Vô Trần theo lời nàng lấy kim bài ra. Bốn phía lập tức quỳ xuống, dù là Ngụy công công cũng phải quỳ xuống. Lư Mật Nhi quệt miệng, đứng lên: “Đi thôi, ăn no rồi đi gặp hoàng thượng đi!”

Ngụy công công không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn nhóm người rời khỏi tầm mắt của hắn, tà ác nâng khóe môi: “Một tiểu tử chưa dứt sữa, có thể làm được gì?” Hắn căn bản không để hoàng đế trong mắt.

Rời khỏi tầm mắt Ngụy công công, lúc này Lư Mật Nhi mới nhỏ giọng mở miệng: “Hắn cứ thả chúng ta đi như vậy?”

“Nào sẽ dễ dàng như vậy?” Phượng Cảnh Duệ mở miệng: “Vì hắn cảm thấy trong hoàng cung đều nằm trong bàn tay của hắn.

“Sao hắn tự tin như vậy?”

“Cô nương a, người nghĩ, chúng ta muốn gặp hoàng thượng, lúc này hắn có thể dám cản lại, điều này nói rõ cái gì? Ở nơi hoàng cung này, hắn nói chuyện sẽ giữ lời!” Vô Trần giải thích.

“Là như vậy sao?” Lư Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ: “Là vậy. Hắn muốn làm hoàng đế à?”

“Không biết!” Hắn cũng không có hứng thú, Phượng Cảnh Duệ ôm nàng: “Đợi lúc nữa đừng nói chuyện!”

“Được!” Lư Mật Nhi gật đầu một cái, biết Phượng Cảnh Duệ có lời muốn nói.

Bị gã thái giám dẫn đi thật lâu mới dừng lại, dẫn vào một căn phòng, Lư Mật Nhi lại gặp hoàng đế suy nhược. Bởi vì lúc trước Phượng Cảnh Duệ có nói, vị hoàng đế này không phải chỉ nhìn mặt ngoài. Sau lưng không chừng hắn có thể làm ra bao nhiêu chuyện! Cộng thêm trước đó Phượng Cảnh Duệ đã nói, không để cho nàng mở miệng. Nàng bình tĩnh nhìn Hoàng đế.

“Các ngươi đi xuống đi!” Giường êm vàng kim, Hoàng đế nhẹ giọng nói ra, ý bảo người bên cạnh rời đi.

Trong chớp mắt, trong phòng to lớn chỉ còn lại mấy người bọn hắn.

Hoàng thượng nhìn lướt qua, chậm rãi mở miệng: “Các vị tùy ý ngồi!”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày nhìn lướt qua cửa: “Phượng Cảnh Duệ chần chờ cho hoàng thượng!”

“Đa tạ!” Khóe miệng hoàng thượng chứa đựng nụ cười chậm rãi mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ dẫn Lư Mật Nhi chậm rãi đến bên cạnh hoàng thượng, ngồi xuống, cũng không có động tác khác.

Lư Mật Nhi nghi ngờ nhìn hai người, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Phượng Cảnh Duệ. Coi như nàng không hiểu, cũng biết, ngồi ngang hàng với hoàng đế sẽ trở thành tội nhân, hắn lại tỏ vẻ không có gì.

Mắt thấy hai người một nói một trả lời, Lư Mật Nhi bắt đầu có chút buồn ngủ rồi.

Nhận thấy bả vai nặng nề, Phượng Cảnh Duệ nghiêng người ôm Lư Mật Nhi vào trong lòng rồi cúi xuống ôm người lên, ý bảo hoàng đế: “Nhường một chút!”

Hoàng đế che miệng không nói, đứng dậy khỏi giường tìm một nơi ngồi xuống.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lư Mật Nhi đặt lên giường, đưa tay kéo cái mền sáng màu đắp lên người Mật Nhi. Lúc này mới xoay người ngồi trên giường hẹp đưa mắt nhìn hoàng đế đối diện. Bỗng nhiên, tư hồng trong tay bắn ra, quấn trên cổ tay hoàng đế, Phượng Cảnh Duệ đưa tay bắt lấy. Chợt khẽ run, tư hồng trở lại ống tay áo.

“Không tệ, ngươi rất cẩn thận uống thuốc!”

“Cám ơn!” Hoàng đế cười nói, cũng không quan tâm vị trí hiện giờ của mình và Phụng Cảnh Duệ. Tặng giường hẹp cho Lưu Mật Nhi, hẳn hoàn toàn không để ý.

“Người tìm được kẻ hạ độc rồi?” Phụng Cảnh Duệ hỏi tiếp.

“Tìm được!” Hoàng đế cười: “Người cũng tìm hắn?”

“Không tìm!” Phụng Cảnh Duệ ngẩng đầu: “Mượn mật đạo của Hoàng thượng dùng một chút, ta muốn rời đi!”

Giương mặt hoàng đế khẽ nhúc nhích, việc hoàng cung có mật đạo trừ Hoàng đế mỗi triều, không có mấy người biết, người này...

“Rốt cuộc người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nhiều Thêm Một Tỷ Tỷ.

Thăm thính hoàng cung vào ban đêm Lưu Mật Nhi còn có thể hiểu, hiện tại giữa thanh thiên bạch nhật, đường hoàng đi vào hoàng cung, Phụng Cảnh Duệ không có làm chứ?

Đưa tay kéo y phục hắn, Phụng Cảnh Duệ dừng bước, quay đầu ngưng mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nhíu mày hỏi.

“Ban ngày?”

“Ta có biện pháp!” Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm trong chốc lát: “Yên tâm đi!” Hắn nói được làm được.

Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua tia khác thường, thành thật mà nói, nàng thật không hiểu Phụng Cảnh Duệ này. Trên thế giới này giống như không có chuyện gì hắn không làm được, bất kể là làm bất cứ việc gì, hắn đều chắc chắn như vậy, cho dù trong đó có nghịch cảnh, hắn cũng là đáng về đã chuẩn bị sẵn.

“Đừng lo lắng!” Nắm chặt tay nàng, Phụng Cảnh Duệ vỗ vỗ vai nàng, dắt nàng đi.

Khi đang nói chuyện, đoàn người đi tới trước cửa hoàng cung, không ngoài ý muốn bị người cản lại ngoài cửa, một đám Ngự lâm quân bộ mặt sát khí nhìn bọn họ.

“Nơi này không phải là nơi các người có thể tới, rút nhanh lên!”

Lưu Mật Nhi giận dữ trừng người nói chuyện một cái, theo bản năng nhìn sang Phụng Cảnh Duệ, Phụng Cảnh Duệ đứng chấp tay, môi mím khẽ nhếch.

Ngược lại Vô Trần tiến lên một bước, lấy một lệnh bài từ trong ngực ra, quơ quơ trước mặt Ngự lâm quân. Chỉ thấy trong nháy mắt Ngự lâm quân thay đổi sắc mặt, đồng loạt tránh ra, đám người lùi ra thành một con đường.

Lưu Mật Nhi bước lên, nhìn mấy lần cũng không thấy rõ, Phụng Cảnh Duệ đưa tay nắm lấy cánh tay nàng: “Nàng làm gì vậy?” Hắn buồn cười mở miệng.

“Xem xem Vô Trần cảm thấy gì? Sao lại có tác dụng như vậy chứ?”

“Kim bài miễn tử, như đích thân Hoàng thượng tới!” Phụng Cảnh Duệ cười khẽ mở miệng.

“Tại sao hắn có thể có vật kia? Chẳng lẽ Vô Trần có một thân phận liên hệ với hoàng tộc khác sao?” Lưu Mật Nhi nhướn mày hỏi.

“Cô nương, người quá đề cao Vô Trần rồi, Vô Trần không có bối cảnh cao như thế!”

“Vậy các người lấy được từ đâu?” Lưu Mật Nhi không hiểu mở miệng.

Ánh mắt của Vô Trần nhìn về phía Phụng Cảnh Duệ, sau đó cười không nói.

Lưu Mật Nhi lập tức nhìn Phụng Cảnh Duệ: “Này, chàng lấy được từ đâu?”

“Đem đó tiện tay cầm!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi hung hăng giật giật khoe miệng. Tiện tay cầm? Chỉ có một chút thời gian như vậy, sao hắn có thể mượn gió bẻ măng lấy một món đồ chơi của người ta rồi? Không quý trọng thì không lấy, lại cố tình lấy kim bài miễn tử. Hoàng đế lão nhi kia có một xấp kim bài miễn tử dày à, hắn tùy tiện là có thể lấy được?

“Mật Nhi, về mặt của nàng là sao đây?” Phụng Cảnh Duệ không biết nên khóc hay nên cười nói.

“Không có, chỉ là ta thấy kì quái, kim bài của hoàng thượng lão tử thật nhiều!” Nàng nhớ không có nhiều người có được kim bài này.

“Ta lấy từ trên y phục của hoàng thượng!” Phụng Cảnh Duệ mặt không đỏ tìm không đập nói.

“...Chàng thực can đảm!” Lưu Mật Nhi nuốt nước miếng: “Ta cần phải chờ ở bên ngoài rồi!”

Phụng Cảnh Duệ nhu nhu trán: “Nàng không thể rời khỏi ta!” Hắn lạnh nhạt nói.

“Tại sao?”

“Giao nàng cho bất kì ai ta đều không yên tâm!” Phụng Cảnh Duệ bình tĩnh nói.

Bước chân Lưu Mật Nhi ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, không nói gì tiếp tục đi.

Một khối kim bài hình như rất hữu dụng, một đường thông suốt, rất nhanh bọn họ được đưa đến ngự hoa viên, dĩ nhiên đầu tiên nhìn thấy không phải là Hoàng đế lão tử, mà ngược lại là Ngụy công công sắc mặt trắng bệch.

Phát hiện Phụng Cảnh Duệ bình tĩnh, Lưu Mật Nhi biết, người này căn bản không hề lo lắng, chỉ sợ mục đích hắn tới nơi này không phải để thấy hoàng thượng mà là để thấy Ngụy công công.

Thấy đám người Phụng Cảnh Duệ, Ngụy công công không có chút ngoài ý muốn nào, hình như hắn chờ đã lâu rồi.

“Đã lâu không gặp!”

Phụng Cảnh Duệ cười nói: “Người phô trương như vậy là để ta tới đây, bây giờ ta đã tới rồi! Mẫu thân ta đâu?”

“Làm sao mẹ ngươi có thể ở trong tay ta?” Ngụy công công cười to: “Ta biết chắc chắn Hoàng Phủ Minh Nguyệt sẽ đi tìm ngươi!”

Sắc mặt Phụng Cảnh Duệ lạnh lẽo: “Ngươi gạt ta?”

“Không, mặc kệ là Cơ Hoàn Hoàn có ở trong tay ta hay không thì ngươi cũng ở trong tay ta, ta đều có thể đạt được mục đích của mình!” Ngụy công công mỉm cười giờ giờ cái ly trong tay.

Lưu Mật Nhi không tự chủ nấp sau lưng Phụng Cảnh Duệ, thì ra đây là một cái bẫy, nhưng chỉ một lần này, ngay cả Hoàng Phủ Minh Nguyệt cũng bị lôi vào, cuối cùng lão già này muốn làm gì?

“Tiểu cô nương tránh cái gì mà tránh? Ngươi nhìn ta không thấy quen mắt sao?” Ánh mắt Ngụy công công như nhìn ra từng mi-cro-met.

Ho nhẹ một tiếng, Lưu Mật Nhi lắc mình tiến lên, cười liếc nhìn Ngụy công công: “Đúng vậy, ta nhìn ngài cảm thấy rất quen mắt, chỉ là bây giờ ta không biết nên gọi ngài là gì? Tỷ tỷ?”

Phụt, Phụng Cảnh Duệ không chút khách khí bật cười. Đối diện gương mặt nháy mắt thay đổi của Ngụy công công, hắn buồn cười nói: “Xin lỗi, thật muốn cười!”

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hắn: “Buồn cười sao?”

“Dĩ nhiên, không phải ta nên chúc mừng nàng có thêm một tỷ tỷ sao?” Phụng Cảnh Duệ nghiêm nghị nói.

“Ta không thấy có gì vui cả! Dù sao người tỷ tỷ này cũng không giống người khác, ta lo lắng người khác chê cười ta!” Lưu Mật Nhi dù bận vẫn ung dung nói.

Thật là đáng yêu, Phụng Cảnh Duệ ôm thật chặt Lưu Mật Nhi: “Mật Nhi thật đáng yêu!”

“Cám ơn, ta cũng thấy như vậy!” Lưu Mật Nhi không chút khách khí gật đầu.

Ngụy công công chỉ ngưng mắt nhìn hai người, cười nhạt không nói gì. Hoàn toàn không tức giận vì lời nói của bọn họ.

“Xin lỗi, gia giáo không nghiêm! Đừng thấy lạ!” Phụng Cảnh Duệ không có thành ý nói.

“Ta sẽ không so đo với trẻ con!” Ngụy công công cười nhạt.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, kéo Lư Mật Nhi ngồi xuống: “Đói bụng không?” Xem như hoàn toàn đang ở nhà mình, không chút khách khí.

“Có chút! Đây, tỷ tỷ, lấy ít đồ ăn tới đây đi!” Lư Mật Nhi chống cằm nói.

Ngụy công công quay đầu phân phó: “Đưa chút điểm tâm đến đây!”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Lư Mật Nhi cười ngọt ngào. Không quan tâm lời của nàng sẽ làm cho Ngụy công không vui.

Ngụy công công nhưn mày cười một tiếng: “Không cần khách khí, cứ ăn no, bữa tiếp theo không biết sẽ ăn ở đâu!”

“Vậy ta cũng không khách khí, tỷ tỷ!” Một miếng này Lư Mật Nhi gọi tỷ tỷ không được thuận miệng.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, chỉ nhếch môi cười. Lặng lẽ nhìn động tác của Lư Mật Nhi, không nói gì. Không ngăn cản cũng không nói thêm.

Điểm tâm đưa lên bàn, Lư Mật Nhi ăn một miếng, không quên chia cho Vô Trần và Vô Ngân sau lưng.

“Các người không lo lắng mình không ra được?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Lo lắng cái gì? Nàng sẽ đưa bọn ta ra ngoài mà!” Nói xong cúi đầu nhìn Lư Mật Nhi: “Nàng ăn no chưa?”

“Không sai biệt lắm! Vô Ngân bánh này ăn thật ngon, hành lý đâu rồi, mang về trên đường ăn!” Lư Mật Nhi quay đầu nói.

Vô Ngân tự nhiên đi tới, mọi người hoàn toàn làm như không thấy Ngụy công công.

Ngụy công công, hoàng thượng muốn gặp đám người Phượng công tử!”

Động tác trên tay Ngụy công công dừng lại: “Làm sao hoàng thượng biết bọn họ tới?”

“Ồ!” Lư Mật Nhi gạt đầu một cái: “Vô Trần, người đem cái đồ chơi kia lấy ra xem chút!” Bấy giờ Lư Mật Nhi đã trở thành người phát ngôn của đám người Phượng Cảnh Duệ. Ai bảo bọn họ đều không nói chuyện.

Vô Trần theo lời nàng lấy kim bài ra. Bốn phía lập tức quỳ xuống, dù là Ngụy công công cũng phải quỳ xuống. Lư Mật Nhi quệt miệng, đứng lên: “Đi thôi, ăn no rồi đi gặp hoàng thượng đi!”

Ngụy công công không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn nhóm người rời khỏi tầm mắt của hắn, tà ác nâng khóe môi: “Một tiểu tử chưa dứt sữa, có thể làm được gì?” Hắn căn bản không để hoàng đế trong mắt.

Rời khỏi tầm mắt Ngụy công công, lúc này Lư Mật Nhi mới nhỏ giọng mở miệng: “Hắn cứ thả chúng ta đi như vậy?”

“Nào sẽ dễ dàng như vậy?” Phượng Cảnh Duệ mở miệng: “Vì hắn cảm thấy trong hoàng cung đều nằm trong bàn tay của hắn.

“Sao hắn tự tin như vậy?”

“Cô nương a, người nghe, chúng ta muốn gặp hoàng thượng, lúc này hắn có thể dám cản lại, điều này nói rõ cái gì? Ở nơi hoàng cung này, hắn nói chuyện sẽ giữ lời!” Vô Trần giải thích.

“Là như vậy sao?” Lư Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ: “Là vậy. Hắn muốn làm hoàng đế à?”

“Không biết!” Hắn cũng không có hứng thú, Phượng Cảnh Duệ ôm nàng: “Đợi lúc nữa đừng nói chuyện!”

“Được!” Lư Mật Nhi gạt đầu một cái, biết Phượng Cảnh Duệ có lời muốn nói.

Bị gã thái giám dẫn đi thật lâu mới dừng lại, dẫn vào một căn phòng, Lư Mật Nhi lại gặp hoàng đế suy nhược. Bởi vì lúc trước Phượng Cảnh Duệ có nói, vị hoàng đế này không phải chỉ nhìn mặt ngoài. Sau lưng không chừng hắn có thể làm ra bao nhiêu chuyện! Cộng thêm trước đó Phượng Cảnh Duệ đã nói, không để cho nàng mở miệng. Nàng bình tĩnh nhìn Hoàng đế.

“Các người đi xuống đi!” Giường êm vàng kim, Hoàng đế nhẹ giọng nói ra, ý bảo người bên cạnh rời đi.

Trong chớp mắt, trong phòng to lớn chỉ còn lại mấy người bọn hắn.

Hoàng thượng nhìn lướt qua, chậm rãi mở miệng: “Các vị tùy ý ngồi!”

Phượng Cảnh Duệ nhưn mày nhìn lướt qua cửa: “Phượng Cảnh Duệ chần chờ cho hoàng thượng!”

“Đa tạ!” Khóe miệng hoàng thượng chứa đựng nụ cười chậm rãi mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ dẫn Lưu Mật Nhi chậm rãi đến bên cạnh hoàng thượng, ngồi xuống, cũng không có động tác khác.

Lưu Mật Nhi nghỉ ngơi nhìn hai người, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Phượng Cảnh Duệ. Coi như nàng không hiểu, cũng biết, ngồi ngang hàng với hoàng đế sẽ trở thành tội nhân, hẳn lại tỏ vẻ không có gì.

Mắt thấy hai người một nói một trả lời, Lưu Mật Nhi bắt đầu có chút buồn ngủ rồi.

Nhận thấy bà vai nặng nề, Phượng Cảnh Duệ nghiêng người ôm Lưu Mật Nhi vào trong lòng rồi cúi xuống ôm người lên, ý bảo hoàng đế: “Nhường một chút!”

Hoàng đế che miệng không nói, đứng dậy khỏi giường đệm tìm một nơi ngồi xuống.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi đặt lên giường, đưa tay kéo cái mền sáng màu đắp lên người Mật Nhi. Lúc này mới xoay người ngồi trên giường hẹp đưa mắt nhìn hoàng đế đối diện. Bỗng nhiên, tờ hồng trong tay bắn ra, quần trên cổ tay hoàng đế, Phượng Cảnh Duệ đưa tay bắt lấy. Chợt khẽ run, tờ hồng trở lại ống tay áo.

“Không tệ, ngươi rất cẩn thận uống thuốc!”

“Cám ơn!” Hoàng đế cười nói, cũng không quan tâm vị trí hiện giờ của mình và Phượng Cảnh Duệ. Tặng giường hẹp cho Lưu Mật Nhi, hẳn hoàn toàn không để ý.

“Ngươi tìm được kẻ hạ độc rồi?” Phượng Cảnh Duệ hỏi tiếp.

“Tìm được!” Hoàng đế cười: “Ngươi cũng tìm hẳn?”

“Không tìm!” Phượng Cảnh Duệ ngẩng đầu: “Mượn mặt đạo của Hoàng thượng dùng một chút, ta muốn rời đi!”

Gương mặt hoàng đế khẽ nhúc nhích, việc hoàng cung có mặt đạo trừ Hoàng đế mỗi triều, không có mấy người biết, người này...

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ngủ Trên Giường Rộng Cả Đêm

Edit: Thanh Thanh Mạn

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Câu hỏi của Hoàng đế truyền vào tai Phượng Cảnh Duệ, hẳn chỉ lừa dối biến đổi tư thế, khẽ cười: “Hoàng thượng biết ta là cóc chủ Minh cóc cũng không biết ta là ai sao?” Đoạn thời gian trước động tĩnh giang hồ rung chuyển lớn như vậy, hoàng thượng lại không biết?

“Thiên hạ đệ nhất lâu!” Hoàng thượng chậm rãi phun ra mấy chữ này. Một lúc sau, hẳn cúi đầu cười khẽ, lấy cái khăn màu trắng trong tay lau miệng. Không trách được người này có thể tiến vào hoàng cung như hậu viện nhà hắn.

“Hoàng thượng thật là tai nghe tám hướng!” Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói.

“Này danh của thiên hạ đệ nhất lâu, không ai không biết. Công tử quá khiêm tốn rồi.” Hoàng thượng nhàn nhạt mở miệng.

“Vậy thì nhờ hoàng thượng giúp một chuyện đi!” Phượng Cảnh Duệ biết phải nghe lời.

“Vì sao công tử không giải thích một chút về mối quan hệ giữa ngươi và Ngụy công công?” Hoàng thượng khẽ nhíu lông mày, mở miệng hỏi.

“Trong cung của hoàng thượng, chúng ta muốn gặp hoàng thượng hẳn cũng dám can đảm, điều này nói rõ trong hoàng cung này hình như lời nói của Ngụy công công hữu dụng hơn lời nói của hoàng thượng?” Phượng Cảnh Duệ nói ngắn gọn rõ ràng chuyện tình trong hoàng cung.

Hoàng thượng sững sờ: “Ngươi biết rõ ràng nơi này của ta!” Hẳn xưng ta, mà không phải là trẫm!

“Hoàng thượng quá khen! Thói quen nghề nghiệp thôi!” Làm lâu chủ Đệ nhất lâu, dĩ nhiên là thích đến nơi nào hiểu rõ nơi ấy.

“Người đã có thể làm vậy tại sao lại phải dựa vào ta chạy trốn?” Hoàng thượng buồn cười.

“Tình thế ép buộc, ta không để ý mình trốn đi bằng cách nào.” Phụng Cảnh Duệ nhướn mày cười một tiếng: “Nếu hoàng thượng có thể giúp đỡ, chính là tốt nhất!”

“Nếu ta không làm? Người cũng biết, ta bây giờ là một con rối, có một việc dĩ nhiên ta không làm được!” Hoàng thượng ngồi trên ghế dù bận vẫn ung dung liếc nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ cũng không khách khí, nghiêng người đối tư thế: “Vậy thì phiền hoàng thượng giấu chúng ta cho kỹ. Mấy ngày nay đành phải ở trong này ngày ngờ thôi!”

“Người là đang chuẩn bị ý vào ta!” Hoàng thượng không biết nên khóc hay nên cười.

“Không, là ta nhờ hoàng thượng giúp một tay!” Phát hiện Lưu Mật Nhi sau lưng vì giọng nói của bọn họ mà hơi động, Phụng Cảnh Duệ xoay người kéo chăn đắp kín cho nàng, bàn tay dịu dàng vỗ vỗ nàng.

Hoàng thượng ở cách đó không xa xem màn này trong mắt, trông mắt nặng nề không nói gì. Hơn nữa chú ý đến khi Phụng Cảnh Duệ mở miệng lần nữa, giọng nói thấp xuống không ít. Lúc có thể không mở miệng, hẳn sẽ không mở miệng.

Rốt cuộc, sau khi hai người đạt thành một loại hiệp nghị, hoàng thượng mở miệng: “Người rất quan tâm nàng?”

Đây không phải là đang nói nhảm sao? Phụng Cảnh Duệ giương mắt nhìn hoàng thượng một cái, ý tứ trong mắt rất rõ ràng.

“Vậy ta phong nàng làm công chúa được không?” Hoàng thượng không chút nghĩ ngợi nói. Sau khi nói xong càng thấy chủ ý này tương đối khá. Quay đầu hăng hái đi tới cái bàn phía trước viết gì đó.

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy nhất thời đen mặt: “Hoàng thượng! Ta không cảm thấy đây là một ý kiến hay!”

“Ta thấy được là được rồi! Đồng ý điều kiện này ta liền để cho các người đi!” Hoàng thượng nhìn Lưu Mật Nhi đang mơ hồ ngủ cười hề hề như kẻ trộm. Chỉ cần kéo Lưu Mật Nhi thành người của mình, Phụng Cảnh Duệ sẽ không bỏ qua.

Phụng Cảnh Duệ nhìn chằm chằm hoàng đế, hẳn đã sớm nói, hoàng thượng này không phải là người bình thường, bất kỳ thứ gì có thể cho hắn lợi dụng, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha. Chỉ là, hình như hoàng thượng đã lầm rồi, Mật Nhi chưa bao giờ là người sẽ thương hại người khác, chuyện không có quan hệ với nàng, nàng không bao giờ tham gia.

Vừa nghĩ như thế, Phụng Cảnh Duệ cũng không ngăn cản hành động của hoàng thượng. Nhiều thêm một danh hiệu công chúa đối với Mật Nhi mà nói, chỉ có lợi không có hại. Chỉ là một muội muội của thành chủ Vô Song thành ở Bắc Trường Thành, thân phận này đã đủ cho Mật Nhi đi lại trên giang hồ không bị người khác khinh thường, hơn nữa là đương kim công chúa. Ừm, Phụng Cảnh Duệ chống cằm trầm ngâm trong chốc lát, sẽ không có ảnh hưởng gì!

“Tốt lắm! Nhận nàng làm muội muội ta. Làm công chúa không tệ chứ?” Hoàng thượng lại gần ném thánh chỉ trong tay cho Phụng Cảnh Duệ.

Tùy ý lướt qua, Phụng Cảnh Duệ tức giận mở miệng: “Hoàng thượng, đây không phải là chuyện đùa.”

“Ta cũng vậy, không nói giỡn, người đồng ý không?”

Hắn có thể không đồng ý sao? Phụng Cảnh Duệ bất đắc dĩ bất đắc dĩ, nghiêng người nằm xuống giường rồng: “Hoàng thượng không nên quấy rầy chúng ta!”

“Ta tận lực!” Hoàng đế nín cười. Cái giường đệm này là vị trí của đương kim hoàng thượng, hai người khai làm như không thấy nằm xuống, thật là không đặt hắn vào mắt. Quay đầu nhìn Vô Trần và Vô Ngân theo Phụng Cảnh Duệ vào cửa nhưng thủy chung không mở miệng.

“Chủ tử các người luôn như vậy?”

Vô Trần mở miệng: “Thói quen!”

“Đây gọi là phách lối!”

“Hoàng thượng cũng có thể từ từ quen dần!” Vô Trần buồn cười. Chủ tử nhà mình đi đâu cũng có thể nghe lén phòng của người ta. Đi đến nơi này của hoàng đế lão tử, chiếm dụng giường của người ta thì không nói, vẫn phách lối như thế.

Nghe vậy hoàng thượng không nhịn được cười: “Người có ý gì?”

“Về sao hoàng thượng sẽ quen thôi!”

“Các người không nghỉ ngơi sao?” Ánh mắt hoàng đế lướt qua bốn người sau lưng Vô Trần, từ khi vào cửa họ cũng không thay đổi tư thế. Hơi thở trầm ổn, giống như không tồn tại.

“Hoàng thượng có thể tự nghỉ ngơi, không cần để ý đến chúng ta!” Vô Trần giải thích.

“Người cảm thấy ta có nơi nghỉ ngơi sao?” Hoàng đế nhún nhún vai: “Không bằng chúng ta đánh cờ đi!” Người có thể đi theo bên cạnh Phụng Cảnh Duệ, đánh ván cờ chắc không phải là vấn đề.

“Được!” Vô Trần cũng thấy nhàm chán, vừa lúc có thể nâng cao tinh thần.

Một đêm này, trong lúc hoàng đế đang đánh cờ với Vô Trần, Phụng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi ngủ một giấc ngon lành.

Mở mắt, nhìn rèm che màu vàng, lấy cái tay đặt trên hông mình ra, Lưu Mật Nhi vuốt mắt ngồi dậy, bỗng chốc, nàng tròn to hai con ngươi, xác định nơi mình đang nằm, kinh ngạc nhìn người nằm xuống cạnh mình.

Thấy gương mặt của Phụng Cảnh Duệ, nàng không nhận được nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Mật Nhi lo lắng cái gì?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phụng Cảnh Duệ truyền đến, bởi vì mới tỉnh ngủ nên nghe hơi miễn cưỡng.

Lưu Mật Nhi quay đầu lại: “Chàng đã tỉnh rồi! Tại sao chúng ta lại ở chỗ này?” Hơn nữa còn ở trên giường của hoàng đế.

Không đợi Phụng Cảnh Duệ trả lời, giọng nói vui thích của hoàng đế truyền đến: “Hai vị nghỉ ngơi tốt không?”

Lưu Mật Nhi bỗng chốc đỏ mặt, chẳng lẽ nàng và Phụng Cảnh Duệ cứ ngủ thiếp đi như vậy trước mặt bọn họ sao? Nghĩ tới đây, Lưu Mật Nhi không nhận được đáp Phụng Cảnh Duệ một cước, tại sao người này lại nằm xuống đây ngủ chứ!

Phụng Cảnh Duệ mở hai mắt ra: “Sao vậy?”

“Tại sao chàng còn ngủ tiếp?”

“Tại sao ta không thể ngủ?” Phụng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt: “Nàng ngủ đủ rồi, không để ta đã khổ cực cả đêm mà không thể ngủ nha!”

“Chàng mệt mỏi cái quỷ, chàng không xem một chút đây là đâu, ta ngủ thiếp đi lại không đánh thức ta? Miệng là để làm gì? Để cho hà tiện à?” Lưu Mật Nhi nổi giận nói.

“Là ta đau lòng nàng... sao nàng lại có thể nói như vậy?” Phụng Cảnh Duệ kéo chăn đến ngực, hai tay nắm chặt thật chặt, một đôi mắt vô tội nhìn thẳng vào Lưu Mật Nhi, ý vị lên án trong mắt rất rõ ràng.

“Thu hồi đáng về của chàng lại đi, chàng diễn như vậy để cho ai nhìn hả?” Lưu Mật Nhi liếc hẩn một cái, mỗi lần nhìn thấy hẩn như vậy nàng cảm thấy mình là một đại ác nhân. Dù biết rõ là người này giả bộ, mỗi lần nhìn thấy lại không nhận được đầu hàng.

“Mật Nhi thật hung dữ!”

“Chàng nằm mơ đi, Phụng Cảnh Duệ, chàng tạm thời bớt buồn nôn cho ta, chàng không nhận thấy đây là nơi nào sao?” Lưu Mật Nhi tức giận.

“Ngự thư phòng của hoàng thượng có gì kì quái sao, không phải ngày hôm qua nàng đã ở đây rồi sao?” Phụng Cảnh Duệ nửa ngồi dậy, một chút cũng không có lễ phép khi ở địa bàn của người khác.

“Tại sao chúng ta lại ở chỗ này?”

“Ồ trên giường có thể làm gì? Đương nhiên là ngủ, Mật Nhi nàng thật biết nói đùa.” Phụng Cảnh Duệ cười ha ha nói.

“Phụng Cảnh Duệ, chúng ta...”

Giọng nói của hoàng thượng chen vào: “Các người thương lượng xong rồi sao? Không chuẩn bị rời giường à?” Trong giọng nói bao hàm chế nhạo.

Lưu Mật Nhi tức chết. Vậy mà nàng quên mình đang ở đâu. Xoay người bò dậy đồng thời không quên hung hăng đạp người khác một cước, nàng khiêu khích nhìn Phụng Cảnh Duệ rồi xoay người xuống giường.

Phụng Cảnh Duệ chỉ cười cười nhìn nàng xuống giường, lúc này mới đứng dậy. Sau khi duỗi lưng một cái, hẩn mới mở miệng: “Xem ra tinh thần của hoàng thượng rất tốt!”

“Công tử cũng vậy nha!” Hoàng thượng vui vẻ cười: “Đúng rồi, thánh chỉ kia ta vừa mới truyền xuống. Các người chờ nghe đi, trở lại lấy thánh chỉ là được rồi!”

“Được!” Phụng Cảnh Duệ không để ý lắm.

“Thánh chỉ gì thế?” Lưu Mật Nhi rửa mặt xong tiến lại hỏi.

“À, không có gì. Chỉ là bắt đầu từ hôm nay muối chính là muối muối của ta, đương kim công chúa!” Hoàng thượng hứng thú nhìn Lưu Mật Nhi, chờ xem phản ứng của nàng.

Lưu Mật Nhi nháy mắt mấy cái, sau khi xác định không có nghe lầm, gật đầu một cái: “À!” Sau đó cũng không nói gì.

Thái độ này khiến hoàng thượng có chút ngoài ý muốn, công chúa, biết bao thiếu nữ tha thiết ước mơ vị trí này, sao nàng lại có vẻ mặt như vậy?

“Muội không cảm thấy ngoài ý muốn sao?”

“Ngoài ý muốn!”

Hoàng thượng sững sờ, tại sao ta lại không thấy ngượng ngoài ý muốn?

Lưu Mật Nhi yên lặng hồi lâu rồi nói: “Chỉ là ta cảm thấy không sao cả!” Đi theo Phượng Cảnh Duệ có chuyện kì quái nào nàng chưa từng thấy qua, hiện tại làm công chúa? Chỉ là một danh hiệu mà thôi. Chợt nàng quay đầu nhìn hoàng thượng: “Sẽ không để ta phải ngây ngô trong cung chứ?”

“Sẽ không!” Hoàng thượng không lên tiếng, Phượng Cảnh Duệ lên tiếng: “Nàng là nương tử của ta, vì phu đi đâu, nàng sẽ phải đi nơi đó!”

“À, vậy việc này tùy ý! Cho ta làm hoàng hậu ta cũng không có ý kiến!” Lưu Mật Nhi không lựa lời mà nói rồi. Nàng có thể ngủ trên giường của hoàng thượng, còn có gì kì quái nữa đâu.

Hoàng thượng nhất thời im lặng, không biết nên lấy vẻ mặt gì nhìn đôi nam nữ này. Bất chợt trong lúc này, dường như hắn đã hiểu rõ lời nói tối hôm qua của Vô Trần rồi. Quen là tốt rồi!

“Nàng muốn làm hoàng hậu?”

Giọng nói âm trầm từ trên đầu truyền đến, Lưu

Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ một chút: “Thế nào? Chẳng muốn làm hoàng thượng?”

“...Hai người cho là ta chết rồi sao?” Hoàng thượng bắt đầu nói.

“A, thật xin lỗi! Chúng ta quên người chính là hoàng thượng.” Hết cách rồi, người hoàng thượng này không giống với người làm vua trong ấn tượng của nàng, cho nên nhất thời nàng quên mất.

“Trẫm thật là thân thiết với người dân a!” Hoàng thượng tự giễu nói.

Lưu Mật Nhi nghe vậy nghiêm nghị nói: “Đây là chuyện tốt. Sẽ làm cho dân chúng nhớ người!”

“...Cám ơn!” Hoàng thượng giật giật khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Thành Thân Đi

“Nếu như hoàng thượng không chịu thả chúng ta đi, thật sự chúng ta phải ở lại đây sao?” Nhịn chừng mấy ngày, Lưu Mật Nhi mở miệng hỏi Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ cười nhìn nàng: “Mật Nhi lo lắng? Nơi này có ăn có uống, Mật Nhi lo lắng cái gì?”

“Không phải ta lo lắng, chúng ta không ra được thì Minh cốc phải làm sao?”

“Không sao!” Phượng Cảnh Duệ cười nói. Chỉ cần Ngụy công công vẫn còn ở trong cung, như vậy hắn cũng sẽ không lo lắng.

“Chàng không lo lắng cho nương chàng sao?”

“Bà có người bảo vệ!” Phượng Cảnh Duệ nói.

“Chàng quên ông ấy đã đem hai mươi năm công lực của mình cho chàng rồi sao?” Lưu Mật Nhi không thể không nhắc nhở hắn. Người này rõ ràng là để ý như vậy, bằng không cũng sẽ không vì vừa nghe nói Cơ Hoàn Hoàn ở đây liền vội vàng chạy đến. Biểu hiện lại thờ ơ như vậy, cũng không biết cá tính ươn ẹo này là ai dạy hắn.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì. Dĩ nhiên hắn nhớ, nhưng hiện tại người hoàng thượng này không biết là do thời gian tịch mịch quá hay hay vì lí do gì vẫn không chịu cho hắn đi.

Luru Mật Nhi quan sát Phụng Cảnh Duệ: “Cuối cùng chàng đang nghĩ gì?”

Phụng Cảnh Duệ quay đầu lại: “Mật Nhi, hôm nay chúng ta liền rời khỏi đây!”

“Rời đi? Rời đi như thế nào?” Bây giờ đang ở hoàng cung a!

“Vào bằng cách nào thì đi ra như thế!” Hấn cũng chỉ là không muốn Ngụy công công biết bọn họ rời đi, nếu như hoàng đế vẫn không thả người, bọn họ chỉ có thể rời đi.

“Chàng cảm thấy hoàng thượng sẽ đồng ý sao?”

“Không phải nàng là công chúa sao?” Phụng Cảnh Duệ nhướn mày: “Danh hiệu công chúa vẫn dùng được đi!”

Luru Mật Nhi nhất thời hết ý kiến: “Chàng đã sớm nghĩ đến điểm này mới không cự tuyệt đúng không?”

“Mật Nhi cũng không cự tuyệt mà!” Phụng Cảnh Duệ cười hi hi nói: “Không phải Mật Nhi cũng không cự tuyệt hoàng thượng sao?”

“Hấn là hoàng thượng mà, làm sao ta dám cự tuyệt. Ngộ nhờ hấn giết ta thì sao?” Luru Mật Nhi nói.

“Mật Nhi sẽ sợ những thứ này sao?”

“Ta là một dân chúng bình thường, đương nhiên là sợ rồi!” Luru Mật Nhi cười ha ha nói: “Bây giờ chúng ta đi?”

“Tại sao lại gấp gáp như vậy?”

Luru Mật Nhi sờ sờ bụng: “Mấy ngày nay ăn quá tốt lại không vận động, có chút mập!”

“Không có việc gì, ta không ngại, mập cảm giác sờ vào càng tốt!” Hấn cười tà.

Luru Mật Nhi liếc hấn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Quyển luyến vượt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, nhất thời Luru Mật Nhi rơi vào đôi mắt đen như mực, bị hấn dắt đi về phía cửa. Sau đó, có thể nghĩ ra Luru Mật Nhi thống hận cỡ nào mình trúng phải mỹ nam kế của người khác a!

Không ngoài ý muốn, kim bài sáng lên, cộng thêm danh hiệu công chúa mới nhậm chức, một đoàn người chậm rãi rời khỏi hoàng cung. Đợi đến lúc hoàng đế hạ triều, bọn họ đã rời đi rồi. Chỉ là, rất nhanh hoàng đế thấy được vật mà Phụng Cảnh Duệ để lại. Coi như là một chút bồi thường, dù sao cũng là bắt cóc một công chúa a.

Rốt cuộc rời khỏi hoàng cung, Luru Mật Nhi không hiểu nhìn vào mắt Phụng Cảnh Duệ: “Chàng đã không cần nơi ở của hoàng thượng, tại sao lại muốn đến đây?”

“Sao nàng biết ta không có lúc cần hấn?” Phụng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn nàng.

“Vậy chàng đi hoàng cung làm gì?”

“Đi xem Ngụy công công tỷ tỷ của nàng một chút nha!” Hấn bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, trêu đùa nói.

Phốc, Luru Mật Nhi không nhịn được cười nói: “Thật sự Ngụy công công sẽ tổn thương hoàng thượng sao?”

“Không phải hấn!” Phụng Cảnh Duệ cười nói: “Không phải hấn đang tổn thương hoàng thượng!”

“Tại sao chàng biết?” Luru Mật Nhi nhướn mày: “Trừ hấn ra còn có ai?”

Phụng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, giải thích: “Ngôi vị hoàng đế này không phải ai giết hoàng thượng là có thể làm được. Hấn cần là quyền lợi, ẩn thân làm việc sau lưng hoàng thượng là tốt nhất. Như vậy hấn lấy được giống nhau, nếu như hấn thật sự giết hoàng thượng, muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế,” Nói đến đây, Phụng Cảnh Duệ dừng lại một chút: “Hoàng gia cũng không thiếu người, coi như hoàng thượng chết rồi cũng không đến phiên hấn. Nàng gặp qua một thái giám làm hoàng đế chưa?”

Lời nói có đạo lý, chỉ là trời sinh Luru Mật Nhi thích đối nghịch với Phụng Cảnh Duệ, lại nói trong lịch sử cũng không phải chỉ có nam nhân làm hoàng đế. Vì vậy nàng không nhịn được phản bác: “Cái này thì có gì kì quái đâu, về sau chàng sẽ thấy có nữ nhân làm hoàng đế!”

Phụng Cảnh Duệ dừng bước nhìn nàng: “Là nàng đã biết sao?”

Luru Mật Nhi gật đầu: “Dĩ nhiên, sẽ có nữ nhân làm hoàng đế! Chuyện này có gì kì quái chứ, dân chúng cũng không quan tâm ai là chủ, như vậy cũng không ảnh hưởng gì đến họ. Chỉ cần cuộc sống của họ không bị ảnh hưởng, ai làm Hoàng đế thì có sao?”

“Nàng nói đúng!” Phụng Cảnh Duệ gật đầu. Nàng luôn có vài ý tưởng đặc biệt, những ý nghĩ này làm cho không ai có thể cãi lại.

“Đĩ nhiên ta nói đúng! Cũng không nhìn xem ta là ai?” Luru Mật Nhi hất cằm lên cười ha hả nói.

“Xứ nha đầu!” Cung chiều vuốt chóp mũi nàng, Phụng Cảnh Duệ cười nói:

“Chúng ta đi thôi!”

“Được!” Luru Mật Nhi nhìn hai người nắm tay nhau, không nhịn được mỉm cười.

Phát hiện nụ cười của Luru Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ nhếch môi: “Nàng rất vui vẻ?”

“Không có a!” Nụ cười trên khóe miệng Luru Mật Nhi không thay đổi.

Phụng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười: “Mật Nhi!”

“Hà?”

“Giúp đỡ lần này xong, chúng ta thành thân đi?” Lúc nói chuyện Phụng Cảnh Duệ không nhìn Luru Mật Nhi, chỉ là nắm tay chặt hơn.

Nghe vậy, bước chân Luru Mật Nhi dừng lại một chút, im lặng.

“Thế nào?”

Luru Mật Nhi quay đầu nhìn ánh mắt hắn, nghiêm nghị mở miệng: “Chàng nghiêm túc sao?”

“Đương nhiên!” Phụng Cảnh Duệ gạt đầu.

“Vây cũng được!” Luru Mật Nhi cười cười. Buông tay Phụng Cảnh Duệ ra, xoay người rời đi. Thật lâu không thấy Phụng Cảnh Duệ đuổi kịp, nàng quay đầu nhìn nam nhân phía sau, chỉ thấy Phụng Cảnh Duệ vẫn còn ở tư thế cũ, không nhúc nhích!

“Chàng làm sao thế?” Luru Mật Nhi cau mày quay lại nhìn bộ dáng Phụng Cảnh Duệ đang ngây ngô. Nếu như nơi này có vật gọi là máy chụp hình như nàng nói, nàng nhất định sẽ chụp lại bộ dáng này của hắn, để trêu ghẹo hắn.

“Mật Nhi, nàng đồng ý?” Phụng Cảnh Duệ ngây ngốc nói. Hắn còn tưởng rằng Mật Nhi nhất định sẽ kiêu có sau đó không đồng ý.

“Đúng vậy nha, chàng đổi ý rồi sao?” Ánh mắt Luru Mật Nhi không bỏ sót một chi tiết nhỏ, nắm y phục của hắn, hỏi nhỏ.

Một giây sau, eo Luru Mật Nhi căng thẳng, cả người bị bế lên, tiếng cười của Phụng Cảnh Duệ vang bên tai nàng: “Mật Nhi, nàng đồng ý?” Hắn không nhịn được hô to một tiếng, ôm nàng quay một vòng.

Bị tiếng cười của hắn lây lan, Luru Mật Nhi gạt đầu một cái: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ha ha” Phụng Cảnh Duệ không nhịn được cười to. Ôm thân thể của nàng thật chặt như muốn hòa nàng vào thân thể mình.

“Đau! Phụng Cảnh Duệ, buông tay!” Luru Mật Nhi đau kêu thành tiếng.

“Thật xin lỗi!” Phụng Cảnh Duệ buông nàng ra: “Ta rất vui!”

Luru Mật Nhi liếc hắn một cái: “Có gì vui chứ? Không phải chàng vẫn luôn nói ta là nương của con chàng sao?” Câu nói cuối cùng nàng không nhịn được đỏ mặt.

“Thì ra là Mật Nhi đã xem mình là nương của con ta rồi.” Phụng Cảnh Duệ đắc ý nói. Sau đó về mặt tiếc hận: “Sớm biết sẽ không cần thành thân rồi!”

“Chàng dám?” Luru Mật Nhi hung ác nhìn hắn chằm chằm.

“Đĩ nhiên ta không dám!” Phụng Cảnh Duệ nắm tay nàng thật chặt: “Mật Nhi, ta sẽ cho nàng một hôn lễ thật lớn!”

“Không cần.” Luru Mật Nhi không quan tâm những thứ này. Một người sống đã lâu, sẽ đặc biệt hi vọng có một mái nhà ấm áp, có người làm bạn. Mong ước của Luru Mật Nhi chính là như vậy, coi như bây giờ nàng có người thân, nhưng người cho nàng cảm giác này chỉ có một mình Phụng Cảnh Duệ. Nàng không phải là một người đang đợi có người mời ăn lại nói đã no để từ chối, có người như vậy bên cạnh mình, nàng sẽ không cự tuyệt.

Phụng Cảnh Duệ cười cười: “Vây hôm nay Mật Nhi không được đập ta xuống giường!” Hắn cười tà nói. Đôi tay nắm tay Luru Mật Nhi không tự chủ vuốt nhẹ nhẹ.

Luru Mật Nhi mím môi: “Trước khi thành thân, không cho phép chàng đụng vào ta!” Nàng cảnh cáo.

“Không được!” Phụng Cảnh Duệ nghiêm túc nói.

“Tại sao không được?”

“Buổi tối Mật Nhi hay gặp ác mộng, ta ở bên cạnh cùng Mật Nhi, chỉ cần là việc của Mật Nhi, ta đều sẽ tận tâm tận lực mà làm!” Phụng Cảnh Duệ nói đạo lý rõ ràng.

Mẹ nó, thế nào người này không biết xấu hổ vậy? Lưu Mật Nhi trừng Phụng Cảnh Duệ, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu: “Cái gì ta cũng không nghe thấy!”

“Mật Nhi!” Phụng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười.

Vô Trần tiến lên: “Gia!” Đồng thời đưa hân một tờ giấy. Phụng Cảnh Duệ nhận lấy, liếc mắt nhìn, sau đó nói: “Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi quay đầu lại: “Thế nào?”

“Chúng ta phải về Minh Cốc!” Phụng Cảnh Duệ nói.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lưu Mật Nhi khẩn trương nói.

Phụng Cảnh Duệ gật đầu một cái: “Ừm!”

“Vậy phụ mẫu của chàng...”

“Bọn họ không sao.” Bọn họ đã sớm không có ở Minh Cốc rồi. Chắc chắn Phụng Dương sẽ không mang Cơ Hoàn Hoàn trở về. Không biết bây giờ họ đang tiêu dao ở nơi nào đấy.

“Tin đó có đúng...”

“Trở về xem sẽ biết!” Phụng Cảnh Duệ không nói gì.

“Được!” Hi vọng không có việc gì. Đại đa số người trong Minh Cốc đều không thích tranh giành với đời, ở nơi đó tự mình làm việc cơm no áo ấm vô cùng tốt.

“Trở về là chúng ta thành thân!”

“Ừ!”

“Sau khi thành thân không rời khỏi Minh Cốc nữa!”

“Ừ!”

Phụng Cảnh Duệ phân tâm nhìn nàng một cái, tiếp tục mở miệng: “Mật Nhi phải làm thê tử của ta!”

“Ừ!”

“Còn phải sinh con cho ta!”

“Ừ!”

“Tối nay ta muốn ngủ cùng Mật Nhi!”

“...Chàng thật sự xem là ta không nghe được gì?” Lưu Mật Nhi tức giận nhìn Phụng Cảnh Duệ nói.

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy nói: “Không dễ chơi, cái gì Mật Nhi cũng gật đầu rồi, tại sao điều này lại không được?”

“Ta nói không được là không được, chàng có thể cản ta sao?” Lưu Mật Nhi ngửa đầu khiêu khích.

“Mật Nhi, đây là nàng nói! Ta nhất định sẽ cản nàng cản nàng không ra khỏi cửa được!” Phụng Cảnh Duệ được nói ra nguyện vọng ngang ngược, cười hì hì nói:

“Liên tới nay tốt lắm, nếu Mật Nhi đã nói lên yêu cầu như thế rồi, nếu ta không làm theo hình như có chút không thích hợp!”

Lưu Mật Nhi: “...Không biết xấu hổ!”

“Mật Nhi không có câu mắng nào khác sao?”

“Không phải chàng cho là ta đang khen chàng chứ?” Lưu Mật Nhi nổi giận.

“Cám ơn Mật Nhi khích lệ!” Phụng Cảnh Duệ rất biết nghe lời.

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hần: “Tĩnh tình chàng như vậy, là Phụng Dương truyền cho chàng sao? Không phải Phụng Dương cũng là người không biết xấu hổ chứ?”

Phụng Cảnh Duệ cười khẽ: “Mật Nhi, nàng đang hoài nghi con người của ta!”

“Không sai! Tĩnh tình vận vẹo như vậy, không phải người bình thường dạy dỗ được!”

“Thật ra thì ta có sư phụ!” Phụng Cảnh Duệ nói.

“Ai vậy?” Ngược lại nàng muốn gặp được người nào dạy một người thật tốt thành như vậy.

“Nàng nha!” Từ khi gặp nàng, hần mới biết, mình có tính vẹo ẹo như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Cách Thức Rời Giường.

Edit: Thanh Thanh Mạn

Kể từ bị Phụng Cảnh Duệ chụp cái mũ sư phụ, thỉnh thoảng Phụng Cảnh Duệ sẽ kêu một tiếng sư phụ, mỗi lần đều chọc cho Lưu Mật Nhi nghiêng rãnh nghiêng lọi nhìn chăm chăm nơi khác, đến khi hần đổi lời khác mới xoay mặt lại. Sau đó Phụng Cảnh Duệ phải dụ dỗ thật lâu, Lưu Mật Nhi mới hết giận.

Một đường cãi nhau như vậy ầm ĩ đi tới trước Minh Cốc, mặc dù không khôi phục náo nhiệt như trước, nhưng cũng bình tĩnh. Người đến người đi không ít, nhưng cũng không có gì bất ngờ.

Xa xa nhìn tám ám vệ canh giữ trước cửa, Lưu Mật Nhi nghi ngờ tiến lên: “Chuyện gì xảy ra?”

Ám vệ không trả lời.

Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác là chuyển sang Phụng Cảnh Duệ. Hần mở miệng: “Trả lời!”

Ám vệ lắc đầu, không phải bọn họ không muốn nói, mà là thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

Phụng Cảnh Duệ cũng không làm khó, cất bước vào cửa. Trong nhà vẫn là những người kia.

Không có gì kì quái à? Lưu Mật Nhi nghi ngờ nhìn Phụng Cảnh Duệ và mười hai ám vệ sau lưng, không hiểu vì sao có biểu tình đó.

Không ngoài ý muốn thấy A Hoa ở cửa, tại sao nói không ngoài ý muốn, đó là vì trong Minh Cốc chỉ có A Hoa biết bọn họ.

“A Đại, người trở lại?” Mặc dù đã sớm biết Lưu Mật Nhi là nữ nhân, A Hoa không thay đổi cách gọi nàng, vẫn gọi là A Đại.

Lưu Mật Nhi cũng không để tâm, chỉ cười: “A Hoa, gần đây người khỏe không?”

“A Đại, ta rất khỏe. Chỉ là các người không có ở đây, nơi này giống như không có ai!” A Hoa cô đơn nói: “Sau khi lão cốc chủ ra ngoài cũng không trở lại!”

“À, vậy gần đây các người có chuyện gì không?”

“Không có, chỉ là người tìm tới Minh Cốc tương đối nhiều, giống như muốn chữa bệnh!” A Hoa nói.

Lưu Mật Nhi hơi kinh ngạc, dường như không phải tất cả mọi người đều biết đến Minh Cốc. Tại sao lại có nhiều người đến?

“Tự bọn họ vào?” Phụng Cảnh Duệ hỏi.

“Đạ! Mỗi ngày đều có bái thiếp, nhưng vì lão cốc chủ không có ở đây, nên không ai đến xem, sau núi đã có rất nhiều người rồi!” A Hoa nói.

Phía sau núi? Phụng Cảnh Duệ cau mày, quay đầu nói với Lưu Mật Nhi: “Nàng và Vô Ngân đi nghỉ ngơi. Ta đi xem một chút!”

“Ta đi cùng chàng.” Lưu Mật Nhi vội vàng nói.

“Không cần, nàng đi nghỉ ngơi đi!” Đến lúc đó khả năng động thủ tương đối lớn, Phụng Cảnh Duệ không hi vọng Lư Mật Nhi thấy cảnh đó.

“Ồ, vậy chàng...”

“Yên tâm đi sư phụ, đồ nhi sẽ không sao!” Phụng Cảnh Duệ cười tà nháy mắt.

Lư Mật Nhi đỏ mặt: “Lăn đi đi!”

“Sư phụ, đừng hung dữ như vậy, đợi lát nữa đồ nhi trở lại sẽ trấn an người!” Phụng Cảnh Duệ cười ha ha nói.

“Cút đi!” Lư Mật Nhi và Vô Ngân xoay người về phòng. Nơi này nàng không tính là quá quen thuộc, cũng biết gian phòng ở đâu.

Vô Ngân cố nén cười đi sau lưng Lư Mật Nhi. Lư Mật Nhi liếc mắt: “Vô Ngân, ngươi muốn cười liên tục đi, đừng cố nén!”

“Vậy Vô Ngân cũng không khách khí!” Vô Ngân cũng không nhịn được bật cười. Trên đường đi nàng nhìn chủ tử và cô nương đùa giỡn, rất khó tưởng tượng chủ tử trước đây khó dây dưa như vậy mà lại nhẫn nhịn một cô gái. Nhất là chủ tử, mỗi lần nhìn thấy hai người nói chuyện, bọn họ ở sau lưng cũng buồn cười. Đây là một đôi nên như thế.

Bên tai tràn ngập tiếng cười của Vô Ngân, Lư Mật Nhi tức giận mở miệng: “Vô Ngân, ngươi cười đủ rồi!”

Vô Ngân vuốt vuốt khóe miệng: “Xin lỗi, cô nương!”

“Thôi! Khó được các ngươi đi theo chủ tử như vậy mà không có thay đổi tính tình vận vẹo!” Lư Mật Nhi nói.

Vô Ngân mặt không biến sắc. Trong lòng thầm nghĩ, thật ra thì tính tình chủ tử vốn có chút vận vẹo, nhưng trước khi gặp được cô nương còn chưa có khoa trương như vậy. Hẳn nhiều lắm là đùa giỡn huynh trưởng một chút thôi. Bây giờ chủ tử vẫn còn chút khó chịu.

Không nghe được giọng nói của Vô Ngân, Lư Mật Nhi dừng bước quay đầu lại: “Vô Ngân, ngươi có cảm thấy chủ tử các ngươi rất biến thái hay không?”

Vô Ngân ngạc nhiên cười khỏ: “Cô nương, ta...”

“Được rồi được rồi, ta đã nói rồi, ngươi là người của hắn, dĩ nhiên sẽ không cảm thấy rồi! Chỉ là thật ra ta rất thích tính tình biến thái của Phụng Dương, ít nhất hắn sẽ không lúc nào cũng tính toán người, Phụng Cảnh Duệ... tên này quá gian trá rồi!” Lư Mật Nhi gật gù há hê nói.

Vô Ngân buồn cười, Lư Mật Nhi không nhịn được sẽ trầm trồ khen ngợi, thật ra thì bọn họ cũng cảm thấy, mặc dù lão Cốc chủ cố chấp một chút, nhưng tình yêu cả đời hắn, toàn bộ đặt trên người phu nhân, không dư thừa tình cảm cho người khác, có thể là cảm giác đã từng mất đi, quan tâm lẫn nhau hơn bất kỳ ai. Đối với đứa trẻ Phụng Cảnh Duệ này mà nói, hắn không có được tình cảm cha mẹ, nên sinh ra không vui với Phụng Dương. Người khác thấy rất rõ ràng, không phải Phụng Dương không muốn hắn, chỉ là không dư thừa tình cảm.

“Vô Ngân, ngươi cảm thấy, ta được không?” Nói ra nhận xét của mình, Lư Mật Nhi lại lo lắng hỏi.

Vô Ngân có chút kì quái: “Cô nương, người...”

“Ta có thể sao? Coi như các ngươi không nói, ta cũng cảm thấy, mặc kệ như thế nào, Phụng Cảnh Duệ cũng là nam nhân ưu tú, mà ta...” Nàng tịch tịch khép hờ mắt.

“Cô nương, người quên rồi sao, người là muội muội của thành chủ Vô Song thành. Một thân phận như vậy, cũng đã đủ để đứng với chủ tử. Lại không nói thân phận người bây giờ là công chúa đương triều, người có gì không xứng với chủ tử sao?” Vô Ngân nháy mắt, buồn cười mở miệng.

Sau khi được Vô Ngân nhắc nhở, Lư Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, dùng sức vỗ tay: “Đúng nha, ta là công chúa, Phụng Cảnh Duệ gặp ta còn phải hành lễ! Sau ta lại quên mất việc này!” Nàng hưng phấn nói: “Ta quyết định, sau này Phụng Cảnh Duệ vào cửa, ta bắt hắn quỳ vào cửa. Sau đó mỗi ngày bưng trà rót nước cho, phục vụ ta mặc quần áo ăn cơm!”

“A!” Vô Ngân há hốc mồm nhìn Lư Mật Nhi: “Cô nương...”

“Đây mới là đối xử với công chúa nha! Được rồi, Vô Ngân, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở ta... bây giờ ta sẽ đi ngủ bù, buổi tối trừng trị hắn thật tốt!” Lư Mật Nhi hào sảng vỗ vào Vô Ngân, hào khí nói.

Vô Ngân ngốc lăng nhìn Lư Mật Nhi đóng cửa phòng, thật lâu chưa hồi hồn.

Trời ạ, không phải trong lúc vô tình nàng đã làm sai điều gì rồi chứ. Nếu cái này bị chủ tử biết, nàng thảm rồi! Nên làm gì mới tốt đây! Vô Ngân nhức đầu nghĩ.

Đêm lạnh như nước, Phụng Cảnh Duệ chậm rãi vào phòng, không ngờ Lư Mật Nhi cuộn chân trên giường hắn ngủ đến trời đất u ám, nếu như không phải có người nói nàng không dùng bữa, sợ rằng lúc này hắn còn ở sau núi.

Vốn cho là lâm đại địch, ai biết chỉ là vài người cầu y. Về phần tại sao bọn họ có thể tìm được Minh cốc, điều này hắn còn phải hỏi thăm.

Chậm rãi đi tới giường, nhìn có người ngủ an ổn trên đó, Phụng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, đưa tay lay Mật Nhi: “Mật Nhi, tỉnh lại, Mật Nhi?”

Lưu Mật Nhi giật giật thân thể, xoay người buông góc chăn đang ôm ra, ôm lấy cánh tay Phụng Cảnh Duệ. Dù sao đồ trong tay cũng không để vô ích.

Phụng Cảnh Duệ không biết nên khóc hay nên cười rút cánh tay ra: “Mật Nhi, tỉnh, nàng còn chưa ăn bữa tối!”

Lưu Mật Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Phụng Cảnh Duệ, nàng đẩy hẳn ra: “Phụng Cảnh Duệ, cắt ngay, đừng quấy rầy ta ngủ!”

“Mật Nhi, nàng đã ngủ một ngày, thức dậy ăn tối xong rồi ngủ tiếp, được không?” Phụng Cảnh Duệ im lặng nói.

“Không cần, ta muốn ngủ, chàng cắt xa một chút!” Lưu Mật Nhi không đảo mắt tiếp tục ôm chăn đi ngủ.

Như vậy khiến Phụng Cảnh Duệ không khỏi lo lắng, đưa tay ôm lấy Lưu Mật Nhi, nhìn đáng về nàng say ngủ, bất đắc dĩ, hẳn nhếch môi cười tà, nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn xuống.

Trong mộng Lưu Mật Nhi cảm thấy khó thở, trên môi có gì đó mềm nhũn, không nhận được há miệng muốn kháng nghị, một con linh xà tron nhãn xông vào, linh động quét qua miệng nàng. Kim lòng không được, nàng ngửa đầu hôn trả lại.

Phụng Cảnh Duệ rên khẽ một tiếng, không nhận được hôn sâu hơn.

Ý thức Lưu Mật Nhi ngày càng tỉnh táo, nhiệt độ giữa hai người càng tăng lên, mở mắt thấy Phụng Cảnh Duệ ngay trước mắt, nàng nhất thời mắc cỡ đỏ mặt. Lập tức nhích người ra: “Chàng làm gì đó?”

Có chút chưa thỏa mãn liếm đầu lưỡi: “Mật Nhi tỉnh chưa?”

“Khốn kiếp, sao chàng không gọi ta?” Lưu Mật Nhi tức giận mắng. Khuôn mặt không chịu thua kém đỏ lên.

Phụng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt: “Ta gọi nàng nhiều lần nhưng nàng không tỉnh lại!”

“Chàng còn kiếm có!” Lưu Mật Nhi chống nạnh.

“Ta... Mật Nhi, nàng thật hung dữ!”

“Ta chính là hung dữ với chàng đó, thì sao. Chàng còn không cho ta nói? Ta còn chưa nói nàng hôn trộm ta đó! Hôn ta ta muốn chàng trả tiền cho ta đó?” Một ngón tay đâm vào ngực hắn, Lưu Mật Nhi thở phì phò nói.

Phụng Cảnh Duệ cũng không phản bác, chỉ là chứa đựng nụ cười canh chừng động tác của nàng, bỗng chốc đưa tay nắm tay nàng, dùng sức, Lưu Mật Nhi thuận thế tựa vào ngực hắn, sau đó xoay một cái, cánh tay nàng liền bị xoay ra phía sau, sau lưng cũng đụng vào ngực của Phụng Cảnh Duệ. Cười khẽ cúi đầu xuống đặt lên vai của Lưu Mật Nhi, giọng nói dịu dàng nói bên tai nàng: “Sur phụ!”

Bỗng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ lên, muốn động lại không động được: “Phụng Cảnh Duệ, chàng làm gì đó?”

“Sur phụ, sao nàng có thể đối xử với ta như vậy?” Giọng điệu hắn uất ức.

“Ta làm gì chàng?” Lưu Mật Nhi lắc lắc đầu, hô hấp của hắn ở bên tai ngứa ngứa không thoải mái.

“Nàng lợi dụng ta xong, lại muốn đá văng?” Phụng Cảnh Duệ nghiêng người, ngậm vành tai nàng, liếm nó.

Không đánh lại, Lưu Mật Nhi co rút cổ lại: “Phụng Cảnh Duệ, chàng bình tĩnh một chút!”

“Ta rất tỉnh táo, sur phụ, nàng dạy ta thành như vậy rồi, không muốn phụ trách sao?”

“Liên quan gì đến ta? Chàng là tự học thành tài!”

“Đúng vậy nhà, thấy sur phụ liền tự học!” Phụng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Sur phụ, nàng nói ta có thể xuất sư chưa?”

“Được được được, có thể!” Lưu Mật Nhi vội vàng nói.

“Không có cuộc thi?” Phụng Cảnh Duệ cười tà mỉa.

“Không có không có! Chàng mau buông ta ra!” Thấy môi của hắn cách cổ mình ngày càng gần, Lưu Mật Nhi không nhận được đành hô to lên.

Phụng Cảnh Duệ cũng không nhiều lời, buông nàng ra, nhướn mày cười một tiếng: “Đã tỉnh rồi hả?”

Lưu Mật Nhi thở phì phò nhìn hắn chăm chăm. Đổi lấy một câu của Phụng Cảnh Duệ: “Nếu sau này Mật Nhi không muốn rời giường ta mới có thể dùng cách này

Chương 115: Đại Kết Cục

Editor: Thanh Thanh Mạn

Xác định những người đó chỉ đến để chữa bệnh, lòng thấp thỏm của Phụng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi buông xuống. Sau khi trấn an những người đó, chuyện đầu tiên Phụng Cảnh Duệ làm là an bài những người này đồng thời lập lại trật pháp ngoài Minh Cốc, ngăn cản người xông vào Minh cốc.

Sau đó mới bắt tay trị liệu người ở lại, mà Lưu Mật Nhi đâu? Nàng có thể làm gì đây?

Lúc Phụng Cảnh Duệ cứu người, nàng mang theo người làm chăm sóc, một chủ ngoại một chủ nội, hai người phối hợp rất tốt.

Nhưng thời gian dài làm cho Phụng Cảnh Duệ có chút không vui, hẳn làm đại phu, Lưu Mật Nhi cũng bận rộn, mỗi ngày dờ sống dờ chết về phòng, lại không nghĩ tới mình muốn gặp người chỉ có thể kéo thân thể một mõi đi tìm nữ nhân của mình.

Lưu Mật Nhi chỉ huy bọn nha đầu chăm sóc bệnh nhân, mặc dù không hành y tế thế như Phụng Cảnh Duệ, nhưng những chuyệ vụn vặt chăm sóc người bệnh cũng rất bận rộn, rất mệt mỏi.

“Mật Nhi!” Phụng Cảnh Duệ thông thả ung dung đi tới, gọi nàng một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa. Cánh tay dài chặn ngang ôm người lên, không nói một lời xoay người rời đi.

“Ai ai ai, ta đang vội, chàng không thấy sao? Ta còn chưa hết bận. A Hoa, người đi xem thuốc này chút này. Còn có... người...” Giọng nói Lưu Mật Nhi dần nhỏ lại, đến khi biến mất không thấy nữa, A Hoa và Vô Ngân nhìn nhau, dường như đối với hình ảnh trước mắt đã sớm thấy nhưng không thể trách. Vì vậy, từ đầu đến cuối hai người cũng không mở miệng nói chuyện.

Một đường bị người ta vác lên vai, may là mấy ngày nay Lưu Mật Nhi đã quen bị người vác trên vai nhưng vẫn không nhìn được kháng nghị:

“Phụng Cảnh Duệ, sao mỗi ngày chàng đều làm vậy với ta?” Bị xem như hàng hóa khiêng tới khiêng đi, nàng cũng tức giận có được không! Mỗi ngày như vậy, nàng sẽ nổi giận.

Phụng Cảnh Duệ không nói gì, chỉ là khiêng nàng bước nhanh hơn.

Lưu Mật Nhi tức không chịu nổi, cúi đầu hung hăng cắn lên vai hắn một cái.

Bước chân của Phụng Cảnh Duệ hơi ngừng lại, bởi vì động tác của nàng mà chân chờ chốc lát, lại tiếp tục đi. Một đường không lên tiếng.

Dùng hết sức toàn thân mà cắn, răng Lưu Mật Nhi cũng có chút đau đớn, hẳn cũng không nói chuyện, Lưu Mật Nhi thở phì phò nhả ra, chỉ có thể bắt đầu đi bị người ta khiêng đi.

Vào phòng, Phụng Cảnh Duệ đặt người xuống, trở tay đóng cửa lại đồng thời liếc nhìn Lưu Mật Nhi, gương mặt tuấn tú tối sầm: “Mật Nhi, ta nói rồi, không cho phép nàng đi giúp một tay!”

“Ta không thể làm người nhàn rỗi chứ? Ta có chân có tay chàng phải để ta làm việc chứ?”

“Như vậy rất vất vả!” Phụng Cảnh Duệ cau mày.

“Nói nhảm, không biết chàng làm nhiều hơn ta, cực khổ hơn ta sao?” Lưu Mật Nhi liếc mắt: “Chàng trúng gió à!”

Phụng Cảnh Duệ hỏi: “Nàng muốn làm việc giúp ta?”

“Việc gì chàng cũng cần người chuyên nghiệp, cái gì ta cũng không biết, có thể sắc thuốc cũng không tề rồi.” Lưu Mật Nhi hơi mím môi. Dĩ nhiên nàng biết cái gì là khổ cực. Chỉ là để một mình nàng rảnh rỗi là không thể nào.

“Ta có thể dạy nàng!” Phụng Cảnh Duệ nói.

“Ta không muốn học!” Lưu Mật Nhi cười hắc hắc, vuốt bụng: “Phụng Cảnh Duệ, ta đói rồi!”

“Nàng còn biết nàng đói bụng sao?” Phụng Cảnh Duệ thở dài: “Nếu như ta không đi tìm nàng, bây giờ nàng cũng không muốn ăn cơm phải không?” Trên miệng nói vậy, hắn lại xoay người phân phó người chuẩn bị bữa tối.

Ngồi xuống, lúc này Lưu Mật Nhi mới phát giác mình mệt mỏi rồi. Toàn thân mềm nhũn tê liệt ngồi trên ghế, cằm nàng đặt trên bàn, không còn hơi sức

thở hổn hển.

Phượng Cảnh Duệ vừa vào cửa liền nhìn thấy bộ dáng này của nàng, khom người ôm lấy nàng, ngồi lên chỗ của nàng. Lưu Mật Nhi cũng không phản kháng mặc dù cho hắn di chuyển mình, chỉ là giật giật khóe: “Nhiều ghế ngồi như vậy, sao chàng không ngồi chỗ khác?”

“Có người làm đệm thịt cho nàng, như vậy không thoải mái hơn sao?”

Nói thì vậy không sai, Lưu Mật Nhi nhấp nhấp môi, nhưng không mở miệng nói gì. Chỉ là duy trì tư thế nằm trên người hắn.

Hai tay Phượng Cảnh Duệ đặt sau lưng nàng, khẽ dùng lực nhẹ nhàng linh hoạt xoa bóp mấy đại huyết trên người nàng, giúp nàng xoa dịu gân cốt mệt mỏi trên người. Không bao lâu, Lưu Mật Nhi liền nằm trên vai hắn ngủ thiếp đi.

Lúc người làm đưa bữa tối tới, Phượng Cảnh Duệ đẩy nàng một cái: “Mật Nhi, tỉnh dậy, ăn cơm!”

“Ta không muốn dậy! Ta buồn ngủ quá!” Khó có khi được người khác bóp thoải mái, hiện tại muốn nàng không ngủ nữa, nàng không làm được.

Bất đắc dĩ, Phượng Cảnh Duệ bung thức ăn trên bàn lên, một tay ổn định thân thể nàng, một tay cầm muỗng canh đưa lên miệng nàng, dịu dàng mở miệng: “Mật Nhi, há miệng!”

Nghe vậy Lưu Mật Nhi nhấp nhấp môi, khẽ hé môi, một muỗng canh liền đưa vào miệng nàng, nửa tỉnh nửa mê, cứ như vậy Lưu Mật Nhi uống hết một chén canh.

Để muỗng canh xuống, Phượng Cảnh Duệ ổn định thân thể nàng, khom người ôm lấy Lưu Mật Nhi về phía giường đệm. Đến khi đặt người xuống, thuận tay cõ y phục trên người nàng ra, để nàng ngủ thoải mái thêm chút! Xoay người ra cửa, không lâu sau, bung vào một chậu nước ấm, lau mặt, cổ, còn có bàn tay cho nàng. Sau khi bận rộn, lúc này hắn mới ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Mấy ngày nay bận rộn, nàng gầy đi rất nhiều, điều này làm Phượng Cảnh Duệ có chút đau lòng. Để nguyên quần áo nằm xuống cạnh nàng, nhìn nàng một cái, Phượng Cảnh Duệ thở dài.

Hôm sau, sắc trời còn chưa sáng, Vô Trần đứng trước cửa chờ Phượng Cảnh Duệ từ rất sớm, không lâu sau, Phượng Cảnh Duệ đứng dậy mở cửa nói: “Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, để bọn họ nghỉ ngơi đi!”

Vô Trần gật đầu, xoay người rời đi.

Một lần nữa Phượng Cảnh Duệ trở lại phòng, Lưu Mật Nhi đã đứng dậy, mấy ngày qua đồng hồ sinh học đã xác định, đến lúc này sẽ rời giường, nên lúc Phượng Cảnh Duệ đứng dậy nàng đã thay xong quần áo rồi. Thấy Phượng Cảnh Duệ trở lại, nàng có chút kinh ngạc nhướn mày: “Sao chàng trở lại rồi?”

“Hôm nay nghỉ ngơi một ngày! Mật Nhi đi leo núi với ta chứ?” Phượng Cảnh Duệ nhướn mày.

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Cũng được!” Vaanjdoongj một chút cũng không có gì không tốt.

“Ăn điểm tâm xong hãy đi!” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt nói.

“Được!”

Lưu Mật Nhi còn tưởng rằng Phượng Cảnh Duệ dẫn mình đi leo núi gì đó! Cuối cùng là hắn ôm mình tung người một cái, nhảy lấy đà vài lần cong thêm Phượng Cảnh Duệ nắm lấy những cành cây trên vách núi, chẳng mấy chốc hai người đã ở đỉnh núi.

Trong lòng vẫn còn sợ hãi, Lưu Mật Nhi nhìn vách núi dưới chân, một cảm giác mất cân bằng ập vào lòng, theo bản năng nắm chặt tay Phượng Cảnh Duệ: “Trời, đứng ở đây thật khủng khiếp!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhướn mày, mỉm cười mở miệng: “Mật Nhi ôm ta là được rồi!”

Không làm vậy cũng không còn cách nào, Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái: “Chàng cứ dẫn ta leo lên như vậy à?”

“Đúng vậy! Leo như vậy tương đối nhanh.” Hắn rút một chiếc khăn lụa trong ngực ra trải xuống đất: “Mật Nhi, ngồi xuống đây!”

Lưu Mật Nhi không chút khách khí ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ, hắn không phải là người thất thường, làm sao có chuyện vô duyên vô cớ mang nàng đến đây?

Phát hiện ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ cười nhạt không nói, thật lâu sau mới lên tiếng: “Mật Nhi, nhìn xem!”

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn sang. Nhìn thẳng qua, thấy bầu trời đầy mây màu vàng nhạt, sau đó bắt đầu trắng dần, chân trời một phương chậm rãi sáng ngời.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn thời gian biến hóa. Cảnh sắc thiên nhiên như vậy làm nàng có chút trợn mắt há mồm. Cảnh sắc hờn nhiên thiên thành, nàng nhìn ngây người.

“Thật là đẹp!” Nàng nhin không được cảm thán. Cảnh sắc tự nhiên, bất đồng với những thứ kia ở hiện đại, không khí nơi này rất tốt.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, đứng phía sau nàng đưa tay ôm người vào trong ngực, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu than nhẹ: “Mật Nhi, nếu bây giờ ta nhảy từ nơi này xuống, nàng có theo ta không?”

“Sẽ không!” Luru Mật Nhi không chút suy nghĩ mở miệng nói.

Quay nàng lại, Phượng Cảnh Duệ không hiểu cúi đầu hỏi: “Tại sao?”

“Ta sẽ không vì một nam nhân buông tha sinh mạng của mình, mặc dù khó khăn, nhưng ta không có đủ dũng khí!” Luru Mật Nhi nói thẳng.

“Nếu như ta ôm nàng nhảy xuống?” Phượng Cảnh Duệ nói chuyện đồng thời ôm lấy nàng, tiến lên trước một bước.

Theo bản năng ôm cổ hắn, Luru Mật Nhi nhếch môi cười: “Chàng sẽ không tổn thương ta!”

“Khẳng định như vậy?” Phượng Cảnh Duệ mỉm cười. Bước chân không ngừng lại.

Đưa tay ra sau cổ hắn, Luru Mật Nhi lắc đầu bật cười: “Dù sao cũng bồi thêm một mạng của chàng. Ta sợ cái gì? Ta không có bất kì tổn thất nào!”

“Mật Nhi thật biết tính toán!” Phượng Cảnh Duệ cười khẽ.

“ Dĩ nhiên! Chàng muốn ôm ta nhảy xuống sao?” Nàng trêu ghẹo nói.

“Có gì không thể?” Tiếng nói chưa dứt, đã ôm nàng nhảy xuống.

Trong lòng Luru Mật Nhi giật mình, ôm thật Phượng Cảnh Duệ nhưng không mở miệng nói chuyện.

“Sợ sao?” Giọng nói của hắn xuất hiện bên tai nàng.

Luru Mật Nhi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của hắn, hoảng loạn trong lòng nháy mắt biến mất! Hoàn toàn tin tưởng khiến gánh nặng trong lòng Phượng Cảnh Duệ liền được quăng đi, chân thật cẩn thận mượn lực từ nhánh cây, đến khi hai người chạm đất.

Luru Mật Nhi nhìn hắn chằm chằm: “Chàng có ý?”

“Đúng vậy!” Phượng Cảnh Duệ cười: “Mật Nhi nguyện ý chết cùng ta! Điều này làm ta rất vui!”

“Vậy chàng tự vui mừng đi!” Luru Mật Nhi xoay người, khoe môi nâng lên. Không thể không nói, lời này của Phượng Cảnh Duệ làm lòng nàng rất thoải mái.

Mười ngày sau, Luru Mật Nhi nhìn khí thế ngất trời trong cốc, ra vẻ không có gì lôi kéo người đi ngang qua hỏi thăm: “Có chuyện gì vậy?”

Người bị nàng kéo không dám mở miệng, chỉ vội vã rời đi. Luru Mật Nhi đành ngồi xuống bên hồ.

“A Đại, A Đại, người đang ở đâu?” Giọng nói của A Hoa truyền đến.

Luru Mật Nhi quay đầu: “Sao vậy?”

“Đi nhanh một chút! Tất cả mọi người bận rộn người ở đây làm gì?” A Hoa kéo Mật Nhi xoay người đi. Luru Mật Nhi mơ hồ bị người dẫn đến gian phòng mới thấy không khí tràn đầy vui mừng, cùng với giá y đồ tươi trên giường.

Nàng kinh ngạc mở miệng: “Đây là...”

“Hôm nay người thành thân nha. Cốc chủ đã chuẩn bị tốt rồi!”

“Tại sao không ai nói cho ta biết?” Luru Mật Nhi kháng nghị lại bị một đám người tiến vào cắt đứt, sau đó dẫn đến đại đường.

Cách hồng sa, Luru Mật Nhi thấy Phượng Cảnh Duệ một thân đỏ tươi, trong nháy mắt, tim nàng đập như sấm, bắt đầu khẩn trương. Hai người không dùng hồng trù, tay hắn cầm tay nàng. Người chủ trì hô to:

“Nhất bái thiên địa!”

“Chờ một chút!” Không đợi hai người có động tác, đã bị người cắt đứt.

Luru Mật Nhi liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, sắc mặt hắn âm trầm, quay đầu nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một đám ngư lâm quân đi tới, mang theo mấy rương lớn: “Haha, đây là đồ cưới của công chúa! Các người cứ tiếp tục!”

Sắc mặt Phượng Cảnh Duệ hòa hoãn lại, ý bảo người chủ trì tiếp tục

“Nhị báí...”

“Không cho lạy!” Một giọng nói cắt đứt, Phụng Cảnh Huệ nổi giận xoay người lại, thấy Mộ Dung Tử mang theo Từ Hằng và Thanh Ngọc vào cửa.

Mộ Dung Tử lạnh lùng nói: “Ta chưa tới mà!” Sau đó ngồi lên ghế chủ vị, khẽ gật đầu: “Tiếp tục!”

“Tam báí...”

“Còn có chúng ta...” Giọng nói Diệp Ly Tâm truyền đến.

Phụng Cảnh Huệ bỗng nhiên quay đầu lại, kéo Lưu Mật Nhi ôm ngang người, điểm mũi chân một cái, biến mất trong nháy mắt trước mặt mọi người.

Mọi người nhún nhún vai, than thở: thật gấp gáp.

Lưu Mật Nhi bị người ta mang tới một phòng sách, buông nàng ra, nàng mới mở

miệng: “Không nói cho cha mẹ chàng biết sao?”

“Bọn họ đã biết!” Phụng Cảnh Huệ cười hồng sam trên người ra.

“Vậy chàng...chàng ở đây làm gì?” Lưu Mật Nhi trừng to mắt nhìn hấn.

Phụng Cảnh Huệ cười y phục ra liền đề lên nàng: “Động phòng!”

Lưu Mật Nhi ý tứ kháng nghị mấy cái, cuối cùng vẫn say mê mặc hấn đòi lấy.

Năm năm sau

Mĩnh cốc

“Phụ nhân! Tiểu thiếu gia lại ném tiểu thụ trong rừng cây rồi!” Qua năm năm, cuối cùng A Hoa đã bỏ cách gọi cũ với Lưu Mật Nhi.

Phụ nhân, cũng chính là Lưu Mật Nhi, nghe vậy trên mặt không nhịn được thoáng qua vạch đen, hiện tại nàng có thể hiểu Vô Trần nói khi bé Phụng Cảnh Huệ thế nào, vì đứa con trai kia của nàng đối với ác ma Phụng Cảnh Huệ không khác biệt lắm.

“Ai đó?”

“Đã mang về!” A Hoa nhìn nam hài bị Phụng Cảnh Huệ xách trên tay, ngũ quan của nam hài rất giống với Phụng Cảnh Huệ. Sau khi lớn lên nhất định là một nam tử tuấn mỹ khác thường.

Một tay xách nhi tử, Phụng Cảnh Huệ vừa vào cửa đã nói: “Mật Nhi, ta ném hấn ra ngoài cốc đi! Nhi nhi của ta cũng bị hấn ném vào rừng cây!”

Nơi này đối với Phụng Cảnh Huệ mà nói đáng giá chỉ có Lưu Mật Nhi và nữ nhi là cực kỳ thương yêu, chỉ có như thế đầu không dứt đối với đứa con trai này.

Lưu Mật Nhi đối với lời này mắt điếc tai ngơ, đối thoại của cha con họ nàng đã sớm thuộc lòng.

“Phụ thân hừ, cả ngày chiếm đoạt nương, ta không ném muối muối vào rừng cây, sẽ không gặp được nương!”

“Đó là nương tử của ta, ta không cho con gặp thì người không thể gặp!”

“Ta là bảo bảo, ta cũng cần mẫu thân!”

“Thôi đi, tiểu tử, con còn dám ném nữ nhi của ta, ta ném con ra ngoài!”

“Người không dám, người sợ mẫu thân mắng người. Chỉ ở trước mặt ta giả bộ,

phụ thân hừ! A, người dám đánh ta! Nương...”

Lưu Mật Nhi nhìn A Hoa: “Đóng cửa đi!” A Hoa gật đầu, dường như đã làm rất nhiều lần.

Phải nói Lưu Mật Nhi rất hạnh phúc. Hiện tại nàng rất thỏa mãn. Phụng Cảnh Huệ vẫn là Phụng Cảnh Huệ, hấn hơn Phụng Dương ở chỗ tình cảm cho đứa bé.

Về phần Phụng Dương đâu rồi, đoán chừng hiện tại còn đang mang Cơ Hoàn Hoàn đi du lịch khắp nơi đi! Tình cảm của hấn không chấp nhận có người chia sẻ, đây cũng là bởi vì hấn cố chấp.

Đôi phụ tử ngoài cửa không ngừng tranh chấp, sợ rằng tương lai cũng sẽ vậy.

Cửa phòng bị người đá vắng, Phụng Cảnh Duệ bước vào, A Hoa thức thối rồi đi.

“Sớm biết vậy bóp chết nó!”

Nghe nói thế, Lưu Mật Nhi mím môi cười một tiếng, không muốn cười nhạo hắn, lời này hắn nói đã bốn năm rồi.

Công tử năm đó thích nhìn coi phòng người khác, hôm nay trở thành trượng phu, nàng còn có gì chưa đủ?

End.

Bạn đang đọc truyện *Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.